

CANAVARIN DA KALBİ VARMIŞ

N G K A B A L

CANAVARIN DA KALBİ VARMIŞ

N.G Kabal

Published: 2023
Source: https://www.wattpad.com

1. BÖLÜM: BAŞKA BİR EVRENDE

Herkese merhaba sevgili bunu okuyan;
Bunu yeniden yazmak çok hoş...
Uzun uzun bir şeyler söylemek isterdim ama çok heyecanlıyım o yüzden sizi direkt bölümle baş başa bırakmak isterim,
keyifli okumalar^^
Buraya geleneksek bir başlangıç tarihi ve hisler alabiliriz:

NP: Lana Del Rey, Gods and Monsters
****

Yirmi birinci yüzyılda aşık olacağınız kişiyi sosyal medyada aramak neredeyse normaldi ama bana hala tuhaf geliyordu. Buluşmaya hazırlanırken elim birkaç kez telefona gitmiş ve iptal etmeyi düşünmüştüm ama bir yandan bunu yapmak istiyordum. Terapistim ki bu aynı zamanda en yakın arkadaşım Reyna oluyordu, aşık olursam korkunç kalp ağrımın geçeceğine inanıyordu. Tıp bu konuda çaresiz kalınca ben de Reyna'yı dinlemeye karar vermiştim.

Tinder insana aşk vaat etmiyordu ama yine de biraz sonra buluşacağım kişiyle yazıştığım için doğrudan benimle yatmak istemeyeceğini düşündüm. Masada tek başıma oturmuş beklerken bir kez daha saatimi kontrol ettim, tam tamına on iki dakika geç kalmıştı. Kendine saygısı olan yanım kalkıp gitmemi söylüyordu ama burada kalmazsam bir daha bunu yapmayacağımı bildiğimden ona yedi dakika daha verdim. Hava yağmurluydu ve yolların tıkanmış olabileceğine emindim. Tabii o da benim gibi bunu göz önüne alıp daha erken çıkabilirdi ama insanları ben olmadıkları için suçlamayı bırakmıştım.

"Bir şey alır mısınız?" diye sordu kısa saç kesimini çok sevdiğim sevimli garson çocuk.

"Karamelli kahve alayım lütfen, ekstra şuruplu olursa sevinirim." Gülümsedim. İlk geldiğinde ona birini beklediğimi söylemiştim ve belli ki o randevumun geleceği konusunda benimle aynı fikirde değildi. Siparişimi alıp uzaklaştı.

Pencerenin yansımasından kendime göz attım. Bu kıtada mevsimler her zaman değişkendi dün mevsimlik ince bir elbise giyiyordum ama bugün üzerimde uzun kollu, siyah bir triko kalem elbise vardı. Dizlerimin altına kadar bütün vücudumu sararak uzanıyordu. Halka küpelerim dışında aksesuar kullanmamıştım, özellikle hazırlanmış görünmek istemiyordum ama nihayetinde bu bir buluşmaydı.

Nihayet geldi.

İsmini hatırlamıyordum ve telefondan bakmak için zamanım yoktu bu yüzden doğaçlama davranacaktım ama hakkını yememeliydim fotoğraflarından daha iyi görünüyordu. Kapının girişinde göz göze geldik ve o anda yaptığımın aptallık olduğunu düşündüm. Beni tanıdı ve yüzünde memnuniyet dolu bir ifadeyle masaya yaklaştı.

"Özür dilerim," dedi gevrek bir gülümsemeyle. "Luzia değil mi? Yola bir ağaç devrildi ve her şey birbirine girdi."

"Sorun değil." Boynumu açığa çıkarmak için saçlarımı geriye savurdum, herkes boynumun güzel olduğunu düşünürdü. "Kahve sipariş etmek zorunda kaldım, garson çok ısrarcıydı." Elimle şu an orada olmayan garsonu işaret ettim. Sorun olmadığını ima edercesine başını salladı.

"Fotoğraflarından çok daha güzelsin." Alıcı gözle oturduğum yerden beni süzdü. Aynısını yaptığım için rahatsız olmaya hakkım olmadığını düşündüm ama rahatsız ediciydi. Bana dik dik bakıyordu.

"Teşekkür ederim." Bu biraz utanç vericiydi. İlk kez tinder uygulamasını kullanarak biriyle buluşuyordum çünkü daha önceki denemelerimde kimse bir randevu istememişti herkes ya evim olup olmadığını sormuş ya da doğrudan kendi evine davet etmişti. Otel tercih edenlerse en beteriydi.

"Sosyal medya kadınlar konusunda çok yanıltıcı oluyor, gördüğüme pek inanmam." Fazla rahat bir şekilde sandalyede geriye yaslandı. Ne ima etmişti o öyle?

"Ya da sosyal medyadan insanlarla tanışmak yerine dışarıya çıkıp daha nazik olabilirsin ama kişiliğin için fazla iddialı bir tavır olur sanırım."

Tüh.

"Anlamadım."

"Şaşırmadım." Başımı eğip kendimi oyalayacak ya da daha iyisi kurtaracak bir şeyler aradım.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"İlk kez buluştuğun kıza diğer kızları aşağılamaya çalışarak iltifat etmeye çalışmanı nasıl yorumlarsan."

"Sadece senin fotoğraflarındaki kadar güzel olduğunu söylemeye çalışıyordum." Bunun gerçekten komik olduğunu ve daha da kötüsü bir iltifat olduğunu düşündüğüne inanamıyordum.

"O halde sadece öyle söyleseydin."

"Özür dilerim," dedi.

Derin bir nefes aldım ve çantamı kaptım. "Henüz geleli on dakika bile olmadı ama şimdiden iki kez özür dilemen gerekti. Sanırım bu iş yürümeyecek, benim gitmem lazım." İmalı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Özür dilerim."

O sırada garson kahvemle birlikte geldi. "Bunu karton bardağa koyabilir misiniz lütfen?" diye rica ettim. Çocuk başıyla onayladı, kasaya kadar onu takip ettim. Çabucak hesabı ödedim, kahvemi alıp kafeden dışarıya çıktım.

Arabaya koşana kadar saçlarım yağmurdan nasibini almıştı ama sorun değildi bugünle işim çoktan bitmişti. Mavi Mini Cooperıma binip kahveyi koltukların arasındaki bölmeye yerleştirdim. Havanın serin olduğunu biliyordum ama ben her zaman sıcaklardım ve şu an yağmur arabanın camlarına şiddetle vurmasına rağmen bunalmış hissediyordum. Klimayı soğuk üfleyecek şekilde çalıştırdım.

Bu yüzden randevuları genelde kasabadan uzakta tercih ediyordum çünkü onlarla yaşadığım yerde karşılaşmaktan hoşlanmıyordum. Annemi dinlemeli ve belki de onun arkadaşlarının oğullarından biriyle çıkmalıydım. Belki de onları ziyarete gittiğimde bir de öyle şansımı denerdim. Arabanın içinde sadece Reyna aradığında çalan zil sesi yankılanınca çağrıyı cevapladım.

"Açmamanı umuyordum," dedi bıkkın bir sesle. Çünkü açmasaydım bu randevumun hala sürdüğünü gösterirdi ki bu da iyi bir şey olurdu.

"On dört dakika geç kaldı ve kadınları aşağıladı." Doğrudan değilse de sinir bozucu bir imaydı.

"O bir erkek," dedi Reyna. "Tam da beklendiği gibi davranmış."

"Vaha'nın kadınları aşağıladığını ya da randevunuza geç kaldığını hiç görmedim." Erkek arkadaşı Vaha Reyna'dan beklemeyeceğim kadar düzgün biriydi, gerçi o hep erkekler konusunda benden iyi seçimler yapan biri olmuş.

"Benim erkek arkadaşım bir vampir," dedi.

"Ve," dedim bunun bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi. Vampirlerin vampir olması yıllardır bir şey ifade etmiyordu. Kendilerini ifşa ettiklerinde dünya zaten birçok şeyi görmüştü ve artık hepimiz uzaylıların da gerçekten var olduğunu biliyorduk. Belki E.T gibi olmazdı ama orada bir yerdelerdi yani vampir olmak kimseyi ayrıcalıklı yapmıyordu.

"Vampirler insanlar gibi değil. Ne istediklerini biliyorlar, netler ve bir yere yetişmeye çalışmıyorlar. Ölmeyeceğini bilmek seni yaşamak konusunda daha sağduyulu yapar çünkü aceleleri yok ama insanlar aceleci bu yüzden her defasında seni doğrudan yatağa atmak istiyorlar."

"Haklı olabilirsin," diye katıldım. Vampirler de ölebiliyordu ama insanlar gibi değil ve bana göre en iyi tarafı yaşlanmıyor olmalarıydı ki Reyna ile bu konuda hemfikir değildik o ömrünü her anıyla yaşamayı tercih eden biriydi, yaşlandığını görmek istiyordu. "Ben de vampir olmak istiyorum sence Vaha beni vampir yapar mı?"

Kıkırdadı.

"Bunun yasak olduğunu biliyorsun." Vampirlerin insanları dönüştürmesinin ölüm cezası vardı. Bu kesinlikle yasaktı. Bazı ülkeler ölümcül hastalıklarda kişinin rızasıyla dönüşüme izin veriyordu ama dünyanın tümü bu konuda hemfikir değildi. İnsanların çoğu onları kabullenmeye bile hala hazır değildi, onların yakılması gereken iblisler olduğunu söylüyorlardı. Birçoğuna göre bu kıyamet alametiydi ve Tanrı onlarla iş birliği yaptığımız için bizi cezalandırıyordu. Vampirlerin oldukça kalabalık olduğu bir kasabada yaşadığım için çoğu insandan daha iyi olduklarını söyleyebilirdim. Başlangıçta herkes bunu yadırgamıştı ama zamanla bir arada yaşamayı öğrendik.

"Akşam bizimle buluş," dedi Reyna.

"Bana birazcık *gece ışığı* bulur muyuz?" Sesimi sevimli tutmak için incelttim.

"Luzia..." diye söylendi telefonun diğer ucundan. Yüzünün şeklini karşımdaymış gibi hayal edebiliyordum. Burnu kırışmıştı ve kaşları alnında birleşmişti.

"Azıcık," diye söz verdim.

"Neden kendine vampir bir sevgili bulmuyorsun." Sesi katılaştı. "Böyle giderse birine bağlanacaksın zaten."

"Bu yüzden farklı kişilerden alıyorum." Nefesimi verdim. "Ve genç olanlardan."

"Sen bir gece ışığı bağımlısısın."

"Dün gece üç tane çok kuvvetli ağrı kesici aldım." Ve neredeyse zehirleniyordum ama gece boyunca kustuğumu ona söylemek gibi bir aptallık yapmayacaktım. Reyna ikimiz arasında anaç olandı ve ben ailemden uzak olduğum için bazı konularda daha hassas davranıyordu.

"Yine ağrıların mı başladı?"

"Yağmur yağdığı zaman daha kötü oluyor." Bir çukuru fark etmeyince araba sendeledi, kemerim bağlı olmasına rağmen koltukta zıpladım. Sabaha karşı başlayan fırtına her saat daha da kötüleşiyordu. Gür ağaçların arasında ana yolda araba sürmek bile zorlaşmıştı.

"Belki de psikolojik destek alman gerekiyordur."

"Çocukken bunu denedik, annem kafayı yemişim gibi beni doktor doktor gezdirdi ama sonuç yok ve bu ağrılar nefesimi kesiyor." O bunu zaten biliyordu. Şiddetli göğüs ağrılarım vardı, doğrudan kalbimin ağrıdığını söylüyordum ama tıp dünyası bana inanmıyordu çünkü yapılan tetiklerin hiçbirinde bir sorun görünmüyordu. Kalbim onlara göre taş gibiydi ki bu da Reyna ile çok güldüğümüz bir espriydi.

"Vaha ile konuşurum," dedi isteksiz bir şekilde. Erkek arkadaşı vampirlerin iş kolunun büyük kısmını oluşturan tersanenin sahibiydi bu da onu bu kasabanın patronu yapıyordu.

"Bir tanesin." Hızla çalışan sileceklerin arasından önümü görmeye çalışırken gözlerimi kıstım. "Akşam görüşürüz."

"Öptüm."

Telefonu kapattım ve el yordamıyla torpidoyu kurcaladım. Gök gürlemesiyle göğsümdeki ağrı şiddetini artırmıştı. Küçük şişeyi buldum ama bomboştu. Son damlasına kadar tüketmiştim.

Gece ışığı vampir kanına verdiğimiz isimdi. Onların kanı iyileştirici özelliğe sahipti ve uyuşturucuyla eş değerdi yani tamamen yasa dışıydı. Daha da kötüsü gece ışığı sadece vampir kanına değil doğrudan kanını aldığınız vampire de bağımlılık yapıyordu bu yüzden miktarı doğru ayarlamalı ve olabildiğince genç olanları seçmeliydiniz onlar daha hafif olur ve köleleşmenizi engellerdi.

Reyna yaklaşık beş yıldır bir vampirle birlikte olmasına rağmen henüz hiç gece ışığı kullanmamıştı çünkü kullananların ve aşırı doza maruz kalanların ne hale geldiğini görmüştük. İlişkisinin bununla şekil almasını istemiyordu. Bazen bu beni de ürkütüyordu ama canımın ne kadar yandığını bilse herkes benim yaptığımı yapardı. Bazı insanlar vampirlerle kan takasında bulunuyordu ve bunun seksi olduğunu düşünüyordu ama biz buna tamamen karşıydık, sentetik kanın buluşuyla birlikte vampirlerin insanlara ihtiyacı kalmamıştı ama damardan alınan insan kanı onlar için organik ve daha tazeydi bu yüzden yerini tutmuyordu ve bazıları takasa sıcak bakıyordu.

Arabayı küratörlük yaptığım tarihi kütüphanenin kapıya olabildiğince yakın kısmına park ettim. Güvenlikten biri koşturarak şemsiyeyle gelip içeriye girmeme yardımcı oldu. Hafta sonunda olduğumuz için ziyaretçiye kapalıydı ama önümüzdeki hafta vereceğimiz resim sergisi için galeri kısmını tekrar kontrol etmek istiyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ofisime giden yolda.

"Yağmur yüzünden yine çatı akıtıyor ama hafta içi önlemini almıştık, hiçbir şey zarar görmedi."

"Bu iyi." Başımı salladım. Buradaki eserlerin her biri en az yüz yıllıktı ve her biri benim hayatımdan daha değerliydi. Üniversitenin ilk günü birbirimizi sanki on yıllardır tanıyormuş gibi hissettiğimizden beri Reyna ile hiç ayrılmadık, okul bittiğinde buradaki işimi benim için o ayarlamıştı. Henüz bir yıldır buradaydım o ise doğduğundan beri Amazon ormanlarına yakın bu kasabada yaşıyordu, ailemden çok uzak olduğu için tereddütlü olsam da ilk geldiğim gün bu kasabaya abayı yakmıştım ve o günden beri işte buradaydım... Mezun olur olmaz böyle bir yerde iş bulmak ise kariyer planlamamın onuncu yılında hayal edebileceğim bir şeydi bu yüzden hiçbir şeyi riske atmamaya özen gösteriyordum.

Henüz hala bir öğrenci olan ve aramızda sadece iki yaş olan asistanım ofisimde telefonla konuşurken çok heyecanlı görünüyordu. İçeri girdiğimi görünce gözlerini iyice açıp bana büyük bir olay varmış gibi işaret parmağı ile telefonu gösterdi. Islanmış saçlarımı tek omzuma toplayıp üzerimdeki kot ceketi askılığa astım, telefonu kapatması için masanın kenarına yaslanıp cep telefonumu kontrol etmeye koyuldum.

"Elbette efendim," deyince bakışlarım onu buldu. Kimseye efendim dememesi konusunda onu ilk görüşmemizde uyarmıştım. Bu hitap kelimesinden hoşlanmıyordum ve kimsenin işi ya da statüsü ne olursa olsun bir başkasına böyle hitap etmemesi gerektiğini ölene kadar savunacaktım. Mera telefonu kapatıp iki eliyle hava oldukça serin olmasına rağmen kendini yellemeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordum sonunda.

"Kiminle konuştuğuma inanamayacaksın."

"Birine efendim demene inanamıyorum," diye hayıflandım. "Bunu yapmaman konusunda anlaştığımızı düşünüyordum."

"Ama kiminle konuştuğuma inanamayacaksın!"

"Söyle de kurtul hadi."

"Sidra Dekatlon!"

Bu biraz doğrulmama neden olmuştu. "Sidra Dekatlon mu?" Gerildim ve ellerimi üzerime silmek zorunda hissettim. "Emin misin?" diye geveledim. Mera gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Doğrudan onunla değil, öyle olsa kalbim yerinden çıkardı. Bir çalışanı sanırım. İki gün sonra buraya geliyormuş, daireyi onun için hazırlamamızı istiyorlar."

"Burada mı kalacakmış?" Neredeyse bağırdım.

"Öyle görünüyor," dedi Mera. Oturma ihtiyacıyla kendimi koltuğa bıraktım. Vaha onun buraya gelmediğini ve gelmeyeceğini söylemişti. Sidra Dekatlon tarihi kütüphanenin sahibiydi ve bir süredir onun dairesinde yaşıyordum. En eski vampirlerden biri olduğu için en az iki yüz yıldır bu kasabaya uğramamıştı, okyanusun öteki tarafını buradaki ormanlardan daha çok sevdiğini duymuştum ama onunla ilgili çoğu şey bir efsaneydi. Buranın yöneticisi bendim ve işleri kendi başıma halletmeyi seviyordum, şimdi vampir hem de eskilerden biriyle mi çalışmak zorunda kalacaktım...

Ve daha kötüsü, çok daha kötüsü...

"Sanırım eşyalarımı toplamam gerekiyor," diye mırıldandım. "Tanrım... Fırtına hafta boyunca devam edecek, önümüzdeki hafta bir sergi var ve şimdi taşınmak zorundayım."

"İstersen benimle kalabilirsin, biliyorsun sadece annemle yaşıyorum," diye bir öneride bulundu Mera.

"Teşekkür ederim, geçici bir yere ihtiyacım olursa Reyna'da kalabilirim sanırım. Şimdilik sergi hazırlıklarına odaklanalım daireyi yarın düşünürüz."

Mera başını sallayıp ofisten çıktı. Çekmeceye kilitlediğim geçen yıldan kalma takvimi ıvır zıvırların arasında buldum, birkaç sayfasını çevirip Eylül ayına geldim ve iki gün sonranın tarihinin kırmızı bir kalemle daire içine alındığını gördüm. Kalbimdeki ağrı gökyüzünden gelen gürlemeyle beni iki büklüm edecek şekilde arttı. İçimden bir küfür savurdum. Elimi göğsüme bastırarak masanın üzerine bıraktığım arabanın anahtarını ve telefonumu kaptım. Askılıktan ceketimi ve çantamı alıp ofisten çıktım. Arabaya bindiğimde Reyna'ya benimle Vaha'nın evinde acil buluşmasını söyleyen bir mesaj yazdım çünkü başım büyük bir beladaydı.

Her şeyi başa sarmak gerekirse tesadüflere inanmazdım ama üç yıl önceye kadar kaderin de savunucusu sayılmazdım. Üniversitede nihayet en yakın arkadaşımın vampir sevgilisiyle tanışana kadar. Genelde onu görmeye Reyna giderdi ama bir gün Vaha gelmiş ve bizim dairemizde kalmıştı. Beni gördüğünde duraksamış ve bana başka bir isimle seslenmişti ve sonrasında olanlar bir vampirle konuşmaktan daha fantastikti.

Vaha benim reenkarne olduğuma son derece emindi ve başta bunu komik bulmuştuk ama anlattıkları uydurma bir hikayeden fazlasıydı. Hiçbir şekilde açıklanamayan kalp ağrımın bununla ilgili olduğunu söyleyene kadar ona inanmamıştım ama önceki yaşamımda kalbimden hançerlenerek öldürüldüğümü söylediği ve sık sık bu tür kabuslar gördüğüm için internette sağlam bir araştırmaya girişmiştim.

Regresyonun ne olduğunu da böyle öğrenmiştim. Bazı hipnotik yöntemlerle çocukluk yaşlarına dönebiliyor ya da travmatik anılara gidebiliyordunuz. Geçmiş yaşam terapisi de diyebiliriz. Gece ışığı bağımlısı olmadan önce her şeyi denediğim için bunu da denemiştim ve gerçekten Vaha'nın haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Aynı beden ve muhtemelen aynı ruhla başka bir hayat daha yaşamıştım ama her

seansta bir yerde tıkanıyorduk ve benim ağrılarım ile kabuslarım şiddetleniyordu. Çözümü daha önceki hayatımda yaşadığım topraklara dönmekte bulmuştuk ve orası tam olarak bu kasabaydı.

Doğrudan Vaha'nın evine gittim, Reyna'nın arabasının yanına park ettim anlaşılan o zaten buradaymış. Güvenlikleri geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Reyna kapıyı açtığında soluk soluğa kalmıştım.

"Neler oluyor Luiza," diye sersemledi koluma girip beni içeriye taşırken. "Yine ağrıların mı tuttu?"

Vaha salonda kanepede oturuyordu, geldiğimi görünce kenara atılmış tişörtünü üzerine geçirdi ve sırıttı.

"Başımız belada," dedim hemen sonrasında düzelttim. "Başım belada."

"Gece ışığı mı-" diye söylenmek üzereyken "Sidra Dekatlon'dan bir telefon aldık!" diye bir anda söylendim. Her şeyi bilen Vaha'nın sırıtan ifadesi soldu, hiçbir şeyden haberi olmayan Reyna ise devam etmem için boş boş bakıyordu.

"Patronun geldiği için mi bu haldesin?"

Vaha ile göz göze geldik. Bu küçük detayı Reyna'ya söylememiştik çünkü öğrenirse biraz sonra yapacağı gibi bunun büyük bir sorumsuzluk ve aptallık olduğunu söyleyecekti. Ben de ona hak verecek ve bütün sorumluluğu Vaha'ya atacaktım.

"Bu pek iyi olmadı." Vaha ayaklanıp kendisine bir içki doldururken bana da sordu ama başımı iki yana salladım. Zaten sağlıklı düşünemiyordum bir de sarhoş olmanın sırası değildi.

"Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ama kızmadan önce kızmanın bir anlamı olmadığını çoktan olanın olduğunu hatırla olur mu?" Gözlerimi açıp küçük bir çocuk gibi ürkerek ona baktım.

Reyna kaşlarını çatıp sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Üzerinde geceliği vardı ve bu şekilde daha az ürkütücü görünüyordu.

"Hani benim bir geçmiş yaşamım varmış ya..."

"Evet."

"Hani o önceki yaşamda biri beni kalbimden hançerlemiş ya..."

Reyna bildiğini belli edercesine hızlı hızlı başını salladı.

"İşte o kişi Sidra Dekatlon'muş."

Vaha içki masasına yaslanıp bir sevgilisine bir bana bakıyor ve nerede dahil olması gerektiğini düşünüyordu. Reyna duraksadı, bir dakika boyunca hiçbir tepki vermedi neredeyse inme indiğini

düşünecekken "Şimdi sen bana tarihin en eski ve efsanelere göre en kötü vampirlerinden biri tarafından daha önce öldürüldüğünü mü söylüyorsun?"

"Benim başka bir hayatımda." Bunun olayı daha az karmaşık ve beni daha az aptal göstereceğini ummuştum ama öyle olmadı.

"Ama o hala aynı kişiyken. Yani seni bir kez öldürmüş biri." Reyna duvara yaslanıp ellerini dizlerine bastırdı. İnanamıyor gibi görünüyordu.

"Teknik olarak evet."

"Ve sen bunu bile bile bu kasabaya gelip o işe girdin ve o dairede mi kalıyordun?"

"Vaha bana onun bu kasabaya asla gelmeyeceğini söylemişti. Ve terapistim de geçmiş yaşamımla bağ kurarsam karmalarımdan kurtulacağımı ve belki ağrılarımın dineceğini söylemişti." Her saniye kulağa daha kötü geliyordu. En başında bunlar yaşanırken hepsi çok mantıklı görünmüştü. İnsanın geçmişiyle yüzleşmesi gerektiğini savunurdum çünkü hepimiz önümüze bakmalıydık ama benim geçmişim asırlar önceye dayanıyordu ve bu bazı şeylerin kördüğüm olmasına neden olmuştu.

"O sağduyulu bir kız değil," dedi Reyna Vaha'ya dönüp. "Hiç olmadı. Kışın buzlu kahve içer ve hava eksilerdeyken bile klime açmak ister." Göz ucuyla ters ters bana baktı, yanağımın içini ısırıp bakışlarımı boş tavana çevirdim.

"Bunu yapmasına izin mi verdin?" diye bağırdı Reyna. "Siz aklınızı mı kaçırdınız, şimdi seni gördüğünde kalbine bir hançer daha saplarsa ne yapacağız?"

"Biraz gece ışığı ile onu kurtarırız," dedi Vaha. Bu bir an çok mantıklı geldi ve rahatladım.

Reyna gözlerini kıstı.

"Sen," dedi bana tok bir ses tonuyla. "Hemen eşyalarını toplayıp ailenin yanına dönüyorsun." Mantıklı olan herkes muhtemelen böyle düşünürdü o yüzden şansımı Vaha'ya dönerek denedim. "Haklı," dedi içkisinden içip. "Sidra'nın ne yapacağı belli olmaz ve sana olan düşmanlığı hafife alınacak bir şey değildi."

"Önceki yaşamdaki bana..."

"Aynı görünüyorsun." Kadehi tutan eliyle beni işaret etti. Teknik olarak aynı görünmem mümkün değildi asırlar önce böyle bir saç

kesimi ya da kalem elbiseler olduğunu düşünmüyordum. Yine de "Saçlarımı değiştirebilirim," diye bir öneride bulundum.

"Hemen eşyalarını topla!" dedi Reyna.

"Ama öylece beni öldüremez," diye savunmaya geçtim. "Yasalar var, bir vampirin bir insanı öldürmesinin cezası idamdır."

Vaha kahkaha attı.

"Gerçekten insan yasalarının Sidra'yı durduracağını mı sanıyorsun?"

"Durdurmaz mı?"

"Luiza," dedi doğrulup bize doğru birkaç adım atarak. "Bu kadar saf olma."

"Ona öyle söyleme," dedi Reyna.

"Pekala," diye teslim oldum. "Onunla uzlaşamayacağımı düşünüyorsanız gidip eşyalarımı toplayacağım."

"O bir canavar," dedi Reyna. "Anlatılanları birlikte dinledik. Patronun olması ayrı bir konu ama başka bir hayatında katilin olması apayrı bir konu." Haksız olduğu tek bir an bile yoktu. Sidra Dekatlon çok iyi bir üne sahip değildi, insanlarla bir arada yaşamayı da desteklemiyor kendini ve vampir ırkını insanlardan üstün görüyordu. Dünyanın bizden epey uzak diğer ucunda bu sebeple bazı ayaklanmaların da sebebi olduğu söyleniyordu. Bu şimdiki yüzyılda yaptıklarıydı, geçmişte daha kötüleri de vardı ki adam beni zaten bir kez öldürmüştü.

"Onunla konuşmayı denerim," dedi Vaha sıkılmış şekilde. "Buraya dönüyorsa ilk önce beni görmek zorunda." Kendi içlerindeki hiyerarşi yüzünden kasabaya yerleşmek isteyen her vampir Vaha'dan onay almak zorundaydı, anlatılanlara bakılırsa Sidra pek onay alan biri değildi ama onun aksine ben onu bozmayacaktım.

"Seni ciddiye alıp yanına geleceğini mi sanıyorsun?" Reyna onu bozmamak konusunda benim kadar ılımlı değildi. "Adam kendisini vampirlerin kralı falan sanmıyor mu?" Evet, böyle bir durum da vardı. Ne kadar uzun yaşıyorlarsa o kadar güçlü ve önemli oluyorlardı. Vaha'nın altı yüz yıldır yaşadığını biliyorduk ve Sidra ondan çok daha öncesine aitti.

"Ne zaman geleceğini söyledi?" Vaha doğrudan bana sordu.

"İki gün sonra demiş."

"Piç kurusu."

"O ne demek?" diye sordu Reyna.

"Herif çoktan gelmiş demek." Konsoldan telefonunu alıp birkaç arama yapmaya başladı. Reyna ve ben birbirimize baka kaldık. Gerilimle yanağımın içini dişlemeye başladım. Vaha bizden uzaklaşıp üst kata çıktı.

"Bunu bana söylemediğine inanamıyorum," dedi Reyna. "Benden sır saklamanızdan nefret ediyorum."

"Vaha'nın suçu yok," diye itiraz ettim. "Saklamasını ben istedim çünkü bilsen buraya gelmeme asla izin vermezdin."

"Tabii ki izin vermezdim."

"Reyna kalbimin ne kadar ağrıdığını hayatım boyunca kimseye anlatamadım. O aptal gece ışığını kullanacak kadar çaresiz haldeydim. Üniversitede seninle tanışmamız, senin bu kasabada yaşaman, buraya yerleşmemdeki payın... bunlar sana tesadüf gibi mi geliyor?"

"Hayır ama hayatını riske atmaya değer mi?" Ağırkanlı bir şekilde başını salladı. Sanırım onun yerinde ben olsam ben de böyle düşünürdüm ama o ağrıların neye sebep olduğu kimseye anlatamıyordum. Kalbimin üzerinde bir el varmış gibi hissediyordum ve kalbimi sıkıyordu, öyle kuvvetli sıkıyordu ki nefesim kesiliyordu. Başım ağrıyordu. Oksijen yetersiz geliyordu. Ve acı çekiyordum. Sadece fiziksel bir acı değil, ruhum kaynıyordu. Sebebini bilmediğim bir ıstırap yıllardır benimle birlikteydi, o kadar baskındı ki hayatımda olup biten diğer hiçbir şeye üzüntü duyamıyordum.

"İnan bana o ağrı bir gün beni öldürecekti."

"Böyle söyleme," dedi.

"Delirdiğimi sanma sen de," dedim. "Hayatım boyunca ilgi çekmeye çalışıyormuşum gibi davrandılar bana. Annem ve babam bile evde yalnız kaldığım için bu ağrıyı uydurduğumu sandı. Onlara kızmıyorum elbette, beni götürmedikleri doktor ya da psikolog kalmadı ve hiçbir şey bulamadık. Çoğu insana saçma gelse de o geçmiş yaşam terapisine girdiğimde nihayet kendimi sorgulamayı bıraktım. Dünyada olup biten şeylere bak artık hiçbir şey imkansız gelmiyor." Gözlerim git gide daha çok kapanan gökyüzüne kaydı.

"Hem ölüleri toprağın altına gömdüklerini düşünsene, yeniden doğmak o kadar da akıl dışı değil."

"Bir vampirle çıkıyorum," dedi kollarını etrafıma sararak. "En yakın arkadaşım tabii ki normal olmayacaktı." Kollarımı ona dolayıp

kıkırdadım. Reyna her zaman harika bir arkadaş olmuştu, hiçbir zaman beni yargılamayacağını ve her zaman anlattığım şeyleri gerçekten dikkatle dinleyeceğini biliyordum. O olmasa muhtemelen hala oradan oraya savrulan biri olurdum. Vaha merdivenlerden indiğinde yüzü asıktı, birbirimizden ayrılıp ona döndük.

"İki gece önce bir helikopter açıklarda bir yere iniş yapmış," dedi. "Aşağılık herif çoktan burada." Canı epey sıkılmıştı ki bu konuda haksız sayılmazdı. Vaha bu kıtadaki vampir topluluğunu dizginleme konusunda çok iyi iş çıkarıyordu ama bunu yapabilmesinin nedeni ona saygı duymalarıydı. Biri kuralları yıkarsa herkes kuralları yıkardı. Daha da kötüsü belli ki Sidra Dekatlon buraya da ortalık karıştırmak için dönmüştü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bir yere gitmiyorsun anlamına geliyor." Vaha üzerine ceketini giyip arabasının anahtarlarını aldı. "Muhtemelen her şeyi biliyor ve muhtemelen bu yüzden daha da öfkelidir."

"Ama bu iyi bir şey o zaman," dedi Reyna. "Onu öldürmek istese öldürürdü."

"Bu çok rahatlatıcıydı," diye söylendim.

"Neyin peşinde olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Sen eşyalarını toplayıp daireden ayrıl sana yeni bir yer bakarız."

Başımı salladım.

"Sana yardım ederim," dedi Reyna.

"Gerek yok zaten birkaç bavul toplayacağım Mera yardım eder gerekirse sonra sana geçerim."

"Tabii ki bana geliyorsun."

"Ben çıkıyorum."

"Bize haber ver," dedi Reyna. Vaha çıkarken eğilip onu gözlerimi kaçırmama neden olacak kadar uzun bir süre dudaklarından öptü. İkisinin ilişkisine imrenmemek elde değildi. Her şeye rağmen yıllardır bunu yürütmeyi başarmışlardı. Reyna en başından beri onu seviyordu ve Vaha her zaman ona çok nazik davranıyordu. Arkadaşlarımızın çoğu Vaha'dan çekinse de en başından beri onları desteklediğim hiç pişman olmamıştım.

Reyna giyinmek için yukarıya çıktığında "Ben çıkıyorum, haberleşiriz," diye seslendikten sonra evden çıktım. Yeniden ofise dönerken arabada huzursuzdum. İşimi seviyordum ve önceki yaşam

saçmalığı yüzünden buradaki hayatımdan vazgeçmek istemiyordum. Bu kasabaya geldiğim ilk gün doğru yerde olduğumu hissetmiştim. Bazı geceler göğsümdeki ağrı ve kabuslar daha şiddetli oluyordu ama geri kalan zamanda huzurlu hissediyordum. Eskiden her gün çekerdim bu ağrıları ama buraya taşındıktan sonra azalmıştı. Şiddeti artmıştı ama en azından haftada birkaç gün bununla baş etmek zorunda kalıyordum. Gece ışığı kullandığım zamanlarda ise sorunsuz bir hafta geçirebiliyordum.

Ofise vardığımda hava kararmış, Mera çıkmıştı. Burası devasa bir malikaneydi. Dört kattan oluşuyordu. İlk katı sergiler ve davetler için kullanılan organizasyon alanıydı ve birkaç ofis bulunuyordu. İkinci ve üçüncü kat malikanenin asıl işlevi olan kütüphaneyi oluşturuyordu, sınırsız kaynak ve gerçekten çok kapsamlı kitaplar bulunuyordu. Dördüncü katta ise üç yatak odası ve bir oturma odası bulunuyordu. Ana yatak odasına hiç girmemiştim, anahtarı olmayan tek oda orasıydı. Misafir odalarından birinde kalıyordum ve bunun için izin almıştık. İşle ilgili hiçbir konuda hiçbir zaman doğrudan Sidra Dekatlon ile bir iletişim kurulmazdı her zaman onun için çalışan birileriyle kontakta olurduk ve bunun en az bir yüz yıl daha böyle gideceğini düşünüyordum.

Güvenlikle selamlaştıktan sonra üst kata doğrudan daireye çıkmak yerine ofise geçtim. Eşyalarımı yerlerine bırakıp iyimser bir tavır sergilemeye karar verdim. Masanın üzerinden geleneksel bir yaklaşımla boş bir beyaz kağıt aldım ve mektup yazmaya başladım.

Sevgili Bay Sidra,

Geçmiş yaşamımda, buna benim açımdan bir önceki yaşamımda demek daha doğru olacaktır. Sizinle aramızda bazı husumetler yaşandığını öğrendiğimi ve bunu büyük bir üzüntüyle karşıladığımı bilmenizi isterim.

Hayatım boyunca savaş karşıtı barışçıl bir insan olmaya çalıştım. Önceki yaşamımda nasıl biri olduğumu bilmiyorum ve şu an olduğum kişinin sizinle hiçbir sorunumun olmadığını açıkça belirtmek istiyorum.

Yetişkin bireyle olduğumuza ve bu yanlış anlaşılmayı sağlıklı bir iletişim kurarak çözebileceğimize inanıyorum.

Demek istediğim şu ki Sevgili Bay Sidra, işimi ve bu kasabayı seviyorum ve bir önceki yaşamımda kötü biri olduğum için bunları kaybetmemin haksızlık olduğunu düşünüyorum.

Mevcut koşullarda kalbime saplamış olduğunuz hançerden dolayı size kin beslemeyeceğim ve bunu geçmişte bırakacağım. Sizin de mantıklı ve sağduyulu bir birey olduğunuzu ve geçmişin hayaletlerini kovalamayacağınızı düşünüyorum.

Bu zamana dek dairenizi kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim, dilerseniz belirlediğiniz kirayı ödeyebilir-

Kalemi masanın üzerine bıraktım. Ne yapıyordum ben böyle... bu tamamen saçmalıktı. Yazdıklarımın üzerine kocaman bir çarpı atıp yeniden denedim.

Sevgili Bay Sidra,

Hayatım boyunca sizin yüzünüzden korkunç bir ağrı çektim ve hayatımı hiçbir zaman tam anlamıyla yaşayamadım.

Çocukken bu daha berbattı çünkü herkes benim ilgiye aç şımarık biri olduğumu düşünüyordu. Ailem doktorlara neredeyse bir servet ödedi ama karşılığında hiçbir şey elde edemedik.

Ve şunu anlamınızı istiyorum hiçbir koşulda bir kadının kalbine hançer saplamak anlaşılır bir şey değildir ve bu yüzden sizi hiçbir zaman affetmeyeceğim.

Yüz yıllardır bu kasabaya uğramamışsınız bile ve kütüphaneyle bir ilginiz olmadığına da oldukça eminim. Burayı seviyorum ve sizin yüzünüzden düzenimin bozulmasını asla kabul etmiyorum.

Artık karanlık zamanlarda yaşamıyoruz. Vampirlerin varlığı sır değil ve bununla ilgili yasalar var. Canımı sıkacak herhangi bir durumda yasalara baş vuracağımdan hiçbir şüpheniz olmasın. Açıkçası sizi görmek dahi istemiyorum.

Bana kalırsa barbar, şiddet yanlısı, kadın düşmanı ve muhtemelen dünyanın en çirkin adamısınız. Keza size adam demenin bile doğru olduğunu düşünmüyorum.

Hakkınızda söylenilenleri hiç duydunuz mu? Yüz yıllarca yaşayıp bu kadar kötü izlenim bırakmak da bir yetenek olmalı.

Açıkça kendinizden utanmalı ve bir an önce kendinize çeki düzen vermelisiniz!!!

Kalemi yeniden bıraktım... Kafayı yemiş olmalıydım... Telefonuma üst üste gelen bildirimlere bakmak için uzandım. Yağmur pencerenin camlarına hücum ediyordu ve ne zaman gök gürlese yerimden sıçrayacak gibi oluyordum. Reyna'dan birkaç mesaj vardı ama hepsi ne durumda olduğumu ve ne zaman ona gideceğimi soruyordu. Beni

taciz etmeyi bırakmasını, toplandıktan sonra gideceğimi yazıp ayaklandım.

Üst kattaki daireme çıkarken merdivenin tırabzanlarında parmaklarımı dolaştırdım. Burayla bir bağ kurmuştum belki burayla daha önceden bağım vardı bunu bilmiyordum. Ama burayı terk etmeye hazır değildim.

Vaha'nın söylediğine göre o benimle *önceki yaşamımdaki benimle* hiç tanışmamıştı, Sidra'nın sahip olduğu bazı çizimlerinden yüzümü tanımıştı ve Sidra benimle ilgili en büyük düşmanı olduğum dışında hiçbir şey anlatmıyordu. Eski hayatımdaki bana karşı saf bir nefret besliyordu bu yüzden o nefreti bu yaşamıma taşıyacağına da emindi.

Ahşap giyinme dolabının üstünden iç içe geçirdiğim bavulları çıkardım. Bu daire bana olduğu haliyle fazlasıyla yetiyordu bu yüzden hiç eşya almamıştım. Sahip olduğum şeyler birkaç bavula sığacak kadar azdı. Kıyafetlerimi askılarından çıkarıp bavulun içine yerleştirmeye koyuldum. Aşağıdan bir ses gelince yerimden doğruldum. Güvenlik görevlisi her zaman dış taraftaki yerinde kalırdı ama bazen etrafı kolaçan etmek için dolaşırdı.

Bilgisayarımdan güvenlik kamerasını kontrol ettim. Sadece kütüphane katında ve dışarıda kamera vardı, organizasyon katındaki arızalıydı ve görünen yerlerde herhangi bir hareket yoktu. Güvenlik görevlisi olan Earl kırk yaşlarının sonundaydı ve onunla iyi bir ilişkimiz vardı, ismini seslenerek merdivenlerden aşağı indim.

"Buradayım Luiza," diye seslendi.

"Bir ses duydum, her şey yolunda mı?"

"Pencerelerden birinin menteşesi gevşemiş o açılmış, hallediyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, keyfine bak."

"Tamam. Dikkatli ol."

Ofis koridorundan geçerken ışığı kapatmadığımı fark ettim. Masa lambasını açtığımı hatırlamıyordum ama kapatmak için koridora yöneldim. Fırtınanın uğultusu boş koridorda yankılanıyordu. Hava serin olmasına rağmen ben yine sıcaklamıştım. Saçlarımı ellerimle atkuyruğu şeklinde toplayıp yanımda toka olamadığı için sırtımdan aşağı bıraktım. Aralık kapıdan içeriye girdiğimde birden durdum. Masanın başında durmuş biraz önce yazdığım mektubu okuyordu.

"Senin burada ne işin var?" Kaşlarımı çattım. Sabahki başarısız tinder randevusunda buluştuğum çocuktu. Ona nerede yaşadığımı söylediğimi hatırlamıyordum. "Özel eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" Hayır, ona kendimle ilgili pek bir şey anlatmamıştım en azından buradaki hayatımla ilgili. Zaten birkaç kez mesajlaşmıştık ve onlar da olabildiğince geçiştirmeydi.

"Özel eşyalarını karıştırmak sayılmaz," dedi. Sesi sabah duyduğumdan farklıydı. Daha güçlü ve derinden çıkıyordu. Kağıdı elini alıp simsiyah gözlerini kağıttan ayırmadı. "Bu mektup bana yazılmış."

Kalbim hiddetle atmak yerine ağrımaya başladı. İki büklüm olmamak için dişlerimi sıkmıştım ama yüzümün buruşmasına engel olamadım.

"Sen, ne?"

"Mektup bana yazılmış." Yeniden düz bir şekilde tekrarladı. Hikayeyi kafamda oturmak için birkaç kez daha zihnimde tekrarladım. Siyah saçları oldukça modern kesilmişti, yirmilerinin sonunda gibi görünüyordu. Kot pantolonu ve ince beyaz uzun kollu bir tişört giyinmişti. Boynunda siyah örgü bir kolye vardı. Satırları okurken kaşlarını kaldırdı. Neler yazdığımı hatırlayınca ağrıyı bir saniyeliğine unuttum.

"O özel bir mektup!" İleriye doğru atıldım. Elini durmam için havaya kaldırınca otomatikman hareketsiz kaldım. Hangisi kısma gülümsediğini anlamamıştım ama dudakları kıvrılınca ifadesi yumuşadı ve neredeyse çekici göründü.

***"Bana kalırsa barbar, şiddet yanlısı, kadın düşmanı ve muhtemelen dünyanın en çirkin adamısınız. Keza size adam demenin bile doğru olduğunu düşünmüyorum. Hakkınızda söylenilenleri hiç duydunuz mu? Yüz yıllarca yaşayıp bu kadar kötü izlenim bırakmak da bir yetenek olmalı. Açıkça kendinizden utanmalı ve bir an önce kendinize çeki düzen vermelisiniz!!!"* Cümlelerimi tiyatral bir dramatiklik ekleyip yüksek sesle okudu ve en çirkin kısmında yüzünü buruşturdu. Sonunda uzun kirpiklerinin altından bana baktığında yutkundum.**

Muhtemelen bir şey söylemem gerekiyordu ama bunun benim yerime yapacak herkesle şu an ruhumu takas edebilirdim. Buradan baktığımda, masa lambasının yansıdığı yüzüne bakınca söylenenlerdeki gibi bir canavara benzemiyordu ama aslında bu daha ürkütücüydü. Ve

şimdi bu kocaman malikanede onunla baş başaydım. Bunu düşünmek kanımı hareketlenmesine neden oldu.

"Hakkımda ne söyleniyor?" Başını yana yatırıp anlamaya çalışır gibi bana dikkat kesildi. Sinirli görünmüyordu. Ya da düşmanıymış gibi bakmıyordu.

"Ne yani, bilmiyor musun?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Benim aksime sen tüm hikayeyi biliyorsun." Kaşlarıyla mektubu işaret etti. Vaha haklıydı, benden haberi vardı ama anlaşılan benim önceki yaşamımdan ve onun yaptıklarından haberdar olduğumu tahmin edememişti. Yani o randevuya kim olduğumu bilerek gelmişti. Evet, sıcak basmıştı ya da malikane ateş almıştı.

"Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz artık hiçbir şey o kadar da imkansız gelmiyor."

"Polisi mi çağıracaksın?"

"Çağırmam gerekecek mi?"

Ellerini arkasında kenetleyip yukarıdan bana bakmayı sürdürdü. Bu sefer dikkatliydi, ağır ağır hiç çekinmeden baştan aşağı gözlerini üzerimde dolaştırdı. Biri tarafından incelenmek zaten rahatsız ediciydi ama sizi başka bir hayatınızda tanıyıp bir de öldüren biri tarafında izlenmek daha da kötüydü. Bana baktığında ne gördüğünü bilmek istediğimden emin değildim.

"Önceki hayatında daha iyi görünüyordun." Bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Ben-" dedim duraksayıp. Canım sıkılmıştı. Bugünün uzun bir gün olduğunu ve yağmura yakalandığımı söylemeyi düşündüm ama bunun yerine "Sabah öyle dememiştin," deyiverdim.

Bu onu eğlendirdi. Sonra kendime geldim. Sabah gerçekten benimle buluşmuştu ve ben onun vampir olduğunu hem de tarihin en eski vampirlerinden birini olduğunu anlamamıştım. Onunla tinderda eşleşmiştim! Bu utanç vericiydi.

"Randevumuzun başında kaçıp gitmeseydin söylerdim." Dudaklarını yine hafifçe kıvırdı ama gözlerinde eğlendiğine dair bir işaret yoktu. Karanlığın içinde daha da koyulaşıyorlardı ve pür dikkatlerdi

"O bir randevu değildi ve ben kaçıp gitmedim!"

"Öylesine birileriyle buluşur musun sürekli?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Beni kandırdın."

"Ödeştik derdim ama senin düzenbazlığınla yarışamam bile." Dudaklarındaki kıvrılma yok oldu. Şimdiki benden bahsetmediğini anlamamak için dahi olmaya gerek yoktu. Demek günahım buydu, yalan söylemiştim...

"Ben yalan söylemem."

Yavaş yavaş bana yaklaştı, adımlarıyla birlikte sanki yer sallanıyordu. Geriye kaçmak istedim ama hareket etmemeyi başardım. İşaret parmağını kalbimin üzerine doğru hizaladı ama dokunmadı.

"O ağrıyı çok iyi yalan söylediğin için çekiyorsun."

"O ben değildim."

"Bunu göreceğiz." Elini yumruk yapıp tereddütle kendine çekti sonra yeniden arkasında kenetledi. "Hangi odada kalıyorsun?"

"Mavi odada."

"Eşyalarını topla."

"Ben de topluyordum zaten."

"Başka bir odaya geç, orası benim."

"Gideceğim zaten sadece toparlanmam lazım. Bir dakika, ne?"

"Çok basit, mavi odadaki eşyalarını topla ve başka bir yatak odasına geç."

"Burada kalabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Zaten burada kalmıyor musun?"

"Beni yeniden öldürecek misin?"

Güldü ve birden kalbimdeki ağrının hafiflediğini hissettim. Geçmemişti sanki üzerine soğuk bir sprey sıkılmıştı ve ağrı uyuşmuştu.

"Bana yeniden ihanet edecek misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Sadece kalbim değil sanırım ben de uyuşmuştum. Garip bir enerjinin içine hapsolduğumuzu sandım. Kımıldayamıyor, konuşamıyor hatta muhtemelen nefes bile alamıyordum.

Kapıdan çıkarken "Düzenini bozmayacağım," diye seslendi. "Burada yaptığın şeyler neredeyse hoşuma gitti." Arkasından öylece bakakaldım. Onun uzaklaşmasıyla boğucu enerji dağıldı. Yeniden ama bu defa daha önce atmadığı kuvvetle kalbim atmaya başladı.

Bir süredir arka cebimde çalan telefonuma baktım ve Reyna'nın mesajını cevapladım.

"Canavarın da kalbi varmış."

****

Çok çok uzun zaman sonra yeniden bölüm sonunda buluştuğumuza inanamıyorum. Umarım hikayenin ilk bölümünü sevmişsinizdir. Yine beklendiği gibi benim tarzımda bir şeyler olacak... Bu bölümü heyecandan sadece bir günde yazdım ama sadece giriş olarak düşünelim lütfen...

Ne diyorduk, oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım lütfen...

2. BÖLÜM: AKŞAM ESİNTİSİ

Herkese merhaba, ilk bölüm yorumlarınız için teşekkür ederim lütfen düşüncelerinizi paylaşamaya devam edin...

Keyifli okumalar^^

NP: Mickey Valen, Falling On Your Sword

**

Sidra Dekatlon'u ertesi gün hiç görmedim. Söylediği gibi mavi odadan eşyalarımı topladım ve yanındaki aslında daha geniş olan beyaz dekore edilmiş odaya geçtim. Koridorun ona uzak ucunda kalan odayı tercih ederdim ama o kilitli olan ana yatak odasıydı ve içimden bir ses bununla ilgili konuşmamamı söylüyordu.

Daha önce Mera'ya söylendiği gibi iki gün sonra gelmişti ve herkes bugün kasabaya döndüğünü düşünüyordu. Sergi hazırlıklarıyla meşgul olduğum için buna memnun olmuştum, aksi taktirde belki de onu karşılamam gerekecekti. Önce eşyaları geldi, merdivenlerden çıkan özel tasarım bavulları hiç de tarihi görünmüyordu toplamda on iki bavulu taşımalarını beklemek zorunda kaldım.

Bir yanım onların naftalin kokmasını bekliyordu. Hatta belki eski sandıklarda gelmesini. Ve hatta içeriye bir tabut taşınmasını...

Asistanı olarak kendini tanıtan genç bir kadın Mera'ya beni sorduğunda büyük kapının girişinden onlara doğru bakmak zorunda kaldım.

"Yönetici siz misiniz?"

"Merhaba." Bana doğru uzattığı elini sıktım. "Luzia."

"Merhaba." Genç görünüyordu ama çok gergindi, gülümsemesinin zorlama olduğunu gizleme ihtiyacı duymamıştı bile çünkü muhtemelen işe yaramayacağını düşünüyordu. Sarı saçları düz şeklinde beline kadar uzanıyor ve kalitesi kendini belli eden bir kumaş takım giyiniyordu.

Onun için ne yapıyordu acaba...

"Sidra için bazı düzenlemeler yapmamız gerekiyor." Elindeki tablette birkaç dosya açarken ilk dikkatimi çeken şey ona ismiyle hitap

etmesi oldu. Mera da bana ismimle hitap ederdi ama sonuç olarak ben tarihin en eski ve efsanevi varlıklarından biri değildim.

"Anlıyorum." Onaylarcasına bir kez başımı salladım. "Ne gibi düzenlemelere ihtiyacımız var?" Kendi notlarımı almak için cep telefonumu kullandım.

"Öncelikle aydınlatma." Elinde tuttuğu tablete ait ince kalemle tavandan sarkan avizeleri işaret etti. "Sarı olmalı. Burada beyaz ışık kullanılmış." Gözlerini kısıp etrafa baktı ve düzeltilecek şeyleri aradı.

"Burası sergi salonu, aydınlatmayı değiştiremeyiz." Önemli olan eserlerin olabildiğince az ve doğru şekilde ışık görmesiydi, geldiğim gün ilk değiştirdiğim şey o sarı ampuller olmuştu çünkü yanıltıcı oluyorlardı ve loş bir hava veriyorlardı.

"Olmaz." Kesinlikle karşı çıkarak başını salladı. "Sidra beyaz ışıktan nefret eder. Işıklar sarı ve olabildiğince loş olmalı."

"Burası bir müze ve benim önceliğim eserler." Ben de kesinlikle karşı çıktım. Duruşumu içgüdüsel olarak dikleştirmiştim, kadın benden uzundu ama bu üstünlük kurması için sebep değildi.

"Ve o da sahibi." Kaşlarını çatıp bana gerçekten onunla tartıştığımı sorgularcasına gözlerini kıstı. Sanki bunu yapmam çok büyük bir meseleymiş gibi. Belki de öyleydi ve belki konu eserler olmasa karşı çıkmazdım ama burada geri adım atmayacaktım.

"Düzenimi bozmayacağını söyledi."

"Hala yöneticisiniz öyle değil mi?"

Mera'nın gözleri irileşti. Kadın resmen bana zaten hala bu işte çalışıyor olmamın bir lütuf olduğunu ima etmişti. Yani onların söylediklerini yapmazsam işimden mi olacaktım?

Sakinliğime tüm gücümle tutunarak, "Üst katın aydınlatmasında istenilen değişiklikleri yapabiliriz ama sergi odası ve kütüphaneye dokunulmayacak. Sevgili Bay Sidra bu konuda diretirse önce beni işten çıkarması gerekiyor."

Kadın tüm mesele çözülmüş gibi gevşeyerek "Ah, o zaman bunu hallettik. Yeni bir yönetici bakmamız gerekecek," dedi. Gözlerini tabletinin altında tuttuğu son model telefonuna çevirdi, bir arama yapmaya hazırlanıyordu. Dudaklarım aralık kaldı. Mera bana baktı, ben cevabımı vermek için kadına baktım. Ama açıkçası ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

"Çok kabasın Mila."

Sidra'nın arkamdaki sesini duyduğum anda ben de asistanı gibi gerilmiştim. Yüzü kireç gibi bembeyaz oldu ama gözlerini kırpmadan emir beklercesine ona baktı. Hazır ol komutuna geçmişti ki Mera da ondan farklı değildi. Biraz abartılı ve çokça dramatik bulduğum tavır karşısında aheste aheste arkamı döndüm.

Tam karşımdaydı. Dönerken omzum ona çarptı, sendeledim ve tutunmak için omuzlarına uzandım ama bileklerimi havada yakaladı ve hiç zorlanmadan beni kendinden uzaklaştırdı. Parmaklarını hemen kendine çekti. Hepsi iki saniye falan sürmüştü. Dün gece karşılaştığımızda kalbimi işaret ederken bana dokunmadığını hatırladım ve o sabah sözde randevumuzda kafeye geldiğinde de nezaketen ve selamlaşmak için elini falan uzatmamıştı. Bileklerimi ona dokunmamam için yakaladığına emindim ama elinde siyah deri eldivenler olmasa muhtemelen bunu da yapmazdı.

"Dikkat et," dedi düz bir sesle. Kaba ya da ters değildi sadece bir uyarı gibiydi.

"İki," diye farkında olmadan sesli bir şekilde mırıldandım. Mekan birden sadece bizi yakınlaştıracak kadar daraldı sanki. Sorgular şekilde kaşlarını kaldırdı. Mera ve asistanı da bana bakıyordu ve ağzımdan çıkan şeyi açıklamamı bekliyordu.

***Bu bana sessizce yaklaştığın ikinci sefer. Beni hazırlıksız yakaladığın ikinci sefer.* Ama içimden bir ses neden bunun bir tür alışkanlığı olduğunu söylüyordu acaba...**

"Asistanınıza da söylediğim gibi, aydınlatmalar söz konusu olduğunda benim önceliğim eserler olacak. Dilerseniz üst katta istenilen ayarlamaları yapabilirim ama sergi odasında bu ışıklara ihtiyacım var." Elimle vitrinlerin üzerindeki ve duvarların köşesindeki özel aydınlatmaları gösterdim.

"O halde öyle yap."

İtiraz etmek için hazırlanmıştım ama söylediği şeyle duruldum. Tahmin ettiğimden daha fazla hazırlıksız yakalıyordu beni.

Ona baktım, gerçekten baktım. En azından yüzünden bir şeyler okuyabilmeyi istiyordum ama açık vermiyordu. Bunca yılın ardından putlaştığını bile düşündüm. Ben çok fazla mimik kullanırdım ama insanları ben olmadıkları için suçlayacak değildim.

***Vampirleri, d*iye düzelttim içimden.**

"Pekala," diye asistanına döndüm. "Devam edebiliriz sanırım." Ona arkamı döndüm çünkü beni huzursuz ediyordu. Sadece düzgün şekilde işimi yapmak istiyordum.

İsminin Mila olduğuna emin olmadığım asistanı ne şaşırdı ne de sorguladı, direktiflere harfi harfine uyduğunu kolayca anlıyordunuz. Mera ve benim aramda böyle bir ilişki olmadığı için garipsedim. Tabletine dönüp "Klima," dedi. "İçerisi her zaman on dokuz derece olmalı. Ne eksik ne fazla."

"Bu da aynı şekilde," dedim. "Sergi odası ile kütüphanenin özel ısı ve nem dengesi var. Bunları bozamam ama üst katta bunu ayarlayabiliriz."

"Üst katta başka kimse yaşıyor mu?"

"Ben de orada kalıyorum."

"Başka bir yere geçmeyi değerlendirebilirsiniz belk-"

"Sorun değil, ben-" Bunu nasıl söylemeliydim? "Soğuk olması benim için sorun değil." Hatta bu benim için iyi bir şey ama onun da benimle aynı durumda olması biraz tuhaftı. Bu vampirlere özel bir şey değildi ki çoğu zaman soğuk takıntım Vaha'yı rahatsız ederdi. Etkilendiğinden değil sonuçta üşümezlerdi ama alışkanlıktan olsa gerek normal oda sıcaklığında yaşıyordu.

"Değil mi?"

Ses yine arkamdan gelince bu defa kontrollü bir şekilde de olsa dönmeye cesaret edemedim. Hala orada olduğunu düşünmemiştim. Neden orada duruyordu ki?

"Değil," dedim kısa bir cevapla.

"Bu insanlar için fazla." Sidra'nın sesi şüpheliydi ama kasıtlı bir şekilde üzerime geldiğini düşündüm. Ağzımdan laf almaya çalışıyordu, benim dikkatimi çeken şeyin onun dikkatini çekmemesi imkansızdı.

"Evet, sorun değil."

Kendi notlarımı alırken Mera'ya baktım o da not tutuyor gibi davranıyordu ama bakışları üçümüz arasında dolanıp durdu. Zavallı kızcağız, onu göndermek istiyordum ama ikisiyle tek başıma kalmak akıllıca olmazdı. Asistanından hiç hoşlanmamıştım ama Sidra'nın varlığına olan tepkimi nasıl açıklabailirdim bilmiyordum. Diken üzerinde duruyormuşum gibiydi.

Gerilim.

Gerilim.

Gerilim.

"Başka," diye Mila'ya döndüm.

"Kan," dedi. Bu bir an duraksattı beni çünkü önce neyden bahsettiğini anlamadım. "Dolapta her zaman belli bir stokta kan bulunmalı. Bunu biz ayarlayacağız siz sadece mutfaktaki düzeni sağlayıp derin dondurucu için yer açın yeterli."

"Şunu netleştirelim." Başımı telefonumdan kaldırdım. "Derin dondurucuda insan tutmayacaksınız." Omzumun üzerinden geriye döndüm ama artık orada değildi. Hangi noktada gittiğini bilmeyi isterdim.

"İpek çarşaflar," dedi Mila. "Bunu ayarlayabilir misin?"Söylediğim şeyi duymazdan gelmesi canımı sıkmıştı ama sanırım insan tutacak olsalar bunu keyifle bana söylerdi. Çekimser bir tavrı yoktu.

"Ayarlayabilirim ama ayarlamam. Vegan bir yaşam benimsemeye çalışıyorum ve insan konforu için hayvanlara yapılan eziyeti desteklemem." Ona tatlı tatlı gülümsedim. Hiç oralı olmadı.

"Sen ayarlayabilir misin?" Mera'ya döndü. Mera bana baksa da başını hızlı hızlı salladı. Bunun için ona kızacak değildim, Mera bulmasa bir başkasına bulduracaklardı ne de olsa. En azından doğrudan kendim yapmak istemiyordum.

"Hiçbir şekilde içeride müzik olmayacak," dedi. "Müzikten nefret eder."

"Tanrı aşkına kim müzikten nefret eder..." Söylendim ama onaylarken başımı salladım. Sergi saatleri dışında içeride müzik çalmıyorduk ve benim kaldığım odada ne yaptığım umarım onu ilgilenmiyordur.

"Hiçbir yerde," dedi kadın düşüncelerimi duymuş gibi. "En önemli şeye geldik ki bunun daima dolapta olması gerekiyor ama kanların durduğu yerde değil."

"Neymiş?"

"Yaban mersinli sorbe," dedi alay ediyormuş gibi gülümseyerek. Sorbe sadece suyla dondurarak yapılan bir tatlıydı. Severdim ama asıl sevdiğim şey yaban mersininin kendisiydi. Dudaklarımda tadı olan nemlendiriciyi refleksle silmek için birbirine sürttüm.

"Kendi tarifi var," diye ekledi. "Aşçıya verirsiniz."

"Ama burada bir aşçı yok."

"Yemekleri kim yapıyor?" Bundan memnun olmamıştı. Hangi vampir bir aşçıya ihtiyaç duyardı ki? Yemek yemeye bayılıyorlarmış gibi.

"Çalışanlar için iş saatlerinde yapıp gidiyorlar. Günlük çıkan bir yemek listesi var." Ben de genelde oradan yiyordum ya da dışarıdan söylüyordum. Yemek yapmakla pek ilgim yoktu ama aç kalmazdım, bir aşçıya ise asla ihtiyaç duymazdım. Hayatımın herhangi bir döneminde aşçı ihtiyacı duyduğumu düşünmek bile beni güldürüyordu.

Belki başka bir hayatta.

"Olmaz," dedi. "Her gece mutlaka hazır olmalı."

"Tamam, gündüz yaptırır dolapta muhafaza ederiz."

"Taze olduğuna ve günlük yapıldığına dikkat et. Ve sakın onu kandırmayı deneme." Bu gerçek bir uyarıydı ama şart değildi, daha önce beni öldürmüş birine karşı ayağımı denk almayı düşünüyordum. Bundan da önemlisi işimi düzgün yapmak benim için önemliydi, geçiştirmezdim.

"Başka?"

"Gece yarısından sonra 04.00'e kadar kimsenin ortalıkta olmasını istemez. Ortalık derken malikanenin tümünden bahsediyorum."

"Güvenlik ve benim dışımda kimse yok." Baygınlık geçirmek üzereydim, sadece bir kişinin bu kadar kaprisi olması canımı sıkmıştı ama muhtemelen yüzlerce yıl yaşasam benim de belli başlı prensiplerim olurdu. Acaba bunu kaç yıldır devam ettiriyordu.

"Güvenlik o saatlerde burada olamaz."

"Adı üstünde," diye ciyakladım. "O güvenlik."

"Sence Sidra'nın güvenliğe ihtiyacı var mı?"

Duraksadım.

Elbette yok. Zaten kim onun çatısı altında kalmak isterdi ki?

"Ben hala burada yaşıyorum," dedim.

"O saatlerde insanlar uyur sen de uyu ya da ortada olma. Odadan çıkma."

"Bu saçmalık."

"Ya da kendine kalacak bir yer bul."

"Öyle yaparım!" Sinir bozucu gülümsemesine karşılık verdim. Zaten ne düşünüyordum ki, en yakın zamanda kendime kalacak düzgün bir yer bulmalıydım. Bu işi yeterince ertelemiştim. Bu

kasabada kalmaya devam edeceksem bir hayatım olmalıydı ve bunun için öncelikle bana bir ev gerekiyordu.

"Şimdilik bu kadar. Gece yarısına kadar hepsini halletmiş olun. Eksiksiz olsun."

"Asistanı olan sensin, neden bunları biz yapıyoruz?" Notlarımı kaydedip telefonumu arka cebime sıkıştırdım.

"Ben işlerini yürütüyorum. Yani diğer çalışanlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen kişiyim."

"Gördüğüm kadarıyla bir ağzı var."

"Ve o ağzı çalışanlarla konuşmak için mi kullanır sanıyorsun?"

Ağzımdan çıkan her şey ağzıma geri sokuluyordu. Bir an bu işin yürüyeceğine olan inancımı kaybettim. Bedenen çok yorgun hissettim. Daha şimdiden ağır geldi.

"Bir şey olursa numaram sizde var," dedim. "Gidip işe koyulayım." Böyle aşağıda kalmak canımı sıkmıştı. Şu an sergi hazırlıklarından başka bir şey düşünmem gerekmiyordu. Mila topuklarının üzerinde dönüp gittiğinde Mera ile baş başa kaldık.

"Ben çarşafları halledeyim," dedi.

"Ben de gidip aydınlatma için birilerini bulayım, onları sen karşılarsın. Unutma sadece en üst kat. Ve dolap için de Erl'den yardım iste."

"Sorbe ne olacak?"

"Halledeceğim," diye nefesimi verdim. "Ve bana bir iyilik yap Mera, üst katın klima ayarını tekrar düzenle. Araşırız."

"Tamam, burayı merak etme."

Ofise gidip eşyalarımı aldıktan sonra Reyna'nın yanına gitmek için arabaya bindim. Bugün ne olursa olsun gece ışığına ihtiyacım vardı. Vaha'dan bana kalacağım bir ev bulmasını rica edecektim ve kahrolası aydınlatmalar için bana birilerini önermesi gerekecekti. Birkaç detayı saymazsak gökyüzünü yere indirmemi istemiyordu ama yine de rahatsız olmuştum. Rahatsızlığımın asıl kaynağının bu kadar çok benzerliğe rastlamak olduğunu biliyordum. Vampirleri normal karşılayabilirdim, bunun ikinci yaşamım olduğunu da hatta şimdi arabanın boş koltuğunda antenleri olan bir uzaylı belirse muhtemelen yadırgamazdım... Ama biriyle bir kenetlenme?

Yemin ederim bu hikayenin sonu belli, ona aşık olacaksın kızım. Ya da kalbine bir hançer daha saplatacaksın. Ki ikisi de aynı şeydi.

Daha geleli birkaç gün olmuştu ve onu gördüğüm anların toplamı yirmi dakikayı aşmazdı ama düşünmeden edemiyordum. Varlığı beni bunaltıyordu. Rahatsız ediyordu. Benimle ilgili benden daha çok şey biliyordu. Bu kafamı bulandırıyordu. O hayat kime aitti bilmiyorum ama ben bu hayatı benimsemek istiyordum.

Ama onunla göz göze geldiğimde öyle hissetmiyordum. Sadece yirmi altı yıldır yaşıyormuşum gibi değil. Tüm sırlarımı biliyormuş gibi hissediyordum. Ve o bakış bana kendimi kötü hissettiriyordu. Yanlış bir şey yapmışım gibi. Kalbimin ağrıdığı o anlardaki gibi huzursuz ediciydi.

Klimayı on altı dereceye kadar düşürdüm. Hava bugün çok nemliydi, ara sıra yağmur yağsa da sıcaklık hissedilir şekildeydi ya da tüm kasaba alev almıştı. Arabayı kenara çekip emniyet kemerimi açtım. Üzerimdeki gömleği çıkarıp askılı bluzumla kaldım, içerisi soğumaya başladıkça rahatlıyordum ama yeterli değildi. Gözlerim koltukların arasındaki bölmede duran yaban mersinli dudak nemlendiricisine kaydı, alıp görmeyeceğim bir yere torpidonun derinliklerine attım. Emniyet kemerimi takıp yola devam ettim.

Reyna'nın kendi ismini taşıdı restoran-bar'ın önünde durup kapımı açan valeye arabayı park etmesi için müsaade ettim. Saçlarımı uğur böceği şeklinde bir tokayla tepemde toplayıp içeriye girdim.

Reyna burayı hayallerinden çalıp yapmıştı, elbette Vaha'nın büyük desteği ile. İnsanların iş arasında yemek yemek için ya da iş çıkışı rahatlama içkilerini içtikleri loş bir mekandı. Tümünü Reyna'nın sade zarafetinden alıyordu. İki tane kalabalık gruplar için locası vardı ama bir tanesini sürekli Vaha kullanıyordu... Birkaç tane yüksek kokteyl masası teras kısmında yer almıştı. İçerisi olabildiğince açık ve ferahtı. Birkaç bitki ve burası için ona özel bulduğum portreler dışında içeriyi süslememişti. Özel gecelerde güzel müzikler dinleyebiliyor olsak da gün içinde sadece piyano notaları duyuyorduk.

"Selam," dedim Vaha'nın karşısındaki koltuğa oturup. Telefonuna gömülmüş bir şeylerle meşguldü. "Reyna nerede?" Başımı koltuğun sırtına yasladım.

"Mutfakta aşçıyla kavga ediyor." Başını kaldırmadı ama güldüğünü duydum.

"Neyi beğenmemiş?"

"Verdiği menüye uymuyormuş."

"Buranın yemekleri çok güzel."

"Ben de öyle söyledim."

"Sen vampirsin," diye mırıldandım. "Damak zevkin çok da güvenilir değil."

"200 yaşından sonra o kısımları aşıyoruz."

"Yani?"

"Vampir ergenliği gibi düşün. İki yüz yıl sürüyor. İki yüz yıl boyunca tam bir vampirsin. Sürekli kan ve seks var sonra insanlaşıyorsun."

"İnsan gibi hissetmekten mi bahsediyorsun."

"Yavaşlamaktan ve tat almaktan bahsediyorum."

"Sen pek yemek yemezsin ki."

"Çünkü yemeden de yaşayabiliyorum ve dört yüz yıl boyunca birçok şey yedim." İmalı bir şekilde gülümsedi.

"İğrençsin."

"Sen sordun."

"Sevgili Bay Sidra bana düzenimi bozmayacağını söyledi."

"Yani hayatını altüst edecek."

"Orada yaptığım şeylerden neredeyse hoşlanmış."

"Yani nefret etmiş."

"Vaha!" diye sessizce söylendim doğrulduğumda. Sidra'dan bahsettiğimde genelde hakim olan iyimser ruh hali kayboluyordu. Bütün vampirlerde bir soğukluk ve ketumluk vardı ama istedikleri zaman onu maskeleyebiliyorlardı. Vaha bu konuda hiç zorlanmazdı ama öfkelendiği zaman gerçekten ürkütücü oluyordu. Şimdi de neredeyse öfkeli görünüyordu.

"Oradan bir an önce kurtul Luzia," dedi. "Seni etkisi altına alacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Telefonunu bırakıp arkasına yaslandı, bana baktığında oldukça ciddiydi. "Sidra buraya yüz yıllardır gelmiyor, senin ortaya çıktığın bir dönemde buraya dönmesinin tesadüf olduğunu düşünecek kadar saf değilsin."

"Değilim."

"Seni bir kez avucunun içine aldı bile." Kaşlarını kaldırdı. "Tinder'da onunla eşleştin yani onun fotoğraflarına baktın ve onu beğendin, onunla buluşmak istedin."

Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. Haklıydı, onu beğendiğim için onunla eşleşmiştim ve birkaç kez yazışmıştım. Tüm bu süre boyunca

benim kim olduğumu biliyordu. Sahte bir hesap açıp beni bulacak kadar ciddiye alıyordu ya da modern çağa ayak uydurup bu defa farklı bir şekilde kalbimi yaralamak istiyordu.

"Zaten senden yardım isteyecektim," dedim.

Şimdiden kalbin mi kırıldı Luzia...

"Yeni bir eve ihtiyacım var. Geçici bir yere değil, gerçekten hayatımı kuracağım bir yere."

"Burada kalmaya devam etmek istiyorsun yani."

"Gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Kendini koruman gerektiğini düşünüyorum ama bu saatten sonra bunu nasıl yapacağından emin değilim."

"Vaha, bütün bunları sen başlattın."

Biri duyuyor mu diye etrafına bakıp, "Bak sana karşı dürüst olacağım," dedi. Hava yeterince sıcak değilmiş gibi iyice daralmaya başladım. "Seni gördüğümde bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Ve Sidra'yı kızdırmak hoşuma gidecekti ama sonra arkadaş olduk ve şu an ölürsen biraz üzülürüm."

"Biraz mı?"

"Dört yüz yıldır yaşıyorum, çok fazla ölüm gördüm."

"Yani onu sinirlendirmek için mi beni bu kasabaya getirdin?"

"Sana hikayeyi anlattım, gelmek isteyen sendin."

"Bunu masum bir şeymiş gibi gösterme."

"Vampirler manipülatiftir."

"Ve de bencil şerefsizin tekilerdir."

"Sevgilime neden şerefsiz diyorsun?" Reyna etrafımızdan dolanıp onun yanına oturdu, Vaha gülerek kolunu etrafına doladı ve başının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Boş ver," dedim. "Daha büyük bir şerefsiz canımı sıkmaya başladı. Bir önerin var mı?"

"Ne oldu?"

"Beyfendinin istekleri bitmiyor ki! Yok aydınlatma şöyle olmalı, klima şu ayarda olmalı, dolaptan kan eksik olmamalı bir de sorbe hastası çıktı."

"Yaban mersinli mi?"

Vaha'ya ters ters baktım.

"Luzia'nın sevdiği gibi mi?" diye sordu Reyna. Hızlı hızlı başımı salladım.

"Yaban mersini demişken..." Vaha yanındaki paketi sevgilisinin kucağına bıraktı. "Siparişlerini geldi."

"Lütfen orada biraz gece ışığı olsun."

"Elektronik sigara," dedi Reyna dudak bükerek. "Yaban mersinli olanın seninki olduğunu düşünüyorum."

"İstemez," dedim uzattığı paketi elimle itip. "Vaha, gece ışığı." Öne doğru eğildim ve yalvarırcasına ellerimi birbirine kenetledim. Onay isteyerek Reyna'ya döndü.

"Gayet iyi görünüyorsun," dedi.

"Değilim Reyna. Atlatmam gereken bir gece var. Serginin ilk günü. Bu arada akşam dokuzda geliyorsunuz değil mi?"

"Ben söz vermeyeyim," dedi Vaha ama genelde organizasyonları kaçırmazdı.

"Sidra ona gelmedi ya ayağına gitmek istemiyor." Çilek kokusu aldığım elektronik sigarayı dudaklarına götürürken sırıtıyordu ama Vaha onun gibi eğleniyor görünmüyordu.

"Gece ışığı," diye sayıkladım.

"Hayır," dedi Reyna.

"Sen gitsene!" dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Git aşçıyla kavga et."

"Gidiyorum," dedi. "Ama sevgilimi kandıramazsın çünkü biz birbirimize tamamen sadığız."

"Öyleyiz bebeğim." Vaha ona bakarken yıllarca hapiste kalmış da gökyüzünü ilk kez görüyormuş gibi duruyordu. Reyna eteğini düzeltip işleriyle meşgul olmak için gittiğinde Vaha yaban mersinli sigarayı çantamın içine attı.

"Lütfen," dedim.

"Sevgilimle aramı bozma." Ayağa kalktı. "Sana ev bakacağım."

"Dur, bir şey daha var. Aydınlatmalardan anlayan birilerini tanıyor musun?"

"Ne zaman ihtiyacın var?"

"Hemen."

"İş yerine gönderirim."

"Sana borçlu değilim haberin olsun."

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Onun peşinden ben de kalktım, mutfak kısmına geçerken tanıdığım personelle üstün körü selamlaştım. Her zaman onlarla sohbet ederdim

ama bugün havamda değildim. Kendime bol buzlu bir limonata paketleyip aşçıyı bu gece için bana sorbe yapması konusunda ikna ettim. Reyna'nın aksine biz iyi anlaşıyorduk ama yine de karşılığında üç sergi için ücretsiz bilet istedi ben de seve seve kabul ettim.

Arabaya binmeden önce Mera'nın attığı mesajları kontrol ettim. Klima işi tamamdı, çarşaflar gece yarısından önce elinde olacaktı, derin dondurucu için yer açılmıştı ve bir saat sonra o da gelecekti ki aynı zamanda aydınlatma için de geleceklerdi ve tüm bunların sergi açılışıyla çakışmaması gerekiyordu.

Üstesinden gelirsin Luzia...

Hala ekranına baktığım telefonumun mesaj kısmından çıkınca tinder uygulaması alt köşede bana göz kırptı. Uygulamaya girdim ve yazışmaları okudum. İsmi elbette farklıydı, fotoğrafları ise hala çok iyiydi. Hatta profesyonel biri tarafından çekilmiş olmalıydı. Belki de kim bilir kaç yüz yıllık olan hayatının bir döneminde modellik yapmıştır.

Kahretsin, ilk mesajı ben göndermişim...

Sakin ol, sakin ol, sakin ol...

Bunda bu kadar utanacak bir şey yok. Yetişkin bir kadınsın ve düşüncelerini ifade edebilirsin. Birini beğenmekte yanlış bir şey yok. İlk hamleyi yapan kişi olmakta bir sorun yok. Bu eski zaman zırvalarına yenilme. Bu seni küçük düşürmez. Karşı taraftan beklemen gerekmez. Hayır Luzia, hayır... Yenik hissedeceğin bir şey yok. Sadece başka bir yaşamında seni öldürdü.

***"Güzel kolye."* mi? Cidden mi... Bunu yazdığıma inanamıyorum. Telefonu iyice hizama yaklaştırıp fotoğrafı büyüttüm. Üzerinde beyaz bir tişört vardı ki daha önce de onu uzun kollusuyla görmüştüm belki de rengi seviyordu... Ve onun üzerinde de muhtemelen gümüş zincirde asılı noktalı virgül işareti vardı. Boynunda taşımak için enteresan bir seçim olduğunu düşünmüştüm.**

Telefonu kilitlemeden önce yazışmayı okumaya devam etmek yerine silmeyi düşündüm ama elim gitmedi. Uygulamayı komple silmeliydim ya da uygulamadan başkalarıyla eşleşmeliydim... İkisi de yapmam gereken en mantıklı eylemlerdi ama...

Belki de doğrudan kuaföre gidip saçlarımı boyatmalıydım ve ona farklı biri olduğumu göstermeliydim.

Evet, Luzia bu tam da hiç önemsemiyorum hareketi olurdu...

Telefonu koltuğa fırlatıp kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım.

Noktalı virgülü düşünme.

Noktalı virgülü düşünme.

Noktalı virgülü düşünme.

Limonataya uzanıp pipeti dişlerimin arasına sıkıştırdım ve ferahlayabilmek adına içebildiğim kadar içtim. Karnım şiştiğinde kusmamak için kenara bıraktım. Kütüphaneye giden yol bu kasabada ve kıtada olan çoğu yer gibi uzun ağaçlarla çevriliydi. Buranın en güzel kısmı her zaman yeşilin birçok tonuyla burun buruna yaşamanızdı. Ama nem beni ilk kez bu kadar hırpalıyordu. Hiç durmadan arabayı nehre sürmek ve hiç frene basmamak istedim. Belki bu biraz serinlememe yardımcı olurdu.

Ofise vardığımda Mera beni ana girişte karşıladı. İki tane güzel haber vardı, hiçbir şey çakışmadan tüm ayarlamalar yapılmıştı ve Vaha bana uygun bir yer ayarladığına dair bir mesaj göndermişti. Bu beni rahatlattı ama muhtemelen taşınmak o kadar kolay olmazdı. Bu yüzden ne olursa olsun onunla aynı çatı altında bir gece geçirmemeye karar verdim.

"Sergi ne durumda?" diye sordum.

"Her şeyi iki kez kontrol ettim. Fotoğraflar sabahtan yerini aldı, biletlerin çoğu satıldı epey ilgi görecek." Sergi amazonlardaki kabileler hakkındaydı bu yüzden herkes tarafında ekstra ilgiyle karşılanmıştı. Ünlü ve sevdiğim bir fotoğrafçı kabilelerden birinin içine girmeyi başarmıştı ki çoğunlukla buna izin verilmezdi ve ben de insanların kabile hayatına burnunu sokmaması taraftarıydım. Güzel olan her şeyi işgal etmek zorunda değildik.

"Rauf geldi mi?" Afrikalı fotoğrafçı benden sadece dört yaş büyüktü ama çektiği fotoğrafların çoğuyla ödül almıştı. Normal şartlarda fotoğraflarının bu şekilde sergilenmesinden hoşlanmıyordu ama bu kıtada olmamız onu ikna etmişti. Bir nevi ev sahibi sayılırdık bu yüzden her şeyin kusursuz olması daha da önemliydi.

"Uçağı bir saat sonra inecek, araç gönderdik."

"Harika."

İçten içe sanki bir şeylerin yolunda gitmemesini bekliyordum. Normalde çok sakin biriydim ya da soğukkanlı... Olaylar karşısında büyük tepkilerim olmazdı ve bir şeyleri idare etme konusunda da her

zaman kendime güvenmiştim. Daha önce hiç boyumu aşan bir mesele yaşamamıştım ama ne derler bilirsiniz, her şeyin bir sonu vardı.

"O halde ben hazırlanayım," diye mırıldandım.

"Terliyorsun," dedi Mera kaşlarını çatarak. "Sen iyi misin?"

Yüzümü buruşturarak elimi alnımda dolaştırdım.

Kahretsin.

"Evet, sadece çok koşturdum. Gidip duş alayım." Limonatadan biraz daha içtim ama bunun bir çözüm olmadığını biliyordum. Koşar adımlarla merdivene yöneldim, basamakları çıkarken pek de zarif değildim. En üst kata vardığımda gerilim yeterince zorlanmıyormuşum gibi ensemden yakaladı.

Burada mıydı?

Varlığı şimdiden bu katı tarumar etmişti. Hissediliyordu. Hava ağırlaşmıştı. Soğumuştu ama ağırlaşmıştı. Hafiflik ve huzur gitmişti. Daha serin daha katı bir şey vardı. Buz dağı gibi. Ki onlardan birinin üzerinde uyumayı çok istemişimdir.

Kapıyı açıp kimseyle karşılaşmadan odaya girdim, kendimi yatağın üzerine bıraktım ve soluk alışımı kontrol altına almaya çalıştım. Telefona uzandım, Reyna'yı aramayı düşündüm ama bunun başımı belaya sokacağına emindim. Beni uyarmıştı, çok kez uyarmıştı. Vaha'dan yardım isteyecektim ama aralarını bozmak istemiyordum.

Kahretsin.

"Yoksunluk çekiyorsun."

Bitkin düşmüş olmasaydım yerimden sıçrardım ama sadece başımı kaldırdım ve kapı girişine baktım.

O kadar belli oluyor mu?

"Ben iyiyim," dedim.

"Uyuşturucu mu?" diye sordu. İçeriye girmediği için memnundum ama varlığı yine de bütün odayı ele geçirmişti.

"Kabalık etmek istemiyorum ama," dedim limonatama uzanarak. "Seni ilgilendirmiyor." Plastik şişenin sonuna gelmiştim, kapağını açıp bardağı ağzıma yasladım, dibinde kalmış buzlardan birkaç tanesi dilimin üzerine düştü, bardağı çekip soğukluğu damağımda hissetmek için kendime birkaç saniye verdim.

Dikkatle beni izliyordu. Sürekli çok dikkatliydi. Bana bakıp önceki yaşamımdaki halimi düşünüyor olmalıydı. Kulağa harika geliyor.

"Gece ışığı," dedi her şeyi çözmüş bir evrenin efendisi gibi. Buzları dişlerimin arasında kırdım ve belli ki hırsımı onlardan çıkardım.

"Müsaade edersen giyinmem gerekiyor."

"Bu halde sergiye mi çıkacaksın?"

"İyiyim."

"Sırılsıklamsın."

Bu kelime birden kulağıma çok erotik gelmişti ama ter içindeyken çok da seksi olduğumu düşünmüyordum.

Noktalı virgülü düşünme.

"Duşa giriyorum."

Kalan buzları da aynı şekilde dişlerimin arasında ezdim ve boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

"Neden kullanıyordun?"

"Hoşuma gidiyor."

"Bana yalan söyleme."

"Cevabını bildiğin sorular sorma."

Gözlerini kıstı ama içeriye girmek için herhangi bir hamlede bulunmadı. Beni ürkütmesi gerekiyordu ve ürkütüyordu da ama kimsenin sandığı ya da mantıklı her insanın umduğu şekilde değil.

"Yoksunluk çekenler beni gördüğü zaman genelde üzerime atlardı."

Kötü bir espri.

"İyi olduğumu söylemiştim."

"Yani kanımı istemiyor musun?"

Can sıkıcı bir vaat.

"Birincisi istesem de vermezsin. İkincisi zaten istemem, o kadar aptal değilim."

"Ne kadar aptalsın?"

Güzel soru.

"Dışarı çıkıp gördüğüm ilk genç vampirin üzerine atlayacak kadar."

Bu onu güldürdü.

"Neden vermeyeceğimi düşünüyorsun?"

"Öncelikle bana yardım etmek istemezsin ama daha önemlisi sana bağımlı olmamı isteyeceğini düşünmüyorum ya da sadist birisindir bu da yüksek bir ihtimal, beni bağımlı hale getirip hayal dahi etmek istemeyeceğim şeyler yaptırırsın."

"Mesela?"

"Dedim ya, hayal dahi etmek istemem."

Yine güldü.

"Bir kereden bir şey olmaz," dedi ama alay ettiğini tahmin ediyordum.

"Şu an tinderdan herhangi biriyle eşleşsem benimle sevişmek ister ve aynısını söylerdi."

"Ve?"

"İnsan yüzyıllar yaşamış birinden daha iyisini bekliyor."

"Ama bir kereden bir şey olmaz," dedi daha net bir ifadeyle. "Sorun şu ki kimse bir kereyle kalmaz."

"Muhtemelen haklısındır."

"İstiyor musun?"

"Şansımı dışarıda denerim."

"Sormayacak mısın?"

"Ona seni reddetme hazzını yaşatma Luzia."

Sidra arkasını dönmeden kaşlarını kaldırdı. Vaha'nın sesini tanımış olmalıydı, onu burada beklemiyordum ama gördüğüme ne kadar sevindiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Ceketinin iç cebine elini soktu ve küçük bir şişeyi bana doğru fırlattı. Yakalayabilmiş olmayı dilerdim ama şişe yatağın üzerine düştü, uzanıp aldım, tıpasını çıkardım ve dudaklarıma götürdüm.

O kadar da aptal değildim, hepsini bitirmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece üç damla ve şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırdım. Gözlerimi kapattım ve etki etmesini bekledim.

Reyna'ya ilk söylediğim zamanki gibi bence ismi *akşam esintisi* olmalıydı. Bütün bedenim soğuk bir akım verilmiş gibi rahatladım. Saatlerce uyumuş ve dinlenmiş gibi gözlerimi açtım. Üzerimde hissettiğim kırıklık ve bunalım dinç bir hisse yerini bıraktı. Zihnim bile berraklaştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Vaha'ya doğru.

"Haberin olsun senin için değil, benim için yaptı." Sidra ona doğru döndü ama benimle konuşuyordu.

"İnanın bana Sevgili Bay Sidra umurumda değil."

Vaha güldü.

"Şimdi izninizle." Ayağa kalktım. "İçeri gelecek misin?" diye sordum Vaha'ya kapatmak için tuttuğum kapının ardından.

"Geliyorum."

Odaya girdi. Sidra onun adımlarını izledi. Onu davet etmemi beklemiyordu herhalde.

"Pekala," dedim ona bakarak. İfadesini hiç bozmuyordu. Döndü ve kendi odasına girmek üzere benim kapımın önünden çekildi. Kapıyı kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Hayatımı kurtardın," dedim. "Ama neden geldiğini anlamadım."

"Luzia, gece ışığı bağımlısısın ve onunla aynı çatı altındasın."

"Reyna kızacak."

"Reyna arkadaşını bir canavarın esaretine bırakırsam daha çok kızar."

"Sizin aranızda ne var?"

"Bu kadar uzun yaşadığında bir şeyler oluyor."

"Anlatmayacak mısın?"

"Hazırlan sen," dedi. "Ben Reyna'yı alıp gelirim." Cevabımı almıştım sanırım.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Etme." Kapıyı açmadan önce rahatsız olmuş şekilde bana döndü. "Bundan kurtul."

Hangisinden bahsettiğini anlamak için daha çok gece ışığına ihtiyacım vardı ama kendimi dizginleyecektim. Avucumun içindeki küçük şişeyi yatağın üzerine telefonumun yanına bıraktım. Hemen yanımdaki odanın aksine bu odanın kendi banyosu yoktu ve bu benim için bir meseleydi. Henüz yerleştirmediğim bavullardan birini açıp gerekli şeyleri kucağımda topladım, ortak banyoyu kullanmak için çıktığımda her ihtimale karşı kapıyı kilitledim.

Elbette Luzia, kaç yüz yaşındaki vampir odana girmek isterse bu küçük, masum kilit eminim onu durdurur.

Hızlıca duş alırken tamamen kendime gelmiştim. Soğuk su gece ışığının üzerine bıçak gibi keskin gelmişti. Vampir kanını içtikten sonra her his daha kuvvetliydi onların tüm yaşamlarında olduğu gibi. Bu yüzden rahat hissetmek daha da rahatlamamı sağladı çünkü nasılsam o şiddetini artırırdı ve daha kaygılı ya da gergin olmak gerçekten bu gece bir bilet alıp kasabadan gitmeme sebep olabilirdi. Ki bunu daha makul bir zamanda düşünecektim.

Saçlarımı banyoda kurutup üzerime günlük bir elbise giyindim. Hazırlanmak için odaya döndüğümde kılıfının içindeki elbiseyi yatağımın üzerine bıraktım. Telefonumu kontrol ettim, hazırlanmak

için yirmi dakikam kalmıştı. Yırtmaçlı saten eteğimin üzerine takımı bir gömlek giyindim. Aynadan baktığımda kollarımı kaldırmazsam tek parça elbise gibi görünüyordu. Zaten oldukça kısa olan eteğin sol bacağımın üzerinde daracık bir yırtmacı vardı. Takım haki rengindeydi bu yüzden bileklerimi saran bağcıklara sahip ince topuklu açık kahverengi ayakkabıları ayağıma geçirdim. Bronz tenimde güzel bir uyum yakalamıştık.

Saçlarımı düzleştirmekten nefret ediyordum ve kuaföre gitmediğim için de kendime kızıyordum... Sıcaklığa tahammül ederek belime kadar uzanan kahverengi saçları düzleştirdim. Saçımın iki yanından birer tutamı bronz renk inci tokalarla tutturdum. Tokaların rengi ayakkabıların rengiyle hemen hemen uyum içindeydi.

Yaban mersinli nemlendiricimi düşünmeden toprak tonlarında bir makyaj yapıp olabildiğince doğal renkte bir ruj sürdüm. Şakayık özlü parfümü bileklerime ve boynumun iki yanıyla kulaklarımın arkasına yedirerek hazırlığımı tamamladım.

"Şahane." Aynadaki görüntüden memnun kalmıştım. Hem bir yönetici gibi görünmüş hem de modern bir şıklık yakalamıştım.

Kapıdan çıkarken yine dikkatliydim, onunla karşılaşmak istemiyordum ama koridorda kimse görünmüyordu. Usulca arkamdan kapıyı kapattım. Dikkatlice merdivenden indim. Geç bile kalmıştım. Mera henüz aramadığı için her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Önce konukların geleceği ana kapıya gittim, Erl ile selamlaştım, bugün için ek güvenlik talep etmişti. Hava kararmıştı ama arabaların rahat girebilmesi için bahçeyi ve giriş yolunu ışıklandırmıştık. Parıl parıl parlıyordu.

Karşılama için sürekli çalıştığımız kızlar yerini almıştı. Sergi salonuna girdim, beş tane fotoğraf vardı ve duvarda değil camdan vitrinlerde sergileniyordu. Odanın köşelerine yerleştirilmişti böylece insanlara dolaşmak ya da fotoğrafları seyretmek için yeterince alan bırakmıştı.

"Rauf geldi," diye koşar adımlarla yanıma geldi Mera.

"Mutfağa bakamadım."

"Biraz sonra servise başlarlar ama henüz kimse gelmedi."

"Rauf nerede?"

"Konuk odasına aldık."

"Tamam, teşekkürler Mera. Çok hoş görünüyorsun."

Siyah mini bir elbise giymişti, saçlarını ensesinde toplamıştı, böyle organizasyonlarda olgun görünmek için normalde tercih ettiği cıvıl cıvıl renklerden uzak duruyordu.

"Sen de öyle."

Ofis koridorundan geçip konuk odasına girdim, kapıyı çaldım ev birkaç saniye bekledim. İçeriden müsait olduğuna dair bir ses gelince kapıyı araladım.

"Merhaba." İçtenlikle gülümsedim. "Seni burada görmek muhteşem."

"Luzia..." Rauf ayağa kalktı. Uzun boyluydu, eğilip yanaklarımdan öptü. "Nihayet seninle tanışmak ne güzel."

"Seninle de öyle."

İlk kez yüz yüze görüşüyorduk.

"Yolculuğun nasıl geçti?"

Kahverengi saçları ve uzun kahverengi sakalları vardı. Badem şeklinde yeşil gözler ve imzası olan üç tane sivri uçlu siyah küpe. Röportajlarındakiyle birebir aynıydı ve çok iyi görünüyordu. Beyaz gömleğinin yakasını düzeltti.

"İyiydi, gece için biraz gerginim."

"Böyle organizasyonlardan hoşlanmıyorsun..." Daha çok bir soruydu ama gizlediği bir şey de değildi.

"İnsanlar çok soru soruyor ve tanışma kısmı beni sıkıyor açıkçası." İkram edilmiş kahvesinden bir yudum alırken gülümsedi.

"Elimden geldiğince onları senden uzak tutacağım."

"Aslında bu gece benim de tanışmak istediğim biri var."

"Öyle mi?"

"Sidra Dekatlon buradaymış diye duydum."

"Onu tanıyor musun?"

"Amazon kabileleri için çalışan ve sanata ilgi duyan herkes gibi." Saçma bir şey sormuşum gibi hissettirmişti.

"Belli ki ben tanımıyorum." Bacak bacak üzerine attım ve Vaha'ya bir kez daha minnettar kaldım. Gece ışığı olmasa muhtemelen şu an gerilimden titriyor olacaktım.

"Tarih gizemlerle dolu ve bu tarihin yüz yıllarına şahit olmuş efsanevi bir varlık, herkes onunla tanışmak ister."

"Muhtemelen sergiye katılacaktır," dedim ama bu konuda en ufak bir fikrim yoktu hatta muhtemelen katılmayacaktı. Neden katılsındı

ki?

"Burada mı?" Gerçekten ilgili ve neredeyse heyecanlı görünüyordu.

"Şimdi mi tanışmak istiyorsun?"

"Minnettar kalırım."

"Ah." Daha çok*, tüh.*

"Gidip müsait mi bakayım." Gülümsemek için bu defa kendimi zorladım ama adam o kadar heyecanlı görünüyordu ki kendimi sorgulamaya başladım. Yeniden koridora ve oradan merdivenlere ilerledim.

Tarihi ve sanatı severdim, işim bunun üzerine kuruluydu, hayatım boyunca bu alanda bir şeyler yapmak istemiştim. Ve açıkça Reyna bana Vaha'dan ilk bahsettiğinde heyecanlanmıştım çünkü ilk kez bir vampirle sohbet etme şansım olacaktı hem de o kadar uzun yaşamış biriyle.

Şimdi ise bir efsaneyle aynı çatı altında yaşamaktan sakınıyorsun.

Belki de kişisel meselelerime dalmıştım. Onu olduğu gibi değerlendirmeliydim. Ona canavar diyorlardı ama henüz bir şey görmemiştim.

Odasının, eskiden benim kaldığım odanın önünde durdum. Böylece kapıyı çalmak doğru muydu? Belki de asistanına ulaşmalıydım, telefon numarası bende vardı. Gerçi tinder dolayısıyla onun numarası da vardı. Ama o numara gerçekten ona mı aitti? Belki de benimle konuşması için bile birini tutmuştu.

Kalbimden bir çıtırtı geldi ve bundan nefret ettim.

Kapı açıldı.

Kendi kapısını kendi açıyor.

Eşikte duruyordu. Üzerinde haki rengi harika bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı. Çok iyi görünüyordu. Çok çok iyi görünüyordu.

Noktalı virgülü düşünme.

"Orada ne kadar bekleyecektin?"

"Bilmiyorum."

"Hızlı cevap veriyorsun." Kaşlarını kaldırdı. Siyah gözleri yine üzerimde dolaştı.

"Bir altmış yedi," dedim. "Boyum. Elli üç kiloyum. Gözlerim kahverengi."

Dudakları kıvrıldı.

"Hızlı cevap veriyorsun," diye tekrar etti.

"Seninle aşık atamam."

"Bu ne demek?"

"Lafı dolandırmama ya da bir şeyi gizlememe gerek yok. Seni kandıramam."

"Atabilirsin."

"Hayır, başka bir hayattaki ben yapabilirmiş ya da yapmış. Ben değil. Ben bu malikanenin yöneticisi olan genç bir kadınım."

"Gece ışığı bağımlısısın."

"Bunun ne ilgisi var?"

"Kime bağımlısın, *ona* mı?"

***O* diye bahsettiği kişi muhtemelen Vaha'ydı.**

"Seninle aşık atacak kadar kudretli değilim ama bir vampire bağlanacak kadar da aptal değilim. Elbette farklı kişilerden küçük dozlar alıyorum."

"Fena değil," dedi bakışları çıplak bacaklarımda olduğu için neyi kast ettiğinden emin olamadım ve kaşlarımı çatarak bacaklarıma baktım.

"Yöntemin," diye ekledi. "Neden gelmiştin?"

"Sergi sahibi fotoğraf sanatçısı senin burada olduğunu duyunca çok heyecanlandı."

"Ve?"

"Tanışmak istiyor ama uygun olmadığını iletirim."

"Uygunum."

"Cidden mi?"

"Burada kalıp seninle sohbet etmemi istiyorsan meşgul olduğumu iletecek birilerini bulabilirim eminim."

"Çalışmam gerekiyor," dedim. "Gidelim mi?"

Kapıyı arkasından kapattığında otomatikman öne çıkmış oldu. Çok yakında duruyorduk, bu beni hem korkuttu hem de... Soğuk bir nefes üzerime üflendi ve ağrının esamesi bile kalmadı.

Geriye çekildim, merdivenlere yöneldiğimde adımlarını bana yetiştirdi. Birlikte merdivenlerden inerken bir şey saçlarımı uçuruyormuş gibi hissettim, başımı eğip göğsüme düşen saç tutamlarına baktım. Oldukları yerde duruyorlardı.

"Hatırladın mı?" diye sordu kolları iki yanında aheste aheste sallanırken. Sesindeki bir şey adımlarımı kayganlaştırdı sanki.

"Sadece bir his," diye itiraf ettim.

"Karşıdaki pencere çift kanatlıydı ve her zaman açıktı."

"Daha önce de burada bulunduğumu mu söylüyorsun?"

Birkaç basamak aşağıda durdu. Ayağının biri benim durduğum basamağın bir altındaydı. Bana döndü.

"Daha önce de burada yaşadığını söylüyorum."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Yükselen kalp atışlarımı duyduğuna şüphe yoktu. Varlığı yine etrafımı devasa kollar gibi sarmaladı. Bir tek o kaldı orada. Ben onun içinde tutsaktım. Bakışları o kadar çok şey anlatıyordu ki bu kütüphanedeki en uzun kitap onlardı. Bana değil daha uzağa bakıyordu, gözleri bendeydi ama sanki benim gözlerimden açılan bir kapı onu daha geriye itiyordu. Hem beni tanıyordu, beni en iyi o tanıyordu hem de aslında bana bakıyordu ama bir başkasını görüyordu.

"Luzia," diye seslendi Mera alt kattan. Gözlerimi o tarafa doğru çevirmek istesem de bir kuyunun içine düşmüştüm.

Bir çift siyah gözün derinliklerindeydim.

"Konuklar geldi sanırım," diye dudaklarını oynatan o oldu. Benim yapamayacağımı anladığını düşündüm. Ağır ağır başımı salladım. Devam etmem için kenara çekilip eliyle yolu işaret etti. Kendimi zorlayarak bir adım attım ama ayağım boşluğa denk geldi, dengemi sağlamak için duvardan tutunduğumda sadece kaşlarını çatıp baktı. Bir an açık vermişti.

Ama tutmak için uzanmamıştı.

Konuk odasına kadar sessizce ona eşlik ettim, kapının önüne geldiğimizde kendimi topladım ve hemen yanına yaklaşarak başımı ona doğru kaldırdım.

"Taşınıyorum," dedim.

"Kaçıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye kabul ettim. "Çünkü kalbimi kıracaksın."

Kapıyı açtım ve girmesi için kenara çekildim. Rauf onu görünce ayağa kalktı. Gülümsedim. "Sizi yalnız bırakıyorum konuklar gelmeye başlamış." O da bunu ister gibi gülümsedi ve Sidra'nın içeri girmesi için odanın girişinde, kenarda bekledi. Sidra içeriye girdi ama gözleri üzerimdeydi. Kapıyı onların üzerine kapatırken uzandı.

Ama kapıyı tuttu.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Ben sana hiç kıyamazdım."

Geçen bölüm yorumlarınız için çok teşekkür ederim, bir sonraki bölümde görüşmek üzere!
#canavarındakalbivarmış taginden yazdıklarınıza ve paylaştıklarımızda bakıyor olacağım.

İleride sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeyleri soracağım ama biraz hikayeye ısınalım istiyorum, yavaş yavaş...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere,,

NG

Instagram: ngkabal
Twitter: ngkabal

3. BÖLÜM: KANITLA YA DA KAÇ

Herkese selam, burayı bir okursak sevinirim:

Öncelikle çok güzel yorumlarınız için çok teşekkür ederim ama bir şeyi açığa kavuşturmak istiyorum. Bu kurgunun evreni tamamıyla benim hayal gücüm değil, vampir kültlerine dayanıyor. Bazılarınız tüm bu insan vampir birlikteliği benim fikrimmiş gibi düşünmüşsünüz ama birkaç kişiyi de olsa aydınlatmak istedim. İnsanların vampirlerle yaşaması, vampir kanı tüketmesi, binlerce yaşındaki vampirler, sentetik kan vs daha önce birçok kitap, dizi ve filmde kullanıldı. Ben bunlarla büyüdüğüm için herkes biliyordur diye düşünmüştüm (ki yaşıtlarımın çoğu biliyordur zaten) ama jenerasyon farkını hesap edemedim.

Yani siz Alacakaranlık, Vampir Günlükleri vs biliyorsunuz ama benim çocukluğumda Buffy ve Vampir Avcıları, Karanlıklar Ülkesi, Drakula, Gerçek Kan, Bıçak, Bitten, Karanlık Gölgeler, Melek, Vampir Akademisi, Gece Evi falan vardı. Bu saydıklarımın çoğunu tamamen izlemedim mesela, hiç sevmediklerim de var özellikle şu an yapılan görsel efektleri vs göz önüne alınca her şey çok farklı ama vampirlik edebiyatın içinde sandığımızdan çok daha uzun süredir var ve birçok şekilde işlense de belli başlı kült öğeler yer alıyor. Ve açıkçası ben Drakula'dan gelen vampirliği seviyorum, Edward'ı değil... (Edward'a laf atmıyorum, siz onu sevebilirsiniz bu tamamen kişisel zevk. Tatlı romantizm yerine biraz karanlık biraz gotik yanlarını seviyorum demeye çalışıyorum.)

Vampir Günlüklerini ve Orjinalleri izledim, Stefan ve Klaus sonsuza kadar en sevdiğim karakterler olacak ama o diziyle de bildiğiniz bir şey olduğu için bağ kuruyorsunuz bence... Klaus'u inanılmaz severim ama o kadar psikopat ve kötücül birini yazıp bunu romantize etmem. İzlerim ama yazmam. İzlerken sadece kendimden sorumluyum ama yazarken öyle değil.

Bu bir vampir kurgusu elbette benzeteceğiniz çok yapım olacak ama lütfen bunların birer klişe olduğunu unutmayın. Ben bu kurguya eğlenelim diye başladım, sonra muhakkak ngkabal dokunuşları olur ve baştaki klişelik özgün bir yere gider. Beni okuyanlar bunun böyle olacağını biliyordur. Ama asıl açıklamak istediğim kitabın ne tamamen benim hayal gücüm olduğu (bunun sebebi vampir kültürünü zaten çok sevdiğim için değiştirmek istememem, yani tabii ki kendim de sıfırdan olabildiğince özgün bir şey yapabilirdim ama zaten klişeyi en basit şekliyle yazmak istiyorum bunu anlatmak istedim. (Ne de) Doğrudan herhangi bir yapım ya da eserden esinlenme değil bir kültürden esinlenme. Kültürü değiştirmek istemiyorum, bu kültürü kendi tarzımda ele alacağım. Gümüşler, tabutlar ve sarımsaklara kadar...)

Yorumlara asla kızmıyorum kırılmıyorum bu arada benzetme yapabilirsiniz sadece açıklama yapmak istedim. Sizlerin kötü niyeti olmadığını biliyorum^^

Bu kadardı, umarım kendimi açıklayabilmişimdir. Sizi bölümle baş başa bırakayım...

Keyifli okumalar...

NP: Ariana Grande, Bloodline

****

Sergi Amazon'un derinliklerinde yaşamları git gide tehlikeye giren Awa kabilesiyle ilgiliydi. Kabile Brezilya'nın uçsuz bucaksız ormanlarında göçebe bir hayat sürdürüyor. Bazı Avrupa kolonileri yüzünden varlıkları tehlike altındaydı. Köleliğe zorlanan kabile çocuklarını, hayvanlarını ve eşyalarını taşıyarak yer değiştiriyorlar.

Ormanın parçası olduklarına inanan kabile halkı doğumlarından itibaren hayvanlarla iç içe yaşıyor hatta onları evlat ediniyor ve kadınlar sincap ve maymun gibi hayvanları emzirebiliyor. Kabileden birinin emzirdiği hayvan hiçbir koşulda avlanmıyor, yemek için dahil öldürülmüyor. Çocuklar ve hayvanlar bir arada birbirlerinden ayrım yapılmaksızın büyüyorlar. Hayvanlar *hanima;* aileden biri olarak kabul ediliyor.

Kabile üyeleri arasında dış dünyayla daha önce hiç iletişim kurmamış onlarca insan var. Avcılık ve barınak inşa etmekte oldukça ustalaşmışlar. Sık göç ettikleri için birkaç saat gibi kısa sürelerde kendilerine yaşayacak bir alan kurabiliyorlar.

"Eskiden sayıları on binlerceydi," dedi Sidra. Biz daha önce de çok kez incelediğim fotoğrafı izlerken. Geldiğini dahi hissetmemiştim.

"Şimdilerde birkaç yüz kişi kaldığı biliniyor," diye ekledim araştırmalarıma dayanarak. "Salgın hastalıklar," diye devam edecektim hemen yanımda duran Reyna'ya, geleli bir saat olmuştu ama Sidra iğneleyici bir şekilde gülünce laf ağzıma dolandı. Reyna bu hareketine hoşnutsuzca ona döndü ve sorguladı. Reyna her zaman sorgulardı.

"İnsanlar," dedi Sidra neredeyse iğrenerek. Kaşlarını fotoğrafa doğru kaldırdı, "Onları köleleştirmek istediler, yaşam stillerine saygısızlık ettiler, incelemek ve fotoğraflarını çekmek istediler. Onlara yaşadıkları yerde saldırdılar."

"Götlük etmişler," dedi Reyna üçüncü şampanyasından bir yudum alırken. Sidra bunu komik bulmuş olmalıydı, ona minik bir gülümseme bahşetti.

"Adamımız bu mu?" Reyna bana dönüp göz kırptı. Sarhoş değildi ama neden böyle davrandığını da bilmiyordum, çoğunlukla böyle davranmazdı.

"Bu bir iltifat mıydı?" diye sordu Sidra, ellerini arkasında birleştirince geriye taranmış saçlarındaki birkaç tutam perçem yüzüne döküldü. Kendini neden sarı ve loş ışıklara mahkum ediyordu akıl alır gibi değildi, tüm ışıklar üzerinde olmalıydı.

"En yakın arkadaşım senden hoşlanmıyor, erkek arkadaşım senden hoşlanmıyor. Sana iltifat etmem, sadece güzel bir yüzün var diye." Reyna dudak büküp onu şöyle bir inceledi sonra gözleri bana kaydı, renk uyumumuz elbette dikkatten kaçmıyordu.

"Güzel bir yüz..." diye tekrar etti Sidra.

"Son zamanlarda onlardan da çok var," dedi Reyna. "Artık herkes çok güzel ve yakışıklı ya da kendileriyle barışık, olmayanlar da çok güzel operasyonlar geçiriyor. Sen hiç estetik yaptırdın mı?"

"Sence gerek var mı?" Sidra ona doğru eğilip gülümsemesini büyüttü. Yüzünü incelemesi için profilini düzeltti ve ışık doğru açıyla beyaz teninden siyah bir inci gibi parlayan gözlerine vurdu.

"Burnun biraz düz ve kemikli," dedi Reyna. "Yüzüne yakışıyor ama belki biraz ucunu kaldırabilirsin." Sonra bana döndü, "Vampirler estetik yaptırabilir mi?"

"Bilmiyorum Reyna, erkek arkadaşı vampir olan ben değilim." Kendi kadehimi dudaklarıma yasladığımda birden bir şey oldu ve ben Tanrı bilir neden yanlış bir şey söylediğimi düşündüm.

Sidra Dekatlon karşıma çıktığı ilk günden beri bakmadığı şekilde bana baktı, gülümsemesini bastırırken dudaklarını büzdü ve dilini yanağının içinde gezdirdiğini gördüm.

Bu bir şey ifade etmiyor.

Bu bir ima değildi.

"Yaptırabilir mi?" Reyna bu defa doğrudan kim bilir kaç yaşındaki ve bambaşka bir hayattaki *katilime* döndü.

"Hızlı iyileşme sürecini göze aldığımızda bunun pek mümkün olduğunu söyleyemem," diye açıkladı ona. "Yine de daha önce kırık bir burnun daha farklı şekilde kaynadığını gördüm." Düşünüyormuş gibi yaparken gömleğinin manşetlerini düzeltti. Kehribar renginde kol düğmeleri ışıkla birlikte parladı, zevkli bir seçimdi.

"Peki ameliyatı bir vampir yapsa, sonuçta süper hızlı olabiliyorsunuz bu da iyileştirme süresini yakalayarak işlem yapılabilir anlamına gelmez mi?" Reyna siyah mini elbisesinin düşen ince askısını omzuna çekti. Saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Hiçbir zaman çok makyaj yapmamıştı bugün de sadece elmacık kemiklerinin üzerinde hafif bir pembelik vardı.

"Ben her şeyin mümkün olduğuna inanırım." Sidra uzanıp Reyna'nın elini tuttu, elinin üzerine centilmen biri gibi dudaklarını değdirdi, "Seninle tanışmak zevkti." Bana hafifçe başını eğdi ve başka bir fotoğrafa doğru yürüdü.

"Canavarın da nezaketi varmış," dedi Reyna.

Arkasından baktım, başka bir grubun yanına gidince kadınlar ona büyük bir zevkle yanlarında yer açtılar. Başka bir resim hakkında onlarla konuşmaya başladı. Sanat tarihi uzmanı olduğunu bildiğim uzun boylu bir kadına fotoğraftaki bir detayı göstermek için elini beline koydu. Biraz önce de Reyna'nın elini tutmuş ve öpmüştü. Gözlerimi kaçırdım.

Demek ki insanlara dokunmakla ilgili bir problemi yoktu.

"Neden öyle davrandın?" diye sordum elektronik sigarasını çıkaran Reyna ile birlikte balkon doğru yürütürken. İnsanların yanında bugün vampir katılımı da oldukça fazlaydı ama Vaha ortalıkta görünmüyordu.

"Nasıl tepki vereceğini görmek istedim."

"Nasıl tepki verdiğini düşünüyorsun?" Balkon kapısını üzerimize kapattım. Reyna'nın çilekli sigarasının kokusu etrafa yayıldı, dumanı elimle uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bence başın belada." Gözlerini kısıp balkon camının arkasından onu görüyormuş gibi ters ters baktı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o çok iyi bir oyuncu. Ve her hareketiyle sana bir şey anlatmaya çalışıyor. Burada olması, birileriyle konuşması, verdiği cevaplar... Bunların hepsi planlı Luzia, bir şeylerin peşinde." Ben bu numaraları yemem der gibi gülümseyip başını salladı. Yemezdi de.

"Beni korkutma."

"Seni korkutması gereken ben değilim."

"Bana ne dedi biliyor musun?" diye fısıldadım balkonda bizden başka kimse olmamasına rağmen. "Ona taşınacağımı çünkü kalbimi kıracağını düşündüğümü söyledim."

"İyi yapmışsın."

"Bana dedi ki, yanılıyorsun çünkü ben hiç sana kıyamazdım."

"Oha!" dedi Reyna.

"Değil mi ama?" Kaşlarımı kaldırdım, kalbim pır pır olmuştu ki bu yanlıştı.

"Sandığımdan da tehlikeliymiş."

"Garipti."

"Seni etkilemesine izin vermemelisin."

"Sence bu kolay mı?" diye mırıldandım. "Ondan çoktan etkilendim bile." Ellerimi yüzüme bastırdım. Çekiciydi, burnumun dibindeydi, eski yaşamımda aramızda bir şeyler olmuştu ve bazen bana tuhaf baksa da çoğunlukla nazik davranıyordu. Aynı çatı altındaydık ve kafamı karıştıracak çok şey vardı.

"Biliyorum," dedi yarı şefkat yarı acımayla.

Ağlamaklı bir şekilde sordum. "Ben kolay lokma mıyım Reyna?"

"Belki biraz." Saçlarımı okşarken burnunu kırıştırdı.

"Düzgün teselli etsene," dedim. "Adam çok yakışıklı herkes etkilenirdi ve kaç yüz yıl yaşamış, efsanevi bir vampir ve sen her zaman tarihe biraz ilgili olmuşsundur falan desene."

"Bence bu geçmişte yaşadığın hayatla ilgili, bana *sevgilisi vampir olan ben değilim* dediğinde yüzünü gördün değil mi? Sana açıkça *öyle*

mi **dedi?"**

"Gördüm." Hızlı hızlı başımı salladım. "Bu iyi bir şey mi kötü mü emin değilim. İyi bir şey; bu kolay lokma olmadığım anlamına gelir geçmiş hayat bağıdır sadece işte. Kötü bir şey; o zaman hiç şansım yok kızım çiğ çiğ yer beni."

"Yer," dedi Reyna.

"Bugün bana hiç yardımcı olmuyorsun!"

"Seni zaten bir kez öldürmüş daha kötü ne yapabilir ki?"

"Kalbimi kırabilir," diye fısıldadım.

Ve ben hayatım boyunca kalp ağrısı çektim, bir de kırılırsa nasıl hissederdim?

"Belki sana aşık olur ve mutlu eski düşmanlar olursunuz."

"İyice saçmalamaya başladık." Ellerimle kendimi serinletmeye çalıştım. "Ben gidip insanlarla ilgileneyim, işimi yapayım."

"Bana şampanya gönder," diye seslendi ama hiç oralı olmadım bugün yeterince içmişti ve sarhoş olmadan da yeterince şey yapmıştı.

Rauf'u etrafını sarmış birkaç kişiyle konuşurken gördüm. Muhtemelen sıkılmış ve kaçacak yer arıyordu. Bir an kendimi kötü hissettim çünkü Sevgili Bay Sidra'yı düşünürken işimi ihmal ediyordum.

Ki bu iş hayatımda gurur duyduğum ve beni mutlu hissettiren tek şeydi.

"Merhaba," dedim yanlarına yaklaşıp. Rauf istekle bana bakıp gülümsedi. Neden yanlarına geldiğimi anlamış olmalıydı. "Sanatçımızı biraz kaçırmam gerekiyor, serginin tadını çıkarın lütfen." Kibarca koluna girip küçük kalabalığın içinden onu çektim. Ne kadar doğru bir hamleydi emin değildim ama balkon tarafına Reyna'nın yanına götürdüm.

Reyna her zaman sanata ve iyi iş yapan insanlara saygı duyan biri olmuştu. Sidra'ya davranışı kendi tarzıydı, Rauf ile tanışırken profesyonel yanını açığa çıkardı ve rahatlamış hissettim. Onları bırakıp diğer insanların yanına her şey yolunda mı diye bakmaya koyuldum. İyi haber, Sevgili Bay Sidra ortalarda yoktu.

Bugün yeteri dozda Sidra Dekatlon'a maruz kalmıştım.

Hatta resmen Sidra'lanmıştım.

Fotoğrafların kesinlikle satışı olmadığı bilgisini birkaç kişiye daha tekrar etmek zorunda kaldım. Rauf bu eserleri kendine saklamak istiyordu. Satın almak isteyen birkaç kişi dışında herkes hayatından

memnun görünüyordu. Kimse bir şeyleri dağıtmadı, herhangi bir aksilik yaşanmadı ve fotoğraf sergisi nihayet amacına ulaştı. Bu daha çok insanlık ve modern çağın aslında doğaya yaptıklarıyla ilgiliydi. Doğadan uzaklaşıp her şey hakkında hak iddia etmemiz ve kendi halindeki kabileleri bile rahatsız etmemizle ilgili.

Rauf'u kalacağı otele bıraktıktan sonra sergiye geri döndüm. Reyna gitmişti ama bana mesaj göndermeyi ihmal etmemişti. Bu gece Vaha'nın evinde kalacağını istediğim zaman onun evini kullanabileceğimi söylüyordu. Bende zaten anahtarı olduğu için bu bir mesele değildi.

"Bence atlattık," deri Mera çıkan son konukların ardından. Boyu benden kısaydı, baktığınız zaman ufak tefek bir kız görüyordunuz ama çok çalışkandı ve kesinlikle iyi bir çalışkandı.

Derin nefes aldım.

"Harika bir iş çıkardın," diye elini tuttum. "İleride çok daha iyi işler yapacağına eminim." Mera henüz üniversite öğrencisiydi ama son yılında olduğu ve staj yapması gerektiği için iyi idare ediyordu. Yükümün büyük bir kısmını alıyordu.

"Seninle çalışmak benim için büyük şans." Şeffaf çerçeveli gözlüğünü düzeltip gülümsedi.

"Yarın gelme, dinlen. Bir süre rahatız artık." Sergilerin ya da müzayedelerin arasına daima zaman koyuyordum böylece hem çok iyi hazırlanıyor hem de hepsine aynı titizliği gösterebiliyorduk. Henüz bir yıldır burada çalışmama rağmen özellikle son beş yıldan daha çok etkinlik düzenlemiş ve güzel bir gelir elde etmeyi başarmıştım. Ama daha iyisini yapmak istiyordum, buranın dünyada ilgi çeken bir yer haline gelmesini istiyordum.

"Sen de dinlen," dedi. "Sabah temizlik ekibi gelecek ve her şeyi halledecek. Rauf'u havaalanına bırakması için de araç ayarlandı. Hiçbir şeyi merak etme."

"Uzun bir banyo ve derin bir uyku..." Yarı yarıya esnedim. "Kulağa harika geliyor."

"O halde iyi dinlenmeler..." Mera eşyalarını toplamak üzere ofis koridoruna yöneldi. Şöyle bir üstün körü etrafa baktım. Fotoğrafların hepsi özenle kaldırılmıştı, vitrinlerin içi boştu. Birkaç kokteyl masasının üzerinde kadehler vardı ama büyük temizlik için yarın sabah geleceklerdi zaten. Şimdilik her şey bitmiş gibi görünüyordu.

Eşyalarımı toplamak için üst kata çıkarken parmaklarım merdivenlerin tırabzanlarını hafifçe okşadı. Orta kata geldiğimde adımlarım istemsizce ağırlaşmıştı. Basamakların üzerinde yavaşça döndüm ve karşımdaki duvara baktım.

Eskiden orada çift kanatlı bir pencere varmış.

Gözlerim uzun uzun o boşluğu seyretti, orada bana ait, daha önce burada olduğuma dair bir şey aradım ama ne o esinti buldu beni ne de bir anı. Duvarların yarısı her yerde aynı açık renk boyaya sahipti ama yarısından sonrası, tavana kadar duvar kağıtları ve fresklerden oluşuyordu. Kütüphanenin tavanı en sevdiğim olsa da buradaki geometrik desenler de gerçek bir sanat çalışmasıydı.

Yanılıyordu.

Ben değildim.

Ama o bende O'nu arıyordu.

Gözlerim yüksek tavandan sarkan avizelere takıldı, üst kata yaklaştıkça hem ışıkların rengi hem odanın sıcaklığı değişiyordu. Yeterince bağırmıyormuş gibi her şey bu basamaklarda beni geriye gitmem için uyarıyordu. Derin bir nefes alıp kendimi toparladım, yukarıya çıktım, odaya girdim. Henüz buraya yerleşmemiştim, uyumuştum ama yerleşmemiştim. Bavullarım hala kapalıydı, çantam hala kapının yanındaydı.

Yapmam gereken buydu.

Küçük bavulumu aldım, çantamı koluma takıp dışarıya çıktım. Koridorda onunla karşılaşmayı beklediğimi fark ettim. Gözlerim ve varlığım onu arıyordu.

Saçmalama Luzia, sadece kafan karıştı.

Merdivenlerden indim, anlaştığımız gibi güvenlik görevlileri gece yarısı artık burayı terk ediyordu çünkü kimse Sidra Dekatlon'un yaşadığı yere öylece giremezdi. Ve o kim bilir neden sabaha kadar kimsenin ortalıkta olmamasını istiyordu.

Park yerinde tek başına kalan arabama doğru yürümeye koyuldum. Yol için yaptığımız ışıklar hala duruyordu ve gecenin karanlığının altında çok güzel görünüyordu. Kapıyı işaret eden kenarları çakıl taşlarıyla doldurulmuş uzun ince bir yol park alanına kadar uzanıyordu, yolun iki kenarında yerlerde ara ara beyaz ışıklar ateş böcekleri gibi parlıyordu.

Sonra onu gördüm, arabamın diğer yanına yaslanmıştı ve karanlığın içinde ben ona yaklaşana kadar sırıtmıyordu.

"Beni korkuttun," dedim ama aslında heyecanlanmıştım. Onun etrafta olduğunu bildiğimde gözlerim onu aramaya başlıyordu. Orada olmadığı zaman aklıma gelmiyordu ama aynı yerde olduğumuzda onu görmek istiyordum. Belki de gözümün önünde olmasını istiyordum. Bütün bunların sonucuna varmak için henüz erkendi.

"Bana yalan söyleme demiştim." Yaslandığı yerden doğrulup onu görebileceğim şekilde karşıma dikildi. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ve yakasından birkaç düğmeyi açmıştı. Yapılı göğsünü durduğum yerden görebiliyordum.

"Yalan söylemedim."

"Seni korkutmuyorum." Bunu bir kitaptan bir satır okuyormuş gibi söylemişti. Gerçeği kesin olan bir bilgi gibi.

"Aslında epey korkutuyorsun."

"Kalbini kıracağımı düşündüğün için mi?"

Başımı salladım.

"Belki de sen benim kalbimi kırarsın."

"Sanmıyorum." Bakışlarımı boş araba yoluna çevirdim. Onun kalbini kırma düşüncesi çok ortaya çıkarmadığım egomu heyecanlandırmıştı. Kim onun gibi birini o denli etkilemek istemezdi ki...

"Neden böyle düşünüyorsun?" Bana doğru yavaşça birkaç adım attı. Ellerini gelişigüzel cebine koymuş vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"Çünkü senin karşında Luzia değilim. Beni ben olarak görmüyorsun. Bana bakıp başka birini görüyorsun. Hiç tanımadığım birini alt edemem." İçli bir şekilde güldüm ve bu komikmiş gibi göstermeye çalıştım. "Ne yaparsam yapayım aslında ben yapmış bile olmayacağım."

Şaşırmış gibi dudaklarını araladı, bir şeyi çözümlemek ister gibi bir süre düşündü. Saçından dökülen birkaç tutam gözlerini gölgeliyordu, başını sallayarak onları savurdu.

"İlk randevumuzda da çabuk yargıya varmıştın."

"Kadınları aşağılamaya çalıştın," diye hemen cevap verdim.

"Yanlış olan bir şey söylemedim. Kadınlar görünümlerine önem veriyorlar, her yüz yılda verdiler. Bu onların var oluşunda olan bir şey.

Zaman değiştikçe, teknoloji ilerledikçe bunu farklı şekillerde de yapmaya başladılar. Size göre her zaman düzeltilecek bir şeyler var."

"Kendimize önem vermemiz bizi sahtekar yapmıyor," dedim tinder buluşmamızda söylediği sözlere ithafen.

"Ama yanıltıcı yapıyor."

"Erkeklerin kadınlarla ilgili konuşmasından hoşlanmıyorum tamam mı," dedim ters bir şekilde. "Her şeyin, kadınların yaptığı her şeyin sizinle ilgili olduğunu sanıyorsunuz. Ne olmuş görüntümüzle oynuyorsak bunun sizinle bir ilgisi yok. Kendimiz için yapıyoruz. Canımız öyle istiyor."

"Tamam," dedi ellerini kaldırıp. "Amacım hakaret etmek değildi ama seni gücendirdiysem bağışla lütfen beni."

Bu defa samimi görünüyordu. O gün kafede yaptığı gibi baştan savma bir özür değildi.

"Tamamen rol mü yaptın?" diye sordum ani bir cesaret belki şuursuzlukla. "Oraya gelmen, tavırların, geç kalma bahanen..." Elbette rol yapmıştı. Yolun ortasına düşen bir ağaç onun için bir engel değildi. Ne düşünüyordum ki...

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Belli ki," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Hiç kimse başka bir yaşamda kim bilir ne yaşadığı bir vampir tarafından tuzağa düşürülmekten hoşlanmaz diye düşünüyorum."

"İyi."

"Anlamadım."

"İyi," diye tekrar etti.

"Ne yani benden intikam almak için mi geldin?" Bu düşünce birden gerilmeme neden oldu. En başında bunu beklemiştim ama sonra öyle değilmiş gibi davranmıştı. Nazik biri gibi. Ama şimdi yüzündeki o ifade karanlıktı. Bana kendimi önemsiz ve aptal hissettirdi.

"Öyleyse ne yapacaksın?"

Topuklayacağım.

"Belki de seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

Bakışları ateşlendi, ortada bir tehlike varmış gibi dudakları düz bir çizgi halini aldı. ellerini cebinden çıkardı, duruşunu dikleştirdi.

"Daha önce denemediğin şey değil."

"Belki bu defa başarılı olurum."

Bir anda burnumun dibinde belirdi. O kadar hızlıydı ki omuzlarımdaki saçlarım geriye doğru uçuştu.

"Dikkat et," dedi. Ki bu biraz ürkütücüydü. Söyleme şekli ve bakışları açıkça beni uyarıyordu. Nezaketi geride bırakmıştık anlaşılan. Rol yapmayı iyi biliyordu ve Reyna haklıydı, bir şeyler planlıyordu.

"Edeceğim," diye fısıldadım başımı sallayarak. Ve oldukça ciddiydim. Ayağımı denk alacaktım. Ona bulaşmak akıl işi olmazdı ve çenemi tutmayı öğrensem iyi olacaktı.

Bir süre bir şey söylemedi, birbirimize bu kadar yakın durmak doğru gelmiyordu. Korkutucuydu. Her yanım irkilmişti. Bir an önce buradan koşarak uzaklaşmak istedim.

Gözleri kalın bir kitap gibiydi ve ben bir sayfada takılıp kalmıştım. İçimden bir ses bu kitabın kapağını kapatıp bir sandığın içine kilitlememi ve ateşe vermemi söylüyordu. Bir sonraki sayfaya geçmek istemiyordum. Bir satır aşağıya inmek istemiyordum. Onu yok edemeyeceğimi biliyordum ama hangi sayfada kaldığımı da işaretlemeyecektim.

Noktalı virgülü düşünme.

"Müsaade eder misin?" diye sordum arabaya binebilmek için. Tepki vermedi. Zorlayarak kenara çekildim, yanından olabildiğince uzak mesafeden dolaştım. Elimdeki bavulu arabanın arka kapısını açıp koltuğun üzerine attım. Doğrulup arabanın etrafından dolaştım.

"Benim için doğdun," dedi.

Bana arkası dönüktü bu yüzden kaşlarımı çattığımı görmedi. Ne demek istediğini sormak istiyordum ama *sayfayı kıvırmayacaktım,* ön kapıyı açıp kendimi biraz zorlanarak içeriye attım. Sanki ilk kez araba kullanacak gibi tedirgindim. Emniyet kemerimi zorlukla bağlamayı akıl edebildim. Arabayı çalıştırınca farları yolu aydınlattı. Yavaşça hareket ettim ama kapıya yaklaşınca gaz pedalının üzerindeki ayağım daha fazla baskı uygulamaya başladı. Araba hızlandı, istese bana yetişir, istese arabayı paramparça ederdi ama kim bilir neden gitmeme izin verdi.

Karanlığın altında oldukça hızla giderken hiç durmamalıyım diye düşündüm, bu kasabadan bir an önce gidebildiğim kadar uzağa gitmeliyim. Ondan kaçmalı ve bir daha onunla karşılaşmamalıyım.

Reyna'nın evi iki katlı tatlı bir yerdi ama en sevdiğim yanı şüphesiz jakuziydi. Evde olmayacağını mesajla söylemişti ve bu şimdilik iyi bir şeydi. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı ama bu gece değil. Jakuziyi dolması için bırakıp bu eve geldiğim her seferde kaldığım odaya eşyalarımı taşıdım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sıcak suyun içine kendimi bıraktım. Kaslarım gevşerken yorgunluğumun da dinmesini bekliyordum ama ağırlık kafamın içindeydi. Tüm bedenim hala ürpermiş haldeydi. Bu gece belki de onun gerçek kimliğini görmüştüm. Ama daha ötesi olduğunu da biliyordum. Kalbime o hançeri saplayan adamla henüz tanışmamıştım ve bunu düşünmek arabaya binip kasabadan çok uzağa sürmemi söyleyen yanımı tetikliyordu.

Sıcaklık rahatsız edici olmaya başlayınca jakuzinin içinden çıktım. Üzerime bornozumu geçirip telefonumu elime alarak kendimi yatağın üzerine attım. Telefonum kapanmıştı ve şarjımı ofiste unutmuştum. Harika... Telefonu kenara atıp yüzümü yastığa gömdüm.

******

Gir bol pantolonumun üzerine kısa beyaz bir gömlek giyindim. Saçlarımla uğraşacak enerjim yoktu, ensemde basitçe topuz yapıp halka küpelerimi kulaklarıma iliştirdim. Her zamanki günlük makyajımı tamamlayıp arabaya bindiğimde saat sabahın 09.00'unu gösteriyordu. Bugün herkes gibi ben de geç uyanmayı ve işe geç gitmeyi planlıyordum ama sandığım kadar konforlu bir uyku çekmemiştim.

Arabayı her zamanki yerime park ettim, içeriye girerken Erl'e selam verdim ama bir şeylerin yanlış olduğunu seziyordum. Mera'yı orada görünce sezgilerim güçlendi. Bir şeyler için koşturuyor ve sergi odasını hazırlıyordu.

"Mera," meraklı bakışlarım onun direktif verdiği adamlara kaydı. Asistanım sesimi duyunca rahatlamış gibi hızla dönüp nefes verdi. Yeniden adama bakıp bir şey söyledikten sonra koşar adımlarla yanıma geldi.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi. "Telefonun kapalıydı."

"Şarjımı ofiste unutmuşum." Hala etrafta dolanan insanlarda gözlerimi gezdirdim. "Neler oluyor, bugün geç gelmeni söylemiştim."

"Dün gece yarısı hepimiz bir mail aldık, sen görmedin mi?"

"Ne maili?"

"Sidra Dekatlon'un asistanından." Mera rahatsızlıkla fısıldadı.

"Mila."

"Evet," dedi hız hızlı. "Sabah tüm çalışanları ofiste görmek istediğini yazmıştı. Sabah geldiğimde senin odanda oturuyordu ve hepimizle bir toplantı yaptı. Seni de sordu elbette, özür dilerim idare edemedim çünkü neler olduğunu anlamadım."

"Benim odamda mı?"

"Evet," dedi Mera.

"Ne toplantısıymış bu?"

"Son beş yılın değerlendirmesini istediler. Beş yılda yapılan her etkinliğin detaylı raporunu çıkarmamı söylediler. Bundan sonra işlerle bizzat Sidra Dekatlon ilgilenecekmiş."

"Sidra Dekatlon mu ilgilenecekmiş?"

"Neler oluyor Luzia?"

"Şimdi nerede?"

"Mila mı, Sidra mı?"

"Sidra toplantıya katıldı mı?"

"Hayır ama sonrakileri o yapacakmış."

"Mile nerede?"

"Bize yapılacakları söyleyip gitti. Ona seni beklememiz gerektiğini söyledim ama oralı olmadı."

"Bu adamlar kim?"

"Sergi odasında bazı değişiklikler istediler. Müzayede alanını genişletiyor ve bazı vitrinlerin yerini ahşap sergi masalarıyla değiştirmek istiyor."

"Tamam Mera," dedim kendimi tutarak. "Ben neler olduğunu öğreneceğim."

"Peki onların söylediklerini yapmaya devam edeyim mi?"

Ellerimi havaya kaldırdım "Şimdilik bir duralım olur mu, neler olduğunu anlayayım."

"Tamam," dedi. "Sakin olmaya çalış."

Ona başımı salladıktan sonra kaşlarımı çatarak ofise yürümeye koyuldum. Alanımı işgal ediyordu. Söylediği ve yaptığı bazı şeyleri görmezden gelebilirdim ama bu kırmızı çizgiydi. İşime burnunu sokamazdı. Bu şekilde değil. Kan resmen beynime sıçramıştı. Kapımı arkamdan kapatıp pencerelerin jaluzisini indirdim ve çığlık atmamak için dişlerimi gıcırdattım.

Bu kasabadan gitmeliyim.

Bu kasabadan gitmeliyim.

Telefonumu şarja taktım ve açılmasını bekledim. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum, aklıma gelen ilk şey yukarıya çıkıp kapısını tekmelemek hatta baltayla kapısını kırmaktı.

Kapı malikaneye ait yani tarihi eser, tarihi eserlere kıyamam.

Ama baltayla ona saldırabilirim.

Ben sana hiç kıyamazdım.

Daha önce denemediğin şey değil.

Ellerimi saçlarımın diplerine geçirdim. Kahrolası çık kafamın içinden!

Tamam, sakin olmalıyım. Muhtemelen evden gittiğim için atak yapıyor. Ve muhtemelen beklediği şey sinir krizi geçirip kapısına gitmem. Bunu yapamazdım, ona zafer kazandıramazdım. Daha önemlisi onun ayağına gidemezdim.

Böyle mi olsun istiyor, pekala buranın sahibi oydu, istediğini yapabilirdi.

Telefonum açıldı, Reyna'dan gelen mesajları görmezden geldim ve doğrudan mail kutuma baktım.

Tüm müze çalışanlarının dikkatine, herkesin yarın sabah 07.00'de ofiste olması bekleniyor. Sidra Dekatlon'un yeni düzenlemeleri bildirilecek.

Yönetici Asistanı

Mila

Ciddi misin... Yönetici mi? Asistanı mı? Buranın yönetici bendim! Asistanım da Mera! Beni rahatsız etmek istediği artık sır değildi. Dün gece bunu açıkça belirtmişti. Şimdi asıl düşünmem gereken şey benim nasıl karşılık vereceğimdi. Onunla restleşmeyecektim ama ona teslim de olmayacaktım. Ben idareciydim ve onu idare edecektim. Çalışanların yaptığı budur, hiçbir halttan anlamayan patronlarını idare etmek.

Evet, Lu. Kaç yüz yıl görmüş adam eminim hiçbir halttan anlamıyordur.

Ne yaptığını çok iyi biliyor pislik.

Çantamdaki küçük şişeyi aldım, tıpasını çıkardım ve şişenin yarısına kadar içtim. Saniyeler içinde sinirimin yatışmasını bekliyordum ama bu defa öyle kolay etki etmemişti. Daha önce hiç sinir krizi geçirdiğim için kullanmam gerekmemişti ki! Biraz daha içtim ama dibinde

kalacak şekilde kendimi kontrol etmeyi becerdim. Dudağıma nemlendiricimi sürüp çalışmaya başlamak için odadan çıktım.

Sergi katına geldiğimde Mera yine rahatsızdı çünkü hemen karşısında Sidra ve belli ki çokça sorun yaşayacağım Mila vardı.

"Ah, yetkilimiz de aramıza katılmış," dedi Sidra gülümseyerek. Bugün üzerinde salaş uzun kollu gri bir tişört ve siyah bir pantolon vardı. Resmi görünmüyordu daha çok sanat sever bir müşteri gibi görünüyordu. Yüzündeki ifade yumuşak ve ilgiliydi. Dün gece onu görmesem belki de bunu yerdim.

"Yetkili olduğumun farkındasınız yani?" Ben de ona gülümsedim. Kaşlarını kaldırıp öyle mi der gibi baktı.

Tüh.

"Siz farkında değil gibisiniz." Hemen yanında duran Mila konuştu. "Her zaman tüm çalışanlardan sonra mı gelirsiniz?"

"İş ahlakı gereği sabah yapacağımız toplantıyı gece yarısı mail atmayız," dedim tatlı tatlı. "Ve dünkü gibi büyük bir etkinlikten sonra çalışanlarıma güzel bir uyku çekmeleri için izin veririm. Onlar bizim kölemiz değil nihayetinde."

"O dönemde bulunmuştum," dedi Sidra işaret parmağını komik bir şey söylemişim gibi kaldırdı. "Kölelerin zamanında. Şimdiki insanlardan daha iyilerdi."

"Söylediğiniz her şeyi koşulsuz yaptıkları için mi?"

"Hayır, daha az konuştukları için."

Kendime sakin olmam gerektiğini hatırlattım.

"Sonuca varmayacak tartışmalardan kaçınırım," diye başladım.

"Kaçmak senin için bir karakter özelliği yani." Bir şey yakalamış gibi siyah gözlerini açıp kapattı. Sonra başını salladı. "Anlıyorum."

"Dediğim gibi, sonuca varmayacak şeylerden kaçınırım, evet, buna öyle demek isterseniz bu bir karakter özelliği." Sonuca varmayacak kısmının altını çizdim.

Güldü.

"Bu yüzden kimsenin iş ahlakını tartışmayalım. Bundan sonra maillerime gece yarısı bakmaya özen göstereceğim. Şimdi istediğiniz değişiklikler için çalışmaya başlanmış, başka bir şey istiyor musunuz?"

"Bir odaya ihtiyacım var," diye dudak büktü etrafta dolanmaya başlayıp.

"Sizin için bodrum kata hendek kazdırmamı ister misiniz, bir tabut da koyabilirim eminim."

"Eminim koyabilirsin," dedi. "Ama benimle nasıl konuştuğuna dikkat et. Seni bir kez daha uyarmayacağım." Yeniden bize döndüğünde bakışları ciddileşmişti.

"Oda," diye başımı salladım.

"Ve benim için de," dedi Mila.

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. Sidra'ya döndüm, "Buranın sahibi olduğunuzu biliyorum, iş verenim olduğunuzun farkındayım ama şunu netleştirelim ben sizin asistanınızdan emirler almayacağım. Burada bir tane asistan var o da Mera, bir başkasına ihtiyaç yok." Mila alay eder gibi gülerken benim asistanım gururlu bir tebessümü korudu. Şimdiden her şeyi onlara bırakırsam daha çok şey isteyecekler ve muhtemelen bir daha kontrolümü geri alamayacaktım. İki taraflı çizgilerimizi en başından belirlemek en doğrusuydu.

"Tamam," dedi Sidra hiç üzerinde düşünmeden. "Emirleri benden alırsın."

Kendi ayağıma sıkmıştım.

"Ofisinizi nerede hazırlamamı istersiniz, dilerseniz benim odamı alabilirsiniz." Ki belli ki istediği de buydu, neden doğrudan söylemiyordu ki, ya da doğrudan beni kapı dışarı etmiyordu.

"Bodrum önerisini sevdim," dedi. "Hendek kalsın, tabuta da bir süre ihtiyacımız olmayacak." Bana baktı ve güldü.

"Bodrum kattaki eşyalara bakmak ister misiniz? Uzun süredir oraya kimse girmemiş, ben envanter çıkarmak için bakmıştım ama özel eşyalar olduğunu düşündüğümden burnumu sokmadım."

"Gidip bakalım o halde," dedi. "Düş peşime."

"Emir kipi kullanmasak olmaz mı?"

"Beni ikiletme," diye harfi uzatarak söylendi.

O bodrum kata inen koridora giderken Mera'ya, "Kaldığınız yerden devam edin, bir şeye ihtiyacın olursa Erl'e söyle. Bir de Ezekil bir ara beni görsün," dedim. Sonra Mila'ya döndüm, bir şey söyleyecek oldum ama vazgeçtim. Vampir bir asistanla daha fazla sürtüşmesem iyi olurdu. Zaten istediğimi almıştım. Kolay kolay Sidra'nın emirlerinin dışına çıkacak biri gibi durmuyordu.

Bodrum kata indiğimde onu bir makyaj masasını seyrederken buldum. Ellerini arkasında kenetlenmiş, kara gözlerini dikmiş öylece

ona bakıyordu. Güzel bir ahşaptan oyulma masanın aynası çatlamıştı ama çekmeceleri hala sağlam gözüküyordu. Bir soyluya ait olduğu belli kalitedeydi.

Burada eski yaşamımdaki bana ait bir şeyler olabileceği düşüncesi birden beni beynimden vurdu. Belki o makyaj masası bana aitti. Belki buradaki her şey bana aitti ve görmemek için onları buraya kaldırmıştı. Ama öldürdüğün birinin eşyalarını bu kadar uzun süre saklar mıydın? Bir de sana ihanet ettiyse hatta onun söylediğine göre kendisini öldürmeye de çalışmıştım.

O gelene kadar eski yaşamım benim için merak uyandıran bir kitap gibiydi. Okumak için hevesli ve sabırsızdım. Sonra onunla tanıştım ve bundan kaçmam gerektiğini öğrendim. Çünkü yalan söylemiyordum, sonuca varmayan tartışmalardan kaçınırdım. Bu sürtüşme dışında bir şey getirmezdi ve sonu iyi bitmezdi. Şimdi o kadının hikayesi kitaplığın arkasına ve en üst rafına sakladığım tozlanmaya bıraktığım asla elime almak istemediğim bir romandı.

"Eşyaları taşımak için depo ayarlayabiliriz," dedim. "Ya da onları müzayedeye koyabiliriz eminim birçok insanın ilgisini çeker."

"Onları satmalı mıyım?" Sesinde değişik bir şey vardı ama duyguyu yakalamadım. Düşünceli ve derindi. Altında çok fazla anlam barındırıyordu.

"Bu sizin kararınız," derken ciddiydim. "Ama ben kullanmadığım şeyleri, eskiyi elimde tutmam. Onunla işim bitmiştir." Rahat bir tavırla omuz silktim.

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Ya onlarla işim bitmediyse?"

"Bu durumda sanırım onlarla ne yapmak istediğinize karar vermelisiniz."

"Ne yapacağımı bilmiyorsam?"

"O halde onlarla işiniz bitmiştir."

"Çok netsin." Yarım bir şekilde gülümsedi.

"Hayatımı zorlaştırmamayı severim."

"Zor bir hayatın mı var?" Bunun gerçek bir soru olup olmadığını anlamamıştım. Bazen gerçekten merak mı ediyor alay mı ediyor yoksa başka bir şeye atıfta mı bulunuyor kestirmek çok zordu.

"Bu mesele benimle ilgili değil." Saçlarımı düzelttim. Olabildiğince iş konusunda kalmak ve diğer detaylara geçmemek istiyordum. Kendi

güvenli alanım işimdi. Onunla konuşurken bunu sık sık hatırlamalıydım.

"Bu mesele seninle ilgili." Neredeyse kızmıştı.

"Lütfen bunu yapmayalım," dedim rica eder bir tonda. "Ne yapabilirim bilmiyorum ama ben benim, her karşılaşmamızda bunu tartışacaksak belki de en iyisi benim buradan da ayrılmamdır."

"Sürekli kaçıyorsun." Sıkılmış bir şekilde gözlerini kapattı. Bu onu incelemek için bana kozmik bir alan sağlamıştı sanki. Şimdi kapalı gözlerine rağmen yüzünde rahatsızlık vardı. Belki kırgınlık. Onun kırıldığını düşünmek çok zordu. Ama rahatsızlığından emindim.

"Bunu inkar etmiyorum."

"Yüzleşmeye bu kadar mı korkuyorsun?" Gözlerini açıp onları benim gözlerime sabitledi.

"Belki de."

"Madem o senin hayatın değildi, madem o sen değildi o halde neden bu kadar korkuyorsun?" Aramızdaki eşyalara ve odanın birbirine uzak iki ucunda olmamıza rağmen bu cümle bizi yakınlaştırmış gibi hissettim. Varlığı öyle yoğundu ki.

"Çünkü bu işe bulaşmak istemiyorum, sana bulaşmak istemiyorum."

"Dün gece öyle demiyordun."

"Sürekli beni tehdit edersen kendimi korumam gerekir."

"Kendini koruyabileceğine inanıyor musun?"

"Hayatta kalma içgüdüsü," diye omuz silktim. "Neye inandığımın önemi yok, denemek zorundayım."

"Kendini koruyamazsın," dedi. Odanın içinde birkaç adım attı. Bu defa bir masanın üzerindeki yeşil bir saç iğnesini parmaklarının arasına aldı, gözleri uzun uzun motiflerin üzerinde dolaştı. Daha önce o iğneyi ben de almış ve ben de ona öyle bakmıştım.

"Ne yapmamı öneriyorsun?"

"Belki de seni hemen öldürmeliyim."

"Bunu yapmazsan memnun olurum."

"Seni memnun etmek neden umurumda olsun?"

"Sadece işimizi yapsak?" diye bir öneride bulundum.

"Eşyaları depoya götür," dedi. İğneyi elinden özenle masaya geri bıraktı. "Henüz ne yapacağımı düşünmeyeceğim." Bir daha bana bakmadı. Merdivenlere yöneldi. Arkasında durup etrafa baktım. Eski

bir zırh, kılıç, kadehler, ahşap masa, birkaç tane iskemle, tablolar, eski bir beşik... Bunların onun için ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordum. Merak ediyordum ama öğrenmek istemiyordum.

Vitrinlerin yeniden düzenlenmesi için adamların başından ayrılmadım. Bir açıdan yapılan düzenlemeler iyi olmuştu. Burayı bir süredir genişletmek istiyordum, şimdi elimizde daha fazla alan oluşmuştu. Orası tamamlandıktan sonra bodrum kattaki eşyaların taşınmasıyla ilgilendim. Malikanenin arka taraftaki büyük garajını depo haline getirmeye karar verdim, önce oranın düzenlenmesi yapıldı. Eşyaların dikkatlice taşındığına emin olmak için oradan hiç ayrılmadım. Bazılarını kendi ellerimle paketledim ve bir saç iğnesine uzun bir süre baktım. Yıllık sergi düzenlemelerinin sunumlarını yarına bırakmaya karar verdiğimde çalışanların çoğu ofisten çıkmış, hava kararmıştı. Her gün düzenli bir şekilde gelen yaban mersinli sorbeyi teslim alıp dolaba koyduktan sonra gerindim ve nihayet ofisten çıktım.

"Bana en sertinden bir espresso martini." Reyna ve Vaha'nın oturduğu locaya kendimi atıp koltuğa yaslandım. Omzum ve sırtım ağrıyordu ama birkaç gündür kalp ağrım kendisini hatırlatmıyordu.

"Yorucu bir gün mü?" Reyna doğrulup benim için bir garsona işaret etti. Tanıdığım garson bana selam verdikten sonra siparişim için geri döndü.

"Sevgili Bay Sidra işleri eline almaya karar verdi," diye söylendim. "Bütün gün istediği değişiklikleri ayarlamak ve ona bir ofis hazırlamakla geçirdim."

"Ofis mi?" diye sordu Vaha. Önündeki kadehte kırmızı şarap var gibi görünüyordu ama ne olduğunu hepimiz biliyorduk.

Kan, muhtemelen B pozitif.

"Aynen."

"Ne yapacakmış ki?"

"Kim bilir..."

"İşten de ayrıl," dedi Vaha. Bir eli Reyna'nın bacağının üzerindeydi, çıplak bacağının üzerinde dairesel hareketler çiziyordu. Reyna başını onun omzuna bırakıp beni izlemeye koyuldu.

"Bunu bugün düşündüm." Ve her saniye düşüncelerim şiddetleniyor.

"Öylece gitmene izin vermez."

"Bunu da düşündüm."

"Bence oraya geri taşın," dedi Reyna. Ben ona kocaman açılmış gözlerle bakarken garson siparişimi getirdi. Teşekkür edip büyük bir yudum altıktan sonra konuşabildim. "Ne diyorsun?"

"Tek bir şansın var, ona tanıdığı o kadın olmadığını göster. Senin eski düşmanı olmadığına ikna olursa peşini bırakır."

"İkna olmaz," dedi Vaha. Sorgulayıcı bir şekilde ona baktım. "Saplantılı," diye devam etti. "Sağduyusu olsa zaten böyle davranmaz."

"Ne öneriyorsun?"

"Kaçıp gitmeni."

"Beni vampir yap," dedim. Saçlarımı tek omzumda toplayıp boynumu görebilecekleri şekilde açığa çıkardım. "Vampir olayım kurtulayım."

"Çek boynunu sevgilimin gözlerinden." Reyna beni hafifçe itti.

"Bu onu daha çok kızdırır," dedi Vaha.

"Kızdırmasa yapacak mıydın?"

"Hayır."

"Son zamanlarda çift olarak biraz gıcıksınız."

"Sen çok gerginsin." Reyna kaşlarıyla espresso martiniyi işaret edip biraz içmemi söyledi. Dediğini yaptım ama hala gergindim.

"Siz de ne var ne yok?" diye soludum. "Biraz kafamı dağıtın."

"Yıl dönümümüz yaklaşıyor!" Reyna doğrulup ellerini birbirine çarptı. "Ona beni seyahte götürmesini söyle Lu, biraz tatile ihtiyacım var."

"İki ay önce Madlivler'e gitmemiş miydiniz siz?"

"Evet, inanabiliyor musun iki koca ay olmuş!"

Vaha ona güldü.

"Şu an kasabayı bırakmam bebeğim, başka bir şey iste."

"Tatil istiyorum."

"İkiniz için bir tatil ayarlamama ne dersiniz?" Kan dolu kadehinden bir yudum alıp dudaklarını temizledi. Bu alıştığım bir manzara olduğu için yadırgamadım. Ben de onların kanını tüketiyorum nihayetinde. "Hem Luzia da biraz uzaklaşmış olur."

"Harika," dedi Reyna.

"Harika ama benim işlerin başında durmam ve nasıl bir yol izleyeceğime karar vermem gerekiyor."

"Tek başıma mı tatile gideyim?" Somurttu.

"Başka bir gün," dedim çantamı kapıp. "Eve gidip dinleneceğim."

"Ben de geliyorum."

"Gitmiyorsun." Vaha onu elinden tutup yeniden yanına çekti. "Bugün çok uzundu, benimle kal."

"Ama beni tatile götürmüyorsun..."

"Uygun bir zamanda istediğin yere götüreceğim." Reyna'yı öptü. "Ben gelmiyormuşum," dedi Reyna. "Sen keyfine bak."

"Neden bilmiyorum ama bu kadar aşık olmanız birden canımı sıkmaya başladı."

"Tarihin en kötü vampiri kafanı karıştırıyor."

"Ona aşık olma," dedi Vaha Reyna'nın söylediğinin üstüne.

Elimi sallayıp çıktım.

Ona ne olacağımı keşke bilseydim.

Arabayı çalıştırıp Reyna'nın evinin konumunu girdim. Yolları bazen karıştırıyordum ve bugün hem yorgun hem de düşünceliydim. Bana kendimi bu kadar kötü hissettirmesi adil değildi. Ona hiçbir şey yapmamıştım hatta onu beğenmiştim. Normal bir randevu olması gerekiyordu. Böyle saçmalıkların içine girmem gerekmiyordu. Ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Bana kötü davranıyordu ama asistanının öyle davranmasına izin vermiyordu. Kendimi evcil hayvan gibi hissetmeye başlamıştım. Bir şeylerin böyle havada kalmasından hiç hoşlanmıyordum. Nasıl davranacağımı bilmeliydim o zaman kafam rahat ederdi.

Birden göğsüme bir ağrı saplandı. Öyle ani ve öyle kuvvetliydi ki bir ağaca çarpmadan önce direksiyonu kırıp frene son anda basabilmiştim. Araba kendini öne savurarak durdu. Arkamdan gelen araba kornaya bastı ama özür dileyecek vaktim yoktu. Elimi göğsüme bastırdım. Bugün ağrıyı anmak pişmanlıktı. Akciğerlerim kalbime baskı yapıyordu. Su yutmuşum da nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Öksürmeye çalıştım, insanlara kalp krizi esnasında öksürmek tavsiye ediliyordu ama ağzımı bile zor açıyordum. Elim zorlukla yan koltuktaki çantamı buldu. Fermuarı açarken birkaç şey koltuğun altına düştü ama küçük şişe oradaydı. Parmaklarım onu buldu, avucumda sıkıp baş parmağımla tıpasını çıkardım, başıma diktim ama sadece dibinde birkaç damla kalmıştı. Ellerimi şakaklarıma bastırıp ağrının geçmesini bekledim. Sadece saniyelere ihtiyacım vardı.

Saniyeler sonra belki birkaç nefes alışı kadar... Sonra iyi hissedecektim. Geçecekti.

Daha iyi hissedince nefes alabilmek ve arabadaki hasara bakabilmek için dışarıya çıktım. Hava tamamen kararmıştı ve sokak lambalarına da çok yakın değildim. Arabanın farları çalışır haldeydi. Ağaçtan birkaç santim uzakta durmuştum.

"Sen Luzia mısın?" Duyduğum sesle irkilerek arkamı döndüm.

"Sen kimsin?" Uzun boylu muhtemelen sarışın bir vampir karşımda dikiliyordu. Onu daha önce görmediğime emindim. Vaha sayesinde çok vampir görmüştüm, onları mekanında çok takılıyordum ama hepsinin yüzünü hatırlayacağım diye bir şey de yoktu.

"Sen Luzia mısın," diye tekrar etti.

"Sizi tanıyor muyum?" Ellerimle pantolonumun ceplerini yokladım ama telefonum yoktu, konuma baktığım için onu arabaya sabitlemiştim.

"Sidra'ya bir mesajım var." Başını yana eğip beni ölçüp biçti.

"Numarasını mı istiyorsunuz?"

Elinde büyük bir bıçak olduğunu yukarıya doğru kaldırdığında fark ettim. Bir adım geriledim ama bir anlamı yoktu. Bir vampire karşı şansım olamazdı. Bıçağı kaldırdı, elini açtı ve kendini kesti. Bıçağın eti delip geçme sesi kulağımda yankılandı. Adamın avucundan oluk oluk kan akarken şoka girmemeye çalışıyordum.

"Kanımızı sevdiğini duydum."

Yutkundum.

Kan kokusunu almam sadece saniyeler aldı. Daha önce hiç bunu yaşamamıştım. Vampirler kolay kanamazdı. Ağır ve metalik bir kokusu vardı. Bir şekilde o koku zihnimde bir tada dönüşüyordu ve damağım bununla kamaşıyordu. O tadı istiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Adam bana doğru yaklaştı.

"Gece ışığı," dedi gülümseyerek. "İstemiyor musun?"

Bir adım daha geriye çıktım. Ellerim arabanın kapısını arıyordu ama arabanın önündeydim. Koku başımı döndürmeye başladı. Ona doğru atılmak istiyordum. Böyle hissetmenin mümkün olduğundan habersizdim. Daha önce yoksunluk çekmiştim ama daha çok susuzluğa benziyordu, bu ise bana kendimi vahşi bir hayvan gibi hissettirmişti.

Çok ilkel bir duyguydu ve bundan hoşlanmıştım. Koşup o kanı avuç avuç içmek istiyordum.

"Teşekkür ederim," diyebildim. "Böyle iyiyim."

Yanıma yanaştı. Kolumu tuttu, elini burnumun dibine kadar getirdi. Koku daha da şiddetlendi. Nefes gibi ihtiyaç haline geldi. Terlemeye başladığımı hissettim. Çok sıcak olmuştu. Üzerimdeki her şeyi çıkarmak ve soğuk bir zemine yatmak istiyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım. Soluk soluğa kalmıştım. Kanayan eli ağzıma o kadar yakındı ki dilimi uzatsam tadına bakacaktım. Bu düşünce zihnimde şekillendi, bunu yaptığımı hayal ettim, kanın tadını aldığımı... Sınırı olmasına gerek yoktu. Oradaydı ve bana sunuyordu. Birkaç damladan daha fazlaydı. Durmama gerek yoktu. Çok daha iyi hissedecektim. Karşı koymama gerek yoktu.

Üzerimize başka bir gölge daha düştü.

"Söyleyecek kadar yaşamayacak."

Adamın sırtından bir ok saplandığını düşündüm ama hemen önümdeki göğsünden yumruk şeklinde bir el çıktığını gördüm. Dehşetim daha da büyüdü. El geri çekildi, önümdeki adam yere düştü. Gözleri açık bir şekilde zeminde yatıyordu.

Sidra karşımda duruyordu, kana bulanmış kolu... sıktığı yumruğunun arasında canlı bir kalp. Eskiden canlı.

O bir vampir.

Çok daha eskiden canlı bir kalp.

"Bayılacağım," dedim.

Kalbi elinden bırakıp canı sıkılmış gibi kaşlarını çattı. "Arabaya bin, seni taşımam."

Bana dokunmuyor, beni taşımaz. Söylediğine inandım ve dediğini yaptım, bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Arabaya dokunarak geriye doğru ilerledim. Arka kapıya ulaşıp kendimi içeri attım ve bayıldım.

Yoldaki sarsıntı beni kendime getirdi. Gözlerimi yarım yamalak açtım. Arabanın arka koltuğunda bacaklarım yere uzanırken yatıyordum. Arabayı Sidra kullanıyordu, nerede olduğumuzu fark edince baygınlığımın çok uzun sürmediğini anladım. Her şey kafamda yeniden oynamaya başladı.

"O kimdi?" diye sordum. "Gözümün önünde cinayet işlediğine inanamıyorum." Sesim kırık çıkıyordu, başım döndüğü için kelimeleri

bir araya getirmekte zorlandım.

"Bilmiyorum," dedi.

"Beni şahit yaptın," diye söylendim. "Seni hapse atacaklar." Tüm bunların başıma geldiğine inanamıyordum. Resmen cinayet işlemişti. Bunu gizleyemezdi. Bunu ben de gizleyemezdim. Mahkemeye çıkmak zorunda kalacaktım. Bir avukatım bile yoktu. Buna göz yumduğum için suç ortağı sayılır mıydım...

"Zannetmiyorum."

"Bu kadar rahat olduğuna inanamıyorum." Kafamı tutamıyordum, doğrulmaya çalıştım ama yine başım döndü. Nihayet ayaklarımdan destek alarak oturur konuma gelebildim. "Orada ne yapıyordun? Beni mi takip ediyordun?"

"Ediyorsam ne olmuş?" Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Mini Cooperımın içinde olması bile garipti.

Ne söylersem söyleyeyim karşılığında canımı sıkacak başka bir şey söylüyordu. Sürekli benimle restleşiyordu. Beni kışkırtmak için çaba sarf etmesine bile gerek yoktu. Ama hayatımı zorlaştırmak için çaba sarf ediyordu.

"Ya sana kanıtlarsam?" dedim gözlerimi kapatıp. Açık tutmak mideme iyi gelmemişti.

"Neyi?"

"O olmadığımı kanıtlarsam?"

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Yeniden oraya taşınırım, görürsün, başka biri olduğumu." Gözlerimi açtım ve dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Yüzümü okumaya çalışıyordu, buna ihtiyaç duymasına bile şaşırmıştım.

"Belki," dedi.

"O zaman beni rahat bırakır mısın?"

Hiç düşünmedi bile.

Sadece güldü.

"Seni rahat bırakmak istemiyorum ki."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Bıkkınlıkla nefes verdim. Bana iyi davranmıyordu, beni öldürmeye de çalışmıyordu. Beni takip ediyordu. Bu böyle ne kadar devam edebilirdi ki. O ölümsüzdü ve muhtemelen bunca yıldan sonra canı sıkılıyordu ama ben öyle değildim. Benim netliğe ihtiyacım vardı. Daha fazla kafamı karıştırmamalıydı.

"Öylece yeniden doğduğunu düşünmen tuhaf," dedi. "O kadar da aptal değilsin."

"Bu iltifat mıydı?" Pencereye doğru yanaştım. "Gerçekten sıkıldım."

"Saklanamazsın."

"Efendim?" Sürekli neden anlamadığım şeyler söylüyordu ve nasıl konu sürekli değişiyordu ki.

"Tamam," dedi. "Anlaştık. Bana o olmadığını kanıtla."

Araba biraz daha hızlandı.

"Ama ben sana o olduğunu kanıtlarsam..." Yeniden bana döndü. "O zaman kaç."

Saklanamazsın.

Bölüm sonu!

Nasılsınız? Her şey yolundadır umarım... Hikayenin gidişatı yavaş yavaş ilerleyecek ama ben bu ağır atmosferi daha çok yakıştırıyorum. Hala her şeyin çok başındayız ama sizler güzel teorilerde bulunuyorsunuz...

Şimdilik bölüm günümüz yok, müsait oldukça yazıp paylaşıyorum, bir süre daha böyle gidelim ilerledikçe bakarız...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, öpücükler

İnstagram; ngkabal

Twitter; ngkabal

#canavarındakalbivarmış

4. BÖLÜM: BİR DAMLA KAN

Herkese merhaba,

İnstagramdan takip etmeyen ya da görmeyenler için; dördüncü bölümü iki parta bölmek durumunda kaldım. İkinci partı da yarın ya da öbür gün paylaşacağım^^

Sevgiler,,

Keyifli okumalar^^

******

Arabayı puslu havaya rağmen malikanenin önüne park ettiğinde başını uzatıp gökyüzüne baktı. Bir şimşek çaktı belki bir yerlere yıldırım düştü. Bu onu memnun etti. Bana dönüp "Yukarıya çıkabilecek misin?" diye sordu.

"Beni neden buraya getirdin ki?" Ben de duraksız yağan yağmura baktım.

"Kanıtlayacağım dedin."

"Hemen mi?"

"Vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır ama..."

"Yukarı çıkabilir misin yoksa seni taşıması için birini mi çağırmam gerekecek?"

Kollarımı birbirine bağladım. "Diğer insanlara dokunmakta bir sorun yok ama bana gelince zahmet mi oluyor?"

Bir elini koltuğun kenarına yaslayıp vücudunun el verdiği ölçüde bana döndü. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Siyah gözleri parıldadı.

"Seni neden bu kadar korkuttuğumu merak ediyorum." Ben de ona aynı parıltılı bakışlarla karşılık verdim. Dudağının kenarındaki kıvrılma düz bir çizgiye dönüştü. Gecenin şoku altında olmasam aklım farklı şeylere kayabilirdi ama sağduyumu koruyabilecek haldeydim.

"Senden korkmuyorum," dedi daha kısık bir tonla. "Bir yemin sadece."

"Daha açıklayıcı olabilir misin?"

"Sözlere, yeminlere önem verir misin?" diye sordu.

Ne demek istediğinden emin değildim, üzerine düşünmem gerektiğini biliyordum. Bundan sonra muhtemelen böyle olacaktı. Sürekli bana sorular soracaktı. Beni zaten sürekli izliyordu ki bu gece gerçekten izlediğini anlamış olmuştum, yapmam gereken kendim olmaktı.

"Muhtemelen daha büyük meselelerden bahsediyorsun ama benim basit bir hayatı olan basit bir insan olduğumu anlamalısın." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Söz verdiysem tutarım ve karşımdakilerin de sözlerine sadık kalmasını isterim. Mesela söz verdiğim saatte muhakkak orada olurum."

Yaptığım imayı hemen anlamıştı. Malum ilk randevumuza geç gelmiş ve kahrolası bir ağacı suçlamıştı. Hiç utanması yoktu.

"O halde bana bir söz ver," dedi kaşlarını kaldırıp.

Nasıl geri adım atılır diye googlea bakmama izin verir miydi acaba? Ya da googleda bununla ilgili bir şeyler bulabilir miydim?

"Ne konuda söz vermemi istiyorsun?"

"Bana asla yalan söylemeyeceksin."

"Sana neden yalan söyleyeyim ki?"

"Birkaç tahminin vardır eminim." Kolunu düzeltip önüne döndü, bakışlarımız yeniden dikiz aynasında kesişti.

"Önceki yaşamımda yalan söylediğim için olma ihtimali epey yüksek ama bu da bizi şu soruya getiriyor, daha önce sana yalan söylediysem şimdi sözüme inanacak mısın?"

Küçük, tehlikeli bir tebessüm.

"Mühim olan benim inanıp inanmamam değil, mühim olan söz vermene rağmen ki vereceksin, bana yalan söyleyecek olman --ki söyleyeceksin. O gün geldiğinde ve ben gözlerinin içine baktığımda seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Beni sürekli tehdit ediyorsun." Sıkılmış şekilde arabanın kapısını açtım. Yeniden ayaklarımın üzerinde durmak ilk adımla kolay olmasa da yüzüme vuran rüzgar ve saçlarımı ıslatan yağmur çabucak kendime gelmeme neden oldu.

Malikanenin arkasında bir şimşek çaktı ve etrafımız onun ışığıyla maviye boyandı. Arabadan çıktığında mavi bir gecenin içinde bana kapkaranlık gözleriyle bakıyordu. Saçları hafifçe ıslanmaya başladı,

perçemlerinden yüzünde kristal yağmur damlaları düşüyordu. Hoş, çok hoş bir manzaraydı.

"Ya söz vermezsem?"

"Vereceksin."

"Bak," dedim sinirlenmeye başlayarak. "Şu onu yapacaksın bunu yapacaksın durumuna son verelim tamam mı? Çalışırken patronumsun tamam ama elden düşme bir kötü çocuk gibi emirler verip durma, yirmi birinci yüzyılda bu komik görünüyor seksi değil."

"Elden düşme kötü çocuk mu? Ben bir vampirim."

"Eee ne olmuş?"

"Emir vermiyordum," dedi başını sallayıp. "Söz vereceksin, bu benim seninle ilgili çıkarımım. Göz göre göre şüphe çekmek istemeyeceksindir."

"İster çekerim ister çekmem sana ne..."

"Ben sana emir vermeyeyim sen de bana ukalalık taslayıp benim sabrımı zorlama, ne dersin?"

"Makul."

"O halde anlaştık."

"Sanırım."

"Şimdi söz ver."

"Cık cık cık..."

"Şimdi söz verir misin?"

"İlla kelimelere dökmem mi gerekiyor?"

"Belli ki."

"Bu neden bu kadar önemli?"

"Sabır sınamasıyla ilgili ne demiştik?"

"Bir soru daha," dedim parmağımı kaldırıp izin isteyerek. Parmağıma bakıp güldü ve başını onaylarcasına salladı.

"Sabrını sınarsam ne olur?"

"Kim bilir," dedi derin bir nefes alarak.

"Pekala..." Gözlerimi kısıp düşünmeye koyuldum. "Ama mesela diyelim ki bana çiçek aldın ve çiçekler de sarı ve ben sana dedim ki ben sarı çiçeklerden hiç hoşlanmam..."

"Öncelikle sana neden çiçek alıyorum ve sen neden çiçeklerden hoşlanmıyorsun?"

"Bilmem belki yaptıkların için özür dilemek istersin."

"Sana hiçbir şey yapmadım *henüz.*"

"Hah!" dedim alay ederek kendimi gülmeye zorladım. "Kalbime sapladığın hançer-"

"Onun sen olmadığını iddia ediyorsun."

"O hançer yüzünden şimdiki hayatıma taşınan korkunç bir ağrı."

"Daha iyi bir doktor bulmalısın."

"Beni kandırmak için tinder hesabı oluşturmuşsun!"

"İsteyen herkes tinder hesabı oluşturabilir ve sonuçta sen istediğin için bir eşleşme gerçekleşti."

"Kelimeleri iyi kullanıyor olman kabalığını ve yalanlarını aklayamaz."

"Aslında aklayabilir ama konumuza dönecek olursak neden sarı çiçeklerden hoşlanmıyorsun?"

"Hoşlanıyorum ama sen aldığın için hoşlanmadığımı söyleyeceğim, bu da yalan oluyor mu?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Teknik olarak evet," dedi.

"Olmaz o zaman söz veremem."

"Bu kadar çabuk mu cayıyorsun?"

"Yeni bir anlaşma öneriyorum, küçük yalanlar sayılmaz ama büyük bir yalan söylemem?" Soru sorar gibi çenemi dikleştirerek ona baktım.

"Senin için küçük olan benim için büyük olabilir?"

"İşte bu yüzden anlaşma deniyor ya iki tarafın da çıkarlarını koruyoruz, tek tarafı memnun etmeye dayalı olmuyor." Tatlı tatlı omuz silktim.

"Pekala." Yumruk yaptığı elini çenesinin altına yaslayıp düşünüyormuş gibi yaptı. "O halde biraz daha genişletelim. Sana doğrudan sorduğum şeylerle ilgili yalan söylemek yok."

"O zaman son bir öneride bulunup artık konuyu kapatalım istiyorum. Gülerek sorduğun şeylerde yalan söyleme hakkımı saklı tutuyorum. Ama ciddi ve önemli meselelerde her zaman dürüst olacağım."

"Gülerek sorduğum şeyler..."

"Yani kandırmayalım birbirimizi, gülüyorsan zaten yalan söylediğimi biliyor olursun."

"Sanırım anlaştık," dedi.

"Ve tabii aynı dürüstlüğü senden bekliyor olacağım. Bu iki tarafın da haklarını saklı tutan bir anlaşma maddesi."

"Öyle olsun sayın müze müdürü."

"O halde anlaştık Sevgili Bay Sidra." Ona elimi uzattım ama siyah bakışlarını bana çevirdi.

"Yirmi birinci yüzyılda kadınlar ne kadar da cüretkar, bana dokunmak için girdiğin şu çabaya bak..." Gözlerini alay ediyormuş gibi irileştirdi. Suratımı astım. Ellerini arkasında birbirine kenetleyip zarifçe döndü ve yürümeye başladı.

"Ben hiçbir zaman kolay elde edilebilen bir adam olmadım sayın müze müdürü."

"Hah!" dedim arkasından yarı bağırarak. "Seninle eşleşmek tinderda sadece bir saatimi almıştı ve randevu isteğime de hemen atlamıştın."

Vücudunu çevirmeden yarım bir şekilde sadece başını çevirdiğinde içtenlikle gülümsüyordu. "Benimse seninle eşleşmek için sadece bir fotoğrafımı eklemem yeterli oldu." Yeniden başını çevirip merdivenleri usta bir dansçı gibi zarif ama hızlı adımlarla çıktı. Çift kanatlı kapıyı iki eliyle iterek açarken arkasından onu seyrettim.

Bu yüzyıla ait olmadığı o kadar belliydi ki bu heyecanla tüylerimi ürpertiyordu. Yeni bulunmuş bir tarihi eser gibi. Ona bakıp hikayeler yazmak çok kolaydı. Mistik bir enerjisi olduğunu inkar edemezdim. Sırlar ve gizemlerle doluydu. Ona bakıp ne hayatlar yaşandı diye düşünmek bende heyecan uyandırıyordu. Varlığı başlı başına bir tapınaktı. O tapınağı keşfetmek için duyduğum ihtiyacı bastırmam kolay olmayacaktı. Ama deneyecektim.

Peşinden içeri girdiğimde Sidra Dekatlon'un yüzüme vuran rüzgarı vardı sadece. Karanlık büyük girişte görünmüyordu ve merdivenlerde de yoktu. Aniden ortadan kaybolmuştu. Yeniden burada olduğumu farkına vararak derin bir nefes aldım. Burada olmayı seviyordum, burada yaşamayı seviyordum. Sanat aşığı birine bir müzede yaşayacağını söyleseniz muhtemelen aklını yitirirdi. Ben de ilk burada kalabileceğimi öğrendiğimde aklımı yitirmiştim. O yüzden onunla böyle konuşabiliyordum.

Daha önce kaldığım mavi odanın, onun odasının yanındaki odada kalıyordum. Malikane tamamen sessizdi, çıt dahi çıkmıyordu. Ara ara pencereye vuran yağmur ve rüzgar uğultusu dışında hiçbir şey yoktu. Yukarıya çıktığımda ısının derecesi düşmüştü, onunla ortak paydada buluştuğumuz bir diğer konu olan soğuk hava akımı beni ensemden

yakalıyordu. Tek bir sorun vardı, gece ışığı yoksunluğu çekmeye başlıyordum ve aklı başında tüm hücrelerim bana aradığımı onda bulmamam gerektiğini söylüyordu.

Bavullarımın ve eşyalarımın büyük bir kısmı hala burada, yerde onları bıraktığım yerde duruyordu. Reyna'ya giderken küçük bir bavulla buradan ayrılmıştım ama bu kadar kısa sürede döneceğimi hesaba katmamıştım. Bunun üzerine uzun uzun düşünmeli ve doğru kararı vermeliydim. Reyna ve Vaha bu duruma nasıl tepki verecekti, onlarla da konuşmalıydım.

Kendimi üzerinde pembe ve yeşil motiflerin bulunduğu demir başlıklı geniş rahata bıraktım. Üzerinde beyaz bir yorgan ve altı tane çok ama çok yumuşak yastık vardı. Başım değer değmez içeriye doğru gömülmüştü ve uykumun gelmesine neden olmuştu. Reyna'yı arayıp ona olanları anlatmalıydım, Vaha'yı arayıp ona ölen vampirden bahsetmeliydim. Ama düşündüğüm tek şey Sidra'nın bana bakıp gülümsemesiydi. Çok güzel gülümsüyordu. Özellikle eğlendiği belli olan zamanlarda. Onu eğlendiriyordum. Beni komik buluyordu. Beni herkes komik bulmazdı çünkü herkesin yanında o tarafımı ortaya çıkarmazdım. Ama çıkmıştı işte ve bundan rahatsız olmuyordum.

******

Oda o kadar kuvvetli gün ışığı alıyordu ki sabah gözlerimi açmak zorunda kalmıştım. Dün gece hangi noktada uyuyakaldığımı hatırlamıyordum. Bir sürü düşünce vardı ve hepsini bu sabah teker teker halletmek zorundaydım. Doğrulduğumda işte olmak için daha bir buçuk saatim vardı.

Temizlik malzemelerimi alıp doğrudan banyoya giderken ortalıkta kimse görünmüyordu. Dün gece onlarla uyuduğum giysilerimi üzerimden çıkarıp kirli sepetine attım ve kendimi suyun altına bıraktım. Yavaş yavaş uyku mahmurluğunu geride bırakırken saçlarımı şampuanlıyordum, bir an önce Reyna ve Vaha ile konuşmam gerekiyordu. Kendimi şimdiden suçlu hissediyordum. Ne olursa olsun dün gece yanımda bir cinayet işlenmişti, belki bildirmek için geç bile kalmıştım. İnsanların ve hatta vampirlerin çoğu bunu bir cinayet olarak görmese de ben görüyordum ve sonucunda ne olacağı benim problemim değildi. Dün gece sevgili katil vampirimiz bir anda ortadan kaybolmasaydı ona birkaç şey daha sorabilirdim ama ben onunla

yalanlarla ilgili laklak edip durmuştum. Onun yanında daha dikkatli olmalıydım, mantığımı bazen bir yerlerde unutabiliyordum.

Bornozuma sarınıp çıktım, banyo kapısının aralığından ortalığı gözetleyip kimse olmadığına ikna olunca koşar adımlarla odama girip arkamdan kapıyı kapattım. Telefonumu elime aldım, herhangi bir bildirim ya da çağrı yoktu. Havluyla saçlarımın suyunu aldıktan sonra onu bir kenara attım. İlk önce hangisini aramam gerektiğine emin olamadım ama Reyna'nın numarasının üzerine bastım.

"Çok erken bir saat Lu," diye söylenerek açtı. Reyna işlettiği restoranına öğleden sonra gidip gece yarısına kadar orada kalırdı.

Airpodsumu kulağıma takıp birkaç saniye sesin gelmesini bekledim.

"Uyan pamuk prenses," diye mırıldandım bir yandan saçlarımı taramak için uçlarına krem yediriyordum. "Önemli bir durum var."

"Dinliyorum."

"Vaha yanında mı?"

"Evet, uyuyor."

"Uyandırsana."

"Ciddi misin Lu, saat kaç?" Sanırım telefonunu kontrol etti. "Geleli birkaç saat olmuştur."

"Önemli," dedim kelimeyi uzatarak.

Telefonu kulağından çekerken hışırdamasını duyup yüzümü buruşturdum. Reyna Vaha'ya seslendi. Vaha onun gibi aylaklık etmezdi hemen uyandı ve ne olduğunu sordu. Gündüzleri uyumayı geceleri çalışmayı tercih ediyordu vampirlerin çoğu gibi.

"Hoparlöre alıyorum," dedi Reyna bana. Saçlarımı bir kez daha fırçaladıktan sonra tarağı kenara bırakıp elimde kalan ince saç tellerimi çöp kutusuna attım.

"Dinliyorum," dedi Vaha. Ve anlatmaya başladım. Hiçbir detayı atlamadan hepsini harfi harfine. Reyna arada bir yerde yükseldi ama Vaha onu durdurdu.

"Daha önce haber vermeliydin," dedi ve sesi hoşnutsuz çıkıyordu.

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Özür dilerim, kafam allak bullak olmuştu. Polise mi gitmeliyim ne yapmalıyım?"

"Olaya dahil olan bir insan var mı?"

"Hayır." Sonra duraksadım. "Yani beni saymazsak hayır."

"Gören kimse oldu mu?"

"Sanmıyorum."

"O halde polise gitmeye gerek yok, ben hallederim. Sana başka bir şey söylediğini hatırlıyor musun?" Artık ölü olan sarışın vampirden bahsediyordu.

"Hayır ama kimsenin onu bu saate kadar bulmamış olması garip değil mi?"

"Sidra halletmiştir."

"Ama o benimle geldi."

"Vampir cesedinden kurtulmak için üzerine bir kibrti çakması yeterli."

"Alo," dedim kelimeyi uzatarak. "Amazonlardayız, Sidra Dekatlon bile bu kadar fütürsuz olamaz. Öylece ağaçların dibinde bir yangın başlatacağını sanmıyorum."

"Telefonda sana bir cesetten kurtulmanın on iki yolunu mu anlatayım?" Beni neredeyse terslemişti.

"İyi!" dedim ben de terslenerek. "Bu yüzden başımın belaya girmeyeceğine emin misin?"

"Mesela Akil Akmaner gibi mi?" diye cilveli bir sesle araya girdi Reyna.

"Kapatıyorum," dedim ve kapattım.

Akil Akmaner kasabanın fabrikatörüydü. Ben kasabaya gelmeden önce müze onun sorumluluğundaydı ama sonra aile işlerini devralması gerekti. İlk geldiğimde bana birçok konuda yardımcı olmuştu. Ve aramızda bazı romantik sürtüşmeler yaşanmıştı ki burada öpücükten bahsediyorum. Ama vampirlerden nefret ediyordu ve ben de vampir kanı bağımlısıydım. Dostluğumuzu koruduk ama ilişkimiz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Vampir karşıtlığını görmezden gelebilseydim onunla farklı şeyler düşünebilirdim ama sadece değer verdiğim ve saygı duyduğum bir insandı. Vaha nasıl vampirleri temsil ediyorsa o da insanları temsil ediyordu. Polislerle iş birliği içindeydi hatta bu kasabada kanun Vaha ile Akil'in elinde bile diyebilirdik.

Gözlerim yerdeki bavullara takıldı. Hala vaktim vardı, onları çıkarıp yerleştirebilirdim ama kararımdan emin değildim. Doğru mu yoksa yanlış mı yapıyordum bilemiyordum. Mantıklı düşünmek gerekirse Sidra'dan ne kadar uzak dursam o kadar iyi ederdim. Benimle bariz bir derdi olduğu açıktı ve dün geceki olay kafamı meşgul ediyordu. Birisi beni tanımıştı, gece ışığı bağımlılığımı biliyordu ve benim aracılığımla Sidra'ya bir mesaj göndermek istemişti. Benimle

ilgili bu kadar şey bilmesi rahatsız ediciydi. Peşimde başka birileri de olabilirdi, Vaha ilgileneceğini söylemişti ve ona kesinlikle güveniyordum ama insani içgüdülerim hiçbir konuda kesin yargıda bulunamıyordu. Bavulları şimdilik pas geçecektim.

Bugün giyinmek için petrol mavisi kumaş şortumu ve aynı kumaş yapısına sahip ince hardal sarısı bir gömlek seçtim. Gömleği şortun içine sıkıştırıp ince bir kemer taksam mı diye düşündüm ama vazgeçtim. Beyaz spor ayakkabılarım bana bakıyordu ama müzede daima özenli görünmeyi tercih ediyordum bu yüzden ten rengi stilettolarımı giyinip birkaç adım attım. Saçlarımın dalgalarını köpük yardımıyla belirginleştirip serbest bıraktım. Altın rengi orta boy halka küpeler ve aynı renk kolye takıp eklem yüzüklerimi parmaklarıma geçirdim. Makyajımı yine hafif ama belirgin tutmuştum.

Çantamı omzuma takıp odadan dışarıya çıktım. Bu defa hiç beklemeden yan odadaki kapıyı birkaç kez tıklattım ama kapı açılmadı. Onunla konuşup dün gece neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. Ahşap merdivenlerden topuklarıma dikkat ederek yavaş yavaş indim. O duvar yine gözüme takıldı ama oralı olmadım. Sidra'ya bir konuda rest çekmiştim, önceki yaşamımda olduğumu sandığım kişi değildim. Bu iddiamı en iyi şekilde savunabilmek için geçmiş yaşamımdan uzak durmam gerekiyordu bu yüzden bunu kurcalamayacaktım ki artık o kadar da istekli olduğumu sanmıyordum. O hayatı öğrenmek şimdi sahip olduğum şeylere ihanet etmek gibi geliyordu. Şu an bu gerçekliği bu kişi olarak yaşıyordum ve buna sadık kalacaktım.

"Luzia, günaydın." Ofis katında kahve otomatlarının olduğu dinlenme alanında Ezekil kendisine bir fincan kahve dolduruyordu. "İster misin?" diye sordu. Müze eserlerinin korunmasından sorumlu restoratördü.

"Lütfen," dedim. O benim için latte hazırlarken ki hep latte içerdim, pencerenin kenarına yaslanıp bekledim.

"Mera dün beni görmek istediğini söyledi ama çok meşguldün."

"Evet," diye başımı salladım uzattığı kahve fincanını alıp. "Sergi odasındaki değişikliklerle ilgili konuşmak istemiştim. Yeni düzen hakkında ne düşünüyorsun?"

"Aslında oldukça konforlu oldu. Eserleri sergilemek için daha geniş bir alanımız var ve hala iyi durumdayız." Parlak şekilde gülümsedi.

Onun onayı içimi rahatlatmıştı çünkü bu işten sorumluydum ve öylesine değişikliklere boyun eğmek istemiyordum.

"Kafanı kurcalayan bir şey mi var?"

"Yeni düzenlemeler," diye başımı iki yana eğdim.

"İş hayatında olur böyle şeyler." Yanıma gelip elini omzuma koydu. "Tabii kaç şanslı kişinin patronu tarihin en eski vampiridir onu bilemem." Yavaşça gülünce göğsü hareket etti. Benden on bir yaş büyüktü. Güzel, temiz bir gülümsemesi vardı ve en başından beri iyi anlaşmıştık. İş tecrübesi benimkinden çok fazlaydı ve bana destek olması beni her zaman motive etmişti.

"Onu da restore etmek ister misin?" diye mırıldandım. Ezekil güldü. "Her sanat biraz kaprislidir," dedi. "Sen halledersin."

Günün geri kalanında işlerimle meşgul oldum. Sergi odasının düzenlemesinin bitmesine epey az kalmıştı. Müsaade işler daima titizlikle ilerlerdi ve her iş kolu için belli personelle çalışılıyordu bu yüzden aksama yaşamamıştık. Yazışmaları tamamlayıp istenen son beş yıl raporu için kahvaltı etmeden üç saat geçirmek zorunda kaldığım yetmiyormuş gibi öğle yemeğini de atlamıştım. Çıkış saatine iki saat kala bütün evrak işlerini tamamlayıp mailleri gönderdikten sonra istek ziyaret ve sergi kataloğuna baktım. Hafta sonu liseli öğrencilerin gezi aktivesi vardı ama bu daha önceden ayarlanmış, takvimde işaretlenmişti. Uzak doğudan bir sanatçının sergisiyle ilgili bir yazışmanın son görüşmelerini gerçekleştirdikten sonra koltuğumda başımı geriye doğru yatırabildim.

Biraz gece ışığım olsa bu kadar kötü hissetmezdim.

Açlıkla dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kontrol edemediğim susuzluk kendini iyiden iyiye belli ediyordu. Gece ışığı kullanmakla ilgili problemim yoktu. Özellikle şimdi olduğu gibi stresli dönemlerde ve ciğerlerimin kalbimi sıkıştırdığını sandığım anlarda. Avucumu göğsüme bastırarak biraz masaj yapmaya çalıştım ama faydasızdı, neyin iyi geleceğini biliyordum. Bu yüzden telefonuma uzandım ve Reyna'ya Sivri Diş'e gitmek ister mi diye mesaj gönderdim. Ondan yanıt beklerken Mera'nın benim için iki saat önce getirdiği sandviçi yemeye koyuldum. Yanındaki salatayı de yeşillikler artık kendini bırakmış olmasına rağmen ağzıma tıktım.

Reyna iş yerinde ve meşgul olduğunu söylüyordu.

Bilgisayarımı kapatıp sandviçin son lokmasını ağzıma attım. Suyumdan içip önümdeki artık paketlerini çöp kovasına tıkıştırdım. Eşyalarımı alıp Mera'ya çıktığımı söyledikten sonra müzeden ayrıldım.

Sivri Diş vampir içecek barıydı. İnsanlar için de bazı içecek seçenekleri vardı kesinlikle yemek bulunmuyordu. Ve vampir kanı bulmak için ideal bir yerdi. Arabayı çalıştırmadan önce bir şey aklıma takıldı, dün geceden kalan bir his. Geri inip müzeye döndüm. Mera'ya Sidra'yı görüp görmediğini sordum, bu defa şanslıydım ki nihayet malikaneye teşrif etmişti. Üst kata çıkıp odasının kapısını çalmak üzereyken kapı zaten açıldı. Yine karşı karşıya geldik.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim.

"İstediğin zaman kapıma gelebileceğini düşündüren ne?"

"Müsait değilsen müsait olduğun bir zamanı söyle."

"Bir yere mi gidiyordun?" Gözleri omzumdaki çantaya takıldı sonra kolundaki saati kontrol etti. "Mesain henüz bitmemiş." Güldü.

"Ben müze müdürüyüm, işim bittiği zaman mesaim biter."

"Yani bir yere gidiyordun."

Yalan söyleyemezsin.

"Sivri Diş'e gideceğim."

"Orayı duymuştum ve içimden bir ses birilerinin yine açlık çektiğini söylüyor." Bir elini kapının kenarından destek alıp ağırlığını oraya verdi.

"Senin için bunun bir sakıncası mı var?"

"Tek başına mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Birlikte gidelim, yolda belki seni dinlerim benimle konuşmak için tutuşuyor gibi görünüyorsun." Kapıyı arkasından kapatıp benim önümden merdivenlere gittiğinde ağzım yarı açık kalmıştı. Ama onunla tartışmak yerine söylediği gibiymiş gibi davranarak merdivenlere koyuldum. Arabayı ben kullanırım dediğinde bile ikiletmeden anahtarı ona fırlattım.

Yol boyunca sormasını bekledim, onunla ne konuşacağımı sormasını ama tek kelime bile etmedi. Gerçekten can sıkıcıydı.

"Dün gece olan şeylerle ilgili konuşmalıyız."

"Konuş o halde."

"O vampiri tanıyor muydun?"

"Hayır."

"Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Benden sana bir mesaj iletmemi istediğini söyledi."

"Mesajı mı merak ettin?"

"Hayır, beni nereden tanıdığını, benimle ilgili bu kadar şeyi ve seninle bağı-" Duraksadım, buna ne demem gerektiğinden emin değildim. "Seninle benim aramda nasıl bir bağlantı kurduğunu bilmeliyim. Bu ürkütücü. Peşimde başkaları da olabilir mi? Vampirler artık beni sevmiyor mu?"

"Vampirler seni seviyor muydu?" dedi kaşlarını alnında birleştirip.

"Elbette. Ben de vampirleri severim."

Belli belirsiz bir "Yaa..." çıktı dudaklarından. Tepkisine anlam veremesem de ona bakıp bir cevap alabilmek için uğraştım. Hatta mümkün olduğunca kemerimi gevşetip ona bakabileceğim şekilde döndüm. Birden o da yüzünü bana doğru çevirdi.

Arabanın içinde karşı karşıya kaldık. Gözleri çok yakındı, neredeyse çarpışmışız gibi hissettim. Yüzü ifadesizdi, hayır, anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Ona başını yola çevirmesi söylemem gerektiğini biliyordum ama gözlerimi kırpamadım bile. Ağzım kuruduğunda kendime geldim. Birden boğazıma kızgın bir acı saplandı. Önüme dönüp kontrol panelinden soğukluğu artırdım.

"Soruma cevap vermedin."

"Peşinde başkaları da olabilir ama buradaki vampir arkadaşlarınla bir ilgisi yok," dedi. Direksiyonu tek eliyle hafifçe tutuyordu. Vaha'nın reflekslerinin ne kadar iyi olduğunu gördüğüm için buna değinme gereği duymamıştım.

"Yani onu tanıyor muydun?"

"Onu tanımadığımı söyledim tekrar, tekrar ve tekrar. Ama nereden geldiğini tahmin ediyorum."

"Nereden?"

"Muhtemelen Afrika."

"Benden ne istiyor?"

"Muhtemelen ölmeni."

"Neden?"

"Çünkü seni benim öldürmek istediğimi biliyorlar ve benden bu hazzı almak istiyorlar."

Öylece durup ona baktım. Bunu bu kadar rahat söylediğine inanamıyordum. Ama neden inanamıyordum ki, öylece gelip benimle arkadaş olmaya çalıştığı yoktu. Zaten bir şeylerin peşinde olduğu aşikardı.

"Bu durumda onlardan önce davranmak isteyebilirsin," dedim.

Sesli bir şekilde gülünce arabanın içinde tatlı bir melodi yankılandı. Sanki gülümseme onun için bile beklenmedikti.

"İsteyebilirim," dedi.

"Bana kan içirmeye çalıştı."

"Böylece istediği her şeyi yaptırabilirdi."

"Sen bunu istemiyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Kanınla beni kolayca esir edebilirsin."

"Ben sana zaten istediğim her şeyi yaptırabilirim." Dönüp uzun kirpiklerinin altından kutsal kitaptan bir alıntı yapmış gibi bana baktı.

"Her şeyi değil," dedim.

"Benimle restleşme," dedi.

"Zırvalama sende. Herkesin bazı sınırları vardır."

Araba öyle ani bir fren yaptı ki emniyet kemerime rağmen öne doğru savrulup son anda ellerimle kaputtan destek alıp kafamı çarpmaktan kurtuldum.

"Benimle düzgün konuşmanı sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Sen ciddi misin?" Birden hem gerildim hem de kendimi çok kötü hissettim. Azarlanıyormuş gibi ve yanlış bir şey yapmışım gibi.

Ciddi olduğunu söylemek için konuşmasına gerek yoktu. Gözleri ve ifadesi yeterince açıklayıcıydı. Kullandığım kelimeyi düşününce biraz kabalık ettiğimi fark ettim ama özür dilemeyi düşünmüyordum.

"Sen de benimle düzgün konuş o halde," diye kendimi savunmaya çalıştım ama kendi kulağıma bile çok yetersiz geldi.

"Ben sana aşağılayıcı tek bir şey dahi söylemedim."

"Sürekli emir vererek konuşup herkesi ürkütmeye çalışmanı normal mi buluyorsun?"

"Emir vermiyorum, olacak olanı söylüyorum. Kimseyi ürkütmek için bir şey yapmıyorum varlığımın neden olduğunu sonuçları değiştirmek için uğraşmam."

İyi konuşuyordu.

Çok iyi konuşuyordu.

"İnsanlara karşı böyle kabalık yapmam," dedim bakışlarımı dizlerime çevirip. "Senin yanında biraz bocalıyorum."

"Neden?"

"Bunu şu an söylemesem olur mu?"

Kaşlarını çok hafifçe çatıp gözlerimin içine iyice baktı. Gözlerimi kaçırmadan bekledim. Gerçekten şu an söylemek istemiyordum. Ve kesinlikle yalan söylemekte istemiyordum.

"Tamam," dedi düz bir şekilde. Yeniden arabayı çalıştırırken soğuk soğuk terlemeye başladım. Bu defa bir baş ağrısı saplanmıştı. Yoksunluk krizim gerilimle daha da artmaya başladı. Bir şeyi merak ediyordum ama soramadım. Bunun yerine mantıklı bir eylemde bulunup Reyna'ya mesaj yazdım, nereye ve kiminle gittiğimi söyledim ama geri cevap vermedi.

Arabadan inene kadar ikimiz de çıt çıkarmadık ama indikten sonra ben ne yapacağımdan emin olmadan oradan dikilirken "Buraya neden geliyorsun?" diye sordu. Ben de bunu bir işaret olarak algılayıp onunla yürümeye koyuldum.

Sivri Diş bir gece kulübüydü ve içeride aşırılıklar vardı. Özellikle arka kapıdan yukarıya çıktığınız gizli teras bölmesinde. Orada gönüllü insanlar kendilerini vampirlere sunuyordu, bu ne kadar yasa dışı olsa da zaten üst kata çıkmak için önden her şeyi göze aldığınız bir anlaşma imzalamanız gerekiyordu. O kısmıyla ilgili pek bir şey bilmiyordum çünkü bazen nasıl bir his olduğunu merak etsem de kendimi bir vampire sunmazdım.

"Eğlenceli buluyorum."

"Neyi eğlenceli buluyorsun?"

"Vampirlerle iyi anlaşıyorum."

"Arkadaşın gibi senin de vampir bir sevgilin var mı?"

"Olsaydı eminim biliyor olurdun."

"Seninle ilgili derin araştırmalara yaptığımı mı düşünüyorsun?" Ellerini cebine koyup bir süre orada bekledi. Konuşma ihtiyacı duyması beni rahatlatmıştı çünkü arabada yaşadığımız gerilim gerçekten kendimi rahatsız hissetmeme neden oldu.

"Açıkçası benimle gram ilgilendiğini düşünmüyorum ama içimden bir ses olduğumu sandığın kişiyle ilgili hiçbir detayı atlamayacağını söylüyor."

Dudak büktü.

"Seninle neden ilgilenmediğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü onun suratına sahip olmasaydım muhtemelen beni tanımıyor olurdun, görsen yanımdan geçip giderdin ya da asla görmezdin çünkü bu kasabaya geri dönmezdin." Elimi kaldırıp etrafı gösterdim ve dudaklarımdan çıkan gerçekler bir an canımı sıktı.

Kollarını göğsünde birbirine kavuşturup başını geriye atarak bana bakmaya başladı. Gerçekten bakmaya ama. Sanki ilk kez karşılaşmışız gibi. Bir anlığına gözlerinden bir perde kalktı ve ben bana ona bakmadığı gibi baktığını gördüm. Bir an için bu gece ışığı kadar canlandırıcı hissettirmişti.

"Haklısın," dedi sonra. "Bu kasabaya dönmezdim."

Canlandırıcı etki kendisini sersemletici bir darbeye bıraktı. Bilmeme rağmen onaylaması arabadaki kadar rahatsız hissetmeme neden oldu.

Bana hem bu kasabaya benim için döndüğünü hem de benim için dönmediğini itiraf etmişti.

"Vampirlerde eğlenceli olan ne?" dedi yeniden yürümeye başladığında. Ben sorduğu soruyu, biraz önce ne konuştuğumuzu bile unutmuştum. Ve onun unutmaması da bir darbeydi. Kafası hiç karışmamıştı. Hiç düşünceleri bulanmamıştı. Luzia olarak onu hiç etkileyememiştim.

Ama ben ondan ilk andan itibaren etkilenmiştim.

"Lafı dolandırmıyorlar, çoğunlukla dürüstler, eğlenmeyi biliyorlar, hayatı yaşarken dur durakları yok, ben hep-"

"Sen hep ne?"

"Ben hep duraksarım." Adımlarımı hızlandırmaya çalıştım ama nabzım hızlanmıştı ve bunu fark edeceğini biliyordum. "Bir de onlardan bir şeyler saklamak çok zor," diye kalbimi işaret ettim.

Bu onu gülümsetti.

"Duraksamaktan kastın ne?"

"Bir şeyi düşünmeden yapmak... Ben hep çok düşünürüm ve çoğunlukla yapmamaya karar veririm."

Neden der gibi bakmaya devam etti. Sanki noktalı virgül koymuşum gibi.

Noktalı virgülü düşünme.

"Bir önceki hayatımda sana ne yaptım bilmiyorum ama bilmelisin ki hayatım hiç kolay olmadı. Muhtemelen beni bu kadar uzun süre bulamamanın sebebi budur. Çocukken ağrılarım yüzünden ailem hep

endişeliydi ve bu yüzden çok fazla dışarıya çıkmazdım. Derslerden hep çıkıp eve gelmek zorunda kalırdım. Annem bu yüzden uzun yıllar işine ara vermek zorunda kaldı..." Bunu gülümseyerek anlatmaya çalıştım. "Bir anda bir kramp girer ve ben oyun dışı kalırdım..." Gözlerimi irileştirdim.

"Büyüyünce bunun geçeceğine inanıyorduk ama büyüdükçe daha da şiddetlendi. Sonra fısıltılar başladı, bilimsel hiçbir sonuca ulaşamayınca insanlar, annemle babam bile aklımı kaçırmış olabileceğimi düşündü. Uzun uzun terapiler..." Bir şeyle ilgilenmek için çantamdan Vaha'nın aldığı elektronik sigarayı çıkardım.

"Haliyle çok sosyal biri olamadım. Çok az arkadaşım oldu, olanlar da bana hep hasta gözüyle baktı ya da daha kötüsü, ilgi çekmeye çalışan kız oldum." Sigaradan içime çekip üfledim. Yaban mersini kokan duman bir anda ikimizin arasında çoğaldı. Yüzü dumanın arkasında kaldı. Kokuyu alınca gözleri dumanı takip etti.

"Ağrı kesiciler, anti depresanlar... Yanımda sürekli ilaç torbasıyla dolaşmak pek seksi değil." Halime güldüm ve gerçekten komik buluyordum. Hiçbir zaman kendime acıyan biri olmamıştım. Sadece bilinmezlik beni yer dururdu.

"Bu yüzden Reyna'ya minnettarım. O kız kardeşim gibi, hiç yadırgamadı hep destek oldu ve beni bu kasabaya getirdi."

"Sonra gece ışığını keşfettin," dedi.

"Aslında gece ışığı kullanmaya üniversitede başladım. Vampirler okula gidebiliyor, hiç düşündün mü bilmiyorum."

Güldü.

***"Dur durak bilmezdin..."* diye fısıldadı. O kadar zor duymuştum ki kelimelerin ne anlama geldiğini kafamda tamamlamak zorunda kaldım.**

"Seni durdurmak mümkün değildi, ele avuca sığmazdın."

"Gördün mü?" dedim yeniden yürümeye koyulup. "O olmadığımın en büyük kanıtı bu."

"Ya da olduğunun," dedi kapıyı girmem için açarken. Kapının yanında her zaman iki tane vampir koruma olurdu ama Sidra'yı gördükleri anda geriye çekilmişlerdi. İçeriye girmek için ne her zaman yaptıkları gibi kimliğimi sorguladılar ne durdurdular... Beni tanıyor olmalarına rağmen, Vaha'ya rağmen her zaman durdurulurdum ama bu gece kimse dönüp bakmamıştı bile.

Bölüm sonu...

Ben hikayeyi sadece Sidra ve Lu'nun konuşmalarından ibaret yapacağım sanırım... bu aura çok hoşuma gitti, sakin sakin gerçekten tanışıyorlar ve ben de şahit oluyorum gibi hissediyorum...

Umarım sevmişsinizdir,,

Sonraki partta görüşürüz!

İnstagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

5. BÖLÜM: İHTİMALLER VADİSİ

Herkese merhaba,,

Yine bilmeyenler için; 4. bölümün devam partını uzatıp bir bölüm haline getirdim. Sidra ve Lu ile ilgili şöyle bir şey var, onlar konuşmaya başlayınca hiç kesmek istemiyorum...

Keyifli okumalar,,

Benim için yıldızı parlatmayı unutmayın;

****

NP: Katy Perry, Pearl

Sivri Diş klasiklerden ilham alıyordu. Kırmızı rengiyle bütünleşmiş dekorasyonu ışıklandırmayı daha da karanlık hale getirmişti. Girişi geçtikten sonra merdivenlerden aşağıya inip mekanın ana salonuna giriş yapıyordunuz. Oldukça geniş sayılabilecek bu yerin tam ortasına bir içecek barı yerleştirilmişti. Odanın kendisi gibi hem bar kısmı hem de koltuklar ve dans edilebilecek açık kısım hepsi iç içe girmiş daireler şeklindeydi. Her zaman oldukça yüksek elektronik müzik çalardı o yüzden gözlerim asistanının müzikten hiç hoşlanmadığını söylediği Sidra Dekatlon'a döndü.

İçerideki herkes en az bir kez dönüp ona bakıyor, bazıları saygın biri gelmiş gibi selam verirken bazıları sadece kendi arasında fısıldaşıyordu. Kadınlar kadar erkekler de onu büyük bir gizem ve heyecanla süzüyordu. O merdivenlerden daha da aşağıya inmeye karar verdiğinde ki hiç dönüp bana bakmamıştı- onun peşinden gitmek yerine içecek barına yönelip yüksek taburelerden birine yerleştim.

Üç tane vampir barmen çalışıyordu ve üçü ile de Vaha dolayısıyla tanışıyorduk. Samimi olduğumuz söylenmezdi ama oraya oturduğum an dönüp benimle ilgileniyorlardı.

"Her zamankinden mi?" diye sordu siyah fötr şapkasını düzeltip. Üzeri tamamen çıplaktı, kahverengi saçları şapkanın altından

görünmüyordu ve altında kırmızı deri bir pantolon vardı. Klasik üniformaları bu şekildeydi.

"Espresso martini," dedim burun kıvırarak. Başını sallayıp hazırlamak için çok hızlı bir şekilde döndüğünde gözlerimi kırptım. Üçü de vampir hızları sayesinde hızlandırılmış görüntü kareleri gibi hareket ediyordu. Onları takip etmek neredeyse imkansızdı.

Oturağımda dönüp etrafa bakındım. Sidra ortalıkta yoktu, sürekli bir anda arkasını dönüp gitmesi biraz tuhaftı ama benim adıma iyiydi. Onunla vakit geçirirken arada mola verme ihtiyacı hissediyordum. Çok içtikten sonra bir daha bu kadar içmeyeceğim dediğiniz anlara benziyordu ama sonra daha da fazlasını içiyordunuz. Sadece baş dönmesini ve mide bulantısını unutmamız gerekiyordu.

"İşte," dedi arkamdan bir ses. Hazır olan içkimi teşekkür ederek elime aldım. Yeniden döndüm. Her zamanki gibi kalabalıktı, bugün vampirler kadar insanlar da buradaydı neredeyse.

Sivri Diş vampir çevre edinmek isteyenler için ideal bir yerdi. Burada vampirler dilediği kadar kan içiyordu ve istedikleri her çeşidi buluyorlardı. Kanlar hem sentetik hem tüp hem de torbalar halinde mevcuttu. Bazıları elinde kan torbasıyla gezmeyi eğlenceli bulsa da çoğunlukla insanlar gibi kadeh kullanıyorlardı.

Üst katlar ise daha karmaşıktı. Buraya her zaman Vaha ile gelirdik. Vaha'nın hatırı sayılır bir saygınlığı vardı bu yüzden herkes bize temkinli ve dikkatli yaklaşırdı. Vaha'nın kontrolünde vampirlerle tanışırdık. Ondan çekindikleri için karanlık detaylardan pek bahsetmezlerdi ama üst katlarda gönüllü insanlar olduğunu ve doğrudan damardan beslendiklerini de biliyordum.

Burası orta kattı, hem insanlar hem vampirler içeriye girebilirdi ama sizi beğenmezlerse kapıdan da çevirebilirlerdi. Pek olay çıkmazdı, genelde kalabalık olsa da nadiren sorun yaşanırdı. Bu gece kalabalıktı bu yüzden aradığım kişiyi bulmam uzun sürdü ama nihayet onu görünce bara içkimin ücretini bırakıp ona doğru yürüdüm.

Beni görür görmez yüzündeki gülümseme büyüdü. Amir buranın açıldığı günden beri garson olarak çalışanıydı. Çalışanların hepsi elbette vampirdi ama aynı zamanda tek tipti. Yakışıklı erkekler. Ki bence bu görüş bu çağda oldukça banaldi.

"Luzia, Luzia, Luzia..." dedi. Hemen eğilip saçlarını karıştırarak yanağımdan dudaklarını bastıra bastıra öptü. Bunu hep yapıyordu.

"Selam, işte en sevdiğim garson." Ellerinden tutup ona en içten gülücüklerimi bahşettim.

"Yalnız mısın?"

"Hiç olmadığım kadar."

"Ve açsın."

"Hiç olmadığım kadar."

"Maalesef güzelim," dedi bir masaya doğru gitmek için yanımdan ayrılırken. "Buraya Sidra Dekatlon ile girerken ne düşünüyordun?"

Anlamayarak kaşlarımı çattım, "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Onun insanı, onun yemeği." Göz kırptı ve gülerek benden uzaklaştı.

"Amir!" diye arkasından seslendim ama o sadece kahkaha atıyordu. Gittiği masaya eğildi ve siparişlerini alıp ortadan kayboldu. Vampir hızı birden başımı döndürmüştü. Herkes çok hızlıydı ve çok canlıydı. Bense orada yığılacakmış gibi duruyordum.

Hemen moralimi bozmadım, tek vampir kankam Amir değildi. Yeniden bara gidip bir tekila söyledim, kafama diktim ve etrafa bakındım. Genelde burada takılanlar her zaman burada takılırdı. Sorun şuydu, vampir arkadaşlarım vardı ama gece ışığı çok hassas terazide kullanılması gereken bir şeydi. Doz kaçırırsam mahvolurdum, aynı kişilerden dozu kaçırırsam kesinlikle mahvolurdum. Ve arkadaş kontenjanından daha önce faydalanmıştım.

"Gece ışığı mı arıyorsun?" Kulağımın hemen dibindeki fısıltıyla irkilerek arkamı döndüm. Neredeyse benim yaşıtlarımda esmer bir kadın bana gülümsüyordu. Bu denli sessizce yaklaştığına göre kesinlikle bir vampirdi.

"Hayır, böyle iyiyim." Tekilanın dibinde kalan birkaç damlayı daha dudaklarıma götürdüm. Öylece tanımadığım kişilere bağımlılığımdan bahsedemezdim.

"Seni Amir ile konuşurken duydum," dedi kadın gülümseyerek. Simsiyah saçlarını tepesinde çok keskin bir atkuyruğu yapmıştı. Saçları öyle gergin görünüyordu ki benim başım ağrıdı.

"Dediğim gibi böyle iyiyim."

"Sidra Dekatlon ile buraya girdin, kimse sana yardım etmez."

İşte bu ilgimi çeken bir meseleydi. Dans edenlerin yanındaki koltuklardan birine oturunca onun peşinden gittim. Kırmızı koltuğa karşısına oturdum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ona doğru eğilip ki buna gerek yoktu, vampirler gayet iyi duyabilirdi ve bunu bilmeme rağmen neden onunla böyle bir konuşma yapıyordum kim bilir. Müzik çok yüksekti ve herkesin kafası güzeldi ama yine de risk almayı seven biri değildim.

"Bir insan buraya bir vampirle girerse o sahipli anlamına gelir, bir insan buraya Sidra Dekatlon ile girerse kimse buna bulaşmaz kızım."

Kahkaha attım. "Daha neler."

"O halde sana kolay gelsin." Bilmediğim bir şakaya gülüyormuş gibi kıkırdayıp çantasını omzuna taktı. Hemen yanımdaki koltukta öpüşen bir çift görünce gözlerimi kaçırdım. Adamın dudağı kanıyordu. Genelde bu tür şeyleri daha alt ya da üst katta yapıyorlardı.

Sonra onu gördüm. Gözlerim bir çıkış kapısı ararken. Yuvarlak koltuklardan birinde tek başına oturuyordu. Bir ayağını kırmış, diğerini uzatmış, başını eline yaslamış buz gibi bir ifadeyle etrafı seyrediyordu. O an müziği yeniden duydum ya da ritim biraz daha yükseldi. Yanar döner ışıklar etrafımda dönerken, birileri dans ederken ve herkesin keyfi yerindeyken göz göze geldik.

Burada ne işi vardı, neden gelmişti, neden birden yok olmuştu, daha önemlisi neden olduğu şeyin farkında mıydı? Bunu bilinçli mi yapmıştı? Ayağa kalkıp ona doğru yürümek ve hesap sormak istiyordum ama soğuk soğuk terlerken bunun iyi bir fikir olmadığının farkındaydım. Gözlerimiz arasındaki bağlantıyı kestim. Kalbim hızla atmaya başladı.

"Kırılmış buzlarla dolu bir bardak alabilir miyim?" Bara yaslanıp baş dönmemin dinmesini bekledim. İçerisi çok sıcaktı. Bunalmıştım.

"Anlamadım."

Bakışlarımı zorlukla garsona çevirdim. "Bir bardağın içine kırılmış buz doldurup verir misin lütfen?"

"Burada sadece içecek satıyoruz."

"O halde içine birkaç damla bir şey koy."

"Ne koyayım?"

"Fark etmez, cin tonik, tekila, herhangi bir şey."

Ben cümlemi bitirdikten birkaç saniye sonra buz dolu tonik bardağını önüme bıraktı. Bardağı alıp kafama diktim, ağzıma düşen buz parçalarını dişlerimin arasında iyice kırıp soğukluğun bütün ağzıma ve boğazımdan aşağıya yayılmasını beklemeye koyuldum. Gece ışığı yoksunluğu önce tüm bedenimde başlıyordu, karıncalanma,

rahatsızlık, kaşıntı... Sonra dişlerimde ve damağımda kuru bir kamaşma. Sanki günlerdir su içmiyormuş gibi boğazım yanıyordu ama ne kadar su içersem içeyim yetmiyordu. Biraz sonra terleme şiddetini artıracaktı ve peşinden parmaklarımdan başlayan titreme gelecekti. Sonra gözlerimdeki damarlar belirginleşecek ve kızarmaya başlayacaktı. Daha önce iki kez aşırı yoksunluk çekmiştim, tüm bedenim kuruyor ve damarlarım çatlıyormuş gibi bir histi.

Ağzıma bir avuç dolusu buz tıkıştırıp bu defa yutmadan bekledim. Ellerimle şakaklarımı ovup bir yolunu arıyordum.

"Gerçekten berbat görünüyorsun kızım," dedi. Başımı kaldırıp zorlukla Amir'i gördüm. "Beş dakika sonra üst kattaki tuvaletin oraya gel." Cevap vermedim, başımı bile sallamadım. O bana bakmıyordu ben de ona bakmadım. Dikkat çekip bunu batırmak istemiyordum.

İçimden birkaç dakika geçecek şeklinde saydım. Buzları biraz daha ağzıma atıp çantamdan telefonumu çıkardım. Birkaç saniye ekrana baktım sonra birisini arıyormuş gibi yapıp telefonu kulağıma yapıştırdım. Daha önce hiç üst kata çıkmamıştım ama merdivenleri tırmanırken zaten aklım pek de başımda değildi. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum, kırmızı kadife halılar zemin boyunca ilerliyordu. Sarmal merdivenden iki kat çıktım. Uzun bir koridoru takip ederken koridorda bana yiyecekmiş gibi bakan bir iki kişiyle karşılaştım ama yoluma devam ettim. Koyu kırmızı boyalı duvarlarda ne olduğunu göremediğim birkaç tablo asılıydı. İçerisi neredeyse karanlıktı. Loş sarı ışıklara rağmen yüzleri bile seçmek zordu.

"Tuvalet ne tarafta?" diye sordum kapıda bekleyen birine. Elinde uzun ince bir sigara vardı, bana şöyle bir bakıp sağ tarafı işaret etti. Giderken odaları gördüm, bazılarının kapısı açık bazıları kapalıydı. Açık kapısının ardında genç bir erkeğin bileğini ısıran başka birini gördüm. Adımlarımı ya da duraksadığımı fark etti. Adamın bileğini bırakmadan gözlerini bana çevirdi ve dudaklarındaki kanı görebileceğim şekilde gülümsedi. Yoluma devam ettim.

Kesinlikle yasa dışı olan bölgedeydim.

"Geç kaldın," dedi Amir bir anda karşımda belirip. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ama onu görünce biraz rahatladığımı itiraf etmek zorundaydım. Vampirlerle kurduğum yakın ilişkiye rağmen onların karanlıkları ürkütücüydü ve ben bu yönlerine pek alışık değildim.

"Kimin?" diye sordum elime sıkıştırdığı şişeyi iyice sıkarak diğer ellimle çantamdan para çıkarmaya çalışıyordum.

"Henüz iki aylık," dedi dişlerini göstererek gülümserken.

Gözlerimi devirdim ve çıkardığım banknotlardan birkaçını eksilttim. Vampir ne kadar yeni olursa gece ışığı etkisi o kadar çabuk tükeniyordu. İki aylık bir vampirde bu etki belki kırk sekiz saat dayanırdı o da şişenin hepsini tüketirsem.

"Bu sıralar denetimler arttı," dedi parayı cebine sıkıştırıp. "Yandın kızım." Başımı sallayıp kabinlerden birine girdim. En azından ortalık temizdi. Küçük şişenin kapağını açıp başıma diktim. Böyle yapmamalıydım biliyorum ama hepsini içmiştim. Ağrılar için kullanırken bu kabul etmeliydim ki bağımlılık haline gelmişti ve artık geri dönüşten çok uzaktaydım. Vampir kanı için bir rehabilitasyon merkezi olsa düşünmeden giderdim ama bu konuda tamamen tek başımaydım.

Vampirlerin insanlara kan vermesi, insanların vampirlere kan vermesinden daha büyük suçtu. Çünkü vampir kanının insanlar üzerinde bağlayıcı bir özelliği vardı. Belli miktarlardan sonra kanını içtiğiniz vampire kontrolsüzce boyun eğiyordunuz bu da hükümetin kesinlikle kabul etmediği bir durumdu.

Gece ışığı kanıma karışırken kaslarımı hareket ettirmeye çalıştım. Tuvalet kabinleri bile kırmızı renkteydi ve o kadar dardı ki bana kendimi tabutun içindeymiş gibi hissettiriyordu. Küçük ve artık tamamıyla boş şişeyi parmaklarımın arasında birkaç kez çevirdim. Bu durumla ne yapacağımı bilmiyordum. Biraz paranoyak bir tip olduğum için iz bırakmamak adına şişenin her tarafını üzerimdekilerle güzelce silip çöp kutusuna attım ve üzerine de birkaç yaprak tuvalet kağıdı fırlattım. Kabinden çıkıp yüzümü yıkamak üzereyken biriyle neredeyse çarpışıyordum.

"Affedersin," dedi başını yana yatırıp beni görmeye çalışır gibi. Boyu benden uzun olduğu için kafamı kaldırdım. Olgun bir vampir hangi renk olduğunu bile anlamadığım gözlerini dudaklarıma dikmişti. İçgüdüsel olarak dudaklarımı yalamak istedim ama yapmadım.

"Sorun değil," dedim. Tuvaletin ortak olduğunu da o an fark ettim. Yanından geçip lavaboya ilerlediğimde hala aynı şekilde duruyordu. Ellerimi yıkarken aynadan onu gözetledim. Vampirlerin yanında

kendimi tuhaf hissetmezdim ama iri cüssesinden dolayı ve bu kadar kasvetli bir alanda olduğumuz için hafifçe irkildim.

"Dudaklarında biraz kalmış," dedi. Kabine sırtını yaslayıp beni izlemeye koyuldu. Nihayet aynaya döndüğümde doğru söylediğini gördüm. Parmaklarım kağıt havluya uzandı ama bir damlayı bile ziyan etmeyecektim bu yüzden dilimle dudaklarımın kenarını temizledim. Vampir güldü.

"Teşekkürler..." Başka ne söyleyebilirdim ki?

"Daha fazlasına ihtiyacın var gibi duruyor."

"Ah, teşekkürler. Böyle iyiyim." En azından şimdilik.

"İsmim Jared. İki yüz altmış yaşındayım." Bana doğru elini uzattığında yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Luzia," dedim ama yaşımı ekleme gereği duymadım çünkü onun ekleme sebebi ortadaydı. Kendini beğenmişlik ediyordu ama açıkçası çok cezbediciydi. O yaşta bir vampirin küçük bir şişe kanıyla neredeyse bir ay idare edebilirdim.

Elimi bıraktığında çıkmak için döndüm.

"Takas yapmak ister misin?" diye sordu.

Ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Daha önce birileri tanışmak istemiş ya da telefonumu istemişti ya da sosyal medya hesaplarını söyleyenler olmuştu ama ilk kez birisi kan takası yapmamızı istiyordu.

Daha önce de vampirlerle çok kez aynı ortamda bulunmuştum ama Vaha sayesinde kimse bunu teklif etmemişti. Vaha Reyna'ya nasıl davranılıyorsa bana da öyle davranılmasını istemişti. Ben istemediğim sürece kimse benden bir şey alamaz ya da veremezdi. Daha önce tek başıma Sivri Diş'e gelmiş olsam da ilk kez üst kata çıkıyordum.

"Takas yapmak yasal değil," dedim gülümseyerek ve bunu biliyorsun zaten diye imayla.

"Burada yasa yok."

"Benim için var." Gitmek için yine bir hamle yaptım.

"Kanın çok tatlı kokuyor." Bir anda önümde belirdi. Kapıyla arama girmişti. Bunun trajik bir şekilde bitmeyeceğini umdum.

"Teşekkürler," dedim bir kez daha ve bunu bir iltifat olarak aldım. Onların kanı için ben de bazen benzer düşüncelere sahip oluyordum. Bazılarının ki kesinlikle yaş almış olanların tadı çok daha iyi oluyordu.

"Takas istersen beni bul," dedi. Cebinden bir kart çıkarıp uzattı. Daha fazla uzatmamak için kartı alıp başımı salladım. Gülümsedi ve

birden yok oldu. Derin, çok derin bir nefes verdim ve kartı çantamın içine tıktım.

Aşağı indiğimde müzik kulağıma daha başka gelmeye başladı, görüşüm netleşti ve her şey bir anlığına berraklaştı. Gece ışığı etkisini göstermeye başlamıştı. Neşeyle omuzlarımı ritme uydurarak kurulacak bir köşe aradım. Keşke Reyna'da burada olsaydı, üniversitede birlikteyken sürekli yan yana hareket ederdik ama sonra ikimiz de iş hayatına atıldık ve önceliğimiz işlerimiz oldu. Bunun için mutluydum çünkü ikimiz de hayalimizdeki işlere sahiptik ama artık eskisi kadar sık eğlenceye vakit ayıramıyorduk, özellikle de birlikte.

Kendime bir içki almak ve teşekkür etmek için Amir'i ararken bir şey gördüm, bir kalabalık ve ardındakileri. Onlara doğru yaklaştım. Müzik ve her şey normaldi, kalabalık da normaldi ama yanlış giden bir şey vardı. Amir yerde, dizlerinin üzerindeydi ve yüzünde korkunç bir ifade vardı.

Onun önünde rahat bir tavırla volta atan Sidra arkası dönük olmasına rağmen başını çevirip bana baktı. Rahat ve ifadesiz bir suratla. Ellerini yine arkasında kenetlemişti. "Tazelenmiş görünüyorsun," dedi.

Birden onların etrafını çevrelemiş küçük kalabalığın bakışları da beni buldu. Aralarında hiç insan olmadığını düşünüyordum çünkü insanlar böyle anlarda daha çok tepki verirdi. Mimikleri ve çıkardıkları küçük sesler onları ele veriyordu. Vampirlerse sadece hareket ediyordu. İçgüdüsel bir refleksle gelen ifadeleri olmuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum Amir'e bakarak ama başını kaldırıp bir kez olsun bana bakmadı. Belli ki yolunda değildi ve belli ki bunun bana verdiği o küçük şişeyle ilgisi vardı. Sidra bana başını yana eğerek bakınca ve kaşlarını hafifçe çatınca mesajı aldım. Yolunda değildi çünkü ben Amir'den küçük bir şişe almıştım. Ve o bunu biliyordu. Buraya benimle girerse nasıl sonuçlanacağını da biliyordu. Kasıtlı yapmıştı. Kasıtlı olarak beni zor durumda bırakmak istemişti.

"Lütfen konuşabilir miyiz?" diye sordum ve etrafımızdaki seyircilere baktım. "Mümkünse yalnız." Sinirden dişlerimi sıkacak raddeye gelmiştim ama panikle korku en tehlikeli kontrolsüzlüktü. Bunu kendime yapmayacaktım. Öfkeyle hareket edip işleri kendim için de Amir için de daha kötü bir hale getirmeyecektim. Ama bunun hesabını bir şekilde soracaktım.

"Hayır," dedi.

Aklımdan aynı anda birçok tepki geçti ama hepsini yutkunmayı başardım. Vaha'yı aramak istiyordum ama onu arasam muhtemelen daha çok sinirlenirdi ve zaten Vaha gelene kadar ne yapacaksa yapmış olurdu.

"Lütfen bırak onu," dedim içtenlikle. "Ben istedim. Sadece yardım ediyordu."

Sidra beni bırakıp Amir'e doğru eğildi. "Sence ona ben yardım edemez miydim?" Ses tonu buz kesmeme neden oldu. Hesap soruyordu ve bunu profesyonel şekilde yapıyordu. Kelimeleri bu kadar doğru seçip böyle bir ustalıkla kullanması ürkütücüydü. Suçu üstüme almaya çalışırken Amir'i daha suçlu hale getirmiştim.

Amir cevap vermedi.

Sıkıntıyla ensemi kaşıdım. Hiçbir şey düşünemiyordum. Arkamı dönüp çıksam eminim umurunda olmayacaktı. Rica etmemin de bir tesiri olmamıştı.

"Lütfen," dedim tekrar daha dikkatli bir şekilde. "Ona zarar gelirse kendimi affedemem."

"Ne dedin?" Başını bana çevirmeden hala Amir'e bakarak sordu. Daha da irkildim. Daha yanlış bir şey söylemiştim. Neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyordum. İyice panikledim. Kalp atışlarım hızlandı ve bu kadar vampirin olduğu yerde şiddetli müziğe rağmen hepsinin duyduğunu biliyordum.

Sidra Amir'in boynunu kırdı. Bir saniye içinde oldu. Ayağa kalktı, Amir yere düştü. Bir ateş patlamış gibi yerimden sıçradım. Hareket edecektim ama ne yöne gideceğimi bilemedim. Arkamı döndüm ve kaçmam gerektiğine karar verdim. Ben kapıdan çıktığımda sadece bir rüzgar yanımdan geçip gitti. Arabamın önündeydi ve daha da sinirliydi.

"Kendini affedemezsin öyle mi?"

Gözlerimi, dişlerimi, parmaklarımı... var gücümle kendimi sıktım. Ağzıma bir dolu laf geldi ama hepsini yuttum.

"Ne zaman bu kadar düşünceli oldun sen?"

"Onu öldürecek miydin?"

Vampirler boyunları kırıldığı zaman ölmezlerdi bunun için kalplerinin sökülmesi ya da yakılmaları gerekiyordu. Boyun kırığı da

diğer yaraları gibi iyileşebiliyordu sadece daha uzun sürdüğünü duymuştum.

"Ne zaman bu kadar düşünceli oldun?"

"Ben o değilim!" diye bastıra bastıra dişlerimin arsından konuştum. "Geçmiş yaşamındaki kinini benim üzerimden çıkarma."

"Bunu göreceğiz," dedi ikna olmamış şekilde yüzünü ekşiterek.

"Bile bile neden o kapıdan içeri girdin benimle?" diye sordum. "Bana eziyet etmekten haz mı alıyorsun?"

"Sen bunu nasıl bilmiyorsun?" dedi aynı şekilde. "Belki de vampirleri iddia ettiğin kadar çok sevmiyorsun."

"Elbette duydum!" dedim. "Ama sadece yan yana kapıdan girmenin yeterli olduğunu düşünmedim. Bunun kan takasıyla ilgisi olduğunu sanıyordum. Ben bu kasabaya Vaha'nın gözetiminde geldim, istediğim yere elimi kolumu sallayarak istediğimle girip çıkarım."

"İstediğinle değilmiş demek ki."

"Senden Vaha'dan çekindiklerinden daha çok çekiniyorlarmış demek ki!" dedim aynı kinayeyle. "Tebrik ederim kötülük farkıyla kazandın!"

"Nasıl yorumluyorsan."

"Bir anlaşma yapmıştık!" Saçlarımı sinirle omzumdan geriye savurdum. "Sana kanıtlayacağım dedim ve kabul ettin ama bu yaptığın-" Olduğum yerde ona arkamı döndüm. Gerçekten inanamıyordum. "Bunu neden yaptın? Hayatımı neden zorlaştırıyorsun, sana anlattım, sana zaten yeterince zorlanıyorum dedim. Şimdi gece ışığı bulmak neredeyse imkansız hale geldi. Gerçekten acı çekmemden zevk mi alıyorsun?"

"Bu kadar saf mısın," diye kaşlarını çattı ama aşağılamıyordu, ifadesinden bunu anlıyordum, gerçekten soruyordu. "Kanıtlamanı kabul ettiğimde iki ev arkadaşı gibi aynı çatı altında yaşayacağımızı mı sandın?" Kaşlarını hayretle alnında kaldırdı. "Sınanacaksın," dedi. "Zorlanacaksın."

"Neden?" diye sordum. "Neden beni bu kadar zorluyorsun?"

"Hayatta kalmak istiyorsun," dedi bariz bir şeymiş gibi. "Ben istemiyorum."

Bunu söylediğine inanamıyordum.

"Bu nasıl bir kin..." Geriye doğru bir adım attım. "Nasıl bir nefret asırlarca peşinden sürükledin..."

"Nasıl bir ihanet..." Tek kaşını kaldırdı. "Asırlarca soğumayan."

Arabaya doğru yürüdüm, anahtarı çıkarıp kapıyı açtım, binerken ona döndüm. "Neredeyse kalbimi kırdınız Sevgili Bay Sidra, belki bu gece soğuk bir uyku çekersiniz."

Arabaya yerleşip motoru çalıştırdım, ona dönüp bakmadan ilerlemeye başladım. İstese bana yetişirdi, istese sadece dokunarak bile kahrolası arabayı durdurabilirdi ama yapmadı.

Neredeyse.

Arabayı Reyna'nın evinin önünde durdurduğumda gözlerim sulanmıştı. Gece ışığına rağmen kendimi kötü, çok kötü hissediyordum. Hem kırık hem sinirli hem de ne yapacağımı bilmez haldeydim. Bu işin altından kalkamayacağımı düşünmeye başlamıştım ve kesin olarak tek başıma kalkamayacağımı biliyordum. Reyna'nın arabasını evin önünde gördüğümde biraz rahatladım. Tek başıma kalmak istemiyordum, konuşmaya ve içimi dökmeye ihtiyacım vardı.

Anahtarımı çıkarmak yerine kapı zilini çaldım. Reyna yaklaşık bir dakika sonra yarı uykulu şekilde kapıyı açtı. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu ama gece yarısını geçmiş olamazdı.

"Luzia," dedi yüzümde ne gördüyse. "Ne oldu?"

Dermansız bir şekilde kendimi öne doğru atıp boynuna sarıldım. Sıkı sıkı. "Kendimi çok kötü hissediyorum," diye mırıldandım. "Ben ne yapacağım Reyna?"

"Şşş," dedi kollarını etrafıma sarıp. "İçeriye gir, anlat. Beni korkutuyorsun. İyi misin?"

"Değilim."

"Gel hadi. Kahve yapayım mı?"

"Olur."

Ben salona geçip kanepeye kurulduğumda o doğrudan mutfağa gitti. Televizyonu bile kapalıydı muhtemelen uyuyordu ama şimdi uyumanın sırası değildi. Umarım o kahrolasının da gözüne uyku girmezdi. Neyse ki Vaha burada değildi, Sidra'dan zaten hoşlanmıyordu ve bana karşı ne kadar korumacı olduğunu düşünürsek sadece keyfi olarak bir kavgaya tutuşabilirlerdi. Sidra'nın ne kadar ileri gidebileceğini aklım almıyordu artık.

"Al bakalım," dedi büyük bir fincan muhtemelen şekerli kahve kupasını bana uzatıp. Fincanı orta sehpaya bırakıp başımı kanepenin

sırtına yasladım. Bacaklarımı kendime çekmiş gerçekten kötü görünüyordum.

"Seni dinledim," dedim. "Aslında sen söylediğin için değil ama olaylar bir şekilde öyle gelişti ve Sidra'ya önceki yaşamımdaki kişiyle aynı olmadığımızı kanıtlayacağımı söyledim. Bir anlaşma yaptık ve oraya geri taşındım işte."

"Ee," dedi Reyna geceliğini düzeltip bacaklarını benim gibi kendine çekerek kollarını etrafına sardı. Pür dikkat dinliyordu.

"Bugün Sivri Diş'e gittim." Bir şey söyleyecekti, muhtemelen tek başıma gitmemle ve gece ışığı ile ilgili ama elimi kaldırıp onu durdurdum. "Yeterince kötü hissediyorum, yapma," dedim. Ağzını geri kapatıp başını salladı. Sonra ona olanları anlattım. Her birini tek tek. Reyna kimi zaman sinirlense de en nihayetinde onun da yüzü düştü. Kalbi kırılmıştı ve benim kadar kötü hissetmişti.

"Çok üzgünüm Lu," dedi çenesini dizine yaslayıp. "Seni bu kasabaya hiç sürüklememeliydim."

"Saçmalama," dedim. "Bizim yaşamımızı bile aşan bir olay için kendini suçlayamazsın ya."

"Kasabadan gitmelisin," dedi. "Ciddiyim. Kaçmalısın. Adam psikopat. Ne yaparsan yap seni öldürmeye çalışacak."

"Öyle söyleme."

Ölüm kelimesini duymak bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Luzia, ondan etkilendiğini biliyorum ama daha fazlası değil, değil mi?" Sorgulayıcı bakışlarına iç rahatlatıcı bir karşılık verdim.

"Bu geceden sonra etki alanı oldukça zayıfladı." Kahve fincanını elime aldım. "Ben kimsenin bu kadar şuursuz olabileceğine inanamıyorum. Kafayı takmış resmen. Nasıl bir ihanet birini bu kadar manyaklaştırır ki!"

"Acaba önceki hayatınızda aşıktınız falan sen onu aldattın mı?"

Noktalı virgülü düşünme.

"On hayatım olsa birinde bile bana aşık olacağını sanmıyorum. Resmen nefret ediyor. Kasabaya hayatımı mahvetmek için dönmüş."

"Nedense neden ya," dedi. "Ne yaptıysan da iyi yapmışsın. Delilik bu."

"Değil mi ama!"

"Vaha ile konuşalım." Ayaklarını sarkıtıp öne doğru eğildi. "Bela olacak adam belli. Ya da polise şikayet edelim. Yasalar var..."

"Gözümün önünde bir adamın kalbini söktü diğerinin boynunu kırdı ve bir saniye bile tereddüt etmedi." Kahvemden epey bir içtim. "Vaha'nın başının belaya girmesini istemiyorum."

"Luzia onlar vampir, Vaha'nın da ellerinin temiz olduğunu sanmıyorum."

"Onu hiç birinin kalbini sökerken gördün mü?"

"Tanrım, hayır!" Yeniden geriye çekildi düşüncesi bile yüzünün asılmasına neden olmuştu. "Elbette masum olduğunu düşünmüyorum ama bu görmek isteyeceğim bir manzara olmazdı."

"Benim de," diye karşılık verdim.

"Belki de sadece seni huzursuz etmek istiyordur."

"Başarıyor." Kaşlarımı kaldırdım.

"Bence umursama," dedi. "Umurumda değil kozunu kullan. Sonunda senin masum olduğunu kabul etmek zorunda kalır. Yaptığı şeyleri görmezden gel ve karşısında sakin olmaya çalış."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Eğer gerçekten ölmeni istese şimdiye kadar bunu yapardı." Burnunu kırıştırdı, ters ters baktım. "Ama öyle," diye devam etti. "Derdi gerçekten seni huzursuz etmek olmalı. Emin olsaydı yani aynı kişi olduğunuza bu kadar zahmete girmezdi. Onunla bu oyunu oynamak zorundasın gibi görünüyor."

"Kasabadan gidip kurtulacağımı bilsem bunu yapacağım."

"Biraz daha bekleyelim..." Orta sehpanın üzerindeki kaseden bir çikolata alıp paketini açarken düşüncelere dalmıştı. "Asıl derdi kendi kalp kırıklığı olmalı, hıncı dinmemiş ve senden çıkarmak istiyor. Tarihin en eski vampiri de olsa erkekler çocuk gibidir."

"Ne yani onu pışpışlamam mı gerekiyor?"

"İdare etmen gerekiyor." Bana da bir çikolata uzattı ama istemedim. "Şöyle varsayalım, geçmiş yaşamınızda bir ilişki içindeydiniz ve sen onu aldatmışsın..."

"Reyna!"

"Varsayalım diyorum."

"Böyle bir şey yapmış olabilir miyim?"

"Şimdiki sen yapmazsın ama başka bir hayatta neler yaptığımızı kim bilir."

"O halde başıma gelenleri hak etmişim."

"Saçmalama, seni öldürmüş."

Bir an irkildim. Kendime sık sık onun bir vampir olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Vampirler insan değildi. Vampirler insan değildi...

"Öyle demek istemedim, elbette kimse öldürülmeyi hak etmez! Ben kırgınlığından, güvensizliğinden ve bana inanmamasından bahsediyordum. Şimdiki ben!" Çok hızlı konuşmak ve kafamdan geçen onlarca şeyi henüz kendim bile anlayamıyor olmak hiç yardımcı olmuyordu. "Aldatmak berbat bir şey sadece buna değinmek istemiştim." Daha önce bir kez çok sevdiğim birinin aldatıldığı için nasıl kalbinin kırıldığını görmüştüm, birisine bunu yaptığımı düşünmek bile istemiyordum. Kimseye bu şekilde saygısızlık yapıp gururunun incitemezdim. Kimsenin bir başkasına bunu yapmaya hakkı yoktu.

Devam edebilmek için nefes aldım.

"Asırlardır soğumayan bir öfke."

"Çok aşıktı demek ki. Düşünüyorum da Vaha beni aldatsa sanırım ben de onu öldürmek isterdim. Üzüntü ve sinirle tabii bunu asla yapmazdım ama ona hayatım boyunca öfkeli kalırdım. Ama-"

"Ama ne?"

"Ama belki de seni affetmek istiyordur sadece gururu buna izin vermiyordur. Bazen birine çok değer verirsin ve o hata yapar, ondan nefret etmeyi öğrenmen gerekir ama edemezsin sadece etmen gerektiğini bilirsin."

"Tuhaf kısmı ne biliyor musun?" diye sordum öylesine. Konuştukça öfkem yatışmaya başlamıştı. "Ona ihanet ettiğime inanıyorum. Yani bunu hiç sorgulamadım, içimde bir yerde yanlış bir şey yaptığımı biliyorum sanırım."

"Belki yeniden doğmanın sebebi budur Lu!" dedi. "Telafi etmek."

"Bence o da böyle düşünüyor." Hızlı hızlı başımı salladım. "Bana bir keresinde benim için doğdun demişti ve bir keresinde de öylece yeniden doğduğuna inanıyor musun gibi bir şey söyledi. Bahse girerim yaptığım şeyi telafi etmemi bekliyor."

"Bu çok da mantıksız olmazdı."

"Ama başka bir hayattı," diye itiraz ettim. "Başka bir bendi."

"Bundan emin değiliz." Kalkıp kanepede benim yanıma gelip bacaklarımı kucağına çekti. "Sonuçta başka bir yaşam olsa da senin başka bir yaşamındı. Elimizdeki en makul seçenek bu. Onu idare

etmeye çalış ve inadına gitme. Dilini de tut biraz, karşısında sessiz kal demiyorum elbette ama özellikle kızdıracak şeyler de yapmamaya çalış. Böyle de olmazsa başka bir yol buluruz."

"Öyle mi diyorsun?"

"Şimdiki zamanda sevgilini aldatsaydın o da seni suçlardı, Sidra gibi değil ama başka şekilde. Ve sen de bundan mahcup olup özür diler ve alttan alırdın. Suçlu insanlar böyle yapar."

"Beni öldürmüş. Ve sevgili demeyi bırak bunu bilmiyoruz." Ve bana kendimi garip hissettiriyor.

"Varsayım diyorum," dedi. "Aldatmak olmaz başka bir şey olur. Sonuçta ortada büyük bir hata varsa üste çıkmaya çalışmanın anlamı yok. Karşımızda mantıklı ya da sağduyulu birisi yok. Şu anda elimizde başka bir seçenek de yok gibi görünüyor."

"Barbar!" dedim dişlerimin arasında.

Ne demek istediğini anlamıştım. Ona teslim olmamı falan söylemiyordu asla böyle bir şey söylemezdi ya da susup oturmamı. Söylediği şey benim sürekli yapıp durduğum iğnelemelerdi ki onlara da engel olamıyordum ama belki denerdim.

"Ne olup bittiğini anlayalım," dedi. "Onu tanımaya çalışalım ve bu sırada dikkat çekmemeye çalışalım."

"Hadi uyuyalım," dedi Reyna. "Çok yorgunum." Elimden tutup beni kaldırınca itiraz etmedim. Bana verdiği pijama takımını giyip onun yanına yatağına uzandım.

"Umarım Vaha ile seviştikten sonra çarşaflarını değiştirmişsindir." Yastığa başını gömerken kıkırdadı. "Elbette," dedi. Gülümseyip gözlerimi kapattım ama kolayca uykuya dalamadım. Bir süre dönüp durdum, düşüncelerin içine battıkça battım.

Annem ben çocukken ve birçok şeyle uğraşırken bana aslında içinden çıkamayacağımı sandığım durumların kafamdaki kadar büyük olmadığını sadece en kötüsünü düşünmeye meyilli olduğumu söylerdi. Sonra kafama taktığım o şeyi kolayca bir çözüme ulaştırıp beni düşüncelerimden azat ederdi. Hayatım boyunca öyle yapmaya çalışmıştım ve genellikle sorunlarımı kolaylıkla çözerdim. Bu durum için de aynı şeyi yapacaktım, basit düşünüp öyle hareket edecektim.

Ve yarın annemi arayacaktım.

Reyna'yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım. Çıkardığım kıyafetlerimi kucağımda toplayıp parmak uçlarımda

ilerleyerek arkamdan dikkatlice kapıyı kapattım. Gece ışığı yüzünden olmalıydı, uykum varmış gibi hissetmiyordum ve kaçmış gibi görünmek de istemiyordum. O ne kadar canavarlık yaparsa ben o kadar insanlık yapacaktım. Bunu yetişkin iki insan gibi çözecektik.

Reyna'nın kırmızı saten pijama takımıyla arabaya bindim, stilettolarımı kenara bırakıp çıplak ayaklarımla pedala bastım. Amazonlarda hava genellikle nemden kaynaklı bunaltıcı oluyordu, sık sık yağmur yağsa da hiçbir zaman yeterince soğuk olmazdı. Tropikal iklimi sevsem de biraz daha soğuk olsa daha mutlu olurdum. Klimayı açmak yerine arabanın camlarını açtım ve içeriye biraz hava girmesini sağladım. Rüzgar saçlarımı geriye doğru savurdu. Arabayı yavaşlatıp dikkatle karşıya bakarken bir yandan telefonumdan müziği başlattım. İçeride biraz neşeli biraz hüzünlü bir yol şarkısı yankılanmaya başladı.

Müzenin önünde her zamanki yerde arabayı durdurdum. Eşyalarımı toplayıp merdivenlerden yukarı çıktım. Erl yerinde yoktu demek ki saat gece yarısını geçmişti, bunu hiç kontrol etmemiştim. Ana giriş kapısına gelince duraksadım. Bu gecenin üzerine bir de saçma kurallarından birini ihlal edersem ne yapardı? Yetişkin bilincim bana bunun doğru bir hareket olmayacağını söylüyordu, diğer yanım da sessizce odama çıkarsam farkında olmayacağını ya da ses çıkarmayacağını. Sonuçta dün gece de beni buraya kendisi getirmişti, saat kaçtı bilmiyorum ama burada olmamı istemese kendi elleriyle getirmezdi.

Elim kapı kulpunda kaldı. Reyna'nın onunla inatlaşma demesi kulağımda uyarıcı bir şekilde yankılandı. Nihayetinde en başında bana kuralları asistanı söylemiş olsa da söylenmişti ve ben de istekli olmasam da kabul etmiştim. Şimdi kendimi suçlu bir duruma düşürmenin gereği yoktu. Onu çiğnemeye çalışmak çocukluk olurdu ve ben biraz önce yetişkin nutuğu çekiyordum. Topuklarımın üzerinde geri dönüp ahşap basamaklara oturdum ve beklemeye koyuldum. Saat 01.28 olmuştu yani birkaç saat buradaydım.

Eşyalarımı kenara bırakıp telefonumu elime aldım. Oyalanmak için sosyal medya hesaplarıma baktım ama sosyal medyayı aktif kullandığım söylenemezdi. Telefonumun notlar kısmına gelip işlerimi kontrol etmeye başladım. Yapılacak işlerimi işaretlersem yarınki meşguliyetimi biraz azaltmış olurdum. Hala kararlı mıydı bilmiyorum ama yarın Sidra beyefendinin odasıyla ilgilenmem gerekiyordu.

Sergiden dolayı kütüphaneyi biraz ihmal etmiştim, oraya bakınıp ziyaretçilerin kurallara uyduğuna emin olmalıydım. Kütüphane katı ikiye ayrılmıştı, asla el dahi süremeyeceğiniz gerçekten tarihi değeri çok yüksek kitaplar ve güncel kitaplar. Güncel olanları belli koşullar altında ziyaretçiler geri iade etmek şartıyla alabiliyorlardı. Bazıları ihmal ettiği için kontrolü sağlayabilmek çok önemliydi.

Geçen ay yapılan sergiden satılan iki eserin transferini yapacaktık. Gümrükte evrak işleri uzayınca istemeden de olsa geciktirmiştik ve müşteri o eserler için heyecanlıydı. Ve yavaş yavaş müzenin yıldönümüne de hazırlanmaya başlamalıydık. Ses getirecek bir organizasyon olmalıydı, bu tür organizasyonlar en iyi PR'ı sağlıyordu. Geçtiğimiz yıl uzak doğulu sanatçıların karma sergisini yapmıştık ama bu yıl için daha iddialı bir şeyler istiyordum ve henüz aklımda içime sinen bir şey yoktu.

Maillerimi de kontrol edip çok sevdiğim yarış oyunlarından birini açıp oynamaya koyuldum. Oyun oynamak her zaman dikkatimi dağıtsa da düşüncelerimi topluyordu. Kontrolün ben de olduğunu bilmek iyiydi böylece daha mantıklı davranabiliyordum.

Müzenin kapısı çok ağır bir materyalden yapılmıştı bu yüzden hareket ettiğini duymamak imkansızdı ama dönüp bakmadım, arabam istediğim hıza yetişmişti ve ben altınları toplamaya dikkat kesilmiştim. Araba yarış oyunlarında tırlardan nefret ediyordum en küçük harekette önden kurtarsam arkadan çarpıyordum ve bum! Gerçekten canım sıkılmıştı ve muhtemelen daha da sıkmak için omzumun üzerinden baktım.

Üzerinde hayvan özellikle iri aslan motiflerinin olduğu kapı hafif aralıktı. O kapıdan daha eski olan Sidra Dekatlon omzuyla kapıya yaslanmış bir ayağını diğerinin önüne kırmıştı. Elinde ona özel olduğunu düşündüğüm bakır bir dondurma kasesinde muhtemelen sorbe yiyordu. Aynı renk kaşığı dudaklarına götürüp bir süre kaşığı ağzının içinde tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Kaşığı ağzından çıkarıp bana bakmadan yeniden kasenin içine daldırdı.

"Yasaklı saatlerde ortalıkta dolaştığımı görüp öfke nöbeti geçirme diye vakit öldürüyorum." Yeniden telefonuma döndüm ve oyunu tekrar başlattım.

Arkamdan kıkırdadığını duyunca arabayı daha ilk dakikada bir ağaca çarpmıştım.

Tüh.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Kanını istemiyorum..." diye kelimeleri heceleyerek söyledim. Kapının iyice açıldığını sırtıma doğru bir rüzgar esince anladım. Adımları ahşap zemin üzerinde ağır ağır yaklaştı. Bir basamak aşağı indi sonra bir basamak daha ve bir basamak daha. Oraya oturup sırtını merdivenin ahşap parmaklıklarına yasladı. Yüzü bana dönük şekilde yan oturmuştu.

"Aklın fikrin nerede..." Başını iki yana salladığını telefonuma bakarken bile gördüm. "Tatlı ikram edecektim."

"İçine zehir mi koydun?"

"Sadece içten duygularımı."

"Cehennem azabına benziyor olmalı."

"Seni zorladığımı söylüyorsun ama sürekli beni kışkırtmaya çalışan sensin." Kaseyi benim oturduğum basamağa hemen yanıma koydu.

"Kendimi tutamıyorum."

"Öyle mi?"

Çok ciddi olan ses tonu ona bakmama neden oldu. Yüzünde yine o duygusuzluk peyda olmuştu. Hoyrat bakışlar, yüzüne düşen perçemler, dinmeyen kin, dün gibi taze olan nefret, bir mürekkep kadar kalıcı bir ihanet ağırlığı...

"İçeriye girmedim işte," dedim. "Bence iyi gidiyorum."

"Kötünün iyisi."

"Sana yaranmak çok zor Sevgili Bay Sidra."

"Bu gece gelmezsin diyordum."

"Hakkımda yanıldığını duymak çok güzel."

"Çok iyi gittiğini söyleyemem. Bu gece *ele avuca sığmıyorsun.*"

Telefonu bırakıp ona baktım. Yaptığı ima beynimde tebeşirin tahta üzerindeki gıcırtısı kadar tiz bir rahatsızlığa neden olmuştu. Kanıtlama işinde iyi gitmiyordum, söylediği tam olarak buydu.

"Ona benzeyebilirim," diye kendimi savundum. "Ama bu o olduğum ya da onun yaptığı hataları yapacağım anlamına gelmez."

"Kulağa oldukça çelişkili geliyor."

"Bunun bir şans olabileceğini düşündün mü hiç?" diye sordum. "Büyük bir hata yapmışım tamam, beni öldürdün tamam. Sonra

yeniden doğdum. Belki de düzeltmek için yeniden doğdum. Bu benim şansım. Telafi etmek için ama bana bu fırsatı vermezsen bunu asla öğrenemeyeceğiz."

"Neden hala hayatta olduğunu sanıyordun?" Kaşlarını kaldırıp zaten öyle der gibi baktı. "Bu senin bana kendini affettirmek için şansın."

Önce karşı çıkacaktım bunun benimle ilgili olduğunu, aynı hataları tekrar yapmamamla ilgili olduğunu, ders çıkarmam ve belki daha iyi bir insan olmamla, beni ve hayatımı rahat bırakmasıyla ilgili ardı ardına öfkeli tümceler sıralayacaktım ama durdum ve gülümsedim. Sonra ona baktım, gülümsemem büyüdü.

Kaşlarını indirip aklımdan ne geçtiğini, neye gülümsediğimi anlamaya çalıştı. İlk kez bir tahmini yoktu.

Reyna haklıydı, ne olursa olsun erkekler çocuk gibiydi.

Yanımda duran sorbe kasesini elime aldım, kaşığı içine daldırdım, buzların çoğu erimiş dibinde su birikintisi oluşturmuştu. Kaşığı doldurup ağzıma götürdüğümde hala bana bakıyor ve muhtemelen sinirleniyordu.

Yaban mersini parçacıkları kırdığım buzların içinden çıkıyor ve damağımda leziz bir tat bırakıyordu. Tadı sandığımdan çok daha iyiydi. Dudaklarımı iyice yalayıp kaşığı bir kez daha kasenin içine daldırdım.

"Bir şeyi mi kaçırdım?" diye sordu sessizliğim uzayınca. O kara gözlerinde bu defa bana galip hissettiren bir merak parladı. Hem de öfkeli bir merak.

"Hayır." Sorbenin tamamı bitince kasenin dibinde kalan suyu da içip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Daha çok ben bir şeyi yakaladım." Yabanmersinin tadı muhteşemdi, sorbenin içine ekstra ne kattıklarını öğrenmem gerekiyordu, belki gece ışığının üzerine tükettiğim için böyle olmuştu ama kesinlikle yediğim en lezzetli şeydi.

Onun kaşığıyla yemiş olduğum gerçeği de vardı tabii ama yakaladığım şey beni bu düşünceden daha çok gülümsetiyordu. Birden çok neşeli hissetmiştim.

"Söyle," dedi neredeyse öfkeyle. Bacaklarını kırarak oturmasına rağmen basamağı boylu boyunca işgal ediyordu.

"Yalan söylemeyeceğim diye anlaştık, her şeyi söyleyeceğim diye değil."

"Merak ettim."

Yapay bir şekilde gözlerimi açtım. "Sidra Dekatlon'un nihayet ilgisini çekebildim mi?"

"İlgimi çekmeye mi çalışıyordun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladın."

"Tamam," dedi sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi nefes alarak. "Merak ettim. Söyle."

"Kimdim ben," diye sordum. "En sevdiğim renk hangisiydi? Sevmediğim yemekler nelerdi? O hayatta ne yapıyordum? Sana ne yaptım? Söylediğim yalan neydi? Seninle ne kadar yakındık? Nasıl tanıştık? Nasıl biriydim? Nasıl gülüyordum? Seni nasıl kandırabildim?" Üst üste hepsini sıraladım.

"Seni bu kadar öfkelendirecek bir şey yaptıysa eğer o kişiye gerçekten değer vermiş olmalısın, değer vermediğin birine kin beslemek için çok uzun bir süre, bu da beni düşündürüyor, o kadar değer verdiğin birinin göğsüne nasıl bir hançer saplayabildin?"

Omuzlarımı dikleştirip gözlerinin derinliğine girmeye çalıştım. Yapabileceğimden değil ama karşısında durdum. Karşısında durduğumu anlamasını istedim. Aklımdan neler geçtiğini. Neleri içimde tuttuğumu. Aslında ne kadar merak ettiğimi ama kendimi kontrol etmek için tüm gücümü kullandığımı. Onunla ilgili düşündüğümü. Kendimle ilgili düşündüğümü. Bizimle ilgili düşündüğümü.

Onu düşündüğümü...

"Ben de bunları merak ediyorum," diye fısıldadım sessizlik daha, daha ve daha da uzayınca. "Anlatacak mısın?"

Ellerimi kendimi savunma içgüdüsüyle dizlerimin etrafına bağladım. Gecenin ortasında dikilmiş ahşap merdivenlerde oturuyor ve gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyorduk. Malikanenin etrafını sarmış devasa boyuttaki ağaçların uğultusu kulaklarımızdaydı. Gökyüzüne uzanan dalların gölgesi ikimizin de üzerine düşüyordu. Rüzgarla hareket ettikçe onun porselen gibi yüzünde gölgelerin hareketleri dans ediyordu.

"Daha önce hiç dans ettik mi?" diye sordum. "Daha önce bana gülümsedin mi? Beni gülümsettin mi?"

Daha önce de sana bakınca böyle mi hissediyordum ben? Kalbim göğsümden çıkacak kadar hızla atıyor muydu? İçimde çiçekler açıyor

muydu? Bir anda korkuyor muydum? Ayaklarım geri geri gidiyor muydu? Senin kalbin benim soluklandığım bir vadi miydi, o vadideki çiçekleri mi ezdim ben yoksa ağaçların arasında kayıp mı oldum?

"Sana o olmadığını kanıtlamaya çalıştığın bir hayatla ilgili her şeyi anlatmamı mı istiyorsun?" Buz gibi sesinde örümcekler dolanıyordu. Fısıldıyorlardı. Söylediği her şeyle aslında bambaşka şeyler de ima ediyordu.

Buruk bir şekilde gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Sormuyorum, sadece merak ettiğim ama sormadığım şeyleri söylüyorum."

"Pekala," dedi fütursuz bir şekilde.

Ayağa kalkınca gölgesi üzerime düştü. Tepeden bana bakmaya devam etti. Kafasının içinde binlerce hayalet dolaşıyormuş gibi görünüyordu şimdi de. Doğru ve yanlışın terazisini tartıyordu. Milimetrelerin bile onun için anlamı olduğunu hissettim.

"Dörde kadar içeri girmeyeceksin," dedi sertçe. "Kural kuraldır." Ellerini arkasında kenetleyip yanımdan basamakları çıkarken ben gülümsemeye devam ettim. Kapıyı kapatırken ona doğru değil telefonuma döndüm. Beni duyabileceğini biliyordum.

"Neden hala hayatta olduğunu sanıyordun? Bu senin bana kendini affettirmek için şansın."

Gülümsedim...

"Sevgili Bay Sidra," diye seslendim. "Biraz önce farkında olmadan beni affetme ihtimaliniz olduğunu itiraf ettiniz." Oysa ben bunun imkansız olduğunu sanıyordum.

Sidra Dekatlon'lar da pot kırar...

Güzel yakaladın, Lu!

Bölümü sevdiniz mi? Artık eleştirileri almaya başlayabiliriz, bu hikayeyi üzerinde çalışmadan paylaştığımı söylemiştim ama yine de gidişatla ilgili ve daha iyiye doğru düşüncelerinize her zaman ihtiyacım olacak...

Sidra konusunda çok dikkatliyim onun özel bir karakter olmasını istiyorum.

Ama geçmişleri ile ilgili teorilerinizi de merak etmiyor değilim... Aklınızdan neler geçiyoruz?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!

Öpücükler;

Instagram: ngkabal
Twitter: ngkabal

6. BÖLÜM: DUDAKLARINDAKİ ZEHİR

Herkese merhaba,

Yorumlarınız için çok teşekkür ediyor ve sizi bölümle baş başa bırakıyorum.

Keyifli okumalar!

Benim için yıldızı parlatmayı unutmayın;

NP: Halsey & G-Eazy Him & I

**

Berbat uyanmıştım. Bu da Amir'in uğurunda neredeyse canından olduğu gece ışığının söylediğinden de taze olduğu anlamına geliyordu. Kan ne kadar taze olursa o kadar etkisiz oluyordu. Yataktan doğrulduğumda sadece dört saat uyumuş olmanın etkilerini taşıyordum ama en azından ağzım kuru değildi. Bu iyiydi çünkü yoksunluğun ilk etkilerinden biri buydu. Ve ben şimdi merak ediyordum, Sidra gerçekten bu sahiplik saçmalığını sürdürecekse ne yapacağımı.

Duş alıp üzerimi giyinirken aklım sürekli dün gecedeydi. Hem Sidra'nın yaptıkları hem Reyna ile konuşmalarımız kafamın içinde kendini tekrar edip duruyordu. Bana acı çektirmek istiyorsa yapması gereken tek şey beni gece ışığından mahrum etmekti ve bunu çok kolayca başarmıştı. Reyna haklıysa onu sandığımdan daha çok kırmıştım. Tabii önceki yaşamımda. Öyle ki yeniden doğuşumu bile kendisi adına bir kefaret olarak görüyordu.

"Selam," dedim. "Nasılsın?" Kulaklığımı düşmemesi için iyice kulağıma sıkıştırırken gömleğimi giyiniyordum.

"İyi," dedi Vaha. "Sabahın bu saatinde aramanı neye borçluyum?" Vampirler gündüzleri kendilerini pek rahat hissetmiyordu. Güneşte yandıklarından değil tabii ama fazla duyarlılardı. Genç olanlar yüz yıl boyunca güneşe çıkamıyordu ama yaşlı olanların bu tür sorunları yoktu. Bu yüzden Vaha'yı ararken çekinmemiştim.

"Müsaitsen birlikte kahvaltı yapalım dedim..." Dudağıma rujumu yedirdim. "Reyna'nın orada buluşalım mı?"

"Tamam," dedi. Vampirler her zaman pürüzsüz konuşurdu. Kelimeleri uzatmaz ya da olduğundan farklı şekilde telaffuz etmezlerdi. Ve asla fazla kelime kullanmazlardı. Vaha onlara nispeten daha insansıydı ama yine de vampir vampirdi ve son günlerde ben aramızdaki uçurumu daha net anlıyordum.

Telefonu kapatıp mavi gömleğimin altına koyu renk dar bir kot pantolon giyindim. Gömleği pantolonun içine yerleştirdim ayağıma üç kemerli kalın topuklu bebek mavisi topuklu ayakkabılarımı geçirdim. Saçlarımı ensemde toplayıp önlerinden birkaç tutamı yüzüme dökülecek şekilde serbest bırakmıştım. Bugün yüzüm solgundu ve muhtemelen bunun sebebi beslenmiyor oluşumdu, kahvaltı yapmayı da bu yüzden istemiştim.

Siyah büyük deri çantamı koluma takıp ne olur ne olmaz diye kot ceketimi koluma geçirdim. İşe başlamak için iki saatim vardı ama her gün sabah 07.00'de kalkmaya programlıydım. Son zamanlarda, o geldiğinden beri rutinlerim epey bir şaşmış olsa da bir an önce kendimi toparlamayı ve yeniden egzersizlerime dönmeyi umut ediyordum. Kendime ne kadar iyi bakarsam yoksunluk durumu o kadar geç başlıyordu ve ben son günlerde kendime hiç iyi bakmıyordum.

İşinin başında olan Erl'e selam verip arabama bindim. Hava bugün açık görünüyordu ama yine çok nemliydi. Amazon ormanlarının içinde yaşamanın birkaç kötü yanından biri olsa da yine de burada yaşamaktan memnundum. Önce bir şarkı açıp sonra klimayı çalıştırıp yola koyuldum. Oraya Vaha'dan önce gitmemin imkanı yoktu bu yüzden Reyna'yı arayıp neden onlarla buluşmak istediğimi kısaca anlattım. Biliyorum, dün gece farklı düşünüyordum ama bugün kafam daha doğru çalışıyordu.

Sidra Dekatlon'un üzerinden tek başıma gelemeyeceğimin farkındaydım. Vampirler hakkında çok fazla şey bile bilmiyordum. Reyna da bilmiyordu. Biz olayın hep eğlenceli kısmında kalmıştık. Vaha ciddi sorularımızdan kaçınırdı ve çok fazla burnumuzu sokmamamızı söylerdi. Ama artık herkesin bildiği üzere epey bir burnumu sokmuştum ve artık tüm bilgiye ihtiyacım vardı.

Reyna'nın arabasının yanına park ettim. Çok kalmayacaktım bu yüzden içeriye girmedim, Reyna her zaman daha dışarıya park ederdi her işe kendi koşturduğu için her an nereye gideceği belli olmuyordu. Çalışmadığı zamanlarda bile çalışacak bir şeyler bulmayı başarırdı.

"Selam, Luzia..."

Restoranın girişinde kasabadaki büyük kütüphanelerden birinde çalışan Vini'yi görünce duraksadım. Kendisi çok yakışıklı bir İtalyandı ama doğduğundan beri burada yaşıyordu. Neredeyse aynı işi yaptığımız için aslında sık sık görüşürdük ama ben bir süredir... Meşgul gibiydim.

"Selam," dedim çantamı omzuma takıp arabayı kilitleyerek. "Nasılsın?"

Beni yanağımdan öptü.

"İyi, sen nasılsın? Gelmiyorsun bir süredir?"

"İşler..." Omuz silktim. "Sergi çok zamanımı aldı, seni göremedim bu arada."

Etkinlikler sınırlı olduğu için hepimiz olacak herhangi birine daima katılırdık ve Vini benim düzenlediğim organizasyonları asla kaçırmayan bir sanatseverdi.

"Kız arkadaşımı görmeye gittim," dedi.

"Ah." Şu müthiş güzel sarışın İtalyan. "Her şey yolunda mı?"

"Uzak mesafe." Burnunu kırıştırınca ona gülümsedim. Benim asla beceremeyeceğim şeylerden biri muhtemelen uzun mesafe ilişkisiydi. Annemle babamı aramayı bile unutuyordum. Aklıma gelmişken, bugün onları aramalıydım.

"Sergiyi kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Vaktin var mı kahve içelim. Bana olanları anlatırsın."

"Aslında kahvaltı sözüm var ama yarın malikaneye uğrarsan sana fotoğrafları gösterebilir ve kahve ısmarlarım." Bugün yapacak daha çok işim vardı o yüzden bugün davet etmemiştim ve açıkçası dün geceden sonra ortalığı kolaçan etmek istiyordum.

"Harika olur."

"Görüşürüz o halde."

"Reyna'ya selam."

"Söylerim."

O gittikten sonra dudaklarımı sıktım. Reyna bana lise döneminde yani Vaha'dan önce Vini ile bir dönem çıktıklarından bahsetmişti o yüzden görüşmelerimizde bazen geriliyordu ve yine bu yüzden ben Vini'den hep uzak kalmak zorunda kalmıştım. Zaten onun da yaklaşık

bir yıldır iyi bir ilişkisi vardı. Mera bile bu yaz evlenmeyi düşünüyordu ki henüz mezun bile olmamıştı. Benim dışımda herkesin mutlu aşk ilişkileri vardı, benimse kalbimi hançerlemiş takıntılı bir tarihi eserim vardı. Bunu neye değişebilirdim ki...

Restoran kalabalıktı, insanlar burada yemek yemeyi çok seviyordu çünkü inanılmaz sofistike bir yerdi ve fiyatları da oldukça uygundu. Buraya gelip kendinizi çok özel hissedip hem uygun hem de lezzetli şeyler yiyebiliyordunuz. Benim içinse daha güzeldi çünkü her şey bedavaydı. Gerçi işimden oldukça iyi kazanıyordum ama yine de herkes bedava şeylere bayılmaz mı...

"Lisa, kahvaltıyı hazırlayabilirsiniz." Reyna bar masasının ardından arkasındaki mutfağa doğru seslendi. Geldiğimi görmüştü. Tezgahın üzerinden eğilip onu öptüm ve iki yanında yaptığı örgülerden birine parmaklarımı doladım, "Ne tatlı olmuş bunlar."

"Sen de mavilere bürünmüşsün."

"Denk geldi," dedim kaşlarımı kaldırıp yüksek taburelerden birine otururken.

Sadece çok üzgün hissettiğim zamanlar mavi giyinirdim ama bugün gerçekten denk gelmişti ya da bilmediğim bir üzüntüyü taşıyordum, yine.

"Vaha gelmedi mi?" diye sordum etrafta gözlerimle onu arayarak.

"Henüz değil."

"Hayret," dedim. Vampir meziyetleri sayesinde her zaman çok hızlı olmuştur.

"Bu aralar canını sıkan bir şey var ama bana söylemiyor. İşle ilgili olduğunu söylüyor." Yüzünü asıp dirseklerini tezgaha yasladı.

"Her şey yolunda sanıyordum." Uzanıp elini tuttum.

"Aslında bariz bir şey yok, sadece anlıyorum. Uzun telefon konuşmaları daha da uzadı. Bazen yanımdan ayrılmasına neden olacak kadar uzun. Bazen de hiç haber vermeden kalkıp gitmeye başladı. Beni uyandırmak istemediğini söylüyor ama içimde kötü bir his var..."

"Reyna," dedim ihtiyatla. "Vaha her zaman seni vampir işlerinden uzak tuttu. Kesin öyle bir şeydir."

"Evet ama-" Duraksayıp etrafı kontrol etti. Vaha ortalıkta yoktu ve görünürde başka bir vampir de yoktu. Vampirler bu saatlerde dışarıda olmazlar. "Lu bu ne kadar böyle gidecek bilmiyorum. Yani beni uzak

tutuyor ama hayatımız nasıl olacak, geleceğimiz, neler yaptığını bilmediğim biriyle daha kaç yılımı geçireceğim ve-"

"Hey hey..." dedim elimi ağzına bastırıp. "Bunu yapma." Korkuyla etrafıma baktım. "Mesele büyükmüş..." Elimi kendime çekip gözlerimi iri iri açtım. "Bak çok kaygılanmışsın ama bunu erkek arkadaşının gelmek üzere olduğu bir an konuşmayalım." Neredeyse fısıldamıştım. "Gece bana gel istersen ya da uzaklaşalım biraz, uzun zamandır kıyıya gitmiyoruz istersen seni götürürüm ve seni uzun uzun dinlerim."

"Lu, bu harika olur." Rahatlamış gibi nefesini verdi. Bu kadar ciddi bir düşünce seli içinde olduğunu hiç fark etmemiştim. Reyna her zaman ketum olmuştur ama yine de bunu anlamalıydım.

"Deli misin," dedim başımı iki yana sallayıp. "Rahatla biraz bir şey anlamasın. Eminim kafanda büyütüyorsundur. Shakespeare Romeo ve Juliet'i yazmasaydı eğer sizi yazardı."

"Lu, o hikayenin sonu pek iyi bitmiyor."

"Nereden baktığına göre değişir."

"İkisi de ölüyor!"

"Dedim ya, nereden baktığına göre değişir." Kocaman gülümsedim.

Garsonlardan uzun zamandır burada olan Lisa Vaha'nın her zaman oturduğu locaya hazırlıyordu kahvaltıyı, biraz aç hissedince tabureden zıplayıp oraya geçtim. Vaha gelmeden önce yersem şanslı olurdum çünkü vampirler insan yemeklerini oldukça garip buluyordu. Vaha isterse yiyebileceğini söylemişti ama yememeyi tercih ediyordu, onun için rahatsız ediciydi. Keşke onların kanı da benim için rahatsız edici olsaydı.

Reyna en sevdiğim kreplerden hazırlatmıştı biraz şurupla ki o da yaban mersinliydi ama bunu görmezden geldim, ağzıma büyük bir lokma attım. Bu hayatta hiç sevmediğim bazı şeyler vardır, yemek yemeye çalıştığımda lokmanın ağzımda büyümesi ve bir türlü yutamamak da bunların başında geliyordu. Yemek istiyordum ama midem almıyordu sonra kendimi zorlayarak onu çiğnemeye çalışıyordum.

"Yumurta da ye biraz." Reyna tam karşıma geçip bitki çayından bir yudum aldı. Her zaman sağlıklı beslenirdi ve neredeyse hiç kafein tüketmezdi. Başımı sallayıp omletten bir parça kopardım. Midem tıkalı gibiydi.

"Psikolojik." Kaşlarını kaldırıp bana pis pis tebessüm etti.

"Sana kalırsa da ben tımarhaneliğim zaten."

"Öylesin." Mürdüm rengi elbisesinin omuzlarını düzeltti. Bugün her zamankinden daha güzel görünüyordu. "Bu renk seni inanılmaz iyi gösteriyor," diye iltifat ettim hemen. İnsanlara güzel şeyler söylemeyi severdim, hemen Reyna gibi gülümserlerdi ve günlerini güzelleşirdi. Hayat bazen çok kolaydı ama insanlar bu küçük ve basit hoşluklardan kaçınırdı.

"İyi sabahlar hanımefendi..." Vaha birden ortaya çıktı. Neredeyse çatalımı düşürüyordum. Eliyle hafifçe omzuma dokunup Reyna'yı öpmek için eğildi. Reyna'nın gülümsemesi biraz daha gerildi ama gizlemeyi başardı. Tahmin ettiğimden daha ciddi problemleri olmalıydı.

"Sana da..." dedim. Vaha sık sık eski zamanlardan kalma kalıpları kullanırdı ve sürekli bizim yeni dönem dilimizi eleştirirdi. Ona göre insanlar zaman geçtikçe geleneklerini ve değerlerini yitiriyordu. Bazen inanılmaz eski kafalı olurdu.

"Bir şeyler içer misin?" diye sordu Reyna. Burası vampirler için besin barındıran birkaç yerden biriydi. Onlar topluma karıştığından beri restoranlara yeni bir dolap ve yeni bir içecek türü eklenmişti. Sentetik kan. Bazıları sıcak sevse de Vaha genelde soğuk içerdi. İlk başta bu çok tuhaftı ama zamanla alıştık ve sonra oldukça sıradanlaştı.

"Teşekkürler bebeğim." Vaha istemediğini belirtip rahat bir şekilce bacak bacak üzerine atıp kolunu Reyna'nın omuzlarına attı. Her zaman takım elbise giyinirdi, yapılıydı ve bakımına önem verirdi. Vampirler her zaman iyi görünürdü çünkü bir şekilde donmuşlardı. Ama ona kıyasla Sidra çok rahat giyiniyordu onu sadece sergide gömlekle görmüştüm. Neden onları kıyaslıyordum ki...

"Portakal suyunu iç Luzia," diye seslendi Reyna. Başımı sallayıp dediğini yaptım, sevdiğim gibi bol buzluydu ve bu bir anda neredeyse hepsini içmeme neden oldu.

"Vay canına..." Vaha'nın sesi yarı hayrete düşmüş gibiydi ki vampirlerin çok fazla böyle tepkisi olmazdı. "Gerçekten aç olmalısın."

"Nasılsın?" diye sordum imasını görmezden gelip. "İşler nasıl gidiyor?" Vaha tersanelerden sorumluydu, ithalatın büyük bir kısmını o hallediyordu ve Reyna'nın söylediğine göre hatırı sayılır emlak sahibiydi. Vampirlerin çoğu genelde zengin olur ve bunun nasıl

olduğunu sormamızdan hoşlanmazlar ama ben bugün epey bir soru soracaktım.

"Her zamanki gibi..."

"Şu ölen vampirden haber var mı?" Sesimi alçalttım çünkü Sidra'nın gözümün önünde kalbini söktüğü genç adamın ölümünün üzeri kapatılmıştı ama ben hemen pes etmeyecektim. Kim olduğumu biliyordu ben de onun kim olduğunu bilmek istiyordum.

"Halledildi," dedi.

"Daha fazla detaya ihtiyacım var." Kendimi hala bir şeyler yemek için zorluyordum ama midem pek mutlu değildi.

"Vampirler kümeler halinde yaşar. İlk başta hepimiz özgür olmak isteriz, sahip olduğumuz güç bizi bağlanmaktan uzaklaştırır. Büyük bir enerjiyle dolu oluruz ve oradan oraya gitmek isteriz. Ancak birkaç yüzyıldan sonra kümeleşiriz. Bir çeşit aile kurmak gibi. Kendi geleneklerimize sadık kalırız ve birileri bu gelenekleri çiğnediğinde kavga ederiz." Garsonu çağırıp kendisi için içki söyledi. O burada olduğu zaman garsonlar ne kadar alışkın olsa da olabildiğince uzak durmak istiyordu bu yüzden sözünü kesmesine gerek kalmadı. Zaten kimse Vaha'nın canını sıkmak istemezdi kasabada hatırı sayılır bir saygınlığı vardı ve aslında oldukça da ürkütücüydü.

"Ve," dedim bir yere bağlanmasını bekleyerek.

"Şehirlerde kümeleşiriz ve orası bizim için yuvamız haline gelir. Kolonileri düşün. Kimse evinde beklenmeyen misafir istemez özellikle de uzun kalıyorsa."

"Ve," dedim hala anlamayarak.

"Sidra tek başına takılıyor."

"Ve..." dedik bu defa Reyna ile aynı anda.

"Diğerlerini rahatsız ediyor." İçkisi hemen gelmişti, alıp bir yudum içti. Canı sıkılmıştı çünkü anladığım kadarıyla Sidra şimdi de onun kovanına çomak sokuyordu.

"Bu biraz saçma değil mi," diye fısıldadı Reyna. "O kadar çok şehir yok ki ayrıca kimin nereyi alacağına kim karar veriyor?"

"Mesele o değil. Birisi evinize gelmeden önce ne yapmasını istersiniz, haber vermesini... Ama Sidra öyle yapmıyor bir anda ortaya çıkıyor ve kural tanımıyor sonra ortalık karışıyor." Vaha'nın kızıl kahve gözleri ve güneşin altında olunca daha çok belli olan aynı renk saçları vardı. Onu tanıdığımdan beri imajı hiç değişmemişti. Daima tıraşlı olurdu ve

dalgalı saçlarını hep aynı yöne yatırırdı. İlk kez onu o saçlarını dağıtırken görmüştüm.

"Buraya gelene kadar da yaptığı şey bu muymuş?" diye sordum rahatsızlığından anlam çıkararak. Sadece başını salladı.

"Ondan korkuyorlar mı?"

"Genelde evet ama birkaç koloni var, belalı tipler-"

"Vampirler başlı başına belalı değil mi?" Reyna alaylı bir şekilde sormuştu bunu ama Vaha'nın soğuk tebessümü kelimeleri boğazına dizdi. Ben de gerilmiştim.

"Bakın," dedi ilk kez masaya doğru eğilme gereği duyarak. "Vampirler ve insanlar arasındaki bariz farkı anlamanız gerekiyor. Vampirler yırtıcıdır. Vampirlerden insan gibi davranmasını bekleyemezsiniz." Kaşlarını çatmıştı ve bu zamana dek bizimle yaptığı en ciddi konuşmayı yapıyordu.

Gözlerim Reyna'ya kaydı, Vaha ona bakmıyordu çünkü muhtemelen ne kadar şoka uğradığını tahmin ediyordu. Daha önce bizimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Onun vampir olduğunu ve biraz farklı olduğunu biliyorduk ama şu an bize resmen ve açıkça insan olmadığını ve bizim de öyle sanmamamız gerektiğini söylüyordu.

"Bunu beşinci yıldönümümüze birkaç gün kala mı söylüyorsun?" Reyna kendini tutamadı. Bu mahrem soru karşısında dudaklarımı birbirine bastırıp sadece koltuğumda geriye yaslanabildim. Kalkıp gidersem muhtemelen daha çok dikkat çekecektim.

"Bu gerçekten daha fazla kaçamazsın, Reyna." Vaha ona doğru baktı ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Seni seviyorum," dedi en yakın arkadaşım bir hayal kırıklığı ile yüzleşirken ve tek kelime edemezken. "Ama bu gerçeği kabul etmezsen daha çok üzüleceksin. Çünkü işler çirkinleşecek ve ben dahil olmak zorundayım. Daha fazla sana rol yapmak istemiyorum."

"Bana rol mü yapıyordun?"

"Reyna, öyle değil. Elbette rol yapmıyordum ama biliyorsun, elimden geldiği kadar ikinizi de güvenli alanda tuttum. Rahatsız olacağın noktaya çekmedim seni hiç."

"Ama sen oralardaydın öyle mi?" diye hüzünle gülümsedi Reyna. "Bana bunu bu şekilde söylediğine inanamıyorum."

"Konu açılmıştı."

"Konuyu açmak için yılların vardı elinde."

"Seni korumaya çalışıyordum bebeğim." Vaha ona doğru uzandı ama Reyna elini geri çekti. Gerçekten çok kötü görünüyordu ve müdahale edip etmemekte çok kararsız kalmıştım. İkisi de dostumdu ama ben her zaman Reyna'yı seçerdim elbette.

"Reyna lütfen sakin ol." Vaha uzanıp onun iki elini de tuttu ve bırakmamakta kararlıydı. "Sana nasıl göründüysem öyle biriyim ama bu başka bir yanım olmadığı anlamına gelmez. Benim doğamda olan bir şey bu. Bir geyiği öldürdüğü için bir kaplanı suçlayabilir misin?"

Vay canına, ben bile şok olmuştum.

"Suçlarım," dedi Reyna. "Kaplan bir geyik gibi davrandıysa eğer."

"Sana asla yalan söylemedim." Vaha da aynı şekilde gerilmişti ve biraz da Tanrım o gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. "Sadece duymaya hazır olmadığın şeyleri söylemedim. Ve sen de bunu gayet iyi biliyordun."

Bu konuda pek de haksız sayılmazdı. Biliyorduk ama bilmiyormuş gibi davrandık. Keşke daha mantıklı olup Reyna'yı uyarabilseydim ama neye bulaştığımızı ben de bilmiyordum ki.

"Ben aptal bir kız değilim," dedi Reyna. "Sakın olayları bana çevirmeye kalkma." Kendini kontrol edebiliyor oluşuna hayran olmamak elde değildi. Sesini yükseltmiyordu bile ama hiddetini gayet iyi hissettiriyordu. "Senin melek olmadığını biliyorum ama geçmişini yok saymış olmam bunu desteklediğim anlamına gelmiyor. Bensiz geçirdiğin asırların hesabını sormam ama benimle olduğunda yapacakların hesabını sorarım." Ellerini bu defa kurtarmayı başardı.

"Asıl sen benim nasıl biri olduğumu biliyordun," dedi kirpikleri ıslanmıştı ama ağlamadı. "Bu tür şeyleri kabul etmeyeceğimi biliyorsun yani bu zamana kadar bu yırtıcı yanını gizledin ve yokmuş gibi davrandın. Şimdi ise karşıma geçmiş ama ben böyleyim diyorsun. Birdenbire." Sinirle güldü.

"Belki biraz sakin olup öyle konuşmalısınız," dedim kendimi tutamadan çünkü iyi bir noktaya gitmiyorlardı ve buna sebep olduğumu düşünmek kendimi çok kötü hissettirdi.

"Ben mutfağa gidiyorum," dedi Reyna. Kalkarken elbisesini düzeltti ve kirpiklerindeki ıslaklığı sanki makyajını düzeltiyormuş gibi kolayca halletti. "Hazır Vaha konuşmaya hevesliyken sen merak ettiklerini sor."

"Reyna," dedi Vaha bıkkın bir tavırla.

"Yapma," diye karşılık verdi Reyna. "Şimdi değil." Bana baktı, kendini gülümsemek için zorlamadı. Ne yapacağımı bilememiştim. Şu an peşinden gitmemi istemiyordu aksine kalıp Vaha ile konuşmamı istiyordu.

"Akşam sözleştiğimiz gibi çıkacak mıyız?" diye sordum başımı sallayarak.

"Nereye?" dedi Vaha inanamıyor gibi.

"Biraz kafa dağıtmaya..." Konuşan ben oldum. Reyna ona çok ters bir bakış atıp "Çıkacağız," dedi. "İşten sonra konuşuruz."

"Tamam," dedim. Şu an ona dokunmak çok tehlikeliydi, profesyonel olacağını biliyordum ama yine de bugün mutfakta çalışanlar için üzülüyordum çünkü Reyna gergin olduğunda kendini yemek yapmaya adıyordu ve işler biraz karışıyordu.

"Dışarı çıkalım mı?" diye sordum barut gibi geride kalan Vaha'ya. Şu an öfkeden köpürmüş bir vampirle yalnız kalmaya ne kadar istekliydim bilmiyorum ama bir yanım buna alışmaya başladığımı söylüyordu.

Belki yakın gelecekte yeni mesleğim vampir idareciliği olurdu.

Cevap vermedi ama kalkıp benden önce kapıdan dışarıya çıktı. Önce derin bir nefes alıp portakal suyunun kalanını içtim sonra peşine düştüm. Vaha'nın siyah jeepine yaslandık. Buram buram can sıkıntısı dolaşıyordu etrafta. Kendi derdimi çözeyim derken onların başına dert açmıştım.

"Neler oluyor?" diye sordum ona dönüp. Boyu çok uzundu o yüzden ona bakarken de başımı kaldırmam gerekiyordu. "Benim sorularım yüzünden mi?"

"Bir süredir onunla konuşmaya çalışıyorum Luzia," dedi ters bir şekilde. "Bana tüm kapıları kapatıyor. Ne zaman doğama uygun bir şey yapsam-" durup kendi kendine öfkesini batırmaya çalıştı. "Olmamış gibi davranıyor ya da bir şekilde konuyu değiştiriyor."

"O genelde her şeyin işinle ilgili olduğunu düşünüyor," dedim. "Ama sanırım bir yanı hikayeyi kendi istediği gibi yazmak istiyor. Seni çok seviyor ama kaldıramayacağı şeyleri de biliyor." Vaha'dan bunları gizlememin bir anlamı yoktu zaten belli ki her şeyi biliyordu.

"Ben de bu yüzden üzerine gitmemeye çalışıyordum. Sonra Sidra geldi ve olduğu gibi davrandı ama sen bunun altından kalkıyor gibi

görünüyorsun ve Reyna'da sana ona karşı anlayışlı ve sakin olman gerektiğini söylüyor. Aynı anlayışı kendim için istiyorum."

Ah, demek daha önce konuştuklarımızı duymuştu. O gece evde bile değildi ya da belki kapıya kadar gelip geri dönmüştü. Hiç bu açıdan düşünmemiştim.

"Öncelikle ben altından kalkamadığım için bugün seninle buluşmak istedim," dedim.

"Gözünün önünde birini öldürdü, birinin boynunu kırdı ve sen hala onunla aynı çatı altında yaşıyorsun. İnan bana altından kalkıyorsun." Yüzünü buruşturduğunda bende de biraz önce Reyna'nın yaşadığı türden bir şok dalgası uyandı. Gerçekten, öyle düşünüldüğü zaman... Evet, tuhaf.

"Reyna sadece ben aklımı kaçırmayayım diye destek olmaya çalışıyor," diye onu savunmaya geçtim. "Kızlar böyledir, birine akıl verirken muhteşemdir ama oklar kendimize döndüğünde oktan kaçarız." Ki yalan söylemiyordum gerçekten böyleydi herkes başkasına şifa olur ama kendi yaralarını kanatır dururdu.

"Bizim kanımıza bağımlısın," dedi tamamen bana dönerek. Bir kolunu arabaya yaslamış destek alıyor gibi görünüyordu ama elbette böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun, sentetik kanlar kafeinsiz kahve içmek kadar kötü. Ve-"

"Ve?" dedim devam etmesi için teşvik ederek. "Ben vampirim Luzia," dedi çabucak. "İnsan kanına ihtiyacım var. Birilerini öldürmeye değil ama insan kanına. Kahrolası kan torbalarından içmek istemiyorum, damardan içmek istiyorum."

"Ondan içmek istiyorsun..." Bir adım geriye gitmememin tek nedeni onu incitmek istememedi ama ilk kez onu böyle görüyordum.

"Onu asla incitmem," dedi. "Bu öyle bir şey değil. Bizden birine aşık olduğunu düşün, onun kanını istemez miydin?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bunu hiç düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim. Dudaklarımı büzdüm ve aklım başka şeylere kaymadan sorduğu soruya konsantre olmaya çalıştım. "Şey, sanırım..." diye kabul ettim. "Ama dikkatli olmam gerekir çünkü kimsenin evcil hayvanı olmak istemem."

"Bu bizim için önemlidir," dedi Vaha. "Reyna her şeyden korkuyor ama korkularının en tepesindeki şeyin ben olduğumu kabul etmiyor. Benden korktuğunu kabul etmiyor."

"Öyle değil," dedim. "O sadece konforlu alanında kalmaya ihtiyaç duyuyor."

"O halde kendine bir insan bulmalı." Sonra başını salladı. "Hayır, birini bulursa o kişiyi öldürmek zorunda kalırım."

"Bana anlat," dedim. "İnsan olmakla vampir olmak arasındaki farkı anlat. Anlayabilirsem ona anlatmak için elimden geleni yapacağım söz veriyorum." İçtenlikle ona baktım, gözlerini bana dikmiş karar vermeye çalışıyordu.

"Zaten ihtiyacın olacak," dedi sonunda. "Luzia-" Durdu ve insani bir hareketle ayaklarına baktı. Bugün her zamankinden daha beyazdı ve içimde bir ses onun da bazı yoksunluklar çektiğini söylüyordu. Ve kahretsin ki onu anlıyordum ama onun aksine ben bunu sağlıksız bir bağımlılık olduğunu düşünüyordum. Onlarınsa doğasında bu vardı. Anlamak istemediğimiz buydu.

"Vampirler insanlar gibi değil. Bizler besin zincirinin en tepesindeyiz. Siz hayvanları avlayıp yiyorsunuz, hayvanlar da daha zayıf olanları."

"Siz de insanları."

"İnsanları öldürmemiz gerektiğini savunmuyorum," dedi. "Ama bunun içgüdüsel olduğunu anlamanız gerekiyor. Öyle değilmiş gibi davranamam, çok uzun zamandır davranıyorum ama birlikte olduğum kadının beni olduğum gibi kabul etmesini istiyorum. İşler karışacak, burası karışacak ve ben de bir iş adamı gibi değil vampir gibi davranmak zorunda kalacağım. Reyna hakkımda ne düşünecek diye bunalıma girmek istemiyorum daha fazla. Bana destek olmasına ihtiyacım var." Kederli görünüyordu. Söyledikleri benim için bile fazlaydı, Reyna'yı düşünemiyordum. Kendi açısında haklıydı herkes sevdiği kişi tarafından kabul görmeyi isterdi ama belki de yanlış bir ilişkiydi. Tanrım, onların birbirlerine ait olduğuna o kadar inanıyordum ki...

"İşler karışacak derken ne demek istiyorsun?"

"Kan dökülecek demek istiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Başkaları da gelecek. Dahası iki gün önce tersaneye bir saldırı düzenlendi ve üç adamım insanlar tarafından öldürüldü. Yakıldılar, korkunç bir tuzaktı."

"Aman Tanrım."

"Karşılık vermek istiyorlar," dedi. "Hesap sormak."

İnsanlardan.

"Bunu neden yaptılar?"

"Vampir oldukları için." Buz gibi gülümsedi. "İnsanlar kendi içlerinde bile ayrışmışlardı. Kendi türleri içinde bile bir araya gelmeyi kabul etmeyip ırkçılık yapıyorlardı, vampirleri kabul edeceklerini sanmak sadece bir fanteziydi ama birileri çıktı ve varlığımızı ifşa etti." Bu vampirlerin kendi içinde ikiye ayrıldığı çok ciddi bir konuydu. Birçoğu hala gizli saklı yaşamaları gerektiğini savunuyordu ama bazıları da televizyonlara çıkıp röportaj veriyordu.

"Biz karanlığa aitiz," diye devam etti. "Güneş insanlarda kalmalıydı ay bizde."

"Senin bu birleşmeyi desteklediğini sanıyordum." Biraz kırılmıştım ve bunu saklamadım. Ben vampirlerle insanların bir arada yaşamasını destekliyordum. Ailem beni barışçıl bir şekilde yetiştirmişti. Kimseye ayrımcılık yapmazdım herkesin hissettiği gibi yaşamasını isterdim. Ama Vaha öyle düşünmüyordu belli ki.

"Benim doğamı hiçe sayarak istiyorsun," dedi. Ne düşündüğüm yüzümden okunuyor olmalıydı. "Doğamı, olduğum şeyi bir kenara atıp insanlara ayak uydurmamı istiyorsun. Bu birleşme değil Luzia."

Haksız değildi ama ne diyebilirdim ki...

"Ben şiddetin olmadığı bir dünyayı savunuyorum," dedim. "Her yönlü şiddet. Vampirler değil kıstasım. İnsandan insana gelen şiddete de karşıyım. Bir arada yaşamanın bir yolunu bulmalıyız."

"Bu bir fantezi," dedi. "Ne insanlar şiddeti bırakacak ne de vampirler."

"Reyna'ya biraz zaman ver..." Daha iyi bir şey gelmedi aklıma. "İkinizin de hatta hepimizin düşünmeye ihtiyacı var. Seni anladığımı bilmeni istiyorum." Yaklaşıp dostça kolunu sıvazladım. "Bu kadar kötü hissettiğini göremediğim için üzgünüm."

"Onu kandırmak istemiyorum," dedi. "Ama bir hayalin içinde yaşamayı bırakmalı. Bu sonunda onu üzecek. Ne düşünüyor ki, evlenip çocuk sahibi olmayacağız. Birlikte yaşlanmayacağız çünkü ben yaşlanmıyorum. Bunlarla yüzleşmesi gerekiyor artık."

"Bunları biliyor," dedim. "Ona haksızlık etme. Ama bir yolunu bulacağınızı düşünüyor."

"Bir yolu yok Luzia."

"Şey," dedim tereddütle. "Eğer senden ayrılmak isterse-"

"Ayrılmak mı istiyor?"

"Sadece soruyorum, biraz önce bir insan bulması halinde söylediğin şeyde ciddi miydin?"

"Evet." Başını kaldırıp sakinleşmek için gözlerini kapattı. "Ona bela olmam Luzia," dedi gücenmiş şekilde sertçe. "İstediği gerçekten bu olursa saygı duyarım ama birlikte olacağı kişi ayağını denk almak zorunda." Yine durdu. "Siktir," dedi. "Gerçekten bunu ister mi?"

Bilmiyorum dercesine dudak büktüm. Gerçekten bilmiyordum, Reyna ile konuşmam gerekiyordu ama Reyna'nın gerçekten kendi mutlu sonunu istediğini biliyordum ve Vaha bir konuda haklıydı, çocukları olamazdı ve birlikte yaşlanamazlardı.

"Kafamı dağıt," dedi. "Kendinden bahset. Daha fazla bunu konuşamam." Bulunduğu alana sığamıyor gibi görünüyordu. Şu anda karşısında olan birinin boğazına atlamaya çok hazır görünüyordu. Ve ben de hemen yanındaydım.

"Sivri Diş'te olanları duymuşsun." Aklıma gelen ilk şey bu olmuştu.

Başını salladı.

"Bu içeriye kimle girersen onun insanı olursun durumunu ne kadar ciddiye almalıyım?" Evet, en büyük meselem buydu. Çünkü gece ışığına havaya duyduğum ihtiyaç kadar ihtiyacım vardı. Bunu gizleyebilirdim ama inkar edemezdim.

"Çok," dedi.

"Dalga geçtiğini söyle."

Gözlerini açıp yeniden bana döndü. "Geleneklere bağlı olduğumuzu söyledim." Sonra bir daha kendine gelip yeniden benim gibi arabaya yaslandı. "Vampirler sahiplenicidir. Tamamen vahşi şekilde. Bir aslanın ağzından avını alamazsın."

Kendimi aslanın ağzındaki bir av olarak hayal etmek hiç hoşuma gitmemişti.

"Aslında bu da bahsettiğim kümeleşme gibi. Herkes kendi alanını işaretler. Eski zamanlarda insanlar boyunlarındaki diş izlerini göstermekten çekinmezdi bu sahipli oldukları anlamına gelirdi ve hiçbir vampir onlara dokunmazdı. Başta insanları korumak için süregelen bir şeydi."

Elim istemsizce çok sevdiğim boynuma gitti. Orada diş izi istemiyordum. En azından şimdilik...

"Sen bir şey yapamaz mısın?"

"Yapabilirim," dedi. "Diğerlerine Sidra'yı saymamaları gerektiğini ve sana istediğini vermelerini söyleyebilirim. Onlar da beni dinlemek zorunda kalır. Sonra Sidra gider bu defa kalplerini söker." Bunu küçük bir çocuğa masal anlatır gibi söylemişti.

"Kahretsin."

"Onunla Sivri Diş'e giderken ne düşünüyordun?"

"Düşünmüyordum," dedim kendime daha da öfkelenerek. "Yoksunluk çekiyordum tek istediğim bir an önce gidip biraz gece ışığı bulmaktı. Aklım başımda değildi ki."

"Acı çekmeni istiyor biliyorsun değil mi?" Bana bakarken ne derece saf olduğumu ölçüyor gibiydi. Başımı salladım.

"Gece ışığı o katlanılmaz ağrıyı geçiriyor, onun yüzünden olan ağrıyı ve o geçmesini istemiyor." Bunu kabullenmek bana merdiven basamaklarında iki saate neden olmuştu. Dün gece saatin kahrolası dört olmasını beklerken, o içeriye girdikten sonra yine onu düşünmeye koyulmuştum. Başta sadece işimi zorlaştırıp beni uğraştırmaya çalıştığını sanmıştım ama yanılmıştım.

Sebebi olduğu ağrıyı çekmemi istiyordu. İhanetimin bedelini ödememi istiyordu.

"Ne yaptığımı bilmiyorsun değil mi?" diye sordum. "Bana neden bu kadar öfkeli olduğunu?"

"Bilsem de söylememem gerekiyor."

"Neden?"

"Kadere müdahale edilmez. Edebilsem seni ondan çok uzağa götürürdüm." Uzun uzun gözlerime baktı. "Tesadüf değildi," dedi. "Buna kader de ama tesadüf deme. Sen dönüp dolaşıp buraya gelecektin. Bütün bunlar yaşanacaktı." Sonra güldü. "Ben de bundan cesaret buldum belki de," dedi. "Olacak olana engel olmak mümkün değil, bunca yıllık hayatımda bunu gördüm. Ve daha fazla zorlamamam gerektiğini düşündüm."

"Yani sence benim kaderimde o mu var?" Bunun bana nasıl hissettirmesi gerektiğini bile bilmiyordum.

"Kaderinizde yeniden karşılamak vardı ama gerisini bilmem," dedi. "Belki sonunda o pes eder belki affeder."

"Yani gerçekten bir suç işledim." Gülümsedim. "Affeder dedin."

"Belki sen sadece onun yüzüne sahipsin," dedi. "Bunu görür ve vazgeçer."

O vazgeçecek biri değildi bunu ikimiz de biliyorduk.

"Sizin aranızda ne oldu?" diye sordum. Bugün çok açık sözlüydü belki nihayet ağzından birkaç kelime alırdım.

"Eskiden yakındık," dedi. "Sonra birbirimizin sevdiği kişileri incittik." Başını kaldırdı ve gözlerinde bir hüzün belirdi. "Kimin başlattığını hatırlamıyorum bile ama çok uzun bir zaman devam etti." Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. "İkimiz de çok kıymet verdiğimiz birini kaybettik."

"Üzgünüm," diyebildim.

"Üzülme." Aktığını bile bilmediğim küçük bir göz damlasını elmacık kemiğimde yakaladı. Baş parmağıyla sildiğinde soğukluk kendime getirdi. Geriye doğru çekilip kendim sildim.

"Bir şey olursa beni ara," dedi. "Ne olursa olsun, saat kaç olursa olsun. Reyna ile aramda ne olursa olsun sen benim için çok kıymetlisin."

"Teşekkürler," dedim. "Sen de benim için çok değerli bir dostsun." Dudaklarımı ısırdım. "Ve eminim toparlayacaksınız."

Sadece güldü.

Garip bir sessizlik oluşunca gitmek için arabasının kapısını açtı, binmeden bana dönüp "Biraz özel bir şey sorabilir miyim?" dedi. Düşünceliydi.

"Elbette."

"Sen olsaydın, sevdiğin birinin seni ısırmasına izin verir miydin?" Bunu bir espri gibi gülerek söylemişti. Kulağa biraz tuhaf gelse de düşünmeye koyuldum.

"Acıyor mu?" diye sordum.

Daha çok güldü, "Aslında oldukça büyük bir haz veriyor."

"Ah..."

Gülümsemesi büyüdü, beni utandırdığının oldukça farkındaydı.

"Sanırım denemesine izin verirdim." Saçlarımı kaşırken ben de dayanamayıp güldüm. Ama bunun nasıl bir his olduğunu merak ederdim. "Belki bir dahaki sefere Sivri Diş'e gidip gönüllü olurum."

"Olamazsın," dedi. "O kadarına izin vermem." Arabasına bindi, hareket etmesi için geri çekildim. O giderken aklım sorduğu şeye takılı kalmıştı.

Acaba Sidra beni ısırmak istiyor muydu? Yüzüm kızardı ama neyse ki yalnızdım. Acaba Sidra birinin beni ısırması hakkında ne düşünürdü?

Telefonum çalınca dikkatim dağıldı. Reyna arıyordu muhtemelen güvenlik kamerasından ya da camdan bizi izlemiş ve Vaha'nın gittiğini görmüştü.

"Yanına gelmemi ister misin?" diye sordum bir yandan saatimi kontrol ederek. Henüz yarım saatim daha vardı ama geç kalsam da olurdu.

"Hayır," dedi. "Biraz sonra bir toplantı grubu gelecek kafamın dağılmasını istemiyorum. Ne söyledi?"

"Telefonda konuşulmaz," dedim. "Ama bence çözemeyeceğiniz bir durumda değilsiniz."

"Sence artık beni sevmiyor mu?"

"Saçmalama," dedim. "Ondan ayrılıp birini bulacaksın diye ödü kopuyor."

Kıkırdadı. "İyi," dedi. "Akşama kadar bununla idare edebilirim. Teşekkür ederim Lu."

"Ben her zaman senin tarafındayım," diye söz verdim. Telefonun diğer yanından öpücük sesi gelince gülümseyip kapattım.

******

Mera bugün izinliydi, son değişiklikler onu epey yıpratmıştı ve erkek arkadaşıyla yeterince zaman geçiremiyordu, ofise geldiğimde onu gözyaşları içinde bulduğumda bugün Retro falan mı var diye düşünmeye başlamıştım. Birden tüm iyi ilişkiler tökezlemeye başlamıştı. Onu gitmesi için ikna etmek epey vaktimi almıştı çünkü çok işi olduğunu söylüyordu ve haklıydı. Halledeceğimi söylemiştim ve birçoğunu halletmiştim de, kendi işlerimi bitirirken yine öğle yemeğini atlamıştım ama kahvaltıdan sonra bir sonraki öğünüm için henüz erkendi.

Kapı açıldığında Ezekil'i bekliyordum ama başımı kaldırdığımda hiç ummadığım birini gördüm.

"Mobilyalarımı seçmemişsin," dedi Sidra başını içeriye doğru uzatıp. Kapıyı çalmamasından anlamalıydım.

"Anlamadım." Koltuğa yaslanıp hafifçe gerindim, okuma gözlüğümü çıkardığımda burun kemerim rahatladı.

"Ofisim hala hazır değil."

"Benden istediğiniz bir yığın raporla, sergi odasındaki değişikliklerle ve müzenin genel işleriyle meşguldüm." Gözlerimi ovdum. Güne uykusuz başlamış sonra çok sevdiğim iki insanın neredeyse ayrılığıyla cebelleşmiş sonra da sağ kolumdan mahrum kalmıştım. Hiç onun kaprislerini çekecek halde değildim.

Gözlerini kıstı. "Ve?"

"Yemeğe çıkacağım, dönüşte mobilya kataloglarını getiririm."

"Olmaz, katalogtan seçmem."

"Neden?"

"Gözümle canlı görmek isterim."

Gözün çıksın demek istedim ama bu sefer dilimi tuttum.

"O halde siz seçin ve bize istediklerinizi bildirin, biz de nakliye işlemlerini gerçekleştirelim."

"Düş peşime." Kapıyı iyice açıp çıktı. Öylece bakakaldım. Şeytan düşme peşine kalsın öyle diyordu ama gerçekten onunla uğraşmaya hiç halim yoktu. Özellikle neler yapabileceğini gördükten ve daha birkaç saat önce Vaha ile vampirler vampirdir konuşmasını yaptıktan sonra.

Çantamı ve kot ceketimi alıp tıpış tıpış peşinden çıktım. Dışarıda benim arabamın yanında bekliyordu. Bugün üzerinde koyu renk bir kot pantolonla bej rengi bir tişört vardı, bileklerinde her zaman deri bileklikleri oluyordu. O kolyeyi ise bir daha görme şansım olmamıştı.

"Uykusuz mu kaldın?"

Elimle ağzımı kapattım, yorgunluk üzerime yığılmıştı ve esniyordum. Sinir bozucu gülümsemesini görmezden geldim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Anahtarlarını ver."

"Nezaket diye bir şey duydun mu hiç?" Arabanın anahtarını çantamdan çıkarıp yukarıdan avucunun içine bıraktım. Bir anda elini tutsam ne yapardı acaba?

"Atla," dedi sürücü koltuğuna yerleşip söylediklerimi duymazdan gelerek.

Bugün bambaşka bir havadaydı ve çoğunlukla esprili görünüyordu bunu bozmamak için gayret etsem iyi olurdu. Antika öfkesini kaldıracak durumda değildim. Erken çıkıp biraz uyumayı gece Reyna

ile öyle buluşmayı umuyordum. Saatlerce başımı kaldırmadan çalışmıştım ve cidden yorgundum.

"Senin gece ışığı çürük mü çıktı?"

"Hımhı."

"Biraz ister misin?" Bileğini göz hizama kadar kaldırıp önümde salladı.

"Dikkat et ısırırım," diye tatlı tatlı gülümsedim.

"Hele bir dene."

"Ne yaparsın sen de beni mi ısırırsın?"

"Bunu çok isterdin öyle değil mi?"

Vaha'nın söylediği şey aklıma gelince hafifçe kızardım. Bunun haz veren bir şey olduğunu söylemişti.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim söylediğini duymazdan gelip.

"Bugün şanslı günündesin," dedi. "Keyfim yerinde. Sor bakalım."

"Neden keyfin yerinde?"

"Bunu mu soracaktın?"

"Hayır ama merak ettim."

"Güzel bir uyku çektim." Sırıttı.

"Sentetik kanla mı besleniyorsun?" diye mırıldandım. Mutfağa indiğim birkaç seferde o büyük buz dolabıyla göz göze gelmiştim ama hiç açmamıştım.

"Hayır," dedi hiç duraksamadan.

"İnsanlardan mı besleniyorsun?"

"Hayır. Kan torbaları yeterli oluyor."

"Ne kadar tüketiyorsun?"

"Yediğim içtiğimle bu kadar ilgilenmen ruhumu okşadı."

"Bir ruhun varmış gibi."

"Sence yok mu?"

"Var mı?"

"Ben çok uzun süredir vampirim, bir damla kanla bile uzun süre idare edebilirim. Yenilerin esiri olduğu arzu benim gibilerde olmaz."

"Senin gibilerden çok var mı?"

Bana döndü ve gururla gülümsedi. "Yok."

"Şanslıyım desene. Lotoyu tutturmuşum."

"Ne demek istiyorsun hiç anlamadım," dedi. Bugün gerçekten havasındaydı.

"Gerçekten müzede çalışacak mısın?" diye sordum koltuğa iyice yerleşip. Sırtımın ne kadar ağrıdığını yeni yeni anlıyordum. Gerçekten Amir'den aldığım kan iki günlük falan olmalıydı. Beni kandırdığına inanamıyordum. Bazılarının sahte kan sattığını duymuştum ama Amir'den bunu beklemezdim.

"Elbette."

"Neden?"

"Sanatı severim."

Yeniden esnedim. "Öyle mi?"

"Sen sevmez misin?"

"Tanrım!" dedim birden ama istediğim heyecanla doğrulamadım hatta mayıştıkça mayışıyor ve aşağı doğru kayıyordum. "Bir sürü sanatçıyla tanışmış olmalısın." Ne kadar yaşlı olduğunu düşünürsek...

"İlgini mi çekti?"

"Şu an benim için ne kadar çekici olduğunu tahmin bile edemezsin." Gözlerim kapanmaya başlamıştı ama onu dinlemeye devam ettim.

"Ne kadar?" diye sordu.

"Bana hep çok soru soruyorsun. Epey. Bir ara belki daha iyi bir ruh halini yakalarsam bana onlardan bahsedersin."

"Kim mesela?"

"Van Gogh."

"Tekrar dene."

"Da Vinci."

"Evet, onu anlatabilirim." Ama sonrasını duymadım, göz kapaklarımın üzerinde dünya vardı. Da Vinci bile beni ayıltamamıştı. Sandığımdan daha çok yorulmuştum. Mera'ya zam yapmalıydım bu kadar işi olduğunu bilmiyordum. Hepsi küçük ve kolay işlerdi ama bir araya geldiğinde insanın canını okuyordu.

Yüksek ve sanki kulağımın içine çökmüş gibi bir korna sesiyle uyandığımda ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Biz çıkarken de hava kararmıştı neredeyse ama şimdi tamamen karanlıktı. Başım aşağı düşmüştü ve şimdi bir de boynum ağrıyordu. Yüzümü asarak doğrulmaya çalıştım, olmayınca elimi boynuma götürüp ovarak yumuşatmayı denedim. Gözlerim yukarıya kaydı, hala sürücü koltuğundaydı, yan dönmüş bir dizini yukarıya doğru hafifçe çekmiş kolunu dizine, çenesini de eline yaslamış dikkatle beni izliyordu.

"Gerçekten kornaya basmak zorunda mıydın?" Kulağım çınlıyordu.

"Saçlarını okşamamı mı tercih ederdin?"

"Evet!" dedim biraz sertçe.

Gülümsedi.

"Kaç dakika uyudum, beş mi?" Nihayet yavaş yavaş doğruldum.

"Neredeyse gece yarısı."

"Çok komik."

Kontrol paneline doğru baktığımda gerçekten doğru söylediğini görünce dehşete kapıldım. Gece yarısı değildi. 23.15'ti. Birden doğruldum ve cep telefonumu aramaya koyuldum. Reyna'yı unutmuştum. Unutmamıştım ama uyuyakalmıştım.

"Kahretsin!" dedim. Çantamı kurcalarken, "Bunu mu arıyorsun?" diye sordu. Telefonum elindeydi, almak için uzandığımda elini geriye çekip kaşlarını dokunmak yok dercesine kaldırdı. Hala uyku sersemiydim yani sinirimi bastıracak kadar mantıklı yanımdan uzaktaydım.

"Arkadaşın aradı," dedi. "Ben de senin nezaketten bahsettiğini hatırladım ve sen bir türlü uyanmayınca cevap verdim."

"Lütfen abuk subuk bir şey söylememiş ol."

"Ona telefona cevap vermek istemediğini söyledim."

"Hayır, yapmadın."

"Elbette yaptım."

Yeniden telefona uzandım ve bu defa alamazsam bileğinden tutacaktım. Telefonu birden elinden bıraktı. İki koltuğun arasındaki bölmeye çarptı. Ona laf sokmakla ya da değişik imalarda bulunmakla zaman kaybetmeyi pas geçtim. Telefonu kapıp gerçekten Reyna'nın bir saat önce aradığını gördüm. Hemen geri aramak için tuşa bastım.

"Luzia," diye açtı telefonu.

"Reyna çok özür dilerim. Uyuyakalmışım çok ama çok özür dilerim. Şimdi çıkıp hemen yanına-"

"Luzia dur," dedi. Bir kalabalığın sesi geliyordu ve birkaç saniye sonra ses kesildi. "Neyden bahsediyorsun?"

"Yanına geliyorum," dedim. "Neredesin?"

"Seni kandırıyor," dedi biraz sinirlenip. Sidra yanımda koltukta güldü.

"Anlamadım."

"Seni aradığımı söylemedi mi?"

"Söyledi ama elbette telefonu açmak istemiyor değildim sadece uyuyakalmıştım."

"Neden onun yanında uyuyakaldığını sonra açıklarsın."

Sidra yanımda keyifle ıslık çaldı. Ellerini başının altına yaslamış rahatça eğleniyordu.

"Tamam," dedim. "Sen neredesin?"

"Bir kutlama geldi," dedi. "Çıkamayacağım için arayıp yarına erteleyelim demiştim ama belli ki sana böyle iletilmemiş."

"Ah, her şey yolunda mı?" Yan koltuğa ters ters baktım.

"Evet. Vaha'da aradı ama yarın açıklarım olur mu, şimdi dönmem lazım."

"Tamam, dikkat et."

"Luzia biri bana senin telefona gelmek istemediğini söylese ona inanmazdım."

Güldüm. "Seni çok seviyorum."

"Dikkatli ol."

Telefonu kapatıp yan koltuğa doğru gerçekten kötü bir bakış attım. Şuurumu yitiriyordum neredeyse.

"Derdin ne senin?"

"İş saatlerinde uyuyan sensin. Bunca zaman müzeyi nasıl idare ettin?"

"Beni bu şekilde uyandırmak yerine eve dönsen olmaz mıydı?"

"Evden çok uzaktayız ve tuvaleti kullanmak istersin diye düşünüp burada durdum." Eliyle işaret ettiği yere bakmak için omzumun üzerinden döndüm. Dışarıda benzinlik vardı.

"Bir anda tuvalet ihtiyacım olabileceğini düşünüp kornaya mı bastın yani?" Akıl alır gibi değildi. Gerçekten inanamıyordum.

"Bir anda değil," dedi. İşaret parmağı bu defa şeyi gösteriyordu. Gösterdiği yere baktım. Beni gösteriyordu. Benim bacaklarımın... Başımı eğdim. Yavaş yavaş nefes almaya odaklandım. İç çamaşırımda hafif bir ıslaklık hissediyordum. Elimdeki telefondan tarihe baktım. Tanrım, gerçekten mi ama ya...

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Lütfen sus..." dedim.

"Yine ne dedim?"

"Sadece, bu çok utanç verici!"

"Neden?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"İnsanlar doğalarını neden tuhaf buluyor?"

"Tuhaf bulmuyorum. Ah. Her neyse." Kapıyı açıp çantamı alıp dışarıya çıktım. Utanmamam gerektiğini biliyordum. Utanacak bir şey yoktu. Regl olmak dünyadaki en doğal ve en normal şeydi.

Ama kahretsin utanmıştım işte.

Lütfen pantolonuma falan bulaşmış olmasın.

Arabanın açılıp kapanma sesini duydum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu ve sesinden eğlendiği oldukça belli oluyordu.

"Lütfen kahrolası arabayı yak ve o sırada içinde otur!" diye bağırdım. Benzinlikteki birkaç kişi dönüp bana bakınca daha çok utandım. Çantamın ipini boynumdan geçirip arkamı örtecek şekilde astım. Benzinliğe girip doğrudan tuvalete girdim. Neyse ki her zaman yanımda böyle durumlar için tampon taşıyordum.

Uyuduğum sırada tam gününde tam da olacak kişinin yanında regl oluyordum ve vampir bunu anlayıp beni tuvalete gitmem için kornaya basarak uyandırıyordu. Kara mizah ya da trajikomik bir filmin içindeymiş gibi hissetmiştim.

En azından korktuğum gibi kötü bir durum yoktu, pantolonumda bir sızma yaşanmamıştı. Ellerimi yıkayıp dağılan saçımı başımı düzelttim. Eve gitmek, iç çamaşırımı çıkarmak, duş almak ve kendimi boğmak istiyordum.

Eğer bu saatlerde kolayca burada bir taksi bulabiliyor olsaydım bulur ve onunla dönerdim ama usul usul arabaya bindim ve gözlerimi ellerime diktim.

"Gidebiliriz."

"Bana bak," dedi.

"Sadece eve gidelim."

"Bana bak."

"Arabayı çalıştırır mısın artık?"

"Sen bana bakana kadar burada duracağım."

Sonunda dönüp ona baktım. Artık gülmüyordu.

"Neden bu kadar rahatsız oldun?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Bu utanılacak bir şey değil."

"Elbette değil-" Nefes aldım. "Sadece, alay ediyorsun."

"Alay etmiyorum."

"Bal gibi sırıtıyorsun."

"Hayır, keyifle gülümsüyorum."

"Alay ediyorsun işte."

"Hayır, sevimli buluyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp arabanın içinde bakabilecek her yerde gözlerimi gezdirdim ama sonunda onun kara gözlerinde duraksadım. Söylediklerinde samimi görünüyordu, dudaklarında minik bir tebessüm vardı.

"Peki," dedim. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Gidelim bakalım." Gülümseyerek döndü, parmakları vitesi değiştirdi ve direksiyonu kolaylıkla çevirip yola koyuldu.

Galiba mini cooperımı seviyordu.

Baş parmağımı dudağıma yaslayıp yolu izlemeye koyuldum. Uykum açılmıştı ve kendimi tüm güne nazaran çok daha dinç hissediyordum. Göz ucuyla ona bakıp hemen yeniden yola döndüm. İş yerinden kaçta çıktığımızı hatırlamıyordum ama saatlerdir arabada uyumuş olmalıydım. Biraz boynum rahatsız olmuştu ama onun dışında iyiydim. Yeniden ona baktım. Neden onca saat benim uyumama izin vermişti ki? Gerçekten tuvalete gitmeye ihtiyacım olduğu için mi beni uyandırmıştı? Bu bir açıdan çok nazik ve tuhaf bir hareketti. Yeniden ona baktım.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun?"

Kaçamak bakışlarım ondan kaçamamıştı elbette.

"Sadece neden saatlerdir beni uyandırmadığını merak ettim," dedim sessizce. "Beni rahatsız etmek konusundaki arzun çok dinamik." Gülmemek için dudaklarımı büzüp karşıya baktım.

"Uyandırdım ya."

"Saatler sonra..."

"Nezaketle ilgili söylediğin şeyler aklıma takıldı. Dün gece benim yüzümden uykusuz kalmıştın."

"Dalga geçiyor olmalısın." Bu defa doğrudan gözlerimi üzerine diktim. Gerçekten ciddi görünüyordu ama ona güvenemezdim, yüz yıllar içinde suratını nasıl ifadesiz tutacağını öğrenmiş olmalıydı. Genç bir vampir bile mimiklerini rahatça kontrol ederdi.

"Neden dalga geçeyim?"

"Bana bir oldukça nazik bir çok kaba davranman rahatsız edici," diye itiraf ettim.

"Sana hep kaba davranmamı mı istersin?"

Ne bekliyordum ki.

"Her zaman nazik olamaz mısın?"

Yarım yamalak güldü.

"Sana ne kadar nazik davrandığım hakkında hiçbir fikrin yok." Dönüp bana baktığında gözleri yine korku filmi efekti gibi üzerimden geçti.

"Nezaketin tanımı senin var olduğun yıllarda oldukça farklıydı anlaşılan." Kucağımdaki çantamı kulpuyla oynayıp dikkatimi ondan aldım. Her zaman tam güzel bir anın içindeyken bunun içine ediyordu. Bana bir anlığına bile izin vermiyordu. Aramıza hep bir hayalet giriyordu. Daima bana bir başkasını hatırlatıyordu.

"Bir şey canını mı sıktı?"

"Boş versene." Başımı camdan tarafa çevirip yolu seyretmeye koyuldum. Onunla konuşmamın hiçbir anlamı yoktu. Ne zaman karar versem ve deneyeceğim desem karşıma çıkıp yine bana bir başkasından bahsedip duruyordu.

"Sana soru sorduğum zaman cevap ver."

"Olur majesteleri, başka emriniz?"

"Bir ara kont unvanı almıştım ama hiç kral olmadım."

"Ne mutlu sana."

"Ters ters konuşma benimle."

"Tamam."

"Yirmi birinci yüzyıl kadınları..." diye sayıkladı. Alayla güldüm sadece. Sevinmeliydim, en azından yaşadığım dönemi olduğu gibi kabul ediyordu.

Ah, erken sevinmiştim, elbette bana eski benliğimin hangi dönemde yaşadığı sırrını söylemezdi. Kazara kendimle ilgili bir şey öğrenirdim. Sonra ona karşı kullanırdım. Paranoyak manyak.

Sessizliğe gömülmeye karar verip iyice dışarıya bakabileceğim şekilde döndüm. Klimanın açık olmasına rağmen çok sıcaklamıştım. Ayaklarım üşüyor ama içten bir yangının içindeymiş gibi hissediyordum. Hafifçe pencereyi açıp içeriye biraz hava girmesini sağladım. Yüzüme vuran hava birkaç saniyeliğine daha iyi hissetmeme neden oldu.

"Arkadaşının bir sorunu mu var?"

Görmediği için rahatça gözlerimi devirdim. Camı iyice açıp kollarımı yaslamıştım. "Şimdi de psikolog mu oldun?"

"Sen de birden dünyanın en çekilmez-" Durdu. "Doğru ya," dedi sesinden güldüğü anlaşılıyordu. "Kanaman var, bu ruh halini açıklıyor."

"Regl!" dedim birden dönerek. "Regl diyoruz."

"Şimdi de bağırıyorsun."

"Bağırmıyorum!" Kesinlikle bağırıyordum. Derin bir nefes aldım. Ona bakmak zorunda kalmıştım ve eğlendiğini görmek daha çok canımı sıkıyordu. Benimle neden eğleniyordu ki. Neden burada durmuş benimle sohbet ediyordu. Neden arabamı kullanıyordu. Neden düşüncelerimi allak bullak ediyordu.

Sakinleşmeye çalıştım. Haklıydı, regl olduğum zaman ruh halim değişiyordu ve dengesizleşiyordu. Fazla alıngan ve hassas olmuştum. Uzun zamandır bu kadar aşırı hissetmiyordum. Kesinlikle beni tetikliyordu. Göz ucuyla dayanamayarak ona baktım sonra hemen bakışlarımı öne çevirdim. Onun yanında kendimi iyi hissediyordum. Yanımda olması hoştu. Sohbet etmek bile tüm o atışmalarımıza rağmen keyifliydi. Yeniden ona baktım sonra hemen önüme döndüm.

"Yine bir şey mi soracaksın?" Yine küçük bir gülümseme.

"Hayır."

"Bence soracaksın."

"Seninle konuşmaya çalıştığım yok."

"Ben öyle dememiştim ama sanırım-"

"Nasıl tanıştık?" Birden sordum. Evet, onunla konuşmak istiyordum. Ona birçok şey sormak istiyordum. Daha da önemlisi sesini duymak istiyordum.

"Tinder'da." Sırıttı.

Gülümsememi bastırdım. "Onu kast etmediğimi biliyorsun."

"Geçmişten bahsederek sana koz vermeyeceğimi söylemiştim." Malikane yoluna saparken rahatça direksiyonu çevirdi. Emniyet kemeri takmıyordu ama benimki bağlıydı. Bir dizini neredeyse kendine çekmişti.

"Neden bunun başka bir sebebi olduğunu hissediyorum?" diye sordum gerilerek. Ona dikkatlice baktığım kısa zamanlarda birkaç şey yakalıyordum. Yas tutuyordu, keder ve kahır içindeydi. Üzgündü. Dalıp dalıp uzaklara giden bir insanın mahzunluğu vardı üzerinde.

"Vaha ile nasıl tanıştınız?" Yine konuyu değiştiriyordu. Artık onu tanımaya başlamıştım. İstemediği şeyleri savuşturmak için her zaman soru soruyordu ve bu zamana dek kolaylıkla odağımı dağıtmasına izin veriyordum.

Bu defa değil.

"Yalan söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık." Arabanın izin verdiği ölçüde ona dönüp beklemeye koyuldum.

"Bazı soruların birden fazla cevabı vardır. Birini söylememek yalan söylediğim anlamına gelmez."

"Hah," dedim alayla gülerek. "Gerçekten muazzam bir manipüle yetisine sahipsin."

"Teşekkür ederim."

"İltifat etmiyordum."

"Öyle mi?"

"Biliyor musun," dedim hormonlarımdan cesaret alarak. "Sen narsistsin öyle ki senin için doğduğumu düşünme talihsizliğine kapılmışsın." Ara bölmeden uzanıp dudak nemlendiricimi aldım. Bir süredir hiçbir şey yiyip içmemiştim ve uyandıktan sonra dudaklarım kupkuru kalmıştı.

"Benim için yeniden doğdun," dedi oldukça rahat bir tavırla.

"İspatı olmayan konularda bu kadar kesin yargılara varamayız."

"Öyle mi..." Dudaklarını yalayıp eğlenir şekilde kaşlarını çattı. "Senin teorin nedir?"

Nemlendiriciyi dudaklarımda dolaştırırken "Çok kolay," dedim. "Bu yüzü ziyan etmek istemediler ve bir başkasında da kullanmak istediler." Kaşlarımla gökyüzünü işaret ettim.

"Narsistlikten bahsedene bakın siz."

"Bunlar gerçekler."

"İspatı olmayan konularda bu kadar kesin yargılara varamayız diyene bakın siz."

Nemlendiricinin kapağını kapatıp yedirmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bunu ispatlayabilirim," diye savundum hemen kendimi. Vesikalık fotoğraf çekiliyormuş gibi emniyet kemerini gevşetip ona döndüm ve dik durdum. "Yüzüme bakman yeterli." Daha iyi görebilmesi için başımı hafifçe oynatıyordum.

Direksiyonu tek eliyle kullanıyordu, bana döndü ve araba hiç sarsılmadı bile. "Bakıyorum," dedi durgun bir şekilde. Gözleri hala nemlendiriciyi yedirmeye çalıştığım dudaklarıma kaydı. Klima açıktı, cam açıktı ama ben bir yangının ortasında oturuyordum artık. Uzanıp onu daha iyi görebilmek için alnındaki perçemleri kenara çekmek istedim ama yapamadım. Bakışlarına bir ağırlık çöktü göz göze geldiğimizde. Dik durabilmek için sandığımdan fazla hareket etmiştim, o dönünce aramızda neredeyse bir karışlık yakın bir mesafe kaldı. Nefes alıyor olsa bunu yüzümde hissederdim. Ben de nefesimi tutmak istedim ama daha hızlı solumaya başlamıştım.

Yanımızdan bir araba geçti, direksiyonu doğru anda yeteri kadar çevirdi ama bir milim bile kıpırdamadı bakışları. Git gide küçülen göz bebeklerinin içinde kendi yansımamı aradım. Nasıl göründüğüm daha önce hiç bu kadar önemli olmamıştı.

"Haklı olabilirsin," dedi daha yavaşça. "Ama bu benim de haklı olduğumu gösterir."

Refleksle kaşlarımı kaldırdım. Tepkim onda küçük bir gülümsemeye neden oldu. O başını çevirirken koltukta arkama yaslandım.

Çok güzel olduğum için yeniden doğdum; onun için.

"Dediğim gibi," diye mırıldandım sırf bir şey söylemek için. "Bu narsistlik."

Araba nihayet malikanenin önünde durdu. O kadar yavaş yanaşmıştı ki önümüzde devasa bir müze olmasa durduğumuzu

anlamazdım. El frenini çekip motoru durdurdu. Uzun beyaz parmakları biraz önce bıraktığım nemlendiriciyi avucunun içine aldı. Birkaç kez onu ellerinin arasında döndürdü. Göz ucuyla dudağıma bakıp yaban mersinli nemlendiriciye döndü. Zarifçe onu açtı, burnuna yaklaştırıp derin bir nefes alarak gözlerini kapattı.

"Geçmişle ilgili bir şey öğrenmek ister misin?" diye sordu. Anın yoğunluğuyla başım döndüğü için cevap veremedim, sadece başımı salladım. Gözlerini açtı. Kaşlarımı çattım. Arabadan çıktı, nemlendiriciyi pantolonunun cebine soktu. Bir elini arabanın üstüne yaslayarak içeriye doğru eğildi.

"Yabanmersini," dedi. "İlk denediğinde beni onlarla zehirlemiştin."

Gülümseme kayboldu. Gözlerim ağırlaştı, bedenim gerildi... İçimde belki çok uzak belki çok eski bir his, belki kanımda dolanan onlarca hücreden birisi, belki kapkara gözlerindeki hayal kırıklığı ama bir şey bana kendimi çok ama çok kötü hissettirdi.

|Bölüm sonu!

Umarım bölümü sevmişsinizdir.

Bu bölüm epey bir noktaya değindik ve hikayenin geleceği ile ilgili bazı sinyaller verdik, kaçırdıysanız haberiniz olsun...

Sidra'nın en sonda söylediği şey size kırk gün kırk gece teori yaptırır ama bunu seviyoruz...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, gece ışıkları üzerinizde olsun.

Öpücükler!

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

7. BÖLÜM: SADECE BİR RANDEVU

Herkese merhaba,

İlginiz ve güzel yorumlarınız için çok teşekkür eder,

ve sizi bölümle baş başa bırakırım.

Keyifli okumalar!

Benim için yıldızı parlatmayı unutmayın lütfen teşekkürler teşekkürler;

NP: Shawn Mendes, It'll Be Okey

**

Öğleden sonra Mera ile birlikte önümüzdeki serginin temasına karar vermek için toplantı odasında seçeneklerimizi inceliyorduk. Siyah beyaz bir fotoğraf sergisi, yağlı boya tablolar ve İtalya'dan ünlü bir heykeltıraşın eserleri arasında kalmıştık.

"Son zamanlarda çok bitkin görünüyorsun," dedi Mera ben bir kez daha esneyince. Ona son zamanlarda rahat bir uyku çekemediğimi çünkü tarihi eser bir vampirin sabah karşı kuralları olduğunu açıklayamazdım.

"Son zamanlarda," dedim onun gibi. "Bazı uyku problemlerim var."

"Patronumuz geldiğinden beri hasta gibisin."

Ne uygun bir tamlama.

"İyiyim ben," diye güvence verdim elimdeki kağıtla kendime rüzgar yaparken. Mera üşüdüğü için burada klimayı istediğim kadar açamıyordum ve bugün hava gerçekten tropikal şekilde sıcaktı. "Sanırım bunlara sonra karar vereceğim. Şu an düşünemiyorum."

"Elbette." Önümüzdeki seçeneklerin olduğu kağıtları üst üste toplayıp dosyalayarak benim önüme itti. "Karar verince bana haber verirsin iletişime geçerim."

"Teşekkür ederim."

"Benden istediğin bir şey var mı?"

"Bana soğuk ama çok soğuk ve sert çok sert bir kahve gönderir misin?"

Mera güldü. "Tamamdır."

"Teşekkürler..." diye mırıldanıp kafamı masaya dayadım. Dün gece uyuyamamamın sebebi aslında Sidra Dekatlon'un çok katı olduğu kuralı değildi, arabamdan çıkarken söylediği şeydi.

"Yabanmersini, ilk denediğinde beni onlarla zehirlemiştin."

Cümleyi kafamdan atamıyordum. Bütün gece bunu düşünüp durmuştum. Söylediğinde şaka yapıyor olduğunu sanmıyordum. Bu yüzünde sık sık yakaladığım her şeyi bir nevi açıklıyordu. Ama beni asıl endişelendiren şey bu yaşamımda yabanmersinine olan düşkünlüğümdü. Her zaman en sevdiğim meyve olmuştu. Herhangi bir şeyin yabanmersini seçeneği varsa başka bir alternatif aramazdım. Bazen merak ediyordum, bana baktığı zaman geçmiş yaşamımdan ne kadar parça görüyordu. O olmadığımı söyleyip duruyordum ama ben onu tanımıyordum ve belki de düşündüğümden çok daha fazla ona benziyordum.

Gerçekten onu zehirlemiş olabilir miydim? Birini zehirlemem mümkün müydü? Bir de ilk denediğinde demişti... Kaşlarımı çattım ve düşüncelerin altında daha çok ezildim. Bu Reyna'nın teorisini yalanlıyordu. Bu bir aşk hikayesi ya da ihanet hikayesi değildi. Çok daha fazlasıydı. Ve bir yanım çoktan Reyna'nın hikayesini benimsemişti bile.

"Luzia," diye seslendi Mera.

"Hım?" Başımı kaldırmadan seslendim.

"Birisini seni görmek istiyor." Sesinde hoş bir tını vardı ve beni neredeyse meraklandırmıştı.

"Kimmiş?" Doğrulunca gözlerim kararıp başım döndü. Ayağa kalkmış olsaydım kesinlikle sendelerdim. Birkaç saniye gözlerimi kapalı tuttum.

"Vini."

"Ah." Tamamen aklımdan çıkmıştı. Dün Reyna'nın restoranının önünde karşılaşınca onu bugün kahva içmeye davet etmiştim. Keşke başka bir gün etseydim. Normalde çok keyif alacağım bir sohbet muhtemelen şimdi işkence gibi geçecekti. Bir an reddetmeyi ya da bir bahane uydurmayı düşündüm ama buraya kadar geldiyse bu çok kabalık olurdu ve kesinlikle sonra yaptığımdan utanırdım.

"Ofisime al lütfen," diye isteksizce mırıldandım.

"Öyle yaptım. Kahvelerinizi gönderiyorum."

"Teşekkürler."

"Lu..." dedi Mera çıkmadan önce.

"Hım?"

"Çok iyi görünüyor." Sırıttı. "Sen de saçlarını düzeltsen iyi olur."

Yeniden başımı masaya gömdüm.

"Saçımı düzeltmemin pek faydası olacağını düşünmüyorum."

"Belki yeniden tinder denemelisin." Bu konuda ciddiydi tabii Sidra ile tinderda yaşadığımız küçük maceradan haberi yoktu. O kadarını da paylaşmayayım demiştim.

"Asla!" diye neredeyse hırladım.

"Ben çıkıyorum," dedi. "Bir şey isterseniz seslenin." Kıkırdadı ve kapıyı kapattı, hemen ardından "Ah, pardon," dedi. "Bir şey mi istemiştiniz?"

Mera sürekli beni birileriyle yakıştırırdı, kafayı bana ideal eşi bulmakla bozmuştu ve Vini en yakın adayıydı. Adamın bir kız arkadaşı vardı bu yüzden imasını ayıpladım ama yine de o çıktıktan sonra telefonumun kamerasını açıp kendime çeki düzen vermeye koyuldum.

Bu sabah beyaz bol bir pantolonla çiçekli korse giyinmeyi tercih etmiştim. Saçlarımı hızlıca topuz yaptığımda iyi görünüyordu ama yeterince iyi tutturamadığım için topuz düşmüş ön taraftaki perçemlerim de dağılmıştı. Kafamdan aşağı sarkan bir top güllesi var gibi duruyordu. Çantamdaki günlük makyajımı yaptığım malzemeleri masanın üzerine dağıttım.

"Senden değil."

Sesini duydum sonra yine kapı açıldı. Ellerim başımda saçlarımı güzel bir topuz olması için toplarken ona döndüm, Sidra kapının ağzında bana bakıyordu. Önce gözlerime sonra ellerime sonra masanın üzerindeki malzemelere baktı.

"Bir şeye mi hazırlanıyorsun?" diye sordu.

Önüme döndüm çünkü kendimi onun yüzüne bakabilecek gibi hissetmiyordum. "Sadece dağılan saçımı düzeltiyorum."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden düzeltiyorsun?"

"Çünkü dağılmış."

"Ve?"

"Dağılması düzeltilmesi gerektiği anlamına geliyor."

Günün bu saatinde bu tuhaf konuşmayı sadece onunla yapabilirdim.

"Belki de asistanını dinleyip şansını tinderda denemelisin."

Öfkeyle kaşlarımı çatıp ona doğru döndüm. Duvara yaslanmış öylece dikiliyordu. Niyetim onu azarlamaktı ama yüzünü görünce bir şey oldu ve o kadar da kızgın hissetmedim.

"Neden," diye sordum bunun yerine. "Benden yeni bir randevu almak mı istiyorsun?"

"Benden randevu isteyen sendin."

Alt dudağımı sinirimi ve daha çok utancımı bastırmak için dişlerimin arasına kıstırdım. Ona cevap vermemek daha iyiydi. Bugün de kötü bir günüydü belli ki, böyle zamanlarda genelde beni rahatsız etmekle ilgileniyordu.

Saçlarıma geri döndüm, ideal topuzu yapabilmek için üç kez denemem gerekmişti ama sonuçtan memnundum. Çantamdaki küçük bir tarakla önlerini düzeltip arkaya doğru yatırdım. Parlatıcımı ve allığımı tazeleyip eşyalarımı topladım. Ayağa kalkıp çıkmak için döndüğümde hala oradaydı.

"Değil mi ama," dedim çıkarken ona biraz buruk bakıp. "O randevuyu ben istemiştim." Ve gerçekten istemiştim zaten esas sorun da buydu.

"Bir tane daha mı istiyorsun?" Tatlı tatlı gülümsedi.

"Cehenneme git," diye mırıldandım kapıdan çıkıp. Birçok şeyi maruz görebilirdim ama bu konudaki tavrı gerçekten can sıkıcıydı. Bunun ne kadar kırıcı olduğunun farkında değildi. Bana kızgın olmasını bile anlayabilirdim belki ama bu konunun ne kadar bana özel olduğunun nasıl farkında olmazdı?

O randevuyu istediğimde kim olduğunu bile bilmiyordum buna rağmen istemiştim.

Onu istemiştim.

"Zaten oradayız," diye seslendi arkamdan. "Geldim işte."

Ona bakmadan yürümeye devam ettim. Bana lisedeki bir arkadaşımı anımsatıyordu. En başında çok yakındık ve sonra o bana kazık attı, arkadaşlıklarda çok sık yaşanır ama beni incitmişti hem de çok. Yine de onu özlüyordum, bazen onu affetmek istiyordum ama ne zaman söylediği bir şeye yeniden gülecek olsam kendime bana yaptığı şeyi hatırlatıyordum. Elbette ona kötü davranmıyordum ama bir daha arkadaş olmamıza da izin vermemiştim. Sidra Dekatlon'da buna

benzer bir şey yaşıyor olmalıydı. Ve muhtemelen eski yaşamımda her neysek bir daha öyle olmamıza izin veremeyecekti.

Buraya dönüşünü cehennem olarak görüyorsa.

Vini, Mera'nın söylediği gibi beni ofisimde bekliyordu. İçeriye girmeden önce gülümsemeye gayret etmek zorunda kaldım.

"Selam," diye seslendim dikkatini çekmek için, başını telefonuna gömmüştü ama sesimi duyunca hemen ayaklandı. "Beklettiğim için üzgünüm yolda bir engele takıldım." Daha büyük bir gülümseme.

"Önemli değil Luzia." İki yanağımdan da öpüp oturunca onu inceleme şansı buldum. Siyah bir kot ve beyaz gömlek giyinmişti, gerçekten hoş görünüyordu. Ama sadece o kadar.

Masamın arkasındaki koltuğuma geçmek yerine onun karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üzerine attım. Çoğunlukla çalışanların yemeklerini yapan tatlı aşçımızın yardımcısı iki kahveyle içeri girince Vini söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçti.

Benim için çok buzlu ve çok koyu bir kahve onun için fincanda sıcak bir latte. Bardağımı elime alıp pipeti dudaklarıma yasladım. "Nasılsın?"

"Aslında bilmiyorum," dedi. Kaşlarını çatıp düşünceli bir tavra büründü. Yeniden konuşmadan önce fincanına uzanıp bir yudum içti ama sanırım çok sıcaktı. Yüzünü asıp su bardağına uzandı. "Sana danışmak istediğim bir şey vardı ama seni meşgul etmek istemem..."

"Vaktim var," diye güvence verdim. Daha doğrusu işlerime zaten odaklanamıyorum o yüzden kafamı dağıtırsan ne mutlu bana.

"Kahire'den bir teklif aldım bir sanat galerisinden."

İşte bu hiç beklemediğim bir haberdi. Aklımdan birkaç şey geçmişti ama bu onlardan biri değildi. Özellikle biz sanat tarihçileri için Mısır cennet gibi bir yerdi. Hayatımın bir kısmında muhakkak orada yaşamak istiyordum. Birkaç hafta için olsa bile.

"Bu muhteşem!" dedim hiç duraksız.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Şaşırmıştı ki buna ben daha çok şaşırdım. Kahire'den, Mısır'ın başkentinden söz ediyorduk. Bunun için havalara uçması gerekiyordu. Vini gerçekten sanata düşkündü ve insanlar bizi rakip olarak görse de birbirimizi her zaman desteklerdik. O yüzden bu duruma onun da benim kadar heyecanlanacağını düşünürdüm.

"Şüphesiz." Büyük bir yudum içtim. "Orada yaşamak için ölürdüm. Reyna ve Vaha olmasa muhtemelen bu kasabaya gelmek yerine Mısır'da herhangi bir şey yapıyor olurdum."

"Ciddi misin?" Bu nedense hoşuna gitmişti.

"Kesinlikle!" Heyecanla gülümsedim. "Hayatım boyunca oraya aşık yaşadım ben. Aslında eğitimime orada devam etmek istemiştim ama İtalya'nın eğitim açısından daha uygun olacağını düşündüm. Kültürel olarak hazırlıksız yakalanmak istemedim. Lisansımı tamamlayıp Mısır'a giderim diye umuyordum ama Amazonlara geldim." Benimle birlikte o da kahkaha attı.

"Madagaskar'a da gidebilirdin."

"Oraya da gideceğim," dedim. Oldukça ciddiydim.

"Büyük bir fırsat olduğunu biliyorum ama tüm hayatımı bırakmaya hazır mıyım bilemiyorum." Gülümsemesi yavaş yavaş soldu. "Düşündükçe heyecanlanıyorum ama sonuç olarak bu bir tatil ya da gezi değil öyle olsa tereddüt etmezdim. Oraya yerleşmek, birçok şeyi geride bırakmak..." Başını hafifçe iki yana salladı. "Bu teklif gelene kadar burada her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordum."

"Hımm..." dedim düşünceli bir şekilde. "Birkaç açıdan değerlendirmek gerekiyor sanırım durumu. Belki de iyi ve kötü yanlarını tartmalısın."

"Bunu yaparsam ve iyi yanları daha fazla çıkarsa-" Dudak büktü. "Sanki bu daha içsel verilmesi gereken bir kararmış gibi."

"Aslında öyle," diye kabul ettim. "Ama bunu hangi açıdan isteyip istemediğinde önemli bence."

"Ben de bu yüzden seninle konuşmak istiyordum." Aramızda küçük bir sehpa vardı, üzerinden eğilip bana doğru yaklaştı. "Sen tüm hayatını bırakıp geldin. Türkiye'den buraya gelmek de büyük bir riskti. Buna nasıl karar verdin? Sahi nerede yaşıyordun?"

"İstanbul'da büyüdüm." Hafifçe gülümsedim. Tanıştığım yabancıların hepsi İstanbul'u biliyordu ama sıklıkla her şeyden bahsederdim. İlk önce üniversitede daha sonra burada hem farklı kültürden hem farklı milletlerden insanların aslında ne kadar eksik bilgiye sahip olduğunu görünce afallamıştım ama söz konusun İstanbul olunca hepsi meraklı oluyordu.

"Seni oradan ayıran ne oldu?"

"Ben tarihi açıdan çok zengin bir coğrafyada büyüme şansına sahiptim, çok gezdim çok öğrendim ve nihayetinde başka kültürlerin tarihini de öğrenmek istedim. Bu yüzden İtalya'da okumak istedim ama beni Amazonlara getiren şey kesinlikle gizemiydi. Ağaçların arasında ne var diye bakmak istedim." Yeniden daha büyük gülümsedim ama o son söylediğime küçük bir kahkaha attı.

"Yaptığın şeye imreniyorum ama yapabilecek cesaretim olup olmadığına emin değilim."

"Dediğim gibi bunu çok yönlü düşünmelisin. Kariyerinde kat edeceğin mesafe elbette çok önemli ama bireysel olarak seni mutlu etmeyecek hiçbir şey zaten kariyerine de başarı sağlamaz. Ben lisansımı tamamladıktan sonra Amazonları düşünmüş ve kendimi çok kolayca burada hayal edebilmiştim. Korkularım elbette vardı ama en kötü ihtimalle geri dönebilirdim."

"Geri dönmek başarısızlığın altına imza atmak anlamına gelse de mi?"

"Hayır hayır..." Başımı iki yana salladım. "Böyle düşünmemelisin. Bu sağlıksız bir bakış açısı. Başarısızlık da başarılar gibi bize ait. Ve başarı kadar normal bir ihtimal. Kendini buna koşullama. Her şeyde başarılı olsaydık zaten başarılı olmanın bir anlamı olmazdı."

Vini geriye doğru yaslandı. "Sen konuşunca her şey mantıklı görünüyor."

"Gözlerini kapat," dedim parmaklarımı birbirine kenetleyip. "Sonra kendini orada hayal etmeye çalış. Bu hayal yüzünü gülümsetiyorsa koşarak git. Korkutuyorsa önce neden korktuğunu bul ama sebebi başarısızlık olmasın. Bu yaşama ihtimalin olan birçok şeye haksızlık olur." Kahvemden büyük bir yudum aldım. "Başarısızlık bir süreliğine sahip olduğun bir sonuçtur ama seni o başarısızlığa götüren yol... bazen o yolda gördüklerin veya tanıdıkların sonucunda elde ettiğin başarısızlığa değer."

Vini parlayan şefkatli gözleriyle bana doğru eğilip masanın üzerinden elimi tuttu. "Sen gerçekten harikasın," dedi. Her şeyiyle içten görünüyordu, bu teklifin onu bu kadar sarsacağını düşünmezdim. Son birkaç gündür tanıdığım insanlar ve insan olmayanlar beni çok şaşırtıyordu. Henüz Reyna ve Vaha tartışmasını bile aşamamıştım.

Elimi destek olmak için onun elinin üzerine koydum. Tam biraz daha sakin olmasını söylemek üzereyken kapı açıldı, çalınmadığı için kim

olduğunu anlamak zor değildi- Sidra eşikte göründü. Vini ile aynı anda dönmüştük.

Orada öylece durup hiçbir şey söylemediği için "Bir şeye mi ihtiyacınız var Sevgili Bay Sidra," diye kendimi gülümseyerek zorladım.

"Ofisim hala hazır değil." Parmaklarıyla çenesine dokunduğunda bu dünyanın en önemli meselesiymiş de ben unutmuşum gibi görünüyordu ki öyle düşündüğüne de şüphe yoktu.

"Gördüğünüz gibi şu an meşgulüm." Gülümsemek için kendimi zorladım ama Vini'nin patronum olan tarihin en eski vampirlerinden biriyle aramdaki *karmaşayı* fark etmesini istemiyordum.

"Görüyorum." Pencereden yansıyan ışıkla cam öbeği gibi parlayan bakışlarını ellerimize çevirdi. Doğal bir şekilde elimi çektim, Vini de ne yapması gerektiğine emin olmadan bana baktı.

"Vini..." Ayağa kalktım çünkü normalde yapmam gereken buydu. "Sidra Dekatlon, müzenin sahibi."

Sidra'nın ona nasıl bir tavır sergileyeceğini bilmiyordum, daha önce onu diğer insanların ya da başka birilerinin yanında görmediğimi fark ettim. Vaha ile anlaşmazlıkları vardı. Mera'yı genelde müzedeki bir pencere gibi görüyordu tamamıyla nötr duruyordu. Sergi sahibi olan Rauf'a ve sergide karşılaştıklarında Reyna'ya nazik davranmıştı gerçi hakkını yememem lazım. Ve işte bu kadar.

"Vini, güneydeki kütüphanede çalışıyor ama asıl alanı arkeoloji." Vini İtalyan kökenli olmasına rağmen burada yetişmişti, hayatı bu kasabadaydı. Onun yönettiği Güney tarafındaki kütüphane tamamen buluntu eserlerden oluşuyordu. Tarih boyunca insanlar neye yazdıysa onları sergiliyor ve yüzyıllar arasındaki değişimi görebilmek için muazzam bir olanak sağlıyorlardı.

Sidra eşikten içeriye doğru birkaç adım attı, aramızda durdu, Vini'ye dönüp elini uzattı. "Piktografik eserler sergiliyor musunuz?" diye sordu. Vini biraz hayran biraz şaşkınca onun elini sıkıp "Ne yazık ki," dedi. "Ama gezdiğim yerlerde birebir görme şansını elde etmiştim." Bundan gururla bahsediyordu ve bir an için onu kıskanmıştım.

Piktogram kendini resim yazısıyla ifade etme şekliydi. Tarihin en eski zamanlarında insanlar bu şekilde iletişim kuruyorlarmış, olayları duvarlara resmederek birbirlerine mesaj bırakarak. Çivi yazıları gibi.

Sidra başını sallayıp geri çekildi. "Kabilelere ait parçalar bulmuş olmalısınız." Onunla gerçekten sohbet edeceğine inanmak benim için neredeyse güçtü ama olağan derecede *normal* görünüyordu.

Vini heyecanla başını salladı. "Hayvan derileri bulduk, muhteşem çalışmalar. İstediğiniz zaman kütüphanede inceleyebiliriz. Bazen aklımın almadığı yazı şekillerine rastlıyorum."

"Kabileleri her zaman insanların geri kalanından daha kıymetli bulmuşumdur."

Vini bu yorum karşısında dudak büktü, "Kesinlikle katılıyorum!" dedi. Aşık olmuş gibi görünüyordu ki kendisi tam bir yaşadığı doğanın hayranı biri olduğu için şaşırmamam gerekiyordu. Ayak üstü mezar yazılarından su altı batıklarına kadar birçok şey hakkında konuştular ve konuşmayı yönlendiren her defasında Sidra oldu. Vini, ki kendisi tanıdığım en akıllı adamlardan biriydi sadece hayranlıkla başını sallıyordu.

"Luzia," diye bana döndü Vini. "Çok şanslısın, patronunun bu kadar donanımlı biri olduğunu hiç söylememiştin."

"Patronunu övmeyi sevmez," dedi Sidra gülümseyerek. "İnsanlar onun bana yaranmaya çalıştığını düşünür ki o hiç öyle biri değildir."

Yapay bir şekilde güldüm. "Öyledir," dedim. "Ağzından çıkan her şey öyle kıymetlidir ki bana bir şey söylediği zaman onları müzede sergilemek istiyorum."

Beyefendinin gülümsemesi büyüdü.

"Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim," dedi Vini. Sidra'nın etrafından dolaşıp yanıma geldi "Sergiyle ilgili konuşamadık, başını şişirdim ama her zaman bir keyif Luzia ve minnettarım." Nazikçe teşekkür eder gibi kısaca bana sarıldı, yanağımdan öpüp Sidra'ya döndü ki ona sarılmak için daha istekli görünüyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi.

"İyi günler..." Sidra onu pek de samimi olmayan bir gülümsemeyle geçirdi ama bahse girerim Vini asla fark etmemişti. Ağzı kulaklarında ofisten çıkıp gittiğinde sadece öylece ona bakıyordum.

"Bir şeyi bölmedim ya," dedi. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu ama böldüğü için kendiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu. Bunun sebebinin beni kişisel olarak rahatsız etmekten aldığı hazdan dolayı olduğunu düşünebilirdim ama kıskandığını varsaymak hoşuma gidecekti.

"Bölmediniz," diye gülümsedim. "Zaten kahve içip sohbet etmeye havamda değildim."

"Öyle mi?"

"Hımhı." Eşyalarımı çantamın içine toplayıp arabanın anahtarını kaptım. "Çıkalım mı?"

"Randevuya mı?"

"Bugün ne kadar çok randevu dediniz Sevgili Bay Sidra."

"Öyle mi?"

"Bir şans daha istiyorsanız bana sormanız yeterli." İçtenlikle gülümsedim. Bunu yapmasını çok isterdim ve yine aynı istekle onunla randevuya çıkardım.

"Öyle mi?" dedi yeniden hafif eğlenir şekilde.

Omuz silktim.

"Sen de," dedi. "Eğer istiyorsan sorman yeterli." İmalı bir şekilde gülümsedi. Belli ki oyun oynamak istiyordu ama ne kadar istesem de bu defa soran ben olmayacaktım.

Umarım olmazdım.

Lütfen ben olmayayım.

"Öyle mi..." diye mırıldanıp ofisten çıktım. Koridorda yürürken Mera'nın masasına uğrayıp dışarı çıktığımı ve bana ihtiyacı olursa cep telefonumdan ulaşmasını söyledim. Muhtemelen geri dönmezdim, mobilyalarla ne kadar uğraşacağımızı bilmiyordum ama aynı zamanda Reyna'yla dışarı çıkacağımız gece de bugündü.

"Anahtarlar..." dedi Sidra arabanın yanına vardığımızda.

"Senin kendi araban yok mu?"

"Arabanı kullanmamdan rahatsız mı oluyorsun?" Arabaya yaslanıp gözlerini kıstı.

"Sadece soruyorum," dedim aslında mini cooperımı kullanması hoşuma gidiyordu ve bunun nedenini kurcalamak istemiyordum. Anahtarı ona attım, elbette kolayca yakaladı.

"Henüz burada bir arabam yok," dedi sürücü koltuğuna yerleşip koltuğu kendi uzun bacaklarının sığabileceği şekilde geri çekerken.

Emniyet kemerimi taktım. "Belki bir gün de sana araba almaya gideriz."

Güldü.

"Belki," dedi.

Onun için araba seçmek çok hoşuma giderdi ve şimdiden aklımda birkaç model vardı. Rengi muhtemelen siyah olmalıydı. Gerçi Sidra pek öyle Dracula gibi tarzı olan bir vampir değildi. Vaha ona nazaran daha korkutucu görünüyordu ama elbette bu yanılgıya kapılmamanın gerekiyordu.

"İstanbul'da mı doğdun?" Araba yola çıktığında ilk etapta nereye gitmemiz gerektiğini konuşuruz diye düşünüyordum ama belli ki onun aklında bir şeyler vardı ve belli ki aklında çok daha başka şeyler de vardı.

"Konuşmamızı mı dinliyorsun?" Bunu biraz önce ofisimde Vini ile kahve içerken konuşmuştuk.

"Belli ki," dedi hiç çekinmeden. Yan gözle bana baktı, tepkimi ölçmeye çalışıyordu sanırım ama ona kızsam da umursayacağını düşünmedim. Sadece neden bu zahmete girdiğini merak ediyordum.

"Neden konuşmalarımı dinliyorsun ki?"

"Çünkü duyabiliyorum."

"Duyabildiğiniz her şeyi dinlemediğinizi biliyorum." Bunu daha önce Vaha'ya direkt sormuştum ki Reyna'da bu konuda epey şey biliyordu. Vampirlerin duyularını insanlara göre çok daha hassastır. Çok daha iyi görüp, duyabilirler ama bunun için bir şekilde odaklanmaları gerekir. Çoğunlukla kendilerinin bastırırlar çünkü diğer türlüsü gürültülü olur. Vaha bunun daha çok vızıltı gibi olduğunu söylemişti, zamanla o vızıltıları duymayacak kadar alışıyordunuz, özellikle kulak kesilmezseniz tabii.

"Seni tanımaya çalışıyorum."

"Elbette doğrudan bana sormak yerine insanlarla konuşmalarımı dinlemek daha mantıklı." İğneleme yaptım ama gülümsememi bastıramadım. Ses tonumun daha kinayeli olmasını umuyordum.

"Elbette daha mantıklı," dedi omuz silkerek. "Bana yalan söyleyebilirsin."

"Yalan söylemeyeceğimiz konusunda bir anlaşma yapmıştık ya."

"Sana neden inanayım?"

"O halde neden benimle anlaşma yaptın?"

"Yalan söylediğini yakaladığımda bunu yüzüne vurabilmek için."

"Ne tatlı," dedim. "Gerçekten çok sağlıklı bir ilişki."

"İlişki mi?"

"Havaya girme hemen." O kelimeyi kasıtlı seçmiştim. "Aramızdaki benim bilmediğim her şeye rağmen bildiğim ve sahip olduğum tek ilişkiyi kast ettim, iş ilişkimizi yani." Daha çok ne tepki vereceğini bilmek istemiştim ve o kelime onu gülümsetmişti. Son iki gündür bana çok sık gülümsüyordu ve buna alışmaya başlıyordum.

"Dün gece rahat uyudun mu?" Demek yine sorularla konuyu değiştirecektik, pekala.

"Bebekler gibi."

"Yalancı," dedi ama gülüyordu. "Uyumadığını duydum."

Elbette duymuştu, buna şaşırmasam da evdeyken hareketlerime daha çok dikkat etmem gerektiğini aklıma not ettim. Tanrım sifonu çektiğimde bile bunu duyması garipti.

"Yalan sayılmaz," diye bilmişlikle kendimi savundum. "Bebeklerin gece ebeveynlerini uyutmadığını duymadın mı hiç? Çünkü uyumazlar."

"Kurnaz."

"Kendi geçmiş yaşamımla ilgili bir şey soramıyorum, seninkiyle ilgili sorabilir miyim?" Hafifçe öne dönerek izin istedim. Sonuçta ne olursa olsun birinin özel alanına girmek üzereydim, herkesten bunun için izin istenmesi gerektiğine inanıyordum.

"Mesela?"

"Mesela ailen var mıydı? Çocuğun oldu mu hiç? Vampirlerin çocuğu olabiliyor mu?"

Arabanın hızı bir anda arttı, gaz pedalına gereğinden fazla baskı uyguladığını anladım, neredeyse araç yolda savruldu ama direksiyon hakimiyetini kolayca sağladı. Yüzüne baktığımda sabit donuk bir bakışlar karşıya bakıyordu.

"Soramazsın."

Yanlış bir şey sorduğumu anlayıp koltuğa yaslandım ve sessiz kaldım. Yavaş yavaş onu tanıyordum, ruh hali böyle değiştiği zamanlarda üstelememek en iyisiydi yoksa geri tepecekti ve muhtemelen kalbimi kırmaya çalışacaktı. Hırsını böyle çıkarıyordu. Belli ki bir yarasına dokunmuştum. Belki de onları kaybetmişti belki de hiç sahip olmamıştı bu yüzden üzgündü. Ne olduğunu şimdi öğrenemeyeceğim açıktı.

Cep telefonunu çıkardı, çaldığını duymamıştım belki de titriyordu. Ekrana baktı bir süre düşündü sonra bir anda arabayı durdurdu.

"Mobilyaları yarın hallederiz," dedi. Kapıyı açarken yarı açık ağzımla ona bakıyordum.

"Hey," dedim refleksle. "Nereye?"

"İşim çıktı."

"Ve sen de arabayı öylece yolun ortasında durdurdun mu?" Dönüp arkadaki arabalara baktım ama yanımızda kalan boşluktan geçip gidiyorlardı. "Gideceğin yere bırakabilirdim," dedim kaşlarımı çatıp.

"Herkese uygun bir yer değil. Gidiyorum." Kapıyı üzerime kapattı. İnanamıyordum. Yol kenarında durmuş ona bakıyordum ve mantıklı düşünmeye çalışıyordum, ben cep telefonumu çıkarmak için çantama eğildiğimde o çoktan gitmişti. Belli ki arabamdan daha hızlı olduğunu düşünüyordu.

Arabadan inmek yerine bacağımı atıp iki büklüm şekilde diğer koltuğa geçtim. Bir araba kornoya basınca beni görebilecekmiş gibi özür dilercesine dudaklarımı birbirine bastırdım. Resmen yolun ortasında öylece bırakmıştı beni!

Abartma Luzia sanki arabadan atmış gibi davranıyorsun.

Acaba o kadar özel bir soru sorduğum için mi birden vazgeçmişti. Ama mesajı okuduğunu görmüştüm ve sadece bana rol yapmak için telefonundan bir mesaj açacağını sanmıyordum.

Mesaj kimdendi ki?

Nereye gidiyordu?

Neden herkes için uygun değildi?

Yanaklarımı şişirerek nefesimi verdim. Koltuğu kendime göre ayarlayıp dikkatimi dağıtmak için müzik açtım ve yola koyuldum. Walmarta neredeyse varmıştık, kasabada bulabileceğimiz en iyi şeyler genelde orada olurdu. Belki de gidip mobilyaları tek başıma seçer bu işten kurtulurdum.

Ve onu daha çok sinirlendiririrdin.

Bir kere yola çıkmışken yine de alışveriş merkezine gitmeye karar verdim. Arabadan inip bir şeyler yemek için önce bir kafeye oturdum. Yemeğim geldiği sırada Reyna'yla telefonda konuşuyordum, biraz erken çıkabilmesini umuyordum ama hiç şansım yoktu. Retoran bugünlerde çok fazla etkinliğin favori mekanı olmuştu. Reyna neredeyse gece yarısına kadar çalışması gerektiğini söylüyordu ama yine de buluşacaktık. Hala kasabadan uzaklaşmak istediğini söylüyordu sanırım kimse tarafından duyulmadığımıza emin olmak

istiyordu çünkü Vaha hakkında konuşacaktık ve Vaha'yı kasabada herkes tanıyordu. Reyna'yla hassasiyeti için gurur duydum, muhtemelen sinirle onun hakkında kötü şeyler de söyleyebileceğinden endişeleniyordu. Buluşma yerimizi kesinleştirdikten sonra oraya erken gideceğimi söyleyip telefonu kapattım.

Madem işten erken çıkmıştım ve buna patronum sebep olmuştu yeniden işe dönememe gerek yoktu. Zaten saat neredeyse iş çıkış saatine yaklaşmıştı. Reyna yerine bakabilecek birini bulabilirse daha erken geleceğini söylemişti. Bazen muhasebe sorumlusu Reyna yerine işleri yönetiyordu ve çok güvendiği bir garsonu da ona sık sık ihtiyacı olduğunda yardımcı oluyordu. Bu yüzden söylediği saatten daha erken geleceğine güveniyordum.

Şehir merkezine inmem neredeyse bir saat sürdü, dalgın olduğum için arabayı her zamankinden çok ama çok daha yavaş sürmüştüm. Bu kadar düşünceliyken araba sürmek bana iyi hissettiriyordu en azından yola odaklanırken kendimi güçlü hissediyordum. Bir şeyin kontrolünün bende olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Burada arada sırada kaçtığımız Nemphis isimli küçük bir bar vardı. Tamamen köhne bir yerdi ve belli müşterileri oluyordu. İnsanların çoğu daha büyük ve artık daha lüks yerleri tercih etse de biz oranın müdavimiydik. Genellikle rezervasyon yaptırmanız gereken bir yer değildi yine de hazır vaktim varken uğrayıp gece Reyna ile geleceğimizi ve bize çok sevdiğimiz köşedeki masayı ayırmalarını rica etmiştim.

Nemphis'ten ayrıldıktan sonra ertelediğim işlerim için koşturdum. ATM'den para çektim, birikmiş vergilerimi ödedim. Kısa bir süre kahve alırken annemle konuştum, beni ziyaret etmek istediğini söyleyince büyük bir suçluluk hissederek hiç sırası olmadığını söylemek zorunda kaldım. Sidra Dekatlon ile karşılaşmasını istemezdim. Elbette bu reankarne olayını bilmiyordu, bilse ne düşünürdü kestiremiyordum bile. Onlar daha geleneksek insanlardı ve belki hepimiz öyle kalmalıydık.

Alışveriş merkezinde dolaşıp bir süredir fırsat bulamadığım ihtiyaçlarımı giderdim. Kendime birkaç parça yeni kıyafet aldım. Her gün iş yerinde şık görünmek benim için zahmetli olmaya başlamıştı. Makyaj malzemeleri satan mağazada sandığımdan daha çok oyalanmıştım ama seçtiklerimden epey memnundum. Reyna yola

çıktığını haber verdiğinde kitapçıya giriyordum ve saat akşam 21.40'ı gösteriyordu.

Bunun bir tesadüf olup olmadığını bilmiyordum ama kasabadan uzaklaştığım anda göğsümdeki ağrı yavaş yavaş artmaya başlamıştı. İlk başta ciddiye almamıştım ama bir kitaba uzandığım esnada neredeyse göğüs kafesimin delindiğini hissetmiştim. Istırap verici bir an başım döndü ama bayılmadan kendimi bir sandalyenin üzerine atabildim. Kafein kalbinizin dostu değildir ama sakinleşmek için elimde başka bir şey yoktu, paketteki buzlu kahvemden büyük bir yudum alıp başımı masaya yasladım.

Regl olmak ve regl sancısı ve Sidra Dekatlon yetmezmiş gibi bir de üzerine buna maruz kalmıştım. Gerçekten şahane.

Kendimi zar zor topladığımda aklımda tek bir şey vardı.

Gece ışığı.

Hem kafamın içindeki muhtemel kötü yanım hem ağrılarım hem de ruh halim var gücüyle vampir kanı istiyordu. Şeytan içten içe beni bulunduğum konumdan dolayı dürtüyordu. Aslında mantıklıydı. Sidra'ya güzel bir ders de vermiş olurdum. Bağımlılığımı kabul ediyordum ve sancısız geçirmek istediğim bir geceye ihtiyacım vardı.

Böylece paketleri arka koltuğa koyup arabayı Nemphis'in olduğu caddeye sürdüm. Gitmek istediğim yer sadece bir sokak ilerisindeydi. Burası yerlilerin takıldığı bir getto mahallesiydi ve yasa dışı bir şeyler arıyorsanız bulabilirdiniz. Daha önce Reyna ile birkaç kez ot almaya geldiğimizde gece ışığı sattıklarına da şahit olmuştum. Ot yasa dışı değildi ama gece ışığı kesinlikle öyleydi.

Bir hırdavat dükkanının giriş katından aşağıya merdivenler iniyordu ve herkes oraya neden indiğinizi az çok bilirdi ama bu alıştıkları bir şey olduğu için garip bakışlarla karşılaşmıyordum. Merdiven basamakları gıcırdadığında bir nebze kendimi sorguladım ama nihayetinde geri dönmedim.

İki odalı küçük bir salondu. Aşağıya ilk indiğinizde yapıştırma geçici dövmeler ve bir piercing kabini sizi karşılıyordu. Loş bir aydınlatması vardı. Köşede bir masa ve öylesine oraya konulmuş eski kırmızı bir kanepe duruyordu. Duvarın kenarında karşılıklı iki sandalye ve ortada daire şeklinde uzun bir sehpa vardı. Koltuklardan birine satıcı olan ama işinin piercing yapmak olduğunu söyleyen şapkalı genç bir adam oturuyordu. Geldiğimi görünce ne istediğimi söylememi bekledi.

Yaklaşıp biraz ot ve gece ışığı istediğimi fısıldadım. Adam beni baştan aşağı süzdükten sonra başını sallayıp diğer odayı işaret etti. Peşinden gitmeden önce merdivenden yukarıya baktı ama kapıyı kapatmıştım.

İçeride, kapının arkasında gizli bir bölme vardı. Ahşap tabloyu çıkarıp duvarın içine gömülü dolaptan bir kutu çıkardı.

"Kanlar kime ait?" diye sordum. En önemlisi buydu.

"Elimde iyi mal kalmadı," dedi yüzünü asarak. "Kaliteli bir şey bekleme. Hepsi genç."

"Farklı kişiler mi?"

"Aynı vampirden iki kez kan alabileni sadece takdir ederim," dedi.

"Kutuyu alabilir miyim?" diye sordum. İçinde beş küçük şişe gece ışığı vardı. Renkleri ve dokuları birbirinden farklıydı. Şişeleri elime alıp inceledikten sonra istersem koklayabileceğimi de söylemişti. Gerçek bir bağımlı kokuları ayırt edebilirdi. Vampir kanı baharatlı metalik bir kokuya sahip oluyordu ve tazeliğine göre koku derecesi ayrıştırılabilirdi.

"Parasını ödersen," dedi satıcı.

Çantamdan banknotları uzatıp şişeleri ve küçük bir paket ot torbasını çantama yerleştirdim. Bugün büyük bir çanta aldığım için memnundum. Muhtemelen kafası güzel olduğu için parayı alınca ıslık çaldı. Ben de içimden çalıyordum.

Temiz havaya çıktığımda nefes aldım. Yeniden Nempis'e yönelmeden önce ara sokaklardan birine girdim, küçük şişelerden birinden küçük bir yudum aldım. En azından dürüst bir satıcıydı, kan gerçekten fazla genç birine aitti. Bütün şişeyi kafama diktim ve köhne bara doğru yürüdüm.

Reyna geldiğinde kısaca sarıldık. İkimiz de masaya yerleştiğimizde sarhoş olacağımızı düşünmüyorduk. Birkaç iyi kokteyl içecek ve sohbet edecektik. Her şey öyle başlamıştı. Gece ışığı etkisini gösterdiğinde kendimi çok daha iyi hissediyordum ama sonra vampirlerden konuşmaya başladık. Barın sahibi bize lezzetli likörler ikram edince kırk yılda bir böyle bir vaktimiz oluyor deyip geri çevirmedik. Ve sonra arkasında tekila geldi, Reyna'nın Vaha'dan bahsederken tadı kaçtığında çantamdan ot paketini çıkardım. Eve nasıl gideceğimizi düşünmeyi bırakmıştık.

"Dört yıldır onunlasın," dedim. "Ne düşünüyordun ki?"

"Sanırım onun daha insan olacağını düşünüyordum."

"O halde bir insanla çıkmalıydın."

"Biliyorum biliyorum ama ona aşık oldum. Benim insanım olmasını istedim."

"Vampirlerde işler daha çok onların insanı olarak yürüyor sanırım." Söylediğime kendi kendime güldüm.

"Sen bunu daha kolay kabul etmiş gibi görünüyorsun."

"Nasıl yani?"

"Sidra daha iyi biri olsa onun insanı olmakta bir sakınca görmeyecek gibisin."

"Bilemiyorum," diye kabul ettim. "Bunu bilmem için Sidra'nın daha iyi biri olması gerekir ki bu epey imkansız."

"İki gündür Vaha'yı görmüyorum. Kendimi işe verdim ama onu özledim ve bensiz ne yaptığını çok merak ediyorum." Dönüp biraz daha içti. "Siz hiç konuştunuz mu?"

"O sabahtan beri konuşmadık ama eminim o da kendini işlerine vermiştir."

"İşleri..." dedi Reyna. "Sence gerçekten ne iş yapıyor?"

"Bundan önce senin ne isteyip istemediğine karar vermen lazım," dedim dirayetle. "Onunla olmak istiyorsan gerçekten onunla olmalısın. Vampir olan onunla."

"Onu seviyorum," dedi sanki bu her şeye yetmeliymiş gibi ki bana kalırsa da yetmeliydi. "Ama yanlış şeyler yaptığını bilerek onunla olamam."

"O bir vampir dedim, burada durum kime göre yanlışa dönüyor. Çünkü ona göre yaptıkları ya da yapacakları kötü değil hatta normal. Bunun hakkında düşündüm, vampirler ve insanlar hakkında. Bana ceylanı ve kaplanı anımsattı. İkisi de hayvan, ikisi de doğada yaşıyor ama beslenme şekilleri tamamen farklı. Biri otlarla hayatta kalırken diğeri avlanıyor."

"Evet! Kaplanlar ceylanları avlıyor."

"Belki bazıları arkadaş oluyordur," diye iyimser bir yaklaşımda bulundum.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hemen hemen." Sonra ona döndüm. "Açıkçası Sidra'yı tinderta beğenmiştim ve onunla buluşmayı istemiştim ama aslında bu sadece beğeniydi. Onun vampir kişiliğini öğrenince sanırım ondan etkilendim.

Yani ben aşık olursam ki umarım olmam sanırım Sidra'nın vampirliğini de severdim."

"Bu korkutucu gelmiyor mu?"

"Heyecan verici geliyor." Düşüncesiyle bile gözlerim irileşti. Sonra içtiğim kokteylin etkisiyle ona doğru kıkırdadım, "Bir vampirler sevişmek nasıl bir his?"

Reyna da kahkaha attı. "Kesinlikle çok iyi. En iyisi Lu."

"Tamam," dedim. "Bu cepte. Başka iyi yanları neler?"

"Güçlü olmasını seviyorum, elbette ben de güçlü bir kadınım ve başımın çaresine bakarım ama onun güçlü olması da bana güç veren şeylerden biri. Güven verici. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Ve her zaman hızlı. Dakik. Net biri. Dengede kalmama yardımcı oluyor. Bana kendimi dünyadaki en özel kadınmışım gibi hissettiriyor."

"Gördün mü," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Aslında bencillik ediyorsun çünkü onun iyi yanlarını isteyip kötü yanlarını istemiyorsun. Aynısını o sana yapsa çok kötü hissederdin."

Reyna bir süre düşündü sonra kaşlarını çattı. "Ama en başında böyle değildi yani bunlardan bahsetmezdi."

"Hazır olmanı bekledi."

"Buna hazır olabileceğimi sanmıyorum."

"İşte bu da senin hayati seçimin," dedim. "İyi düşünmelisin. Ama vampir sevgilim olsa-" Güldüm ve yine ona doğru eğildim. "Beni ısırmasını isterdim."

"Ne?" dedi Reyna inanamıyormuş gibi.

"Merak ediyorum," diye omuz silktim. "Nasıl bir his olduğunu. Bana özel bir şeymiş gibi geliyor. Onun hayati derecede ihtiyaç duyduğu bir şeye sahipsin ve ona bunu sunuyorsun. Birisi kahvem için buz getirdiğinde bile minnettar oluyorum ve biraz da gece ışığı yüzünden onları anlıyorum, benci bir vampir için aşık olduğu birinin kanını içmek çok özeldir."

"Dört yıldır bir vampirle birlikte olan benim ama bir kez bile böyle şeyler düşünmedim." Karamsarlaşmıştı. "Belki de ben onu hak etmiyorum."

"Belki de sen ikinize de fazla yükleniyorsun." Biraz daha içtim. "Ve her şeyi fazla kontrol etmeye çalışıyorsun. Bana verdiğin tavsiyeye uy ve akışına bırak."

Reyna başını masaya yaslayıp kendi düşüncelerine boğuldu, ben de benimkilere. Gecenin ilerleyen saatlerinde bizi alması için Vaha'yı aradım. Bir araç kiralayabilirdim ama Reyna sarhoştu ve bence tüm bunları konuşması gereken kişi ben değildim. Arkadaşımı çok iyi tanıdığım için gevşediği bu halinin boşa gitmemesini sağlayacaktım. Düşündüklerini olmasını istediği gibi değil, içinden geldiği gibi söylemeliydi. Reyna her zaman biraz katı olmuştur, kendi kurallarını izlemeyi sever ama bazen durması ve biraz dağıtması gerekiyordu. Vaha'ya güveniyordum ve ilişkileri bitecekse de Reyna'nın hissettiği her şeyi söylediğine emin olacaktım.

"Aradığın için sağ ol," dedi Vaha geldiğinde.

"Ona dikkat et," dedim. Malikanenin önündeydik, Reyna ön tarafta sessizce bekliyordu. "Ve sakın üsteleme. Sarhoş olduğunu biliyorum ve bunu gerçekten söyleyemediklerini söylemesini istediğim için yapıyorum. Ama o söylemiyorsa ondan bir şey almaya çalışma, tamam mı?"

"Sarhoş bir kadından faydalanacak kadar iğrenç bir adam olduğunu düşünüyorsan kalbimi sök Luzia," dedi ve oldukça ciddiydi.

"Kadınlar kadınları kollamalı." Hafif sarsılarak arabadan indim. "Sevdiği dostlarına karşı bile." Tatlı tatlı gülümsedim.

"Sen iyi misin?"

"Evet, hoşça kal."

"Arabanı ben aldırırım, sabaha kapıya bırakırlar."

"Sen bir numarasın."

Vaha güldü sonra arabası usul usul uzaklaştı. Onu ilk gördüğünde Reyna öne bana kızdı ama sonra gidip ona sarıldı sonra onu yumruklamaya çalıştı sonra arabasına bindi sonra biraz ağladı sonra da sustu. Tüm bunları içinde yaşayıp kendini mahvetmesini istemiyordum, keşke aynı şeyi ben de yapabilseydim ama bedenim hafifçe sallansa da zihinsel olarak tamamen kendimdeydim. Gece ışığı sağ olsun.

Kapıyı açarken anahtarı deliğe isabet ettirmekte zorlandım ama sonunda içerideydim. Işıkların hepsi kapalıydı ve gülüyordum. Bilincim kendindeydi ama alkolün bedenimde yarattığı gevşemeye engel olamıyordum. Normalde kendimi tutmam ve sessiz olmam gerekirdi, bunu biliyordum ama kendimi tutamıyordum.

Merdivenleri çıkarken birkaç kez tökezleyip daha çok güldüm. Her zaman orada olduğunu bildiğim tablolara bakmaya çalışıyordum ama karanlıktı. Odama ulaşabilmek için üç kat çıkmam gerekmişti. Daha önce merdivenlerin bu kadar uzun olduğunu fark ettiğimi sanmıyordum. Yukarıda hafif bir ışık vardı, açık bir kapı ana holü aydınlatıyordu.

"Kurallarımı yıkıyorsun ve gürültü yapıyorsun." Sidra merdiven tırabzanlarının devam ettiği orta kısımda kalan korkuluklara yaslanmıştı. Bana o kadar kötü bakıyordu ki onu oradan aşağı itsem ve dört kat boyunca düşse ne olur diye merak etmiştim. Ben ölürdüm.

"Sadece odama gireceğim," dedim ama kelimeler biraz bölük pörçük çıktı.

"Sarhoş musun sen?"

Başımı iki yana salladım.

"Çok ikna edici."

"Ben seni ikna edemem ki. Sen ikna olmak istemiyorsun."

"Sarhoşsun," dedi iğrenir gibi.

"Buna da mı karşısın?"

"Bu hale gelmene? Evet karşıyım." Ben tökezleyince kaşlarını çattı. "Ayakta duramıyorsun."

"Sarhoş değilim," dedim kendimi biraz toparlayıp. Durduğu yerden doğrulup sıkılmış gibi başını çevirdi. Sürekli böyle olmak zorunda mıydı. Vaha Reyna'ya ne kadar nazik davranmıştı.

"Sana ispatlayacağım." Sonra sadece sarhoş birinin yapacağı bir şeyi yaptım. Ahşap korkuluklara tırmanıp diğer tarafına geçmek için bir bacağımı dış kısmına attım.

"Ne yapıyorsun?" Gerilmişti.

"Ayakta durabilirim," dedim. "Hatta burada bile ayakta durabilirim."

"Kes şunu." Bana doğru bir adım atacak oldu ama sadece refleksti neredeyse yerinden kıpırdamadı bile.

"Tabii," dedim uzun uzun. "Bana dokunamıyorsun yani beni durduramazsın."

"Tam olarak sarhoş biri gibi davranıyorsun."

"Bundan sana ne ki!" diye güldüm. "Benden sana ne."

"Sakın kıpırdama."

Onu dinlemeden diğer ayağımı da korkuluğun diğer tarafına attım. Bir an hemen arkamdaki koca boşluğa baktım, kapkaranlıktı ve düşündüğümden daha ürkütücüydü. Ellerimle ahşabı iyice tuttum.

"Düşersem beni kurtarır mısın?" diye gülümsedim.

"Hayır."

"Yani öylece ölmeme izin verir misin?"

"Belki acil servisi ararım."

"Yetişemezler," diye burun kıvırdım. "Sen de intikamını alamamış olursun." Kıkırdadım. Aslında gevşemiş olmak hoşuma gitmişti. Onun böyle karşımda gerildiğini görmek, bana yaptığı gibi onu kıvrandırmak.

"Tamam, geç bu tarafa artık."

"İyi böyle."

"Kuralları çiğniyorsun."

"Hiçbir şey yapmadan öyle odada oturuyor muydun?"

"Bu tarafa geç."

"Çok patrovarisin."

"Ve dinlemezsen biraz sonra kovulacaksın."

"Mesai saatleri dışındayız." Yine güldüm. "Kovamazsın."

"Öyle bir kovarım ki!" Bu defa bir adım attı. Büyük bir hamleydi.

"Çok kabasın yine..." diye mırıldandım. Bir ayağımı kaldırarak tek ayağımın üzerinde durduğumda bakışları ayağımla ellerim arasında gidip geliyordu. Acaba aklından ne geçiyordu.

"Bana hep kötü davranıyorsun!" Bu defa kaşlarımı çattım. Ona sinirliydim ama yeterince sinirli davranamıyordum.

"Sana hak ettiğinin yarısı kadar bile kötü davranmıyorum!"

"O ben değildim diye kaç kez söyleyeceğim. Ne yaptı sana kalbini mi kırdı?" Daha çok bağırdım. "Sen de benim kalbimi kırıyorsun!"

"Kalbine hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Yaptın!" Hızlı hızlı başımı salladın. "Sabah söylediklerin korkunçtu. Randevumuzla alay ettin. Farkında bile değilsin, seninle o randevuya çıkmayı gerçekten istemiştim ve sen bununla alay ediyorsun." Başımı yere eğip daha kısık sesle konuştum. "O randevuyu gerçekten istemiştim."

Bir süre baktı. Kararsız görünüyordu. "Tinder kullanan biri için fazla alıngansın." Bunu düşünceli bir şekilde gerçekten anlamaya çalışır gibi sormuştu.

"Mesaj yazdığım tek kişi sendin," dedim. "Sonra her şeyi mahvettin. Geçmiş yaşamımdaki bir yansımaya söylediklerin umurumda değil, o yüzden söylediklerinle baş edebilirim ama bu hayatımda tanımak istediğim senle ilgili beni incitme. O küçük aptal randevu benim için önemli çünkü ben olduğum tek andı, senin kim olduğunu bilmediğim tek andı. Berbat bir randevuydu ama en azından benim için orada olduğunu düşünüyordum, geçmiş yaşamımdaki benliğim için değil."

"Bunu olduğundan karmaşık hale getirme," dedi daha yumuşak bir şekilde. "Bu tarafa geç artık." Sonra kendini tutmaya çalışır gibi duraksadı. "Lütfen," diye kaşlarını kaldırdı.

Birkaç saniye ona baktım. Aklımdan bir anlığına düşme fikri geçti. Düşersem beni tutar mıydı? Üzerine bahis oynamak istemezdim. Yeterince ileri gitmiştim. Bu kadarı bana yeterli olmuştu. En azından ben de içimdekileri dökmüştüm. Ve ne denli ciddi olduğumu anladığını umuyordum.

Bacağımı yine diğer tarafa attım, her saniyesinde gerilim içindeydi bunu çenesine giden ve orada olmayan bir şeyi kaşıyıp duran parmaklarından anlayabiliyordum. Kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı ve dudakları gerilimle dümdüz olmuştu. Ben onun kadar vicdansız değildim bu yüzden bu anı uzatmak yerine çabucak kendimi diğer tarafa attım. Nihayet karşısında iki ayağımın üzerinde durduğumda öfkesiyle yüzleşmek için ifadesizce bekliyordum.

"Bir randevu," dedi hala sinirli olan yüzüne rağmen. "Benimle randevuya çık. Tek bir randevu. Daha sonra unutacağımız bir gün. İkimizin de geçmişi aramızda durmadan."

Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım.

"Sadece sen ve ben mi?" Tekrar kirpiklerimi kırpıştırdım. "Yani bu yaşamdaki sen ve ben." Bu gece ışığından bile daha iyi hissettirmişti. Hatta on kat daha iyi hissettirmişti.

"Sadece sen ve ben."

Bölüm sonu!
Umarım keyif almışsınızdır...
Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!
Öpücükler
Instagram: ngkabal
Twitter: ngkabal

8. BÖLÜM: GÜN SONU

Herkese merhaba ve keyifli okumalar!

NP: Yoko Ono, Every Man Has a Woman Who Loves Him

Yıldızımızı parlatmayı unutmayın...

******

Uyandığım anları genellikle severdim, hiçbir zaman tembel biri olmamıştım ama hayatımın yataktan çıkmak için çok zorlandığım zamanları da olmuştu. Daha küçükken kalbimdeki ağrının sebep olduğu zorluklar çoğunlukla psikolojikti. İnsanların arasındaki bozuk insandım. Sosyal çevre edinemiyor ve en nihayetinde insanlarla sorunlar yaşıyordum. Böyle zamanlarda sabah uyandığınızda kalkıp insanların arasına karışmak için hevesli olmazdınız.

Bunlar eskide kalmıştı, büyürken bazı şeyleri aşmayı ve bazı insanları da nasıl memnun edeceğimi öğrenmiştim. Bu yüzden üniversite hayatım elbette Reyna'nın da katkısıyla çok daha iyi geçmişti. Sonra vampirlerin ortaya çıkışı vardı, onlar ifşa olduktan sonra benim gibi garip insanlar o kadar da garip olmamaya başladı. Ve ne büyük çelişki ki bütün bu sorunların ana sebebi bir vampir olmasına rağmen vampirlerin ifşası bana normali vermişti. Onlarla hayat benim için daha kolay seyretmişti.

Bu kasabaya gelmek hayatımı daha da iyi yapan şeylerin kesinlikle başında geliyordu. Gizem dolu geçmişime ki bu noktada bu geçmişten çok başka bir yaşamım oluyordu- ona rağmen.

Ama bu sabah uyandığımda tüm bunların hepsinden öte bir şey vardı. Gülümsüyordum. İçim kıpır kıpırdı. Bir an önce yataktan çıkmak ve güne başlamak istiyordum. Aynı anda yatağın içine gömülmek ve dün geceyi tekrar tekrar düşünmek istiyordum.

Sidra Dekatlon'a kapılıyordum.

Bu sürpriz değildi. Oldukça beklenen bir durumdu. Eminim psikoloğumu arasam bunun gerçek değil olan bitenin sonucunda ortaya çıkan bir duygu karmaşası olduğunu söylerdi. Ben de ona fark etmez derdim. Fark etmiyordu.

Onun benden hoşlanmasını istiyordum.

Ve şimdiden randevuda ne giyeceğimi düşünürken kanım kaynıyordu. Reyna'dan destek almalıydım. Belki alışverişe çıkardık. Belki de dün aldığım kıyafetlerden birini seçerdik.

Örtüyü kaldırıp yataktan çıktım, aklımda bu vardı.

Telefonumdan bir şarkı açıp duş alırken aklımda bu vardı.

Saçlarımı özenle tararken aklımda bu vardı.

Dizlerimin altına kadar uzanan, yırtmaçlı siyah dar eteğimi giyinip üzerine olabildiğince salaş siyah ince bir kazak geçirdim. *Aklımda o vardı.* Saçlarımı düz bir şekilde serbest bıraktım. Altın rengi kolyelerimi üst üste takıp parmaklarıma da aynı tonlarda yüzükler taktım. Aklımda o vardı. Makyajıma her zamankinden fazla özen gösterdim, siyah topuklu botlarımı giyindim. Çıkmadan önce dudağıma yabanmersinli nemlendiricimi yedirirken *aklımda o vardı.* Gülümsedim. Orta parmağımla nemlendiriciyi dudaklarıma iyice yedirirken bunu fark etmesini umuyordum.

Kapıdan çıktığımda gülümsememi bastırmaya çalışıyordum. Her zaman yaptığım gibi önce etrafta kimse var mı diye kontrol ettim ama bu defa olmasını istediğimi fark ettim.

Yoktu.

Onunla gündüz karşılaşmak çok kolay değildi. Yan yana odalarda kalmamıza rağmen, aynı evin içinde yaşamamıza rağmen gerektiğinden daha az karşılaşıyorduk sanki.

Dün gece gayet farkında bir şekilde sarktığım merdiven korkuluğuna baktım. Aşağı inerken parmaklarımı korkuluğun üzerinden tırabzanlara kadar dolaştırdım. Sidra Dekatlon benim profesyonel bir tırmanıcı olduğumu bilmese de olurdu. Benim için endişelenmesi hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti.

"Çok hoş görünüyorsun Luzia."

Elinde kahve fincanıyla ofisine giren Ezekiel'e gülümsedim. Mera yanından uzanıp "Ve neşeli görünüyorsun," diye düşünceli bir şekilde bakındı. Yüzümde hala sersem bir gülümseme olduğunu o an fark ettim.

"Güzel bir gün," diye omuz silktim. "Teşekkür ederim Ezekiel." Kendime bir kahve almak için ortak alana dolaştım. Koridorun arasında kalan küçük bir yerdi ama burayı seviyordum. Küçük bir kaçamak ve ara vermek için bana iyi hissettiriyordu.

Telefonumu çıkarıp kahve demlenene kadar Reyna'yı aradım. Onunla konuşmak ve olanları anlatmak istiyordum ama daha da önemlisi dün gece neler olduğunu merak ediyordum. Kulaklarım onun Vaha ile arayı düzelttiğini duymak istiyordu ama ayrılmaya karar verirse saygı duymak ve destek olmakta da kararlıydım.

"Saat kaç?" diye yeni uyandığı aşikar bir ses tonuyla açtı telefonu. Bu iyiye işaretti. Bir şeyler kötü gitse Reyna uyuyamazdı ya da sabah çok erken bir saatte ayağa dikilirdi.

"Neredeyse dokuz," dedim. "Uyan ve bana olanları anlat."

"Anlatamam." Esnedi.

"Tabii ki anlatacaksın." Dolaptan çıkardığım beyaz fincana biraz kahve ilave ettim.

"Şimdi anlatamam Lu."

"Ama merak ediyorum," dedim. "Ne konuştunuz? Vaha'yı çağırdığım için bana kızdın mı? Ayrılmak istemediğini söyledi değil mi? Berbat görünüyordu-"

"Luzia buradayım."

"Vaha!"

"Luzia!"

Kıkırdadım.

"Biliyorsun ben senin tarafındayım, Reyna bazen şey olabiliyor."

"Ben de buradayım," diye mırıldandı Reyna ama bir yanı çoktan uykuya geri dönmüştü.

"Kapatıyorum," dedi Vaha.

"Reyna uyanınca beni ara anlatamam gereken şeyler var."

"Ne oldu?" diye soran Vaha oldu.

"Kızsal şeyler."

"Düşüncesizce davranma." Telefonu suratıma kapattı.

Vampirler...

Kahvemi alıp ofisime geçtim. Gökyüzü gri ve kasvetliydi ama kendimi daha da iyi hissediyordum. Reyna ve Vaha'nın işleri yoluna koyacağını tahmin ediyordum. Birbirlerini sevdiklerinden şüphem hiç olmamıştı. İlişkilerini nasıl yürüteceklerini henüz hiçbirimiz bilmiyorduk ama birini sevmenin her şeye yeteceğine inanıyordum.

Mera içeriye girdiğinde bir sonraki serginin hangisi olacağına karar vermiştim. Heykellerden devam etmek istiyordum ve bununla ilgili

ayarlamalar için toplantı yapmamız gerekiyordu. Ve belki bu toplantı için müze sahibinin de bulunması gerekirdi.

"Haberleri gördün mü?" Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Bilgisayara eğilmekten ağrıyan boynumu ovarak açıklamasını bekledim. Elindeki tableti masaya ikimizin de görebileceği şekilde bıraktı.

"Bu sabah genç bir kadın öldürülmüş," dedi. "Açık arazide. Haber twitterdan yayıldı ama yerel bültenler de son dakika olarak geçmeye başladı."

Kaşlarımı çatıp haberi okumaya koyuldum. Bu kasabada neredeyse hiç suç işlenmezdi, herkes kendi halindeydi vampirlerden sonra bile. Reyna burada uzun yıllardır yaşıyordu ve her zaman neredeyse sıkıcı bir kasaba olduklarını söylemişti.

"Tüm kanı çekilmiş." Mera haber başlığını ürpererek okudu. Yirmili yaşlarının başındaki üniversite öğrencisi turistik gezi için geldiği amazon açıklarından ölü bulundu. İlk bulgular yalnız olduğu yönünde. Ekipler sabahın erken saatlerinden beri sıkı bir çalışma sürdürüyor, sızan haberlere göre genç kadının bedenindeki tüm kan çekilmiş. Bunun bir vampir saldırısı olma olasılığı kasabayı harekete geçirdi. Kesin sonuç için otopsi sonuçları bekleniyor.

"Çok korkunç," diyebildim.

"Daha korkunç söylentiler var. Sosyal medya çığrından çıkmış durumda. Birçok eyaletten benzer haberler gündeme geliyor. Vampirler şu an kimsenin gözüne görünmese iyi olur."

"Neden," diye sordum. Sosyal medyaya neredeyse hiç bakmazdım bu yüzden herkesin hakim olduğu çoğu gündemden bihaber yaşıyordum ve bundan büyük oranda memnundum.

"Kendilerine GARDİYAN diyen bir topluluk oluştu. Tüm dünyadan yandaş topluyorlar. Vampir karşıtlığını bir din gibi yayıyorlar ve katılımcıları her geçen gün artıyor. Bu haberlerle birlikte iyice kalabalıklaştılar. Vampirlerin öldürülmesi gerektiğini ya da bir yere hapsedilmesi gerektiğini savunuyorlar. İnsanlar için tehlikeli olduklarını ve sağduyuları olmadığını iddia ediyorlar. Aç bir vampir her zaman için psikopat bir katilden daha tehlikeli olurmuş."

Kaşlarımı kaldırdım. Ne düşünmem gerektiğine emin değildim. Aklıma Vaha'nın söylediği vampir saldırıları geldi. İntikam almak

isteyebileceklerini düşündüm. Sonra bana saldıran ve Sidra tarafından öldürülen vampiri çabuk unuttuğumu fark ettim.

Vampirliği savunmak gibi bir niyetim yoktu ama insanların masum olduğunu hiç kimse söyleyemezdi. Konu vampirler değildi. İnsanoğlu en başından beri ötekileştirmekten vazgeçmiyordu. Ne ırkçılık ne ayrımcılık hiçbir şey insanlığı durduramıyordu ve şimdi bunu vampirlerle körüklüyorlardı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum içten bir merakla. Mera buraya geldikten ve işe başladıktan iki ay sonra ofisime gelmişti ve o günden beri birlikte çalışıyorduk. Her zaman dürüst, çalışkan ve nazik olmuştu. Bir vampir patrona sahip olmanın ona ne hissettirdiğini bilmiyordum.

"Vampirleri ürkütücü buluyorum." İtiraf ederken yüzünü ekşitti. "Ama onlara karşıt böyle bir eylemde bulunmazdım. Dünyanın sadece bize ait olduğunu düşünmek haksızlık," dedi.

"Olur mu," diye kinaye yaptım. "Bütün evren sadece biz muhteşem insanlar için. Bu uğurda elbette bitkileri, hayvanları, vampirleri ve yeri geldiğinde uzaylıları harcayabiliriz."

Mera kısık bir kahkaha attı.

"Bu olaylar büyür," diye başını salladı. "Siyasi boyutunu düşünmek istemiyorum. Vampirler hala bazı hakları için mücadele ediyor ama aslında birçok mesleği yapmaları bile yasak."

Vampirler doktor olamıyordu, eğitim alabilirlerdi ama halka açık yerlerde doktorluk yapamazlardı. Hiçbir hastanede çalışamazlar ve özel klinik de açamazlardı. Öğretmen olamazlardı. Birebir insanlarla ilgili hiçbir meslek alanında yer edinemiyorlardı. Birçoğu illegal yollardan para kazanmayı biliyordu ve ne kadar uğraşılsa da devlet onları tespit etmekte zorlanıyordu. Kolayca ünlü olabildikleri için bu alanda kariyer yapabiliyorlardı, çok çılgın bir fan kitlesine sahipti ünlü vampirler. Kendi mekanlarını açabiliyorlardı ama hepsi sıkı bir denetimden ve onaydan geçmek zorundaydı.

Okullara kayıt yaptırabilmek için belli kontenjanları vardı. Kendi okullarının olmasına izin verilmiyordu, herkes vampirlerin göründüklerinden çok yaşlı olduğunu biliyordu ve gerçekten eğitim almak istediklerini düşünmüyorlardı. Onların kaçıncı kez okula gittiklerini bilemezdiniz çünkü birkaç yıl önceye kadar vampirlerin kayıtları bile yoktu. Okullardaki eşitsizliği engellemek için buna izin

verilmediği söylense de vampirlerin okul açmasına izin vermemelerinin asıl sebebi onların topluluk oluşturmasına engel olmaktı. Hükümet vampir orduları kurulsun istemiyordu. En azından kendilerini yönetmiyorlarsa.

"Zavallı genç kız..." diye mırıldandım. "Gencecik bir hayat son buluyor ama insanlar hala bunun ardından spekülasyon yaratıp konuyu kendilerine çeviriyorlar."

"Biliyor musun bazıları bunun kasıtlı olduğunu söylüyor, hatta Gardiyanlar tarafından yapıldığını. İnsanlarla vampirleri karşı karşıya getirmek için kurulmuş bir tuzak."

"Mera..." diye mırıldandım rahatsız bir şekilde. "Sosyal medya dedikodularını bırakıp işimize dönelim."

"Affedersin," dedi gerçekten mahcup bir şekilde.

"Sergiyle ilgili birkaç şey düşündüm, sana mail atarım daha sonra toplantıda nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşuruz."

"Elbette." Başını sallayıp tabletini geri aldı. "Hemen gidip çalışmaya başlıyorum."

Öğle arasında eşyalarımı toplayıp arabama atladım. Haberler sürekli daha da büyüyerek devam etmişti. Müze içerisindeki çalışma düzenini korumaya çalıştığım için ne kimseye bir şey söylemiş ne de onlara bu konuları konuşmak için fırsat vermiştim. Ama içim içimi yiyordu. Doğrudan Reyna'nın restoranına sürüp neler olduğunu anlamak için onunla konuşmayı deneyecektim. Vaha'yı merak ediyordum ama onu aramak için uygun zaman değildi.

Arabayı her zamanki yere park ettim ama bir problem olduğunu henüz arabadan inmeden bile fark etmiştim. Dışarıdan sadece Reyna ve Vaha'nın arabası vardı. Kapılar kapalıydı, her zaman kapıda olan karşılama görevlileri yoktu. Diğer personellere ait araçlar ve sürekli mutfağa bir şeyler getiren teslimat minibüsü de yoktu. Daha da kaygılanarak arabadan inip merdiven basamaklarını çıktım. Bugün giydiğim kıyafetler aksiyon sahneleri için seçilmemişti bu yüzden hareket etmek biraz zorluydu.

İçeride ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle her zamanki masasında oturan Vaha'nın yanında Sidra Dekatlon'u görmeyi beklemiyordum. Reyna ortalarda yoktu, ikisi de beni duymalarına rağmen bana dönmediler. Gözlerim etrafta dolaştı. Restoran her gün açıldığı gibi düzenlenmişti. Müzik çalıyordu, perdeler pencerelerin

kenarlarına her sabah yapıldığı şekilde uçlarından asılmıştı. Hatta ekmek sepetleri ve mumlar bile masalara yerleştirilmişti.

Mutfak kapısından Reyna çıktı, beni görünce duraksadı ama sonra yüzünden rahatlık ifadesi gelip geçti. Elinde bir tepside iki kadeh muhtemelen viski vardı. Gözlerini iyice açarak bana arka tarafa geçmemi işaret etti. Tepsiyi onlara bıraktı, masanın yanından geçerken Vaha göz ucuyla bana baktı ama Sidra hiç oralı olmadı.

Barın arkasından dolanıp onlara uzak kalacak köşeye geçtim. Reyna doğal bir şekilde müziği değiştirirken sesini biraz daha açıp benden dudak bükmeli bir takdir kazandı. Yanıma geldiğinde biraz daha gürültü yapıp sesimizi bastırmak için olduğunu düşündüm- kadehleri yerleştirmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım o bir türlü konuşmaya başlamayınca.

"Neredeyse yirmi dakika önce geldi," dedi. "Vaha ile konuşmak istedi, Vaha burada değildi. Olanları duydun mu? Onlarla ilgileniyordu ve bütün gün ortalıkta olmayacağını söylemişti ama aradığımda hemen geldi." Reyna göz ucuyla onlara baktı, Vaha içkisini içiyordu ama Sidra hiç dokunmamıştı.

"Benden müşterileri çıkarmamı ve kimseyi kabul etmememi rica etti," dedi kaşıyla Sidra'yı işaret ederek.

"Nedenmiş?" diye fısıldadım.

"Sormadım tabii ki!" dedi gözlerini açarak. "Ama çok kibardı ve gerçekten önemli olduğunu düşündüğüm için öyle yaptım." Reyna bir kadehi elinden düşürmek üzereyken son anda yakaladı. "Sabah geldiğimde restoranın önünde birkaç kişi vardı," diye neredeyse kulağıma eğilip fısıldadı. "Vampirleri istemiyorlar ve ben de yeni bir vampir garson almıştım. Vampir çalıştıran yerleri protesto edeceklerini söylüyorlardı."

"İnanmıyorum!" dedim. "Sen ne yaptın?"

"Ayaklarını kıçlarına sokmalarını söyledim."

Gözlerim diğer masadaydı ve bir saniye için Vaha'nın bakışlarını bize -daha doğrusu Reyna'ya- çevirip gülümsediğini gördüm. Bütün ifadesini iki saniye içinde değiştirdi. Ciddi bir konuşmanın ortasındaydılar ve bizi duymadıklarını düşünüyorduk ama duyuyordu ve Reyna'nın söylediğini duyunca gülümseyip ona baktı sonra hafif bir rüzgar esmiş gibi yeniden koptu ve Sidra'ya döndü.

Ne müthiş bir andı.

Birden kalbimin tıkandığını hissettim. Soğuk bir ürperti göğsüme çarptı. Elim refleksle o ağrının üzerine kondu. Reyna fark etmeden bar tezgahının kenarından tutundum. Kadehleri yerleştirip bana döndüğünde artık masaya sırtımı dönmüştüm çünkü yaslanma ihtiyacı duyuyordum.

"Cinayetle ilgili bildiğin bir gelişme var mı?" diye sordum fısıldayıp. Duymamaları için değil de daha çok rahatsız etmemek için sesimi kısmıştım.

"Vampir saldırısı olduğu kesin," dedi Reyna mutsuz bir şekilde. "Ama arkasında ne olduğundan emin değiller. Vaha bunun kasıtlı olduğuna son derece emin." Mera'nın söyledikleri aklıma geldi, insanların komplo kurmuş olacağı ama bunu yüksek sesle dile getirmeyecektim.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedim sadece.

Reyna doğrulup düşünmek için duraksadı. "Bu olayların ilişkimiz üzerindeki etkisinden bağımsız insanların takındığı tavır için rahatsızlık duyuyorum," dedi ve kendi düşüncelerinin onu rahatlattığını gördüm. "Vampirler tehlikeli mi, evet. Hepsi mi, hayır. İnsanlar tehlikeli mi, ah dostum hem de en tehlikelisi. Hepsi mi, hayır. Bu çok basit bir matematik ama bunu görmeyi reddediyorlar. Herkese aynı şekilde muamele gösteremezler."

Vaha'nın telefonu çaldı, muhtemelen cevaplamak için ayağa kalkıp dışarıya yürüdü. Sidra beklenmedik bir şekilde kalkıp yanımıza geldiğinde Vaha kapıdan çıkmıştı.

"Gerçek böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Reyna'ya. Bar masasının diğer tarafındaydı, tabureyi kenara çekip dirseklerini tezgahın üzerine yasladı.

"Elbette," dedi Reyna. "Bütün köpekler kuduz değildir."

Sidra'nın dudağı hafifçe kıvrıldı. "Peki yasalarla ilgili ne düşünüyorsun? Sence yeterince eşit mi ya da onların doğruyu bildiğini mi savunursun?"

Reyna kahkaha attı. Alaycı gülüşlerinden biriydi. "Sadece aptallar hükümetin doğruyu yaptığını düşünür. Siyaset de oldukça basit bir matematiktir. Sürekli televizyondalar ve önlerindeki kağıtlardan bir şeyler okuyorlar tipik bir film oyuncusu gibi. Ki zaten aynı şey onlar da rol yapıyor, seyirciye istediğini veriyorlar. Yasalar insanları diğer

insanlardan korumak için mi var bunu seninle sabaha kadar tartışırım ama esas soruna gelecek olursak elbette ortada bir haksızlık olduğunu görebiliyorum."

Kendine bir kadeh beyaz şarap koymak için durdu, dönüp bana da sordu başımı iki yana salladım. Hala mesai saatlerindeydim ve içmesem daha iyiydi. Sidra onayladı, Reyna onun önüne de bir kadeh beyaz şarap koydu, gözüm öylesine diğer masadaki bir yudum bile içilmemiş viski kadehine döndü.

"Vampirlerin insanlarla aynı şartlara sahip olması gerekiyorsa da bu o kadar kolay değil," dedi Reyna bir yudum alıp. Kendime limonata doldurmak için buzdolabına gittim ama hala onları duyuyordum.

"Vampirlerin birçok konuda ayrıcalıklı olduğu bu kadar açıkken bu tam anlamıyla bir eşitlik olmazdı. Yorulmuyorsunuz, yeme ihtiyacınız yok, uyumak zorunda bile değildiniz. Bilinciniz daha açık, insanlar kadar histerik duygular yaşadığınız söylenemez."

"O halde bize kendi haklarımızı versinler," dedi Sidra ona katılarak. Bulabildiğim en büyük bardağın yarısına kadar buz ilave ettim. "İnsan olmak istemiyoruz, birey olmak istiyoruz. Neden kendi şirketimiz, kendi hastanemiz, kendi okulumuz olamıyor?" Bunları söylerken sesinde keyifli bir hal vardı.

Reyna kadehini onun kadehine dokundurunca kristalin çarpışma sesi kulaklarıma doldu. Sürahiden limonatayı doldurdum, içine birkaç nane yaprağını gelişigüzel attım.

"Çünkü güç sadece korku tarafından alt edilir," dedi Reyna ona. "Bu insanlar da korkuyorlar. Güçlerini kaybetmekten. Vampirleri öylece özgür bırakamazlar bahse girerim kendi adalet sisteminizi onlara dayatmanız bir yıl bile sürmez."

Sidra güldü, gerçekten eğlenmişti. "Seninle sohbet etmek her zaman beklenenden daha iyi," dedi. Kadehi kaldırdı ama içmeden tezgaha geri koydu.

"Neyden bahsediyorsun sen?" Vaha içeri gireli on saniye falan olmuştu. Sidra'nın yanındaki tabureye oturdu.

"Reyna'nın sohbetinin ne kadar keyifli olduğundan," dedi Sidra.

"Sevgilime mi asılıyorsun?" Vaha bunu oldukça ciddi bir şekilde sormuştu. Çok rahatsız ediciydi.

"Beni seçer diye mi korkuyorsun?"

Vaha ona çok şiddetli bir öfkeyle baktı.

"Sakin ol," diye ellerini kaldırdı Sidra. "Buna nezaket deniyor Vaha." Doğrulup ellerini arkasında birbirine kenetledi. "Arada kullan."

Yeniden Reyna'ya döndü, "Biraz önceki sözlerim için bağışla lütfen," dedi hem samimi hem nazikti. "Sadece onu kızdırmak hoşuma gidiyor." Elini tezgahın üzerinden uzatıp Reyna'nın elini dudaklarına hafifçe dokundurdu. "Ağırladığın için teşekkür ederim, nezaketine karşılık ve elbette kapalı saatlerin bedeli olarak bir gece yarısı toplantısı için burayı kullanmam yeterli olur mu? İki saat kullanırız ama tüm gün ödemesi yapılır."

"Buna gerek yok," dedi Reyna elini kendine çekip. "Vaha istediği zaman burayı kullanabilir ve onun eski de olsa dostlarının her zaman inisiyatifi vardır." Kendi kadehini eline aldı. "Ve elbette Luzia'nın da öyle," diye ekledi.

"Çok zarifsin," dedi Sidra ona. Tezgahtan destek alıp döndü, gidecekken vazgeçti ve yeniden bize döndü. Tezgahın üzerinde duran limonata bardağımı alıp bir saniyeline içindekini inceledi, bardağı dudaklarına yaslayıp birkaç yudum içti, yeniden önüme bıraktı.

"İyi günler," diye mırıldanıp çıktı.

Vaha peşinden hiç dokunmadığı beyaz şarap kadehini alıp başına dikti. Hiçbir şey anlamadan öylece kalakaldık. Sonunda Reyna bana döndü, "Sizin aranızda bir şey mi geçti?" diye sordu.

"Dün gece ona biraz bağırdım o da bana randevuya çıkmayı teklif etti. Geçmiş yaşamımızdan bağımsız bir randevu." Kaşlarımı kaldırdım. "Sonra da- sanırım bundan vazgeçti." Dün gece öylece odalarımıza gitmiştik. Ve şimdi de benimle tek kelime bile etmiyordu. Benden, hemen yan odasında kalan benden isteseydi ben de ona Vaha ile bir görüşme ayarlayabilirdim.

"Tuhaf," dedi Vaha.

"Sorma," dedim.

"Garip," dedi Reyna.

"Evet, biliyorum. Her neyse." Daha fazla bunun üzerine düşünmesem iyi olacaktı biraz önce neredeyse Reyna'yı kıskanmıştım. Ona gelince nasıl da nazik oluyordu!

"Seninle ne konuşmak istedi?" diye sordu.

"İşlerin kızışacağını söylüyor ve bir taraf olmak zorunda olduğumu."

"Nasıl bir taraf?"

"Ya insanların karşısında ya insanların yanında olmalıyız."

"Bu çok saçma," dedik Reyna ile aynı anda. "O zaman insanlardan ne farkınız kalacak?"

"Belki de bir farkımız yoktur." Vaha boş kadehi tezgahın üzerine bıraktı. "Ben çıkıyorum, seni ararım." Reyna'yı yanağından öpüp çıktı.

"Erkekler zaten karmaşıktı," dedi Reyna onların arkasından. "Ama vampir erkekler iki katı fazla karmaşık."

"Al benden de o kadar," dedim. "Benim de gitmem lazım." Limonatayı kafama dikip ona veda ettim. İşe geri dönmeliydim. Öğrenmek için geldiğim şeylerin hiçbirini öğrenememiştim ve aklımda daha fazla soru işaretiyle ofise geri dönmüştüm. En azından iyi bir öğle yemeği yemeyi umuyordum ama birden iştahım kesilmiş sabahki neşemden eser kalmamıştı.

Öğleden sonramı kendimi işlere vererek geçirdim. Heykeltıraşa ulaşmak için birkaç mail atmam gerekti. Ortak programı ayarlamak sandığımdan daha uzun sürecekti ama sorun değildi. Yaklaşan müzenin kuruluş yıldönümü etkinliği vardı ve henüz onunla ilgili bir şey düşünmemiştim. Sidra'nın istediği oda hala hazır değildi, bir ara beynimin muhtemelen uyuştuğu bir ara gidip birlikte eşyaları seçmeyi teklif edecektim ama bunun gurursuzca olacağını düşündüm. Beni görmezden gelmek istiyorsa ben de öyle yapabilirdim.

Bir hafta boyunca onu çok az gördüm. Benimle neredeyse hiç konuşmadı, birkaç gece malikaneye hiç gelmedi. Onu merak etmiyormuş gibi davranmak çok zordu ama yine de deniyordum. Olaylar herkesin söylediği gibi kızışmıştı.

Ünlü bir vampir pop star ki şarkılarını ben de çok seviyordum, televizyonda canlı yayında herkese açık bir çağrıda bulundu. Böyle günlerde birlik ve beraberliğin ne kadar önemli olduğuyla ilgili kağıttan okunan sözler bazılarını mesela Mera'yı çok etkilese de her şeyin planlı olduğu ortadaydı. Reyna Vaha'nın da çok gergin olduğunu ve pek sık görüşemediklerini söylüyordu ama elbette Vaha bulduğu her fırsatta yine de Reyna'yı görüyor en azından uyandığında yanında oluyordu.

Her neyse. *Gerçekten her neyse.*

Müzede arkeolog olarak çalışan Ezekiel, restorasyon teknikerler Melani ve Chapter, asistanım Mera ve kütüphane düzenleyicisi Aisha ile Omar'ın oluşturduğu küçük ekibimiz iş çıkışı kahve içmeyi teklif ettiler. Ertesi gün tatil olduğumuz için ve kendimi oyalayacak meşgaleye ihtiyacım olduğu için kasabanın meydanındaki sıcak bir bistroya gitmeyi kabul ettim. Reyna çok yoğun çalışıyordu ve aynı zamanda protestolarla uğraşıyordu, insanlar onu hem vampir sevgilisi olduğu için hem de vampir garson çalıştırdığı için rahatsız ediyordu.

"Dün gece SivriDiş'te saldırı olmuş," dedi Aisha telefonundan başını kaldırmadan. Siparişlerimiz geldiğinde garson kız dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. "Çok kötüymüş," dedi. "Herkes bunu konuşuyor."

Bugün Reyna ile hiç konuşmamıştım, haftanın son günü olduğu için işler çok birikmişti ve bir süre vampir lafı duymak istememiştim. Aklım sürekli tek birine kaydığı için. Bu yüzden Sivri Diş'te olanlardan haberim yoktu.

"Selam Gwen," dedim aynı zamanda arkadaşım olan garson kıza. Reyna kendi restoranını açmadan önce sık sık burada takılıyorduk. Gwen de onun gibi doğduğundan beri bu kasabadaydı, ailesi buranın yerlilerindendi. Reyna ile aynı okulda okumuş çocukluk arkadaşlarıydı.

"Selam," dedi. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Dört kişi ölmüş," dedi Mera bitki çayını ellerinin arasına alıp. "Üçü vampir biri insan."

"Tanrım..." diye mırıldandım. Orada çalışan neredeyse herkesi tanıyordum. En son Sidra vakasında gitmiştim ama aslında ne kadar sık gittiğimiz bir yerdi -bir zamanlar.

Sivri Diş kasabada bir vampire ait sayılır yerlerden biriydi. Kulüp yasaldı ama kulübün içindeki her şey yasal sayılmazdı. Çok fazla turist çekiyor ve iyi vergi ödenmesine neden oluyordu. İçeride çalışan herkes vampirdi, bir vampirle tanışmak isterseniz gideceğiniz yer kesinlikle orasıydı.

"Lavaboya gidiyorum," diye mırıldanarak ayaklandım. Her zaman müzik klipleri oynatan ekranda haber kanalı açıktı ve herkes pür dikkat onu seyrediyordu. Bu defa bir vampir değil Gardiyanlardan

olduğunu söyleyen bir insan konuşuyordu. Sesini biraz daha açtılar. Vampirlerin insanların arasında pimi çekilmiş bir bomba gibi dolaştığını anlatıyordu. Onların nasıl tehlikeli olduğunu ve dünyanın her yerinde insanların uğradığı vampir saldırılarını. Gençlerin ahlakının bozulmasından bahsediyorlardı. Erken yaşta vampir fanatikliği oluşuyordu, genç kadınlar onlarla birlikte olmak istiyordu ve genç erkekler onlar gibi güçlü olmak için kendilerini vampir yapmalarını istiyorlardı. Ve elbette gece ışığına değiniyordu, her şeyden daha tehlikeli diyordu konuşan insan. Çantamı sıkıp lavaboya girdim.

Kabinlerin boş olduğuna emin olduktan sonra yüzümü yıkadım. Çantamı kurcalayıp küçük şişelerden üç tanesini avucuma aldım. Hepsi bomboştu. Başım ağrıyordu ama başımın ağrımasının ana sebebi bile göğsümdeki ağrıydı. Bir haftadır öyle şiddetliydi ki olup bitene odaklanamıyordum. Elimdekileri tüketmiştim ve artık hiçbir şey yeterince etkili değildi.

Telefonumu çıkarıp Reyna'yı aradım, cevap vermedi. Saatimi kontrol ettiğimde restoranın yoğun olduğunu ya da Vaha'nın yanında olabileceğini düşündüm. Eve gidip yatağın içine girmek ve uyumak istiyordum. Terleyen avuçlarımı soğuk suyun altına tutup kağıt peçeteyle kuruladım.

Masaya döndüğümde herkes yine aynı telden çalıyordu. Herkes aynı şeyi konuşuyordu. İçimde bastıramadığım bir his vardı. Gözlerim kayıyordu, burada olmamam gerektiğini hissediyordum. Başım korkunç bir şiddetle ağrıyordu, damarlarım geriliyordu. Buzlu kahvemi hızlıca içip masaya yaslandım. Konuşulanları takip edemiyordum bir ağırlık vardı. Bayılacak gibi hissediyordum. Birden başımı kaldırdım. Biri bana seslenmiş gibi.

"Luzia sen iyi misin?" dedi Mera. Ona dönmedim ya da dönemedim o anda bunu ayırt edemiyordum. Eşyalarımı orada bıraktım, sadece arabamın anahtarını aldım ve yürümeye başladım.

"Luzia," diye seslendi Mera.

Arabaya bindim motoru çalıştırdım ve sadece sürdüm. Her zamankinden daha hızlı kullanıyordum. Bir yere yetişmem gerekiyordu. Onu bulmam, onu görmem gerekiyordu. Tırnaklarımla ağrıyı kesebilirmiş gibi göğsümü kaşıdım. Neredeyse bir saatlik bir araba yolculuğundan sonra durdum. Yolun ortasında. Trafik akarken. Sadece durdum. Arabadan indim. Etrafımdan geçip giden arabalar

kornaya basıyordu. Biri camdan dışarıya bağırdı. Yürümeye başladım, başım çok ağrıyordu. Başım ağırdı, taşıyamıyordum, her an yere devrilecekmişim gibi hissediyordum.

Ara sokaklara ne zaman girdiğimi bilmiyordum. Yanımdan geçip giden insanları anlamıyordum. Bana sesleniyordu. Ama kimin kolunu tutsam ne diyorsun diyordu. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Tökezliyordum. İyi misin diye soruyorlardı. Yürümeye devam ediyordum. Başım daha da ağırlaşıyordu.

Nihayet onu buldum. Köhne sokaklardan birindeydi. Bir oyun salonuydu, Reyna lisedeyken buraya geldiğinden bahsediyordu. Cam kapıyı açıp içeriye girdim. Yoğun duman yüzüme çarptı. Bilardo masasının oradaydı. Sarı saçlarını karıştırıyor ve kahkaha atıyordu. Dönüp bana baktı, gülümsedi. Adım attım, bir adım daha attım, bir adım daha. Önüne geldiğimde elinde tuttuğu istekaya bakıyordu. Kollarımı uzatıp üzerine devrildim.

"Neredeyse bir ay önce birkaç kişi orman yolunda beni köşeye sıkıştırdı," dedi Arthur. "Gümüş vampirleri öldürmez ama bir süre etkisiz hale getirir. Ellerinde gümüş kelepçeler vardı. Gardiyanlar olduğunu düşündüm ama onlar benden birkaç torba kan aldıktan sonra muhtemelen öldüğümü düşünüp yol kenarına attılar." Elinde taze bir bardak kan vardı, benimkinde de buzlu bir bardak su.

Oyun salonunun arka tarafındaki personel odasındaydık. Üzerine bayıldıktan sadece yirmi dakika sonra gözlerimi burada açmıştım. Neyse ki tıbbi müdahaleye ihtiyacım kalmamıştı ve özverili biriydi.

"Kanı şişeleyip satacaklarını tahmin etmiştim. Bir süredir seni hissediyordum ama son birkaç günde şiddetlendi." Ela gözleri anlamaya çalışır gibi üzerimdeydi. Üzerine yığılan ve köşe bucak onu aramama rağmen beni aydınlatan o olmuştu. Doğru tahmin, yanlış işlere bulaşan her insan gibi dolandırılmıştım ve bedelini çok ağır ödeyebilirdim. Reyna ile buluşmamızdan hemen önce aldığım kanların tek bir kişiye ait olduğu ortaya çıktı ve bu da benim en korktuğum şeye yol açtı.

Ona bağlanmıştım.

Bir vampirin kanında özellikle benim son bir haftadır kontrolsüzce yaptığım gibi sık aralıklarla içerseniz aranızda bir bağ oluşuyordu. Birbirinizi hissedebilirdiniz ve vampir artık sizi resmen etki altına

alabilirdi. Gariptir ki hala şanslıydım çünkü Arthur kötü niyetli birine benzemiyordu.

"Üzgünüm," diyebildim sadece. Başka ne diyebilirdim ki?

"Şimdi daha iyi misin?"

"Sayılır." Başımı ovdum. Daha öncesini hatırlamaya çalıştım ama kocaman bir sersemlikten ibaretti.

"Kanım seni kendine çekiyor," dedi.

"O kısmı anladım sanırım." Kinaye yapmak gibi bir niyetim yoktu ama istemsizce sesim öyle çıkmıştı. Bu onu güldürdü. Yanımda hiçbir şeyimin olmadığını fark ettim ve daha da kötüsü arabamı öylece kapısı açık bir şekilde yolun ortasına bırakmıştım. Ya çalınmıştı ya da çekilmişti.

Kahretsin.

"Sanırım bir şey hatırladın..." Ben ayaklanınca o da ayağa kalktı.

"Arabayı yolun ortasında bıraktım!"

"Ah," dedi. "Gidip bakalım."

"Benimle mi geleceksin?"

"Bütün vücudundan kanım dolaşıyor, benden çok uzağa gidemezsin."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Gerçekten kahretsin. Yalan söylemiyordu. Onun yanında olduğum için şimdi daha iyi hissediyordum ve muhtemelen uzaklaştığım an yine kendimden geçecektim.

"Üzgünüm," dedim gerilerek. "Başına bela olmak gibi bir niyetim yok."

"Luzia," dedi ismimi heceleyip. "O kadar da zor bir durumda değilim. Kendine hiç aynada bakıyor musun sen?" Gülümsedi. Önden geçmem için işaretiyle kapıdan çıktım. En azından hala yolları hatırlıyordum. Hava ilk kez biraz serin gelmişti, yine bir şey yemediğimi hatırladım. Telefonuma ihtiyacım vardı, tanıdığım birinin yanında olmam gerekiyordu. Kendime hiç güvenmiyordum. Vaha beni öldürecekti. Tabii önce Reyna öldürmezse.

Araba orada değildi.

"Siktir!" diye söylendim. Tüm eşyalarım arabanın içindeydi. Çalındıysa bununla uğraşmak zorunda kalacaktım. Pasaportum bile içindeydi. Bu defa gerçekten batırmıştım.

"Bana gelmek için bu kadar hevesli olduğunu görmek egomu okşadı."

Onu duymazdan gelip yolun kenarına kendimi bıraktım. Kollarımı etrafıma sardım "Her şeyimi kaybettim," diye neredeyse ağlayacaktım.

"Sen gerçekten üzgünsün." Yanıma geldiğini fark etmemiştim. Kolumdan tuttuğunu da öyle. Beni kaldırmasına itiraz etmedim. Ya da edemedim. Bana ne derse yapacaktım, mantıken yanlış olsa da içgüdüsel olarak öyleydi.

"Seni evine götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Gerçekten bunu yapar mısın?"

"Son günlerde haberler aksini söylüyor ama korkunç bir canavar olmadığıma söz veriyorum." Ellerini havaya kaldırınca sinirlerim bozulduğu için güldüm. Birlikte yürümeye başladık, çok fazla gitmemize gerek kalmadı, arabası oyun salonunun oradaydı. Koyu yeşil eski tip bir askeri jeep.

"Hurdalıkta bulmuştum," dedi benim arabayı incelediğimi fark edince. Kapıyı binebilmem için açtı.

"Epey eski olmalı." Bu modelleri çok seviyordum ama uzun zamandır onlardan bir tane görmemiştim. Savaş zamanı arabaları da diyorlardı, yeni dijital dünya için çok eskiydi.

"1940'larda üretilmiş, parçaları bir araya getirmek çok uzun sürdü." Arabayı çalıştırınca motorundan epey gürültülü bir ses çıktı. Etrafı açık olduğu için hava doğrudan yüzüme çarpıyordu, bu oldukça iyi geldi.

"Çok güzel," dedim sadece.

"Nerede yaşıyorsun?"

Ona adresimi olabilecek an açık şekilde tarif ettim. Orayı bilmeyen pek kimse yoktu, kasabadaki en değerli şey o malikaneydi. Bu arabadan ve belki yanımdaki vampirden daha eskiydi. İçindeki tek bir kitap bile muhtemelen benden çok daha değerliydi. Bu yüzden epey şaşırdı.

"Gerçekten orada mı yaşıyorsun?"

"Orada çalıştığım için orada kalıyorum," diye düzelttim. Sohbet etmek için hevesliydi ve aslında konuşması da kolay biriydi sadece içinde bulunduğumuz durum beni tedirgin ediyordu. Her an kendini öldür diyebilir ve ben de bunu yapmak zorunda kalırdım.

"Ben de oyun salonunda komilik yapıyorum," dedi. Refleksle kaşlarımı kaldırdım. "İlk kez komilik yapan bir vampirle tanışıyorum." Neredeyse güldüm. Reyna'nın yanında çalışan bir garson vampir vardı ama hepimiz onu oraya Vaha'nın koyduğunu biliyorduk. "Vampirler hep kendi işyerlerinin sahibi oluyorlar sanıyordum."

Arthur derin bir kahkaha attı. "Ben eğlenceli vampirim," dedi. "Onlar gibi mafyacılık oynamayı da derin mevzulara girmeyi de tercih etmem. İnsanların arasında olmak bana iyi geliyor."

Aslında ona sormak istediğim çok şey vardı. Öncelikle ona saldırıp kanını çalan insanlar hakkında, onları tanıyor muydu, daha sonra karşılaşmış mıydı, onlara ne olmuştu? Tanıdığım vampirler intikamcıydı ve hiçbir vampir onu bu şekilde aşağılayan birinin yanına bırakmazdı. Ama ondan birilerini öldürdüğünü duymamak için sessiz kaldım.

İkinci en merak ettiğim şey ise kaç yaşında olduğuydu. Genç olduğunu düşünüyordum çünkü kanı beni yeterince uzun süre iyi tutamamıştı. Son zamanlarda ağrılarım ve düşüncelerim her zaman olduğundan kuvvetliydi belki artık gece ışığı bile etki etmiyordu ve tüm bunları ona sormadan bilemezdim. Ancak onu rahatsız edecek bir şey sorup kendi topuğuma sıkmak istemiyordum.

"Çok gergin görünüyorsun," dedi yol sessizliğimle uzayınca.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Üzgünüm."

"Bunu on kere falan söyledin." Güldüğü için daha fazla gerilmemeye çalışıyordum. Araba oldukça hızlı gitmesine rağmen bana döndü. "Söz veriyorum sana istemediğin hiçbir şey yaptırmayacağım," dedi. Vampirler çok kolay yalan söylediği için samimi görünse de hemen kanmaya niyetim yoktu.

"Üzgünüm," dedim yeniden ama bu o kadar da rahatlatıcı değil.

"Pekala." Direksiyonu tek eliyle tuttu. "Bana istediğin her şeyi sor ve dürüstçe cevabını al."

"Ya seni kızdırırsam?"

"Sorularınla mı?"

Başımı salladım.

Kahkaha attı. "Sen ne tür vampirlerle tanıştın daha önce?" Başını iki yana salladı. "Bana bir soru sorduğun için sana kızmam."

Dudaklarımı dişledim. Sidra tamamen dengemi ve akıl sağlığımı bozmuştu.

"Ne kadar uzun zamandır vampirsin?"

"Üç yüze on ekle beş çıkar bir noktadan sonra saymayı bıraktım." Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Kafamda bir hesaplama yapmaya çalışmadım çünkü ondan bağımsız gerilimim artmıştı. Yaşı hiç de genç değildi, onun birkaç damla kanının beni en az on gün götürmesi gerekiyordu ama götürmemişti. Gece ışığı etkisi de ağrı kesiciler gibi zamanla azalıyor olmalıydı.

"Korktuğunu hissedebiliyorum." Bana döndüğünde anlamaya çalışır gibi kaşlarını kaldırdı.

"Çişim gelirse bunu da hisseder misin?"

"Çişinin geldiğini değil ama bu his seni rahatsız ederse bunu hissederim."

"Çok rahatladım."

"Üzgünüm," dedi beni taklit ederek.

"Senin kanını alan o kişilere ne oldu?"

"Onları öldürüp öldürmediğimi mi merak ediyorsun?"

"Evet."

"Öldürmedim."

"Ama ne oldu?"

"Yasal haklarımı kullandım, şikayet ettim daha sonra ne oldu bilmiyorum."

"Bu hiç inandırıcı değil."

"Haberlere inanıyorsun yani."

"Anlamadım."

"Vampirlerin canavar olduğuna inanıyorsun yani."

"Hayır ama-"

"Ama..."

"Tamam, özür dilerim. Sadece tanıdığım hiçbir vampir ki çok sevdiklerim vardır ama onlar böylece onların yanına bırakmazdı."

"Onları öldürsem elime ne geçecekti?" Omuz silkti. "Herkes aynı şeylerden tatmin olmaz."

"Kasabaya ne zaman geldin?"

"Birkaç ay oldu sanırım, vampirler sizin gibi her şeyi saymıyor Luzia." Bana dönüp derin bir şekilde gülümsedi.

"Nereden geldin?"

"Londra."

Ah, bu güzel aksanını açıklıyordu, kusursuzdu ve bu yalan olamazdı.

"Neden geldin?"

"Dolaşıyorum."

"Ne zaman gideceksin?"

"Henüz karar vermedim."

"Bu bağdan nasıl kurtulabilirim?"

"Tuzak soru mu?" Bana döndü ama kızgın görünmüyordu. "Bu çok kırıcıydı," derken gülümsedi. Kasabaya girdiğimizi hatta malikanenin önüne kadar geldiğimizi o an fark ettim. Araba durmuştu, gözleri demir kapıların ardında bir şey görmeyi bekler gibi seyrediyordu.

"Cevabı biliyor musun?"

"İstersen senin için bu sorunu hemen halledebilirim."

"Nasıl?"

"Sadece kanını içmem gerekiyor." Çarpık bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ah."

"Kanı vücudundan atman gerekiyor, doğal yollardan beklersen bu en azından birkaç ayını alacaktır. Yardım teklifimde samimiyim, merak etme düşündüğün kadar acıtmıyor. Çok kısa sürer."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunu düşünmek isterim."

"Nasıl istersen." Eğildi ve bir yerlerden kalem buldu ama kağıt bulamadı. Elimi tutup avucumun içine numarasını yazdı. "Sanırım beni içeri davet etmeyeceksin," dedi. "İstediğin zaman arayabilirsin ve unutma bir süre hislerimizi paylaşacağız. Kendine yabancı bir şey fark edersen bu muhtemelen benden kaynaklanıyor olacak."

"Bu seni hiç rahatsız etmiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Çünkü çok güzelsin ve şansımı denemek istiyorum, kafamda benden kendi iradenle kanımı istediğin anlar canlanıyor ve hepsinde gönüllüyüm."

Neredeyse kızardım.

"Vampir açık sözlülüğü," dedim arabanın kapısını açıp. "Bıraktığın için teşekkürler."

"İyi geceler Luzia."

Araba yolda uzaklaşırken arkasından bakakaldım. Yaşadıklarıma inanamıyordum. Ve onun gidişinin bana rahatsızlık verdiğine de inanamıyordum. Allak bullak olmuştum. Kendimi toparlamak için

gücümü toplamaya çalıştım ama kapıya ulaştığımda bütün cesaretim kırılmıştı. Saat gece yarısını geçmişti ve onunla değil uğraşmak, karşılaşmak bile istemiyordum. Kapıyı açıp içeriye girdim. Bütün bunları onun yüzünden yaşıyordum.

Elinde kahrolası yabanmersinli sorbesiyle birlikte merdivenin ilk basamağında oturuyordu. Beni bekliyordu ya da geldiğimi duymuştu, iki türlü de umurumda değildi.

"Bunları asistanın getirdi," dedi. Yerde yanında duran çantamı ve telefonumu gösterip.

"Sen ne yaptın?"

"Şuraya koy dedim."

"Hiçbir şey sormadın mı?"

"Ne sormam gerekiyordu?"

Bütün bedenim gerildi. Tüm günün belki haftanın yorgunluğu ve endişesi omuzlarımda toplanmıştı. Kalbim alevler içindeydi ve yaptığım hiçbir şey onu soğutamıyordu.

Bir şey söylemeden yanından geçtim, ilk etapta o da bir şey söylemedi ama birkaç saniye sonra peşimden geldiğini duydum.

"Kurallar-" diyecek oldu.

Ne kadar rahat ve fütursuz görünüyordu. Ne kadar kolay bakıyordu bana öyle. Ne kadar kolay girmişti hayatıma.

Kim bilir ne kadar kolay saplamıştı o hançeri kalbime.

"Kahrolası kuralların umurumda değil," dedim. "Beni öldür ya da kes sesini artık."

Bir şey söylemedi. Karşımda durmuş bana bakıyor ve bir şeyleri tartıyordu. Buna katlanamadım. Odaya girdim ve kapıyı suratına çarptım.

Bölüm sonu!

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, kendinize iyi bakın

İnstagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

9. BÖLÜM: İLK TEMAS

CANAVARIN DA KALBİ VARMIŞ'IN önceki bölümlerinde;

Son bölümde Luzia tüm heyecanıyla Sidra ile olabilecek randevusuna hazırlanırken olaylar tamamen rayından çıkar. Kasabada vampirlerin sorumlu olduğu düşünülen cinayetler işlenmeye başlar. Tüm dünyada vampir karşıtı eylemler boy gösterir. Vaha ve Reyna bunlarla uğraşırken Sidra Luzia'yı görmezden gelmeye başlar. Buna anlam veremeyen ve kırılan Luzia kalp ağrısını ve kırgınlığını dindirmek için gece ışığını biraz abartır. Bölüm sonunda Luzia kendinden geçmiş haldedir, iş arkadaşlarıyla kahve içerken birden adeta bir çağrı duyar ve ayaklanır. Eşyalarını bırakıp kimseye tek kelime etmeden arabasına atlar ve bir yere doğru sürmeye başlar. Kasabadan uzaklaştığında arabadan iner ve kendini bir oyun salonunda daha önce hiç görmediği birine doğru çekilirken bulur. Arthur Luzia'nın bir süredir içtiği gece ışığının sahibi olan yaşlı bir vampirdir. Kendisinin insanlar tarafından saldırıya uğradığını ve zorla kanının alındığını söyler. Luzia hem korkmuş hem de ne yapacağını bilmez halde kalmıştır. Arabası bıraktığı yerde yoktu. Arthur iyi niyetli görünse de Luzia bu durumdan memnun değildir. Yine de Arthur'un onu eve bırakmasını kabul etmekten başka çaresi yoktur. Yanında ne telefonu ne de parası vardır. Arthur yol boyunca sempatik tavırlarıyla Luzia'yı rahatlatmaya çalışır. Malikaneye döndüğünde Sidra Dekatlon onu bekliyordur, asistanı eşyalarını ona bıraktığında Luzia kendisini merak etmediği için daha fazla kırılır -çünkü gerçekten kötü durumdaydı, yardıma ihtiyacı vardı. Bunun üzerine Sidra'ya bağırarak odasına çıkar.

******

NP: Henry Nowhere, Problems of the Heart

Keyifli okumalar!

Benim için yıldızı parlatmayı unutmayın^^

******

Uyanamıyordum, kelimenin tam anlamıyla yatakta kalakalmıştım. Malikane geçmişten gelen gotik mimari izlerini taşıyordu, içerisi her

zaman oldukça karanlıktı. Desenli pencerelerin işlemeleri duvarlara yansıyan gölgeler oluşturuyordu. Kalın perdeler gündüzleri de ışığın içeriye girmesine engel oluyordu. Tıpkı onun gibi. O geldiğinden beri benim içimdeki ışık da sönmeye başlamıştı.

Kendimi zorlamadım ve yorganın içinde, yumuşak yastıklarımın üzerinden yığılıp kaldım. Dün gece eşyalarımı merdivenden almadığım için telefonum yanımda değildi. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Günün tek iyi haberi bugün müzenin kapalı olmasıydı. Herkes izinliydi ve kimse beni aramayacaktı. Hoş bunun iyi bir haber olduğundan da emin değildim.

Gözlerimi kapatıp biraz daha uyumaya çalıştım ama işe yaramadı, bilincim beni zorluyordu. Göğsümdeki ağrı hafiflese de kesilmemişti. Ve biraz midem bulanıyordu. Ama en kötüsü tamamıyla üzgün ruh halimdi.

Gözlerim hala avucumda yazılı olan telefon numarasına takıldı. Arthur yaşadığım bu histeri krizini hissediyor olmalıydı ki bu da başka bir zorluktu. Kendimi çırılçıplak hissetmeme neden oluyordu. Birinin yaşadığınız tüm duyguları hissetmesi kabul edilir bir durum değildi. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum, bildiğim tek şey kimseye özellikle de bir vampire ve özellikle de hiçbir şekilde tanımadığım bir vampire bağımlı olmaktı.

Bir tanesi yeterince ve fazlasıyla hayatımı işgal etmişti.

Beni aramamıştı. Günlerce görmezden gelmişti. Ve Tanrı aşkına birisi size tanıdığınız birisinin hayati önem taşıyan eşyalarını getirirse soru sorardınız. Nerede? derdiniz. O iyi mi? Bir şey mi oldu?

İyi değildim.

Bir şey olmuştu.

Beni deli gibi korkutan bir belaya bulaşmıştım.

Kelimenin tam anlamıyla batırmıştım ve hepsi onun yüzünden olmuşken o sadece beni görmezden geliyordu. Benim için endişelendiği falan yoktu. Endişelenen biri böyle davranmazdı.

Gözümden bir damla yaş aktığında odamın kapısı çalındı.

Tak tak tak.

Tam üç kez aynı ritimde. Cevap vermedim, ayağa kalkmadım sadece yorganıma biraz daha sarıldım.

Bu yorgan bile ona aitti.

"Nefes alışverişini duyuyorum," dedi kapının diğer tarafından. Sadece gözümü sildim ve gözlerimi kapattım. Sesine gerek bile yoktu varlığı beni aşağı çeken ellere sahipti.

"İçeriye giriyorum."

Kapı gıcırdayarak açıldı. Malikane tamamen sessiz ve karanlıktı. İçerisi her zamankinden daha soğuktu çümkü klimanın limitlerini zorlamıştım. Bir şeyler tarafından sarmalanmaya ihtiyacım vardı ve yorganıma sarılmanın tek yolu daha çok daha soğuk olmasıydı.

"Telefonun aralıksız bir şekilde çalıyor." Elinde cep telefonum ve çantamla birlikte beni görebileceği şekilde karşıma geçti. Pencerenin önündeydi. Her zamanki gibi çok iyi görünüyordu.

Üzerinde lacivert uzun bir hırka vardı, ona ne kadar yakıştığını düşününce kendime olan kızgınlığım ona olan kızgınlığımı ikiye böldü.

"Oraya bırakabilirsin." Ve sonra beni rahat bırakabilirsin. Şu an görmek istediğim son kişi bile değildi. Bakışlarımı yorgana çevirdim. Tamamen sahte bir güç sergilemeye bile halim yoktu. Bütün bedenim kırıklarla bezenmişti.

"Reyna aradı-"

"Ve sen de açtın." Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Devamı ortadaydı.

"Evet."

"Ne söyleyeceğini çok mu merak ettin?"

"Açmamak kabalık olurdu."

"Ne kadar nazik biri olduğunu unutmuşum." Ellerimi yanağımın altında birleştirdim. Sadece hareket etmek ve biraz da olsa kendime hakim olduğumu yine kendime kanıtlamaya çalışıyordum.

"Ve asistanın yüz kere falan aradı."

"Onu da açtın mı?" Ses tonumu da kontrol edebilsem iyi olurdu ama elimde değildi, sürekli kinayeli çıkıyordu. Onu bir şeyler için suçladığım açıktı ama farkında değil gibi görünüyordu.

"Hayır."

"Nezaketin insan seçiyor yani."

"Reyna ile konuşmam seni rahatsız mı ediyor?" Gözlerini sorgulayıcı şekilde üzerimde hissedebiliyordum ama henüz onlara karşılık vermeyecektim.

"Reyna dışındaki herkese barbarca davranman beni rahatsız ediyor."

"Asistanının telefonunu cevaplamadım çünkü kendisi benden epey korkuyor. Bunu fark etmişsindir diye düşünüyordum." İlk andan itibaren sesi rahattı. Hiçbir şey olmuyormuş gibi. Benim gibi terslense hatta bağırsa bile daha iyiydi. Bu kayıtsızlığı kaldıramıyordum.

Cevap vermemeyi tercih ettim.

"Onları geri aramayacak mısın?"

"Gerçekten bunu mu merak ediyorsun?" En önemli şeyleri sormayıp saçma sapan şeylere takılması inanılmaz sinir bozucuydu. Onu omuzlarından sarsıp aklını kaçırıp kaçırmadığını sorgulamak istiyordum ama başka birisi aynı şeyi bana yapsa daha iyi olurdu belki.

"Tüm bunların bir açıklaması var mı?" Eşyalarımı komidinin üzerine bıraktıktan sonra pencerenin önündeki koltuğa oturdu.

Gerçekten bayılacakmış gibi hissettim ve sebebi duyduğum öfkeden başka bir şey değildi. Bir şeylerin yolunda olmadığı gayet açıktı, benim iyi olmadığım tamamıyla ortadaydı ama neyin var ya da neler oluyor diye sorma zahmetinde bile bulunmayıp sadece tavrım için bir açıklama bekliyordu.

Bok gibi biriydi ve bana kendimi bok gibi hissettirmeyi başarmıştı.

"Eşyalarımı getirdiğin için teşekkür ederim, dün gece kabalık ettiysem üzgünüm şimdi beni yalnız bırak lütfen." Gözlerimi kapattım. Onunla tartışacak değildim tüm kalbimle gerçekten beni rahat bırakmasını istiyordum. Kalbim kırılıyordu ve buna engel olamıyordum. Diğer hiçbir şeye olamadığım gibi.

"Sanmıyorum." Serinkanlı bir şekilde bacak bacak üzerine attı.

Onunla bunu yapmayacaktım. Bu defa karşılık vermeyecektim. Konuşursam yumuşayacaktım ve bunu istemiyordum. Neler olup bittiğinden bile haberi yoktu. Bu kadar pervasız olunmak mümkün müydü?

Vampirler vampirdir.

Nefes alış verişime odaklanıp gözlerimi yumdum. Şu an doğru düşünemiyordum ve bu durumda daha fazla konuşmamak daha sağlıklı olurdu. Daha sonra pişman olabileceğim şeyler yapmamalıydım. Onunla uzlaşamayacağım ortadaydı hoş onun da böyle bir çabası yoktu.

Öyle beni izleyerek ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordum ama gürültüyle gözlerimi açtığımda hala karşımdaki koltukta oturuyordu. Ayılmak için kirpiklerimi birkaç kez kırptım.

"Bu nedir?" diye soludum.

Sidra etrafı dinliyor olmalıydı, sesi gayet iyi duymasına rağmen hiç tepki vermiyor hatta ses yokmuş gibi öylece bana bakıyordu.

"Derdin ne senin?" diye yataktan zorlukla doğruldum. "Kendinden başkasını düşünmez misin?" Ev terliklerimi ayaklarıma geçirirken yüzümü buruşturdum. Hasta olduğum ya da iyi olmadığım her halimden belliydi ve bir kapıyı açmaya bile zahmet edemiyordu. İnanılır gibi değildi.

Üzerimde tişörtüm ve eteklerin içine giydiğim minicik taytım dışında hiçbir şey yoktu ama bunu dert edecek değildim. Dolabın kapağından sabahlığımı alıp üzerime geçirirken merdivenin basamaklarını indim. Uyluklarıma kadar her yerim hamlamış gibi zor hareket ediyordum.

Kapıyı yarı zorlanarak açtım. Reyna birkaç adım dışarıda etrafa bakıyor bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Beni görünce rahatladığı her halinden belliydi.

"Tanrım şükürler olsun!" dedi. Soluk soluğa kalmıştı. "Dün geceden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Neden telefonunu açmadın?" Yağmur yağdığını onun ıslanan saçlarından anladım. İçeriye girip kapıyı arkasından kapattı. Üzerindeki ceketi bir hışımla sıyırıp üzerindeki yağmur damlalarından kurtulabilecekmiş gibi silkeledi.

"Biraz hastayım," dedim. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Hem doğru hem yalandı. Ona her şeyi anlatmak istiyordum hatta çok istiyordum, ona sarılıp ağlamak istiyordum ama halim yoktu. O kadar yoktu ki.

"Bana haber vermeliydin," dedi daha çok endişelenerek. Elini yüzüme yaslayıp muhtemelen ateşimi kontrol etti. "Buz gibisin." Kolumdan tutup merdivenlere doğru itti. "Gel de seni yatıralım."

Ona yaslanarak basamakları teker teker çıkmaya koyuldum. İyi olduğumla sadece biraz kırıklığım olduğuyla ilgili bir şeyler söylemek istiyordum ama başarılı olamadım. Açık kapıdan odaya girdiğimizde "Dün beni aramışsın, biraz geç gördüm ve sonra kaç kez ararsam arayayım asla cevap vermedin," diyordu Reyna. "Hafta bitiminde yorgun olacağını ve muhtemelen uyuduğunu düşündüm ama sabah da cevap vermedin. Neden bana haber vermedin ki?"

Sidra'nın hala orada olduğunu görünce duraksadı. Bir bana bir ona baktı ama yüzümde gördüğü bir şey kaşlarını çatmasına neden oldu.

Birbirimizi tek bir bakıştan anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorduk.

Reyna beni yatağa yatırdığında kolayca teslim oldum. İstediğim tek şey tüm gün tek başıma yorganın altında kalmaktı. Sonra ılık bir duş alıp belki film seyreder ve bir şeyler yerdim. Yeni iş günü için biraz enerji ve heves toplardım.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu. İkimiz de onu görmezden geliyorduk. Benim sebebim belliydi ve Reyna'da muhtemelen onunla ilgili bir sorun olduğunu düşünüyordu. Çok sık hastalanmazdım ve hastalandığımda da onunla birlikte hastaneye giderdim. Hasta olmayı sevmediğim için hemen bir doktora görünüp medikal destek alırdım. Bunu iyi biliyordu çünkü benim aksime o hastalığı doktora gitmeden atlatmayı isterdi ve bu yüzden ikimizden biri her hastalandığında inatlaşır dururduk.

"Hatırlamıyorum," dedim.

Reyna birden dönüp Sidra'ya "Ona bir şey mi yaptın?" diye sordu. Pek sabırlı biri olduğu söylenemezdi ve onun gibi soğukkanlı bir piç kurusu olmadığı için ne kadar kötü bir halde olduğumu anlamıştı.

"Onu günlerdir görmüyorum bile," dedi Dekatlon olağan bir rahatlıkla. Reyna'nın yüzü soldu ve dönüp üzülerek bana baktı.

Tüm taşlar onun için yerine oturmuştu.

"Dün gece eve başka biriyle geldi belki de ona hesap sormalısın," diye ekledi başını hafifçe yana yatırıp.

Reyna yeniden ona döndü sonra sorgularcasına yeniden bana döndü.

"Bir vampir," diye başka bir ekleme yaptı Sidra.

Önemli değil anlamına başımı iki yana salladım. Çocuk gibi bir de beni şikayet mi edecekti? Hiçbir fikri yoktu, neden olsundu ki zahmet edip sorma daha da zahmet edip merak etme gereği duymuyordu.

"Reyna," dedim kısık bir sesle. "Birisi sana çantamı ve telefonumu getirse ne yapardın?" Kime neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyordum ama sadece soruverdim işte.

Reyna'nın cevabı birçok şey olabilirdi. Ya bana ne kadar haklı olduğumu gösterecekti ki haklı olmak pek sevdiğim bir şey değildi. Ya da üstün körü bir cevap verecekti ve benim abarttığım ortaya çıkacaktı. Ben de olup biteni ve ruh halimi son zamanlardaki ağrılarıma ve yorgunluğuma verecektim ve mesele böylece kapanacaktı.

"Elbette çok korkardım." O anı yaşamış gibi yüzünü buruşturdu. "Ve senin nerede olduğunu sorardım." Başını iki yana salladı. "Sakın öyle bir şey yapma, kaza geçirdiğini düşünürüm."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsemek için kendimi zorladım ve bir daha Sidra Dekatlon'a bakmadım.

Aklı başında herkesin vereceği tepki bu olurdu. Sadece bir sorgulama, basit bir o nerede sorusu. İstediğim tek şey buydu. Karşılığında ise devasa bir kayıtsızlığa sahiptim.

"Sana yiyecek bir şeyler bulmamız gerekiyor." Reyna tüm eşyalarını diğer koltuğa bırakıp aynalı masanın üzerinden aldığı bir lastik tokayla saçlarını topladı. "Biraz çorba iyi gelir."

"Canım istemiyor."

"İstemesine gerek yok," dedi bana karşılık olarak. "Onu rahat bırak tamam mı belli ki farkında değilsin ama hasta ve incinmiş. Şu an sadece biraz şefkat ve iyi bir bakıma ihtiyacı var ve sende bu yetilerin olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok."

Sidra ile konuştuğunu anlamam uzun sürmedi ama gözlerimi açmam uzun sürdü. Reyna kapıdan çıkarken Sidra onun arkasından bakıyordu sonra gözlerini bana çevirdi. Bulutluydu. Düşüncelere boğulmuştu. Siyah gözlerini hiç bu kadar derin görmemiştim. Şu an dışında herhangi bir anda olsaydık ne düşündüğünü anlamak için kafa yorardım ama bunu yapmadım ve bir daha yapmayacağıma dair kendime söz verdim.

"Kaçman gerek ama buna izin vereceğimi sanmıyorum. Bana bencil de." Duraksadı. "Yani kaçamazsın."

"Biliyor musun?" dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Ben her insanın içinde yeterince zorlandığında ortaya çıkan bir karanlık olduğuna inanırım, kendimi her zaman toz pembe gördüm ya da bebek mavisi. Hayatım boyunca hiçkimseye kavga etmedim, kimseyi kırmadım bunu yanlışlıkla yaptıysam gidip özür diledim çünkü bu hisse doğuştan sahiptim ve kimsenin yaşanmasını istemem. Her şeye iyi yanından bakarım. Havanın her halini severim. Bulutlar beni kötümser yapmaz. Demek istediğim şu ki Sevgili Bay Sidra hayatın hep iyi tarafında kaldım, kötücül çizgiye yaklaşmayı bırak o çizgiyi görmedim bile." Yatakta doğrulup sırtımı oldukça geniş başlığa yasladım.

"Yani sandığımdan daha farklısın," dedi. Öne eğilmiş dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Dikkatle dinliyordu.

"Sen de öyle misin?" diye sordum. "O çizgiye ne kadar yakınsın, o çizginin hangi tarafındasın?"

"Yani bir yere varmak istiyordun," dedi.

Başımı ağır ağır salladım.

"Bazen içimde bir şey hissediyorum. Mesela bana bir şeyleri yapamayacağımı ima ettiğin anlarda. Hayatımın sana ait olduğunu söylediğin anlarda." Artık ne bağırıyor ne de kinaye yapıyordum. Sadece konuşuyordum. Olduğu gibi. Sadece karanlık bir yönden.

"Seni uyarıyorum," dedi ve bunu yumuşak bir şekilde söylemek için kendini zorladı. "Devamında söyleyeceğin şeyleri çok dikkatli seç."

"Kendimi öldürürüm," diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı.

"Hayatım boyunca bir kez bile intihar etmeyi düşünmedim, hiç kendimi öldürmek istemedim, ölüm hakkında bile çok az düşündüm ama beni zorladığın o anlarda..."

"Dikkatli ol," dedi tekrar daha uyarıcı bir tonda.

"Hayır," dedim. "Korkmana gerek yok. Kendimi öldürebilecek biri değilim. Sadece senin yüzünden bu hale düşebilecek biriyim. Sonra bu yüzden kendimden nefret edecek biriyim." Yataktan çıkıp gülümsedim. Başladığım noktada ne kadar da uzaktaydım. Onunla aşık atamazdım, onu tehdit edemezdim çünkü ben öyle biri değildim.

Dolabımın kapaklarını açıp üzerime giyinecek doğru düzgün bir şeyler ararken henüz etiketi üzerinde olan yeni aldığım elbiseye takıldı gözlerim. Düz kesim, uçuk pembe küçük bir elbiseydi. Gösterişsiz ama kendi çapında iddialı. Askısıyla birlikte çekip yatağın üzerine bıraktım.

"Randevuya çıktığımızda belki bunu giyerim diyordum, nasıl?" Aklımı kaçırmamıştım sadece yüzleşiyordum ve içimdekileri döküyordum. Ondan bir tepki alacaktım. Ya da defolup gidecekti bu odadan.

Bir şey söylemedi.

Üzerime kapüşonlu bir kazak ve pamuklu yoga taytımı giyindim. Sanırım ilk kez beni böyle görüyordu. Her zaman iş kıyafetlerimle ve tamamıyla hazırlanmış halimi görmüştü. Şimdi ne saçımdan ne yüzümden haberim vardı. Sonra kendi kendime güldüm. Kim bilir benim bile görmediğim kaç halimi biliyordu?

"Bir ile on arasında değerlendirirsen şu ana kadar o kıza ne kadar benziyorum?" Saçlarımı kazağın içinden çıkarıp kapüşonunun düzelttim.

"Vazgeçtim," dedim çekmeceyi açıp bir çift çorap alıp. "Bunu öğrenmek istemiyorum. Sayende yeterince kendimle aramı bozdum şimdi izin verirsen önce kendi gönlümü almalıyım."

"Benimkine de sıra gelecek mi?" Sesi özgüven doluydu.

"Bana kalırsa bir çiçek al ve mezarını ziyaret et ve sana yaptıkları için ona hesap sor hatta seni rahatlatacaksa ki ben rahatlatacağını düşünüyorum— mezar taşını kırıp dökebilirsin. Bunu anlayacaktır. Sonra da büyü ve olanlarla yaşamayı öğren. Dün benim için berbat bir gündü ve bugün daha da kötü başladı ama şu an yatakta değilim, neden biliyor musun? Dün olanları değiştiremem sadece baş etmem gerekiyor ve bunu yatağın içinde kendime acıyarak ya da seni suçlayarak yapamam."

"Etrafında bu kadar çok kişi olmasına rağmen hayatını çok fazla meşgul ediyorum gibi görünüyor." Rahat bir tavırla hırkasının yakasını düzeltirken kaşlarının hayretle havalandığını gördüm.

"Bu da ne demek şimdi?" diye çıkıştım.

"Biz yakın değiliz, en son birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Benim aksime yakın olduğun pek çok kişi var buna rağmen benimle çok meşgulsün." Oturduğu yerden kalın perdeyi dışarıyı görebileceği şekilde hafifçe çekti. "Duygu durumunu fazla etkiliyorum." Bana bakmıyordu bile.

"Kendisi için tekrar doğduğumu düşünen birisi için çok iddialı kelime seçimleri." Aynanın önüne oturup ben de ona bakınmaktan kaçındım.

"Bunu tartışmayacağım."

Derin bir nefes aldım. Saçlarım sandığım kadar kötü değildi sadece elektriklenmiş ve biraz birbirine girmişti. Bir tarak alıp yavaş yavaş saçlarımı fırçalamaya koyuldum, sonunda elimle önüme gelen tutamları geriye savurdum. Aynanın yansımasında göz göze geldik. Pencerenin önündeydi hala ama artık oturmuyordu. Birden yine bana dikkat kesilesi tutmuştu.

Hışımla ayağa kalkıp ona döndüm.

"Kalbin en can sıkıcı tarafı nedir biliyor musun?" Ona doğru yaklaştım. Bazı sınırları aşan bir hamlede bulunmak üzereydim ve

kıpırdamaması beni teşvik ediyordu.

Hiçbir fikri yoktu.

İlk karşıma çıktığı gece bana yaptığı şeyi yaptım ama daha ileriye gittim. İşaret parmağımı kaldırıp onun kalbine dokundum. Bir kıvılcım parmak ucumdan yayılıp bütün bedenimin titremesine neden oldu.

"Kalbin ağrıdığı zaman bütün dünya durur," diye fısıldadım. "Ne kadar zeki ne kadar güçlü olduğunun önemi kalmaz. Kalbin kırıksa işin bitmiştir." Başımı göz göze gelebileceğimiz şekilde kaldırdım. "Çünkü kalp kurallara uymaz, başına buyruktur. Doğru ve yanlışı yoktur." Gözlerim sulandı. "Benim kalbim sandığından daha kırık — yani bana yapabileceğin daha kötü bir şey yok."

Bileğimi geri çekmek üzereyken havada yakaladı.

Nefesimi tuttum. Zaman bir anlığına durdu, koridordaki köstekli saatin ilerleyişini duyamıyordum. O ve ben kaldık. Simsiyah saten bir çarşaf gibiydi gözleri, dalgalanıyordu, içinde çok şey vardı ve hepsi şimdi silahlarını bana doğrultmuştu. Ellerinin buz gibi olacağını düşünmüştüm hep ama değildi, ılık ipeksi bir hissi vardı. Kalbimin hızlanmasına yetti.

Duvarlar kırıldı, hepsi teker teker ikimizin etrafından sırayla devrildiler. Tenimin üzerinde hissedilen ağırlığı beni bir zaman kapsülünün içine çekmişti. Gülümsemeler, müzik, rüzgar, saçıma ilişen çiçekler, çiçeklerin altında kalan işlemeli bir iğne, elbisenin iplerini çeken uzun beyaz parmaklar, kadehlerin birbirine dokunuşu, yüzümden aşağıya kayan narin parmaklar... Gözlerimi kapattım. Ağlayacak gibi oldum.

"Ben de bundan korkuyorum," dedi. "—Yani kırık bir kalbin bir insana yaptırabileceklerini ikimizden iyi kim bilebilir ki?" Bileğimi serbest bıraktı. Eli yanmış gibi parmaklarını sıkı bir yumruk yaptı.

Geriye doğru savrulduğumu sandım.

Buradaydım, karşısında. Kavga etmek için hazırdım. Öfkem neredeydi? Kalbimdeki his çoğaldı. Ağrıdan farklı bir şeydi. Kalbimde ilk kez acıdan başka bir şey vardı. Küçük bir bebeğin rahme düştüğü ilk an, ilk kalp çarpıntısı. O kadar hızlıydı ki boğazımda, midemde, kulaklarımda nabzımın atışını hissediyordum.

Parmaklarını çekmesine rağmen, çektiğini görmeme rağmen dokunuşu hala oradaydı. Oradaydı. Çok kuvvetliydi, çok bağlayıcı, çok

yoğun. Çok gerçekti. Ona bakmak şimdi beni darmadağın ediyordu. İlk kez neler olduğunu bilmeye ihtiyaç duydum. Yakasına yapışmak üzereydim. Kaybettiğim bir şeyi geri almak için yalvarmak istiyordum. İçgüdüsel olarak toparlanmak istedim ama sadece buz gibi bir hisle ürperdim.

"Bu mu?" diye sordum yarım yamalak. "Ne kadar ileri gidebileceğimi mi sınıyorsun? Bunun için beni daha ne kadar inciteceksin?"

"İncindiğin için sen ne kadar ileri gideceksin?" Ses tonundaki bir şey beni tamamıyla huzursuz etmişti.

"Pes edeceğim," dedim. "Seninle savaşmayacağım."

Kelime seçimim gerilmesine neden oldu. Yüz ifadesi buz gibi soğudu. Bana doğru eğilmişti ama tetiklenmiş gibi duruşu dikleşti. Birden daha uzundu. Yüzünde yeni bir şey belirdi, burnunu kırıştırdı, derin bir nefes alır gibi burnundan soludu. Biraz önce bileğimi tuttuğu elini burnunun hizasına getirdi ve kokladı. Gözlerinden yırtıcı bir ifade geçti. Bileğimi yeniden yakaladı, burnuna götürdü ve bir uyuşturucu bağımlısı gibi kokumu içine çekti.

"Sen ne yaptın?" diye bana baktı. İnanamaz gibi çıkmıştı sesi. ifadesi donuklaştı. İhtimal veremediği bir durum olmalıydı ama işte karşısındaydı.

Gülümsedim. "Şimdi merak mı ettin?"

"Kim?" dedi tek kelimeyle.

"Bırak."

Bileğimi kurtarmaya çalışma hamlem boşunaydı. Kritik noktadaydım çünkü dokunuşu zaten çok da başımda olmayan aklımı iyice darmadağın ediyordu. Hala avucumda yazılı olan numara dikkatini çekti. Gözümden kaçan bir ayrıntıydı. Parmaklarımı yumruk yapıp görmesine engel olmaya çalıştım.

"Ona bir şey yapmayacaksın!" diye diklendim.

"Çok şey yapacağım."

"Seni ilgilendirmez."

"Yani— öyle bir ilgilendirir ki."

"Bırak."

"Aç elini."

"Bırak yoksa çığlık atacağım."

"Durma at," diye meydan okudu. "Reyna'yı biraz tanıdıysam buna benden daha çok öfkelenir."

Gözlerim yaşarmaya başladı.

"Bırak," dedim. "Ben halledeceğim."

"Sana neler yapabileceği hakkında bir fikrin yok."

Elimi tüm gücümle kendime çektim. "Var," dedim. "Dün de vardı. Ne kadar korktuğun hakkında senin bir fikrin yok. Ve tüm bunlar senin yüzünden başıma geldi. Seninse umurunda bile değil, tek derdin hayatımı zorlaştırmak."

"Bana söylemeliydin!"

"Öyle mi? Beni gördüğün yerde yüzüme bile bakmazken benim gelip sana hayatımın en utanç verici hatasını anlatmam mı gerekiyordu? Nasıl batırdığımı ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığını mı söyleyecektim?"

"Tam olarak öyle yapacaktın." Yanımdan rüzgar gibi geçerken cebinden cep telefonunu çıkardı. Birkaç tuşa basıp kulağına yasladı. "Malikaneye gel," dedi. "Hemen." Telefonu kapattı. Komodine gidip üzerine bıraktığı çantamı aldı.

"Ne yapıyorsun?"

Çantanın içini açıp kurcalamaya başladı, yüzü öfkeyle kaplanmış, parmakları aceleciydi.

"Kimi çağırdın?" diye soludum. "Çantamı bırak!"

Sabırlı biri olmadığı sürpriz değildi. Çantanın içindekileri ters çevirip yatağın üzerine dökülmesini sağladı. Bütün özel eşyalarım yorganın üzerine saçıldığında Reyna elinde bir kase çorbayla kapının eşliğinde belirmişti. Tepsiyi daha dikkatli tutarak neler olup gittiğini anlamaya çalışıyordu.

Sidra bulduğu üç küçük şişeyi parmaklarının arasına aldı. Eşyaları iyice yoklayıp dördüncüyü de buldu. Her seferinde bana yan yan bakıyordu. Çantayla işi bittiğinde çekmeceleri karıştırmaya koyuldu. Önce baş ucumdaki komodinin çekmecelerini sonra pijamalarımın ve iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi sonra dolabın küçük çekmecelerini.

"Neler oluyor?" dedi Reyna. Sidra'ya sinirlenmişti ama neler olduğunu öğrenince siniri bana yönelecekti. Tamamıyla mahvolmuş hissederek kendimi koltuğa bırakıp ellerimi gözlerimin üzerine bastırdım.

Reyna elindeki tepsiyi aynanın önüne bırakıp Sidra'yı durdurabilecekmiş gibi kolundan tuttu. "Ne yapıyorsun?" dedi. "Onu korkutuyorsun. Kes şunu."

"Daha önce korkutmalıydınız," dedi Sidra tutuşundan gram etkilenmemişti. "O zaman bu hale gelmezdi." Barut gibiydi. Bu durumun hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama bu kadar çileden çıkacağı aklıma gelmemişti.

Reyna bana döndü bir şeyleri anlamaya çalışıyordu ama şu an neler olduğunu açıklayabilecek durumda değildim. Beni rezil ediyordu. Kendimi daha ne kadar kötü hissedebilirdim ki.

"Yeter," dedi Reyna onu tekrar kolundan tutup. "Ne yapıyorsun?"

Sidra ona döndüğünde elinde beş küçük şişe vardı. Vaha içeriye girdiğinde gördüğü ilk şey benim neredeyse ağlar halde olduğum, Reyna'nın Sidra'nın kolunu tuttuğu ve Sidra'nın da öfkeyle ona baktığıydı. Düşünmedi ya da sorgulamadı, eşikten geçti Reyna'yı geriye doğru çekti, Sidra'yı omzundan itti. Birkaç adım geriye doğru tökezleyip yüzünde daha karanlık bir öfkeyle durdu.

"Ne oluyor?" dedi Vaha. Gözleri benimle Reyna arasında gidip geliyordu. Herkes sinirden köpürüyordu ve her şey birbirine girmişti.

"Ben de onu anlamaya çalışıyorum." Reyna onu sakinleştirmek için kolundan tuttu. "Biraz sakin olur musun?" İkisinin arasına geçti. "Derdin ne?" diye sordu Sidra'ya.

Elindeki küçük şişeleri kaldırıp onlara gösterdi.

Kollarımı etrafıma sarıp gözlerimi duvarda dolaştırdım.

"Luzia, onların eski olduğunu söyle," dedi Vaha. Sesi sabır dilenir gibiydi. Olan biteni düşününce daha da kasıldım. Kasabadaki cinayetler ve bunun Reyna üzerindeki etkisi zaten şu an Vaha'yı fazlasıyla yoruyordu bir de üzerine benim düşüncesizliğim sonucu yarattığım pislik çıkmıştı.

"Yeni," dedi Sidra. "Bir haftalık." Şişeleri kokladı. "Hepsi aynı kişiye ait. Sulandırılmış kan. Profesyonel bir şekilde kandırılmış. Senin himayendeki kasabada vampir kanı satılıyor ve insanlar bunu olabilecek en kötü şekilde kullanıyor." Şişeleri komodinin üzerine çarptı, hepsi parçalandığında yerimden sıçradım.

Sidra eliyle beni işaret ederken direkt Vaha'ya bakıyordu. "Ve ona bunu yasaklamama rağmen birileri ona kan temin edebiliyor." Tamamen öfkeli ve küçümseyiciydi. Bu defa hedefi ben değildim.

"Bunu kontrol etmen gerekiyordu. Bunun olmasına izin vermemen gerekiyordu!"

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi Reyna ona. "Bırak da bu meseleyi biz çözelim. Luzia bizi ilgilendirir." Elini kaldırıp onu durdurabilirmiş gibi aralarında durmaya devam etti.

Sidra onu görmezden geldi. "Kim olduğunu bul," dedi Vaha'ya. "Üç saatin var. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Hayır!" diye ayağa kalktım. "Onu öldürmeyeceksiniz." Daha çok panikledim. Bunun olmasına izin veremezdim. Müthiş bir korku içime yerleşti. Ona yapabileceklerini düşünürken eriyecek gibi oldum.

"Bu çok tehlikeli," dedi Vaha nihayet konuştuğunda. "Bunun olmasına izin veremeyiz. Yapılması gereken tek şe-"

"Evden dışarı çıkmam," dedim. "Tamam mı? Kanı vücudumdan atana kadar çıkmam. Kötü biri değil. Saldırıya uğramış, birileri ondan zorla kanını almış. Bu onun hatası bile değil." ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, bakışlarım Vaha'nın gözlerine kilitlenmişti. Nasıl olacağını bilmiyordum ama onu ikna etmek için her şeyi yapardım.

"Buna inandın mı gerçekten?" diye sordu Sidra.

"Araştır," dedim Vaha'ya. "Ona bir şey yapmadan önce araştır. Sana bildiğim her şeyi anlatırım. Onu öldürme, lütfen Vaha bunu yapma. Lütfen." Acı çekiyordum, bu ihtimal bir tren gibi üzerimden geçti.

"Anlat," dedi Vaha burnunun kemerini sıkarak. Sidra bir duvara yaslanmış ters ters bakıyordu sadece. Reyna sessizliğini korudu. Dengemi sağlayabilmek için yatağın üzerine oturup bildiğim her şeyi anlatmaya başladım.

"Dün ağrılarım yoğunlaştı bu yüzden bir şişenin hepsini içtim ama önceki günde bunu yapmıştım. Neler olduğunu bilmiyorum. Akşam kafedeydik ve birden daha da kötü hissetmeye başladım sonra birisi adımı sesleniyormuş gibi hissettim ama kimse olmadığını biliyordum. Arabaya bindim ve bir adresi takip ediyormuş gibi oraya gittim. Kanı buradan almamıştım, bu kasabada değil-" Sidra'ya ters ters baktım. "Burada kimse bana kan vermezdi."

"Ve bunun bir sebebi var," dedi başını yana eğip küstahça.

"Evet," dedim aynı şekilde. "O kanı içmemin de bir sebebi var."

"Ve o ağrının da bir sebebi var!"

"Hikayeye dön Lu," diye Reyna uyarınca ağzımı kapattım. Onunla sabaha kadar kavga edebilirdim ama şimdi bir vampiri kurtarmam gerekiyordu ve buna odaklanmak zorundaydım. Ne olursa olsun onu öldürmelerine izin vermezdim.

"Sonra Arthur ile tanıştım, çok korktum, neler olduğunu anladım elbette ve etkisinden çok korkuyordum ama bana yardımcı oldu. Başına gelen şeyi anlattı ve ona inandım." İfademin acı içinde olduğuna emindim çünkü acı çekiyordum.

"Elbette inandın, ona bağlısın!" Sidra bir adım öne çıktı. "Şimdi tüm hücrelerin sana onu korumanı söylüyor değil mi, ne yapacaksın kendini onun önüne mi atacaksın?"

Sertçe yutkundum. Bu doğruydu. Birden yüzüme buzlu su çarpmışım gibi oldu. Aynı anda birden fazla duygu ve birden fazla farkındalık vardı. Düşünceler dört bir yandan zihnime yükleniyordu. Birini yakalamak zorundaydım.

"Evet," dedim. "Gerekirse atarım ama bu ona bağlandığım için değil ahlaki değerlerim yüzünden olur. Senin gibi canımı sıkan her şeyi öldüremediğim için özür mü dilemeliyim?"

"Hala hayattasın sonuçta," dedi kaşlarını kaldırıp. "Canımı sıkan her şeyi öldürmüyorum."

"Ah," dedim. "Canavarın canını mı sıktım?"

"Hikayeye dön Luzia..." sıkılmış bir şekilde bu defa Vaha uyardı.

Kendimi toparlayabilmek, hikayeyi hatırlayabilmek için derin derin soluklandım. "Sonra beni eve bırakma nezaketi gösterdi. Arabam çekildi ya da çalındı bilmiyorum henüz onu düşünemedim." Birden daha çok moralim bozulmuştu, arabamı çok seviyordum ve onu alabilmek için tüm birikimimi kullanmıştım. "Arabama bir şey olmaz değil mi?" diye sordum.

"Hikayeye devam et Luzia..."

"Ama arabamı çok seviyorum."

"Tamam, araştıracağım. Devam et..."

Gerçekten çok öfkeliydi ama hakkını yiyemezdim müthiş bir dirayetle kendini tutuyordu. Onu bu duruma düşürdüğüm için, kendimi bu duruma düşürdüğüm için daha sonra uzun bir konuşma yapacağımızdan emindim. Beni affetmelerini ummaktan başka şansım yoktu. Ona Arthur'un nerede saldırıya uğradığını söyledim hatta bu

yüzden şikayetçi olduğunu, komilik yaptığını, ona bunu yapan kişilerden intikam almak istemediğini... Öğrendiğim her şeyi anlattım.

"Bak sen," dedi Sidra. "Nasıl da masum."

"Bak sen," dedim onu taklit edip. "Canavar masumiyetin ne demek olduğunu da biliyormuş."

"Lu," dedi Reyna önüme eğilip dikkatimi dağıtarak. "Bu hikaye bana da inandırıcı gelmedi. Araştırılması gerektiği konusunda hemfikirim ama Vaha ne olup olmadığını anlayana kadar onunla iletişime geçme olur mu?" Yüzüne baktım, hayal kırıklığı arıyordum ama sadece mutsuz görünüyordu. Biraz da rahatsız. Nefes aldım. Bununla yaşayabilirdim.

"İyi olup olmadığını soramaz mıyım?" Merak ediyordum, bu bilgiye ihtiyacım vardı.

"Onunla ilgili bir cümle daha kurarsan iyi olmayacak," dedi Sidra. "Yeterli mi?"

"Küçük kızı aşık olmuş kıskanç babalar gibi davranmayı kesecek misin?" diye sordu Reyna ona. "Yardımcı olmuyorsun."

"Ona da küçük kız gibi davranmayı kesecek mi diye sor."

"O bin yaşında değil," dedi Reyna burnunu kırıştırıp.

"Ben de küçük kızıma aşık değilim ve sabırlı biri hiç değilim. Üç saat." Vaha'nın omzuna dokundu. "Üç saat içinde bu meseleyi halletmiş ol. Ve bir daha bana dokunursan elini koparıp atarım."

"Diğer elim hala boğazına yapışmak için bende olacak," dedi Vaha duraksamadan.

Sidra oralı olmadı, odadan çıktı. Vaha da onun kadar ateş püskürüyordu. Bize bir şey demeden oradan ayrıldı. Sonunda Reyna ile yalnız kaldığımda bir nebze de olsun rahatlamıştım ama hala ondan da utanıyordum.

"Üzgünüm," diyebildim sadece.

"Ben de üzgünüm Lu," dedi. "Bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum."

"Buradan gidebilir miyiz?" diye soludum. "Rahat rahat konuşamıyorum." Gözlerim duvarda dolaşıyordu. Bir saniye sonra eşikte Sidra belirdi. "Aklından bile geçirme," dedi. "Bu olay çözülene kadar hiçbir yere gidemezsin."

"O zaman sen git!" dedim.

"Gidiyorum," dedi gözlerini kısarak. Reyna'ya döndü. "Bir yere ayrılmasına izin verme."

"Sen izin verme," dedi Reyna ayağa kalkıp. "Buraya sadece Lu iyi mi diye bakmaya gelmiştim, gidip retoranı açmam gerekiyor yarım saat sonra bir toplantı organizasyonu var-"

"Açma, bu önemli."

"Gidip birkaç şey almam gerekiyor. Mesela ilaç. Onu gördün mü, hasta. Ve benim aksime senin yapacak hiçbir işin yokmuş gibi görünüyor. O yüzden burada kal ve ona iyi davran ya da odandan çıkma. Onunla kavga etme."

"Bana ne yapacağımı söyleme."

"Çoktan söyledim bile." Reyna'ya şok içinde bakıyordum. Eğilip beni yanağımdan öptü. "Hemen gidip geleceğim," dedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Yataktan çıkma, dinlen ve bir film izle. Bitmeden dönmüş olurum."

Toparlanıp ayaklandığında Sidra hala oradaydı. Reyna getirdiği ve hiç dokunmadığım çorba kasesinin olduğu tepsiyi onun eline tutuşturdu. "Aşağıda daha fazlası var, nazik bir beyefendi ol ve ona sıcak çorba getir. Sonra kötücül vampir olmaya devam edersin."

"Seninle sohbet etmekle ilgili söylediğim güzel şeyleri geri alıyorum," dedi Sdira. Neredeyse gülecektim.

"Çoktan söyledin bile," dedi Reyna, bana öpücük atıp merdivenlerden aşağıya gitti. Arkasından boş boş baktım.

"Sana çorba getirmeyeceğim." Bir şeyin altını çizer gibi konuştu.

"İyi," dedim. "Senin getirdiğin çorbayı içmezdim." Yatağın içine girip yorganı göğsüme kadar çektim. İkimiz de ters ters birbirimize bakıyorduk ama onun elinde bir tepsi olması ciddiyeti korumamda zorluk çıkarıyordu. Sonunda yorganı tamamen üzerime çekip içine gömüldüm ve gözlerimi kapattım.

Ne korkunç bir gün oluyordu böyle. Olanları düşünmek bile istemiyordum. Bileğimdeki dokunuşu kendini hatırlatıyordu ve başımda bunca bela olmasa yemin ederim o dokunuş beni öldürebilirdi. Biraz daha sakin olabilsem ki genellikle çok sakin bir insandım ama o geldiğinden beri sinirlerim bile raydan çıkmıştı. Yine de daha sakin olabilsem ondan belki bir şeyler öğrenebilirdim ve Tanrı biliyor o yüzden saklamama gerek yok diye düşünüyorum, geçmişimizi

deli gibi merak ediyordum. Bunun sadece bir his olduğunu biliyordum ama bir şey vardı aramızda, o kadar yüksek bir şeydi ki baş döndürüyordu, baştan çıkarıyordu ve itiyordu.

Kendimi ona bırakmak için ne kadar hevesli olduğumu nasıl gizleyecektim hiçbir fikrim yoktu.

Havasız kalınca yorganı başımın üzerinden çektim. Neredeyse nefes nefeseydim. Hala açık olan kapının eşiğine baktım ama artık orada değildi. Orada olmasını beklemiyordum ama hala malikanenin içinde mi merak ediyordum. Çok garipti, Arthur'a doğal olmayan yollarla bağımlı olsam da Sidra Dekatlon'u onun iki, üç, beş misli daha çok düşünüyordum. Bunu ona söylesem ne tepki verirdi acaba. Bir an söylemek istedim ama kendimi yatağın içinde tutmayı başardım.

Yine de haklı olduklarının bilincindeydim. Arthur'a karşı haddinden fazla koruma isteği besliyordum ve alakasız bir şekilde onunla iletişim kurmak istiyordum ama iletişim kurmadan da yaşardım. Fakat o benimle iletişim kursa iç sesim bana koşarak gideceğimi söylüyordu. İstesem bile buna karşı koyamazdım ve bu can sıkıcıydı. Kimsenin üzerimde böyle bir etkisi olmasını istemezdim.

Kendimi oyalamak için yataktan çıktım, banyoya gittim ve numaralara bakmadan bol sabunla elimi yıkadım. Telefon numarası akan suyla birlikte silinip giderken rahatlamıştım ve bunu inkar edemezdim. Artık ona ulaşabileceğim hiçbir yol kalmamıştı. Keşke bileğimi de yıkayıp o dokunuştan da kurtulabilseydim ama kasıtlı bir şekilde bileğime su değmemesine özen göstermiştim. Bir süre daha o hissin benimle olmasına ihtiyacım vardı.

Fazlasıyla temizlenmiş ve numaranın silindiği avuç içime bakarken ışığın altına düşen bir gölge başımı kaldırmama neden oldu. Bu defa da banyo kapısının eşiğinde bana bakıyordu.

Gitmemişti.

Buradaydı.

Hala malikanedeydi.

Benim için burada kalmıştı.

Baktığım yere baktı ve derin bir nefes verdi. "Biraz sağduyun kalmış," dedi. Suratı asıktı ama sesi bu defa öfkeli değil sadece Sidra gibiydi.

Bu defa onunla tartışmayacağıma dair kendime söz verdim. Sakin olacaktım ve yetişkin iki kişi gibi iletişim kurmayı deneyecektim.

"Neden bu kadar umurunda ki?" diye sordum yumuşak bir şekilde. "Daha sabah bana 'beni çok önemsiyorsun' naraları atmıyor muydun? Benim neden önemsediğim aşikar. Peki sen neden önemsiyorsun?" Lavaboya yaslanıp kollarımı göğsümde birbirine kavuşturdum.

"Neden önemsiyorsun?" O da kapıya yaslanıp ellerini göğsünde birleştirdi.

"Senden etkilendiğim sır değil." Aramızdaki karanlık çekimin nahoş bir etkisi vardı. Sarı banyo ışığının altında yorgun düşmüş iki savaşçıya benziyorduk. Kendi taraflarımıza savrulmuştuk ama daha öteye gidemiyorduk. Aynı çemberin etrafında dönüp dolaşıyorduk ve düşününce bu ne kadar da bize uygundu.

Yanağımın içini dişleyip lafın nereye gideceğini beklemeye koyuldum. Ona karşı istemesem de çok dürüst ve açıktım. Hatta ona karşı daha da açık olmak istiyordum. Benim için ne ifade ettiğini ki ne zaman olduğunu bile bilmiyordum- ona anlatmak istiyordum. Aramızın iyi olmasını istiyordum.

"Herkes benden etkilenir." Bunu bir tanı gibi dile getirmişti. Herkesin burnu vardır der gibi inançlı ve doğal. Kim karşı çıkardı ki?

"Buna itiraz etmem," diye başımı salladım. "Ama bir detayı unutuyorsun. Benim dışımdaki herkese çok nazik davranıyorsun, bir beyefendi gibi. Bu etkileyici ama ben bana tam bir göt gibi davranmana rağmen senden etkileniyorum."

Sözlerim bittiğinde benim kaşlarım çatılmıştı ama onun dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Yarı yarıya muzip yarı yarıya baştan çıkarıcı. Bu benim de içimin ısınmasına neden oldu.

"Peki sence neden buna rağmen benden etkileniyorsun?"

"Çünkü bana bilerek böyle davranıyorsun," diye dürüstlüğüme devam ettim. "Bazen çok tatlı da olabiliyorsun. Ve ben senin kararsızlığını hissedebiliyorum. Beni hem önceki yaşamıma göre hem de şimdiki yaşamıma göre yargılıyorsun. Senin açından da zor olmalı."

"Kararsız değilim," derken hiç duraksama gereği duymadı. Düşünmeye ihtiyacı yoktu cevabı netti. Biraz sendelesem de tamamen kaybetmiş değildim.

"O zaman benden nefret etmek istiyorsun ama istediğin kadar nefret edemiyorsun." Ağır bir şekilde omuz silktim.

"Belki de yanılıyorsun," dedi daha ciddi bir ifadeyle. "Yani senden nefret ediyorum ama o kadar nefret etmek istemiyorum." Serinkanlı

simsiyah gözleri üzerime çarpan bir kapı gibiydi.

"Vay canına..." Biraz doğrulup kaşlarımı kaldırdım. "Bunu beklemiyordum." Açıkça bana olan nefretini duymak sonrasında söylediği şeye rağmen iyi hissettirmemişti.

Bir şey söylemedi.

"O halde sen korkuyorsun," dedim birden büyük bir aydınlanma yaşayarak. Tüm olanı biteni ve bana olan kesinlikle tutarsız davranışlarını göz önüne aldığımda oldukça akla dayalı bir tahmindi.

"Korku?" Alaycı bir homurdanma.

"Benden nefret etmemekten korkuyorsun çünkü böyle bir ihtimal oluştu değil mi?" Midemdeki buz gibi hissi görmezden gelmeye çalıştım, aksini söylerse elimde başka bir şey kalmıyordu ve hissettiğim her şeyi uydurduğuma karar verecektim.

Kaşlarını çattı.

Güzel.

"Bu yüzden bana bir randevu sözü verip sonra beni görmezden geldin. Bunu yapmak istemiyorsun. Bana şans vermek istemiyorsun."

"Tekrar ediyorum; hala hayatta olman senin şansın."

"Evet, dedim o benim şansım. Ama benden nefret etmemek senin şansın. Kendine o şansı tanımıyorsun."

"Bir randevunun sana olan nefretimi azaltacağını sanman ne büyük yanılgı."

"Bir randevu yapamaz ama birden fazla randevunun neler yapacağını kim bilir." Hafifçe gülümsedim.

"Bana doğrudan asılıyorsun şu an farkındasın değil mi?" Alnında kaygısının imzasını taşıyan bir çizgi oluştu.

"Hem de bir vampire bağımlı olmuşken," dedim. "Farkındasın değil mi?"

Farkında değildi.

Fark edince hafifçe aralanmış dudaklarının arasında dilini gezdirdi. Söyleyecek yeterince iyi bir şey bulamamış olacak, alt dudağını ağzının içine doğru kıvırıp bir süre öylece bekledi. Aramızdaki mesafeye rağemen birden çok yakınımdaymış gibi hissettim. Onun da benzer bir hisle sarmalandığından şüphe yoktu.

Malikanenin zil sesi aramıza girene kadar müthiş bir yoğunlukla birbirimize bakıyorduk ve ben birden daha iyi hisseder olmuştum. Bu

kesinlikle sağlıksızdı, onunla aramız iyiyse iyi kötüyse kötü oluyordum. Ama kimin umurundaydı?

Kapıdakinin Reyna olabileceğini varsayıp "Bunu bir düşün," dedim. "Söz veriyorum ısırmam." Yanından geçip kapıyı açmak için merdivenlere yöneldim.

"Ben söz vermiyorum," diye bağırdığını duydum ve bu kıkırdamama neden oldu.

Merdivenleri seke seke neşeyle indim. Ellerim yine tırabzanların üzerindeydi ve birden karnımın acıktığını hissettim. Belki Reyna'yı gönderir ve Sidra'yı bana çorba yapması için ikna edebilirdim. Bu düşünce daha çok gülmeme neden oldu. Bu akılsızlıkla muhtemelen bana çorba yapsa ona evlenme teklifi ederdim.

"Dur!" dedi merdivenlerin tepesinden ben tam kapının tokmağını çevirmişken. Ona bakarken kapı açıldı ve saçlarımı soğuk havanın esintisi arkaya doğru savurdu.

"Demek yaşıyorsun."

Kapının diğer tarafındaki sese doğru hızla döndüm.

"Arthur?" Gözlerim iri iri açılmıştı. Beklenmeyen misafir karşısında biraz panikledim ve ne yapacağımı kestirmek için birkaç dakikam olsun istedim.

"Sana da selam." Kocaman gülümsüyordu ve oldukça iyi görünüyordu. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve beyaz tişört vardı. Ellerini dağınık altın sarısı saçlarının arasından geçirdi. Bu kadar uzun boylu ve yapılı olduğunu daha önceki görüşmemizde fark etmemiştim.

"Selam," dedim nezaketen. Sidra'nın merdivenlerden aşağı inen ayak seslerini duyuyordum. Bu yüzden dur demiş olmalıydı. Gelenin kim olduğunu anlamıştı. Onu öldürmesine nasıl engel olacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Evet Arthur yaşlı bir vampirdi ve oldukça yapılı görünüyordu ama Sidra konusunda pek şansı olduğunu düşünmüyordum.

Ki ikisinden birini seçeceksem Arthur'u feda edebileceğimi düşündüğüm yanım birden beni olduğum yere çiviledi.

"Sen aramayınca nasıl olduğunu merak ettim," dedi. "Habersiz geldiğim için üzgünüm. Ve bu sabah bir şeyler hissettim. Acı içindeydin. Her şey yolunda mı diye bakmak zorundaydım." Ela

gözleri günışığının altında daha parlak ve daha güzeldi. Beni tutup içine çekiyordu ama ona direnmek o kadar zor değildi.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti. "Çok naziksin." Gülümsemeye çalışırken bir yandan kapıyı olabildiğince kapatmaya çalışıyordum ki bunun neye engel olacağını düşündüğümle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

"Eee," dedi. Alnı neler olduğunu anlamaya çalışırken kaygıyla kırıştı. "Her şey yolunda mı?" Muhtemelen daha iyi bir karşılama bekliyordu, ne de olsa dün gece sokak sokak onu aramış ve nihayetinde kollarına atılmıştım. Ne utanç verici ama. Şimdi hayatını kurtarmaya çalıştığımı bilse belki de o kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmezdi.

Sidra elimin üzerinden kapıyı kavrayıp sonuna kadar açtı ve doğrudan Arthur'a baktı. Arthur giriş basamağında olduğu için altta kalıyordu, Sidra hemen arkamdan, tam arkamda durup kapıdaki kolunu hafifçe kırarak omzumun üzerinden eğildi. Girişi kapatacak şekilde bir ayağını diğerinin önüne kırıp üzerimden ona bakıyordu ve her şekilde ondan daha uzun olduğuna karar verdim.

Arthur ona hiç tepki vermedi. Nezaket gereği olsa gerek sadece "Merhaba," dedi. Genelde tüm vampirler Sidra'yı tanıyordu ama Arthur buna yönelik bir eğilim göstermedi. Belki ismini biliyordu ve yüzünü çıkaramamıştı. Ya da onu tanıyordu ve pek umurunda değildi.

"Seni öldürmemem için söyleyecek daha iyi bir şeyin olması gerekiyor." Ses tonu buz gibiydi ve üzerime karanlık bir duman gibi hücum etmişti.

Arthur hafifçe gülümseyip ellerini yukarı kaldırdı, "Onun hayatı benim ellerimde," dedi beni işaret ederek. Muhtemelen kendi ölürse benim de öleceğimi ima etmeye çalıştı. Ne kadar büyük bir hata yaptığının farkında değildi.

"Ben kırayım o zaman o elleri." Sidra kesinlikle şaka yapmıyordu.

"Arthur," dedim birden gereğinden yüksek sesle. "Pek iyi bir zaman değil, uğradığın için teşekkür ederim ama ben gayet iyiyim. Kabalık etmek istemem ancak gitsen iyi olacak." Anlayışla ona baktım ve anlamasını umdum. Herkesin bir hayatta kalma içgüdüsü olurdu değil mi?

Arthur'un gözleri benimle Sidra arasında gidip geliyordu. Doğru karar vermesi için içimden dua etmeye başladım ama Tanrı'nın

vampirlerle olan bu yakınlığımı hoş göreceğinden emin değildim. Son zamanlarda televizyonda söylenenler kafamı karıştırmıştı.

"Biraz dışarıda konuşalım mı?" diye sordu ve kesinlikle yanlış şeyi yaptı. Elini bana doğru uzattı. Açık bir davet.

Sidra arkamdan güldü ya da gülmeye benzer bir ses çıktı. Dudaklarının aralandığını bile sanmıyordum. Sanki sadece "hah!" demişti. Refleksle elim arkaya doğru uzandı, hareketlendiği için onu durdurmak istedim ve kolunu tutmayı düşünüyordum ama elim tenine dokundu, kumaşın hareketini hissettim ve panikleyerek kumaşa tutundum. Kalbim yanımdaki iki vampirin de kolayca duyacağı kadar hızlandı. Tişörtünü kavradığımı düşündüm ve onun altından bile karnının ne kadar kaslı olduğunu hissedebildiğim için daha da gerildim. Aklım tamamen oraya kaymıştı.

"Dediğim gibi, doğru zaman değil." Yutkundum. "Daha sonra."

Arthur bu söylediğime çok şaşırdı, yüzünde ilk kez garip bir ifade gördüm. Neredeyse sinirlenmiş gibi ya da uyduruyordum, aklım parmaklarımın arasındaydı ve başka bir şeye odaklanabileceğimi sanmıyordum. Zorla gülümsemeye çalışıp kapıyı hiç de nazik olmayacak bir şekilde yüzüne kapattım. Kapıyla birlikte döndüm ve onunla burun buruna gelmemek için kapattığım kapıya yaslandım. Bir milim bile kıpırdayamazdım.

Sidra'nın da yüzünde aynı şekilde garip ifade vardı. Şaşkın, düşünceli ve neredeyse mutsuz. Gözleri benim üzerimden kapıya yöneldi. Ellerini iki yanımdan kapıya yasladı. Sanki kapının ötesini görebiliyormuş gibi. Dinlediğini akıl edebildim ve onunla birlikte ben de dinlemeye koyuldum. Belki kalp atışlarını duyamazdım ama merdivenden indiğini ve arabasının sesini duyabilirdim. Birkaç dakika boyunca sanırım Arthur orada dikilmeye karar verdi. Sidra kıpırdamadığı için ben de kıpırdamıyordum. Çok yakındı ve kokusu çok güzeldi. Hem derin derin o kokuyu solumak hem de nefesimi tutmak istiyordum.

Gözlerim adem elmasında, kağıt kadar beyaz teninde dolaştı. Onu böyle rahat rahat izlemek için ilk kez fırsatım oluyordu. Boynunun ne kadar güzel olduğunu düşününce neredeyse kızardım. Bir damarı gerilmişti ve neredeyse şeffaf teninde çok rahatlıkla seçiliyordu. Kaşlarını çatmıştı, kirpiklerini aşağıdan rahatça görebiliyordum. Çok

güzeldi, her bir ayrıntısı ayrı güzeldi. Onu böyle saatlerce izleyebilirdim.

"Nasıl yaptın?" Birden bana döndüğünde yakalanmış gibi gözlerimi kırptım. Arabanın uzaklaşan sesi ondan çok sonra ilişti kulağıma.

"Neyi nasıl yaptım?"

"Sana dışarıya çıkıp konuşalım mı dedi, elini uzattı, ona bağımlısın, tıpış tıpış peşinden gitmen gerekiyordu. Kendimi onu öldürmek için hazırlamıştım." İfadesinden ne düşündüğünü anlamak zordu. Hem anlamaya çalışır gibi düşünceliydi hem de rahatsız olmuştu ama rahatsızlığının kaynağını konduramıyordum.

Ah.

Demek Arthur'da buna bu denli şaşırmıştı. Bir an düşününce doğruydu. Daha önce bana söylediği şeyleri ikiletmemiştim. Ve Arthur yakınımda olduğunda ona doğru çekilmekten kendimi alıkoyamamıştım.

"Bilmiyorum," dedim ama yalan söylüyordum ve bu bir anlığına yanlış bir şey yaptığımı hissettirdi. Sidra yakınımda olduğu sürece Arthur'un önemi yoktu. Çünkü Sidra'ya daha çok bağlıydım. Bu bir yaşamdan daha öteydi. Bunu onun anlamaması daha tuhaftı.

"Yalan söylememek konusunda anlaşmamız vardı."

"Bildiğin şeyleri söylememem yalandan sayılmıyordu," diye hatırlattım.

Güldü.

"Bu defa bildiğime emin değilim."

"Biliyorsun ama ihtimal vermiyorsun bence." Gözlerimi onun dipsiz siyah gözlerine diktim. Tilki gibi biçimlenmişlerdi.

Yavaş yavaş yanaştı, artık kesinlikle nefesimi tutmak zorundaydım. Yüzü çok yakındı, neredeyse burnu burnuma çarpacakken yana doğru başını eğdi. "Yani bana dağa bağımlı olduğunu mu söylüyorsun?" Kulağıma fısıldadı, nefesi kulağımdan içeriye girdiğinde titredim. Güneşin altındaydım da kızışmış tenimin üzerinden buz akıp gidiyordu sanki. Hala parmaklarımın arasındaki tişörtünü biraz daha sıktım.

"Ben söylemiyorum ama belli ki varlığım söylüyor," dedim sessizce.

Göğsünden gelen hafif hırıltılı bir gülümseme işittim.

Bu şu ana kadar ondan aldığım en içten gülümsemeydi. Ve aslında gülümseme bile değildi. Bütün varlığı üzerime kapanmıştı. Sıcaklığını, kokusunu, üzerimdeki etkisini, saçma bir şekilde güvenilirliğini,

koruyucu bir tabakaymış gibi sinesini... her şeyini buram buram hissediyordum.

Biraz sonra alev alacaktım.

"Kızarıyosun," dedi. "Utangaçsın. Tatlı." Başını yeniden benimle aynı hizaya getirdi. Elleri hala iki yanımdan kapıya yaslı haldeydi. Hareket ederken omuzlarının nasıl gerindiğini görebiliyordum ve bu bir şekilde çok baskın olan kokusunu daha da yoğunlaştırıyordu. "Önceki yaşamında nasıl tanıştığımızı bilmek ister misin?"

Konuşabileceğimi sanmıyordum bu yüzden başımı bir kez salladım.

"Seni ilk kez bir baloda görmüştüm..." Kısık ama ahenkli sesi saçlarımı okşadı. "Zamanın o döneminde kadınlar cüretkar değildi, erkeklerin karşısında rahat da sayılmazlardı. Ama sen beni gördün, yanıma geldin, tam karşıma dikildin, gözlerini üzerime diktin. "Benimle dans etmek zorundasın," dedin." Dudağı hafifçe kıvrıldı. Gözleri o an ve bu an arasında bir köprü kurmuştu. "Adımı bilmiyordun. Adını bilmiyordum. Kim olduğumu, ne olduğumu bilmiyordun." Biraz daha eğildi. "Umurunda da değildi. Bir şeyi istediğin zaman uzanıp alırdın."

O anı bir anıymış gibi hatırlamaya çalıştım ama mümkün değildi. Bunu başaramayınca o kıza karşı müthiş bir kıskançlık hissettim. Gözümde canlandırmayı denedim ve birden bu çok kolay oldu. Ama bu hayal meyal görüntü beni öfkelendirdi.

"Yani seni uzanıp aldı mı?" diye fısıldadım.

"Reyna geldi," dedi. Birkaç saniye sonra arabasının sesini duydum henüz malikaneye yeni giriyordu. Onu çok seviyordum ama ilk kez onu göreceğime mutlu değildim. Kesinlikle yanlış bir zamandı.

"Uzanıp aldı mı?" diye yeniden sordum, tişörtünü kavrayan parmaklarımı daha da sıkarak. Cevabını beklerken bir kez daha ama bu defa daha da şiddetle kalp atışlarım hızlandı. *Onunla rahat konuşabiliyor olmak, geçmiş bir yaşamda ne yaptığının bilinmezliğiyle sıkışıp kalmamak, bir başkasının varlığının gölgesi üzerinde olmadan onun karşısında olabilmek...*

Mürekkep kadar dalgalı bakışları dört nala hızla atan kalbime döndü.

"Şuna bak," diye fısıldadı. "Canavarın da kalbi varmış."

|Bölüm sonu!

Umarım bölümü sevmişsinizdir.

Bu bölüm benim için hikayeye bağlanacağımın sinyalini veren bölüm oldu. Henüz kapılmadım ama bu hikayeye yapacaklarımı düşündükçe başladığımız nokta yine yalan olacak gibi.

Yine basit olmayacak ama zaten bu hiçbirimiz adına sır değildi...

Hikayeyi okurken geçmişleri ile ilgili hiçbir şey bilmediğinizi unutmayın ve Sidra Dekatlon'un çok şey bildiğini...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, gece ışıkları üzerinizde olsun.

Öpücükler!

Instagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

10. BÖLÜM: ŞEHVET

Herkese merhaba,

Ve keyifli okumalar!

NP: Charlie Puth, Attention (Bu şarkı ritm olarak pek uymasa da nakarat sözleri bana çok Lu'yu anımsatıyor...

Yıldızı patlatmayı unutmayın:*

**

Reyna arabasını park ederken gözleri etrafı gereğinden uzun kolaçan etti. Nihayet emniyet kemerini çözdüğünde ben arabadan dışarıya çıkmıştım. Hava bugün açıktı, daha iyi bir günümde güneşlenmek isteyeceğim kadar.

"Benimle gelmen konusunda rahat değilim," dedi ben yüzümü göğe kaldırmış taze havayı içime çekerken.

"Bir gün daha yatağın içinde bir o yana bu yana dönmemi bekleyemezsin."

Dün Reyna geldikten sonra Sidra bir daha yanımıza uğramamıştı ama sabah asistanı Mila tarafından tüm müze çalışanlarına bir mail ulaşmıştı. Müzenin iki gün boyunca kapalı olacağını bu yüzden kimsenin işe gelmemesini yazıyordu. Bunu muhtemelen benim yüzümden yapmıştı ve ben de ona bir hayli sinir olmuştum. Gayet çalışabilir haldeydim, hem ben çalışamıyor olsam bile diğer insanları da işlerinden alıkoyması saçmalıktı. Orayı benim için bir çeşit hapishaneye çevirmeye çalışıyorsa iyi şanslar.

"Kötü hissedersen bana haber ver," dedi Reyna restoranın kapısından içeriye girerken.

"Ne sanıyorsun birden çıldıracağımı falan mı?" Tamam bu bağımlılık durumundan ben de hoşnut değildim ama sonuç olarak kimseye bir zararım yoktu. Arthur benden uzak durduğu sürece ki dün yaşanan olaydan sonra öyle yapacağını umuyordum, bir sorunum kalmayacaktı. Birkaç ay içinde bu kan vücudumdan çıkacaktı ve eski mutlu günlerime geri dönecektim.

"Şu an iyisin," dedi Reyna beni bir kenara çekip sessizce. "Vaha neler olabileceğini söyledi, yine gece ışığı isteyeceksin ve ondan isteyeceksin, ona doğru çekileceksin, kendinde olmayacaksın."

"Baş edebilirim." Derin bir nefes alıp söylediğime kendimi de ikna etmeye çalıştım.

"Daha önce ettiğin gibi mi?"

"Bu biraz sertti."

"Keş olmanı engellemeye çalıştığım için özür dilerim." Yapmacık bir şekilde güldü, ben de güldüm.

"Tamam, dikkat edeceğim ve kötü hissedersem sana haber vereceğim ki sen de kahramanını çağır."

"Seninkini çağırmamı mı tercih edersin?"

"Olsaydı emin ol ben çağırırdım." Gözlerimi devirdim. "Ondan olsa olsa kötü adam olur. Süper canavar olur." Bana söylediği şey hala canımı sıkıyordu. Bir yanım ona canavar deyip durduğum için benimle alay ettiği yönündeydi. Ya da kısasa kısas yapıyordu. Ama daha mantıklı yanım kelime seçiminin özenli olduğu taraftarıydı. Geçmiş yaşamımızla ilgili bir şeyler söyledikten sonra böyle bir cümle kurması öylesine olabilecek bir şey değildi.

"Dün senin için endişelenmiş görünüyordu." Reyna mutfak kısmına geçerken omzunun üzerinden dönüp güldü.

"Öyle görünüyordu değil mi?" Ben de güldüm.

"Ve bu hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor değil mi?" Daha çok sırıttım.

"Sana kahve göndereyim de biraz ayıl."

"Gönder gönder," dedim köşede her zaman Vaha'nın oturduğu masaya kurularak. Ayaklarımı kendime çekip koltukta bağdaş kurdum. Parmaklarım çantamın kulpuna takılmış sanki hareket etmeden duramıyordum. Baş parmağım bileğime dokundu, o hissi ne zaman aklımdan çıkarabilecektim acaba.

Tam biraz yol aldık dediğim anda böyle ortadan kaybolup durmasa belki daha çok şey öğrenebilirdim ama onun açısından da bazı şeyleri düşünmeye başlamıştım. Bana baktığında daha önce aşık olduğu birini görüyor olması bir ihtimaldi ve kötüydü. Bana baktığında daha önce nefret ettiği birini görüyor olması bir ihtimaldi ve kötüydü. Bana baktığında daha önce aşık olduğu ve nefret ettiği birini görmesi daha büyük bir ihtimaldi ve en kötüsüydü.

Garsonlardan biri kahvemi getirince nazikçe teşekkür ettim ve büyük bir yudum aldım. Reyna restoranla ilgilenirken benim de yapacak bir şeylerim vardı. Çantamdan yeni aldığım ajandayı çıkarıp bir yandan da telefonumda bazı aralamalar yapmak için internet sekmesini açtım.

Öncelikle elimdeki kısıtlı bilgilerle başlayacaktım. Bu zamana kadar Sidra Dekatlon'un önceki yaşamımızla ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştım ve pek de zor olmadı.

İlk karşılaşmamız;

Önceki hayatında daha iyi görünüyordun. Cümleyi yazarken bile gözlerim kısılmıştı. Gıcık. Yanına bir parantez açtım. (Dış görünüşümüz birebir aynı.) Bu bilgiyi ilk karşılaşmamızda Vaha'dan almıştım ve her şey böyle başlamıştı zaten. Bu yüzden elimdeki ilk teyitli bilgiydi.

Ama hangi zamanda yaşadığımı bilmiyordum. Aslında hep 19. Yüzyılı görmüş olmayı dilerdim ama bunun Jane Austen romanlarıyla çok ilgisi vardı o yüzden bir his olarak adlandırmayacaktım.

Sonra bana düzenbaz demişti. Açıkça yalancı olduğumu ima etmişti.

Senin düzenbazlığınla yarışamam bile.

Pekala...

O ağrıyı çok iyi yalan söylediğin için çekiyorsun.

Derin bir nefes alıp kaşlarımı çattım. Dolma kalemin tepesiyle göğsümü kaşırken bu ihtimale kaymıştı zihnim ama çabucak silkelenip kahveden bir yudum daha içtim. Önce elimdekileri toplayacak sonra üzerine kafa yoracaktım.

Bana yeniden ihanet edecek misin?

Bu soru birden ilk duyduğum andakinden daha çok şey ifade etmeye başlamıştı. Aslında her şey bu soruyla ilgiliydi. Şimdi geçirdiğimiz birkaç haftayı ve davranışlarını göz önüne aldığımda aslında bunu beklediğini açıkça görebiliyordum. Ona ihanet etmemi, yanlış bir şey yapmamı bekliyordu. Ki ben de boş durmuyordum.

Aferin, Lu!

Noktalı virgülü düşünme...

"Daha önce de burada yaşadığını söylüyorum." Daha önce de o malikanede yaşamıştım. Bu daha çok üzerinde durmam gereken bir ayrıntıydı.

"Ben sana hiç kıyamazdım." Bu cümle bana kendimi her seferinde kötü hissettiriyordu.

Elbette ciddi olmayarak onu öldürebileceğimi söylediğimde bana açıkça "daha önce denemediğin şey değil" demişti. Başka bir zamanda da onu ilk kez yaban mersinleriyle zehirlemeye çalıştığımı söylemişti.

Burada biraz duraksadım çünkü çok fazla detay vardı.

Ona yalan söyledim, ihanet ettim ve öldürmeye çalıştım.

Hayır, ben değil. Bunu o yaptı. Ona bir isim bulmalıydım. Vaha söylemişti ama bu beni ilk gördüğündeydi ve aradan yıllar geçmişti. Bir daha o ismi sormamıştım ve açıkçası duymakta istememiştim. Ama şimdi öğrensem iyi olurdu. Şimdilik ona kötü ikizim demeyi tercih edecektim çünkü duyumlarım hiç de olmak isteyeceğim birini işaret etmiyordu.

Yaban mersiniyle onu zehirlemeye çalıştım ama o hala her gün yaban mersinli tatlı yiyor. Aynı zamanda vampirler öylece zehirlenemez.

Onunla ilk tanıştığımızda vampir olmayabilir miydi? Tanrım, bu çok kötü. Bir insanı öldürmeye çalışmak bir vampiri öldürmeye çalışmaktan daha kötü gibi gelmişti bir anda ama sonra böyle düşündüğüm için kendimden utandım. Yaşayan hiçbir canlıyı öldüremezdim ben. Yaşamayan şeyleri de öldüremezdim. Ölüleri de öldüremezdim. Ben kimseyi öldüremezdim, nokta!

"Benim için doğdun." Gerçekten buna inanıyordu ve bu sinir bozucuydu çünkü artık gerçek gibi görünmeye başlamıştı. Ve bu daha sinir bozucuydu çünkü git gide kendimi bir figüran gibi hissetmeye başlamıştım.

Yaptığımız anlaşma açıktı, ben ona kötü ikizim olduğumu kanıtlarsam kurtulacaktım- yeni bir parantez aç (kurtulmak? bu birçok anlama gelebilir) ama o bana kötü ikizim olduğumu kanıtlarsa o zaman kaçmam gerekecekti. Yani bu affetmeyeceği anlamına geliyordu. Yani kötü ikizim gerçekten kötü olmalıydı çünkü makul noktalardan baktığımda Sidra o kadar da şuursuz biri değildi. Bunca yıl bir kan davası gibi kin gütmesini saymazsak.

Yalan söylemeyeceğime dair söz aldı ve bu konuda ciddi. Bu da bizi aynı noktaya getiriyor, yalan söylememi ve ihanet etmemi bekliyor. Onun yalan söylediğini düşünmüyordum, bu kadar prodüksiyon fazlaydı ve kimsenin böylesine bir şeyle uğraşacağına ihtimal

vermiyordum. Bakışlarında bir şeylerin doğruluğunu görebiliyordum. Ne yaşadıysa, ne yaşandıysa gerçekti.

Kötü ikizim bu denli ne yapmış olabilirdi ki?

Elimdeki asla yok sayamayacağım en büyük gerçek, öyle ya da böyle;

Kalbime bir hançer saplamıştı.

Elimde asla inkar edemeyeceğim en büyük gerçek, öyle ya da böyle;

O ağrı hala benimleydi.

"Dur durak bilmezdin, seni durdurmak mümkün değildi, ele avuca sığmazdın." Bu kötü ikizimle ilgili söylediği ilk gerçek şeydi. Ve aklıma son söylediği şeyi getirmişti; "Bir şeyi istediğin zaman uzanıp alırdın."

Dolma kalemi defterin üzerine bıraktım, kahve fincanını elime alıp yaslandım ve düşünmeye koyuldum. Gözlerim tekrar tekrar aynı cümlelerin üzerinde dolaştı. Kahveyi bitirene kadar aynı cümleleri okuyup durdum. Kendimi düşündüm. Kendime dışarıdan bakmaya çalıştım. Ben öyle biri miydim?

Birini benimle dans etmesi için kaldırabilecek biri mi?

"Ne yapıyorsun?" Reyna kendi çay fincanıyla yanıma oturduğunda gözlerimi kırpıştırdım. Masanın üzerine eğilip defterde yazılanları okudu. Bir an engellemek istedim ama vazgeçtim. Genellikle benden daha mantıklıydı ve her zaman bir başkası sizin yaşadığınız konuyla ilgili daha mantıklı çıkarımla yapardı.

"Bunlar ne böyle?"

"Sidra, kötü ikizim ve ben bermuda şeytan üçgeni." Fincanı sıkılmış bir şekilde masanın üzerinden ittim.

"Kötü ikizin mi?" Reyna kıkırdadı.

"Bana ilk kez nasıl tanıştıklarını anlattı." Yüzümde yine o kıskanç ifade olduğuna emindim. "Dün."

"Bak sen..." Kaşlarını kaldırıp bana doğru eğildi. "Merak ettim."

"Bir baloya katılmış, kim bilir hangi dönemde... İçeriye girmiş, kız onun yanına gelmiş, birbirlerini tanımıyorlarmış, ilk kez karşılaşmışlar ve kız ona 'benimle dans etmek zorundasın' demiş."

Reyna etkilenmiş bir şekilde dudaklarını buzdü. "İddialı biri."

"Öyleymiş."

"Resmen kendini kıskanıyorsun."

"O ben değilim. Sence ben böyle bir şey yapabilir miyim? Yirmi birinci yüzyılda bile yapamam." Başımı iki yana salladım. Birileriyle

tanışmak için tinder kullanmış biriydim ben. Kimsenin karşısında dikilip bir şey söyleyemezdim.

"Belki de hiç öyle biriyle karşılaşmadın," dedi Reyna içtenlikle. "Seni ayağa kaldırıp ona götürecek biri çıkmadı karşına. O an gelene kadar neler yapabileceğimizi hiçbirimiz bilemeyiz. Korkak olduğumuzu zannederiz ama bazen bir şey olur, bir an ve harekete geçeriz. Ya da mutlu olduğumuzu düşünürüz ama sonra bir şey olur ve bununla yüzleşiriz. Hayat bu Lu, her gün kendimizle ilgili yeni bir şey keşfediyoruz."

"Sen neden bu kadar akıllısın?" diye soludum hafifçe gülümseyerek.

"Birimizin olması gerekiyordu." Ağır ağır omuz silkip güldü.

"Yanımda olduğun için çok şanslıyım." Uzanıp elini tuttum. "Sen olmasaydın ne yapardım, dünyanın hangi köşesinde olurdum, ne kadar yalnız olurdum düşünemiyorum bile." Onunla üniversitede karşılaştığımız ilk andan beri Reyna yanımdaydı ve o gün onun hep yanımda olacağını bir şekilde biliyordum. Beni hiç yargılamadan, anlamak için çabalamasına bile gerek kalmadan, böyle kolayca beni sevebildiği için.

"Aptal mısın?" dedi. "Beni ağlatacaksın."

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun," dedim. Gözlerim dolmuştu. "Hayatım boyunca bir problem olarak görülmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. İnsanların önce seni çok sevdiğini sonra birden bundan vazgeçmelerini. Çoğu zaman sebeplerinin bile olmamasını. Çoğu zaman sadece seni sevmeyi zor bulmanın ne demek olduğunu. Onlar gibi olmadığın için hiç onlardan biri olamamayı ve sonunda bunun seni bir probleme dönüştürmesinin ne demek olduğunu. Bu yüzden herkesten uzak durmaya çalışmanın ne kadar zor olabileceğini, bir süre sonra sevmeyi bırakacaklarını bildiğin için en başından sevmelerine izin vermemeyi. Kalabalıklara baktığında, o hengamenin içinde bir fazlalığın kendin olduğunu görmeyi. O yapmaz diye düşündüğün herkesin her şeyi yaptığını izlemeyi..." Gülümserken gözlerimi sildim. "Sadece beni severek aslında tüm dünyaya ne kadar çok şey kanıtladığını keşke bilsen," diye fısıldadım. "Bu yüzden sen iyi ki varsın Reyna."

"Aptal." Uzanıp kollarını etrafıma doladı. "Bu makyaj için çok uğraşmıştım."

"Sen makyaj yapmazsın," dedim.

"Makyaj yapmama gerek kalmaması için çok uğraştım." Parmakları saçlarımı usul usul okşadı. "Neden bunca insan arasından bir vampiri sevdiğimi anlatmış mıydım sana?" Geri çekilirken masanın üzerinden birkaç peçete alıp yüzünü sildi.

"İnsanlar kötü Lu, insanlar anlayışsız. İnsanlar akıllarını yitirdi. Bir vampirin bana yapabileceği en kötü şey kanımı son damlasına kadar içip tüketmek. Ruhuma çok daha fazlasını yapan insanlar oldu. O zaman ölmüyorsun bile, bununla yaşamak zorunda kalıyorsun. Şu arkadaş grubuna bak mesela," retoranın diğer köşesinde oturan bir grup muhtemelen liseli öğrenciyi işaret etti.

"Şimdi aralarından birini burada dövmeye başlasalar, hepsi ona vurmaya başlasa herkes ayağa kalkar. Bu yanlış der. Ama bunu onun ruhuna yaptıklarında, bunun hiçbir cezası yok. Onları durduran bir şey yok. İnsanlar çok kolay kalp kırıyor Lu, insanlar hiç düşünmeden kalp kırıyor. Bir kolu kırmaktan farklı olduğunu sanıyorlar bunun. Sonra bir sürü insan içinde kimsenin görmediği, görmek de istemediği çatlaklarla yaşamak zorunda kalıyor. Savaşların bittiğini düşünüyoruz, başımızın üzerine yağan bombalar yok, anlamıyorlar, artık bombaların patlamasına gerek yok, silaha gerek yok bu yüzyılda insanlar kalp kırarak fethediyor toprakları. Birbirlerinin ruhlarını sömürüyorlar. Daha çok inciten daha güçlü olduğunu sanıyor. Bir ruhu katletmek de cinayet ama bu hiçbir yasada yazmıyor bu yüzden suç sayılmaz, bu yüzden bir sürü kırık kalbin katili aramızda dolaşıyor. Bu yüzden herkes mutsuz. Bu yüzden pencereden baktığımızda dışarıda savaş varmış gibi kasvetli bir yaşam görüyoruz."

"Kim kırdı senin kalbini bu kadar?" diye fısıldadım. Sözlerinde tek bir hata yoktu. Ama beni asıl düşünden Reyna'nın bu kadar umutsuz olmasıydı. Onu tanıdığımdan beri böyleydi. Geçmişte yaşadığı bir şeyler olduğunu biliyordum, üniversiteye başlamadan önce... ama o zamandan konuşmayı hiç istemezdi. Reyna olan şeyler üzerine konuşmayı zaman kaybı bulurdu, çoktan oldu, değiştiremem bu yüzden üzerinden atlamam gerekiyor derdi. Ama orada bu kadar büyük bir yara olduğunu bilmiyordum.

"Hiçbir şey bir darbeyle kırılmaz," diye güldü. "Ama tamam, bu saatte bu kadar karamsarlık yeter." Bu defa ağlamamıştı ama yine de gözlerini sildi. "Bir şeyler yiyelim, kahvaltı etmedik henüz."

"Anlatsan rahatlarsın." Yeniden eline uzandım.

"Anlatsam hatırlarım," dedi başını iki yana sallayıp. "Hatırlanmaya değer değiller, hatırlarsam eğer bir daha kırmalarına izin vermiş olurum." Gözleri kan çanağına dönmüştü, orada gerçekten bunu istemediğini görebiliyordum. Hazır değildi.

"Pankek?" diye sordum. "Yaban mersini şuruplu." Onu gülümsetmek için gülmeye çalıştım, istediğimi aldım. "Bu defa da birilerini zehirlemeye çalışma da," dedi.

"Ölmek için güzel bir yöntem." Garsonu yanımıza çağırıp birkaç şey sipariş ettik. Defteri kapatırken dalgındım. Bir şeyler arasında bağlantı kurmaya çalışmanın doğru mu yanlış mı olduğuna karar veremiyordum.

"Vaha neden bana bildiklerini anlatmıyor?" diye sordum. Benimle ilgili daha doğrusu kötü ikizimle ilgili daha çok şey biliyordu ama Sidra gibi o da bana bir şeyleri anlatmaktan kaçınıyordu.

"Sordum," dedi Reyna. "En azından bana anlatmasını istedim ama bunun kötü bir fikir olduğu konusunda kararlı. Bilmemenin daha doğru olduğunu söyleyip duruyor."

"Bu bana tek bir şey düşündürüyor," diye ofladım. "Kötü ikizim gerçekten kötü biriymiş. Vaha beni bundan korumak istiyor olmalı." Çünkü gerçekten kötü şeyler yaptıysa bir yanım bunun vicdan azabını çekerdi. Başka bir yaşamda da olsa, başka bir benlikte olsa bundan kendimi sorumlu tutardım. Ve bu zamana kadar öğrenmek istememin en büyük sebebi buydu. Ama şimdi bilmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Boşluğu kapatmak için öğrenmem gerekiyordu.

"O sen değildin," dedi. "Bu bir tek senin başına gelmiş olamaz. Reenkarnasyonla ilgili bir şeyler okudum, birçok insan bunun gerçek olduğuna inanıyor. Çok fena hikayeler vardı, bir çocuk geçmiş yaşamına ait şeyleri anlatmış ve söylediği şeyler gerçekten doğru çıkmış. Ürpertici."

"Benim için araştırdın mı?" diye gülümsedim.

"Merak ettim." Gelen kahvaltılıklardan yemeye koyuldu. Önüme doğru omlet tabağını uzatınca "Vegan olmaya çalışıyorum," diye yüzümü astım.

"Ben de bunu destekliyorum ama yüzün sapsarı, kilo verdin, kan değerlerin berbat durumda olmalı. Protein almalısın Lu."

"Başka şeylerden alabilirim." Meyve tabağını önüme çektim. "Ama," dedim bir an düşünerek. "Çocukla ilgili söylediğin şu şey, bir şeyler anlattığını ve onların doğru çıktığını söyledin. Yani aynı ruhla dünyaya gelmiş başka bir yüz. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum, benim sadece yüzüm benziyor. Belki sadece aynı yüzlerden ibaretizdir," dedim heyecanla. "İnsan insana benzer derler."

"Aslına bakarsan bence en mantıklısı bu," diye katıldı Reyna. "Hiçbir şey hatırlamaman o olmadığının en büyük kanıtı. İnsanlar çift yaratılırmış."

Bu düşünce birden beni rahatlatmıştı. Bu hem o olmadığım için hem de onun yaptıkları yüzünden kendimi kötü hissetmemem için çok iyi olurdu. En kötü ihtimalle çok çok uzaktan akraba falan olabilirdik. Ve ben kimseyi ailesinin yaptıklarıyla yargılamazdım. Kendime de eziyet etmeme gerek kalmazdı böylelikle.

Aynı anda birden fazla çatırdama sesi geldi. Büyük bir kırılma. Hatta patlama. Restoranın camları aynı anda yüzlerce parçaya bölündü. Herkes çığlık atmaya başladı. Cam kenarında oturanlar muhtemelen yaralanmıştı. Kulaklarım birden gerilimle çınladı.

"Yere yatın!" diye bağırdı biri.

Reyna kolumdan tutup ikimizi de masanın altına çekti. Çığlıklar daha da büyüdü. Yaralanan birileri olduğunu söylüyorlardı. Her yerde, masanın altında bile cam parçaları vardı. Bedenimin titrediğini fark ettim. Reyna'nın yüzünden kan akıyordu. Kendime gelmek ve doğru tepkiyi vermek için derin derin nefes alıyordum.

"Ne oluyor?" demeyi başardım. Çok fazla gürültü vardı. "Reyna sen iyi misin?"

"İyiyim. Sakin ol, sakın başını çıkarma."

"Bu ne?" dedim. "Ne oluyor?"

"Vampir sevicileri burada istemiyoruz!" diye slogan atılmaya başladı. Hem içeriden hem dışarıdan geliyordu ses.

"Dalga mı geçiyorlar?" diye solurken sesim titriyordu. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Sakin ol, Lu!" dedi Reyna soğukkanlılıkla. "Telefonun nerede?"

"Masanın üzerinde."

Başka bir kırılma sesi daha.

Reyna kısık sesle bir küfür savurdu. Gözleri etrafı tarıyordu. Masanın altından ben de dışarıya baktım. Bazıları arka kapıya doğru

kaçıyordu, birkaç kişi masaların altında onlara katılıp katılmamayı düşünüyordu. Her yerde cam kırıkları vardı.

Reyna başını çıkarmadan elini uzatarak masanın üzerinden telefonumu aramaya koyuldu, nihayet bulduğunda tuş kilidini açmam için bana uzattı.

"Kimi arayacaksın, Vaha'yı mı?"

"Gelip herkesi öldürmesi için mi?" Ters ters bana baktı. "Polis çağırıyorum." Numarayı tuşlayıp telefonu kulağına yasladı.

"Restoranım saldırıya uğradı," diye bilgi vermeye başladı. Birkaç saniye içinde olanları anlattı. Bu kadar sakin olması inanılır gibi değildi. Telefonu kapatıp kendi içinde düşüncelere daldı.

"Onları sevenler de onlarla birlikte tabutlara girebilir!" diye bağırmaya devam ettiler. Yeniden baktığımda restoranda neredeyse herkesin arka kapıya gittiğini gördüm.

"Biz de çıkalım," dedim.

"Polis ekipleri çok geçmeden burada olacak," dedi Reyna. "Dışarıda bizi neyin beklediğini bilemeyiz."

"Öldüreceklerini mi düşünüyorsun?"

"Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum." Hafifçe başını çıkarıp etrafa bakındı. "Tamam," dedi. "Hadi çıkalım." İlk önce doğrulmadan olabildiğince eğilerek o çıktı. Tezgahın arkasına geçip beni bekledi. Başımı uzatıp kimsenin olmadığını görünce onu tekrar ettim ama tezgahın arkasına geçtiğimde gözlerime inanamadım. Camdan bir göl oluşmuştu sanki. Her yerde kırık cam parçaları vardı. Ayakkabımın altında bile kırıkları hissedebiliyordum.

"Kurşun mu?" diye sordum. "Sence camlara kurşun mu sıktılar?"

"Bilmiyorum."

Önce mutfağa oradan arka kapıya ulaştık. Arabaların park yeri ön tarafta kaldığı için kimse bir yere gidemiyordu. İnsanlar arka tarafta toplanmıştı. Neredeyse on beş kişi vardı. Bazıları yaralanmıştı ve bazılarının yaraları çok ciddiydi.

"İçeriden bir şeyler alıp geliyorum," dedim. Reyna şimdi şok geçiriyordu. Başından oluk oluk kan akan bir kadına takılıp kalmıştı. Sadece başını salladı. Geldiğim kapıdan geri dönüp mutfaktan bulabildiğim her şeyi kucağıma topladım. Kanı durduracak bir şeylere ihtiyacım vardı. Dolapları açıp kapattım. Kilerden dört paket kağıt havlu kapıp sürükleyerek dışarıya çıkardım.

"Herkes alsın," dedim paketleri açıp. "Yaraların üzerine bastırın, kan akışını durdurmamız gerekiyor." İnsanlar birden idrak etmiş gibi kımıldamaya başladı.

"Ambulans çağırdım," dedi Reyna. Kenarda öylece duruyordu. Rulodan birkaç yaprak kağıt havlu koparıp yarasının üzerine bastırdım. Hafifçe inledi. Kesik korkunç görünüyordu.

"Çok bastırmayın," diye seslendim birden Reyna'nın yarasını görünce. "İçinde cam parçaları olabilir."

Reyna'nın gözleri bu defa korkuyla irileşti.

"Bir şey yok," dedim ama yalan söylüyordum. Yarası kötü durumdaydı. Acilen müdahale edilmesi gerekiyordu. Ellerimi saçlarımın içinden geçirdim. Korkunç durumdaydık. Bir adamın omzuna büyük bir cam parçası saplanmıştı ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

"Bunu nasıl yaparlar?" diye söyledim. "İnsanlara göz göre göre nasıl zarar verirler?"

"İnsanlar..." dedi Reyna sadece. "Bunu yapan da onlar. Kahretsin, hepsi benim yüzümden." Peçeteyi elinden attı, yere doğru kendini bırakıp oturdu. Şimdi gerçekten kötü görünüyordu. Yanına eğilip "Senin suçun değil," dedim. "Bunu sen yapmadın." Başını omzuma yasladı.

Polisler ambulanslardan bir süre sonra geldi. Üç ambulans acil müdahale edilmesi gerekenleri götürürken Reyna inatla kalmak istemişti. Polisler geldiğinde daha fazla sağlık görevlisi yönlendireceklerini söylediler.

"Neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Reyna onlara olanları anlatırken ben de yanında teyit ettim.

"Neyle saldırdıklarını biliyor musun?"

"Hayır," dedim. "Çok hızlı oldu sadece attıkları sloganları biliyoruz."

"Kimseyi gördünüz mü?"

"Hayır ama güvenlik kameraları var," dedi Reyna. "Her yerden görüntü alınıyordu."

"Onları incelememiz lazım."

"Elbette."

"Şüphelendiğiniz kimse var mı?"

Reyna onlara son zamanlarda aldığı birkaç tehdidi ve restoranın önünde yapılan protestoları anlattı. Polis memurunun ne düşündüğünü kestirmek zordu ama sanki Reyna başına bir bela almış gibi davranıyordu.

"Hastaneye gitseniz iyi olur," dedi. "Ekiplerimiz gerekeni yapacak."

Başımı sallayıp Reyna'yı arabaya yönlendirdim. Onu yolcu tarafına yönlendirip anahtarını elinden aldım. Başını koltuğa yaslayıp öylece dışarıyı seyretmeye koyuldu.

"Nasılsın?" diye sordum ama kötü görünüyordu ve daha kötü hissettiğine emindim.

"Şaşkınım," dedi. "Bu nasıl bir nefret Lu? Yaptıklarına bak. Bir sürü insanın hayatını tehlikeye attılar. Nasıl bir inanç sistemi birilerine bunu yaptırır ki?"

"Vampir nefreti sandığımızdan büyükmüş."

"İnsanların nefreti sandığımızdan büyükmüş."

******

Hastane koridorunda Reyna'ya dikiş atılmasını bekliyordum, yarasında cam parçaları olduğu için işlemin biraz uzun süreceğini söylemişlerdi. Bir o yana bir bu yana gidip Vaha'yı arayıp aramamayı düşünüyordum. Eninde sonunda öğrenecekti ve bir yanım ne kadar geç öğrenirse o kadar iyi olacağını söylese de bunu başkasından duyması her şeyi daha da kötüleştirebilirdi. Sonunda numarasını çevirdim.

"Toplantıdayım Luzia," diye açtı. "Acil mi?"

"Acil." Derin bir nefes aldım. "Bir şey oldu," dedim. "Sanırım buraya gelmen gerekiyor."

"Ne oldu? Sesin iyi gelmiyor, ne dediğini anlamıyorum."

"Restoran," dedim. "Restorandaydık biz ve birden bir şey oldu."

"Ne oldu?

"Birden bütün camlar aşağıya indi. Aynı anda sanki. Patlama gibiydi."

"Reyna nerede?"

"Hastanede."

"İyi mi?" Ses tonu buz gibiydi.

"Yaralandı ama hayati bir tehlikesi yok. Doktor dikiş atacak sonra gideceğiz."

"Çıkınca doğrudan benim eve gidin."

"Vaha?" dedim telefonu kapatmadan.

"Evet?"

"Lütfen sakin ol. Her şey yeterince kötü."

Telefonu kapattı.

Reyna'nın işlemleri yaklaşık bir buçuk saat kadar sürdü. Yüzünün yarısını kaplayan bir bandajla dışarıya çıktı. Doktor iz kalmayacağı konusunda kesin konuşuyordu ama Reyna'ya baktığım zaman ne kadar büyük bir iz kalacağını görebiliyordum. Vaha'nın söylediği gibi doğrudan onun evine gittik, Reyna'yı kanepeye oturttum, banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Onun için bir battaniye getirip üzerine örttüm. Konuşmaya takati yoktu. Biraz uyumasını söyledim ama gözüne uyku girmeyeceğini biliyordum. Vaha'ya bir daha ikimiz de ulaşamamıştık. İki fincan kahve ve biraz çikolatayla mutfaktan döndüğümde Reyna televizyonu açmıştı. Yerel haber bülteninde gündüz bir restoran saldırısına karışan bir grubun araba kazasında yaşamlarını yitirdiklerini anlatıyordu spiker.

"Polis ekipleri güvenlik kameralarından kimliklerini tespit ettiği liberal grubun akşamüzeri cesetlerine ulaştı. Altı kişilik grup bir kamyonetle kasabadan ayrılırken korkunç bir kaza geçirdiler. Keskin virajda arabalarının yoldan çıktığı düşünülüyor. Polis bunun karşıt bir eylem olup olmadığıyla ilgili bir şey söylemedi."

Reyna televizyonu kapattı. Kahve fincanına uzanırken elleri titriyordu. Ne düşünmem gerektiğini bilmediğim için bir şey söyleyemedim. İkimiz de o uzun sessizlikte bunun bir kaza olmadığını tahmin ediyorduk.

"İyi oldu," dedi Reyna sertçe yutkunarak. Yüzünden bir çıkarım yapamıyordum ama bu defa onunla aynı hisleri paylaşmıyordum. Yaşadığımız şey ne kadar korkunçsa buna verilen tepki de o kadar korkunçtu.

Bizler savcı değildik, Tanrı değildik. Kimsenin cezasını vermek üzerimize vazife değildi. Biz bunu desteklersek hukukun, adaletin hiçbir şey önünde bir anlamı kalmazdı.

Bir katili öldürmek, hala cinayetti.

Dış kapı açıldı, Vaha içeriye girdi. Üzerinde hep giydiği takım elbiselerinden biri vardı. Tertemiz görünüyordu. Üzerinde olanların hiçbir izi yoktu. Saçları bile dağılmamıştı. Reyna ayağa kalktı, gidip ona sarıldı.

Ayağa kalktım, eşyalarımı aldım. "Sizi yalnız bırakayım," dedim. Orada olup olmadığımın farkında değillerdi. Nihayet dışarıya çıktığımda karanlığın içinde derin derin soluk aldım. Kalbim hızla çarpıyordu. Üzerimde devasa bir ağırlık vardı. Tenimin üzerine kötücül bir his çökmüştü. Doğruyla yanlışın terazisini kaybettiğimizi hissettim.

"Selam."

Bir anda irkilerek gözlerimi açtım.

Karanlığın içinde sarı saçlarını kolayca seçebilmiştim.

"Arthur?"

"Sizi takip ediyordum."

"Anlamadım."

"Korktuğunu hissettim, bütün içgüdülerim beni restorana götürdü ama ortalığı görünce sadece izlemeye karar verdim. Bir vampirin ortaya çıkması için doğru an değildi. Güvende olduğunuzdan-olduğundan emin olmak için hastaneye kadar ve sonrasında seni takip ettim."

Kaşlarımı kaldırdım. Her şey çok fazla gelmeye başlamıştı. Çok fazla. Karmaşık ve bir o kadar kaotik. Hayatım her zaman tekdüze ve basit olmuştu. Şimdi ise her şey birbirine girmişti.

"İyiyim," dedim. "Zahmet etmişsin." Ona bakarken huzursuz hissediyordum. Burada olması rahatsız ediciydi. Şu an yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Oturmalı ve uzun uzun düşünmeliydim. "Benim gitmem lazım."

"Araban yok, seni bırakayım."

"Yürüsem daha iyi olacak," dedim çabucak.

"Luzia neden böyle davranıyorsun?" Kaşlarını çatmıştı ki bunu anlayışla karşılayabilirdim.

"Bak Arthur," dedim tane tane. "Aramızda yaşanan bu şey için üzgünüm ama bunu istemiyorum. İyi niyetini takdir ediyorum ama hiç tanımadığım birinin karşıma çıkıp durması beni rahatsız ediyor. Seninle aramızdaki her durum güvensiz. Belki çok iyi birisindir ve belki başka şartlarda iyi arkadaş oluruz ama şu an aramızda doğal olmayan bir şey var ve bu bana kendimi tedirgin hissettiriyor."

"Anladım," dedi ağır ağır başını sallayarak.

"O yüzden lütfen ne hissedersen hisset ama bu şekilde karşıma çıkıp durma."

"Pekala," dedi gerçekten alınmış görünüyordu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Gidiyorum."

"İyi geceler." Kendimi kötü hissetmediğimi söyleyemezdim ama zaten olay da buydu. Bu hissin, onunla ilgili hiçbir şeyin gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Vampirler son zamanlarda çok fazla aklımla oynuyorlardı ve ben bundan kesinlikle mutlu değildim. Olabilecek her şekilde kendime ihtiyacım vardı. Kendim olmaya.

Arthur zorluk çıkarmadan yolun diğer tarafına park edilmiş aracına binip uzaklaştı. Yeni bir nefes daha. Büyük oranda rahatladığımı itiraf etmeliydim ve eğer bunu o hissediyorsa ne kadar kırıcı olduğunu düşünmemeye çalıştım. Kendimi doğru şekilde ifade ettiğimi umuyordum.

Bir taksi çağırıp eve dönüş yolunda yeniden küçük bir araştırma yapmak için telefonumu çıkardım. Tarayıcıya "Fazla kan vücuttan nasıl atılır?" yazıp arattım.

Bu arama sonucu beni flebotomi adlı bir işleme yönlendirdi. Onun içeriğini anlamak için bir linke tıkladım.

Kan alma, bir hastalığı iyileştirmek için hastadan kan çekme uygulamasıdır. Uygulama, Antik Çağ ve Orta Çağ'da yaygın olarak kullanılmıştır. 19. Yüzyılda insanlar kullanmayı bırakmıştır.

Daha sonra kan değiştirme ile ilgili bir şeyler okudum ama hiçbiri yeterli sonucu vermedi. Kan temizleyici bazı sebzelerin ismini telefonuma not aldım. Taksiciye ücretini ödeyip indim. Malikane her zamankinden sessizdi. Işıklar kapalıydı. Sidra evde değildi. Kim bilir neredeydi. Olanlardan haberi var mıydı acaba? Artık hiçbir şey güvenli gelmiyordu. Kendimi fazla vampirlere bulaşmış hissediyordum. Geçmiş yaşam, gece ışığı, bağımlılık... Hepsi birden çok fazla geldi. Mutfağa gidip ada tezgahın etrafındaki yüksek taburelerden birine oturdum. Tezgahın üzerinde duran bıçak takımı bir an aklımı karıştırdı. Aynı anda birden mantıklı geldi.

Her gün biraz kendimi kanatmayı başarırsam çok daha hızlı kurtulabilirdim Arthur'dan. Sadece vücudumun bunu atmasına yardımcı olabilirdim. Ve her gün o kan temizleyen sebzelerden bolca tüketirdim. Ve belki bir süre kasabadan uzaklaşırdım. Bu fikir birden çok mantıklı gelmişti. Bunu yapmaya bu kadar istekli olduğumu fark etmemiştim bile.

"Kendini öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

Bıçağı elimden bıraktım. Bunu yapamazdım. Ben o değildim. O kız gibi değildim. Kesinlikle cesur değildim. Küçük bir yara bile açamazdım. Canım tatlıydı.

"Öyleyse gönüllü mü olacaksın?" Başımı tezgaha yasladım.

"Cazip bir fikir."

"Onu içimde istemiyorum," diye itiraf ettim. "Ondan nasıl kurtulacağımla ilgili bir fikrin var mı? Sana sormakla yukarıdaki kitapları kurcalamak aynı şeydir muhtemelen."

Güldü.

"Neden istemiyorsun?"

"Kim böyle bir şey ister ki?" diye başımı kaldırdım. Bu kadar yakında olduğunu fark etmemiştim. Adımları bile hayaletimsiydi. "Hislerimi bilmesini istemiyorum."

"Onu öldürebilirim." Güldü.

"Siz vampirler öldürmeden herhangi bir sorun çözebiliyor musunuz?" Şaka yapmamıştım, gülmemiştim. Doğrudan suçlamıştım.

"Hala hayattasın," dedi.

Başımı yeniden tezgaha yasladım. Normalde onu görmek bile bana kendimi daha iyi hissettirirdi, ona çok sinirli olduğum zamanlarda bile. Dün yaşadığım o yoğunluk şimdi yoktu ve bu daha da rahatsız ediciydi. Tüm bu hisler bana mı ait Arthur'a mı bilmiyordum. Kızgınlığım da onun olabilirdi. Vicdan azabım da. Her şey ona olabilirdi ve ben kendime ait sanabilirdim.

"Sanırım dün onu sandığından fazla kızdırdın," diye biraz hiddetle nefes aldım. "Üzerimdeki etkisi arttı. Sana karşı çok-"

"Ne?"

"Çok rahatsız hissediyorum."

"Hep öyle hissetmiyor muydun?"

"Hayır, ne yaparsan yap senin yanında rahat hissediyordum. Ama şu an boğazımda iki el varmış gibi hissediyorum."

"Söylersen seni ondan kurtarırım."

Yeniden başımı kaldırdım. Bir kolunu kırıp tezgaha yaslanmıştı, bana dönüktü ve doğrulunca koluna dokunmak bile bir saniyeliğine o hissi geri getirdi.

"Ne söylersem?"

"Sen haklıydın Sidra, seni dinlemeyerek hata ettim. Bir daha senin kurallarını çiğnemeyeceğim."

"Çocuk musun sen?"

"Söyle."

"Öyle bir şey olmayacak."

"O halde bu şekilde yaşamaya devam et."

"İyi," dedim sertçe. "Sen bilirsin. Hislerim zaten senden nefret etmemi söylüyor, yarın buradan taşınır ve Arthur'a bana kalacak bir oda vermesini söylerim."

"Sen bilirsin." Çok da oralı değilmiş gibi döndü, mutfaktan çıkmadan önce buz dolabına gidip yaban mersinli sorbesini aldı. Neden burada olduğu anlaşılmıştı.

"Sidra," diye seslendim. Ve ilk kez ona böyle ismiyle hitap ettiğimi fark ettim. Yavaş yavaş bana döndü. Bir elinde kase, diğerinde antika kaşıklarından biri vardı. "Lütfen," dedim. "Lütfen yardım et."

Bir kaşık sorbeyi dudaklarına götürdü. Buzları çiğnerken sesini duyabiliyordum.

"Kanını içmem gerektiğinin farkında mısın?"

"Evet," dedim. "Al onu benden."

Kaşlarını kaldırdı. Bir kaşık daha alıp dudaklarına götürdü. Kaseyi özenle tezgahın üzerine bıraktı, etrafından dönüp yanıma gelirken hala buzları ısırıyordu. Tam önümde durdu. Üzerindeki hırkanın düğmeleri neredeyse yüzüme düşecekti. Kollarını iki yanımdan tezgaha yaslayıp yüz yüze gelebileceğimiz şekilde eğildi. Şimdi bir çift akik taşına benzeyen gözleri tamamen beni ele geçirmişti.

"Ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum," dedi başını hafifçe yana yatırıp.

"Kibir benim en sevdiğim günah değildir," dedim tavrına istinaden.

"Biliyorum," dedi.

"Nereden biliyorsun."

"Çünkü en sevdiğin günahı biliyorum."

"Öyle mi, neymiş?"

"Şehvet, Luxuria."

Luxuria.

Bu bana Vaha'nın yıllar önce beni ilk gördüğünde seslendiği isimdi.

Sidra nazikçe üzerime eğildiğinde kalbim hızlanmamış aksine bu defa nabzım yavaşlamıştı. İsmin bir çağrısı vardı. Benim ismimin anlamıyla o ismin anlamı aynıydı.

Saçlarımı omzumdan geriye doğru itti, elinin tersi tenimi okşadı. Soluğunu boynuma çarpan hafif bir esinti gibi hissettim. Gözlerimi kapattım. Dişleri tenime dokundu, tenimde bir kesik açtı. Dudakları boynuma kapandı. Yumuşak ve ipeksi. Dişleri derimin altına indi, hafifçe ürperdim. Acı çekmeyi bekliyordum ama hissettiğim bu değildi. Küçük bir zevk çemberinin içinde nefesimi tuttum. İçimden bir şeylerin çekildiğini hissediyordum, omurgamdan aşağı bir buz kaydı sanki. Dudaklarını biraz daha bastırdı. Sarhoş olmuşum gibi etraf dönmeye başladı. Havada süzüldüğümü sandım. Tüy kadar hafiftim. Hiçliğin ortasındaydım. Varlığı tüm benliğimi altüst etti. Sonra hatırladım.

Başında çiçeklerden bir taç vardı, uzun eteğini tutup kıkırdayarak koşuyordu. Kır çiçeklerinin arasındaydı. Elleri çiçeklerin üzerinde dolaşıyordu. Şebboyların kokusu burnuma doldu. Her renkteydiler. Canlıydılar. Eteklerinin üzerine dökülüyordu. Omzunun üzerinden duyduğu sese baktı. Gülümsemesi küçük bir kızınkini anımsatıyordu. İstekli ve arzu doluydu. Yeniden eteklerini tutup koşmaya başladı. Kırların içinde bir ağacın dallarının altına uzandı. Üzerine gölgesi düştü. Ona bakıp yeniden gülümsedi. Davetkar bir gülümseme. Bukleler halinde dökülen saçlarını ince parmaklarıyla kenara çekti. Gözlerini hiç ayırmadı. Bir demet çiçek ikram eder gibiydi. Gölge üzerine kapandı.

"Yaramazlık mı yapıyorsun Luxuria?"

İsim onun aksanıyla daha da güzelleşti.

***Luksurrya*.**

Kız kıkırdadı. Daha çok. Çiçeklerin üzerinde esen bir rüzgar gibiydi gülümsemesi. Rüzgar çanlarını hareket ettirdi.

İnce damarları görünüyordu teninin altından. Boynuna eğildi. Kız derin bir nefes aldı. Kokusunu içine çekti. Doğrulduğunda onun dudakları kızın kanıyla renklenmişti. Kız gülümsedi. Elini ona uzattı. Yüzüne dokundu. Gözlerini kapattı. Onu kendine çekti. Dudaklarını uzattı.

İttim.

Bütün gücümle onu ittim.

Geriye doğru çekildi.

Yüzü buz gibiydi. Kapkaranlıktı. Dudaklarında aynı görüntü vardı. Bu defa benim kanımla renklenmişti. Baş parmağıyla alt dudağını temizledi. Kalbim yeniden hızlandı. Aynı anda birçok his. Aynıydı. Tıpatıp benimle aynıydı. Daha kırmızı dudaklar. Daha parlak gözler. Daha mutlu bir gülümseme. Ama benimle aynıydı.

"Bana bir daha sakın öyle deme." Sesim titriyordu. Tüm bedenim titriyordu. Gözlerimi ona çeviremedim. Ona bakamıyordum. Ona bakamazdım. Aynaya bile bakamazdım.

"O sensin."

"Kes sesini."

"Senin içinde yaşıyor."

"Kes sesini!" diye bağırdım. Bağırmak iyice başımı döndürdü. Boğazım kesik kesikti. Vücudumdan çıkan kan bünyemi zayıf düşürmüş olmalıydı. Şimdi sadece oda değil her yer, her şey dönüyordu. Gözlerim kararıyordu.

"Otur," dedi sendelediğimde.

Yanından geçtim. Ayaklarım birbirine dolanıyordu. Buradan gitmem gerekiyordu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu kasabaya gelmek büyük, çok büyük hataydı. Onunla tanışmak, ona kapılmak yapabileceğim en büyük hataydı.

Merdivenlerde tökezledim, dizimi çarptım ama devam ettim. Tırabzanlardan tuttum. Odaya çıkıp eşyalarımı toplamak zorundaydım. Eşyalarımı toplamama gerek yoktu. Merdiven basamakları birden çifter çifter artmaya başladı. Sadece pasaportumu almam yeterliydi. Tırabzan kaydı. Elimi uzattım ama boşluğu kavradım. Sadece bir bilet alıp buradan gitmeliydim. Hayatımın sonuna kadar kaçmam gerekse de gitmeliydim. Kapıyı tutmayı başardım. Soluk soluğaydım. Gözlerim kapanıyordu. Yolda toparlanırdım. Sadece bir şeyler yemeliydim. Kan verdiğim zaman da böyle oluyordu. Bir yerden vişne suyu bulurdum.

Çekmeceleri karıştırıp sonunda onu buldum. Pasaportumu çantamın içine attım. Hesap cüzdanımı aldım. Kimliğimi kontrol ettim. Üzerime bir ceket aldım. Işık yanıp sönüyordu. Kapıdan çıktım. Merdivenlere gittim. Bir adım attım. Daha hızlı inmem gerekiyordu. Buradan gitmem gerekiyordu. Bir adım attım. Ayağım boşluğa geldi. Diğer ayağım yamuldu, tutunmak için uzandım ama kendimi daha geriye savurmayı başardım. Ayaklarım birbirine dolandı, merdivenlerden

aşağı yuvarlanırken sadece kafamın içinde dönüp duranları hissediyordum.

Sonra onu hissettim.

Ağırlığımın nasıl bir hiçe dönüştüğünü.

Soğuk kolları arasındaki bir hiç kadar anlamı olan varlığımı.

Elbette.

Önemli olan tek şey bedenimdi.

Bedenim *ona* aitti.

"Gözlerini aç," diye seslendi.

"Sana aşıktı," diye fısıldadım. "Sana aşıktı ama acı çekiyordu." Gözlerimi açtım. "Ona ne yaptın?" Hissetmiştim. O mutlu andaki acıyı. Kalbinin paramparça olduğunu. Gözlerindeki ışıltının nasıl söndüğünü. Tüm o neşenin nasıl bir azaba dönüştüğünü.

"Dans ettik," dedi. "Birçok kez. Ne zaman isterse. Nerede isterse. Ama beni uzanıp alamadı. Bütün bunlar da başımıza bu yüzden geldi."

Bir şeyi istediğin zaman uzanıp alırdın.

|Bölüm sonu!

Umarım bölümü sevmişsinizdir!

Benim bir sıkıntım var. Şimdi siz burada bölüm bölüm okuduğunuz için haliyle her bölümde bir Lu-Sidra aksiyonu istiyorsunuz ama bir kitap olarak düşünürseniz her bölümde bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Bu da yazarken beni biraz kısıtlıyor, dış olaylara daha fazla yer vermek istiyorum ki zaten dış olayların gelişmesi lazım ki bunlar da yol kat etsin.

Soru şu; daha uzun iki haftada bir bölüm mü istersiniz yoksa böyle haftada bir iyi mi?

Şu anda her bölüm hemen hemen aynı uzunlukta, diğer işlerim ve önceliklerim olduğu için daha uzun bölüme her hafta vakit yaratmam mümkün değil.

—Vaha ve Reyna olayı hakkında ne düşünüyorsunuz, hak verdiniz mi vermediniz mi?

—Bu arada hikayenin ilk bölümünü yani birinci kitap diyebileceğimiz kısmı 20. bölümde bitiriyoruz. Buradan sonrası biraz daha harlanacak.

Bu arada 2 birisi dün şey diye mesaj atmıştı, "normalde kitaplarda geçmiş okumaktan nefret ederim atlarım ilk kez bir kitapta geçmiş okumak için ölüp bitiyorum" diye... Benim de bunca yıllık kariyerimde ilk kez

karşılaştığım bir şey okurun bu kadar geçmiş istemesi... ama bu çok hoşuma giden bir durum

İlginiz ve yorumlarınız için çok teşekkür ederim. Wattpad benim sadece bir gün ayırabildiğim bir yer, bir gün içinde ne kadar yazabilirsem o kadarını paylaşıyorum, benim taslak dediğim bu haliyle beğeniyorsanız ne mutlu bana gerçekten.

Hataları da affetmenizi rica edeceğim çünkü tekrar dönüp düzenleyecek anım olmuyor, bölüm bittiğinde tekrar baksam bile göremiyorum o hataları, düzeltebilmek için bölümü daha önce yazmam ve en az birkaç gün sonra yeniden okumam gerekiyor o da maalesef şu zaman zarfında mümkün değil.

Çok konuştum saat 20.58 olmuş ben yayımlayayım, öpücükler!

Bir sonraki bölümlerde görüşürüz^^

Instagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

11. BÖLÜM: KALBİN İTECEK

Herkese merhaba,

Ve keyifli okumalar dilerim;

Benim için yıldızı patlatmayı unutmayın;*

NP: Taylor Swift, Maroon

****

Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum, onu yumruklamak güzel bir seçenekti ama kollarının arasındayken bunu yapmamayı tercih ettim. Bir bibloymuşum gibi beni taşımakta hiç zorluk çekmiyordu.

Kırmakta da öyle.

"Beni yere bırak," dedim kararlılıkla.

"Bugün kendini öldürmeye ne kadar meraklısın." Yüzünü çevirdi. Merdiven basamaklarını çıkarken ağırdan alıyordu. Gözlerimi tavandan sarkan devasa ahizeye diktim. Işık yanmıyordu ama kristalleri karanlığın içinde yine de parlıyordu. Taşların kesilmiş her kenarı başka bir yanılsama yaratıyordu. Bir an için o kadar gözlerimi aldılar ki neredeyse içgüdüsel bir şekilde ona sarılacaktım.

Kendimi tutup ellerimi karnımın üzerinde serbest bıraktım. Üst kata geldiğimizde gözleri yeniden bana döndü. Sonra o daima kilitli olan kapıya baktı. Aklından ne geçtiğini kim bilir. Daha önce o kapının ardında olabilecekleri düşünmemiş hatta merak bile etmemiştim ama artık daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bütün bu hikayeyi sonlandıracak her şeye ihtiyacım vardı.

Odamın kapısını açıp beni yatağımın üzerine bıraktığında nefesimi tutmayı bırakmıştım. Kendimi daha iyi hissettiğim söylenemezdi.

"Bir yerin ağrıyor mu?"

Neredeyse gülecektim.

Neredeyse kahkaha atacaktım.

"Bu soru o ağıza hiç yakışmadı." En azından istediğim kadar sitemkar konuşmayı becerebilmiştim.

"Kanın temizlendi."

O da resmileşti. Yüzü onu tanıdığım ilk zamanlardaki donuktu. Tamamen ifadesiz. Odadan çıkmak için döndü.

"Bekle," diye seslendim.

Vücudu dönmedi ama yandan gözleri beni buldu. Ona emir vermemden hoşlanmadığını göz göze gelmeden önce de tahmin ediyordum.

"Ne demek istedin?" diye sordum. "Bütün bunların başımıza bu yüzden geldiğini söyledin. O kız acı çekiyordu."

"Acı çekmiyordun." Kaşlarını kaldırdı. "Arzuların vardı, hırsların. Kaybetmeye tahammülün yoktu."

"Seni kaybettiğini mi söylüyorsun?" Sadece bir anın içinden, zamanın bir köşesinden bu zamana kadar gelmiş bir hikayeyi anlamak imkansızdı. Boşlukları doldurabilecek tek kişi karşımdaydı ama boşlukları doldurmaya hevesli değildi.

"Ah," dedi bu defa öfke dolu bir gülümsemeyle. "Beni kesinlikle kaybettin."

"Benimle oymuşum gibi konuşma."

Gözlerimiz alev almış iki keskin ok gibi birbirine kenetlendi. Hangimiz daha çok öfkeliydik kestirmek zordu. Artık sadece ona kızgın değildi, bana da kızgındı ve karmaşık zihni bu iki duyguyu birleştirip tek bir kişiye yöneltmekte kararlıydı.

"O değilsin ama onun anılarına sahipsin öyle mi?" Ağır ağır başını salladı. "Bu çok mantıklı."

"Onun anılarına sahip değilim. Öyle olsa her şeyden habersiz bir şeyleri anlamak için bu kadar heder olmazdım. Bana dokunuşun, bu bir şeyi tetikliyor. Bunu bildiğin için mi bana dokunmuyordun?"

İşaret parmağını çok ani kaldırıp kaşlarını çattı. "Sana dokunmuyorum çünkü senden tiksiniyorum."

"Öyle mi?" Yatağın içinden çıkıp karşısına dikildim. Başım dönmüştü, gözlerimi birkaç saniye için kapatmak zorunda kalsam da karşısına dikilmeyi başarmıştım. "O halde bana bütün hikayeyi anlatıp benden kurtulsana."

"Ve sana tüm istediğini vereyim öyle mi?"

Bir adım geriye çıkıp küçük bir gülümseme takındım. "Gerçekten sen gelene kadar oldukça güzel olan yaşamımda tek istediğim şeyin sen olduğunu mu düşündün?"

Gözleri simsiyahtı ama sözlerimden sonra daha da karardılar. Siyah saten çarşaflar gibi öfkeden dalgalanıyordu. Birkaç adım daha geriye kaçınmak istedim ama duruşumu korudum. Hızlı hızlı soluduğum için göğsüm inip kalkıyordu.

"Sen hiçbir zaman tek bir şeyle yetinmezsin Luxuria."

"Def ol!" diye bağırdım. "Def ol git, seni görmek istemiyorum. Sesini duymak istemiyorum. Senden nefret ediyorum. Def ol."

Gitti.

Arkasından elime gelen ilk bibloyu fırlattım, açık kapıdan dışarıya çıkıp muhtemelen yere düşünce irkilmeme neden olacak bir ses çıkarttı. Kapıyı var gücümle çarparak kapattım ve çığlık atmamak için dişlerimi sıktım.

Çok üzgün ve çok sinirliydim, aynayla göz göze gelince, yüzümdeki bir şeyi görünce tüm bunların hiçbirinin bana ait olmadığı gerçeğiyle baş başa kaldım. Bu daha yoğun bir histeri nöbeti geçirmeme neden oldu. Hiç kimseye bağıracak biri değildim, kimseyi kovmazdım, bu kadar öfkelendiğim tek bir an bile olmamıştı ve hiçbir zaman bu şekilde üzülmemiştim. Aynaya yaklaştım, vücudum titriyordu, saçlarım dağılmıştı, gözlerim şişmişti. Gözlerim başka birisine ait gibi bakıyordu. Hiçbir zaman böyle görünmemiştim.

Parmaklarım havada titriyordu, saçlarım yavaşça kenara çektim. Aynaya biraz daha yaklaştım. Boynumun üzerinde sıralanmış izler vardı. Pembe lekeler bırakmış diş izleri. Parmağım küçük oyuntulardan birinin üzerine dokununca yerimden sıçradım.

Oda etrafımda dönmeye başladı. Her şey etrafımda dönmeye başladı. Söylenen her söz zihnimde canlandı. Kırılan her cam parçası beni bir çemberin içine aldı. Daha hızlı dönmeye başladım. Vaha'yı üniversitede gördüğüm ilk an. İlk kez bir vampirle tanışacağım için hem gergin hem heyecanlıydım. Arkadaşımın sevgilisi ile tanışacaktım bunu eğlenceli buluyordum. Başka bir his, Vaha'yı görüyorum yine ama bu defa gerilim ya da heyecan yok. Her zaman bildiğim hatırladığım o katı duygu yok. Bu defa daha sıcak bir şey. Şefkatli bir şey. Güneş kadar parlak.

Luxuria.

Luzia.

Luxuria.

Luzia.

"Bugün çok iyi görünüyorsun Luxuria."

Hayır, bu Vaha'nın bana söyleyeceği bir şey değil. Başımı iki yana sallıyorum. Ellerimi durdurabilirmiş gibi başımın iki yanına yaslıyorum.

"Saçlarında bir çiçek eksik yalnızca."

Tutunmak için masaya uzandım ama elim bir çiçek buketini kavradı sanki. Renkli kır çiçekleri, beyaz bir kurdeleyle bağlanmış, ince parmaklarım etrafına dolanıyor, parmaklarımdan birinde bakır bir yüzük var, güneş o yüzüğe çarpıyor. Ben boşluğa düşüyorum. Kuş sesleri kulağımın dibindeymiş gibi canlı. Her şey bir titreşim yayıyor, birkaç telin üzerinde yürüyormuş gibi sallanıp duruyorum. Kafam o kadar ağırlaşıyor ki yere düşmem kaçınılmazdı.

"Luxuria, Luxuria, Luxuria... Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Kendime bir tokat attım, elim yüzüme öyle hızlı çarptı ki bir süre kulağım çınladı. Sesler ve görüntüler silikleşti. Yeniden aynayla yüz yüze geldim. Kireç kadar beyazlamıştı tenim. Sendeleyerek, sallanarak yatağa ulaşmayı başardım. Çok uzun bir zaman sonra ilk kez üşüyordum. Parmaklarım o kadar soğuktu ki örtünün içine girmem vakit kaldı. Başımı yumuşak yastığa bıraktım. Ne ağlayabiliyor ne de konuşabiliyordum.

Biraz dermanım olsa kendim için yardım çağırırdım.

Sadece gözlerimi kapattım, birkaç saniye içinde ölmüş bile olabileceğimi düşündüm.

****

Telefonumun sesini duyuyordum ama gözlerimi açmam zaman aldı. Sesin nereden geldiğini anlamak zordu. Çantamı komodinin üzerinde gördüm. Oraya onu bıraktığımı hatırlamıyordum ama neler olduğuna kafa yoracak halde değildim. Zorlanarak çantaya ulaşıp hala çalan telefonu çıkardım. Telefon elimde sustu. Ekranda üç çağrı vardı. İkisi Reyna'ya aitti ama bir diğeri uzun zamandır görüşmediğim ve aramasını asla beklemediğim birine aitti. Telefon elimde yeniden çalınca cevapladım.

"Efendim?"

"Efendim mi, Lu, hey, sen misin..."

Elimi başıma götürüp ağrıyı dindirmek ister gibi dairesel hareketler çizmeye başladım. "Yeni uyandım," dedim ve saate hiç bakmadığımı

fark ettim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Reyna. Son zamanlarda bu soruyu bana çok sık soruyordu ve dün restoranda yaşananlardan sonra benim onu arayıp bunu sormam gerektiğini fark ettim.

"Gece bir türlü uyuyamadım," diye yalan söyledim. "Sabaha karşı dalmışım. Ben de seni arayacaktım. Asıl sen nasılsın?"

"Restoranı açamadığım için çok sıkılıyorum. Vaha işe gitti. Buluşalım mı?"

"Olur," dedim zar zor, bu evde kalmak istemiyordum, bir an önce gitmek istiyordum. "Ama bana kendime gelmem için zaman ver. Duş alayım. Bir de Akil aramış beni-"

"Vay..."

"Neden olabileceğini biliyor musun?"

"Restoran saldırısından dolayı olabilir. Vaha yüzünden beni arayacağını sanmıyorum. Muhtemelen neler olduğunu öğrenmek istemiştir."

"Mantıklı," diye başımı salladım. "Sence onu geri aramalı mıyım?"

"Konuşmak istiyor musun?"

"Vampirlerle ilgili kimseyle tek kelime bile etmek istemiyorum."

"Yeni bir şey mi oldu?"

"Gelince anlatırım." Gerçi ne anlatacağımdan da emin değildim. "Gidip kafamı suya sokayım hala gözlerimi açamadım."

"Tamam," dedi. "Çıkarken haber ver bana."

"Olur, görüşürüz."

Telefonu kapatıp yine aynayla göz göze geldim. Midem bulanıyordu, ağzımda ekşimsi çok kötü bir tat vardı. Berbat görünüyordum ve daha berbat hissediyordum. Temizlenmeye ihtiyacım vardı, her anlamda temizlenmeye. Ama bu halde sıcak suyun altına girersem son zamanlarda sık sık yaptığım gibi kendime kötü, çok kötü davranmış olacaktım. Muhtemelen tansiyonum düşer ya da çıkar her şekilde bayılıp kalırdım. Artık mantıklı düşünerek hareket etme zamanım gelmişti. Geçmişti bile.

Çok uzun zamandır ihtiyacım olmadığı için yün hırkamı dolabın çok arkasında kışlık kazaklarımın içinde buldum. Üzerime geçirip saçlarımı gelişigüzel şekilde ensemde toplayıp dışarıya çıktım. Etrafa buz gibi gözlerle baktım ama kimse yoktu. Bugün de müze kapalıydı ve

yarın işe dönmem gerekiyordu. Belki de işi bırakmayı ciddi ciddi düşünmeliydim. Belki de geç bile kalmıştım.

Merdivenlerde dün gece yaşanan krizden eser yoktu. Hatta mutfakta bile yoktu. Her şey her zamanki düzenindeydi. Ne bekliyordum, yerde kan damlaları mı? Omzumu silktim.

Sağlıklı olmadığını biliyordum ama şu an her şeyden çok bir kahveye ihtiyacım vardı, demlenmesi için kahve makinesini çalıştırdım. Ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koydum ve dakikasını ayarladım. Buzdolabından çilek reçeli ile krem peynir çıkardım ve dolapta portakal suyu ile vişne suyu görünce biraz bakakaldım. Onları ben almamıştım çünkü katkılı ürünler kullanmazdım, zaten meyve suyu ile de pek aram yoktu. Kimin aldığını düşünmeden portakal suyunu çıkardım, üzerini biraz inceleyince organik olduğunu görmek biraz daha şaşırmama neden oldu.

Malzemeleri kenara bıraktım. Bardağa koymak yerine kapağını açıp kutuyu doğrudan kafama diktim, tezgaha bıraktım. Kahve makinesine tablet ekleyip ekmekleri kontrol ettim. Meyve suyu kutusunu yeniden kafama diktim. Şimdiden daha iyi hissediyordum. En azından bulantı ve baş dönmesi konusunda.

Telefonumdan bir müzik açıp tezgaha bıraktım. Ekmeklerin üzerine biraz krem peynir ve reçel sürdükten sonra merakıma yenik düştüm. Yeniden buzdolabını açtım ve kesinlikle benim almadığım diğer şeylere baktım. Ne olduğunu biliyordum çünkü bir gün önce kanımı değiştirmek istediğim için internette araştırma yapmış ve bu sebzelere rastlamıştım yine de telefonumu alıp yeni bir arama yaptım.

"Kan yapan yiyecekler."

Ispanak, yeşil mercimek, pancar, siyah üzüm, kivi...

Hepsi oradaydı.

Dolabın kapısını hızla çarptım.

Ne yapmaya çalıştığıyla ilgili düşünmeye son vermiştim. Artık onunla kafamı allak bullak etmeyecektim. Ne hali varsa görebilirdi.

İyi ki benden tiksiniyormuş bir de tiksinmese biberonla besleyecekti herhalde.

Dengesiz herif.

Yarı sinirle oldukça pratik kahvaltımı bitirip bir fincan kahve ile yukarıya çıktım. Kahve fincanını aynanın önüne bırakıp temizlik malzemelerimi kucağımda topladım. Saat öğleden sonra 13.00'ü

gösteriyordu. En son lisede güne bu kadar geç başlamıştım sanırım. Tüm dengem bozulmuştu ve bir an önce dizginleri elime almam gerekiyordu.

Duşu kısa tuttum çünkü hala bedenim hantal gibiydi. Her zaman enerjik biri olduğum için bu durum daha da rahatsız ediyordu. Biraz gece ışığı... Başımı iki yana salladım.

Vampirlerden kurtulman gerek kızım, ciddiyim... Onlarla ilgili her şeyden.

Çalışırken asla tercih etmeyeceğim neredeyse bir pijama kadar rahat olan kahverengi pamuklu triko pantolonumu giydim. Üzerine tek boğazlı yakaya sahip olan beyaz kısa bluzumu giydim, kimsenin boynumdaki küçük *olayı* görmesini istemiyordum. Saçlarımı çok hevesli olmasam da açık bıraktım. Telefonumdan uygulama üzerinden bir araç çağırıp beklerken çantamı değiştirdim. Arabamdan bir haber olup olmadığını Vaha'ya sorsam iyi olurdu.

Vaha.

Dün onunla ilgili kafama sızan yarım yamalak anlar pek üzerinde durmak istemesem de gün gibi ortadaydı. Bana söylemediği çok şey olduğunu tahmin ediyordum, her zaman öyle olduğunu biliyorduk ama vampir meselelerinden uzak durmaya çalışırdık Reyna ile. Artık ikimizin de bunu yapamayacağı ortadaydı. Vaha'nın önceki yaşamımla nasıl bir ilgisi vardı bilmiyorum ama onu konuşturmanın bir yolunu bulmalıydım.

Sidra Dekatlon hayatıma arka kapıdan sızmıştı. Görmemiş veya duymamıştım. Onu istila etmişti ve şimdi aynısını bana yapıyordu.

Aracın gelip gelmediğini kontrol etmek için pencereden dışarıyı izlemeye koyuldum, henüz bir hareketlilik yoktu ve erken aşağı inip beklemek istemiyordum. Soğusa da biraz daha kahveden içmeye devam ettim. Dişlerimi fırçalamak için banyoya gittiğimde aynanın önündeki rafta daha önce orada olmadığına son derece emin olduğum iki kutu gördüm. Hızlıca dişlerimi fırçaladıktan sonra ilaç kutularını elime aldım, incelerken dışarıdan gelen araç sesini duymuştum. Çantamı ve ceketimi alıp aşağıya indim, dışarıya çıkmadan önce ofisin dinlenme odasından küçük bir su şişesi kaptım. Elim kolum tamamıyla dolmuştu. Serçe parmağımla dış kapıyı açtım ama görmeye hazır olduğum şey bu değildi.

"Akil," diye seslendim. Henüz arabasından inerken başını kaldırmış malikaneye bakıyordu. Kapıda olduğumu ben seslenince fark etti ve gülümserken zorlandığını anlayabildim. Merdivenleri çıkıp karşıma dikildi.

"Merhaba," dedi resmi bir nezaketle. "Rahatsız etmiyorum umarım."

"Hayır," dedim. "Sadece beklemiyordum, biraz şaşırdım. Nasılsın?"

Akil Akmaner kasabanın fabrikatörlerinden biriydi. Ben kasabaya gelmeden önce müze onun sorumluluğundaydı ama sonra aile işlerini devralması gerekti. İlk geldiğimde bana birçok konuda yardımcı olmuştu. Ve aramızda bazı romantik sürtüşmeler yaşanmıştı ki burada öpücükten bahsediyorum. Ama vampirlerden nefret ediyordu ve ben de vampir kanı bağımlısıydım. Dostluğumuzu koruduk ama ilişkimiz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Vampir karşıtlığını görmezden gelebilseydim onunla farklı şeyler düşünebilirdim ama sadece değer verdiğim ve saygı duyduğum bir insandı. Ufak bir detayı atlamazsak; Vaha nasıl vampirleri temsil ediyorsa o da insanları temsil ediyordu. Polislerle iş birliği içindeydi hatta bu kasabada kanun Vaha ile Akil'in elinde bile diyebilirdik.

"Seni aramıştım ama geri dönmedin ben de şansımı denemek istedim." Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolonu vardı. Kestane rengi açık kahve saçları, yeşil gözleri, sivri yüz hatları ve kesinlikle çok hoş bir kokusu vardı. 34 yaşında bir insana göre hatırı sayılır bir kariyer ilerlemesi olduğunu da söylemek gerekiyordu.

"Biraz acelem vardı," diye yalan söyledim. Kapıdan çıkmak üzere olmam çok iyi denk gelmişti. Ne olursa olsun saygı duyduğum biriydi ve kabalık etmek istemiyordum. Evet, işte ben genel olarak böyle davranan biriydim. Öfke nöbetleri geçirip kimseye biblo fırlatmazdım.

"Görüyorum," dedi tamamıyla dolu ellerime hafif tebessümle bakarak. "Daha sonra bana vakit ayırabilirsen sevinirim, tutmayayım seni." O sırada çağırdığım araç da gelince tamamen kurtulmuştum. En azından ona makul bir cevap verip o araca binseydim eğer kesinlikle kurtulurdum. Ama ben öyle biri değildim, kabalık etmezdim, kapıma kadar gelmiş belli ki bir derdi olan birini görmezden gelmezdim. O yüzden nefes aldım.

"Ciddi bir şeye benziyor," dedim. "Bana izin ver çağırdığım aracı göndereyim sonra bir kahve içelim."

"Müsaadenle bunu ben halledeyim." Ben çıkmadan eliyle durdurdu. Merdivenlerden inip araca gitti, camı açması için işaret parmağıyla küçük bir harekette bulundu, cüzdanını çıkardı, adama birkaç şey söyledikten sonra bir miktar ve sanırım yüklü bir miktar banknot verdi ve araç gitti.

"Ofisimde konuşabiliriz." İçeriye girmesi için kapıyı açtım. Buna istekli görünmüyordu ama aksi bir şey söylemedi. Gözleri her an her yeri tarıyordu, bir yerden bir şey çıkmasını bekler gibi.

"Müzenin iki gündür kapalı olduğunu duydum." Yolu bilmesine rağmen önden geçmem için kenara çekildi.

"Evet," dedim doğal olmaya çalışarak. "Hem tadilat vardı, hem ben biraz hastaydım hem de sergiden sonra çalışanların ara verme fırsatı olmamıştı hepsini aynı anda halletmeye çalıştım." Gülümsedim. Ofisin kapısını açıp eşyalarımı masanın üzerine bıraktım.

"Sade ve tek şekerli?" diye sordum.

"Lütfen," dedi. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Sadece bir tuşa basacağım ama üstesinden gelemeyeceğimi düşünüyorsan elbette."

Benimle birlikte güldü. Onunla konuşmak çok rahattı ondan bu yüzden hoşlanmıştım. Ne istediğini bilen, nazik ve akıllı olduğu için. Ama diğer tüm vampirlerden olduğu gibi Vaha'dan hiç hoşlanmıyordu. Vaha'da ondan. Bu sebeple Reyna ile görüşmek istemiyordu ve en yakın arkadaşımı istemeyen birini hayatıma dahil edemezdim.

"Senin neyin var?" Peşimden geldi, ben fincanları indirirken duvara yaslanmış bekliyordu.

"Efendim?"

"Biraz hastaydım dedin." Şöyle bir göz gezdirdi. "İyi görünüyorsun." Küçük gülümseme.

"Teşekkürler." Fincanları indirirken zaten kısa olan bluzum iyice yukarıya sıyrıldı ama saçlarım uzun olduğu için sırtımı kapatıyordu, ona dönmeden önümü düzelttim. "Soğuk algınlığı," dedim. Gece ışığı bağımlısı oldum desem konuşma nereye giderdi görmek istemiyordum.

"Multivitamin ve demir hapı onun için mi?"

"Hı?"

"Masaya bıraktığın ilaç kutuları."

Ah.

"Sen de mi kullanıyorsun?" Omzumun üzerinden dönüp sordum, ne ilacı olduğunu ben bilmiyordum ama öğrendiğim iyi olmuştu.

Birisi kansızlık yüzünden desteğe ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı. Ne tatlı.

"Hayır ama ben satıyorum, benimle ilgili her şeyi bu kadar çabuk mu unuttun Luzia." Yarı eğlenir yarı alıngandı. Ve haklıydı. Fabrikasının ilaçlar üzere olduğunu hayal meyal de olsa hatırlıyordum. İlgimi çekmeyen işler konusunda çok düşünmezdim.

"Kahveyi nasıl içtiğini hatırlıyorum." Gülümseyerek fincana bir tane şeker atıp ona uzattım. Yeniden ofisime geçtik. Masanın arkasına oturmak yerine onun karşısındaki diğer koltuğa yerleştim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum nezaketen, doğrudan benden ne istiyorsun demek istesem de bu kabalık olurdu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı. Kaşları hafif çatılıydı ama öfkeden ziyade endişeli bir ifade yerleşti yüzüne. Düşünceli ve biraz da sıkıntılı görünüyordu. "Reyna'nın restoranında olanları duydum, bunun için üzgünüm."

"Saldırıyla ilgili düşünmek istemiyorum, çok kötüydü. Ölenler olabilirdi."

"Haklısın," dedi. "Yaralanmadığın için sevindim. Reyna nasıl?" Bunun fiziksel sağlığıyla ilgili bir soru olmadığına neredeyse emindim.

"Şokta, ben de onun yanına gidiyordum aslında. Restoranı onun için çok değerli ve şimdi-" Derin bir nefes aldım. "Her şey bu halde."

"Sence bu neden Reyna'nın başına geldi?"

"Bunu ikimiz de biliyoruz Akil," dedim. "Neden bana gerçekten ne sormak istiyorsan sormuyorsun."

Fincanı eline alıp koltukta arkasına yaslandı. Biraz daha gerilmişti. "Sadece senin için endişelendim," dedi. "Uzak kalmak istedim ama duyduğum şeylerden sonra bunu yapamadım."

Böyle bir giriş beklemediğim için oyalanmak adına ben de kahveme uzandım. Ne duymuş olabileceğini düşündüm ama artık fiyasko anlarıma yetişmek ne mümkündü.

"Ne duyduğundan emin değilim ama endişelenecek bir şey yok," dedim. "En azından doğrudan benimle ilgili."

"Bir vampirle çalışmak nasıl bir şey? Patronunun döndüğünü duydum."

Ah, kolay yerden gelmişti.

"Varlığı yokluğu bir." Bu konuda oldukça samimiydim. Arada yaptığı çıkıntılıkları saymazsak Sidra işlerime hiç karışmıyordu. "O gelmeden önce nasıl işliyorsa her şey yine öyle işliyor. Sadece bir ofise daha ihtiyacımız var. Tadilat bunun içindi." Söylediklerimi desteklemem gerektiğini hissettim bir an.

"Öyle mi?" Şaşırmıştı. "Ürkütücü biri olduğunu duymuştum."

Eh, kimi zaman.

"Üzgünüm," diye gülümsedim. "Sidra Dekatlon ile en yakın arkadaşlar olduğumuzu söylemem ama ürkütücü biri de sayılmaz. Belki biraz ukala ama bütün patronlar öyle değil mi?" Fincanı dudaklarıma yaslayıp gülümsemeyi denedim.

"Burada seni rahatsız eden kimse oldu mu? Reyna'nın başına gelenler gibi, bir vampirle çalıştığın için kimse sana zarar vermek istedi mi..."

"Hayır. Sidra varken kimsenin böyle bir şeye cesaret edeceğini sanmam."

"Neden, onun tehlikeli olmadığını düşünmüyor muydun?"

"Ürkütücü sayılmaz demiştim aslında. Bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Ki herkes sahip oldukları karşısında biraz korumacı değil midir? Eminim birisi senin ofisini yakmak isterse sen de oldukça tehlikeli olabilirsin."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Olabilirim." Fincanı sehpanın üzerine bırakıp dirseklerini dizlerine yasladı. "Seninle açık konuşabilir miyim?"

"Lütfen."

"Luzia, vampirler konusundaki görüşümü biliyorsun zaten bu noktada olmamızın nedeni de bu." Hafifçe başımı salladım ama konuyu bize getireceğini hiç düşünmemiştim. "Görüşlerinle ilgili elbette sana saygı duyacaktım. Öyle de yapıyordum ama senin için endişelenmeden edemedim. Vampirlerin şu eğlence yerindeki olayı duydum, Sidra Dekatlon'un sana kan verdiği için bir vampiri öldürdüğünü."

Boynunu kırmanın bir vampiri öldürmediğini söyleyecektim ama dudaklarımı birbirine bastırdım, eminim bunu biliyordu yine de bu kelimeyi seçmişti çünkü teknik olarak boynunuz kırılırsa ölmeniz gerekirdi.

"Birbirlerini öldürmelerinde benim için bir sakınca yok ama öldürme eylemini bu kadar doğal bulmalarında bir sakınca var. Yaratılışları beni ilgilendirmiyor, vahşilerse ormana gitmeliler insanların arasında dolaşmamalılar. Özellikle sevdiğim insanların etrafında." Kararlı ve samimi görünüyordu. "Sonra diğer olayı duydum, bir vampirle arkadaş olmaktan daha kötü bir şey varsa bir vampire bağımlı olmaktır. Seni bu konuda uyarmıştım, gece ışığı dedikleri şey bir zehirden başka bir şey değil."

İşte şimdi resmen utanmıştım. Yanaklarımın kızardığını fark ettim ama saçlarımın bunu gölgelediğini umdum. Bundan nasıl haberi olabilirdi? Vaha, Sidra ve Reyna dışında kimse bilmiyordu.

Arthur.

"Ve restoran olayının hemen sonrasında saldırganların oldukça şüpheli ölümleri beni sana getirdi. Bunlar hakkında ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. Çünkü senin için endişelendim, kendinde olup olmadığını ve seni zorlamadıklarını görmek istedim. Onlar gibi düşünüp düşünmediğini bilmem gerekiyor."

Donup kalmıştım. Böyle bir konuşma akışı beklemiyordum. Beni sorgulayacağını bazı sorular soracağını ve belki yadırgayacağını tahmin ediyordum ama o gerçekten benim için endişelenmişti. Ne durumda olduğumu merak ettiği için buradaydı ağzımdan laf almak için değil. Belli ki zaten her şeyi biliyordu.

Konuşmadan önce boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm. "Öncelikle teşekkür ederim beni düşündüğün için," dedim. "Ama sanırım bazı yanlış anlaşılmalar var. Sidra Dekatlon beni herhangi bir şey için zorlamıyor veya üzerimde baskı kurmuyor. Sivri Diş'te yaşanan olay kendi aralarındaki bir anlaşmazlıktı, bunu iyi veya doğru bir şeymiş gibi göstermeyeceğim ama büyük ve ciddi bir şey de değildi. Bağımlılık konusu kulağına biraz yanlış gelmiş. Gece ışığı kullandığımı senden hiç saklamadım ama şu an bir vampire bağımlı değilim, öyle olsam şu an vampirin yanında olurdum."

Ah, biraz parçaları birleştirir gibi olmuştum. Kütüphane iki gündür kapalıydı ve birçok şey olmuştu. Muhtemelen bunların hepsini aynı şeye bağlamıştı. Çok haksız değildi ama daha çok kafam karışmıştı. Gerçekten aklımla oynanıyor muydu, gerçekten yanlış bir şey mi yapıyordum artık hiçbir şeyi yeterince net göremiyordum.

"Diğer meseleye gelecek olursak, restorana yapılan saldırı bu zamana dek şahit olduğum en korkunç şeydi. İnsanlardaki nefret benim için hiçbir açıdan anlaşılır değildi. Ama o kaza gerçekten bir kaza değilse bu da eşit derecede korkunç sayılır. Ancak arada bir fark var, restorandaki kimse birilerini öldürmek için kimseye saldırmamıştı ama o arabanın içindekiler bir sürü masum insanı öldürmek konusunda tereddüt etmediler. Kim daha suçlu oynamayacağım ama kimseyi öldürmek kimsenin sahip olduğu bir hak değil. İncitmek de öyle. Madem açık konuşuyoruz, seninle benim aramdaki temel fark sen tüm vampirlerin kötü olduğuna inanıyorsun bense tıpkı insanlar gibi vampirlerin de diğer tüm canlılar gibi iyileri ve kötüleri olduğuna inanıyorum."

"Hayır," dedi. "Temel farkımız senin vampirleri bir canlı olarak görüyorken benim öyle görmemem Luzia."

"Bir hayatları var Akil," diye karşı çıktım. "Düşünebiliyor, eylemde bulunabiliyorlar, sevebiliyorlar... Bunların birini bile yapamayan çok insan gördüm ben."

"Ya da iyi numara yapıyorlar. Psikopatlar da öyle, çoğunun bir ailesi olduğunu duymuş muydun? Hiçbirinin hisleri yoktur ama hepsi romantik bir aşık gibi davranabilir."

"Belki bütün insanlar da numara yapıyordur o halde."

"Belki," dedi. "Ama tek bir hayat yaşıyorlar ve nihayetinde ölüyorlar."

"Beni merak ettiğin için teşekkür ederim," dedim daha fazla bu tartışmayı sürdürmemek adına. "Gece ışığının zararlı olduğunu biliyorum, belki benim için bir ağrı kesici yapıp beni kurtarırsın."

"Üzerine çalışacağım." Ayağa kalkarken yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Ben de onunla birlikte kalktım.

"Senden mantıklı olmanı istiyorum," dedi. "Ama olamasan da her zaman yardım etmek için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Başın derde girerse lütfen bana gelmekten çekinme."

"Teşekkür ederim, sen de."

"Gel, seni de Reyna'ya bırakayım."

"Ah, bu gerçekten güzel olur." Yeni bir araç çağırmakla uğraşmak zorunda kalmazdım. Masanın üzerine bıraktığım eşyaları aldım ama bu defa kutuları çantama koyabilmiştim. Çıkarken kahve makinesini kapatıp ışıkları kontrol ettim, müzede bu kadar yalnız olmaya alışkın

değildim etrafta her zaman bunlarla ilgilenen birileri olurdu ama Sevgili Bay Dekatlon kimseyi istemiyordu.

Akil doğal bir şekilde kapıdan çıkarken bana elini uzattı, biraz tereddüt etsem de elini tuttum. Daha önce onunla birkaç kez çıkmış, çok el ele tutuşmuş ve bir kez de öpüşmüştük. Çocukça davranmak istemedim sonuçta ikimiz de yetişkindik ve bunun bir anlama geldiği yoktu. Arabasının kapısını benim için açtı, belimden tutarak beni yönlendirdi, kapıyı üzerime kapatırken gülümsedi.

Gayriihtiyari bir şekilde başımı kaldırdığımda, benim odamın penceresinde onu gördüm. Malikanede olduğunu bilmiyordum. Çoktan gitmiştir diye düşünüyordum. Ama kara gözleriyle oradan bana bakıyor ve gözünü bile kırpmıyordu.

"Evde mi buluşacaksınız?" Akil emniyet kemerimi bağladıktan sonra bana döndü.

"Evet," dedim. "Eski hastanenin orada yaşıyor."

Oldukça lüks hatta muhtemelen bu kasabada tek olan arabası geriye doğru atılıp kolayca viraj alarak ana yola çıktı. Daha önce her defasında onu yanında korumayla görmüştüm, buluşmalarımız hariç bu yüzden başkası var mı diye etrafa bakındım ama arkamızdan gelen herhangi bir araba görünmüyordu.

"Reyna'ya içtenlikle geçmiş olsun dileklerimi ilet lütfen, erkek arkadaşı dolayısıyla ona çiçek gönderemiyorum."

"Elbette," dedim. "Ama bil diye söylüyorum, Vaha nezaketi hoş görür ona çiçek göndermenin bir sakıncası yok."

Bu onu eğlendirmişti.

"Onları hiç tanımadığını düşünmeye başladım biliyor musun?"

"Neden?"

"Vaha'nın ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Tersaneyi işletiyor."

"O kadar mı?"

"Bilmem, sen sadece bir ilaç şirketini mi yönetiyorsun?" Misilleme yapmak istemiştim ama "Hayır," deyince biraz elimde kaldı.

"Bak," dedim bacak bacak üzerine atıp ona döndüm. "Vaha onu tanıdığımdan beri bana kibar ve cömert davrandı. Hiç kötü bir yanını görmedim. Ve senin aksine beni hiç görüştüğüm diğer kişiler için yargılamadı."

"Ben seni yargılamadım."

"Akil..." dedim yapma ama dercesine.

"Sadece birden hayatımıza girmiş bu yaratıklarla ilgili bu kadar rahat olmanı anlayamıyorum." Kaşları kırıştı.

"Hayatımıza birden girmediler," diye düzelttim onu. "Zaten hayatımızdalardı biz varlıklarını sonra öğrendik. Yaptığın şeyin bana göre ırkçılıktan bir farkı yok. Zaman değişiyor neden ona ayak uydurmayı denemiyorsun?"

"Bunun ırkçılıkla ilgisi yok. Vampirlerin ana besin kaynağı insan kanı."

"Artık sentetik kan var, insan kanına ihtiyaçları yok."

"Bu insanlardan beslenmedikleri anlamına gelmiyor."

"İnsanlar bu konuda gönüllü, son iki yıldır vampir cinayeti diye bir şey okumadım ama birçok insanın birçok insanı katlettiğini okudum."

"İnsanların işlediğini sandığın kaç cinayetin sorumlusu vampirler hiçbir fikrin yok," dedi. "Onlar manipülasyon konusunda uzman. Çok kolay örtbas edebiliyorlar. Dün yaşanan araba kazası gibi."

"Yasalar bunun için var," diye savundum kendimi ama bunalmış hissediyordum. "Ben kimseye ceza vermem, adalet sistemine güvenmeyi seçiyorum. Bütün vampirlerin bir canavar olduğuna da inanmayacağım."

"Çünkü çok iyi bir kalbin var," dedi daha kısık bir sesle. "Ben de ona zarar gelmesinden korkuyorum."

"Benim için endişelenme."

Kalbim içinse hepimiz biraz geç kaldık.

Araba durdu, Reyna'nın evinin önündeydik. Nihayet.

"Luzia," diye bana döndü. "Seninle vakit geçirmeyi özlüyorum. Benim tarafımda olman için çok şeyi verirdim."

"Çok şey vermene gerek yoktu sadece daha açık fikirli olsan belki bir şansımız olurdu."

"Olurdu," diye gülümsedi. "Artık olmaz mı?"

Şaşırdım.

"Dört ay önce bunu yürütemeyeceğimizi söyleyen sendin," dedim. "Şimdi birden yeniden bir şansımız olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Bir şeyleri anlamak için geç mi kaldım?"

"Bunu söylemek zor." Derin bir nefes aldım. "Açıkçası hayatım şu an biraz karışık, bu kasabada ne kadar daha kalacağımı bile bilmiyorum o yüzden yanlış bir şey söylemek istemem. Şu an bir ilişki

istediğimi sanmıyorum özellikle sürekli arkadaşlarımla aramda soruna yol açacak bir ilişki."

"Kasabadan ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedim çabucak. "Ailemden çok uzak kaldım ve hayatımı nerede kurmak istediğime emin değilim. Okul için zaten büyüdüğüm yerden yıllarca uzak kaldım."

"Tek sebebi bu mu?"

Asıl sebebin bununla hiçbir şekilde ilgisi yoktu. Ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Önümü göremiyorum," dedim kafası karışıkmış gibi. "Biraz daha belirgin bir geleceğim olmasını istiyorum. Burası çok güzel bir kasaba ama kutu gibi. Beni kısıtlıyor. Hayatımın sadece bir müzede geçmesini istediğime emin değilim."

"Bugün beni çok şaşırttın," dedi. Gözleri biraz buruk baksa da gülümsüyordu. "En azından ara sıra görüşebilirsek memnun olurum. Başka bir iş ya da başka bir yerde bir hayat istersen biliyorsun iyi bağlantılarım var."

"Çok naziksin. Elbette, bir akşam yemek yiyelim." Arabanın kapısını açtım.

"Bunu unutmam Luzia." Gülümsedi, ben de gülümsedim. Kapıyı arkamdan kapattım, el sallayıp Reyna'nın evine doğru yürüdüm. Yüzüm kızarmıştı biraz da gergin bir heyecana kapılmıştım. Dört ay önce ondan ne kadar hoşlandığımı hatırlıyordum ama şimdi bir başkasını ne kadar düşündüğümü hesap edersek yanına bile yaklaşmazdı. Ki Akil Sidra'dan muhtemelen daha iyi bir tercih olsa da şartları göz önüne aldığımızda o kadar da iyi bir tercih olmazdı. Bir yerde iki taraf varsa ikisinin de elleri kirlidir ve ben hayatımda daha fazla olay istemiyordum.

"O gördüğüm araba sandığım kişi miydi?" Reyna ben daha çalmadan kapıyı açmıştı, pencereden bizi izlediği ortadaydı.

"Akil," dedim. "Eve geldi. İnanabiliyor musun?" Ayakkabılarımı çıkarıp kenara bıraktım. Kanepeye kurulurken Reyna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ne istiyormuş?"

"Şok olacaksın."

"Artık hiçbir şeye şaşırmam diyorum."

"Benim için endişelenmiş, gerçekten endişelenmiş. Benimle bir şansı var mı diye sordu."

"Sözümü geri alıyorum," dedi. "Şaka yapıyorsun. Onca şeyden sonra. Bu biraz yüzsüzlük olmuş."

"Aslında öyle ama konuşurken samimi görünüyordu. Her şeyden haberi varmış. Bağımlı olmamdan bile. Tabii bunu itiraf etmedim, sorun yok dedim. Sidra'nın beni bir şeylere zorladığını düşünmüş, kütüphane kapalı olunca dayanamamış ve restoran saldırısını da duyunca kontrol etmek için gelmiş."

"Asla düşünmezdim," dedi Reyna bir yastığı kollarının arasına sıkıştırıp. "Sana söylemedim ama onu birkaç kez farklı kadınlarla gördüm. Vaha onun tam bir çapkın olduğunu söylüyor. Tabii daha kaba kelimelerle."

"Ciddi misin?" İşte şimdi şaşırmıştım. "Bana daha çok bir ağır abi gibi gelmişti. Tek derdi işi gücü olan tiplerden."

"Hayır, eğlenmeyi biliyormuş ama bekar bir adamı bunun için suçlayamayız."

"Doğru," diye katıldım. Ne hissetmem gerektiğine emin olamamıştım. Sonuçta güzel vakit geçirirken ortak bir karar almışız gibi görünse de o resmen bana vampirlerle iyi anlaşan kimseyle görüşmek istemeyeceğini söylemişti. Bu biraz kırıcıydı.

"Sen ne dedin?" diye sordu televizyonu kapatıp yeniden yastığa sarılarak.

"Şu an bir ilişki istemediğimi açıkça söyledim. Kasabada kalıp kalmayacağımdan bile emin olmadığımı söyledim. Bunu Sidra'ya bağlamasını istemediğim için hayatımla ilgili kararsızmışım gibi görünmeye çalıştım."

"Sidra'dan Akil'e benden uzak dur diyecek kadar hoşlanıyor musun?"

"Artık ondan hoşlandığımı sanmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Düne kadar muhtemelen evet ama olanlara inanamayacaksın." Sonra birden duruldum. "Tanrım, ne aptal ve bencilim. Asıl sen nasılsın? Vaha ile neler oldu? Kazayla ilgili bir şey söyledi mi?" Yine her şeyi unutup kendi dertlerime takılmıştım. Hayatta tek zorluk çeken benmişim gibi.

"İyiyim," dedi. "Restoran kapandığı için sıkılıyorum ama Vaha bir iki gün içinde camların eskisi gibi olacağına söz verdi. O ilgilenecek sonra kaldığım yerden devam edeceğim. Sabah polis merkezine ifade

vermeye gittim. Bok gibiydi. O yüzden bu sıkıcı şeylerden bahsetmek yerine senin aksiyon ve heyecan dolu hayatını dinlemek isterim."

"Çok komiksin," diye dil çıkardım.

"Cidden," dedi. "Sen anlat sonra ben anlatırım, iyiyim gerçekten."

"Pekala." Rahat anlatabilmek için bağdaş kurdum. "Dün Vaha'nın evinden ayrıldıktan sonra yolda Arthur ile karşılaştım. Delirmiş herhalde, bizi takip etmiş. Bir de söylüyor bunu normal bir şeymiş gibi. Korktuğumu hissetmiş restorana gitmiş falan. İyice sinirlendim ben de. Tabii önce korktum hem restoranda saldırı hem üzerine bir anda karşıma çıkıp durması. Sonra gitti neyse ki. Malikaneye döndüğümde bu kan olayından nasıl kurtulurum diye düşünüp duruyordum. Arthur kanımı içerse kanımın temizleneceğini söyledi. Ben de bir aptallık daha yapıp Sidra'ya bana yardım etmek ister mi diye sordum." Kendi kendime gözlerimi devirdim. Bazen akıl tutulması yaşıyordum.

"Tahmin ettiğim şey mi oldu?" Reyna'nın gözleri deyim yerindeyse faltaşı gibi açıldı.

Bluzun boğazını indirip ona boynumdaki diş izlerini gösterdim.

"Siktir!" dedi kanepede dizlerinin üzerinde doğrulup bakmak için üzerime eğildi. "Sen gerçekten delirmişsin," diye saymaya başladı. "Seni iki saat yalnız bırakıyorum belanın koynuna giriyorsun."

"İnan bana bu iyi kısmıydı." Boğazımı düzeltip yeniden yaslandım. "Tam o anda bir şey oldu, böyle film şeridi gibi geçer ya... Tam öyle. Sanki gözü açık uyuyormuşum gibi. Bir anı görmeye başladım- Ah! Sana söylemeyi unuttum, kötü ikizimin ismini öğrendim!"

"Neymiş?"

"Tahmin et."

"Nasıl tahmin edeyim Lu, söylesene."

"Luxuria."

"Ne?"

"Yaa..."

"Neredeyse aynı."

"Şöyle söyleme," diye terslendim.

"Sidra mı söyledi?"

"Keşke sadece söylese, bana resmen öyle seslendi. Oymuşum gibi. Luxuria deyip durdu."

"Haddini aşmış," dedi. "Onu gördüğümde bu yaptığının kabalık olduğunu söyleyeceğim."

"Söyle söyle," dedim.

"Ee..."

"Sonra anıyı görmeye başladım. Reyna bana birebir benziyor ama daha havalı gibiydi. Yani ben de fena sayılmam ama hani bazı kadınlarda şey olur ya, böyle bir yerden içeriye girer bütün gözler ona döner. Bunun güzellikle ilgisi yoktur-"

"Aura," dedi. "Herkesi kendine çeker."

"Heh," dedim başımı sallayıp. "Böyle sadece kırlarda yürüyordu ama çok güzeldi. Büyüleyiciydi. Gülüyordu. Mutluydu. Sonra Sidra'yı gördüm. Onun da boynundan ısırdı ama kız bundan gayet memnundu hatta kendisi istiyordu. Bu bir oyunmuş gibi. Sonra sanki o film şeridi ileriye sarıldı. Birkaç saniye sadece. O muhteşem kız acı çekiyordu. O kadar çok acı çekiyordu ki her hücremde hissettim. Onun acısı yüzünden ağlayacaktım neredeyse. Ve o acının sebebi Sidra buna eminim. Nasıl bilmiyorum ama bunu biliyorum."

"Gerçek gibi miydi?"

"Bir anı gibiydi ama o anı yaşıyormuşum gibi değil, izliyormuşum gibiydi. Birine araba çarptığını görürsün ama durduramazsın, araba çarpar ve sanki sana da çarpmış gibi korkarsın ya... Yerinden sıçrarsın ya da çığlık atarsın... Öyle bir histi."

"Git gide bilim kurgu fantastik oluyor sizin hikaye." Elini çenesinin altına yaslamış aheste aheste dinliyordu.

"Sonra ona bunu sordum, o kıza ne yaptığını, bana ne dedi biliyor musun, 'onunla dans ettik, istediği zaman, istediği yerde ama uzanıp alamadı beni, bütün bunlar da başımıza bu yüzden geldi."

"Bak sen..." dedi Reyna gözlerini kısıp.

"Bundan ne anladın?"

"Acaba kız Sidra'ya aşıktı ama Sidra karşılık vermedi mi?"

"Kızı kalbinden hançerleyen kendisi ama."

"Belki de kız aşkına karşılık alamayınca Sidra'ya kötülük etmiştir, ihanet demiyor muydu? Sidra'da daha sonra onu öldürmüştür."

"Kafam çok karışık," dedim başımı koltuğa bırakıp. "Sabah daha da kötüydü, Vaha'nın da olduğu bazı görüntüler gördüm sanırım. Varla yok arası ama. Haberin olsun sevgilin bizden bir şeyler saklıyor."

"Öyle söyleme," diye yüzünü kırıştırdı. "Dün gece bir telefon konuşması duydum, ne dediklerini anlamadım uyuyordum bir ara

uyandım duydum ama gizli bir buluşmadan söz ediyordu. İçim içimi yedi ama karanlık işleriyle ilgilidir diye kendimi teselli ettim."

"Karanlık işlerinin olması teselli olacak bir durum değil Reyna..."

"Aldatılmaktan daha iyi bir seçenek."

"Vaha seni aldatmaz," dedim çabucak. "Saldırıya uğradın diye delirdi adam."

"Umarım öyledir," dedi dudaklarını büzerek. "Bazen tüm bu olanlar aramıza giriyormuş gibi hissediyorum. Sidra'nın gelişinden önce hayatımız daha kolaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vampirler hayatımıza gerçekten o geldikten sonra girdi sanki. Bir şeyler koptu ya da tetiklendi. İlk kez vampirler ve insanlar diye bir ayrımın ortasında kaldık. Her günümüz başka bir olayla dönüp duruyor. Seninle ben bile..." Başını yana eğdi. "Eskiden eğlenirdik Lu. İş çıkışındaki buluşmalarımızı, tatile gitmeyi, uzaklaşmayı özledim. Vaha'nın tatlı sürprizlerini, romantik yemeklerimizi..."

Düşününce ona hak vermemek elde değildi. Sidra Dekatlon'un gelişiyle birlikte çok şey değişmişti. Bunun nedeninin neden o olduğunu anlamaya çalıştım. Doğrudan yaptığı bir şey yoksa da dolaylı olarak her şeye bir etkisi olmuştu. O çıkıp gelmese gece ışığına yenilmeyecektim belki de. Özellikle şimdi bünyemden çıkmışken ve geçmiş yaşam bu kadar paçalarımdan tutmuşken beni neyin beklediğini bilmemek can sıkıcı ve korkutucuydu.

"Haklısın," dedim. "Bizim neye ihtiyacımız var biliyor musun? Normale dönmeye. Bunu yapabiliriz."

"Akil'e söylediklerin..." Dudaklarını ısırdı. "Kasabadan gitmekle ilgili, bu nereden çıktı Lu?"

"Sanırım pek dile getirmediğim ama aklımda olan bir şey ağzımdan çıktı." Ona dün gece eşyalarımı toplayıp kaçıp gitmek istediğimden ve sinir krizi geçirirken merdivenlerden yuvarlandığımdan bahsetmemiştim. Birkaç yerimde morarma vardı ama şükürler olsun ki bir yerimi kırmamıştım.

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Bütün bunlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum." Ben de onun gibi bir yastık kapıp kollarımın arasına kıstırdım. "Biriyle tanışıp birbirimize aşık olacağımızı düşünüyordum. Tıpkı seninle Vaha gibi. Tatlı anlar. Romantik yemekler. Küçük kaçamaklar... Şimdi ne

yapmam gerektiğini bilmiyorum. Vampirler belirsizlikmiş. İyi bir kariyer ve romantik bir aşk beklentilerim sadece kendime ait olduğunu kanıtlamaya çalıştığım bir hayata dönüştü. Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum."

"Sence Sidra bu konuda ne düşünüyor?"

"Bilmek istediğime emin değilim." Yanaklarımı şişirip havayı üfledim.

"Peki..." Ayaklarını altında toplayıp yastığı bir kenara bıraktı. "Isırılmak nasıl hissettirdi?"

Güldüm. Elbette bunu merak ediyor olmalıydı.

"Açıkçası..." Başımı tavana kaldırıp sırıttım. "İlk başta çok seksiydi." Kıkırdadım. "Acı yoktu daha çok, biriyle ilk kez öpüşecekken birbirine yakınlaştığın o an var ya... Yanakların ısınır, kalp atışların hızlanır, soluğun tıkanır... öyle bir andı. Güzel hissettirdi. Bence büyüleyiciydi hatta. Sonra o karanlık anı bir gölge gibi üzerime çöküp aklımı kaçırmama neden oldu." Dudaklarımı büzdüm. Belki çok daha... farklı? Olabilirdi.

"Bir daha yapmasına izin verir misin?"

Ona bakıp gözlerimi açtım. "Bunu hiç düşünmedim. Yeniden bir anıyı görmek istemediğime eminim ama."

"Belki de görmeli ve bu işi çözmelisin. Onunla yüzleşmeden bundan kurtulamayacağın ortada ve onun da sana neler olup bittiğini anlatmaya niyeti yok gibi görünüyor."

"Asla anlatmayacak." Başımı iki yana salladım. "Arada bir çıkıp her şeyi mahvedecek şekilde bana öfkesini kusacak sadece."

"Üniversitede bir şey yaptırmıştık, regresyon muydu? Neden yeniden onu denemiyoruz?"

Üniversitede Reyna'yı ziyarete geldiğinde ve ilk kez Vaha ile karşılaştığımızda ve bir şeyler ortaya çıktığında bunu denemiştim. Regresyon bir çeşit geçmiş yaşam terapisiydi. Bazı travmatik anlara yolculuk edebiliyordunuz. Birkaç seans almış ve nihayetinde başka bir bedende daha önce doğduğuma ikna olmuştum. Ama her seansta bir yerde tıkanmıştık ve benim ağrılarım şiddetlenmişti, çözüm olarak önceki hayatımı yaşadığım topraklara dönmeyi işe yarar bulmuştuk ve ben buraya gelmiştim. Hikayenin sonu. Şimdi tüm bu yeni bilgilerle hipnoz olmak biraz korkutucuydu. Aslında feci korkutucuydu.

"Emin değilim," dedim. "Onunla yüzleşmek bana bir şey kazandırmayacak. İkimiz da daha çok öfkeleneceğiz muhtemelen. Onun tüm bu saçmalığı aşması gerekiyor, beni Luzia olarak görmediği sürece Sidra'dan uzak durmam gerekli."

"Sen olmadan ne yaparım bilmiyorum ama istediğin şey bu kasabadan gitmekse seni desteklerim." Kolumu sıvazladı. "Hayatın için en iyisi neyse onu seçmelisin."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim. Bu benim için çok şey ifade ediyordu. "Biraz düşünmeye ihtiyacım var."

"Yemek yedin mi?" diye sordu. Hava kararmaya başlamıştı, sabah yediklerimin üzerinden epey geçmişti.

"Dışarıdan mı söylüyoruz?"

"Dolap dolu, kafamızı dağıtmak için güzel bir yemek yapmak ve afiyetle yemekten daha iyi ne olabilir ki?"

"Eh, hadi o zaman."

Onunla birlikte kalktım. Reyna'nın evi oldukça genişti. Tabii ben bir malikanede yaşasam bile sadece kaldığım oda ve banyoyu kullanıyordum. Oraya bir ev demek bile zordu. Neredeyse bir salon kadar büyük mutfağına gidip ellerimizi yıkadık. Birkaç yemek üzerine konuştuktan sonra fesleğen soslu makarna, mercimek salatası ve peynir toplarında karar kıldık.

"Peynirler vegan," dedi Reyna ben itiraz etmek üzereyken.

"Sen şahanesin."

"Deniyorum."

"Salatayı sen yap, peynirleri ben."

Bütün akşamı Reyna ile birlikte geçirmek uzun zamandır olmadığı kadar keyifliydi. Günün kalanında yemeğimizi yerken vampirler dışında her şeyden konuşmaya gayret ettik. Kısa bir animasyon seyrettik ve gelecekle ilgili planlar yapıp hayallerimize güldük. Mutlu ve sıcak bir andı ve bu bana birçok şeyi sorgulatmıştı. Gece kalmak ne kadar cazip olsa da ertesi gün nihayet işimin başına dönüyordum ve buna ihtiyacım vardı. Tamamen gitmeyeceksem ondan ya da oradan kaçmanın bir anlamı yoktu. Vedalaşıp beni almak için gelen uber aracına bindim.

Yol boyunca aklımdan çok şey geçti ama Akil ile konuşmamıza takılıp kalmıştım. Akil hoş biriydi, vakit geçirmesi iyi biriydi. Vampirler hayatımızda olmasa şu an ne durumda olacağımızı

düşündüm. Dört ay önce ondan hoşlanmıştım ve vampirler aramıza girmişti. Daha sonra Sidra kelimenin tam anlamıyla başımı döndürmüştü. Tüm bu etkenleri kenara bırakırsak belki de şimdi hep düşlediğim o romantik aşkın içinde onunla olacaktım. Bunları düşünmek saçmaydı, olanları değiştiremezdik ama olacaklara müdahale edebilirdim. Bu sebeple başka bir şekilde düşündüm. Vampirler bu kadar hayatımın içinde olmasaydı —başka bir deyişle vampirleri bu kadar hayatımın içinde istiyor muydum?

Onlara düşman olmak zorunda değildim ama onlara bu kadar yakın olmak zorunda mıydım? Araçtan inip malikaneye girerken cevap kocaman bir hayır ışıklandırmasıyla zihnimde yanıp sönüyordu.

Artık vampirleri eğlenceli bulmuyordum.

Saat henüz uyumak için erkendi, odama çıkmadan önce mutfaktan birkaç atıştırmalık alıp etrafa bakındım. Kimseyle -onunla- karşılaşmadan kendi alanıma girmeyi başarmıştım. Burada olup olmadığını bilmiyordum ve anlamamın da pek bir yolu yoktu. Vampirler hayalet kadar sessiz hareket ediyordu ve ışık açma ihtiyacı duymuyorlardı.

Üzerimdekileri uzun bir tişörte benzeyen geceliğimle değiştirip makyaj yapmamış olsam da aynanın karşısına oturdum. Kendimle ilgilenmek bana iyi hissettiriyordu çünkü bana önemli olduğumu hatırlatıyordu. Saçlarımı karışmaması için fırçalayıp tepeden topladım. Yüzümü temizleyip maske yaparken biraz müzik açtım. İşim bittiğinde kendimi daha iyi hissediyordum. Güzel kokuları çok sevdiğim için boynuma çok az parfüm sıkıp burnuma ulaşmasını bekledim.

Sabahtan ve dün geceden dağılan ortalığı hızlı bir şekilde topladım. Yere düşmüş ya da fırlatılmış birkaç şeyi yerlerine yerleştirip kıyafetleri kirlilerin arasına atmak için ayırdım. Hiçbiri yeterince zamanımı almamıştı. Nihayet bu defa çalışmak için masaya oturduğumda yanımda getirdiğim meyve suyundan birkaç yudum aldım. Tabletimden mailleri kontrol edip biriken işlerimi not almaya koyuldum. Buna devam etmek istiyorsam en büyük dalım işimdi ve artık yeni sergiyle ilgili çalışmalara başlamam gerekiyordu.

Kahretsin. Müzenin kuruluş yıldönümü etkinliğine sandığımdan daha az kalmıştı ve ben sürekli organizasyon için çalışmayı erteleyip durmuştum. Önümde gerçekten çok iş vardı. Ve elbette bir de cadılar bayramı vardı. Onu müze için değil Reyna'nın restoranı için

planlayacaktım, istemese de yardım ederdim zaten ama bu yıl özellikle bir planlama yapmamızı istemişti.

Vampirlerle cadılar bayramı, ne hoş. Kimsenin kostüm giymesine bile gerek yoktu.

Başımı iki yana salladım. Aklımı tüm bunlardan uzaklaştırmam gerekiyordu. Bunun bir sonuca ulaşması gerekiyordu. Kafamın içinde bu kadar çok şeyle yaşayamıyordum. Kendimi, işimi, hayatımı unutmuş hatta ihanet etmiş gibi hissediyordum. Elim göğsüme gitti. Sancı saplanmamıştı ama kaşınmıştı. Beni ayağa kaldıran da, onun kapısına götüren de bu oldu. Ayağımda yumuşak ev terliklerim, üzerimde geceliğimle kapısını çaldım. Büyük ihtimalle orada değildi. Vampirler geceleri her zaman dışarıda olurdu. Ben de nefes alarak odama döner ve uyurdum.

Kapıyı açtı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum. Onu görmek sağduyumu bir toz bulutu gibi üflüyordu. Bu defa kendimde kalmak için sınırlarımı zorlayacaktım.

"Konuş."

"Ciddi bir mesele konuşmak istiyorum, Sidra." İsmini söylemek bile bedenimde bir ürpertiye neden oldu. Serinkanlı gözleri beni tartıyordu.

"Ofisine inmemizi mi istersin?"

"Merdivenlere oturabiliriz. Gelir misin lütfen?" Gözlerinin içine baktım ve ciddi olduğumu anlamasını istedim. Peşimden gelmesini umarak merdivenlere gittim birkaç basamak indim, sırtımı tırabzana yaslayacak şekilde oturdum. Kapısını kapattığını duyunca rahatladım. Benden dört basamak aşağıya sırtını duvara verecek şekilde oturdu. Çapraz bir şekilde kalsak da birbirimizin yüzünü görebiliyorduk. Işığı yakmayı akıl etseydim daha iyi olurdu.

"Ne konuşmak istiyorsun?"

Doğrudan konuya girmek istiyordu ve bu bir şekilde kırıcıydı ama duygularımın bu defa olması gereken şeyin önüne geçmesine izin vermeyecektim.

"Hayatımı bu şekilde yaşayamam," dedim. "Ben kendimde değilim. Böyle olmak istemiyorum. Bu şekilde davranmak... Hissetmek... Bunların hiçbiri bana göre değil. Basit bir hayatım olmasını istiyorum."

"Ve?"

"Bana izin vermen gerekiyor." Nefes aldım. "Buraya neden geldin bilmiyorum Sidra, ne umuyordun, ne planlıyordun, ne bekliyordun bilmiyorum... Ama yeterince şey yaptın. Kendimi yeterince kötü hissettim. Hatta berbat hissettim." Dizlerimi kendime çekip ona değil duvara bakmaya başladım. Söyleyeceklerimi onun gözlerine bakarak söyleyemezdim.

"Beni etkiliyorsun, ürkütüyorsun, tehdit ediyorsun, bende bir başkasını görmeye çalışıyorsun, beni bile ben olmadığıma inandırıyorsun. O anılara ucundan bile şahit olmak benim için korkunçtu. Asla yaşayamayacağım çok özel bir şeye dışarıdan bakmak gibiydi. Sen beni onları yaşamakla suçluyorsun." Belli belirsiz gülümsedim. "İnan bana hayatım boyunca hiç kimseyi o kızı kıskandığımın yarısı kadar kıskanmadım. Küçük bir an onu sadece küçük bir çok uzaktan seyrettim, bu bile ben olmadığımı anlamak için o kadar yeterliydi ki... onu ve beni gören gözler bunu yapmazdı. O yüzden sen de yapma. Ne yaşadığınızı bilmiyorum, anlatırsan dinlerim ama bununla yüzleşmesi gereken kişi ben değilim."

Sadece dinledi, nefes almadığı için ve ona bakmadığım için duvarla konuşmaktan farksızdı.

"Bu çok kırıcı çünkü onunla yaşadıkların benimle yaşayabileceğin her şeyin önüne geçiyor." Gözlerim doldu ama güldüm. "Elbette o olmasa beni tanımayacaktın bile. En başından yaşanmayacak bir şeydi. Sana bakınca ne görüyorum biliyor musun?" Ona döndüm, gözlerine baktım. Perçemleri yine gözlerinin üzerine düşmüştü. Siyah gözlerini okumak çok zordu.

"Aşılamayan bir mesafe," dedim. "Sana asla ulaşamayacağım. Aramızda hep bir hayalet olacak. Senden ne kadar etkilendiğimi düşünüp duruyordum, bunun boşa bir çaba olduğunu fark ettim. Çünkü seni sevemezdim bile. Sana aşık olamazdım. Çünkü aramıza bunu koyuyorsun. Bana şu merdivenin başında dur ama asla aşağıya inme diyorsun. Bir merdivenin başında bir ömür geçmez Sevgili Bay Sidra..." Başımı dizime yaslayıp gülümsedim ona. "O yüzden lütfen bırak gideyim ben."

"Benden çok çabuk etkilendiğini fark ettin mi?" dedi sakin bir şekilde. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Elbette," dedim.

"Onun yüzünden," dedi. "Onun kalbi bu yaşama taşındığı içindi."

"Hayır." Başımı iki yana salladım.

"Pekala." Ayağa kalktı. "Gitmek istiyorsan git, kalmak istiyorsan kal. Tesadüfen karşılaşmadığımız sürece senin karşına çıkmayacağım." Bir ayağını benim oturduğum basamağın hemen altındaki basamağa yaslayıp bana doğru eğildi.

"Ama sevgili müze müdürü, kendi ayakların seni benim kapıma getirecek. Kalbin itecek. İstersen bir okyanus öteye git, bir gün o denizi aşıp yine bana geleceksin. Çünkü bin tane ömrün de olsa; sen. benden. başkasını. sevemezsin."

Göğsüme alışkın olduğumdan daha şiddetli bir ağrı girdi. Gözleri gözlerimde olduğu için dişlerimi sıktım. Eğilmedim. Elimi kalbime bastırmadım. Gözlerim yaşarmasın diye dikkatlice nefes almaya çalıştım.

"Bin tane ömrüm olsa sen birinde beni sever miydin?" diye fısıldadım zorlukla.

İki parmağı çenemin altına dokundu. Buz gibiydi. "Hoşuma gidiyorsun ama seni öldürürüm," dedi. "Bin tane ömrün olsa; her birinde, yeniden."

|Bölüm sonu!

Umarım bölümü sevmişsinizdir...

Bir sonraki bölümlerde görüşürüz^^

Instagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

12. BÖLÜM: TERSANE

Merhaba ve keyifli okumalar;

NP: Buraya bir şarkı bırakınız:

**

Buraya kadar olan kısmı biliyorsunuz, aslında çocukluğumdan da bahsetmiştim. Kuvvetli kalp ağrıları, asla çözülemeyen bir gizem, anlaşılmayan bir çocuk ve berbat bir sosyal hayat. Zor arkadaş edinen biriyseniz kendinizin en yakın arkadaşı olmak zorundasınızdır. Kendinizle en iyi arkadaş olmanın ilk adımı kendinizle doğru şekilde konuşmayı öğrenmeniz gerektiğidir. Çünkü tüm insanlar, en düzenbaz yalancılar bile en çok kendini kandırmaya çalışır. Bunu yapamazsınız, yaparsanız en başa dönüp durursunuz.

Psikoloğumun önerisi şuydu, bir aynanın karşısına geçip kendimle konuşmam ya da bir fotoğrafımı elime alıp veya duvara asıp ona bakarak konuşmam. Kendinizle göz teması kurmanız önemliydi çünkü bazen ve çoğunlukla kime ne kadar kötülük yaptığınızın farkında olmazdınız. Birinin gözünün içine bakarak onu incitmek o kadar kolay değildir. Biliyorsunuz çünkü insanlar sosyal medyayı en çok bu yüzden sever. Yaptıkları için kimseyle göz göze gelmek zorunda kalmazlar. Ya da bu yüzden birbirlerinin arkasından konuşurlar. Bir insan kendisine de en çok bu yüzden zarar verir.

Psikoloğumu tam anlamıyla dinlediğimi söyleyemem çünkü konuşmak bana göre değildi. Bu yüzden çocukken kullanmayı sevdiğim bir defteri alıp daha küçük olduğum bir fotoğrafımı masanın üzerinde bir çerçeveye koymuştum. Her akşam o fotoğrafa bakıp kendime mektuplar yazardım. Birçoğu bana hiç ulaşamayacaktı ama bunun bir önemi yok.

İnsan kaç yaşına gelirse gelsin çocukluk bitmez, bu yüzden Sidra Dekatlon'u aşabilmek için kendime yeni bir defter aldım, o sabah gidip daha genç ve daha mutlu olduğum bir fotoğrafımı çıkartıp defterin ilk sayfasına yapıştırdım.

O kıza yaptığın şeylere bak, dedim kendi kendime. Hangisini hak etmişti?

Sonra yazmaya başladım:

Birinci gün:

O malum konuşmayı yaptığımızın ertesi günü. Gece kabus gibi geçmişti ama böyle günlerin sabahı zaten kat edilebilecek en uzun mesafelerdendir. Hayatım istediği gibi gitmediği zaman oturup düşünmeye başlıyordum. Her yönden. Sadece kendi duygusal krizlerim öncülüğünde değil. Birden fazla gözden o an içinde bulunduğum durumu izlemeye çalışıyor sonra da bir yol haritası çıkarıyordum. Ben de bunu yaptım. Yapılacak şey basit ve oldukça netti. Özenle hazırlanacak ki bu çok önemliydi çünkü uzun, yalnız ve yıpratıcı öğrencilik yıllarımdan öğrendiğim en temel şey insanın önce kendini sevip beğenmesi gerektiğiydi. Ve kendinizle ne kadar ilgilenirseniz kendinizi sevmeniz kolaylaşırdı. Bu yüzüne bir krem sürmek de olabilir, bir sayfa kitap okumak da, sağlıklı bir öğün de, güzel demlenmiş bir kahve de. Ne olursa olsun ilk önce kendiniz için iyi olan şeyleri yapmalıydınız.

Uyandım, duş aldım, cilt bakımımı yaptım, güzel bir kahvaltı yaptım, o gün giyeceğim şeyleri seçmek için her zamankinden daha fazla zaman ayırdım. Aynaya baktım ve o güzel görüntü bana kendimi daha iyi hissettirdi. Çünkü bu her zaman işe yarar.

Gergindim ve hala histerik nöbetlerimin etkisini üzerimde hissediyordum, mutsuz hissediyordum, geldiğimiz bu durumdan memnun değildim ama bunların üstesinden geleceğime inanmayı kendime borçluydum. Bu yüzden işimin başına geçtim. Herkese gülümsedim ve nasıl olduklarını sordum. Nezaket ve insanları gülümsetmek bana her zaman iyi hissettirir o yüzden onlara iltifat etmeyi çok severim.

Yine de birinci gün, son dakikaya kadar iş yerinde her şeyi halletmiş olsam da o günle ilgili aklımda kalan hiçbir detay yoktu. Mera'nın elbisesinin hangi renk olduğu, katalog için neyi seçtiğimiz, kahveyi nasıl içtiğim... Çünkü detayları ve küçük hoş şeyleri görmeyecek kadar mutsuzdum.

İkinci gün:

Kendime bir iyilik yaptım ve mutsuz olmak için molaya ihtiyacım olduğunu itiraf ettim. Bunu uzun tutmayacaktım çünkü buna vaktim

ve enerjim yoktu. O akşam iş çıkışında Reyna ile yemek yedikten sonra ki o günün tek güzel haberi buydu, restoranı yeniden açılmıştı ve bu gerçekten iyi bir şeydi. Malikaneye döndüğümde duş almak istedim, suyun içine girmeden önce beş dakika boyunca duvara yaslanıp sessizce ağladım. Bu benim kendime verdiğim mutsuz olma iziniydi. Duştan çıktığımda üzerimde halsizlik vardı ama kesinlikle rahatlamıştım.

Üçüncü gün:

Hala bu kasabada kalmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ne kadar düşünsem de sağlıklı karar verebilecek noktada olmadığımı hissediyorum. Onunla, Sidra ile bugün koridorda karşılaştık, birbirimizin yanından birbirimize hiç bakmadan geçip gittik. En azından merhaba diyebiliriz diye düşünmüştüm. Ama daha fazlası değil, onunla konuşmak için istekli değildim. Hatta konuşmak değil görmek bile istemiyordum. Ama asıl kalbimi kıran da buydu.

Belki bu evden taşınmam gerekiyor, başka bir iş bulmam gerekiyor. Bütün bunlar kulağa mantıklı ve iyi bir fikirmiş gibi gelse de bu müzede olmak, parmaklarımı tırabzanlarda dolaştırmak, çıplak ayaklarımla mutfakta dolaşmak, yazın terasta güneşlenmek... sergilere karar vermek... bütün bunlar buraya aitmişim gibi hissettiriyor. Ama asıl gitmek istememin sebebi de bu.

Dördüncü gün:

Dün gece ağrıdan uyuyamadım. Bunun olacağını biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Gece ışığı kanımdan temizlenmişti ve aldığım takviyelerle bünyem direnç kazansa da ruhum için aynı şey söylenemezdi. Yeni bir ağrı kesici için araştırma yapıyorum, kullanmadığım bir şey kaldıysa onu bulmakta kararlıyım.

Bugün ofisime gelen güzel çiçeği hatırlıyorum. Akil Akmaner benim için beyaz bir orkide göndermiş ve akşam yemeği sözümü hatırlatmak istemişti. Belki bir gün ama henüz değil. Bu küçük kart bana Sidra Dekatlon ile asla çıkamadığımız o randevuyu hatırlatmıştı. Bunun ağrılarıma da kendimi toparlama sürecime de pek faydası olmadı. Yine de denemeye devam ediyorum. Akil'e teşekkür ettiğim bir mail gönderip yoğun olduğumdan bahsettim, herkes bunun bir hayır olduğunu bilir ama en azından ben onu incitmemeyi deniyordum.

Beşinci gün:

Bugünle ilgili en sevdiğim şey arabama kavuşmuş olmamdı. Vaha nihayet onu bana getirdi. Sabah pencereden baktığımda, son zamanlarda bunu çok sık yapıyordum, arabamı orada görmek gerçekten gülümsememe neden oldu. Erken uyandığım için Reyna'ya gidip kahvaltı yapacak vakti buldum. Reyna bu dünyada sahip olduğum en kıymetli şey. Ona olanları anlatma cesaretini bugün bulabildim. Her zaman olduğu gibi beni desteklemek için en güzel kelimeleri buldu ve bir araya getirdi. Sergiyi atlattıktan sonra birlikte, kız kıza küçük bir tatil kaçamağı yapacağımıza söz verdik. Bu gerçekten bana kendimi iyi hissettirirdi.

Altıncı gün:

Mera, asistanım. Öğleden sonra ofisime geldiğinde onun ismini söyledi. Sidra sergi hazırlıkları ile ilgili güncel bilgilendirme yapılmasını istemiş. Ama bunu asistanımdan istemiş. Buna alınmamak için kendimi zorlamam gerekti. Böyle olmasını isteyen bendim. Akşamüzeri ona sunulacak dosya üzerinde çalıştım. Titizlikle saatlerce uğraştım. Mera'ya gönderip aynı zamanda hala bir ofis isteyip istemediğini sordum. İşle ilgili her şey benim sorumluluğumdaydı, profesyonel davranmak için elimden geleni yapıyordum. O akşamın sonunda odama çıkarken ilk kez onun kapısına her zamankinden uzun baktım. Kapı açılsa söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ama o kapıya bakarken ağrılarımın hafiflediğini hissediyordum.

Ne büyük trajedi. Kalbime bir hançer saplamıştı ve o ağrıyı kesen tek şey yine onun varlığıydı.

Yedinci gün:

Biri size açıkça meydan okuduğunda çok seçeneğiniz olmaz. Ya meydan okumasını kabul edersiniz ya da pes edersiniz. Durum şuydu ki ben zaten pes ettiğim için o bana meydan okumuştu. Hiçbir zaman o kadar iddialı bir karaktere sahip olmamıştım ama Sidra Dekatlon için bile fazla kibir sahibiydi. Ondan etkilendiğimi en başından beri gizlememiştim bunu kendisine karşı bir zafer görmesi ya da ondan başka bir seçeneğimin olmadığını düşünmesi, kabul etmeliyiz ki epey akıl dışıydı.

Bana açıkça bin ömrüm olsa hepsinde beni yine öldüreceğini söyledikten hemen önce bin ömrüm olsa yine onu seveceğimi söylemişti. Kalbimin beni ona götürüp duracağını. Bir şeyi inkar etmeden önce uzun uzun düşünmek gerektiğine inanırdım. Kararlarımı mantıklı

sorgulamalar üzerine verirdim. Bu yüzden tüm o küstahlığına rağmen ne demek istediğini uzun uzun düşünmüştüm.

Üç gündür her öğle arasında beni bu kütüphaneye getiren şey de bu olmuştu. Reenkarnasyon üzerine araştırma yapmaya koyuldum. Elimde çok fazla bir şey yoktu. Bildiğim tek şey, önceki yaşamımda Sidra Dekatlon ile tanıştığım, ona ihanet ettiğim ve sonucunda kalbime bir hançer yediğimdi. Şimdiki yaşamımda karşıma çıktığında bana söylediği ilk şey bu olmuştu. Ben ne kadar önceki yaşamda var olan o kızın, Luxuria'nın ben olmadığımı söylesem de Sidra tam tersini düşünüyordu. Bu yüzden bana olan sebebini bilmediğim, geçmişte ne yaşandığından habersiz olduğum öfkesi dinmiyordu.

Sekizinci gün:

Bana dokunduğu sayılı anda o kıza dair gördüğüm anıların peşinden gitmeye karar vermiştim. O yaşamın bu yaşamım üzerinde ne kadar etkili olduğunu, Sidra'nın söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu öğrenmek için artık istekliydim. Ona karşı yoğun olan hislerimin ki kırgınlık onları bastırsa da hala orada olduklarını biliyordum, yine de o hislerin gerçekten kime ait olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Gerçekten geçmişten gelen bir duygu kırıntısı mı yoksa bütünüyle benim duygularım mıydı?

Dokuzuncu gün:

Ağrılarım şiddetlendi. Ağzım kurumaya başladı. Atakları tanıyordum ve nasıl başladıklarını iyi biliyordum. Kendimi yemek yemek için zorlamam gerekmeye başladı. İstediğim tek şey gece ışığıydı ama bu defa dirayetli olmak konusunda ısrarcıydım. İş çıkışında Reyna'nın yanına gittim, birlikte alışveriş merkezine gidip birkaç yeni elbise daha aldık. Öbür gün Vaha ile romantik bir yemek planladıkları için ana temamız aşkı haykıran elbiselerdi. Klasiklerden gittik ve onun için kırmızı, küçük bir elbise seçtik.

Geceyi kütüphanede geçirdim. Avuçlarım terliyordu ve sanki kıyafetlerimin içine bir böcek girmiş gibi rahatsız hissediyordum.

Karmik astroloji ile ilgili okuduklarım dikkatimi çekmişti, onları özenle not aldım;

Karma astroloji geçmişteki deneyimlerinizi, bugünkü kişiliğinizi ve geleceğinizi gösteren derin bir ilimdir.

Hiçbirimizin tek bir yaşamla sınırlı olmadığını o satırlardan öğrendim. Birçok yaşam boyu topladığımız bir belleğe sahibiz ve

bununla doğup bir bilinç geliştiriyoruz. Fiziksel yaşamdan çok ruhsal bir varlık olduğumuzu kabul edip bu belleğin bize aktardıklarını öğrenip doğru bilince sahip olmamız gerekiyordu.

Karma geçmiş yaşamımızdan gelen bağları ve travmaları anlatır. Başka yaşamlar, hatırlamadığımız o anlar aslında bilincimizde kayıtlıdır bazen sadece biraz kurcalamamız gerekir.

Onuncu gün:

"Bir olayın içinde eş zamanlılık, tesadüf ve rastlantı varsa evrensel güçler devreye girmiştir. Evrensel güçler devreye girmişse sizi sizin dışınızdaki bir zeka izlemeye başlamıştır. Hayatınızdaki eş zamanlılıklara dikkat edin. Bunlar sizin yol işaretinizdir." Demiş Carl Gustav Jung

Harika işin içine bir de evren girmişti. Hayatım daha ne kadar bana ait olmayabilirdi ki?

On birinci gün:

Hayatım boyunca hiç çalışırken bu kadar çok saate bakmamıştım. Bugün geçmek bilmiyordu. Yoksunluk nöbetlerim artıyordu ve durdurmak için elimden bir şey gelmiyordu. Kimseye bir şey belli etmemeye çalışmak en zor kısmıydı. Üzerine bir de Reyna mutlaka iş çıkışında buluşmamız gerektiğini söylemişti. İki gün üst üste onu ektiğim için bu defa iptal edemedim. Son zamanlarda eskisi kadar sık konuşmuyorduk çünkü tamamıyla gömülmüştüm. Eski yaşamımı araştırıp şimdiki yaşamımı kurtarmaya çalışıyordum.

Nihayetinde mesai saati bitti, fazladan oyalandım ve Mera ile vedalaşıp arabama bindim. Reyna'nın restoranına vardığımda güneş çoktan batmıştı. Yağmurlu dolayısıyla oldukça nemli bir gündü. Bu da benim için kötü haberdi çünkü daha fazla bunalıyordum. Üzerimdeki gömleği çıkarıp askılı bluzumla onu beklemeye koyuldum. Bir dakika sonra arabanın kapısı açıldı.

"Aşağı in," dedi Reyna fısıltıyla. Kaşlarımı çatıp etrafa bakındım ama dikkatimi çeken bir şey olmadı.

"Ne oluyor?" Üzerinde onda görmeye alışık olmadığım türde kıyafetler vardı. Birbirimizi ya iş yerinde giydiğimiz özenilmiş giysilerle ya da pijamalarla görürdük. Bugün simsiyah bir eşofman takımı giymiş, asla toplamadığı saçlarını da tepede bir atkuyruğu yapmıştı. Hem de bu saatte, restoran en çok güneş battıktan sonra iş yapıyordu.

"Senin araban çok dikkat çekiyor," diye fısıldamaya devam etti. "Benimkiyle gideceğiz."

"Ne? Nereye?" Kesinlikle hiçbir şey anlamamıştım.

"İn şu arabadan işte Lu."

Dediğini yaptım. Gömleğimi ve çantamı kolumun altına sıkıştırıp arabayı kilitledim. Stilettolarla yürümek kolay değildi ama elimden geldiği kadar hızlı oldum. Onun siyah audisinin yolcu koltuğuna yerleştim, telefonundan bir adres açıp arabayı çalıştırdı.

"Birini öldürdün, bagajda saklıyorsun ve cesetten kurtulmaya gidiyoruz." Diye bir tahminde bulundu. Telaşlı ve gizemli görünüyordu.

"Öyle de denebilir."

"Ne?" Dönüp ona baktım.

"Vaha gizli bir şeyler çeviriyor."

"Tanrım..." Derin bir nefes verdim. Reyna son günlerde, uzun bir zamandır paranoyak davranıyordu. Ve açıkçası Vaha bunu hak etmiyordu.

"Seni aldatmıyor," dedim kim bilir kaçıncı kez.

"Son zamanlarda gizlice telefon konuşmaları yapıyor. Bu sabah bir tane daha yaptı, akşam biriyle buluşmaktan bahsetti. Sorduğumda bunu inkar etti. Akşam yemek yiyelim dedim ofiste olacağım dedi. Yarım saat sonra ofisini aradım, orada değildi." Bana her şey ortada der gibi baktı. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki ya elleri çatlayacaktı ya da direksiyon.

Yağmurlu göğün altında araba çamur yoldan sarsılarak ilerliyordu. Kemerimi tekrar kontrol ettim çünkü Reyna pek sakin kullanmıyordu. Onu sakinleştirecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Acil bir işi çıkmıştır," dedim. Sonuçta onun ne kadar yoğun olduğunu ikimiz de biliyorduk. Vaha zaten ulaşılması kolay biri değildi. Özellikle son haftalarda olan vampir insan saldırganlığı onu daha meşgul biri haline getirmişti. Kontrol etmesi gereken çok şey vardı.

"Bana söylerdi," dedi. "Ayrıca biriyle buluşacağını duydum. Bunu inkar etti Luzia."

"Vampir işleridir..." Kaşlarımı kaldırıp sorgularcasına ona baktım. "Vaha seni vampir işlerinden uzak tutmaya çalışıyor. Başka bir kadın dışında her şey olabilir. Ve açıkçası benim aklıma gelen şeyler başka bir kadından daha kötü ihtimaller."

Vampirler kızgındı. İnsanlar kızgındı. Kasabada ise bu daha alevliydi çünkü herkes birbirini görüyordu. Kaçacak pek yeriniz yoktu. Reyna'nın ise tüm sağduyusuna rağmen asla düşünmediği bir şey vardı ki bu beni epey endişelendiriyordu. İnsanlar Reyna'yı vampir sevici olarak suçluyordu çünkü bir vampirle ilişkisi vardı, çıkarlarını gözetmiyordu, bu yüzden korkunç bir saldırıya uğramıştık. Bence aynısını vampirler Vaha'ya yapıyordu, bahse girerim onun bir insanla birlikte olmasından memnun değillerdi. Ama Reyna bu ihtimali hiç düşünmüyor gibiydi.

"Hadi dönelim," dedim. "Bu fikir hoşuma gitmedi. Neler olabileceğini bilmiyoruz."

"Sadece gidip bakacağım ve bir daha bu konuyu açmayacağım." Kaşlarını çattı, kafayı takmıştı.

"Ondan böyle bir şey bekliyorsan yapıp yapmamasının ne anlamı var ki?" Kollarımı göğsümde bağladım. "Birine yüzde yüz güvenmiyorsan onunla bir ilişki kuramazsın Reyna."

"Ben kimseye yüzde yüz güvenmem."

"Ah, harika. Teşekkür ederim."

"Lu, insanlara öylece güvenemezsin. Vampirlere asla güvenemezsin."

"Güvenmelisin," dedim. "Bu yaptığın kendine eziyet etmek. Şüpheleniyorsan ilişkini bitir."

"Ya da gidip kontrol ederim ve içim rahat eder."

Yanaklarımı şişirip üfledim. "Of!" dedim biraz yüksek sesle. Asla anlaşamayacaktık ve o asla anlamayacaktı. Neden böyle hissettiğini bile anlamıyordum. Vaha onun üzerine titriyordu. Ona bakarken gözlerinde sevginin en saf halini görebilirdiniz. Hiçbir durumda Reyna'dan vazgeçmiyordu ve vazgeçmezdi de.

"Bak," dedim sakince tekrar deneyerek. "Eğer başka bir kadın olsaydı bunu açıkça söylerdi. Adam vampir. Adam altı yüz yaşında. Sence böyle gizli saklı çocukça saçmalıklara gerek duyar mı?"

"Erkekler erkektir. Zaten beklenmediği için buna aldatılmak diyor insanlar. Kimse aldatılmayı beklemez. Onları seversin, güvenirsin, inanırsın ve bum! Aldatırlar."

"Bu bana eski bir hikayenin travması gibi geliyor."

Yüzü asıldı.

Reyna geçmişinden çok bahsetmezdi. Kötü bir hikayesi olduğunun uzun zamandır farkındaydım ama bununla ilgili konuşmak istemiyordu, ben de onu yıllardır zorlamıyordum. Bir noktada bunu çözmemiz gerekiyordu. Gerçi bu konudaki akıl verecek son kişi bendim, geçmiş şöyle dursun ben geçmiş yaşamımın bedelini ödüyordum. O yüzden uzatmamaya karar verdim. Sonuçta ben de hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyor değildim.

"Oraya gideriz, bakarız ve çıkarız. Anlaştık mı?"

"Tersaneye gidiyoruz," diye başını salladı. "Yakalanırsak pekala onu ziyarete gittiğimizi söyleyebiliriz."

"Evet ama bunu bir Ninja gibi giyinmeden önce düşünseydin daha iyi olurdu." Bakışlarım onun siyah takımında dolaştı. "Kötüsün demiyorum ama en iyi randevu kostümün değil."

"Haklısın." Yüzünü buruşturup devam etti.

Arkama yaslandım ve yolun bitmesini bekledim. Tersane kasabaya epey uzaktı. Ve ben de en rahat giysilerimin içinde değildim. Üzerimde askılı beyaz bir bluz, diz altımda biten siyah kalem eteğim ve siyah stilettolarım vardı. Son anda gömleğimi arabadan aldığım için şanslıydım. Tersane için fazla iddialı bir kıyafetti.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu yolun sandığından daha uzun olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Rutin," diye kestirip attım çünkü söyleyecek pek bir şey yoktu. Kelimenin tam anlamıyla kendimi adamıştım. İşten başımı kaldırmıyor olabilecek her şekilde kendimi oyalıyordum. İlk birkaç gün çok zordu ama alışmaya başladığımı sandıktan birkaç gün sonra her şey daha da zorlaşmıştı. Hem yoksunluk hem de geçmiş yaşam bağı beni tüketiyordu.

"İyi görünmüyorsun," dedi Reyna gözünü yoldan ayırmadan.

"İyi hissetmiyorum," diye itiraf ettim. "Ne yaşıyorum, yaşayan ben miyim, bundan sonra hayatım böyle mi olacak... Berbat."

"Onunla karşılaştın mı?"

"Nadiren. Birbirimizin yüzüne bakmıyoruz."

"Restorana geliyor ve benimle sohbet ediyor."

"Öyle mi? Bu harika." Benim aksime Sevgili Bay Sidra Reyna'ya karşı her zaman nazik ve kelimenin tam anlamıyla iyicil olmuştu. Bu beni daha çok öfkelendiriyordu çünkü Reyna ile birbirimize benzerdik. Bazı bariz farklar dışında ikimiz de hemen hemen aynı hamura

sahiptik. Yani kötü ikizim Luxuria olmasa onunla ben de gayet iyi anlaşıyor olabilirdim. Bu ihtimal benim önüme bakmamı engelliyordu.

"Belki de başkalarıyla çıkmalısın," dedi. "Kendini ona çok kaptırdın."

"Elimdeymiş gibi."

"Hey, ben yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum... biliyorum, özür dilerim. Sadece, her şeye karşı aksi ve huysuzum."

"Senin kesinlikle flört etmeye ihtiyacın var," dedi. "Başkalarıyla görüş. Akil'e bir şans versene. Bir kere ondan hoşlanmıştın değil mi? Bir kere hoşlandıysan bir daha hoşlanabilirsin."

"Aklımda başka biri varken bir başkasını onu unutmak için mi kullanayım."

"Hala aklında olduğunu biliyordum!" Dönüp bana sırıttı.

"Öyle demek istemedim." Başımı çevirdim. "Yani elbette aklımda ama kesinlikle hala onunla konuşmak istemiyorum. Onu görmek istemiyorum. Hayatımda olmasını istemiyorum. Bu kadar huysuz olmamın sebebi de bu zaten."

"Söylediği gibi tıpış tıpış ona gitmekten korkuyorsun."

"Kısmen."

"Manipülatif piç!" dedi Reyna. "Bak, insan psikolojisi basittir. Birine bir şeyi düşünme dersen onu düşünür. Bunu isteme dersen onu ister. Senin beynine bu isteği sokan o. Seni böyle alt etmesine izin verme. Sonuçta ona aşık falan değilsin. Romeo o partiye gittiğinde Rosaline için ağlıyordu ama Jüliet birden kalbini darmadağın etti."

"O hikayenin sonunun iyi bitmediğini söylemiştin!"

"Sen de nereden baktığına bağlı demiştin."

Birlikte kıkırdadık.

Tersane her zaman buz gibi olurdu. Çok büyüktü, okyanus dalgaları etraftaki tüm gürültüyü bastırıyordu. Kenara yanaşmış devasa gemiler kağıttan birer kayık gibi sallanıyordu. Arabayı yolun başında bırakıp güvenliği aşmak için kullanılmayan bölgeden içeriye girmiştik.

"Çıkar şunları!" dedi Reyna ayakkabılarıma bakarak. Bizi ciddi anlamda yavaşlatıyor aynı zamanda ses çıkarıyordu. Söylediği yapıp ayakkabıları elime aldım. Bastığım yere dikkatle bakarak yürümeye çalışmak da bizi sandığımız daha doğrusu umduğumuz kadar hızlandırmamıştı.

Vaha'nın işaretli bölgesine geldiğimizde işler daha da karıştı. Her yerde güvenlik için birisi duruyordu ve birisi derken açıkça bir vampiri kast ediyordum. Yolla tersaneyi ayırmak için boylu boyunca tel çekilmişti. Güvenlik kabinin orada iki vampir duruyordu. Girip çıkan herkesi kontrol ediyorlardı. Yol boyunca birkaç kişi aralıklarla dizilmişti.

"Buraya kadarmış," diye fısıldadım. "Görünmeden içeriye girmemiz imkansız."

"Senin sorunun bu!" diye tısladı Reyna kaşlarını çatıp. "Çabuk pes ediyorsun."

Gözlerimi kısıp pis pis ona baktım ama hiç oralı olmadı. Eğilerek biraz daha yürüdü, ters dönmüş eski bir sandala yaslanıp düşünmeye koyuldu. Çok kararlıydı ve ne pahasına olursa olsun içeriye girecekti.

"Doğrudan girelim," diye bir öneride bulundum. "Sonuçta seni tanıyorlar."

"Doğrudan Vaha'ya haber verirler ve biz hiçbir şeyi basamayız."

Gözlerimi devirdim.

"İşte!" Gülümseyerek karşıya baktı.

Ana girişte güvenlik kabinin olduğu yerde birkaç araç arka arkaya sıralanmıştı. İki tanesi balık kamyonu diğeri özel bir araçtı.

"Şaka yapıyorsun!" dedim ama Reyna yürümeye başlamıştı bile. Dişlerimi sıkarak peşine takıldım. Gölgede kalıyorduk ama vampirleri atlatacağımızı düşünmek fazla iyimserlik olurdu. Bütün duyuları çok keskindi. Dalgaların gürültüsü ve gemilerin özellikle limandan ayrılırken çıkardığı ses birçok şeyi bastırsa da o kadar şanslı olduğumuzu düşünmüyordum.

Reyna balık kamyonetinin arkasındaki muşambayı açıp içine atladı. Saniyeler içinde oldu. Ağzım bir karış açıldı, gözlerimi açtım ve inanamayarak ona baktım. Muşambanın kenarını sıyırıp bana orada ne bekliyorsun dercesine hadi dedi. Çok küçük bir an düşünseydim bunu yapmazdım ama araçlar hareket etmeye başlamıştı, koştum ve kasadan içeriye atladım.

"Burası berbat kokuyor!"

"Şş! Güvenlikten geçiyoruz. Nefes bile alma!"

Her yerde balık kasaları vardı. İçerisi sadece kötü kokmuyordu aynı zamanda balık kasalarından akan kanlar her yere saçılmıştı. Yerler ıslaktı, oturacak yer yoktu, eğilmiş sadece parmağımın ucuyla bir

yerden tutunarak dengemi sağlamaya çalışıyordum. Yüzümü astım ve nefesimi tuttum. Bunu daha sonra Reyna'ya ödetecektim. Kokunun üzerime sinmemesi için dua ediyordum.

Güvenlikten geçtik, neden bilmiyorum ama kimse kamyonun arkasını açıp bakmadı. Muhtemelen zaten onların çalışanı olduğu içindi. Çünkü ben tüm içtenliğimle bir an önce yakalanmamızı ve bu saçmalığın bitmesini diliyordum. Reyna yanılıyordu orada ne göreceksek bu ikimizin de hoşuna gitmeyecekti ama bunun bir kadınla ilgili olmadığına tüm varlığımla emindim.

Araba durur durmaz içinden atladık. Bizi neyin beklediğini bilmiyorduk. Dışarıda olsaydık yakalanmamız işten bile değildi. Tüm bu şansın Reyna'nın temiz kalpli olmasıyla ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bir deponun içinde duruyorduk, iki adam kamyondan inene kadar atlayıp gördüğümüz ilk şeyin arkasına saklandık. Ama buna bile gerek kalmadı. Kamyondan inen adamlar hiç geriye bakmadan doğruca dışarıya çıktılar.

"Şanslı sürtüğün tekisin!" diye sırıttım inanamayarak. Büyük varillerin arkasındaydık. Reyna mutlu bir suratla dikkatlice doğruldu. Etrafta kimsenin olmadığına emin olunca nerede olduğumuzu kestirmeye çalıştı.

Ayaklarıma iğrenerek bakarak peşinden çıktım. Keşke ayakkabılarımı hiç çıkarmasaydım. Gerçi stilettolarım mahvolsaydı en az bu kadar üzülürdüm.

"Bana en iyisinden bir pedikür ve sonsuz cilt bakımı borçlusun." Elbisemi sıyırıp ayaklarıma bakarken dünyanın en mutsuz insanıydım.

"Bu kadar söyleneceğini bilsem seni getirmezdim."

"Ya da bana da senin gibi Ninja kıyafeti giymemi söyleseydin her şey daha kolay olurdu." Ayakkabılarımı ona doğru salladım.

"Evet, bir dahaki sefere öyle yapacağım. O ayakkabılar bizi gerçekten yavaşlattı."

"Sağ ol yahu."

"Baya iyi parçalar ama, yeni sezon mu?"

Zevkle güldüm. "Evet, iki gün önce geldiler."

"Bir ara ödünç alırım."

"Önceden haber ver de birkaç gün balık yatağında bekleteyim."

Kahkaha atmamak için elini ağzına bastırdı.

Dışarıdan yaklaşan sesler duyunca yeniden varilin arkasına saklandık ama sadece deponun önünden geçip gittiler. Oldukça geniş bir yerdi. Arabalar için kullanılıyor olmalıydı çünkü park edilmiş birçok araç vardı. İçeriye açıldığı bariz olan kapıyı seçtik. Dışarıda görünme riskimiz yüksekti.

Binanın yangın merdivenine açıldı kapı.

"Kameralar varsa bittik biz," dedim.

"Biraz pozitiflik ama. Hem zaten ben göreceğimi gördükten sonrası önemli değil."

"Eğer yanılıyorsan Vaha'nın ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşündün mü?" diye sordum çünkü buradan geri dönüş yoktu artık.

Reyna merdivenleri temkinli bir şekilde çıkarken "Böyle bir kadını sevdi yapacak bir şey yok maalesef," dedi.

Her yer griydi, merdivenler dışında hiçbir şey yoktu. Duvarlar çok basıktı. Nihayet daha insani bir yere çıktık. Asansör ve çöp odasını geçip yeniden merdivenlere yöneldik. Reyna burayı bildiğini söylüyordu. Tersaneye daha önce ben de gelmiştim ama bir balık kamyonunun arkasında depodan giriş yapmamıştım. Vaha ile birlikte normal bir şekilde asansörle yukarıya çıkmıştık. Yaklaşık dört kat çıktık, etraf sessizdi. Reyna koridorda ilerleyip bir odanın kapısına kulağını yasladı. Neredeyse bir dakika sessizce orada durduk. Gelip giden kimse olup olmadığını kontrol etmek için koridorun başında kaldım. Sonunda delice bir hamle yapıp kapıyı açtı ama kapatıp geriye döndü.

"Burada kimse yok," dedi.

"Burası Vaha'nın odası mı?"

"Evet."

"Dedim sana. Boşa geldik. Muhtemelen başka bir işi çıktı. Ya da şu an ofisinde yani bizden kilo metrelerce ileride. Hem bak etrafta kimse yok." Vaha olsaydı muhakkak korumaları da etrafta olurdu. En az iki kişiyi gittiği her yere götürüyordu.

"Dışarıya bakalım," dedi Reyna.

İtiraz etmeme izin vermeden geldiğimiz yolu geri döndü. Yeniden merdivenlerden inip korkunç depoya çıktık. Kapı ağzına geldiğimizde Reyna önden davrandı ki bana bıraksa kesin yakalanırdım. Etrafı kontrol etti.

"Çok hızlı olmalıyız," diye fısıldadı. Sonra dışarıya çıktı. Bugün kalbime inmezse bir daha inmezdi.

Peşinden koşturdum. Çıplak ayaklarımla parmak uçlarımda yürüyordum. Gemilerin yanaştığı yere koşturduk. Etrafta birileri varsa bizi görmemeleri imkansızdı. Hala yakalanmadığımıza inanamıyordum. Kafamda birçok bahane bulmaya konsantre olmuştum ama hiçbir şey yaptığımız bu şeyin açıklaması olamıyordu. Her halükarda Reyna'ya destek olacaktım o yüzden ipin ucunu bıraktım.

"Kimse yok," dedi nefes nefese kalmış şekilde. "Bu çok şüpheli çünkü her zaman birileri olur."

Bu defa söylediğinde hakkı vardı. Yan yana sıralanmış devasa yük gemileri ve korkunç dalga sesleri dışında hiçbir şey yoktu. Yağmur kesilmişti ama bu havayı daha da soğutmuştu. Üşüdüğüm söylenemezdi hatta soğuk hava bana iyi geliyordu ama bu anı daha da gergin kıldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"İçeriye bakalım," dedi. Bana fikrimi sormadığı için onu takip ettim. Sırayla gemilerin güvertesine girmeye başladı. Dışarıda, açık bir şekilde hedef olmaktansa ben de onun peşinden gidiyordum. Korku içinde iki geminin güvertesine girdik ama kimse yoktu.

Sonra, muhtemelen pes etmek üzereyken Reyna güverteden bir şey fark etti. Limana yanaşmamış daha açıkta başka bir gemi. Büyüktü ve bunca dalgaya rağmen açığa demir atmıştı. Başta onun kıyıya yanaşamadığını düşünmüştüm ama Reyna gizlenip orada beklemek istediğini söyledi. Bekledik. O sırada telefonunu çıkarıp Vaha'yı aradı ama telefona cevap vermedi. Limanda bir hareketlilik başladı. Hafifçe başımızı kaldırıp baktık.

"Vaha..." diye fısıldadı.

Daha küçük bir tekne büyük olandan kıyıya doğru yanaştı. İskelede bekleyen iki kişiyi almak için. Etraflarında dört kişi vardı. Biri Vaha, diğeri genç bir kadın yanaşan tekneye bindiler ve dalgaların arasında açıkta bekleyen büyük gemiye gittiler.

"Sana söylemiştim..." dedi Reyna kocaman bir hayal kırıklığı ile.

"Saçmalama," dedim ama müthiş bir gerilim boy gösteriyordu. "Bu her şey olabilir. Kim bu havada açıktaki kocaman bir gemide buluşur ki?"

"Saklayacak bir şeyi yoksa neden telefonuma cevap vermiyor?"

"İş yaptığı biri olabilir," dedim.

"Elbisesini görmedin mi? Kim tersanedeki bir iş görüşmesine mürdüm rengi mini bir elbise ve topuklu çizmelerle katılır? Ve burada bir sürü ofis dururken gizli saklı bir gemiye gider?"

"Bak," dedim. "İyi görünmediğini biliyorum ama bir açıklaması olduğuna eminim."

"Evet," dedi. "Ben açıklamamı aldım. Gidelim buradan." Ellerini üzerindeki kapüşonlunun ceplerine soktu. Çok üzgün ve mutsuz görünüyordu ve ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bekleyelim," dedim o çıkmak için yürümeye başlamışken. "İçeride kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Ne kadar kalacaklarını görelim. Buraya kadar geldik madem bu şekilde dönemeyiz."

"Daha ne görmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bir şey görmedik," dedim. "Mantıklı düşünemiyorsun. Sadece bir kadınla bir gemiye bindiğini gördük. Adamın işi bu. Kadın her şey olabilir. Tersanede görevli bir mühendis ya da müdür ya da ithalat yaptığı kişilerden biri olabilir. Bekleyelim çıksınlar ve sonra ne yapacaklarını görelim. Ayrılmaları gerekecek değil mi? El ele mi sıkışacaklar yoksa sarılacaklar mı? Daha fazlası lazım Reyna. Hala haksızlık yapıyormuşuz gibi geliyor."

Söylediklerimi bir an için düşündü. Kafasında tartarken mantıklı davranması için tüm enerjimi ona gönderiyordum. Buradan bu şekilde ayrılırsa çok mutsuz olacaktı ve sonrasında Vaha'nın yapacağı hiçbir açıklama onu rahatlatmayacaktı. Şüpheleri günbegün artacaktı. Bununla yaşamasını istemiyordum.

"Tamam," dedi çok da istekli olmasa da. Rahat bir nefes aldım. "Bekleyip görelim. Ama yemin ederim elini kolunu o kadının bir yerinde görürsem onu asla affetmem."

"Lütfen sakinleş." Onu kenara çekip bekleyebileceğimiz şekilde bir köşeye oturttum. Yanına çöktüm. "Restoranda kaç tane erkekle birlikte çalışıyorsun," dedim. "Dışarıda bir sürü erkekle iş yapıyorsun. Bu onun için de geçerli."

"Ama ben gizli telefon konuşmaları yapıp yalan söylemiyorum."

"Bir şeyleri gizlemek tam olarak yalan söylemek anlamına gelmez." Elimi koluna bastırdım. "Sen onun vampir işlerinden uzak durmayı istiyorsun. Bu da bununla ilgili olabilir. Neden aklına en kötüsünü getiriyorsun?"

"Bekleyip görelim," dedi. Başını yasladı ve düşüncelere daldı. Keşke ona daha iyi hissettirecek bir şeyler yapabilseydim ama elimden bir şey gelmiyordu. Hala Vaha'nın bir suçu olmadığına inanıyordum. Bunların bir açıklaması olduğuna. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığına.

Neredeyse bir saat sonra Reyna artık donmak üzereydi ama siniri bir şekilde onu ayakta tutuyordu. Gömleğimi üzerime geçirmeme rağmen tenim buz gibi soğumuştu. Ama nihayet hareketlilik oldu. Aynı küçük tekne yeniden limana yanaştı. Bekledik ve ikimiz de muhtemelen nefesimizi tutmuştuk.

Korumalardan biri önden indi, sonra kadın dışarıya çıktı, Vaha tekneden inmesi için elini tutup kadına yardım ederken Reyna nefesini verdi. Vaha peşinden kıyıya çıktı. Kadınla karşılıklı birbirlerine dönüp birkaç şey konuştular ve sonra kadın uzanıp ona sarıldı. Vaha bir elini beline koydu. Kadın gülümseyip geri çekilirken elini Vaha'nın yüzüne yasladı. Bir şey daha söyledi ve iki güvenlik görevlisi eşliğinde uzaklaştı. Vaha tersanedeki binaya girdi.

"İşte şimdi bütün cevaplarımı aldım," dedi Reyna. Ayağa kalktı. Artık gizlenmiyordu ama onu görecek kimse kalmamıştı. Ne söyleyeceğim konusunda kararsızdım.

Elini yüzüne o şekilde bastırmasaydı sarılmalarını bir şekilde anlayabilirdim ama o dokunuş kesinlikle bir iş ortaklığına benzemiyordu. O dokunuşta sevgi ve şefkat vardı. Mutsuz gözlerle Reyna'ya döndüm. Ona sarılmak için uzandım ama başka bir şey gözüme çarptı. Büyük gemi harekete geçmişti, kıyıya yanaşıyordu. Kaşlarımı çattım ve Reyna'yı beraberimde yere çektim.

"Ne?" dedi.

"Yaklaşıyor." Çenemle gemiyi işaret ettim.

"Buluşmak için yapmışlar resmen," dedi. Gözleri dolmuştu.

"Kızma ama bana mantıksız geliyor hala."

"Kes şunu Lu."

Yavaş yavaş sırtını okşadım. "Tamam," dedim. "Gemi yanaşsın. Kimse olmadığına emin olalım sonra da buradan gidelim."

"Bence gitmeyelim," dedi. "Ofisine gidelim ve ona olup biteni gördüğümüzü söyleyelim."

"Şimdi sırası değil." Açıkçası bu noktadan sonra önceliğim ikimizin de güvenliği olmuştu. Birden böyle düşündüğüm için suçluluk hissettim. Vaha'nın bize zarar vereceğini düşünmemeliydim ama

Vaha'nın başka bir kadına sarılacağını da düşünmemeliydim. Ve o sarılmıştı.

Gemi kıyıya yanaştı. Demir atılar. Birkaç kişi ipleri ustaca bağladı. İşlerinin bittiğini düşünmüştüm ama içeriden daha fazla kişi çıkmaya başladı. Kaşlarımı kaldırdım. Hepsi düzgün giyimliydi. Birer iş adamına ya da iş kadınına benziyorlardı. Hepsi bir davete katılmışçasına şık giyimli altı kişi saydım.

"Bu da ne?" diye mırıldandım.

"Belli ki bir şeyleri kutluyorlar."

"Ama belli ki baş başa bir buluşma değil."

"Luzia," diye bana döndü. "O kadını hayatım boyunca görmedim. Bu adamla dört yıldır bir ilişkim var. Her işini bilmesem de bu kadar sıkı sarılacak kadar yakın olduğu kişileri tanırım. O kadını hiç görmedim. Ve belli ki önemli bir görüşmeydi. Ve ben o gemiden çıkan kimseyi tanımıyorum. Ne olduğu artık umurumda değil, o dokunuşu gördüm başka bir şey görmeye ihtiyacım yok." Ayağa kalktı, gemiden çıkmak için yürümeye koyuldu.

"Reyna," diye fısıldadım. "Bekle!" Henüz herkes limanı terk etmemişti ama Reyna'nın da görünmemek gibi bir kaygısı kalmamıştı. Hatta sanki görünmek istiyordu.

Kahretsin.

Bir tanesi doğrudan bize döndü. Sonra hepsi aynı anda Reyna'nın ayak seslerini duydu. O kadar hızlılarda ki olup biteni görme şansımız bile olmadı. Kendimizi iki kişi tarafından kollarımız arkaya doğru bükülmüş halde bulduk. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama tepemde dikilen adamın dışarıya çıkan iki dişini gördüğümde sesim kesildi.

İlk kez bir vampirin dişlerinin bu şekilde dışarıya çıktığını görmüştüm.

"Misafirlerimiz mi var?" Şık giyimli kadınlardan biri karşımıza dikildi. "Hem de insan..."

Sertçe yutkundum. Bakışları dostane değildi. Baştan aşağı ikimizi de süzdü. Reyna hiçbir tepki vermiyordu. Yüzü ifadesizdi.

"Paketle, arabaya at," dedi kadın.

"Hey!" diye bağırdım ama duyacak kimse kalmadı. Kadın diğerlerine katılıp vampir hızında uzaklaştı.

Adamlar ikimizin de ağzını kapatarak sürüklemeye başladı. Etrafta başka birisi olsun, bizi duysun ve lütfen Vaha olanları görsün diye

çırpınıyordum ama nafile bir çabaydı.

Büyük bir minibüsün arkasına ellerimizi bağlayarak resmen fırlatıldık. Kendimi korumasaydım kafamı sert bir şekilde çarpacaktım. Araba hareket ettiğinde Reyna ile göz göze geldik ama durumun farkında değil gibiydi. Gözleri bomboş bakıyordu. Kirpikleri ıslaktı, omuzları düşmüştü.

Hiçbir şey umurunda değildi.

Ve hiçkimse bizi nerede araması gerektiğini bilmiyordu.

|Bölüm sonu.

Bu bir geçiş bölümüdür bu yüzden iki bölüm üst üste paylaşmak istedim. Bu olayların her biri bir şeylere bağlanacak, olan her şeyin bir nedeni var...

Ama acaba nedir nedir...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere,

Çok sevgiler

Instagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

13. BÖLÜM: SİDRA SİDRA SİDRA

Herkese merhaba,

Ve keyifli okumalar dilerim;

Benim için yıldızı patlatmayı unutmayın;*

NP: Halsey, Without Me

****

Vampirlere karşı koymanın mantığa dayanır bir yanı olmadığı için alınabilecek en az hasarı almaya odaklanmıştım. Bu yüzden bizi arabadan çıkardıklarında herhangi bir harekette bulunmadım ve her nereye götürüyorlarsa götürmelerine izin verdim. Reyna adamın önünde hipnoz olmuş gibi yürüyordu, neyin içinde olduğumuzun farkında değildi, hala yaşadığı şokun içindeydi. Genelde böyle davranmazdı, her zaman sağduyulu olurdu ama bunun onun hassas noktası olduğunu biliyordum. Geçmişte yaşadıkları ne ise onlar bugününü de etkiliyordu.

Her yeri kaplayan uzun ağaçları görmek bana hala kasabada olduğumuzu hissettirdiği için biraz rahatlamıştım. Arabayla geldiğimiz mesafe o kadar uzun değildi. Kafamda birkaç film sahnesi çoktan belirdiği için bizi tekinsiz bir yere, en iyi ihtimalle bir depoya götüreceklerini düşünmüştüm ama oldukça sıradan belki biraz paralı birinin yaşayabileceği müstakil evlerden bir tanesine geldik. Nerede olduğumuzu gizlemek için bir çabaları yoktu. İyi döşenmiş salondan geçtik, gördüğüm şeyleri aklıma kazımak istiyordum ama vampirler hızlı ve tahammülsüzdü.

Sadece dekor olsun diye döşenmiş başka bir odada kapının eşiğinde bekledi adam.

"Ses çıkarmayın, kaçmaya kalkışmayın."

Kapıyı üzerimize kapatmadı, açık bırakıp kenarda bekledi. Koridordan gelen topuk seslerini pek de iyi olmadığını düşündüğüm bir şeylerin habercisiydi. Birkaç adım atıp Reyna'ya yakın durdum.

Gözlerini dikmiş kapıya bakıyordu, kapıdan bir cevap bekliyordu sanki.

Tersanede bizi gören ve kelimenin tam anlamıyla paketlenmemizi söyleyen kadın yüzünde nahoş bir gülümsemeyle içeriye girdi. Şimdi ışıkların altında onu daha iyi görebilme şansım olmuştu. Kısa boyluydu, topuklularına rağmen. İnceydi. Otuzlarından daha büyük görünmüyordu ama vampir olarak çok daha yaşlı olduğuna emindim. Hatta 300'ün üzerinde olduğuna kalıbımı basardım. Küllü saçları çenesinin hizasında kesilmişti. Keskin kahverengi gözleri vardı.

"Merhaba," dedim konuşmam gerektiğini hissederek çünkü Reyna ile birbirlerine kilitlendiler. Hatta elimi uzatarak resmi bir iş görüşmesindeymiş gibi dikkatli davrandım. "Bir yanlışlık olduğu ortada. Neden en başından başlamıyoruz?"

Kadının gözleri yavaşça bana döndü, uzattığım elime baktı, özenle bana doğru birkaç adım attı ve elimi sıktı.

"Cludia," dedi.

"Luzia," dedim soğuk parmaklarını nazikçe sıkarak. "Arkadaşım Reyna." Elimi çekip onu işaret ettim ama Reyna kollarını göğsünde bağlayıp açıkça onunla el sıkışmayacağını belli etti.

Eh, pekala asi kız.

"Cludia," dedim iş kadını ses tonumla dikkati üzerime çekmek için. "Bizi buraya ne amaçla getirdiğini bilmiyorum ama tersanedeki durum yanlış anlaşılmaya oldukça açıktı bunu kabul ediyorum."

"Öyle mi?"

"Elbette," dedim içtenlikle. "Son zamanlarda yaşanan insan vampir anlaşmazlığına oldukça yakın bir yerdeyiz."

"Bak sen."

"Hayır, yanlış anladın," dedim kaşlarını kaldırmasına istinaden. "Biz her zaman vampirlerin dostu olduk. Ve oraya da dostumuzu ziyaret etmek için gelmiştik. Ortalık biraz tuhaf olunca gizlenmemiz gerekti. Kimsenin işine burnumuzu sokmak gibi bir amacımız yok. Vaha'yı arayıp söylediklerimi teyit edebilirsin. Ve inan bana bize davranış şeklinden pek hoşlanmayacak ama seve seve tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu ve bizim açımızdan bir sorun olmadığını söyleriz."

Dudakları o kadar yavaş aralandı ki tavşan dişlerini görmesem zamanın donduğunu düşünürdüm. "İki insana ne yaptığım Vaha'nın

neden umurunda olsun?"

"Dediğim gibi, biz dostlarıyız."

"Akıllı olan sensin," dedi gözlerini ikimiz arasında gezdirip. Aslında genelde Reyna daha stratejiktir ama herkesin kötü günleri olur ve konumuz bu değil.

"Onu arayacak mısın?" diye sordum.

"Sanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Çünkü umurumda değil."

"Pekala," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Bunu makul şekilde çözmeye çalışıyorum. Çünkü inan bana sen onu aramasan da o bizi arayacak. Neden durumu daha kötü bir hale sokmaya çalışıyorsun?"

"Sen kimsin bilmiyorum tatlı kız," dedi bana gülümseyerek. Sonra topuklu ayakkabılarının sivri uçlarını Reyna'ya çevirdi. "Ama sen kimsin çok iyi biliyorum. Ve bu gece daha büyük bir hata yapamazdın. Gerçek şu ki ben Vaha'nın yerini istiyorum ve onun bu kasabadaki küçük insan sevgilisi bunu benim için sağlayabilir gibi görünüyor."

Reyna hiç tepki vermedi ama ben sertçe bir yutkundum. Tamam, kadının bizi sadece insan olduğumuz için alıkoyduğunu düşündüğüm iki dakika öncesi her şey çok daha iyiydi. Bir koz halinize geldiğinizde işler kötüleşirdi.

"Vaha'nın ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Planın oldukça düşünülmemiş duruyor."

"Diplomasinin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette."

"Burası onun bölgesinin dışında, bu da demek oluyor ki burada hiçbir hakkı yok. Hatta bölgesi dışındaki bir vampirin işine karışırsa başı belaya girer anlamına geliyor. Politika böyle dans ettirir."

"Siyaset sevmem," dedim.

"Onu anladım," dedi gülümseyerek. "Dinlenmenize bakın kızlar. Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

O çıktıktan sonra vampir adam kapıyı üzerimize kapattı ama kilitleme gereği bile duymadı. Vampir kibri diye bir gerçek vardı. Kaçabileceğimize hiç ihtimal vermiyorlardı ve oldukça haklılardı.

Kendi etrafımda dönüp odayı kolaçan ettim. İki duvarda da pencereler vardı, pencereye yaklaşıp etrafa bakındım. Dış kapının

önünde iki tane vampir bekliyordu. Eminim evin dört bir yanında benzerleri vardır. Pencereyi açsak bunu duyacaklardı. Konuşmalarımızı da duyacaklardı. Çok can sıkıcıydı.

Pencereden uzaklaşıp Reyna'nın yanına gidip kendini bıraktığı kanepede yanına oturdum. Başını iki elinin arasına almış öylece duvara bakıyordu. En azından içerisi sıcaktı.

"Özür dilerim Lu," dedi sonunda. "Seni buna bulaştırmamalıydım. Hepsi benim hatam."

"Saçmalama," dedim. "En son yaptığın biraz gerzekçeydi ve görünmemize neden oldu ama yapacak bir şey yok."

"Kızgın değil misin?"

"Sana kızgın değilim. İkimiz için de biraz endişeliyim sadece. Ve açıkçası böyle bir şey başımıza gelecekte ikimizden birinin tek başına olması yerine ikimizin kaçırılmasını tercih ederim."

Önce karmaşık cümlemi anlamaya çalışırken kaşlarını çattı, cümleyi bir kez daha aklından geçirirken kıkırdamaya başladı. Sonra kıkırdama kahkahaya dönüştü. Ben de onunla birlikte gülmeye başladım. Sinirlerimiz bozulmuştu.

"Kaçırıldık değil mi biz?" dedi daha çok güldü.

"Kaçırıldık galiba," dedim.

"Kızım biz ne geri zekalıyız ya!"

"Sensin geri zekalı senin yüzünden oldu bunlar."

"Bir de balık kokuyoruz!"

"O da senin hatan!" Kanepedeki yastığı alıp ona doğru savurdum ama gülmeme engel olamıyordum. Resmen kriz tutmuştu. Gözlerimizden yaş geliyordu. İki büklüm olana kadar gülüp sonunda kendimizi arkaya doğru bıraktık.

"Telefonlarımızı almaları kötü oldu," dedim derin bir nefes verip.

"Almamaları saçma olurdu."

"Bu durum çok mantıklı çünkü."

"Güldürme karnım ağrıdı."

Kıkırdadım.

"Yarın sabah işe gitmediğimde birileri durumu fark edecektir." Olasılıkları düşünüyordum. Mera beni arayacaktı ve ulaşamayacaktı. Muhtemelen yukarıya çıkıp odama bakacaktı ve orada da bulamayacaktı. Birkaç saat bekleyecekti. Öğlene kadar kimsenin benden haberi olmadığı ortaya çıkınca muhtemelen ilk önce Reyna'yı

arayacaktı ve ona da ulaşamayacaktı. Geriye iki ihtimal kalıyordu ya Vaha'yı ya da Sidra'yı arayacaktı.

"Vaha gece bana gelecekti," dedi Reyna buz gibi bir şekilde. "Evde olmadığımı anlar, telefonuma da ulaşamayınca bir sorun olduğunu anlayacaktır."

"Doğru, sonra beni arar ve bana da ulaşamayınca bir sorun olduğunu kesin anlar."

"Tabii ararsa," dedi Reyna. "Belki planını değiştirir. Belki geç olduğunu düşünür gelmez. Belki işleri vardır."

"Sabah restorana gittiklerinde sana da ulaşamazlar ve her türlü Vaha'yı ararlar," dedim. "Gece yarısını geçti, birkaç saat dayanırsak bir şeyler çözülecektir eminim."

"Sidra evde olmadığını fark edecektir," dedi.

"Eğer evdeyse," dedim. "Gece gelmediği çok zaman oluyor."

"Yine de bence seni merak eder."

"Eder mi?" Bir an düşündüm... Günlerdir birbirimizin yüzüne bakmıyorduk ve o bu durumdan rahatsız görünmüyordu. Onun ayağına gideceğim konusunda çok emindi.

"Ah!" Elimi refleksle göğsüme bastırdım.

"Ne oldu?" dedi Reyna doğrularak. "Sana bir şey mi yaptılar?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapattım. "Şu kahrolası ağrı."

"Bu yüzden mi bacağın titreyip duruyor, endişeli olduğunu sanmıştım."

O söyleyene kadar dizimin titrediğinin farkında değildim. Gözlerimi açmama bile gerek yoktu, hissetmiştim ama canlı bir şekilde gördüm de. Kahretsin. Adrenalin biraz unutturmuş olsa da şimdi yeniden yoksunluk hissi etrafımı sarmıştı.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Elimi durdurmak için dizime bastırdım ama çok etkisi olmadı. Vampirlerle dolu bir evde alıkonulduğumu hatırlamak sakinleşmeme yardımcı olmayacaktı. Dahası bir yoksunluk krizinin içinde olduğumu bilirlerse bunu da bir koza çevirmeye çalışabilirlerdi. Sesimizi kessek iyi olacaktı.

Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp kanepenin üzerinde dizlerimi kendime çektim. Ellerimi etrafıma dolayıp başımı Reyna'ya yasladım. "Her şey düzelecek," dedim hangimizi teselli etmeye çalıştığımdan bi haber.

O da başını benimkinin üzerine yasladı. "Ben de öyle umuyorum Lu," dedi. "Ama pek iyi bir senaryoya sahip değiliz."

"Her şeyin bir açıklaması olmak zorunda," diye fısıldadım. "Bütün bunların başımıza gelmesinin bir açıklaması olmak zorunda." Ve bunu söylerken her şeyi kast ediyordum. Tamamıyla çamura batmışız hissinden bahsediyordum. Göz önüne alırsak ikimizin de hayatında her şey sarpa sarmıştı. Sadece birkaç ay önce ne kadar mutluyduk oysa.

"Her şeyin bir açıklaması vardır olmasına ama..." diye mırıldandı. "O açıklamalar bize yetecek mi?" dedi. "Daha da kötüsü o açıklamalar tüm bunlara değecek mi?"

"Bilmiyorum," diye kabul ettim. "Ama bir yolunu bulacağız. Böyle hissetmeyi hiç sevmedim."

"Al benden de o kadar."

İkimiz de kendi sessiz düşüncelerimize daldık. Ben kötü ruh halimi ve fiziksel rahatsızlıklarımı gizlemeye çalışıyordum. Zamanla bu yoksunluğu belli sürede kontrol altına almayı öğrenmiştim ama çok vaktim olmadığını biliyordum. Bu yüzden düşündüğümüz gibi olmasını ve en geç sabaha bu tuhaf saçmalığın bitmesini umuyordum. Henüz korkacak bir durumda olduğumuzu düşünmüyordum ama nahoş gülümsemeli hanımefendi kendi arzuları için ne kadar ileriye gidebilir Tanrı bilirdi.

Sidra Dekatlon benim için endişelenir miydi, gerçekten beni merak eder miydi? Ne kadar kızgın ve kırgın olursam olayım bunu düşünmeden edemiyordum ve bir yanım endişelenmesini hatta o kadar endişelenmesini ki bana söyledikleri için pişman olmasını istiyordu. Daha zavallı bir yanım başıma bir şey gelirse mesela bana zarar verirlerse daha kötü hissedeceğini düşünüyordu ve öyle olmasını istiyordu. Kafamdan bu aptal düşünceleri atmak için silkindim.

Başıma bir şey geldi diye pişman olacak bir adamdan çok daha iyisini hak ediyordum.

"Ne düşünüyorsun öyle kaşlarını çatmış," diye sordu Reyna yastığı kucağına alıp bana bakacağı şekilde döndü.

"Aklıma hiç düşünmek istemediğim birini soktun." Ağzımın içinde homurdandım resmen.

"Neyi düşünüyorsun öyle?"

"Gerçekten beni merak edip etmeyeceğini." Bakışlarımı kaçırdım ama karşımda bir ayna olsa ondan da kaçırırdım.

"Etsin istiyorsun."

"Etsin istiyorum." Başımı salladım.

"Bunda bir sorun yok Lu, kendine eziyet etme."

"Neyi merak ediyorum biliyor musun?" Elimi göğsüme bastırıp dairesel hareketlerle ağrıyı bastırmaya çalıştım. Göğsümde bir bulantı var gibiydi. "İnsanlar neden birileri onlara kötü şeyler yapsa, berbat davransa bile onlarla geçirdikleri iyi zamanları hatırlar? Mesela kötü anları hatırlasam böyle yumuşamam ya da aptalca arzularım olmaz ama hep iyi olanlar aklıma geliyor ve-"

"Çünkü iyi olmak istiyorsun bebeğim," dedi boşta olan elimi tutup. "Onunla kötü anlara sahip olmak istemiyorsun. Bu çok doğal bir şey."

"Onunla ve benimle ilgili olan hiçbir şey doğal değil." İstemsizce dudağımı sarkıttım. Hatta her şey olabildiği kadar anormal.

"Bundan birkaç yıl önce vampirler de doğal değildi ama bak şimdi neleri normal karşılıyoruz. Hem doğal değilse ne olmuş ki? Bu da sizin doğalınız olabilir. Herkes aynı normallere sahip olacak diye bir şey yok."

"Böyle konuşup beni yumuşatma," dedim. "Günlerdir kendimle büyük savaş veriyorum. Başka bir kırılma daha istemiyorum."

"Bizim sorunumuzun bu olduğunu fark ettim biraz önce." Yüzünü asıp yastığı şişirmek için elinde çevirdi. "Biz kırılmayı göze alamıyoruz. Kırılmamak için bariyerler kuruyoruz etrafımıza. Denemiyoruz. İstiyoruz ki her şey kusursuz olsun ve olmadığında bunu hayatımızın meselesi haline getiriyoruz. O durumla savaşmıyoruz."

Bir an durup kaldım. Göğsümdeki elim bile hareketini durdurdu.

"Bunu gece yarısı Ninja gibi giyinip dedektifçiliğe soyunan ve ortalığı birbirine katan kadın mı söylüyor ben mi yanlış duyuyorum?" Tek kaşımı kaldırıp şüpheyle ona baktım.

"İçinde bulunduğumuz durum beni düşündürdü," dedi çabucak. "Neden şu an burada olduğumuzu ve ikimizin de berbat bir halde olduğunu ama bunun sebebinin şu an resmen kaçırılmamız olmadığını fark ettim."

Devam etmesi için bekledim.

"Karşımızdaki kişilerin mevcut durumlarına ya da düşüncelerine kafa yormuyoruz. Bizim istediğimiz gibi şekil alsın istiyoruz ama hayatın böyle bir şey olmadığına neredeyse eminim."

"Anladığıma emin değilim," dedim. Kafam karışmıştı.

"Mesela sen," dedi başını kaldırıp. Biraz fısıldadı, "Onun, kim olduğunu biliyorsun sen..."

"Voldemort mu?"

Güldü. "Onun kırgınlıklarını düşünmüyorsun. Bu konuda haklı sebeplerin var bunu tartışamayız bile ama onun açısından görmeyi denemiyoruz. Kendime bakıyorum Lu, bu saçma tavırlarımın hepsi geçmişte yaşadığım travmanın bir yansıması. Bunun için beni suçlamıyor bana anlayış gösteriyorsun. Ama ona gösteremiyoruz bunu. Onu doğrudan suçluyoruz. Böyle davranmamalı diyoruz. Ama aslında tepkisi sana bile değil, tepkisi bir yansıma sadece."

"Sanmıyorum Reyna," dedim canım sıkılmış bir şekilde. "Çünkü sen geçmişte yaşadıklarının bir sonucu olsa da bu farkındalığa erebiliyorsun. En önemlisi geçmişinde buna sebep olan kişiyi şu an birlikte olduğun kişi olmakla suçlamıyorsun. Olaylar belki ama kişiler değişiyor senin hikayende. Bende ise ben olmama bile izin verilmiyor."

"Bunu da kabul ediyorum ama yine de seni bu kadar üzüyorsa bu durum yok saymak yerine onunla yüzleşmeli hatta bunun için mücadele etmelisin. Çünkü en iyi ihtimalle geride bırakmaya çalışıyorsun ama sadece çalışıyorsun, kendinle müthiş bir savaş veriyorsun. Belki de aynı savaşı tam tersi için vermelisin. Onu kaybetmeye çalışmak yerine kazanmak için."

"Beni açıkça istemeyen biri için gururumu ayaklar altına alıp mücadele etmeliyim yani öyle mi?" Bu sinirimi tepeme çıkarmıştı. Reyna'ya değil yine Sidra'ya öfkeliydim. Burada durmuş bu halde bile onu anlamaya çalışmamıza sinirliydim. Onun umurunda olmayışıma sinirliydim.

"Aynı şeye körsünüz," dedi gülümseyip. "Şu an son on, on beş gündür yaptığın şey ne? Onu istemediğine kendini ikna etmek. Onsuz hayatta kalmaya çalışmak. Aynısını onun da yaptığını hiç düşünmüyorsun."

"Neden acaba..."

"Mantıklı ol," dedi saçımı çekiştirip. "Seni istemeyen biri ne orada durur ne de seni orada tutmak için çabalar. Bunu yanlış şekilde yapıyor ama yapıyor."

"Onu istemeyi istemiyorum."

"Onun da tam olarak böyle düşündüğüne eminim."

"Kes şunu," dedim kaşlarımı çatıp. "Kafamı karıştırma. Hayatımda bana saygı duyan ve bana kendimi özel hissettiren birini istiyorum."

"O yüzden mi hala bu kasabada o malikanede yaşıyorsun?"

Sessizleştim. Gözlerimi kaçırdım. Kendi içime çekildim. Reyna'ya henüz gitme planımdan bahsetmemiştim. Önümüzdeki sergiyi de tamamladıktan sonra işlerimi devretmek için hazırlık yaptığım kimseye anlatmamıştım. Bunun bir mesela haline gelmesini istemiyordum. Ama daha fazla burada duramayacağımı biliyordum. Durmak istemediğimi biliyordum.

"Lu," dedi Reyna sorgularcasına.

Dudaklarımı yaladım. Bu kasaba dünyanın bir ucundaydı. Bense dünyanın diğer ucuna ülkeme dönmeyi düşünüyordum. Belki daha sonra İtalya'ya ya da düşlediğim gibi Mısır'a geçerdim. Ama bir süre kendimi güvende hissettiğim bir yere ihtiyacım vardı. Etrafımda tanıdığım, bildiğim insanların olmasına. Bu da Reyna ile aramıza kilometrelerden fazlasının gireceğine işaretti. Birbirimizi sık sık ziyaret edeceğimiz konusunda yalan söyleyebilirdik ama bunun çok mümkün olmadığını tahmin ediyordum.

"Lu..." dedi anlayarak. "Sen ciddi misin?"

"Sen de benimle gel," dedim. "Bu defa sen benimle gel. Bu bizim hayatımız değil Reyna. Biz böyle bir hayat yaşayamayız. Denedik ama olmadı. Şu halimize bak..." Etrafı gösterdim. "Bu dünyayı kendi dünyamız yapamayız. Onların da bizim gibi olduğuna inanmak için her şeyi yaptım ama değiller."

"Luzia!"

"Düşün," dedim kararlılıkla. "Belki üstesinden gelirsin. Ama gelmeli misin? En başında sen haklıydın. Nasıl bir gelecek bekliyor bizi. Artık düşünmemiz gereken kahrolası geçmiş değil, şu an bile değil. Gelecek. Ve ben huzurlu bir geleceğim olsun istiyorum."

"Bunu planladın mı?" diye sordu. Şimdi o öfkeliydi ve muhtemelen bana öfkeliydi.

"Planlıyorum," diye itiraf ettim. "Bir süre daha buradayım ama-"

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Doğru anı bekliyordum."

Kapı açıldı, Reyna konuşmak üzereydi ama ağzını kapatıp bana ters bir bakış attı. Nahoş gülümsemeli hanımefendi kapının eşiğindeydi. Yine gülümsemesi üzerindeydi.

"Siz insan kuşları pek konuşkansınız," dedi. "Benimle bir şeyler içmek ister misiniz? Sizin için yiyecek bir şeyler hazırlattım."

"Bizi zehirleyecek misin?" diye sordum.

Nahoş bir kahkaha attı bu defa.

"Size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Sadece elimdekileri değerlendiriyorum. Lütfen peşimden gelin."

Reyna ile birbirimize baktık sonra omuz silkip ayağa kalktık. Bir şey planlıyorsa ona engel olabilecek güçte değildik. Her halükârda bize istediğini yaptırırdı. Kapıdan çıkıp koridor boyunca onu takip ettik. Eve ilk girdiğimizde gördüğüm salonda durdu. Altı kişilik bir yemek masası gerçekten hazırlanmıştı, masanın ardındaki şömine yakılmıştı. Masanın yanında yemek servis etmek için elinde mutfak malzemeleriyle biri duruyordu.

"Lütfen keyfinize bakın," dedi nahoş gülümseme masanın başına oturup. "Şarap ister misiniz?"

"Hayır," dedi Reyna.

"Ben biraz alırım."

Reyna ters ters bana baktı ama yoksunluk krizi içinde olduğumu bilmiyordu. Bir kadeh şarap şu an bana sadece yardımcı olurdu. Masada yan yana oturduk. Nahoş gülümseme önce kendi kadehine sonra benim önümdeki kadehe biraz şarap koydu. Kendi kadehinden bir yudum alıp "Zehir yok," dedi. "Söz veriyorum."

"Zehir vampirleri öldürmez yani önden sizin içmeniz çok da anlamlı değil," dedi Reyna ona karşılık olarak.

"Ah," dedi nahoş gülümseme. "Akıllı olan sen değilmişsin anlaşılan." Bana göz kırptı ve istemsizce gülümsememe neden oldu.

"Bu saatte yemek yemeyiz," dedim. "Ama inceliğiniz için teşekkür etmemek kabalık olur." Söylediğimde oldukça ciddiydim. Reyna da ben de bu kadar geç bir vakitte hiçbir şey yemezdik ki mevcut durumda hiç ihtiyacımız yoktu. İştahımız olmadığına da emindim.

"İnsanlar için geç bir saat mi?" diye sordu.

"Gece yarısından sonra beslenmeyiz pek." Başımı salladım aşikar bir şey değilmiş gibi. Açıkçası Reyna konuşmaya karar verdiği için derin bir nefes almıştım çünkü bedenim iyice gerilmişti ve avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Şaraptan büyük bir yudum aldım ve alkolün biraz olsun susuzluğumu bastırmasını umdum.

"Bizim tak aksimize," dedi kadehinden bir yudum daha alıp. Neredeyse imalı bir şekilde.

"Daha çok bir tercih," dedi Reyna ona karşılık olarak. "Birçok insan vampirler gibi geceyi daha çok sever. Ama bizim formumuzu korumamız gerekiyor. Gece yemek pek sağlıklı değil."

"Karşımda bu kadar gergin olmanız beni rahatsız ediyor," dedi insani bir şekilde yüzünü kırıştırıp. Vampirler her zaman donuktur o yüzden böyle küçük detaylar şüphe çekici oluyordu. Bunu yapabiliyorsa insanlarla sandığımızdan daha çok iç içe olmalıydı. "Kendi istediğimi almak için sizi biraz misafir ediyorum sadece," dedi. "Bu zamanı sohbet ederek geçirebiliriz."

"Biz zaten ediyorduk," dedi Reyna. "Siz bölene kadar."

"Neyden bahsettiğinizi sorabilir miyim?"

"Dinlediğinize eminim."

"Çok da ilgi çekici değildi, bir süre sonra dinlemeyi bıraktım. Tersanede ne yapıyordunuz?"

"Dolaşıyorduk," diye gülümsedi Reyna.

"Sadece Vaha'ya sürpriz yapmak istemiştik," dedim ona uyarıcı bir bakış atıp. "Ama bize sürpriz oldu. Bir toplantı falan vardı sanırım." Damağım kurumuştu ve konuşmak boğazımın kamaşmasına neden oluyordu. Bir kılçık takılmış gibi rahatsız hissediyordum. Öksürmek ya da şarap kadehini başıma dikmek oldukça faydalı olabilirdi ama kimsenin dikkatini üzerime çekmek istemiyordum.

"Daha çok eğlence," dedi.

"Değişik bir mekan tercihi."

"Kendimize özgü diyelim."

"Planınız nedir?" diye sordu Reyna kollarını masanın üzerine yaslayıp. "Bizi burada ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?"

"İstediğimi alana kadar. Ama iyi şekilde ağırlanacağınıza emin olabilirsiniz."

Reyna güldü. "Diplomasiden bahsetmiştiniz ya..." dedi. Kadın başını bir kez salladı. "Ben de size yasaları hatırlatmak isterim. Yasalara göre açıkça suç işliyorsunuz."

"Sanırım yasalarla baş edebilirim."

Bu söylediği beni çok rahatsız etmişti. Vampirler kendilerini üstün görüyordu bu artık alışılagelmiş bir yanlarıydı ama bu kadar basit bir şekilde yasaları yok saymaları her defasında biraz daha rahatsız edici

oluyordu. Bu da özellikle son zamanlarda dünya gündeminde olan vampirler dostumuz mudur ifadesini sorgulamama neden oluyordu. Bizim yasalarımıza uymayacaklarsa tam olarak ne yapacaklardı? En azından bunu sesli dile getirmemek için kendimi tuttum.

"Bunu göreceğiz," dedi Reyna kararlılıkla.

Kadın bir şey söylemek üzereyken durdu, başını hafifçe yere eğdi. Sanırım bir şey dinliyordu ve bizim duymadığımız bir şeyi duymuştu. Hoşuna gitmiş olmalı ki nahoş gülümsemesi büyüdü. Önündeki beyaz mendille hiçbir leke olmayan ağzının kenarlarını sildi. "Bu gece çok misafirimiz var, ne hoş," dedi.

Bir dakika bile olmadan içeriye Vaha geldi.

Reyna da ben de aynı anda rahatlamış bir nefes verdik. Bu misafirliğin bitişi için oldukça istekliydim. Avuçlarımı bir kez daha eteğimin yüzeyine sildim. Gözlerim hafifçe yanmaya başlamıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Cludia?" dedi doğrudan kadına. Umarım daha iyi bir planı vardır ve buraya tek başına gelmemiştir. Tanrım, boğazım gerçekten kaşınıyordu ve neredeyse parmaklarımı sokup kaşımayı deneyecektim.

"Telefonda oldukça açık konuşmuştum oysa ki," dedi nahoş gülümseme. Parmağıyla bir işaret verdi, masaya yeni bir kadeh eklendi ama kadehi kendisi doldurdu. "Lütfen buyur," dedi.

Vaha "Kes saçmalamayı," dedi. "Gidiyoruz, kalkın." Bize doğru işaret etmesine bile gerek yoktu ikimiz de hemen ayaklandık ama sandalyelerimizi itemeden iki yanımıza birer vampir dizildi.

"Bu tutumunu hoş karşılayacağım," dedi kadın bu defa gülümsemeden. "Diplomasi gereği yaptığın çok yakışıksız. Davetsiz bir şekilde bölgenin dışına çıkmanı söylemiyorum bile."

Vaha gülümsedi.

"Seni son kez uyarıyorum," dedi. "Bu saçmalığa bir son ver."

"Diplomaside ısrar ediyorum." Bu defa yeniden o nahoş gülümsemesini takındı ki kararlılığı takdire şayandı.

"Neden asla benim yerime geçemezsin biliyor musun Cludia?" Vaha ona yaklaştı, dik dik kadına baktı. "Çünkü sadece bir aptal bu kadar aptalca bir planın işe yarayacağına düşünür."

Reyna hareket etmek için yeltendiğinde vampirlerden biri de hareketlendi. Vaha saniyeden daha kısa bir sürede ona dönüp "Ona dokunursan seni sadece öldürmekle yetinmem," dedi. Vampir kadına

baktı, onayıyla geri çekildi. Reyna yerinde kalmaya karar verdi ama elimi tuttu. İkimiz de daha çok gerilmiştik.

"Şimdi de tehdit ediyorsun, bu oda kamerayla izleniyor. Bu olanlar eminim baştakilerin dikkatini çekecektir."

"Biraz şarap içelim," dedi Vaha ona gülümseyip. Kadın zafer kazanmış gibi onu masaya buyur etti. Vaha masanın diğer baş ucuna oturdu. Gözleri bize bakmıyordu, kadının üzerinden ayrılmıyordu.

"Planın tam olarak ne?" dedi kadehinden bir yudum alıp. "Sevgilime karşılık işimi bırakmamı mı istiyorsun?"

"Tam olarak öyle."

"Ve bunun mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İşe yarayacağını düşünmek yeterli."

"Neden işe yarayacağına bu kadar eminsin?"

"Çünkü diplomasi böyle bir şey," dedi dirseklerini masanın üzerine yaslayıp. "Sen diplomasiye karşı gelemezsin çünkü sahip olduğun gücü seviyorsun. Ama bu tatlı kızı daha çok sevdiğine inanmak istedim."

"Ben diplomasiye karşı gelemem," dedi Vaha onu tekrar edip hafifçe kaşlarını çatarak. "Bu konuda haksız değilsin. Ben diplomasiye karşı gelmeyeceğim. Şarabımı için buradan gideceğim."

"Öyle mi?" dedi Cludia. "Yani sevgilinden vazgeçiyorsun."

"Dediğim gibi, diplomasiye ben karşı gelmeyeceğim, şarabımı içeceğim ve gideceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyor ki Cludia, diplomasi benim sikimde değil bu yüzden ben karşı geleceğim."

Çok hızlı olmuştu. Sidra'nın gelişini görmedik bile. Sesi fondan gelen bir dış ses gibiydi. Ama bir saniye sonra oradaydı. Cludia'nın tam yanında, kadının tuttuğu kadehin ağız kısmını onun dişlerine bastırıyordu. Bunu yaparken oldukça rahat görünüyordu. Diğer eli kadının oturduğu sandalyenin arkasındaydı. Şarap şeffaf kadehin içinde sallandı. Kadının boğazında kaldığını düşündüm ama kurtulmak için bir hamlede bulunmadı. Nefesimi tutmuştum. Nereye bakacağımı bile şaşırmıştım. Evin içindeki diğer vampirlerden kadar olduğum yere çivilenmiştim. Kimse hareket etmiyordu ve içgüdülerim en akıllıcasının bu olduğunu söylüyordu.

"Diplomasi gereği başka bir vampirin bölgesine müdahale edememem ne kötü," dedi Vaha. Şarabı sonuna kadar bitirip kadehi

nazikçe masanın üzerine bıraktı. Ayağa kalkarken ceketinin düğmelerini ilikliyordu. Başını kaldırıp Reyna'ya baktı ve gülümsedi.

Bakışlarım Reyna'ya döndü, ne tepki vereceğini merak ediyordum ama tepkisiz kalmayı tercih etti. Tuttuğum elini sıktım, onu hareket ettirerek ki artık hareket edebileceğimizi düşünüyordum. Yine de, nedense, onay almam gerekiyormuş gibi o tarafa doğru baktım. Hissetmiş gibi başını çevirmeden bakışlarını bana çevirdi. Yandan bakıyordu. Sadece gözlerini bir kez ağır bir şekilde kırptı. Bu bir onay değilse neydi bilmiyorum. Masanın arkasından dönüp Vaha'nın bulunduğu tarafa geçtik.

Sidra kadehi kadının ağzından çekti, kadehin içindeki şarabı yere döktü, kadehi masaya bıraktı.

"Sidra," dedi Cludia sanırım biraz korku biraz saygıyla. Onu hiç diğer vampirlerin yanında görmediğimi fark ettim. Kadın yerinden doğrulup başıyla selam vererek ayakta kalmayı seçti. Ya da bir zorunluluk, kestirememiştim.

"Bağışla," dedi başını kaldırmadan. "Seni kızdıracak ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bilmiyorsun." Sidra gülümsedi. Tabii ona ne kadar gülümseme diyebilirsek... "Reyna arkadaşım," dedi. "Restoranının müdavimiyim."

Ah.

Kırılma, Lu. Kırılma. Kırılma. Saçmalama. Başka bir şey bekleyecek kadar aptal olma. Yapma bunu. Yapma bunu kendine.

"Özür dilerim."

"Benden değil."

Cludia dönüp Reyna'ya başını eğdi. "Bağışlayın lütfen," dedi.

"Bağışlamıyorum," dedi Reyna. "Sana söylemiştim. Yasalar. Ben de bazı haklara sahip bireyler gibi gidip hakkında suç ihbarında bulunacağım. İnsan yasaları karar verecek seninle ne yapacaklarına."

"Gidelim Reyna," diye fısıldadım.

"Elbette," dedi Cludia ona cevaben. "Nasıl isterseniz."

"Bir dahaki sefere bir şeyler içmek istediğinde Cludia, sekreterimden randevu al." Vaha etrafta kameraları arıyormuş gibi gülümsedi. Reyna beni kapıya doğru götürürken adımlarımı ona uyduruyordum ama bir anda durdum, Vaha'ya baktım. "Eşyalarımızı almışlardı. Telefonlarımız." Başını salladı. Biz dışarı çıktık. Evin

önünde değildi ama yolun ilerisinde Vaha'nın jeepi duruyordu. Etrafta başka hiç kimse yoktu. Arabaya yürüdük, buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

"Vay canına," dedi Reyna. "Demek böyle oluyormuş. Gerçi filmlerde daha aksiyonlu oluyordu. Sonuçta kimsenin burnu kanamadı."

İnanamıyormuş gibi ona baktım. "Ve bu şükretmemiz gereken bir şey," dedim kaşlarımı kendine gel diye kaldırıp.

"Yine de hoşmuş," dedi gülümseyerek. "Böyle birilerinin senin için gelmesi falan."

"Senin için geldiler sonuçta, tadını çıkar tabii!" dedim dişlerimin arasından.

Bu hikayenin baş rolü ben olmam gerekmiyor muydu? Bu benim hikayemdi. Benim sevilmem, benim kurtarılmam, hatta benim kaçırılmam gerekiyordu. Romantik karanlık vampirim karşıma çıkacak ve aklımı başından alacak sonra bana aşık olacaktı, elbette arada kavga edecektik ki barışma zevkini yaşayalım. Onun kötü düşmanları bana saldıracak ve o beni kurtaracaktı. Acaba ben yan karakter miydim? Kim yazıyordu yahu bunu?

"Niye bana öyle bakıyorsun?" dedi Reyna korkmuş gibi geri çekilerek.

"Gıcığım sana," dedim. "Birazdan geçer." Elbette sadece küçük çaplı bir histeri nöbeti geçirip gün içindeki saçmalama ataklarımdan birini yaşıyordum. Biraz da yoksunluk çekiyordum. Bir de göğsümde kaşıntı ve yanmaya sebep olan karmik bağ ağrısı vardı. Onun dışında tamamen normaldim.

"Sizi iyi misiniz?" Vaha yanımıza geldiğinde Sidra evden yeni çıkıyordu ve acele etmiyordu. Başımı sallarken uzattığı telefonumu aldım.

"Emin misin?" diye sordu Vaha.

"Kadın bize bir şey yapmadı," dedim bu defa daha açık olarak. "Ama-" Reyna'ya baktım. Ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. "Bence sizin konuşmanız gereken şeyler var," dedim. "Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi."

"Kesinlikle konuşmamız gereken şeyler var," dedi Vaha. Ve o biraz sinirli görünüyordu. Hatta oldukça sinirli görünüyordu. Bakışları beni teğet geçti. Sinirinin ben de bir parçasıydım ama buna

bulaşmayacaktım. Benim bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Bedenim daha fazla karşı koyamayacaktı. Titremeler ellerime kadar ulaşmıştı ve daha fazla onları olmayan cebimde saklayamazdım. Gömleğimin manşetlerini iyice çekiştirip ellerimi içeriye sakladım, telefon avucuma sığmadığı için biraz komik duruyordu ama bu dert edeceğim son şey bile değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Reyna. Vaha'ya değil. Sidra Dekatlon'a. "Sanırım sen olmasan diplomasiye kaybedecektim."

Ah. O küçük detayı atlamıştım. Sahi. Sidra gelmeseydi Vaha ne yapacaktı, her şeyi kaybetmek pahasına bizi -düzeltiyorum ben sadece figüranım- Reyna'yı kurtaracak mıydı?

"Onu durdurdum," dedi Sidra anlayışla. "Buraya geliyordu ve her şeyi kaybetmeyi göze almıştı. Benim kaybedecek bir şeyim olmadığına ikna etmem gerekti sadece." Reyna'ya gülümsedi. Reyna'da ona gülümsedi.

"Elbette benim için onu terk etmek istersen seni anlar ve kesinlikle desteklerim." Elini Reyna'nın omzuna koydu. Reyna aralarındaki bir espriyi anlamış gibi güldü. Vaha gözlerini devirip Sidra'nın kolunu itti.

"Lu'yu eve bırakırsın değil mi? Teşekkürler." Doğrudan Reyna'nın kolunu tutup onu jeepine bindirdi. Kendi arabaya yerleşip gaza bastı ve jeep gecenin içinde uzaklaştı.

Dalga mı geçiyordu?

Öylece kalakaldım. Yanımda sadece telefonum vardı. Çantam Reyna'nın audisinin içinde tersanenin hemen dışında park ettiğimiz bir yerdeydi. En azından ayakkabılarım ayağımdaydı ama bu topuklular normalden fazla ayaklarımda kalmıştı. Sağ bacağım titrediği için uzun sivri topuk da asfalt zeminin üzerinde titreşiyordu. Kollarımı etrafıma sardım.

Günler sonra ilk kez birbirimize böyle baktık. Gece ayazının altında. Saçlarım hafifçe yüzümde uçuşurken kaşlarımı çattım. Geceden daha derin bakışları üzerimde asılı kalmıştı. O bana böyle bakarken kendimi eski bir tablo gibi hissediyordum. Bir anısını gizlediği bir resim. Bir hatıraya bakar gibi seyrediyordu beni. Hafiflemesi gereken ağrı daha da şiddetlendi. İki büklüm olmamak için ya da inlememek için dişlerimi sıktım. Sızı gözlerimin dolmasına neden oldu. Hoş, o ağrı olmasa da gözlerim dolardı. Son zamanlarda mutsuzluk molalarım bir alışkanlık haline gelmişti. Her gece duştan önce kendime beş dakika

ağlama izni veriyordum çünkü bütün gün kursağımda bekliyordu tüm kötü hisler.

Bir şey söylemesi için bekledim çünkü ben bir şey söyleyemezdim. Çünkü ben söyleyecek her şeyi söylemiştim. İyi misin, sadece iyi misin diye sorsa bile razıydım. Ama söylemedi. Orada durup dakikalar geçip giderken yamacımızdan öylece bana bakmaya devam etti.

Arkamı dönüp yürümeye başladım. Açılması için telefonumun yan tuşuna bastım. Uber çağırıp mobil ödeme yapabilirdim. Onun beni eve götürmesine falan gerek yoktu. Kimsenin beni eve götürmesine gerek yoktu.

Sakın arkana bakma Luzia. Anlıyor musun beni, sakın arkanı dönüp bakma. Orada olup olmaması, peşinden gelip gelmemesi önemli değil. Tek kelime bile etmedi. Sakın arkana dönüp bakma. Reyna'ya nasıl nazikti yine gördün mü. Bakma arkana. Ona espri bile yapabiliyordu ama sana bir iyi misini çok gördü.

Yaşlar gözlerimden süzüldü. İç sesim bile ağlamaklıydı şimdi.

Ne olur arkana bakma Luzia. Ne olur bakma.

Baktım.

Burnumu çektim.

Yolun iki yanında sık ağaçlar diziliydi. Amazonlarda her yerin sık ağaçlarla çevrelenmiş olması alışık olduğum bir manzaraydı. Ama gerçekten çok karanlıktı. Civarda tek tük müstakil evler vardı ve hepsinin ışıkları yanmıyordu. Ağaçların gölgeleri sokak lambalarının ışıkları bastırıyordu. Hava bugün bulutluydu doğal ışık kaynakları da beni yalnız bırakmıştı. Sonra onu gördüm. Aslında aynı hizadaydık. Aramızda neredeyse yüz metre vardı ama peşimden geliyordu. Uzun zaman sonra tüylerim diken diken oldu. Ben durduğum için o da durdu. Gözyaşlarım hızlandı ama dönüp yürümeye devam ettim.

Bu hüzün gece ışığı yoksunluğuma iyi gelmiyordu. Üzerimdeki çok da kalın olmayan gömleği çıkarıp askılı bluzumla kaldım. Soğuk havanın tenime çarpmasına izin verdim. Soğuk benim varlığımı bile bastırıyordu. Vampirin şömine yakmasına şaşmamalı.

İki yüz metre daha ilerledikten sonra kendime belirlediğim işaret levhasının orada yeniden omzumun üzerinden baktım. Bu defa mesafemizi kısaltmıştı, neredeyse elli metre arkamdaydı. Başımı çevirince yine durdu, dönüp daha hızlı yürümeye devam ettim. Peşimden geliyor oluşunun beni gafil avlamasını istemiyordum. Bu

sadece ağrımı daha da şiddetlendiriyordu. Telefonum açılmıştı ama ekrana bakıp kilitledim. Biraz daha yürümek istiyordum, belki biraz sakinleşirsem araba çağıracak duruma gelirdim.

Burnumu çekip gözyaşlarını sildim. Gözyaşlarının neden bu kadar sıcak olduğunu bilmiyordum ama o an bu bile beni hüzünlendiriyordu. Ağaçların arasında rüzgarın sebep olduğunu düşündüğüm bir hareketlilik oldu ama sonra çam iğnelerinin gürültüsü arttı. Çalıların arasından bir yaban domuzu çıkınca kısık sesli bir çığlık attım. Dişleri karanlığın içinde parlıyordu. Hayvan beni görünce ve muhtemel çığlığımı duyunca benden daha çok ürkerek çalılıkların arasına geldiği yöne geri gitti. Yere eğilip ağlamaya başladım.

"Gidip onu öldürmemi ister misin?"

Rüzgar esip geçti.

Başımı kaldırıp gözyaşlarım arasından ona baktım. "Ne?"

"Gidip domuzu öldürmemi ister misin?"

Ağlayarak "Neden domuzu öldürmeni isteyeyim?" diye sordum.

"Ağlıyorsun."

"Domuz yüzünden ağlamıyorum ki."

"Neden ağlıyorsun?"

Ayakkabılarım topuklarıma bir çivi etkisi yapınca kendimi bırakıp popomun üzerine oturdum. Ayakkabıları tutup kenara bıraktım ama onları öylece atamadım, dikkatli bir şekilde yan yana kenara koydum.

"Ayakkabıların yüzünden mi ağlıyorsun?" diye sordu.

"Balık kokuyorlar," dedim daha çok ağlayarak. "Onları o kadar beğenerek almıştım ki."

O da benim hizama kadar eğildi. Şimdi neredeyse gülüyordu. "Koktukları için mi ağlıyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

"Ağlıyorum çünkü senden nefret ediyorum."

"Benden nefret ediyorsun."

Başımı iki yana salladım.

"Benden nefret edemediğin için ağlıyorsun?"

Başımı yukarı aşağı salladım.

"Ah." Bunu bu bir sorunmuş gibi söylemişti. Yeniden ayağa kalktı. Bulanık bakışlarım üzerindeydi. "Gel benimle." Elini uzattı.

"Şu an bir yere gitmek istemiyorum."

"Burada mı duracaksın?"

"Kendimi kötü hissetmem bitince kalkıp eve gideceğim. Kocaman kızım beklemene gerek yok."

Güldü.

"Eve götürmeyeceğim, kötü hissetmen-" durdu sanırım gülmemek için kendini tutuyordu. "Kötü hissetmen bitsin diye bir yere götüreceğim."

"Nereye?"

"Gel." Yeniden elini uzattı. Burnumu çekip elini tuttum. Beni ayağa kaldırdı ama elimi bırakmadı.

"Güzel ayakkabılarımı alayım," dedim.

"Al güzel ayakkabılarını." Yine güldü.

Ayakkabılara kadar yürümek için onu da kendimle birlikte geri geri hareket ettirdim. Elini de bırakabilirdim tabii ama bırakmadım. Eğilip ayakkabılarımı boş olan elime alacaktım ama telefonum o elimdeydi. Dudaklarımı birbirine bastırıp aşağıdan ona baktım. Diğer elinin parmaklarını ver dercesine oynattı. Telefonu ona uzattım. Ayakkabılarımı alıp doğruldum. Yoldan devam edeceğimizi düşünmüştüm ama beni ormanın içine doğru çekti.

"Ama ayaklarım çıplak," dedim.

"Daha iyi," dedi.

Parmak uçlarımda dikkatlice yürümeye çalıştım. Ormanın çok içine girmedik. Tuhaf bir şekilde çok nazikti. Ben basmadan önce önümde bir şey varsa onu kaldırıyordu. Bir ağaç kütüğünün üzerinden atlamam gerektiğinde zorlanmadan beni kaldırıp öteki tarafa geçirdi. Benim aksime o karanlıkta görmekte bir sorun yaşamıyordu ve hayvanlar onun varlığını hissettiğinden kaçışıyordu. Etrafına bakıyor ve bir şey seçmeye çalışıyordu sanki. Geniş yapraklı ağaçlardan birine bakıyordu. Telefonumu cebine koydu. Üzerinde siyah bir pantolon ve gri ince uzun kollu bir tişört vardı. Avucunu ağacın gövdesine bastırdı.

"Daha önce hiç ağaca tırmandın mı?"

"Ağaca değil ama dağlara tırmandım."

"Tırmanmayı seviyorsun yani." Bunu yüzüme bakmadan şüpheli bir tonda söyledi. Ne zaman böyle yapsa o konu benimle ilgili olmuyordu.

"Zorunda kaldım daha çok," dedim. "Yükseklik korkum vardı. Hem de çok büyük bir korkuydu. Aslında yenmiş de sayılmam. Bu yüzden tırmanmayı bıraktım. Ailem zorlamıştı ve doktorlarımın da

büyük bir etkisi vardı. Ama sonra bunun beni iyileştirmek yerine kötüleştirdiğini fark ettiler ve pes ettiler."

"Yükseklik korkun mu vardı?"

"Hala var."

"Bu garip."

"Niye Luxuria hep yüksekten uçmayı mı severdi?"

"Evet." Basit bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Dur tahmin edeyim," dedim elimi parmaklarının arasından çekip. "O ağaçlara tırmanmayı seviyordu sen de bunun bana da iyi geleceğini düşündün öyle mi?"

"Basitçe."

"İyi," dedim bu defa onunla kavga etmek yerine sinirimi bastırmaya çalışarak. "Hadi tırmanalım bakalım Luxuria olmak nasıl hissettiriyormuş!" Ayakkabıları kenara bıraktım ve bu defa çok da nazik değildim. Eteğimi dizlerimin üzerine kadar sıyırmak zorunda kaldım. Önden tırmanmaya başlamak istiyordum ama karanlıkta biraz zorlandığım için o benden önce kolayca yukarıya çıktı. Elini uzattı, inat edip aksilik yapmak yerine elini tuttum. Biraz yükseldikçe aşağıya baktım ve bu midemi bulandırdı.

"Şuraya koy ayağını, aşağıya bakma."

Söylediklerini yaptım. Bir daha aşağıya bakmadım. Ama hala bedenim aralıklarla titriyordu ve bu tırmanmayı kolaylaştıran bir şey değildi. Direndim. Beni öyle görmek istiyorsa öyle görsündü. Belki ikimizi aynı şeyleri yaparken gördüğünde ikimizin ne kadar aynı olmadığını kalın kafası alırdı. O kızı sisli bir anıda görmüştüm ve her zerremin üzerine kalıbını basardım ki onunla alakam yoktu. Çektiğimiz kahrolası acı dışında belki.

"Sanırım en tepeye çıktık." Elini bana uzattı, yeniden tuttum ve bu bir anda ne kadar kolay bir his olmaya başladı. Yukarıya çıktıkta hava daha çok kararacak diye düşünüyordum ama öyle olmamıştı. Sidra rahatça durabilmem için bir dalı işaret etti. İki ayağımı kalın bir ağaç dalına bastırdım, hemen önümden başka bir dal ona doğru uzanıyordu, göğsümü yasladığımda rahatça durabildim. Diğer tarafta duruyordu ama neredeyse karşı karşıyaydık. Ağacın gövdesi ikimizin ortasında kalıyordu. O daha ince tek bir dalın üzerine basıyor ve başka bir şeyden destek almıyordu. Olağanüstü bir şekilde rahat görünüyordu.

"Tamam mısın," diye sordu elimi bırakmadan önce. Başımı salladım. Kollarını göğsünde birleştirip ağacın gövdesine yaslandı. "Bak bakalım hala yüksekten korkuyor musun?" Sesinde daha önce duymadığım bir ahenk vardı. Yaptığı şeyden müthiş bir haz duyuyordu. Belki hatıraydı onu böyle mutlu eden.

Yutkunarak başımı çevirdim ve ne demek istediğini anladım.

Yukarıya çıktıkça daha karanlık olacağını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Onun yanında zamanın nasıl geçtiğini bir kez daha anlayamamıştım. Beni büyülediği için belki de. Bu kadar yüksekte olduğumuza inanamıyordum. Ağaçlar aşağıdaydı. Bulutlar aşağıdaydı. Yıldızlar buradaydı. Gökyüzünün üzerine konmuştuk sanki. Ormanın temiz havası, ağaçların buradaki müthiş kokusu burnuma doldu. Kendimi hem çok küçük hem çok hafif hem çok özgür hissettim bir anlığına.

"Karanlık gökyüzüne çok yakışıyor," dedim. Simsiyah bir örtü. Bulutlar ve yıldızlar ve ağaçlar. Gölgeler ve hareket eden dallar. İnsanların neden Tanrıya seslenirken yukarıya baktıklarını burada dururken anlayabiliyordum. Gökyüzünde bir sihir vardı. Sahip olduğumuz tüm gerçekliğin ötesinde bir şey vardı.

"Öyle," dedi. Uzaklara dalmıştı. Perçemleri alnına düşüyordu. Bu manzaraya o kadar çok yakışmıştı ki "Telefonumu verir misin?" deyiverdim. Bir an şaşırsa da cebinden çıkarıp telefonumu bana uzattı, eski pozisyonuna geri döndü. Tek elimle önümdeki dala iyice sarıldım. Kameramı açtım önce etrafı çektim. Sonra kamerayı ona çevirdim üst üste fotoğraflarını çektim. Fark ettiğinde bana döndü, daha çok bastım. Bu daha sonra muhtemelen beni mahvedecekti ama ölümsüzleştirmek istediğim daha iyi bir ana sahip olmamıştım.

"Birisinin izinsiz fotoğraflarını mı çekiyorsun?" dedi dalga geçerek.

"Teşekkür ederim," deyip telefonu ona geri uzattım. Benim cebim yoktu. Titreyen elime baktı. Üşüdüğümü düşündüğünü sanmıyorum. Telefonu aldı ama cebine koymadı, kamerayı açıp benim fotoğrafımı çekti. Sadece bir tane. Telefonu cebine koydu. Gülümseyip dudaklarımı ıslattım.

"Ee," dedim başımı ağacın gövdesine yaslayıp. "Sen de Luxuria ile birlikte ağaçlara tırmanıyordun yani?"

"Öyle."

"Ne yapıyordunuz burada?"

"Saklanıyorduk." Buz gibi gözleri geceye kilitlendi. Kimden diye soracaktım ama bir şey bana engel oldu. Çok fazla şey bile söylemişti. Tecrübelerime göre böyle anların sonu benim için iyi bitmiyordu. Sonunda beni tersliyor ve kalbimi kırıyordu. O yüzden ileri gitmesem iyi olurdu.

"Bu size özel bir şey miydi?" diye sordum sadece. Bunu gerçekten merak etmiştim. Eğer öyleyse benimle yapıyor olması bana düşünmek için çok şey verecekti.

"Ona özeldi, ben sonradan dahil oldum." Gülümsedi. Ama bana değil. "Oyun oynamayı seviyordu. Ormana kaçardı. Her zaman ormana kaçardı." Duraksadı.

Bu an içinde olmamam gereken bir anmış gibi hissettirmişti. Bana ait değildi. Çok özel bir anı bölüyordum. Buradaki bir fazlalıktım sanki. Yine de devam etmesini istiyordum. Bir zamanlar, belki yüzyıllar önce de olsa, ben olmasam da, bana çok benzeyen, en azından görünüşü bana benzeyen biriyle güzel anıları olması benim hiç yaşanmayacak ihtimallerimin tesellisiydi.

"En yükseğe tırmanırdı," dedi. Devam etmesi beni şaşırtmıştı o yüzden nefes bile almıyordum. "Nerede olduğunu anlayamazdın. Çok sessizdi. Hayvanlarla iş birliği içindeydi. Sonra ismimi seslenirdi. Üç kez. Ve kendini aşağı bırakırdı, her defasında. Tutacağımı bilirdi."

Neredeyse elim kaydı.

"Üçüncü bir kişiden bahseder gibi konuştun ilk kez," diye fısıldadım. "Sen demedin, yapardın demedin. O dedin. Sonunda kabul ettin çünkü onun gibi olamayacağımı anladın değil mi?" Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi onu bile bilmiyordum artık. Ama sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Belki seni de kafamda öldürdüğüm içindir," dedi. "Seninle değil bir boşlukla konuştuğumu hissettiğim içindir."

Ve sözler hiç bu kadar keskin olmadılar.

"Görelim o zaman," dedim. "Ölmüş müyüm senin için?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölmüş biri tekrar ölemez, değil mi?"

"Sakın."

Dalı çevreleyen parmaklarımı çekip kendimi geriye doğru bıraktım. Bir saniye içinde boşluktaydım. Soğuk ve hızlıydı. Mide bulandırıcıydı. Korkunçtu. Hiddetli bir duygu karmaşasıydı. Aptalcaydı.

Ama haklıydı.

***Sadece birisi tarafından tutulmak için yapılan çok uzun bir düşüş,* diye düşündüm.**

Beni tuttu.

"Kalbine bir hançer saplamışsın," dedim soluk soluğa kollarının arasında. "Ama onu hiç öldürememişsin Sevgili Bay Sidra."

Bölüm sonu!

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere^^

14. BÖLÜM: LUXURIA

Selam aşkolar, bomba bir bölümle geldiğim için tatava yapmayacağım,
Keyifli okumalar, siz şok,,,,
Yıldızımı parlatın ama unutmayın aşkolar bb
NP: Numcha, In My White Dress
;;;;
***Sadece birisi tarafından tutulmak için yapılan çok uzun bir düşüş,* diye düşündüm.**

Beni tuttu.

"Kalbine bir hançer saplamışsın," dedim soluk soluğa kollarının arasında. "Ama onu hiç öldürememişsin Sevgili Bay Sidra."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Beni yere indirmediği için aşağıdan ona bakmak anı daha da tuhaflaştırıyordu. Ve gözleri ve dudakları... yüzü çok yakındaydı. Siyah gözleri alaca bir hal almıştı, neredeyse hipnoz oluyordum.

"Öyle olduğu ortada değil mi?" diyebildim. "Ölmüş olsaydı toprağın altında olurdu ama sen her yere taşıyorsun onu." Kollarımı itip beni yere bırakmasını sağladım. Eteğimi düzeltirken "Hiç yanından ayırmıyorsun," diye devam ettim.

"Karşımda böyle dururken ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Ölmüştün, ellerimin arasında ölmüştün. Ama buradasın. Karşımda duruyorsun ve beni yine **tetikliyorsun."**

"Bu ağaçların hepsi birbirine benziyor." Ellerimi birbirine silkerken başımı kaldırıp tepemizdeki ağaçlara baktım. "Ama senin de çok iyi bildiğin gibi hiçbiri aynı değil. İstersen bir tanesini dalını keselim ve diğerlerine ne olduğuna bakalım."

Bedenime bir gevşeme geldi. Belki de iç dökmenin rahatlığıydı. Ya da yanında olmanın. İhtimaller vadisinde sürükleniyordum ve hiçbiri benim için iyi değildi. Cevap vermesini beklerken biraz daha ötede olan

daha ince bir ağacın yanına gitti, tek elini gözünü benden ayırmadan ağacın gövdesine yasladı ve itti. Buradan bakınca o kadar güç uygulamıyormuş gibi görünüyordu ama ağaç kökünden ayrılıp yere devrildi. Çıkardığı ses irkilmeme neden oldu. İnanamamıştım.

Gösterisi henüz bitmedi. Ağacın artık yerde olan dallarından bir şey kopardı. Avucunun içinde bir tohum vardı. "Peki bu tohumu buraya ekersem," dedi biraz önce sökülmüş ağacın yerine eğilip. "Hala farklı mı olur?"

Kanım donmuştu. Başımı sallamayı başarabildim. "Farklı olur," dedim hırsla. "Çünkü o ağaç öldü. Bak orada yatıyor. Bunu anlaman için daha kaç canı alman gerekiyor?" Ağaç için gözlerim dolmuştu. Çok mu hassastım o mu çok kötüydü.

"Gerçekten sınırların yok," dedim yola doğru ilerlerken. "Kendi düşüncelerine öyle takıntılısın ki seni haksız çıkaracak ihtimalleri bile yok etmeyi kafana koymuşsun. Ben sana hiçbir şey anlatamam. Ben sana hiçbir şey kanıtlayamam."

"Yine kaçıyor musun?" diye bağırdı arkamdan.

"Kaçıyorum!" diye bağırdım omzumun üzerinden dönüp. "Çünkü yine kalbimi kırıyorsun ve eline geçen ilk fırsatta yine kıracaksın."

Bir an can havliyle yüzüm buruştu. Ayağımın altında keskin bir sızı hissettim. Yere eğilip bakınca ayaklarımın hala çıplak olduğunu fark edip içimden küfür ettim. Bir şey ayağımı kesmişti ve felaket sızlıyordu. Ama burada durup ona muhtaç olmaya niyetim yoktu. Ayağımın ucuna basarak karanlığın içinde yol kenarına doğru yürümeye devam ettim. Rezalet durumdaydım. Vampirler canıma tak etmişti. Yarın sabah eşyalarımı toplayıp bu kasabadan defolup gidiyordum. Mısır'a yerleşecek ve firavunları aptal vampirlere tercih edecektim.

"Sence Cludia neden sizi buraya getirdi?"

Bir anda yanımdaydı. Gölgesinin hareketlerini bile görememiştim. Tanrım! Elimi göğsüme bastırdım.

"İnan umurumda değil."

"Olmalı."

"İnan nedeniyle ilgilenmiyorum."

"İlgilenmelisin."

Durdum. "Ne var?" dedim hiddetle. "Ne var, söyle ne söyleyeceksen."

"Burası vampir bölgesi müze müdürü. Kasabadaki vampirlerin çoğu ve en korkunç olanları bu bölgede yaşıyor."

Bir an durup etrafıma baktım. Vampir olsam muhtemelen böyle sessiz ve nispeten sakin bir yeri tercih ederdim. Evlerin çoğu müstakildi ve kasaba merkezine uzaktaydı. Ormanın da dibindeydi.

"Pekala..." dedim. Bir araba çağırmak için telefonumu elime aldım ama şansım varken kullanmadığım için şarjım bitmişti. Bak sen şu işe. Nihayet baş karakter oluyordum galiba. Ama sırası mıydı gerçekten? Tam da rest çekmeye hazırlanmışken.

"Yürüyebilirim," dedim yoluma devam ederek.

"Yürüyebilirsin," dedi yanımda bana eşlik ederek. "Hansel ve Gratel masalını bilir misin?"

"Senin bilmene şaşırdım," dedim yapay bir şekilde gülüp.

"Ekmek kırıntıları ile ilgili ne düşünüyorsun?"

"Akıllıca."

"Elbette. Ama ekmek kırıntıları yüzünden yakalanabilirsin de."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var acaba?"

"Ayağından akan oluk oluk kan diyorum," dedi. "Vampirler için ekmek kırıntısından daha iyi."

Bir an durdum. Sonra dönüp yola baktım. Aralıklarla bazen uzun bazen kısa bazen nokta halinde kan lekeleri vardı. O kokusunu alıyorsa herkes kokusunu alabilirdi. Ama bunun beni korkutmasına izin vermedim. Nihayetinde yanımdaydı, o varken hiçbir vampir yanıma yaklaşmazdı. İroniye bak ama.

"Bir kere," dedim başımı dik tutup yürümeye devam ederek. "İnsanlardan beslenmenin cezası var. Bana bir şey yapamazlar."

"Yasaların vampirleri durduracağına olan inancın beni tüketmeye başladı..."

"O zaman vampirler hakkındaki söylemler çok da yanlış diyemeyiz," dedim.

"Ne dedin?"

"Bütün haberler sizin canavar olduğunuzu söylüyor ya, bu kadar kural tanımazsanız ve ben kanayan ayağımla burada güvende değilsem belki de haberler doğrudur."

Kolumu tutup beni öyle bir çevirdi ki diğer kolumu da tutmasaydı yere düşmemem olanaksızdı. Saçlarım yüzümde savruldu. Kaşlarını çatmış ve bir şeye çok sinirlenmişti.

"Vampirlerin doğası bu," dedi.

"O halde benim de doğam gereği kendimi korumama karşı çıkmazsın herhalde." Kolumu ondan kurtardım.

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun."

"Seninle aynı çatı altında yaşadığımdan beri..." diye mırıldandım.

"O halde tehlikeli suları seviyorsun," dedi imayla.

İçimden *seninle aynı çatı altında yaşadığımdan beri...* diye tamamladım ama bunun sesime ya da yüzüme yansımasına izin vermedim. Ki iç sesim bir anlığa beni afallatmıştı. Tehlikeyi sevmiyordum, hayır, tüm bu olanlardan tamamıyla rahatsızlık duyuyordum.

"Ben gidiyorum o zaman."

Ne?

"Gidebilirsin," dedim. Sözcük dudaklarımdan kafamdaki kadar kolay çıkmadı ama bu onu durdurmadı da. Bir anda yok oldu. Gidişi sadece tüylerimi ürperten bir rüzgar bıraktı geriye. Derin bir nefes alıp beni korkutmaya çalıştığını söyledim kendime.

Yürümeye devam ettim. Biraz sonra illa ki bir anayola, benzinliğe bir şeye denk gelirdim. Dağ başında değildik sonuçta. Belki bir yerlerden gizlice beni izliyordur. Hem nasıl gidecektik ki beni sırtına mı alacaktı? Kendine bir araba alsa iyi olurdu. Bir anda mini cooperımı çok özlemiştim.

Yarı yarıya sekerek epey bir yürüdükten sonra bir yere varamadım ve önce Vaha'ya sonra Reyna'ya sonra da Sidra'ya öfkelendim. Onlar yüzünden bu haldeydim ve üçü de beni bırakmış ve arkalarına bile bakmamışlardı. Reyna o herifle aramda olanları biliyordu, en başında buna izin vermemesi gerekiyordu. Dertleri neyse beni evime en azında merkezi bir yere bıraktıktan sonra da çözebilirlerdi. Sevgili Bay Sidra'dan herhangi bir beklentim yoktu zaten, söz konusu ben olduğumda nezaket kelime anlamını yitiriyordu onun için.

Cadde üzerinden bu yöne doğru gelen siyah bir araba görünce elimle durdurup yardım istemeyi düşündüm ama sonra söylediği şey aklıma geldi, arabadaki bir vampirse artık onlara ne kadar güvenebilirdim ki? Yol kenarından paytak paytak yürüyerek ağaçların arasına girdim. Görünmemek için bir tanesinin gövdesinin arkasına gizlendim. Belki de ormanın içinden yürümek yoldan yürümekten daha güvenliydi. Önüme bir yaban domuzu daha çıkmazsa eğer. Araba yoldan geçerken

bir anda durdu, biraz önce tam da durduğum yerde durmasının bir tesadüf olmadığını düşündüm.

Hızlı düşünmeye çalışıyordum. Arabanın camları açıktı ama görünmemek için başımı fazla uzatamıyordum. Hareket edersem muhtemelen duyacaklardı. Neden durmuşlardı ki? Arabanın içinden kanın kokusunu almaları mümkün müydü? Belki de Vaha beni almaları için birilerini göndermiştir. Hayır, bu ihtimalle risk alamazdım.

Araba yeniden motoru çalıştırdı ve daha yavaş ilerlemeye başladı. Nefesimi verdim. Yarın gerçekten buradan gidiyordum. İşler bile umurumda değildi. Resmen ıssız bir yerde tek başıma kalmıştım. Ormanın içinde bir ağacın arkasında saklanıyor ve bir araba durduğu için deli gibi korkuyordum. Ve işin özü tek başımaydım.

Yol kenarından çok ayrılmadan ağaçların içine doğru yürüdüm. Kendimi olabildiğince gizlemeye özen gösteriyordum ama parmak ucumda ve çıplak ayakla yürümek hızımı kesiyordu. Bir çıtırtı dikkatimi dağıtınca durdum. Reflekslerim vampirlere alışkanlık kazanmıştı aynı anda nefes almayı da bıraktım. Kendi etrafımda çok yavaşça dönüp tehlikeyi aramaya başladım. Yaklaşık iki yüz metre ötede onu gördüm. Dört bacağının üzerinde keskin buz mavisi gözleriyle bana bakıyordu.

"Sidra!" diye çığlık attım.

Kendime tırmanabileceğim bir ağaç aramaya koyuldum. En yakınımdakine koştum. Buna koşmak denirse. Ağaç tırmanmaya müsait değildi ve ben de ayağımın üzerine basabilecek durumda değildim.

"Buradayım bir tanem."

Birden ortaya çıkınca tekrar çığlık attım. Ama bu defa boynuna da atılmak üzereydim. Tabii ağaca sıkı sıkı sarılmış olmasaydım.

"Gitmemiş miydin?"

"Belli ki," dedi sakince gülümseyerek.

"Gerçekten canavarsın."

Güldü.

"Ne oldu?"

Ona doğru eğilip fısıldadım. "Kurt adam."

"Ne?"

"Orada bir kurt adam var."

"Kurt adam diye bir şey yok."

"Orada." İşaret parmağımı kaldırıp gösterdim. "Bana bakıyor."

Yavaşça dönüp hala aynı yerde bekleyen kurda baktı. Gülümsemesi yüzünde büyüdü. "Muhtemelen çığlık attığın için."

"Görüyorsun ama değil mi?"

"Sadece bir kurt görüyorum."

"Sadece bir kurdun burada ne işi var!" O kadar da yabani topraklarda değildik.

"Orası biraz tuhaf evet," dedi. "Ama seni temin ederim bir kurt adam değil."

"Emin misin?"

"Son derece. Ve bugün dolunay da yok."

Başımı gökyüzüne kaldırıp kontrol etme gereği duydum, yıldızlar çok parlak olsa da haklıydı, dolunay yoktu.

"Ağacı bırakmaya hazır mısın yoksa çoktan yakınlaştınız mı?"

Kaşlarımı çatarak kollarımı kendime çektim. Ayağımın üzerine basmamaya özen göstererek ağaçtan uzaklaştım. Biraz çekingen bir şekilde ona döndüm. Sonra yeniden kurda baktım. Muhtemelen Sidra'nın kendisinden daha tehlikeli olduğunu anlamıştı, dönüp ormanın içine doğru uzaklaştı.

"Gel peşimden," dedi.

Arkasını döndüğü için derin bir nefes verdim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Bu defa sesimi çıkarmadan ona sinirliymiş gibi davransam da peşinden gidecektim. Bir an önce buradan kurtulmak ve eve dönmek istiyordum. Saçlarıma balık kokusu sinmişti, üzerim darmadağın olmuştu. Sıcak ve uzun bir duş almak, ayağımı sarmak ve uyuyup bavulumu toplamak istiyordum.

Biraz önce yolda durduğunu gördüğüm siyah araba yol kenarında bekliyordu. Sidra doğrudan arabaya yürüdü.

"O senin miydi?" diye sordum.

"Buralara kadar yürüyerek geldiğimi mi düşündün?"

"Belki uçuyorsundur diye düşünmüştüm."

"Komik kızsın biliyor musun."

"Sorma."

Bana açma nezaketini göstermediği kapıdan içeriye bindim ve bir an şükrettim. Sırtımı yaslayıp emniyet kemerimi bağladım. Arabanın sıcaklığı avuç içlerimi ısıttı. Bugünün hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Arabayı çalıştırdı ve nihayet yola koyulduk.

"Gerçekten onun bir kurt adam olduğunu mu düşündün?"

"Sonunda baş rol oldum sandım," dedim kendi kendime sinirlenerek. Gerçekten aklımı kaçırıyor olmalıydım. Hiç mantıklı davranmıyordum. Dengemi yitirmiştim. Şuursuz olmuştum şuursuz.

"Baş rol mü?"

"Hımhı."

"Ne demek istediğini açıklar mısın?"

"Bugün çok meraklısın." Genelde bana soru sormazdı. Genelde benimle ilgilenmezdi. Genelde beni dinlemezdi. Bu akşam onu gerçekten eğlendirmiş olmalıydım. Ne hoş ama.

"Normalden garip davranıyorsun," dedi.

"Normalimi biliyormuşsun gibi."

"Merak ettim."

"Görmüyor musun, bana ait hiçbir şey yok. Bu kasabaya bile ait değilim ben. Duyduğum bir şeyin peşinden sürüklenip geldim. Sonra sen çıktın karşıma, başka bir yaşamdaki kötü ikizim yüzünden hayatımı cehenneme çevirdin. Bu akşam kaçırıldım ve bunun bile aslında benimle ilgisi yok. Sonra bu saçma sapan yerde kalakaldım. Kendi belam bile değil bunlar benim. Ben sadece oradan geçiyormuş kadar dahilim bu olanlara."

Arabaya yavaşladı ve ben ona dönene kadar durdu. Dönüp bana baktı. Bu defa bakışlarında daha önce görmediğim bir şey vardı. Adını bile koyamadım. Bana çok uzun gelen bir süre beni izledi. Kafasından ne geçtiğini bilmek istediğime emin değildim. Ama arabanın içinde oldukça hoş görünüyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum sonunda. Yoksa o bakışların yoğunluğu karşısında eriyip gidecektim.

"Ne yapacağız biz seninle?" diye mırıldandı. Bana değil de boşluğa sanki. Başını çevirip yeniden arabayı çalıştırdı. Yerimde hareket edip dudaklarımı ıslattım.

"Belki de beni de öldürüp ikimizin de azabına son verirsin." Bunu espri olsun diye söylemiştim.

"Bana saldırmayan bir şeyi öldürmem ben."

"Ama beni öldüreceğinden çok emindin."

"Saldıracağından," diye mırıldandı. "Saldıracağından çok emindim."

"Dim?"

"Şansını zorlama."

"Sana saldırmam için bana bu kadar kötü davranıyorsan içimde bir canavar olmadığına dair seni temin ederim. Ben sinirlendiğim zaman ağlıyorum genellikle. Çok sinirlenirsem de kaçıyorum. Ne yaparsan yap sana saldırmam. O yüzden bana kötü davranma lütfen."

"İnsanlar çok hırslı ve kinci oluyor sen nasıl bu kadar kolay unutuyorsun?"

"Üşeniyorum," dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. "Ödeşsem ne olacak ki? Olan olmuş zaten. Değiştiremeyeceğim şeyler için mesai harcamayı zaman kaybı olarak görüyorum ben."

"Olanları değiştiremezsin ama olacak olanları değiştirebilirsin."

"Bir vampir olsam ve yüz yıllar boyunca yaşasam belki," diye omuz silktim. "Ama bir insan olarak bunun bir anlamı yok. Zaten çok uzun ömürlü yaratıklar değiliz. Şöyle olacak böyle olacak diye kendimi hırpalayamam."

"Hayat senin için eğlendiğin anlardan ibaret yani."

"Tam olarak sayılmaz ama tek bir ömrüm varsa yaşamın keyifli tarafında kalmak istiyorum. Daha önce yeterince kendimi kısıtladım, o hayatı yaşadım yani. Senden kalan hatıra bir acıya sahibim unuttun mu? Hayatımın uzun bir kısmı o ağrı içinden duvarların arasında geçti. Ağrı azalmadı ya da geçmedi. Onunla yaşamayı öğrendim ben de."

"Gece ışığıyla kendini kandırarak."

"Sürekli beni haksız çıkarmak için müthiş bir mücadele veriyorsun farkında mısın?" Gülmeden edemedim. "Bana karşı verdiğin savaşın yarısını beni sevmek için verseydin şimdiye-" Bir an ne söylediğimi fark edip durdum ve öksürmem gerekti.

"Şimdiye ne?"

"Epey yol kat ederdik."

"Benimle nasıl bir yol kat etmeyi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey düşünmedim ki." Sonra bir anda aklıma bir şey geldi. Refleksle uzanıp kolunu tuttum. "Sidra, dur!"

"Ne, ne oldu?" Bir şey kaçırmış gibi etrafa baktı. Yolda bizden başka kimse yoktu.

"Geri dönmemiz lazım."

"Neden?"

"Ayakkabılarım!" dedim inanamayarak. "Güzel ayakkabılarımı orada unuttuk. Tanrım! Aklım neredeydi. Hemen dönmeliyiz."

"Saçmalama."

"Dön çabuk. Lütfen."

"Sadece ayakkabı onlar."

"Sensin sadece ayakkabı."

"Saçmalamayı kes..."

"Senden nefret ediyorum." Gerçekten geri dönmeyecekti. O ayakkabıların siparişini vermek ve gelmesini beklemek ne kadar uzun sürmüştü hiçbir fikri yoktu. Onun yüzünden azap gibi geçen iki haftamda ilk kez canlı hissettiğim an o ayakkabıları gördüğüm andı. Canavar.

"Sana yaptığım onca şeyden sonra ilk kez bu cümleyi kuruyorsun ve sebebi ayakkabıların mı?"

"Daha ne olsun." Ca na var.

"Biraz önce ne demiştin, değiştiremeyeceğin şeyler için mesai harcama. Ayakkabılar gitti. Bununla yaşamak zorundasın *Luzia*..."

Gözlerim kocaman açıldı.

Sessizce başımı sallayıp oturduğum yerde durdum. Tek kelime edemezdim. Hareket bile edemezdim. O da durdu. Birden fark etti. Elini ağzına götürüp kaşlarını çattı. Araba daha da hızlandı. Başımı çevirip eve varana kadar öyle durdum.

Bana ilk kez Luzia dedi...

Başımı yavaşça koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Daha doğrusu uyuyormuş gibi yapacaktım. Onu birazcık tanıdıysam bunun karşılığında kalbimi kırmak için bir şey yapması an meselesiydi. Ona sinirli kalmak neden bu kadar zordu... İsmimin bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten ona saldırmam için

mi bana böyle davranıp duruyordu. Daha da önemlisi gerçekten ona saldıracağıma mı inanıyordu. Luxuria git gide daha büyük bir gizem haline geldi. Hayal meyal gördüğüm anılarda naif ve kesinlikle zararsız bir kadın görüyordum, neşeli ve iyimser bakışları vardı. Belki de silahı buydu. Bunu kesinlikle Sidra'ya soramayacağımı biliyordum.

Kapı açılıp soğuk hava yüzüme vurana kadar durduğumuzu fark etmemiştim. Onun indiğini de fark etmemiştim. Düşüncelere boğulmuşken belki de içim geçmişti.

"Uyumadığını biliyorum," dedi. Sesi yine oda sıcaklığının üzerine çıkmıştı. Artık onu tanımaya başlıyordum sanırım. Sadece ismimi söyledi diye bunu mesele haline getirdiğine inanamıyordum.

Yavaş yavaş gözlerimi açtım. Başımda dikilmiş, kaşlarını çatmış, yine bakışlarına senden nefret ediyorum ifadesini takınmıştı. Bir şey ki muhtemelen kötü bir şey söylemek üzere dudaklarını araladığında çok hızlı hareket ettim. Doğrulup parmaklarımı ağzının üzerine bastırdım.

Ellerim onun dudaklarından daha soğuktu. Çok daha soğuk. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Ve bu his avucumun karıncalanmasına neden oldu. Dahası ne yaptığımı ve neden yaptığımı unutturuyordu. Kaşlarını daha çok çattı.

"Sadece ismimi söyledin," dedim. "Her gün bir sürü kişi bana bu isimle hitap ediyor. Yemin ederim henüz daha kimse ölmedi. O yüzden lütfen bunu yapma. Yine kalbimi kıracak bir şey söyleme. İstiyorsan duymamış gibi yaparım, hiç söylememişsin gibi farz ederim ama bunu yapmak istemem çünkü aksanın çok güzel bunu biliyor muydun? Adımı çok güzel söylüyorsun, bunu daha sık yapmalısın ve o zaman görürsün ki-"

"Sus artık." Bileğimi tutup parmaklarımı dudaklarının üzerinden çekti.

"Tamam." Dudağımın üzerine işaret ve baş parmağımı birleştirerek hayali bir fermuar çektim ve bu onu güldürdü. Daha beklenmedik olansa uzanıp emniyet kemerimi açması oldu. Kokusu birden burnuma doldu ve bunun tadını çıkaramadan onun da benim rezalet kokumu aldığını anımsadım.

"Ne yapıyorsun?"

"Ağzını kilitlememiş miydin sen?" Kollarını bacaklarımın altından geçirip beni kucağında arabadan çıkardı. Ayağıyla kapıyı itip malikaneye yürüdü.

"Yürüyebilirim," dedim şaşkın bir şekilde suratına bakıp.

"Parkeleri mahvetmene izin veremezdim."

"Yani canım yanıyor diye yardım etmek mi istedin?" Kollarımı boynuna doladım, ters ters bakınca "Düşmeyeyim şimdi," dedim. "Eminim bu taşları da mahvetmemi istemezsin."

Gülmemek için kendini tuttuğunu görebiliyordum.

"Vampir olmadan önce de bu kadar güzel miydin?" Biraz ileri gidip çenesine dokundum. Bir anlığına durdu ama devam etti. Müzedeki sikkeler geldi birden aklıma. Eski paraların üzerinde onun yüzü olmalıydı diye düşündüm. Kalemle çizilmiş gibiydi. Düz bir burnu vardı, elmacık kemikleri belirgindi ama üzerindeki gölgeler onları saklıyordu. Dudakları gerçekten odaklandığınız zaman dikkat dağıtıcı olabilirdi. Gözleriyse şüphesiz ondaki en yanıltıcı şeylerdi. Yanlış kıyafete uyumsuz bir mücevhere benziyorlardı. Keskin ve küçük, badem şeklinde ve yıldızsız bir gökyüzü kadar siyah. Ve o kadar yalnız ancak.

"Bana karşı neden bu kadar tatlısın?" diye sordu. Çift kanatlı kapıyı tek eliyle açarken hiç zorlanıyormuş gibi görünmüyordu. Tüy kadar hafif olmalıydım.

"Beni tatlı mı buluyorsun?"

"Tavrın bir insan için tatlı."

Ellerimi pençe gibi yapıp ona doğrulttum. "Sana karşı saldırgan güdülerim beni tatlı yapıyor, kendimi tutamıyorum."

Göğsünden hırıltılı bir gülümseme yükseldi.

"Ben herkese karşı nazik olmaya özen gösteririm," dedim. "Böyle büyütüldüm."

"Benimle bir ilgisi yok yani."

"Hayır," dedim. "Senden ayrıca büyüleniyorum sadece. Ama sık sık sinirimi tepeme de çıkarıyorsun."

"Çok soğuksun," dedi. Sözlerimi ya ciddiye almıyordu ya da söylediklerim üzerine konuşmak istemiyordu. Konuyu olağan bir

şekilde değiştiriyor ve ben çoğunlukla kaçındığını anlamıyordum bile.

"Farkında değilim," diyebildim sadece ama o kelime dizlerimin titremesini tetiklemişti. Adrenalin beni engelliyordu ve onun yanında kalbim sık sık hızını artırdığı için yoksunluk gizlenebiliyordu.

Odamın önüne geldiğimizde beni yere indirdi. Parmak ucunda dururken dizim titreyip beni zor duruma soktu. "Teşekkür ederim," dedim kapıyı açıp. Başını sallayıp kendi odasına girdi.

Bu gerçekten garipti. Telefonumu şarj olması için komodinin üzerinde kabloya bağladım. Banyo eşyalarımı alıp doğrudan banyoya girdim. Sıcak suyu açıp küvetin içine yaslandım. Bedenimden aşağı bir pislik nehri akıyordu sanki. Kötü kokmaktan nefret ederdim. Saçlarımı üç kez şampuanlayıp duş jelinin yarısını lifime boca etmiştim. Nihayet temiz hissediyordum. Ama suyun altından çıkmaya hazır değildim. Sıcak su kaslarımı gevşetirken ben düşüncelerimde boğulmaya başladım. Daha bir gün önce onu görmek istemiyordum. Neredeyse iki haftadır bu banyoda onun yüzünden ağlayıp duruyordum. Ne zaman bu kadar gurursuz olmuştum? Buna kanamazdım. Zaten ortada kanacak bir şey de yoktu. Dikkatimin yeniden dağılmasına izin veremezdim.

******

Uyumak için sadece birkaç saatim olmuştu. Fiziksel yorgunluk zihnimi bastırsa da daha fazlasına izin vermemişti. Gözlerimi açtığımda ağzım kupkuruydu ve dudaklarım çatlamıştı. Komodinin üzerinden nemlendiricimi alıp çöl gibi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Umutsuz vakaydım ama yine de çekmecelerimi tek tek kontrol etmiş ve küçük şişelerin dibinde kalan bir şeyler aramıştım. Tek bir damlaya bile razıydım ama her şeyi sıfırlamıştım.

Aklıma bir an Arthur geldi ve kendime inanamadım. Gerçek bir bağımlı gibi davranıyordum. Bu sadece bir süreçti. Eminim bunun üstesinden gelebilirdim. Daha önce bağımlı olduğum ve sonrasında kabaca kovduğum bir vampiri arayıp birkaç damla kan dilenecek kadar gözüm dönmüş olamazdım.

Ama belki Sivri Diş'e gidersem bir şeyler bulabilirdim. Son gittiğimde Sidra bana gece ışığı verdiği için bir vampiri açıkça tehdit etmişti ve içimde bir ses bir daha kimsenin buna cesaret etmeyeceğini söylüyordu. Bir kez daha bağımlı olmak istemediğim için kimseye güvenemezdim.

Vaha'dan isteyebilirdim.

Tanrım üniversitede bu mereti bulmak daha kolaydı.

Bol soğuk suyla yüzümü yıkayıp her zamankinden daha uzun sürede dişlerimi fırçaladım. Giyinmek için bile takatim yoktu. Bedenim iki büklüm olmuş ve o şekilde hareket etmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Elime gelen ilk askıyı çekip yatağın üzerine attım. Gri kumaş pantolon üzerine düz beyaz bir tişört giyindim. Makyaj yapmazsam insanlar yüzüme bakar ve neden bir vampirden bile solgun göründüğümü sorgularlardı. Cilt makyajıma her zamankinden daha fazla uğraştım. Daha çok fondöten, daha koyu bir allık ve bol bol maskara. En azından artık Dracula'nın gelini gibi görünmüyordum.

"Harika," dedi Mera aşağıya indiğimde. "Erken gelmişsin. Bir problemimiz var ben de seni uyandırmak zorunda kalacağım diye endişeleniyordum."

"Lütfen bağırma." Elimi kaldırıp onu durdurdum. Sesi farklı frekanslara bölünmüş gibi kulağımdan beynime kadar zonkluyordu. "Yavaş yavaş..." diye peşimden gelmesini işaret ettim. Mutfağa inip kendime en büyük boyda bardağı seçtim ve içini yarısına kadar buzla doldurdum. Yukarıya çıkarken Mera günlük yapılacak işlerimizden bahsediyordu. Kahve makinesinin önüne buzlu bardağı yerleştirip içine bir kaşık daldırdım ve kırık buzları yemeye başladım.

"Ve Reyna'nın partisi için süslemeler sabah oraya bırakıldı," dedi Mera kaleminin kapağını ucuna takarak.

"Ne partisi?" Kahvenin üzerine soğuk süt ekleyip içine bir pipet attım ama hala kaşıktaki buzlar daha iyi hissettiriyordu.

"Cadılar Bayramı Luzia," dedi kaşlarını kaldırıp. "Bugün, Reyna'nın restoranında. Özellikle istemişti ya."

"O bugün mü?" Gözüm takvim aradı ama bulamadım. Ve telefonumu da yukarıda unutmuştum. Bugün gerçekten zor geçecekti.

"Süsleri ve çiçekleri seçmiştik. Yemek zaten onların yapacağı bir şey. Aslında yapılacak pek bir şey yok. Bizim organizasyon ekibimiz süslemeleri yerleştirecek. Devasa bir örümcek girişte olacak ve balkabakları ile onlarca mum. Konuştuğumuz gibi."

"Tamam," dedim. "Sergi için gerekli görüşmeleri yapayım. Daha acil bir şey var mı?"

"Hayır."

"Teşekkür ederim Mera."

Önce odama çıkıp telefonumu aldım, dün geceden beri kapalıydı. Açılması için ofiste masamın üzerine bıraktım ve bilgisayarıma döndüm. Hala sergi için bazı onaylar verilmemişti ve konsolosluk bu defa gerçekten uğraştırıyordu. Eserlerin giriş çıkışı için tüm önlemleri almış olsak da tarihi eserler kanunu süreci olabildiğince yavaşlatacaktı. Daha önce de yardımı dokunmuş bir arkadaşıma mail atıp neler yapabileceğini öğrenmek istedim.

"Evet?" Titreyip duran telefonu kulağıma yasladım.

"Dün gece seni merak ettim."

"Beni bırakıp gittiğin için sana kızgınım," dedim Reyna'ya. "Beni istemeyeceğimi bildiğin bir durumda bıraktın."

"Özür dilerim," dedi. "İkiniz için iyi olur diye düşünmüştüm."

"İkimiz diye bir şey olsaydı belki."

"Lu gerçekten üzgünüm. Yine seni kıracak bir şey mi yaptı?"

"Şu an çok meşgulüm," dedim nefes alarak. "Sonra konuşalım."

"Tanrım... Gerçekten kızmışsın."

"Gerçekten işlerim var." Sonra biraz sert olduğumu ve sonrasında buna pişman olacağımı düşündüm. "Akşam partide görüşeceğiz zaten. Ben de sizi merak ediyorum."

"Tamam," dedi. "Gelebilirsen erken gel."

"Olur."

Telefonu kapattım. Hayır, Sidra Dekatlon dün kalbimi kırmamıştı. Hatta oldukça keyifli bir gece olduğunu bile söyleyebilirdim. Ama sorun da buydu. Beni bu duruma düşürmemeliydi. Ona olan sinirimin geçmesine izin vermemeliydi. Çünkü geçmemeliydi. Dengesiz biri olduğu aşikardı ve ben kalbimin kırılacağı anı kollayarak yaşamak istemezdim.

Bu kadar hassas bir kalbe sahipken.

Ezekiel ile yaptığımız toplantı uzadıkça uzamıştı sanki. Saç diplerim terlemeye başlamış gözlerim bile kurumaya yüz tutmuştu. Nihayet bittiğinde canım burnumdaydı. Koridordan geçerken Mera önümü kesip "Bir şeyi üzerinden geçmemiz lazım," dedi.

"Sonra," dedim.

"Luzia acil."

"Sonra dedim anlamıyor musun?" Yanından geçip ofise girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Çıldırmış olmalıydım. İlk kez Mera'ya bağırmıştım. İlk kez iş yerinde birine bağırmıştım. Ellerimi şakaklarıma bastırdım. Midem ağrıyor, göğsüm içine çökmüş gibi sancı yapıyordu. Masaya koşup çekmeceden sigara çıkardım, başka bir zehrin bunu keseceğini düşünüyordum ama birkaç duman çektikten sonra onu da söndürdüm.

Başımı masaya yaslayıp soğuk zeminin kafamı uyuşturmasını diledim. Dizlerim yine titremeye başlamıştı. Günlerdir yemek yemiyormuşum gibi aç hissediyordum. Boğazım yanıyordu. İçimde bir şey bana iç diye emrediyordu sanki. Başka bir şey düşünemiyordum.

Doğrulup bilgisayarımı açtım ve bağımlılıklarla ilgili bir şeyler okumaya çalıştım. Sigara bağımlılığı. Alkol bağımlılığı. Madde bağımlılığı. Yoksunluk krizleri. Belirtileri arasında neredeyse yaşadığım her şey vardı ki ben bunlardan çok daha sert bir şeye bağımlı haldeydim.

Endişelenmeyin diyordu makalede. Yoksunluğun artışı sizin doğru yolda olduğunu gösterir. İlk zamanlar şiddetli olması olağandır ama bu bir hafta içinde azalacak ve birkaç ay içinde sona erecek.

Bir haftam olduğuna emin değildim.

Ofis kapısı çaldığında saate baktım. Toplantıdan çıktığımdan beri bu kadar uzun zaman geçmesi beni şaşkına çevirmişti. Zaman algımı yitiriyordum.

"Bir kurye geldi," dedi Mera çekimser bir şekilde. "Bunlar sana." Kuryenin elindeki çiçek demetini alıp tereddütle masamın üzerine bıraktım.

"Affedersin Mera," dedim. "Bugün kötü bir gün yalnızca. Çiçekler için teşekkür ederim. Lütfen bahşiş verir misin?"

"İyi misin?"

Sesine tahammül edemiyordum.

"Başım ağrıyor," dedim dişlerimi sıkarak. "Lütfen yalnız bırak ve günün kalanındaki toplantıları iptal et."

"Bir doktor-"

"Mera. Dışarı."

Kapıyı kapattı.

Çiçeklerin üzerindeki karta uzanmak için aradan vakit geçmesi gerekti. İçimden üç yüz altmış sekize kadar saydım. Reyna'dan gelmişlerdi. Gülümseyemedim bile. Beynim karıncalanıyor, damarlarım genişliyor ve sanki teker teker patlıyorlardı. Çiçekleri kenara çekerken yere düşürdüm. Ayağa kalkmaya çalışırken sendelediğimi fark ettim. Her şey sallanıyordu. Tavan git gide yükseliyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Kimsenin beni görmemesi gerekiyordu. Masamın üzerindeki suyu alıp yüzüme çarptım. Bir anlığına görüntüler netleşmese de kayarak yerlerine oturdular.

Kapıdan çıktım. Birkaç kişi dönüp bana baktı ama düzgün bir şekilde yürümeyi başardığımı düşündüm. Odaya çıktım. Giyinme dolabımın arkasındaki viski şişesini aldım. Burada duramazdım. Kimsenin görmemesi gerekiyordu. Odadan çıktım. Merdiven tırabzanlarından tutunarak indim. Giriş kapısında birkaç kişi sigara içiyordu. Koridora baktım. Bir kat daha aşağıya indim. Bodrum kata kadar merdivenleri takip ettim. Topuklu ayakkabı yamuldu ya da ben yamuldum, idrak edemiyordum. Kapıyı açıp kalabalık eşya yığının arasında eski masanın altına girdim. Şişeyi açıp kafama diktim ve boğazımı yakmasına izin verdim.

Sadece dayanmam gerekiyordu. Dayanmam gerekiyordu. Sabretmeliydim. Bunu atlatmak istiyorsam bu atağa dayanmam gerekiyordu. Çok üşümeye başladığımda işlerin tersleştiğini anlamaya başlamıştım. Titriyordum ve nefes almakta güçlük çekiyordum. Şişeyi kafama diktim. Bütün içim kurumuştu sanki. Organlarım teker teker sönüyordu. Kalp atışlarım dayanılacak gibi değildi. Göğsümü delip çıkacağını sandım. Sadece kalp atışlarımı hissediyordum. Rahatsız edici sesini bile duyuyordum sanki.

Kapı tekrar açıldığında saatler geçmiş olmalıydı. Kusamamıştım ve nihayetinde şişeyi yere devirmiştim. Çok kötü keskin kokusu etrafa yayılmıştı. Dizlerimi kendime çekmiş sallanıyor ve geçmesi için dua ediyordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Onun sesini duyduğumda rahatsız olmam gerekiyordu ama başka birisi olmadığı için rahatlamıştım sadece. Birlikte çalıştığım insanların

beni bu halde görmesi bir daha yüzlerine bakamayacağım anlamına gelirdi. Tamamıyla çaresiz görünüyor olmalıydım.

"Yoksunluk çekiyorsun." Bunu sinirle söylemişti. En azından ışıkları yakmadığı için memnundum. Şu an onun gözlerine bakmak istemiyordum. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Dışarıya çık," dedi.

Başımı hızlı hızlı iki yana salladım.

"Herkes seni arıyor. Reyna delirmiş halde."

"Yapamam." Kelime dudaklarımdan yarım yamalak çıktı.

"Yapabilir-"

"Senin yüzünden!" diye bağırdım kontrolsüzce. "Bütün bunlar senin yüzünden. Senin yüzünden bu haldeyim. Senden nefret ediyorum." Gözlerim yanmaya başladı.

"Tamam," dedi. "Sakin ol."

"Defol git."

"Nefes almaya çalış."

O an nefes almadığımı fark edip panikledim. Göğsüm iyice sıkışmaya başladı. Burnum tıkanmıştı sanki. Dudaklarımı açıp biraz hava girmesi için çabaladım ama sadece çırpınıp duruyordum.

"Luzia..." Ellerimi tuttu. "Bana bak, Luzia."

"Senin yüzünden!" dedim. "Hepsi senin yüzünden." Ağlamaya başladım. "Ben- ben bir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım. Senin yüzünden. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Tamam..." dedi. "Nefes al. Panikliyorsun."

"Git buradan. Git buradan. Beni görmeni istemiyorum. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

"Luzia..."

"Lütfen." Elini yakaladım. "Lütfen. Sadece bir damla. Bir damla. Lütfen."

"Olmaz."

"Sen yaptın bunu..." diye sayıkladım. "Sen yaptın bunu. Sadece bir damla. Nefes alamıyorum."

Ne yapıyordu görmüyordum. Sesini duymuyordum. Hissetmiyordum. Korkunç bir anın içine kilitlenmiştim. Sadece nefes almıyordum. Üzerimde bir şeylerin altında kalmış gibi bir baskı vardı. Çok sıcaktı. Çok soğuktu.

"Üşüyorum..."

Çok karanlıktı. Neden bu kadar karanlık. Duvarlar neden bu kadar yakın. Duvarlar üzerime geliyor. Ezilecektim. Kaçmaya çalıştım. Hayır, ezilecektim. Altında kalacaktım. Sıkışmak istemiyorum. Duvarlar üzerime geliyor.

"Bana bak!" dedi. Çenemdeki güç beni bir anlığına andan kopardı. "Gözlerini aç. Gözlerini aç Luzia."

Gözlerimi yerini aradım. Göz kapaklarımı hissetmeye çalıştım. Bulamıyordum. Karanlık, çok karanlık.

Parmakları gözlerimin altına dokundu.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı.

Yavaşça kirpiklerim birbirinden ayrıldı.

"Lütfen," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sadece bir damla." Yeniden gözlerim kapanıyordu. Başımı tutamıyordum. Uyanık kalmaya çalıştım. Çok soğuktu. Çok soğuktu. Donacaktım. Donarak ölecektim.

Masanın üzerine uzandı, parmakları bir şeyleri kurcalarken sesler bir gıcırdama gibi beynime düştü. Bir şeylerin düşüşü, çarpışma, tok sesler, metalik sesler. Daha önce gördüğüm bir renk. Bir iğne. Saç tokası. Parmağının ucuna batırdı. Baş parmağını yavaşça bana doğru yaklaştırdı, dudaklarıma değdirdi. Bileğini tutup dudaklarımı araladım. Sıcak. Nihayet sıcak bir his. Çok küçük bir damla. Dilimi parmağının üzerine dokundurdum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Parmağını geriye çekti ama dudaklarımdan ayırmadı. Bir lekeyi siliyormuş gibi dudağımı okşadı. Gözlerimi araladım. Kanın metalik tatlı tadı damağımda nahoş bir his bıraktı. Kalp ritimlerim yavaş yavaş azaldı. Karanlık dağıldı. Sesler uzaklaştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Ağır ağır başımı salladım.

Kolumu tutup beni kendine çektiğinde ağlamaya başlamıştım. Başımı göğsüne yasladı. Parmakları saçlarıma dokunuyordu. "Geçti..." dedi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Dileme." Sakinleştirmek ister gibi eli sırtımı okşuyordu. "Haklısın. Benim yüzümdendi."

Bu birden birçok şeyi yavaşlattı. Ağırlığımı tutmayı bırakıp ona yaslandım. Gözlerimi kapatmadım ama her şey dönmeyi bıraktı. Renkler yerine oturdu. Eşyalar gözlerimle seçilebilecek kadar netleşti. Parmakları sırtımı okşamaya devam etti. Nefes alışverişim yavaşlamaya başladı. Bedenim gevşedi. Hepsi birden durdu. Ruhumda bir çiçek tohumu filizlenmeye başladı sanki. Birden iyi, çok daha iyi hissetmeye başladım. Bin yerinden kırılmış gibi ağrıyan kemiklerimin sızısı durdu. Boğazımdaki kuruluk kendini aromalı bir hoşluğa bıraktı. Nefes olmak hiç bu kadar kolay olmamıştı.

"Öleceğimi sandım."

"Ölemezsin," dedi. Çenesini başımın üzerine yasladı. "Hikayemiz daha bitmedi."

Noktalı virgülü düşünme.

Birden geri çekildim ama elleri hala kollarımın üzerindeydi. "Baş rol olmayacaksam istemem bu sefer," dedim.

"Tanıdığım en tuhaf kadınsın," dedi.

İçim sıcacık oldu.

Kötü ikizimi bir konuda geçmiştim anlaşılan.

"Hadi gel." İkimizi birlikte ayağa kaldırdı, merdivenlerden çıkarken hala elimi tutabiliyordu. İnsanların bu kadar zararlı şeylere bu kadar kolay alışmaları adil değildi. Çünkü parmaklarımın o avucun içinde olmasını hiç yadırgamadım.

Herkes çıkmıştı ve bunun için minnettardım. Ofislerin ışıkları kapalıydı. Girişte Erl'ün durduğu kısım boştu ama ayaklı lamba yanıyor ve girişi hafifçe aydınlatıyordu. Çift kanatlı pencerenin önünden yukarıya tırmanmaya devam ettik.

"Herkes seni bekliyor," dedi. "Parti için hazırlanmalısın."

"Katılmalı mıyım emin değilim."

"Katılacaksın."

Şimdi de bana emir veriyordu yani. Pekala.

"Ne giyeceğini planlamış mıydın?"

Dolabıma mı gidiyordu o?

Ah, pekala.

Küçük bir sorunumuz vardı.

"Aslında..." dedim. Bana döndü. Sesimdeki bir şeyi yakalamış olmalıydı. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Vay canına. Kendimi gerçekten çok iyi hissediyordum. İçime bir neşe alevi bırakılmıştı sanki. Dilimi dudaklarımın üzerinde dolaştırdım. Bu içtiklerim arasında tartışmasız en iyisiydi.

"Ne oldu?"

Neyden bahsettiğimizi hatırlamak için biraz düşünmem gerekti. Kaşlarımı kaldırıp bu defa gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Biliyorsun," dedim ona bakmadan dudaklarımı büzerek. "Ben sinirliydim yani tepemi attırmıştın."

"Eee..."

"O yüzden, ben de... Seni sinirlendirmek için bir şey düşünmüştüm."

"Beni sinirlendirmek için..."

"Bir saldırı planlamış olabilirim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Neticede benden bunu bekliyordu ve mevcut durumumuz için o kadar da yalan sayılmazdı.

"Aydınlat beni," dedi. O an içim mümkünmüş gibi daha çok ısındı. Ona saldıracağıma imkan vermemişti. Eğleniyor gibi görünüyordu.

"Biliyorsun, çok bir şey bilmiyorum. Sadece kafamın içindeki hayal meyal görüntüler. Ve ben düşündüm ki... Yani sen sürekli bana Luxuria deyip duruyordun ve ben de *'Al sana Luxuria kahrolası'* demek istedim."

"Git gide ilginçleşiyor..."

"Kafamın içinde gördüğüm kadarıyla onun kılığına girecektim." Yanlış bir şey yaparken yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi baş parmaklarımı dişlerimin arasına kıstırıp güldüm.

"İşte şimdi ileri gittin," dedi gözlerini kısarak. "Bu saldırının karşılığını vermem gerekecek."

Kendimi tutamayıp kahakaha attım. Kıkırdamam odanın içinde yayıldı ve bir anlığına sanki somut bir şeydi de ona gözlerini dikip

seyrediyormuş gibi hissettim.

"Hadi yap," dedi. "Planını bozma. Bu ilginç olacak."

"Emin misin?"

"Evet," dedi. "Merak ettim. İşin bittiğinde seslen."

"Pekala."

Beni yalnız bırakıp odadan çıkarken arkasına baktı ama yüzünü okuyamadım. Kapıyı kapattığında allak bullak olmuştum. Parmaklarımı birbirine kenetledim. İnişli çıkışlı bu duygu yoğunluğu beni dnegesizleştiriyordu. Düşünmemeye karar verdim. Düşünürsem yatağın içine girecek ve kapıyı kilitleyecektim.

Cadılar Bayramı kostüm temalı bir gelenekti. Ve aklıma daha iyi bir şey gelmemişti. Daha önce bu gece için aldığım elbiseyi ve kostümün devamını askıdan çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Kahverengi elbise belden oturtmalıydı ve göründüğünden daha ağırdı. İçindeki astarları çıkarsam kesinlikle hafiflerdim ama şimdi bununla uğraşmak istemedim. Elbisenin boyu dizimin altında, bileklerimin hemen üzerindeydi. Yakalığı olduğu için tüm düğmelerini ilikledim. Üzerine neredeyse turuncu olan taba rengi bir önlüğü vardı. Bir tulum gibi askıları arkadan bağlanan önlüğün kenarları fırfırlıydı. Kuşağını belimden dolayıp önünde küçük bir kurdele yaptım. Hizmetçi olmalıydı. Onu Sidra ile kırların içinde gördüğümde üzerinde neredeyse bunun aynısı bir kıyafet vardı. Viktorya dönemini andırıyorlardı ki ben çok daha öncesinde yaşadıklarını düşünmüştüm. Belki bu gece bununla ilgili daha fazla şey öğrenebilirdim.

Kafasında beyaz bir şapkayı andıran başlığı vardı, onu internetten sipariş etmiştim ve bu kadar kısa bir sürede geldiği için şanslıydım. Yere uzandığında başlık saçlarının üzerinde değildi, saçları çok uzundu neredeyse kalçalarına kadar. Örülü saçı açtıktan sonra oluşan katlı dalgaları vardı ama şu an onu yapacak zamanım yoktu bu yüzden teknolojiden faydalandım ve kıvırcık bukle haline gelmeden saçlarımın arasına kat izi çıkaracak dokunuşlar yaptım sadece.

Beyaz çoraplar ve siyah kısa topuklu sandaletleri giyindim. Ayakkabıları birebir uyduramamıştım ama en iyisini yapmıştım. Geriye sadece makyajım kalmıştı ki onun suratında pek bir şey yoktu. Cildi kesinlikle benimkinden daha iyi durumdaydı bu yüzden daha pürüzsüz ve aydınlık görünmek için biraz vakit harcadım. Onun kızarıklığının doğal olduğuna emindim ama yapacak bir şey yoktu,

elmacık kemiklerimin üzerine hafif bir renk verdim. Son olarak dudaklarıma kırmızı bir ruj sürdüm ki tam olarak hatırladığım gibi olmadı. Dudaklarını iyi hatırlıyordum, dolgun ve kırmızımsıydı ama rujla renklendirilmiş şekilde değil. Her neyse, ruju parmağımla yedirip aynanın karşısındaki işimi bitirdim.

Beklemekten sıkılmış olmalı, o kapıyı tıklattığında ben kendi parfümümü üzerime boca ediyordum. Kötü ikizimin nasıl koktuğunu bilmiyordum ama en azından kokumun bana ait olmasını istedim. O dönem Versace parfümlerinin üretildiğini zannetmiyordum.

Kapıyı açtım, kendi etrafımda şöyle bir döndüm. "Nasıl olmuşum?"

Gülümseyerek baktı. Baştan aşağı gözleri üzerimde gezindi. Çok tuhaftı ama onca zamanın sonunda bakışları ona değil bana aitti. Gülümsemesi büyüdü.

"Ama sen üzerini değiştirmemişsin." Üzerinde hala aynı kıyafetleri vardı. Kot pantolon, füme rengi uzun kollu bir tişört.

"Ben Sidra olarak katılıyorum," dedi. "Daha iyi bir canavar bulamadım. Çıkalım mı?"

"Çıkalım o zaman."

Uzattığı kolunu tuttum. Merdivenlerden birlikte inerken bu defa etrafımda rüzgar esmedi. Bir şey de hissetmedim. Neşeli halimi hesaba katmazsak eğer. Sadece mutlu hissediyordum. Küçük bir damla kanı bende böyle bir etkiye neden olmuştu. Kendimi sadece daha iyi ve daha canlı değil daha güçlü hissediyordum. İçime karışmıştı ve daha güçlüydüm. Sidra Dekatlon bana bulaşmıştı sanki.

"Bu araba kimin?" diye sordum yola çıktığımızda.

"Vaha'dan ödünç aldım."

"Şimdi arkadaş mı oldunuz?"

"Hayır, istedim ve aldım."

"İstediğin her şeyi öylece isteyip alıyor musun?"

"Evet."

Arkama yaslandım. Arabanın kurcalanacak her yerini kurcalamıştım ama ona ait olmadığını öğrenince o kadar da meraklı olmamaya başladım. Zaten etrafta herhangi bir şey yoktu. Benim arabamın her yerinde bana ait bir şey mutlaka oluyordu.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum. Çok enerjik hissediyordum bu da sürekli konuşmak istememe neden oluyordu. Öte yandan bunu

gerçekten merak ediyordum. Ve soruyu sorunca birden utangaç hissettim. Beni o kadar çaresiz ve bir nevi rezil bir halde gördüğü için.

"İşlerin uzadığını, çıkamadığını."

"Teşekkür ederim ve üzgünüm." Bakışlarımı parmaklarıma indirdim.

"Dert etme." Bir eliyle direksiyonu tutuyordu, diğer elini camın kenarına yaslamış, parmakları çenesini kavramıştı. Düşünceliydi. Her zamankinden daha garipti. Aklından geçenleri bilmek isteyip istemediğime emin değildim. Derin bir nefes alıp kendime düşünmek yok diye hatırlattım. Kafa yormak yok.

Yolun geri kalanı sessiz geçti. Reyna'nın aynı isme sahip restoranının ışıkları yanıyordu. Vaha'nın jeepi oradaydı. Hemen yanına park ettik. Çok kalabalık olmadığını düşünüyordum çünkü planlamasını ben yapmıştım ama yanılmıştım. Kasabada bir etkinlik olduğunda o davetiyelerle sınırlı olmuyordu, gören herkes için bir davetti aslında bu yüzden kapısı herkese açıktı ve epey bir kişi de gelmişti. Sadece insanlar değil vampirler de oradaydı.

Sandalyeleri sabah boşaltmış olmalılardı. Belli yerlerde oturaklar vardı ama çoğunluk yüksek ve küçük masalardan oluşturulmuştu. Canlı müzik ve içki servisi vardı ve herkes eğleniyor gibi görünüyordu. Hatta fazla eğleniyor.

Reyna Vaha'nın kolundan tutmuş onu oturmaya ikna etmeye çalışırken "Çok sarhoşsun," diye gülüyordu. Vampirler kolay sarhoş olmazdı. Sandığımdan daha geç gelmiş olmalıydık. Bizi görünce Reyna elini salladı. Sonra Vaha döndü.

"Yine hizmetçilerin elbisesini mi çaldın Luxuria?" Olağan bir şeymiş gibi güldü, durduğum yere çakıldım. Reyna'nın gülümsemesi soldu. Sidra'ya baktım, güldü ve yanından geçen garsonun birinin tepsisinden muhtemelen bir şampanya alıp kafasına dikti.

Düşünmemek buraya kadardı. Tahminlerimde haklıydım. Vaha'nın bana söylemediği şeyler vardı. Çok şey vardı. Benim kim olduğumu biliyordu. Onun kim olduğunu biliyordu. Dahası onu tanıyordu. Hem de sandığımdan çok daha iyi tanıyordu.

"Luzia!" Ben Vaha'ya doğru yürürken duyduğum ses beni engelledi. Dönüp baktığımda biraz şaşırdım.

"Akil." Onu burada görmeyi beklemiyordum ama Reyna'nın işine akıl sır ermezdi.

"Hoş görünüyorsun," dedi. "Nasılsın?"

"Merhaba. Teşekkürler. Sen nasılsın?" Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Siyah takımı, uzun kabanı ve gösterişli şapkasıyla onun kim olduğunu hemen anlamıştım.

Abraham Lincoln, vampir avcısı.

Büyük cesaret.

"Seni görmeyi umuyordum," dedi. "Bir şeyler içer misin?"

"Evet, iyi olur." Etrafıma bakındım ama Sidra'yı göremedim. Akil ile birlikte bar tezgahına giderken gerilmiştim. Bu gece olay çıkmasını istemezdim ve onun neden burada olduğunu öğrensem iyi olacaktı. Bir davet aldıysa da geleceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Vampilere karşı olduğunu açıkça gösteriyordu. Vaha'dan ve bu yüzden Reyna'dan da hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedim tezgaha yaslanıp kendime kırmızı şarap sipariş ettikten sonra. Bu gece normal kadehler yerine kuru kafa şeklinde kupalar tercih ediliyordu ve tüm içeceklerin içinden dumanlar çıkıyordu.

"Neden şaşırdığını anlayabiliyorum." Tezgaha sırtını yaslamış ve bir yere odaklanmıştı. Bakışlarını takip edince ileride tek başına pencerenin kenarında duran Sidra'yı gördüm. Akil'in bakışlarına karşılık veriyordu. Mutlu görünmüyordu.

"Ve," dedim dikkatini üzerime çekmek için. "Neden buradasın?"

"Seni rahatsız etmek istememiştim." Bana döndüğünde alınmış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Sadece sorun olsun istemiyorum," dedim.

"Sadece seni görmek istedim. Yemek davetimi kibarca geri çevirdiğin için telefonla daha fazla rahatsızlık vermek istemedim."

"Ben yoğunum," diyebildim ama açıkça onu görmezden geliyordum. Ama son zamanlarda herkesi görmezden geliyordum. Doğrudan ona karşı bir tepki değildi aslında, böyle düşünmesini istemezdim.

"Bu sadece görüşmek istemediğimiz insanlara uydurduğumuz bir bahanedir Luzia," dedi alıngan bir şekilde gülümseyip. "İstediğim insanlar için bir toplantının ortasında bile vakit yaratabilirim."

"Sadece iş yoğunluğunu kast etmedim," diye kendimi savundum çünkü haklıydı. "Kendimi iyi hissetmediğim bir dönemden geçiyorum."

"Bazı evrakları toparladığını duydum." İyice dönüp tezgaha yaslandı. Gözleri sorgulayıcıydı. "Gerçekten kasabadan ayrılacağını düşünmemiştim ama izinlerini almışsın ve devir için görüşmeler yapıyormuşsun."

"Ve bunların hepsi gizliydi." Gerilmiştim çünkü henüz ne kadar ileri gittiğimden kimseye bahsetmemiştim. Benim yerime geçebilecek insanlarla görüşüyor ve kültür bakanlığına ait işlemleri sıraya alıyordum. Bir de oturum iznim vardı.

"Söz konusu sen olduğunda meraklı oluyorum."

"Evet ama bu biraz rahatsız edici." Kırıcı olmamak için gülümsemeye çalıştım.

"Seni burada rahatsız eden bir şeyler olmadığına emin misin?"

"Akil," dedim yüzümü buruşturarak. "Buraya eğlenmeye gelmiştim."

"Affedersin." Güldü. "Haklısın. Ama daha sonra bunu konuşacağımıza söz verir misin?"

"Elbette."

"Şimdi dans etmek ister misin?"

Reyna'yı bahane olarak gösterip onu reddedecektim ama bunu yapmak için bir sebebim yoktu. Ve onu sürekli reddettiğim ayrıca biraz önce neredeyse terslediğim için kötü hissetmiştim. Onunla doğrudan bir problemimiz hiçbir zaman olmamıştı.

"Tabii," diye kabul ettim ben de. Sadece bir dans, bir şarkı en fazla birkaç dakika sürüyordu. Ve şansımıza canlı bir şey değil birbirine temas etmeyi gerektiren bir müzik çalıyordu.

Elini belime yerleştirdi ben de onun omuzlarına yaslandım. Işık etrafımızda yanıp sönüyordu ve tavandan aşağı örümcek ağları iniyordu. Yüzüme değince burnumu kırıştırdım, Akil uzanıp onları benim için temizlediğinde gülümsedim. Köşede bir iskelet yanıp sönen yeşil gözleriyle bize bakıyordu. Reyna ve Vaha Muhteşem Gatsby filminin kostümlerini giyinmişlerdi. Reyna'dan muhteşem bir Daisy olmuştu. Göz göze gelince ona gülümsedim.

"Kıyafet seçiminin bir anlamı var mı?" diye sordu Akil.

Söylesem inanmazsın.

"Aslında öylece sipariş verdim," diye yalan söyledim. Ne kadar kolay yalan söylüyordum. "Çok vaktim yoktu."

"Güzel kokuyorsun."

"Teşekkür ederim."

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de nihayet şarkı son buldu ve Akil isteksiz de olsa ellerini üzerimden çekebildi. Bunun beni bu kadar rahatsız etmesi bile tuhaftı, dans etmeyi severdim ve Akilden de neredeyse hoşlanırdım.

"Dans için teşekkürler," dedim. "Gidip Reyna'ya selam vereyim."

"Ben teşekkür ederim."

Başımı sallayıp gülümsedim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Vaha ortalıkta görünmüyordu ama benim gözlerim sadece onu arıyordu. Söylediği şeyin hesabını vermeliydi. Birçok şeyin hesabını vermeliydi. Ve Tanrı aşkına, kötü ikizim bir hırsız mıydı yani? Daha ne öğrenecektim.

"Sen iyi misin?" dedi Reyna yanına oturduğumda. "Acı çekiyor gibi görünüyordun." Kakül eklediği sarı saçlarını parmaklarıyla düzeltti.

"Sevgilin bombayı patlattıktan sonra dans etmek pek kolay değildi ve Akil de sürekli sormaması gereken şeyler sorup duruyor. Onu neden davet ettin ki?"

"Ben davet etmedim."

"Ne?"

"Sen davet etmişsindir diye düşündüm."

"İşte bu şaşırtıcıydı. "Saçmalama," dedim. "Yok öyle bir şey. Vaha nerede?"

"Biraz kan takviyesine gitti, kendine gelmesini söyledim."

Eh, bu iyiydi. En azından benimle konuşurken kafası yerinde olsun istiyordum. Vampirler öyle kolay sarhoş olmazdı, olunca da etkisi uzun sürmezdi. Onların ki daha çok bir dalgınlık gibi oluyordu ama anlaşılan fazla dalmıştı.

Reyna şampanya kadehini kafasına dikti.

"İyi misin?" diye sordum. "Yan yana olduğunuza göre sorunları çözdünüz mü?"

"Sorunları anlamak? Evet. Çözmek, hayır." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey sandığım gibi değilmiş ama bu beni rahatlatmadı. Bu kadar söyleyeyim."

Kaşlarımı kaldırıp elimi sıktım, başka ne yapabilirim bilemiyordum. Vaha'nın onu aldattığına bir an bile ihtimal vermemiştim ama ortada olan bariz şeyler vardı ve hoşumuza gitmeyeceği ortadaydı. Sanırım Vaha'dan bir açıklama isteme sırası bendeydi. Ve bu beni korkutuyordu. Hayal meyal o anlarda duyduğum birkaç söz vardı ve o sözler çok da arkadaşça değildi... Benden bir şey gizliyordu, bizden bir şey gizliyordu ve öğrenmem gerektiğini biliyordum ama öğrenmek için hevesli değildim.

"Eğlenmene bak..." dedi Reyna ayağa kalkıp beraberinde beni de sürükleyerek. "Sorunlar her zaman orada bizi bekliyor olacak." Daha canlı müzikte onunla birlikte dans etmeye başladım. Elbisenin ağırlığı eteklerini kaldırırken zorlanmama neden olsa da dönüp durmayı başarmıştım. İkimizin sevdiği şarkılara öncelik verdiği için Reyna ile gurur duydum. Bir ara Vaha'yı gördüm ve tekrar onu gördüğümde bar tegzahına yaslanmış ikimizi izliyordu. Vampirler bu gece eğlenmek için o kadar hevesli değildi, Sidra hala onu son gördüğüm yerdeydi ama bu defa dışarıyı seyrediyordu.

Reyna'dan sonra bir tur da Vini ile dans etmeye koyuldum. Vini benimle aynı işi yapan kasabadaki diğer kütüphanenin sorumlusuydu. Yakışıklıydı, hoştu ve güzel dans ediyordu. Hem de artık kız arkadaşından ayrılmıştı... Ama hala Reyna ile geçmişte bir flört durumları olduğu için benim asla olmaz listemdeydi.

Gece ışığının etkisini her zaman sevmiştim zaten beni bu kadar bağımlılık noktasına getiren de bu olmuştu ama Sidra ışığının -bu benim onun kanına taktığım bir isimdi ve bence komikti- etkisi başka olmuştu. Pürüzsüzdü. Temizdi. Bulanık görüntüler yoktu. Zihnimde bir şeyler cam gibiydi. Tek bir damla içtiğim şişelerce kandan daha etkiliydi. Daha iyi hissettirdi. Ama beni ona çeken şey miydi bundan emin değildim.

"Benimle dans etmen için illa karşına dikilip 'Benimle dans etmek zorundasın' mı demeliyim?" Kollarımı göğsümde birleştirip karşısına dikildim.

"Diyecek misin?" Kadehinden bir yudum içti.

Başımı iki yana salladım. Özgüvensiz biri değildim ama cüretkar da değildim. Kimseye öylece gidip benimle dans etmesini söylemezdim. Kimseye öylece gidip selam vermekte de rahat değildim aslında. Hayatımın çoğunda içe kapanıktım. Sanırım ben daha çok gelen teklifleri değerlendirecek biriydim.

Yanından ayrılmak için döndüğümde dirseğimden yakaladı. Omzumun üzerinden ona baktım. Kadehini pencerenin kenarına bırakıyordu. Döndü ve eliyle önden buyur der gibi işaret etti. Beni dans edenlerin arasına götürdüğünde kalabalık epey dağılmaya başlamıştı. Akil'in bize bakarak restorandan çıktığını gördüm. Bu hoşuna gitmemiş olmalıydı. Özellikle benim Sidra'nın yanına gittiğimi göz önünde bulundurunca ama bunu düşünmeyecektim.

Elini belime koydu ama elimi diğer elinin içine aldı. Boşta kalan elimi omzuna dokundurdum. Düşündüğümden daha sıcaktı. Bunun kanını içmiş olmamla bir ilgisi olup olmadığını düşünüyordum. Sonra gözlerine baktım ve düşüncelerin hepsi toz bulutuna karıştı. Çarşaf çarşaf bir gece gibiydi gözleri. Karanlık engin suları anımsatıyordu. Çok derindi. İçinde binlerce sayfalık kitaplar yatıyordu sanki. Onunla birlikte hareket etmek suyun içinde olmak kadar rahattı. Beni ustaca yönlendiriyor ve hiçbir şey yapmama gerek kalmıyordu.

"Kötü ikizime yaklaştım mı?" diye gülümsedim. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni gerçekten onun gibi gördüğünde aklından neler geçtiğini.

"Yanından bile geçemezsin," dedi.

"A-ha..." Kaşlarımı kaldırdım. Bu bir kabulleniş değilse neydi ki? Birkaç kişi daha kapıdan çıkınca içeriye soğuk bir hava akımı sürüklendi.

"Ona kötü ikizim dediğini duysa bu çok hoşuna giderdi." Bu onu kendi kendine gülümsetti.

"Kendine has biri olmalı." Burnumu kıvırdım. "Ben kıyafetleri çalmam."

"Kabul ediyorum." Derin bir nefes aldı. Bu anın geleceğini asla tahmin etmezdim. "Ona benim sandığımdan daha az ama senin sandığından daha çok benziyorsun." Sesi kısılmıştı. Gözleri kırılmış.

"Bu da bir şeydir," dedim.

"Bu daha mı iyi daha mı kötü buna karar veremiyorum." Artık bana daha dikkatli bakıyordu. Soluğumu kesecek kadar. Sözleri beni de düşündürdü. Ona benzememi mi istiyordu yoksa benzemememi mi? Ona benzediğim için buradaysa...

Sessizlik müziğe karıştı. Dokunuşu daha kuvvetliydi şimdi. Beni daha çok kendine çekti. Bütün varlığını hissedebileceğim kadar. Birden elini daha yukarıya götürdü, öne doğru eğilip beni geriye yatırdı. Saçlarım bir su akıntısı gibi arkaya doğru akıyordu. Dudakları boynuma çok yakındı. Öyle ki nabzımın atışını duymakla kalmadığını gördüğünü düşündüm. Kısa bir süreliğine bir yay gibi ikimizi birlikte çevirdi, yeniden doğrulttuğunda bir hız treninden inmiş gibiydim. Kocaman gülümsedim.

Omzunun arkasında bir çift gözle burun buruna gelene kadar. Kadın beni görünce dehşete kapılmış gibi gözlerini açtı.

"Luxuria," dedi.

Bu o gece tersanede Vaha'nın yanında gördüğümüz kadındı. Ona dokunan kadın. Üzerinde kırmızı uzun bir gece elbisesi vardı ama onu hemen tanıdım. Sidra onu görmemişti, sırtı dönüktü ama sesini tanımış olmalıydı. Bir tehlikeyle karşılaşmış gibi irkildi ve hareket etmeyi durdurdu. Elimi bırakıp ona döndü.

"Evelyn," dedi.

"Parti sona erdi," diye seslendi Vaha. "Herkese katıldığı için teşekkür ederiz." Restoranın kapısını açıp herkesin çıkması için bekledi. İçeride en fazla on kişi kalmıştı. İnsanlara gülümsemek için Reyna gibi kendimi zorluyordum. Vini ile kısaca konuşup tokalaştık. En son o ve birlikte çalıştığı birkaç kişi çıktı. Vaha kapıyı kapatmakla kalmadı bir de kilitledi ki bu daha da ürkütücüydü.

"Senin burada ne işin var?" dedi kadının yanına gelip. Bundan hoşlanmadığı açıktı. İfadesi çok sert neredeyse ölümcüldü.

Tıpış tıpış Reyna'nın yanına gittim. Bar tezgahına yaslanmış içmediği bir şey kaldı mı diye bakıyordu. Sonunda bir viski şişesi bulup şampanya kadehine koydu ve kafasına dikti.

"Bu kim?" diye fısıldadım. Müzik hala çaldığı için şanslıydık.

"Vampir anneciği," dedi Reyna inanılmaz huysuz bir şekilde. "Onun yaratıcısı."

Dün gece sandığımdan uzun geçmiş olmalıydı onlar için. Şok oldum ve atlatmak için zamanım bile yoktu. "Vaha'yı vampir yapan kişi mi?"

Reyna başıyla onayladı. Dönüp kadına baktım. Vay canına. Çok güzeldi ve otuzdan büyük görünmüyordu ama Vaha'nın altı yüz yaşında olduğunu düşünürsek... Bir de bana Luxuria diye seslenmişti. Çok uzun bir geçmişleri olmalıydı.

"Bu cellat ile ne yapıyorsunuz?" dedi kadın. Hiddetli gözleri beni işaret ediyordu.

"Sakin ol," dedi Sidra ona. "O Luxuria değil."

"Beni kandırabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Üzerime doğru atlamamak için kendini zor tutmuyordu, hayır, kendini tutmuyordu sadece doğru anı bekliyordu. Tepkisi Reyna'yı bile irkiltmişti. Koruma güdüsüyle neredeyse önüme geçti.

"Görünüşü aynı," dedi Vaha kadına. "Luxuria değil."

"Bir vampir avcısı her zaman vampir avcısıdır." Saldırdı. O kadar hızlı geldi ki Reyna rüzgarından savruldu. Elleri boğazımdaydı ve ben görememiştim bile. Aynı anda Sidra onu üzerimden alıp kenara fırlattı. Kadın sendeleyip masanın üzerinden yere düştü.

"O halde Vaha için de aynı şey geçerli," dedi. Onu daha önce kızgın görmüştüm. Ama bana karşı hiddetinin aslında hiçbir şey olduğunu şu an anlıyordum. Gözlerinden neredeyse karanlık çağlıyordu. Birden kaçıp gitmek isteyeceğim kadar korkutucu geldi.

Reyna endişeyle yanıma geldi, boynuma bakıyor ve sanki hasarı ölçmeye çalışıyordu. Bu görüntü ayağa kalkıp çoktan toparlamış kadını teşvik etti.

Sonraki cümlesi hepimizin hayatında bir şeyleri değiştirecekti. Reyna ile göz göze geldik, duyduğumuz şeyi idrak etmeye çalışıyorduk.

"Eski nişanlı ve yeni sevgili?" dedi Vaha'ya. "Senin için bile fazla dramatik."

|Bölüm sonu!

Umarım bölümü sevmişsinizdir.

Bu bölüm epey bir şeyler oldu gibi...

Sidra'ya radikal bir değişiklik olduğu kesin, sizce bunun sebebi ne?

Vaha'nın Reyna'yı aldatmadığını hepimiz biliyorduk sanki ama o kadının vampir anneciği olduğu kimsenin aklına gelmemişti...

Tabi daha önemlisi "nişanlı" büyük soru işareti... Bu konuda neler düşünüyorsunuz, tahminlerinizi okumak için hevesliyim...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, gece ışıkları üzerinizde olsun.

Öpücükler!

Instagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

15. BÖLÜM: HERAKLES

Herkese merhaba ve keyifli okumalar dilerim^^

Lütfen yıldızımı parlatırken elinizi korkak alıştırmayın, korkmayın yıldız tozu bulaşmaz parmaklarınıza ama bulaşsa da hiç fena olmaz;;;;;;;;

NP; Adele, Easy On Me

**

Herkes birinin bir şey söylemesini bekliyordu açıkça. Ama ben başka bir şey daha duymaya hazır olduğumu düşünmüyordum. Sessizlik kafamızın içinde birçok ve çoğu kötücül düşünceler halinde büyüyordu.

"Biri üzerimdeki aptal elbiseyi çıkarsın," dedim şoka girmiş şekilde. Bütün mesele elbisedeymiş gibi davranırsam bu saçmalık sona erer miydi?

"Seni de onlarla birlikte yakabilirim." Evelyn dedikleri kadın konuştuğunda kendime gelir gibi silkelendim.

"Yeter," dedi Vaha ona. "Rica ediyorum Evelyn." Pekala, rica mı ediyorsun... Gerçekten mi?

"Pekala," dedi kadın onun ricası önemliydi anlaşılan. "Senin ve benim konuşmamız gerekiyor. Ben mi kalayım sen mi gelirsin?" Hoyrat bakışları sadece Vaha'nın üzerindeydi ve ne tuhaftır ki gözlerinde şefkatten başka bir şeye göremedim. Vampir yanıltmacası olduğunu umuyordum.

"Kalıyorsun," dedi Reyna. "Ne konuşacaksanız burada konuşacağız." Bunca şey duyduktan sonra hala fazlasını kaldırabileceğine inanıyorsa pekala, ben yapamazdım ama onunla gurur duyduğuma emindim.

"Ben gidiyorum," dedim. "Herkese iyi geceler." Sanırım? Başka ne söyleyebilirdim. Yürümeye başladım ama duraksadım. Dönüp Reyna'ya baktım. O da en az benim kadar ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Seni ararım yarın," dedi. "Tanrı aşkına Lu, şu aptal kıyafetlerden kurtul." Siniri bozuluyormuş gibiydi ki hak vermememe imkan yoktu. Hızlı hızlı başımı sallayıp oradan çıkmak için hareketlendim. Sidra'dan ses çıkmıyordu ve dönüp ona bakmak için bir kez daha durmak istemedim.

Restoranın kapısını arkamdan kapattığımda neredeyse "oh" diye bağıracaktım. Kafamdaki başlığı çıkarıp en son Reyna ile dedektifçilik oynamaya kalkıştığımızda arabamı buraya bırakmıştım, otoparkta beni bekliyordu. Birkaç kadehten fazlasını içtiğim geceler araba kullanmazdım ama şu an istediğiniz çubuğu üfleyebilirdim ve daha ayık olamazdım.

Aptal önlüğü çıkarıp başlıkla birlikte arabanın arkasına attım. İçime iç çamaşırlarından fazlasını giyinseydim elbiseden de kurtulurdum. Sürücü koltuğuna yerleşip dikiz aynasını kontrol ederken kendimle yüz yüze geldim.

Ve bir an kendimi suçüstü yakaladım.

Elimin tersiyle her şeyi silmeye başladım. Çoktan çıksa da dudağımdaki ruju, gözlerimi, yanaklarımı. Vites kolunun üzerine taktığım tokalardan birini alıp saçlarımı tepede dağınık bir topuz şeklinde hızlıca topladım. Ondan bana kalan hiçbir şey istemiyordum.

Ve neden yarın bir plastik cerrahi uzmanıyla görüşmüyordum ki? Tıp çok gelişmişti artık kendinize yeni bir yüz satın alabilirdiniz ve bu şu an bana çok mantıklı geliyordu.

Arabayı çalıştırdığımda farlar yandı ve önümü aydınlattı. Hemen çıkışın kenarında gördüğüm gölgeyle eğildim ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. Başı bana doğru dönünce irkildim. Takım elbiseli epey uzun boylu bir vampir başını bana doğru çevirdi. Normal görünmüyordu ama nihayetinde bugün cadılar bayramıydı, gördüğüm kişi vampir bile olmayabilirdi. Başka bir zaman buna gülebilirdim de.

Bir vampire karşı işe yaramayacağını biliyorum ama yine de kapılarımı kilitlemek bana kendimi daha güvende hissettirdi. Yavaşça gaza basıp yolda ilerlemeye başladım. Onu geride bıraktığımda dikiz aynasından kontrol ettim, başını yine bana çevirmiş arabayı seyrediyordu. Tamam, bu gece için bu kadarı yeterliydi. Müzik çaları açıp dikkatimi dağıtması için en sevdiğim şarkıyı açtım ve sesli söylemeye başladım.

Sonra sesimi kestim, sonra müzik çaların sesini kıstım, sonra onu tamamen kapattım. Yol kenarında, ağaçların arasında... belli aralıklarla dizilmiş bir sürü vampir vardı. En azından onların artık dekor değil de gerçek olduğunu söyleyebilirdim. Ayağımı gaz pedalına biraz daha bastırıp hızı artırdım. Hepsi ben geçerken önce arabaya sonra nasılsa gözlerimin içine bakıyordu. Kadın, erkek, genç, yaşlı, iyi giyimli, pejmürde halde... Yol boyunca belli aralıklarla onlarcasını gördüm. Bu gerçekten tuhaftı. Korkumu zapt etmeye çalışıyordum ama vampir değil bu şekilde insan ya da hayvan görsem o zaman da korkardım ve bu elimde olmazdı.

Malikaneye yaklaştığımda seyrekleştiler, kütüphane arazisine girdiğimde ise başka kimseyi görmedim. Derin bir nefes aldım. Bekçi kulübesi boştu ve ışıklar yanmıyordu. Ama ben adım atar atmaz sensörlü ışıklar hareket edecekti. İnmeden önce yeniden etrafıma dikkatlice baktım. Çevrede kimse görünmüyordu. Arabanın anahtarını, telefonumu ve çantamı elime aldım. Malikanenin kapısının anahtarını hazır bir şekilde avucumun içinde tuttum. Yavaşça arabadan indim, kapıyı kapattım ve koşarak merdivenleri tırmandım. İlk seferde anahtarı elimden düşürsem de ikincide kapıyı açabilmiş ve ardımdan kilitleyebilmiştim.

Giriş holünün sol tarafında güvenlik odası vardı, kütüphanenin her yeri yirmi dört saat izlenerek kayıt altına alınıyordu. Bodrum katı, çatı katı ve kişisel odalar dışındaki her yer... Yine de hiç yoktan iyidir deyip yukarıya çıkmadan önce kameraları kontrol etmeye başladım. Önce birkaç saat geriye sarıp malikanenin etrafına bakındım. Sidra ile parti için dışarıya çıktığımız zamana kadar geri sardım. O buradayken davetsiz bir misafir olacağını düşünmüyordum. Evin etrafı temizdi. Sırasıyla ofis bölümüne baktım, saatlerdir kimse yoktu ve şimdi de etrafta bir hareketlilik göze çarpmamıştı. Kütüphaneyi kontrol ettim ve üst kattaki koridorları yalnızca. Her yeri görememiş olsam da biraz rahatlamıştım. Sonuçta burası onun eviydi, vampirler öylece girme cüretini göstermezler diye umarak yukarıya çıktım ve kendimi odama attım.

Vaha ile nişanlı olmak mı?

Vampir avcısı olmak mı?

Cellat mı?

Hizmetçilerin kıyafetini çalmak mı?

Ona dokunduğum anlarda Luxuria ve Sidra'nın yakın olduğunu görmüştüm. Onunla henüz benim yanına bile yaklaşamadığım kadar yakınlaşmışlardı. Bu durumda hangisine ihanet edilmişti?

Sidra bu yüzden mi onu öldürmüştü, bu şekilde ihanete uğradığı için mi?

***"Sen hiçbir zaman tek bir şeyle yetinmezsin."* Demişti bana. Bundan mı bahsediyordu. Ve bu istemesem de Sidra ve Vaha arasındaki anlaşılmazlığı açıklıyordu. Hem de yeterince açıklıyordu.**

"Eskiden yakındık,"* demişti Vaha. *"Sonra birbirimizin sevdiği kişileri incittik. Kimin başlattığını hatırlamıyorum bile ama çok uzun bir zaman devam etti. İkimiz de çok kıymet verdiğimiz birini kaybettik."

Bunu olabilecek her şekilde reddetmek istiyordum. Böyle bir şeyi bizden saklamaları büyük haksızlıktı. Özellikle Vaha'nın. Bunu Reyna'dan saklamaya hakkı yoktu. Öte yandan bunun hiçbir önemi yoktu. Ben o değildim. Bu benimle ilgili değildi. Zavallı Reyna... Kim bilir şu an nasıl hissediyordur... Ve Sidra! Bu zamana kadar Reyna'ya yaptığı o kurların hepsi Vaha'ya bir ima mıydı? Tanrım... Gerçekten bu kadarı çok fazlaydı. Herkesin onu tanımasına ve boğazına sarılmak istememesine şaşmamalı. Luxuria gerçekten büyük oynamış.

Duş almak istesem de malikanede tek başımayken banyoya girmeye çekinmiştim. Üzerimdekileri çıkarıp yatağın altına teptim ve Luxuria'nın asla giymeyeceğini düşündüğüm rakun desenli turuncu pijama takımımın içine sığındım. Yüzümdeki tüm makyajı temizledikten sonra yatağa oturdum. Yoldaki o manzara neydi? Bütün bunların üzerine nasıl uyuyabilirdim? Bütün bunların üzerine nasıl burada bir yaşam sürebilirdim?

Yan taraftan kapının açılıp kapanma sesi gelince yerimden zıpladım. Dinlemeye çalıştım ama bir şey duyduğum söylenemezdi. Kulağımı duvara dayadım, gelen kişinin Sidra olduğunu umut ediyordum. Başka birisi öylece onun odasına dalmazdı değil mi?

Gelip beni rahatlatacak iki laf etse ölürdü sanki. Duvardan ayrılıp kapıya doğru gittim. Ben gidip soru sorsam? Bence bu kadarına hakkım vardı. En kötü ne olurdu? Beni terslerdi ve kalbim kırılırdı. Tamam, ne olursa olsun. Birkaç cevap almayı hak ediyordum. Odadan çıktığım anda onun da kapısı açıldı. Dışarıya çıktı, beni görünce kaşlarını çattı ve pijamalarımı süzdü.

"Sen olup olmadığını kontrol etmek istedim," dedim çekingen bir şekilde.

"Onları görmüşsün," dedi. Üzerini değiştirmişti ve sanırım bir yere gidiyordu.

"Yani gerçekten vampirler mi?" diye sordum. Yol kenarına dizilmiş onlarcasından bahsediyordu.

"Ne olduğunu düşündün?"

"Cadılar bayramı dekoru?" Gerçekten bunu düşünmemiştim ama beynim kendini korumaya almıştı ve iyi ihtimaller üzerinde duruyordu. Hepimizin hayatla baş etme şekli farklıydı sonuçta.

Güldü.

"Buraya kimse giremez," dedi. "Uyuyabilirsin."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Neler olduğuna bakacağım."

"Ters giden bir şeyler mi var?" Daha ne olabilirdi ki? Sadece onunla birkaç saniye daha istedim ve bir şeyleri doğrudan sorabilecek için cesaretimi arıyordum. Gerçekten hiçbir şey söylemeyecek miydi?

"Öğrenmek için bakmam lazım."

Başımı salladım. "Bu gece olanlarla ilgili konuşma ihtimalimiz nedir?"

Kararsız bir şekilde durdu. Bana bakıyor ve bir şeyleri tartmaya çalışıyordu.

"Sana iyi davranmadığımın farkındayım," dedi ve bu beni oldukça şaşırttı ki bu gece daha fazla şaşıramayacağımı düşünüyordum. "Bak," dedi tereddütle. "Senin için en iyisi artık buradan gitmen."

"Ne?" Tamam, kesinlikle bunu beklemiyordum. Ne demek istediğini anlamak için yüzünü okumaya çalıştım ama bir duvar bile daha çok şey söylerdi.

"Zaten bunun için hazırlık yapmıyor muydun?"

"Biliyor muydun?" Kalbimin kırılacağını düşünmüştüm ama bu şekilde olması yeni bir sürpriz oldu.

"Gitmen senin için en doğrusu," dedi. "Luxuria..." Duraksadı. "Onun çok fazla düşmanı var. Benden bile çok muhtemelen. Ve hepsi peşine düşecek."

"Öylece gideyim mi yani?" Ve bu seni biraz bile rahatsız etmiyor mu? Bir saniyeliğine bile kalmamı istemiyor musun?

"Bana aşık olamazsın," dedi oldukça ciddi bir şekilde. "Bunu aklından çıkarmak zorundasın. Git kendine bir gelecek kur. Kendi hayatına sahip ol."

"Teşekkür ederim," dedim. "Daha kötü hissedemezdim."

"İnan bana sana iyilik ediyorum," dedi ve içten görünüyordu ve nasıl oluyorsa bu daha kalp kırıcıydı. "Böyle bir savaşın ortasında kalmak istemezsin. Sonunda buna değmeyeceğini anlarsın."

"Anlıyorum," dedim başımı sallayarak. Haklıydı, benim için bu kadarı bile fazla gelmişti. Birinin daha üzerime atlayıp olmadığım bir şey yüzünden bana saldırmasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Luxuria'nın hayaleti peşimi bırakmayacaktı. Onu yok saymanın imkanı yoktu. Sidra ile mutlu bir son düşünmek benim için bile fazla safça olurdu. Ne yapacaktık hiçbirimiz hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecektik? Bu mümkün değildi, Reyna ve Vaha'nın yüzüne bile nasıl bakacağımı bilmiyordum. Luxuria'ya öfke duymak istiyordum ama kimi kandırıyordum ki o olmasa zaten bu kişiler benim hayatımda olmayacaktı. Ben onun hayatını devam ettiriyordum sadece ama ettiremiyordum bile.

"Ama bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum. Sesim kendi kulaklarıma bile hüzünlü gelmişti. Onun duymamasına imkan yoktu. Ağır ağır başını salladı.

"Bir randevu. Gitmeden önce asla gerçekleşmeyen o randevuyu istiyorum. Güzel bir ana sahip olmak istiyorum." Gözlerimi üzerine diktim ve bunun bir ihtiyaç olduğunu anlamasını diledim.

"Ne zaman olacağını haber veririm," dedi. "Geç oldu, gidip dinlen."

"Teşekkür ederim."

İsteksiz bir şekilde odaya girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve yaslandım. Merdivenlerden inişini duydum, dış kapının açılışını ve kapanışını. Ağlamayacaktım. Komodine gidip çekmeceden iki tane ağrı kesici alıp biraz suyla yuttum. Yatağın içine girdim.

Devam filmlerinden ve kitaplardan nefret ederdim. Yan kitaplardan da öyle. Bir şey bittiği zaman devam edilenlerden bahsediyordum. Bazen çok sevildiği için bazen gişe rekorları kırdığı için. Bitmiş bir şeyi ne zaman devam ettirmeye çalışsanız duvara toslardınız. Aynı tadı asla yakalamazdı. Bir karakter öldüğünde diğer baş rolün hayatına devam etmesinden de nefret ederim. Bunun haksızlık olduğunu biliyorum ama yine de nefret ediyorum. Bu yüzden bunun olmayacağını zaten

biliyorum. Bana aşık olsaydı da ki olmayacaktı bunu görebiliyordum ama aşık olsa da sürekli bir şüpheyle yaşayacaktım. Bana baktığında kime baktığını asla bilmeyecektim. Gerçekten beni mi öpecekti. Bana sarılırken içinden keşke mi diyecekti. Yaptığım hangi şey ona onu hatırlatacaktı? Kahve içerken bile kafamda acabalar yaşayacaktı.

Birisi bu hikayenin sonuna virgül koymuştu ama belki de o bir noktaydı ve sadece eli kaymıştı, eli kaymıştı ve noktanın aşağısına bir kuyruk çizmişti. Nasıl ya da ne zaman bilmiyordum ama... Kesinlikle bana ait olmayan bu hikaye bitmişti.

******

Mera öğle saatlerinde ofisime gelip ben işlere gömülürken kütüphaneye üç ziyaretçi geldiğini söylediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Sesi neredeyse titriyor ve bakışları da sorgulamama neden oluyordu.

"Sorun ne?" diye sordum. Kütüphaneyi her zaman birileri ziyaret ederdi onu neyin rahatsız ettiğini anlamamıştım.

"Bugün kütüphane ziyarete kapalı," dedi hatırlatmak ister gibi kaşlarını kaldırıp. Açık bilgisayarımın takvimine bakıp "Doğru," dedim. "Bunu onlara söyledin mi?"

"Evet ama ısrar ettiler."

"Başka bir gün gelmelerini söyle." Yazdığım maili bitirmek için bilgisayara döndüm. İnsanlar bazı konularda gereğinden fazla ısrarcı oluyordu ve bundan hoşlanmıyordum. Bir düzenimiz vardı buna ayak uydurmak zorundaydık.

"Luzia," dedi sertçe yutkunup. Baygın bir şekilde ona baktım "Ne oldu Mera?"

"Onlar..."

"Evet."

"Onlar..."

İşimi bırakıp koltukta arkama yaslandım. Epeydir olduğu gibi bugünde iyi bir günümde değildim aslında. Dün gece de çok iyi uyumamıştım.

"Onlar vampir." Gözlerini kapatıp dudaklarını ısırdı. Gerçekten korkmuş görünüyordu. Benim aksime Mera insanlar ve vampirler arasında bariz farklar olduğunu düşünüyordu ve onlarla yaşamaya o kadar da hazır değildi. Sidra Dekatlon'un dönüşü onu epey sarsmıştı.

Yine de daha önce de vampir ziyaretçilerimiz olduğu için bu kadar gerilmesi normal gelmiyordu.

"Ve," dedim o yüzden.

"Bir kez kütüphanenin bugün ziyarete kapalı olduğunu söyledim ama onlar için kapalı olmayacaklarını söylediler."

"Yaa..." dedim bu defa kaşlarımı kaldırıp. Koltuğumdan kalkıp kıyafetlerimi düzelttim. Çifte standart uygulanmasına izin verecek değildim. Ne oldukları da kim oldukları da umurumda değildi bugün kütüphane ziyarete kapalıydı, nokta.

"Neredeler?"

"Girişte."

"Tamam, ben hallederim."

"Luzia-" diye durdurdu Mera ofisimin kapısından çıkmaz üzereyken. "Onlar biraz garip. Dikkatli ol, olur mu?"

Giriş holüne çıktığımda Erl onlara eşlik ediyor ve alttan alta uyarıcı bakışlar atıyordu. Bu hali beni gülümsetti. Değil üç vampir tek vampire karşı da pek şansı yoktu ama cesareti takdire şayandı.

"Merhaba," dedim dikkatlerini çekmek için. Bana döndükleri zaman Mera'nın ne demek istediğini anlamıştım.

Vampirler her zaman bizden birileriymiş gibi görünmeyi başarırdı. Dikkatli bakan gözler onlarda insan canlılığı olmadığını bilse de ilk bakışta ne olduklarını anlamak kolay olmazdı. Bu üç vampirden bir tanesinin ne olduğunu anlamak oldukça kolay ve bir o kadar ürkütücüydü. Kıpkırmızı gözleri ve kağıttan daha beyaz bir ölü kadar solgun teni vardı.

"Merhaba," dedim nazik olmaya özen göstererek. "Nasılsınız?"

Ortadaki beni lezzetli bir tatlıymışım gibi hissettirerek süzdükten sonra "Ne demek istiyorsunuz," dedi.

Bir an gözlerimi kırpıştırdım.

"Nasıl olduğunuzu sormak istedim yani umarım iyisinizdir."

"Neden?"

"Neden mi?"

Ne demek gerektiğine emin olamadım. Daha önce böyle bir tavra maruz kalmamıştım. Kim hal hatır sorulmasını sorgulardı ki.

"Nezaketen dedim," bariz bir şeymiş gibi kaşlarımı kaldırıp.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?" Bu defa diğeri konuştu ve biraz hoşnutsuz görünüyordu.

"Asistanımın da söylediği gibi, üzgünüz ama bugün kütüphane ziyarete kapalı."

"Üzgün görünmüyorsun," dedi buna karşılık olarak.

Derin bir nefes aldım.

"Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Yardımcı olmadınız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim yeniden. "Yarın gelirseniz seve seve size eşlik ederim. Kütüphane şu an temizleniyor."

Bir tanesi alay eder gibi güldü. "Yukarıdan temizlik sesi gelmiyor."

Bu cidden sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Belki de ara vermişlerdir, insanların dinlenmesi gerekir."

Ve bu söylediğim kesinlikle hoşlarına gitmedi. Erl koruyucu bir şekilde bana doğru birkaç adım attı ki buna gerek yoktu henüz korkmuyordum. Ve içimden bir ses güvendiğim bir şeyler olduğunu söylüyordu.

"Kütüphaneye gireceğiz," dedi.

"Kesinlikle girmeyeceksiniz," dedim.

"Bize sen mi engel olacaksın?"

Tatlı tatlı gülümsedim.

"Elbette hayır." Arka cebimdeki telefonu çıkardım, Vaha'nın numarasını çevirdim birkaç saniye bekledikten sonra "Evet," diye yanıtladı.

"Merhaba," dedim. "Kütüphaneyi ziyaret etmek isteyen üç kişi var ve bugün kapalı olduğumuzu söylememe rağmen ısrar ediyorlar."

"İnsan değiller?" Bu daha çok bir soru cümlesiydi. Şöyle bir vampirlere bakıp "Sanmıyorum," dedim.

"Telefonu onlardan birine verir misin?"

"Elbette." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp "Arkadaşım sizinle görüşmek istiyor," diye ortadaki vampire uzattım. Bir telefona bir bana baktı ama nihayetinde işaretiyle diğeri telefonu elimden alıp onun kulağına yasladı.

"Evet," dedi vampir telefona. Çok geçmeden "Herakles," dedi ve neredeyse eğleniyordu. Gözleri beni buldu, küçük ve dikkatliydiler. Böyle durumları genellikle Vaha hemen çözerdi ama bunu söyledikten sonra vampir yanındaki diğer vampire işaret etti ve telefon yeniden bana döndü.

"Efendim," dedim Vaha'ya.

"Sidra orada mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, neden?"

"Bırak ziyaret etsinler."

"Anlamadım."

"Luzia." Duraksadı. Sanki bir şey anlatmaya çalışıyordu. "Bırak kütüphaneyi ziyaret etsinler. Birazdan orada olurum."

Telefonu kapattı. Telefon hala kulağımdayken vampirlere baktım. Herakles? Olamazdı değil mi?

Yunan mitolojisine göre Zeus'un oğlu olamazdı?

Telefonu kapatıp arka cebime yerleştirdim. Bu iş Mera'ya vermek için fazla tehlikeli göründü birden gözüme. Ve açıkçası geri adım atmaktan pek hoşlanmayacaktım.

"Arkadaşınla görüştün mü?" diye sordu Herakles. Meydan okuyordu çünkü telefonda bana söylenen her şeyi zaten duyabilirdi.

"Arkadaşım sizden hoşlanmış olmalı benden kendisine bir ayrıcalık yapmamı rica etti."

"O halde arkadaşına bir ayrıcalık yap." Arkadaşına kelimesini vurgulayarak söylemişti.

"Buyurun." Elimle kütüphaneye çıkan çift katlı merdivenleri işaret ettim.

"Önce gidip temizliğin bitip bitmediğini kontrol etmek istemez misiniz?" Güldü.

"İstemem," dedim kendimi tutamadan. "Belki gidip biz de yardım ederiz." Espri yapmış gibi gülmeyi başardım en azından.

Üçü de beni neredeyse yok sayarak yanımdan geçti. Bir rüzgar esmiş ve saçlarımı savurmuş gibi hissettim. Varlıkları çok yoğundu.

Birkaç adım arkalarında onları takip ederken telefonumu yeniden cebimden çıkarıp Mera'ya Sidra'ya olanları haber vermesini ve Herakles diye birinin geldiğini söylemesini istediğim bir mesaj yazdım. Daha önce onunla sadece tinder üzerinden konuşmuştuk ve dün gece duyduğumdan sonra direkt ona ulaşmak biraz yüzsüzlükmüş gibi geldi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Vaha'nın tepkisinden sonra biraz gerilmiştim ama işimde çok iyi olduğumu biliyordum. Bu yüzden onların beni engellemesine daha büyük oranda korkutmasına izin verme niyetinde değildim. Nefesimi aldım ve kütüphanenin kapılarını açtım. Adamların kim olduğunu bilmiyordum ama belki buraya daha

sıkı bir güvenlik önlemi almanın zamanı gelmişti. Vaha olmasa çok zor durumda kalırdım.

"Sadece ziyaret mi özellikle görmek istediğiniz bir bölüm var mı?" diye sordum. Alışılagelmiş bir soruydu bu ama cevaplarını merak ettiğimi söylemeliydim.

"Her ikisi de." İsminin Herakles olduğunu öğrendiğim vampir buz gibi küçük gülümsemesi ile etrafı taradı. Başımı sallayarak bölümleri teker teker anlatmaya başladım. Kütüphane oldukça donanımlıydı bu yüzden dolaşması kısa sürmezdi ama vampir hızında saniyelerini alacağından emindim.

"Geçerken mi uğradınız," diye sordum kendimi tutamadan. "Sizi daha önce buralarda görmemiştim."

"Öyle mi?" Tek söylediği bu oldu. Konuşkan olmadıklarına ikna olup çenemi kapatmaya karar verdiğimde yavaş ve aheste adımlarla ilerliyorlardı. Vampir hızlarını kullanmayacaklarını anlamam uzun sürmedi. Vaha'nın bir an önce gelmesini en kötü ihtimalle Mera'nın Sidra'ya ulaşmasını istiyordum. Mera haklıydı, onlarla yalnız kalmak pek rahat değildi. Bu sadece istenmeyen müşterilerle ilgili değildi daha kötü bir izlenim bırakmayı başarmışlardı.

Herakles'in omuzlarına değen uzun ve bukleli altın sarısı saçları vardı. Kırmızı gözleri kağıt kadar beyaz teniyle insanlarda asla rastlayamayacağımız bir kontrast oluşturuyordu. Elinde bastondan bozma bir değnek taşıyordu. Uzun ve nakışlı beyaz sapı bana kemik görüntüsünü andırmıştı ve bu da pek hoşuma gitmemişti. Dizlerine kadar gelen palto giyinmişti. Üçü de simsiyah rugan makosen ayakkabılar giyiniyordu.

Diğeri, onun için telefonu tutan ve birkaç kez tek kelime de olsa konuşanın daha koyu saçları düzdü. Üzerinde bir takım elbise vardı. Hiç konuşmayan ise daha spor kıyafetler tercih etmişti. Onun kızıl saçları tıraşa ihtiyacı olan sakalları ile hemen hemen aynı renkti. Buralardan değillerdi ve burada kast ettiğim bu kasabadan olmadıkları değil, çok daha uzak bir geçmişe ait gibi görünüyorlardı.

"Buranın sorumlusu siz misiniz?" diye sordu Herakles.

"Evet," dedim. "Müze müdürüyüm. İsmim Luzia."

"Luzia," diye kendi kendine yeni bir tatlının tadına bakıyormuş gibi dilini damağında şaklattı. "Neden burada çalışıyorsunuz?" Tarih

bölümüne girdiğinde kalın bir kitabın omurgasında işaret parmağını dolaştırdı ama aradığını bulamamış gibi es geçti.

"Müzeyi seviyorum."

"Neden bu kasabadaki bu müze?"

"Neden olmasın?" diye sordum soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Meraklı görünmüyordu hatta cevabını bildiği soruları soruyormuş gibi görünüyordu ama soruları da pek önemli detayları içermiyordu.

Parmakları nihayet başka bir kalın kitapta durdu. Nadir eserler bölmesindeydi. Onu dokunmaması için uyaracaktım ama beklemeye karar verdim.

"Giordano Bruno'yu bilir misin?" diye sordu.

"Bir filozof olduğunu biliyorum." Ama açıkçası daha fazlasını bilmiyordum. Felsefe hiçbir zaman o kadar da ilgimi çekmemişti. Varlığımı göz önüne alırsak belki daha çok ilgi göstermeliydim.

"Engizisyon mahkemesi onu diri diri yaktığında biraz gösterişli bulmuştum ama kararları yüzünden onları kim suçlayabilir?"

Ağzım açık kalmıştı. Hayır, bunu bilmiyordum ama asıl dehşetimin sebebi onun bunu biliyor olması ve daha da ötesinde buna şahit olması.

"Yapma Herakles, o zamanlar kim biraz sapkın değildi ki?" Arkamdan duyduğum sese Tanrıya şükrederek dönmem biraz trajik olmuştu. Sidra ellerini arkasında birbirine kenetlemiş yüzünde alaycı bir ifadeyle içeriye girdi. Bana bakmamış doğrudan muhatabına doğru yürümeye koyulmuştu. Yanımdan geçerken neredeyse bana çarpıyordu, neredeyse. Yine de göz ucuyla bile bakmadı.

Herakles gülümsediyse bile bunu görmedim. Bize arkası dönüktü, hala elindeki kitabı inceliyordu. Ve neyse ki artık aramızda Sidra vardı. Şimdi onun da sırtını görüyordum. Üzerinde petrol mavisi uzun kollu bir tişört vardı açık renk keten bir pantolon giyinmişti. Kemerini ve ayağındaki kaliteli botları inceledim ve gereğinden fazla ona dikkat kesildiğimi fark edip gözlerimi kitaplara kaçırdım.

"Ama hepimiz diri diri yakılmadık," dedi Herakles cevaben.

"Elbette yakılmadık." Sidra yine alaycıydı ama arkasında olduğum için sırtının nasıl gerildiğini görebilmiştim. Kürek kemikleri hareketiyle belirginleşti.

Herakles kitabı kapatıp aldığı yere tam olarak aynı derecede kusursuz bir açıyla geri bıraktı. Döndüğünde Sidra'ya değil bana

bakıyordu. "Sevgili Luzia," dedi. "Onu daha fazla okumanı isterim."

Öneririm değil isterim, tuhaf bir yaklaşım.

"Felsefe o kadar ilgimi çekmiyor ama teşekkür ederim." Nezaketimden ödün vermemek için çabalıyordum. Kendi kişisel tarihi eserim geldiği için biraz rahatlasam da hala onlarla aynı ortamda olmak tekinsizdi ve bir an önce bu tuhaf ziyaretin bitmesini umuyordum.

"Ne büyük talihsizlik," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sidra artık gülmüyordu, oldukça ciddiydi ve ses tonu içeriye birkaç derece daha soğutmuştu. Herakles nihayet gözlerini ona çevirdi.

"Müzeyi ziyaret ediyordum." Sonra durdu. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Sidra kollarını insani bir refleksle göğsünde birleştirdi. "Müze benim." Belki gülümsemişti ama göremedim bana hala sırtı dönüktü. Söylediği şey Herakles'i gülümsetti.

İkisi arasındaki gerilimin patlamamasını umuyordum çünkü bariz bir gerilim vardı. Belki de oradan çıkmalıydım ama nedense göz kırpmamın bile fazla dikkat çekeceğini düşünmüştüm. Birbirlerini tanıdıkları ortadaydı. Bu Sidra'nın da o zamanları gördüğü anlamına geliyordu. Tanrım, yaşlarını hesaplamak imkansız gibi göründü birden gözüme. Acaba ben, önceki yaşamımda hangi yüzyılda yaşamıştım.

"Sen işine dönebilirsin müze müdürü," dedi Sidra. "Ben eşlik ederim misafirlerimize." Yine dönüp bana bakmamıştı ama şu an başka bir şey istemiyordum.

"Nasıl isterseniz," dedim. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ofisimdeyim." Başımla hafifçe selam verip adımlarımı normal hızda tutmak için ekstra çaba sarf ettim. Başka kimse bir şey söylemediği için büyük oranda memnundum. Kütüphanenin kapısını kapattım, merdivenlerden inerken hala yavaş olmaya özen gösteriyordum.

Kendimi giriş holündeki güvenlik odasına attım ve kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Güvenlik şifresini girip kamera görüntülerini açtım ve kulaklığı taktım. Sidra'nın güvende olacağını tahmin ediyordum ama yine de emin olmak istedim.

"Buraya müzeyi ziyaret etmek için gelmedin," dedi. "Şu kitapları bırak da amacını söyle."

"Haklısın eski dotum,"

"Biz seninle hiç dost olmadık."

"Pekala Dekatlon, o küçük kızın kim olduğu aşikar."

"Luxuria değil."

"Luxuria olmadığı da aşikar," dedi Herakles gülerek. "Luxuria olsaydı hala nefes alıyor olmazdınız."

"Aklından ne geçiyor?"

"Kızın tekrar doğduğu zamanın insanların bizim için tekrar ayaklandığı zaman olması bir tesadüf mü?"

"Tarih tekerrür edecek mi demek istiyorsun?"

"Birbirimizi anladığımıza sevindim."

"Onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Türünü ortadan kaldırmak istiyorum. İnsanlar yeniden bizim tehlikeli olduğumuza karar verdiler. Bu ilk olduğunda hepimiz sonuçlarıyla en acı şekilde yüzleştik. Ve çoğumuz masumduk."

"Artık çoğumuzun masum olduğunu zannetmem," dedi Sidra.

"En az insanlar kadar masum olduğumuz konusunda hemfikir olursun."

"Olabilir," diye kabul etti Sidra.

"Görüyorum ki kadına karşı yine bir zaafın var."

"Onu kimin öldürdüğünü hatırladığına eminim."

"Şüphesiz."

"O bizim türümüz için bir tehdit değil. İlgisi yok."

"Risk almamıza gerek var mı?"

"Var," dedi Sidra. "Bize saldırmayana saldırmayız."

"Eski yazıtlar."

"Benim için eskimez."

"Anlıyorum. Kızı kaçırmaya çalışma bu canımı sıkar."

"Bana ne yapacağımı söylemen de benim canımı sıkar."

"Cemiyet toplandı Dekatlon, ya bize katıl ya da çekil."

"Karşıtların lideri bu kasabada, uzun zamandır onu izliyorum. Akil Akmaner. Aileden zengin, güçlü bağlantılar ve reklam yüzü. Arkasında kimlerin olduğuna dair birkaç fikrim var ama ellerinde güçlü bir şey olduğunu da biliyorum. Ne olduğunu henüz öğrenemedim."

"Adam neden hala yaşıyor?"

"O sadece bir piyon. Arkasındakiler nasıl gizleneceklerini biliyor. Onu öldürürsen elindekini de kaybedersin. Bu zamana kadar etkisiz hale getirilen saldırılar kimin sayesinde oldu sanıyorsun?"

"Burada çalışmışsın."

Sidra cevap vermedi.

"Ne planlıyor?" diye sordu Herakles.

"Muhtemel bir soykırım ama nasıl yapacağından emin değilim."

"Konuşturalım."

"Telkin işe yaramaz, bizim yeteneklerimize karşı her türlü bağışıklığı kazanmış. Etrafındaki herkes de öyle. Bu birkaç yıllık bir plan değil, çok uzun zamandır buna hazırlandıkları açık."

"İnsan adalet sistemi?"

"Neler yaptığını biliyorlar, televizyonda vampir haklarıyla ilgili nutuk atsalar da soykırımı destekliyorlar. Çin'de ve Amerika'da deneyler yapılıyor, vampirleri telkin etmekle ilgili. Gücümüzü istiyorlar ama beynimizi ele geçirerek."

"İnsanoğlu..." dedi Herakles.

"Burası benim bölgem," dedi Sidra. "Alacağını aldın. Buradan uzak dur."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman sonuçlarına katlanırsın."

"Birlik olma vakti. Cemiyetle konuşayım, sana katılalım ve bu sorunu bu defa sonsuza kadar ortadan kaldıralım."

"Başka bir soykırımla mı?"

"Ne gerekiyorsa."

Kulaklığı çıkarıp ekranı kapattım. Duyduklarımı sindirmek için akıl sağlığıma ve zamana ihtiyacım vardı. Ofis koridorundan yürüyüp kalan herkese bugün erken çıkmalarını söyledim ve su borularıyla ilgili bir yalan uydurdum. Açıkçası onlar aşağıya inene kadar herkesin gitmesini istiyordum, kendim de dahil. Neyse ki insanlar işten çıkmak için her zaman hevesli olurlardı. Mera da çıktıktan sonra kapıda bekleyen Erl'ü gönderdim ve arabama bindim. Belki aşağıya indiklerinde kimsenin olmadığını görüp daha garipseyeceklerdi ama her halükarda çok da umurlarında olmadığına emindim.

Vaha geleceğini söylemişti ama gelmemişti. Onunla bir yüzleşme yapmamız gerekirken araya başka ve daha ciddi meselelerin girmesi inanılır gibi değildi. Doğrudan restorana gitmeye karar verdim. Reyna ile bu işi çözmeli sonra da bence birlikte bu kasabadan kaçmalıydık.

İyi haber Vaha'nın jeepi restoranın önünde değildi ama kötü haber Reyna'nın arabası da yoktu ve hatta restoran kapalı görünüyordu.

Saate henüz öğleden sonraydı yani tüm şartlar altında bu imkansızdı. İçeriyi kontrol etmek için arabadan indim, restorana doğru yürüdüm kapıyı açmayı denedim ama kilitliydi. Ellerimi pencereye yaslayıp içeriye bakındıysam da hiçbir şey göremedim. Telefonumu çıkarıp onu aramak üzereyken birisi elini ağzımın üzerine bastırdı, önce gözlerime sonra ağzıma bir bandaj yapıştırıp beni etkisiz hale getirdiler. Çırpınsam da bir yere varamadım. Bir arabanın kapısı açıldı, koltuğu hissettim, ellerimi ve ayaklarımı da bağladılar ama hiçbir şey söylemediler.

Bu gerçekten harika.

Kaçırılmak konusunda kendimi deneyimli hissetmeye başlamıştım. Çırpınmamın faydası olmayacaktı ben de gücümü saklamaya karar vererek sakin durdum. Arabanın gittiği yolu hissetmeye çalışıyordum ama sandığım gibi bozuk bir araziden gitmedik ve bugün hava oldukça kuruydu.

Araba durdu, indirildim. Soğuk hava, kapı açılışı, daha sıcak hava. Beni sıkı sıkı tutan kollar. Sıcak bir his. Vampire benzemiyorlardı ve bu şu an bana yeterliydi. Vampir düşmanlarım kesinlikle Luxuria'dan nefret ediyorlardı. Kadın ne yaptıysa hakkını vermişti.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi tanıdık bir ses. "Ona böyle davranmanızı söylememiştim."

"Anlaşılmasın dedin patron."

"Çıkarın şunları. Tanrım! Aptal herif."

Ve birden yeniden aydınlık.

"Akil?"

"Özür dilerim Luzia, gerçekten çok üzgünüm." Bacaklarımdaki ipleri de çözdükten sonra nihayet ellerime sıra gelmişti. Çok sıkı bağlamamışlardı ama yine de bileklerim acımıştı.

"Beni kaçırdın mı?" diye sordum inanamayarak.

"Hayır... Hayır. Asla. Sadece seninle konuşmam gerekiyordu ve isteyerek gelmiş gibi görünmeni istemedim. Başına bela açmamak için zorla alındığın izlenimini vermek istemiştim sadece."

"Ama neden..."

"Luzia," dedi kaşlarını kaldırarak. "Artık dürüst olmamızın ve gerçekten konuşmamızın zamanı geldi."

Şimdi ben kaşlarımı kaldırdım. Gözlerim etrafta dolaştı. Büyük bir ofis odasındaydık ama oldukça kişiselleştirilmişti. Daha önce burayı

gördüğümü sanmıyordum. Akil işaretiyle adamların çıkmasına neden oldu. Üzerinde her zamanki resmi kıyafetleri değil eşofman ve kazak vardı. Onun evinde olduğumuz izlenimini yaratmıştı bu da bende.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bana katılmanı, mümkünse ve olabilecek en basit şekilde."

"Ne için sana katılmamı?" Bunun bir iş teklifi olmadığına neredeyse emindim.

"Bu kader Luzia," dedi önümde eğilip. "Senin ve benim bir arada oluşumuz."

"Neyden bahsettiğini anlamadığıma son derece eminim."

"Bir şeyler içmek ister misin?" İçki rafını işaret etti. "Sıcak bir şeyler de olur, seni korkuttuysam gerçekten çok üzgünüm."

"Kahve lütfen."

"Elbette." Telefon etti ve iki tane kahve söyledi. Heyecanlı ve sabırsız görünüyordu.

"Bu vampirlerle mi ilgili?" diye sordum.

"Artık her şey vampirlerle ilgili."

"Lütfen açıklar mısın artık?"

"En baştan başlasak iyi olacak." Karşıma oturdu. "Luzia, ben sadece bir iş adamı olmak için yetiştirilmedim, ben vampir karşıtı olmak için yetiştirildim. Ailem nesillerdir bu davayı sürüyor. Çok daha eskiye dayanan köklü ailelerden bir tanesi. Ve dün gece emin oldum, senin kim olduğun konusunda."

Kahveler gelince sustu. Fincanları alıp birini benim önüme diğerini kendi önüne aldı ama sonra hemen ayağa kalktı. Kapının kapandığına emin olduktan sonra çekmeceden bir anahtar çıkardı, duvara gömülü dolabın arkasında kalan gizli bir kasayı açtı. İçinden birkaç şey çıkarıp yeniden karşıma oturdu. Masanın üzerinden önüme doğru önce bir kağıt itti. Bir şeyin fotokopisi olduğu belliydi. Renkli olsa da çok belirsizdi ama kendimi hemen tanıdım. Daha doğrusu Luxuria'yı hemen tanıdım. Yağlı boya bir tablo gibiydi.

"Bunun sende ne işi var?" diye sordum.

"O bizim için bir efsane," dedi hayranlıkla. "Tarihteki ilk vampir avcılarından ve bilinen tarihte en iyisi."

"Bizim onunla aile bağlarımız yok," dedim son derece kendimden emin bir şekilde. "Dış görüntümüz dışında hiçbir benzerliğimiz yok."

"Yanılıyorsun," dedi. "Bak. Luxuria büyük bir vampir topluluğunu yok etmesiyle biliniyor. İnsanlığın kurtuluşu. Vampirlerin en büyük korkusu çünkü efsanelere göre vampirler ne zaman insanlardan üstün hale gelirse onun ruhu yeniden doğacak ve onları yok etmek için bir kez daha savaşacak."

Kendi kendime güldüm. Sinirim bozulmuştu.

"Ben o değilim," dedim tekrar. "Savaşmam." Daha çok güldüm. "Tanrım!" Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Beni tanıyorsun," dedim karşısında durup. "Ben hiçbir şeyi incitmem. İncitmek de istemem. Bu benimle ilgili değil. Buna beni karıştırmayın. Vampirler bitti şimdi de avcıları mı? Hayır. Gerçekten hayır."

"İyi düşün Luzia," dedi. "Bu savaşmakla ilgili değil. Vampirler uzun zamandır toplanıyor ve bir şey için hareketleniyorlar. Artık kendi üstünlüklerini ilan etmek için hazırlar. Bu saçma sapan onlar da canlıdır onların da hakkı vardır zırvalıkları yüzünden çekinmeden çoğaldılar. Şu an dünyada birçok bölgede insandan daha kalabalıklar. Sözde başka bir insanı ısırma ve onu dönüştürme hakları yoktu. Kurallara uyacaklardı. Ama öyle yapmadılar. Şimdi bütün yönetimi elimizden almak istiyorlar. Gerçekten onların yasalarıyla onların izin verdiği gibi yaşamak mı istersin?"

"İstemem," dedim çabucak ve dürüstçe. "Ama ben katil değilim. Asker de değilim. Bunu yani insanları düşünmesi gereken yetkili kişiler var. Donanma var. Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Destek vermeni, sen destek verirsen ve insanlar senin yüzünü görürse korkmayacaklar. Daha fazla yandaş toplayabileceğiz."

"Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim ama bunlar benim için çok fazla tamam mı? Ben gerçekten gidiyorum Akil. Bunun içinde olamam. Vampirler canıma tak etti, vampir sorunları da öyle. Ben bir taraf değilim ve olmam da. Şimdi izin verirsen gitmek istiyorum."

"Sadece düşün," dedi büyük bir istekle. "Bütün bunların içinde olmaya ben de hevesli değilim ama insanlığa öylece sırtımı dönemem. Birileri bir şey yapmazsa kimse bir şey yapmamış olur. Hepimiz insan olarak bireysel sorumluluğumuzu almalıyız."

"Üzgünüm," dedim. "Gerçekten üzgünüm. Ne planlıyorsun bilmiyorum ama dikkatli ol ve aptalca bir şey yapma. Vampirler şakaya gelmez."

"Düşün," dedi yeniden. "Beni her zaman arayabilirsin. Ne olursa olsun."

"Teşekkür ederim, bu mesele aramızda kalabilir mi? Luxuria yüzünden peşimde yeterince vampir var ve kaçmak zorundayım. Bir de insanlardan kaçmak istemiyorum."

"Elbette," dedi. "Sen istemediğin sürece bunu kullanmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Kapıdan çıkarken tereddütlüydüm. Beni bırakmak istediler ama bunu istediğimi sanmıyordum. Nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Gerçekten beni evine getirmişti. Merkezden uzakta değildik, yol üzerinde bildiğim birkaç yer vardı. Telefonum ve çantam arabada kalmış olsa da buradan kendim dönebilirdim.

Kollarımı göğsüme bağladım. Luxuria git gide daha büyük bir bela haline gelmeye başlamıştı.

Yol üzerinde Vini'nin çalıştığı kasabanın yerel kütüphanesini görünce rahatladım. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Benim çalıştığım malikane özelleştirilmiş bir müzeydi ama burası kasabanın kendi sahip olduğu bir yerdi o yüzden ziyaretçileri daha günlük ve bizimkine nazaran daha az gösterişsiz olurdu.

Gücenlikle selamlaştıktan sonra içeriye girdim ve girişte bekleyen personele Vini'nin orada olup olmadığını sordum. Bir telefon açtıktan sonra beni odasına aldılar. Neredeyse üşümeye başlamıştım ve bu benim için oldukça tuhaftı.

"Gel, Luzia," dedi Vini. İzlediği şeyin sesini kısıp bana eşlik eden arkadaşına teşekkür etti. "Bir şey içer misin?"

Bir kahve daha söyledim ama bu defa içmek için. Akil zaten karışık olan kafamı içinden çıkılmaz bir hale getirmişti.

"Hangi rüzgar attı seni buralara?"

"Uzun hikaye," dedim sadece nefes vererek. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Elbette. Sen iyi misin?"

"Elimden geldiği kadar."

"Son haberler seni de mi geriyor. Açıkçası ben çok ürkütücü buldum." Söylediği kadar tedirgin görünüyordu. Benimle konuşurken pencereden dışarıya bakmayı da ihmal etmedi.

"Hangi haberler?" Ben artık yetişemiyordum çünkü ve kimin neyi ne kadar bildiğini de anlamıyordum. Benden daha çok şey bilen çok

kişi vardı. Birçok açıdan düşman kazanıyordum ama konunun hiçbir şekilde benimle bir ilgisi yoktu.

"Vampir toplulukları," dedi. Bilgisayar ekranını bana çevirdi. Haber bülteni açıktı. "Dün geceden beri herkes topluluk halinde dolaşan vampirleri ihbar ediyor. Birkaç yerde polisle çatışmaları olmuş. Yaralananlar bile var. İnsanlar onların ne yapmaya çalıştığını anlayamıyor."

"Gerçekten ürkütücü," demek dışında elimden bir şey gelmedi.

"İşte, telefonum." Bana uzattı, Reyna'nın ezberimdeki numarasını çevirirken iş arkadaşı kahvelerimizi getirdi. Kaç kez çaldırdıysam da Reyna'nın telefonu cevap vermemişti. Malikaneyi boşalttığım için orayı aramamın bir anlamı olmazdı. Sadece ofis numaramı biliyordum. Ezberimde başka numara da yoktu.

"Ulaşamadım, teşekkür ederim."

"Biraz sonra döner belki, burada kalsın." Telefonu masanın üzerine bırakınca minnettar oldum. Bu normalliği bir an ne kadar unuttuğumu fark etmek ise benim için sarsıcı oldu.

"Sosyal medya çalkalanıyor," dedi Vini sadece bir sohbet konusu açmaya çalışıyormuş gibi. "İnsanlar endişeli ama bazıları da delirmiş gibi onların tarafını tutuyor. Tüm dünya ayağa kalkmış halde. Bazı ülkeler vampirlerle ilgili yeni kısıtlamalar getirmiş. Bir süre seyahat etmeleri yasak. Oldukları bölgede kalmalarını istiyorlar. İnsanlar da akın akın vampirlerin kalabalık olduğu bölgelerden kaçmak istiyormuş."

"Dünya zıvanadan çıkıyor yani," dedim kahve fincanını dudaklarıma yaslayıp. Bunların hiçbiri iyi haber değildi. Ortalık sandığımızdan daha çok karışacaktı. Olası bir insan vampir savaşından canlı çıkma şansımız olduğunu düşünmüyordum. Bunu neden yapıyorlardı?

"Mısır'dan bir teklif almıştın," dedim Vini'ye. "Son durum ne?"

"Kabul ettim. Birkaç hafta içinde işleri devredip gidiyorum."

"Ya..." Sonra dudaklarımı ıslattım. "Sence bir kişilik daha yerleri var mıdır?"

"Gelmek mi istiyorsun?"

Emin değilim ama gitmem gerektiğini düşünüyorum. Mantıklı olmam gerekiyordu, duygularımın beni ele geçirmesine izin

veremezdim. Sidra haklıydı, ona aşık olamazdım. Çoktan olmadıysam tabii.

"Bir süredir farklı işler yapmayı istiyorum," dedim. "Burada yapacağım her şeyi yapmışım gibi hissediyorum. Farklı deneyimlere ihtiyacım var."

"Senin için zevkle konuşurum," dedi. Mutlu görünüyordu. "Aslında bu beni çok rahatlatır çünkü bildiğin gibi endişe içindeydim. Tanıdık biri ve işleri benden daha iyi bilen biri kendimden emin olmamı sağlar."

"Bana haber verirsin," dedim. "Teşekkür ederim, ben kalkayım artık." Yarısı bile içilmemiş kahve fincanını masanın üzerine bıraktım.

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır ama uber çağırırsan sevinirim."

"Elbette." Telefonunu yeniden eline aldı. Uygulamadan araç çağırdıktan sonra benimle birlikte beklemek için dışarıya çıktı. Eskiden burayı da ne kadar sevdiğimi hatırladım. Haftada en az bir kez ziyarete gelirdim.

Araç bizi çok bekletmedi, Vini ile vedalaşıp haberleşmek üzere sözleştikten sonra arabaya bindim. Ücreti ödemem için her ihtimale karşı bana biraz borç vermişti, çekinsem de ona minnettardım. Gitmek istediğim caddenin ismini verdikten sonra yaslandım. Doğrudan malikaneye gitmek istememiştim ve aklım Reyna'ya takılmıştı. Dün en son beni arayacağını söylemişti ama ne gündüz ne de akşam ona ulaşamamıştım. Vaha'da malikaneye geleceğini söylemişti ama gelmemişti hem de belli ki Herakles gibi çok önemli bir durum söz konusuyken bile. Başlarına bir şey gelmiş olmasından endişe ediyordum.

"Burada inebilirim, teşekkürler." Ücreti ödedikten sonra Vini'nin bana karşı oldukça cömert olduğunu gördüm. Paranın yarısı bile gitmemişti. Kalanını pantolonumun cebine sıkıştırdım. Reyna'nın evinin olduğu sokaktan içeriye girdim. Bu tarafta sokaklar dar ve uzun oluyordu. Dün geceden sonra ve duyduğum haberlerden sonra bu biraz rahatsız edici gelmeye başlamıştı.

Önce rüzgar sandım, kuvvetli bir rüzgar ama sonra kendimi duvara yaslanmış halde buldum. O kadar ani dönmüştüm ki kafamı çarpacağımı sandım ama duvarla başım arasında yumuşak bir şey

duruyordu. Diğer elini ağzımın üzerine bastırmıştı. Gözlerim kocaman açıldı ama Sidra'nın kara gözlerini görünce çırpınmayı kestim.

"Şşş," dedi sadece. Başımı salladım. Elini geri çektiğinde derin bir nefes aldım ama kalbimin atışını durduramıyordum. Son günlerde kaç kez ödüm burnuma gelmişti?

"Nereden geliyorsun?" diye sordu kollarını iki yanımdan duvara yaslayıp. Pek mutlu görünmemesini nereden geldiğimi bilmesine bağladım. İlk anlaşmamız; yalan söylemek yok. Ama zaten saklamayı düşünmüyordum hatta doğrudan olduğu gibi ona her şeyi anlatmayı düşünüyordum.

"Akil benimle konuşmak istedi."

"Konuşmak için seni kaçırmayı mı seçmiş, bu dönemde insanlar böyle mi flört ediyor?"

Gözlerimi devirdim.

"Hayır, başım belaya girmesin istemiş. Kendi isteğimle görüştüğümü sanmayın istemiş. Kendi çapında beni korumaya çalışıyor."

Parmaklarını şakaklarımda hafifçe dolaştırdı. "Korusun da görelim."

"Korunmaya mı ihtiyacım var?" Ve bir an ihtiyacım olduğunu hissettim ama sanıldığı şekilde değil.

"Hava karardı," dedi. "Burada benimle ara sokakta tek başınasın." Parmakları elmacık kemiklerimi okşadı, birkaç saç tutamını yüzümden çekti, nefesi rüzgara karışıp resmen üzerime hücum etti. Çok hoş ve kendine özgü kokuyordu.

"Tamam," dedim onu hafifçe iterek ama pek yerinden oynamadı. "Eminim bunun kulağa korkutucu gelmesini istiyorsundur ama beni sadece heyecanlandırıyorsun o yüzden kes şunu."

Önce kıkırdadı sonra teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp bir adım geri çıktı. Ve ben söylediğime pişman oldum.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum.

"Gözüm her zaman üzerinde bir tanem."

"Şunu söylemeyi kes, kalbim ona yaptıkların için normal bir insan ömrü kadar dayanamayacak!" Ormanda da bana bunu söylemişti ve o an alay ettiği için kendimi ciddiye almamaya ve bunun üzerine düşünmemeye ikna etmiştim. Tekrarlamasına gerek yoktu. Benim de kendimi kontrol etme konusunda bir sınırım vardı sonuçta.

"Anlat bakalım, arkamdan ne işler çeviriyorsun?" Ellerini cebine koydu, ifadesi yine koyulaştı. Yine gözlerimi devirecektim ama kendimi tuttum.

"Luxuria ile benzerliğimi yakalamış. Kendisi onun büyük hayranı. İkimizin bir araya gelişini kader olarak yorumluyor."

"Hah!" dedi küçümser bir şekilde. "İnsanlar kaderi kendi istedikleri gibi yorumlama konusunda sınır tanımıyor. Her şeyin sizinle ilgili olduğuna ne kadar eminsiniz. Yıllar insan küstahlığından hiçbir şey götüremedi."

"Harika," dedim kollarımı birbirine bağlayıp. "Önce Luxuria yüzünden bana demediğin kalmamıştı şimdi de insanlar yüzünden. Öldürsene beni artık."

Gülümsedi.

"Bunu söyleme," dedi. "Özellikle şu anda. Şakasını bile yapma."

"Nedenmiş?" Ona sık sık bunu söylüyordum aslında ve bir ara ciddiye alırsa diye endişelenmeye başlamalıydım. Daha önce yapmadığı şey değildi nihayetinde.

"İşinde hiç iyi değilsin müze müdürü," dedi. "Mila geçen ay öldü, yerine birini bulamadım ve sandığımdan daha çok iş yapıyormuş biliyor musun? İstediğim kanı bulmakta hiç zorlanmazdı ama ben o öldüğünden beri on yıllardır tükettiğim kanı bulamıyorum. Buz dolabı haftalardır boş."

Gözlerim kocaman açıldı. "Öldü mü?" Mila'yı sadece bir iki kez görmüştüm. Sidra ilk geldiği zaman onunla ilgili direktifler veren kişisel asistanıydı. Sidra buradayken ne olduklarını hiçbir şekilde bilmediğim diğer işlerini Mila yönetiyordu.

"İlk duyduğumda önemsememiştim ama işini iyi yapan birilerini bulmak zormuş."

"Ca na var."

"Tetikleme beni, biraz önce uzun zamandır beslenmediğimi söyledim." Bunu söylerken dudakları kıvrıldı, simsiyah gözleri çıplak boynuma doğru kaydı.

Luzia, bunun seni ürkütmesi gerekiyor heyecanlandırması değil ve kalbim lütfen bizi ifşalamayı kes, böyle hızlı atarsan nasıl çaresiz göründüğümüz hakkında bir fikrin var mı?

"Tamam," dedim kalp atışlarımın hızlanmasına güldüğünde. "Sana borçlu sayılırım, biraz içebilirsin ama bitirme lütfen." Boynumu ona

doğru çevirdim. Bu onu daha çok güldürdü.

"Hayatta kalırım," dedi. "Buna gerek yok."

"İç işte," dedim. "Sonra biraz konuşalım ama olur mu hem sana söyleyeceğim şeyler var."

Gözlerime baktı ve sanırım bunu gerçekten isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu. Herkesin sandığı kadar dert etmiyordum. Başka bir vampir olsa eder miydim, muhtemelen ama o söz konusu olduğunda hayır. Bana fiziksel bir zarar vermeyeceğini düşünüyordum. Ve bunun için bu kadar çekimser olması da ona karşı gardımı eritiyordu. Gözlerim kimse var mı diye etrafı taradı ama bu biraz aptalcaydı, o zaten kim bilir kaç yarı çapımızdaki her şeyi duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordu.

"Bu kadar ağırdan alırsan kalbim buna dayanmayacak," dedim. Yavaş yavaş yaklaşıyordu, önce parmakları saçlarımı geriye çekti ve bunu yaparken omzuma dokunmaktan çekinmedi. Bundan haz mı alıyordu bilmiyorum ama ben kesinlikle alıyordum ve maalesef insan vücudum bunu saklamak konusunda berbattı.

Dudaklarını hafifçe boynuma değdirdi, rüzgar bile ondan daha kuvvetliydi. Dokunuşunu varla yok arasında hissediyordum. Nefesi boynuma çarptı. Dudaklarının tenimin üzerinde yavaşça açılışını hissettim. Üst dişleri tenimi hazırlamak ister gibi nahoş bir kıpırdanma yarattı. Asıl dişlerinin sesini duydum sanki. Ağzını hafifçe geriye çekti, dişlerin etimin üzerinde açılışını hissettim ve sonra nefesimi kesecek bir şekilde ısırdı. Bütün bedenim aynı anda aynı his tarafından sarmalandı. Ruhumu içimden çekiyor gibiydi. Aynı anda hem kanının bedenimden çekilişini hem dudaklarını hissediyordum. Tüm sinir sistemim ve hormonlarım uyarılmıştı.

Bir eli boynumu desteklerken diğer eli belimden beni kendine doğru çekmeye başladı. Dans ederken bile bu kadar yakınlaşmamıştık. Omzunu kavrayıp sıkıca tutundum. Acıdan değil zevkten titreyecek hale gelmiştim. Baskısıyla birlikte sırtım gerildi, kısa olan kazağım hareketimle daha yukarı çıktı. Parmakları çıplak tenime düştü, ikimizin ısısı çarpıştığında parmaklarını sıktı. Şu anda beni öpmesi için ayaklarına bile kapanabilirdim. Kanımı son damlasına kadar içse muhtemelen bunu anlamazdım.

Dişlerini çekti, dudakları delinmiş tenimin üzerinden akan kanı emerken artık kendimi tutamadım ve dudaklarımın arasından bir

inleme çıktı. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Üzerimden doğruldu, yaranın üzerinde parmaklarını dolaştırıp tamamen geri çekildi.

"Biliyor musun," dedim gözlerimi açmadan. "Beni böyle öldürebilirsin."

"Sanırım yapabilirim," dedi. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Kanından kendi tadımı alabiliyorum, bu kaç asırlık ömrümde ilk kez deneyimlediğim bir şey oldu."

Gözlerimi açtım. Daha önce kimseye kanından vermemiş miydi? Yani daha önce kimseyle kanını paylaşmamış mıydı?

"Sana aşık olmamam gerektiğini söyledin, o halde beni etkileyip durma."

"Ben hiçbir şey yapmasam da sen etkileniyorsun."

"Doğru ama en azından hiçbir şey yapma. Ben sadece bir insanım." Ateş basmıştı resmen. Ellerimle kendimi yellemek istiyordum ama rezil olma kotamda hala biraz yer olduğunu düşündüm.

"Denerim," dedi.

"Pekala..." Düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Burada yolumu kesmenin bir sebebi var mı? Reyna'ya ulaşamadım ve onu merak ediyorum. Gidip baksam iyi olacak."

"Vaha ile birlikte. Bugün bir saldırıya uğradı ama iyi."

"Ne?" Eve doğru giderken karnımdan beni yakalayıp geri çekti.

"Evde değiller. Güvenli bir yerdeler. Sana bakıcılık yapma işi de bana kaldı."

"Biraz önce senin karnını doyuran bendim, kim kime bakıcılık yapıyor acaba."

"Gerçekten komiksin."

"Reyna'ya ne oldu?"

"Birkaç vampir yolunu kesmiş, biraz hırpalamışlar."

"Ne dediğinin farkında mısın? Onu görmem lazım. Ona götür o zaman beni."

"Sevgilisinin vampir çetesi lideri ona bir şey olmaz, kendini düşün sen."

"Kim saldırmış?"

"Eşkâl istemedim ama öldüklerine son derece eminim."

"Vampirler vampirleri hiç düşünmeden öldürüyor ve bu sorun değil ama insanlarla bir savaşa girmeye hazırlanıyorsunuz." Hızlı hızlı

soludum. "Ben gerçekten anlamıyorum," dedim. "Bütün bunları neden yaşadığımızı anlamıyorum."

"Basit bir tanem. Doğada büyük balık küçük balığı yer ama sonra bir insan gelir ve oltasını atar. Oltasına tuttuğu yetmez sonra büyük bir ağ atar. Ağı ile tuttukları yetmez sonra gider okyanusta avlanmaya başlar. Girebildiği her yere girer, inebildiği her yere iner. Yapamazsa yapabilecek teknoloji geliştirir. Hayvanlar ve vampirler basit canlılardır, beslenir ve yaşarlar. Ama insanlar her zaman daha fazlasını ister, insanlar yetinmez ve her zaman kendilerini haklı çıkaracak bir bahaneleri mutlaka vardır."

"Bütün insanlar değil," dedim.

"Sorun da bu. İnsanoğlunun bir şeyin peşinden gitmesi için kalabalığa ihtiyacı yoktur. Yanına iki tane destek bulan herkes her şeyi hak buluyor kendinde. Ve bütün savaşlar inan bana yanına iki tane destek bulan aptallar yüzünden başladı. Oradaydım, neler olduğunu gördüm."

"Planınız ne o zaman?" diye sordum. "Bütün insanları yok etmek mi?"

"Bizi dinlemişsin."

"Seni onlarla orada bırakıp hiçbir şey yapmadan duracak değildim," dedim. "Senin için endişelendim ama duyduklarımdan sonra kimin için endişelenmem gerek emin değilim."

"Benim için mi endişelendin."

Yani der gibi omuzlarımı kaldırdım.

"Sonra da gidip vampir karşıtı sevgilinle planlar mı yaptın?"

Gözlerimi kıstım. "Haberin olsun böyle imalı konuşursan beni kıskandığını düşünürüm."

"Dinliyorum," dedi hiç ihtimal bile vermezmiş gibi.

"Dediğim gibi Luxuria ile olan benzerliğimizi keşfetmiş. Vampir karşıtlarının arasında epey popülermiş eski sevgilin. Ya da ölü sevgilin mi demeliyim? Ona benzediğim için davalarına destek olacağımı düşünüyor. Beni görmek onlara güç verebilirmiş. Vampirlerin bir şeyler planladığını düşünüyor ki haklı olmasına rağmen ona bu konuda bir şey söylemedim sadece katılmayacağımı belirttim ve dikkatli olmasını vampirlerin şakaya gelmediğini söyledim."

"Bunu söylemek için mi seni kaçırmış?"

"Kaçırdığını gördüysen neden müdahale etmedin senin yerine başkası öldürür de kurtulursun diye mi düşündün?"

"Dışarıdan dinledim, özür dileyip durması çok sıkıcıydı."

"İnanılmazsın."

"Biliyorum. Başka bir şey söyledi mi ya da gösterdi mi planlarıyla ilgili?"

"Dinlemişsin zaten neden soruyorsun?"

"Dinlediğimi tahmin eder diye düşünüyordum ama sandığım kadar kafası çalışmıyor herhalde. Tuhaf. Aslında ses geçirmeyen bir odası da var ama sanki-"

"Beni mi denedi?" diye sordum inanamayarak.

"Olabilir belki de sana ne yapacağımızı görmek istiyordur."

"Beni korumaya çalışıyordu," dedim. Akil'i savunmak istememiştim ama bana zarar vereceğini zannetmiyordum hatta ona katılmam konusunda oldukça heyecanlıydı. Bence biz biraz abartıyorduk. Sonuçta Reyna'nın orada almışlardı beni.

Birden ayaklarım yerden kesildi sonra birden her şeyi ters görmeye başladım. "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Beynine kan gitsin biraz," dedi. Beni resmen omzuna atmıştı. Hareket etmeye çalışınca tek eli bacaklarımı sardı. Başım sırtını görüyordu ve güzel bir sırtı vardı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim hareket etmeyi bırakıp yanağımı sırtına yaslayarak.

"Korusun da görelim," dedi yine.

|Bölüm sonu!

Umarım bölümü sevmişsinizdir.

Bu sefer heyecanlı değil düz bir yerde bıraktım valla...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, muhtemelen bir sonraki Cumartesi günü sizinle olur^^

Çokçok sevgiler ve öpüşler!

Instagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

16. BÖLÜM: LUZIA ve SİDRA

Herkese merhabalar!

Ve keyifli okumalar çünkü olaylar olaylar...

Yıldıza dızzz lütfen.

NP: The Weeknd, Kiss Land

******

Arabanın içi sıcacıktı. Kollarımı etrafıma doladım. Bu aralar garip bir şekilde üşüyordum. Üzerimde hem bir ağırlık hem de kendimi kollarına bırakmaya çok korktuğum ama aynı zamanda bırakmayı çok istediğim bir mutluluk vardı.

Çünkü yanımdaydı.

Radyoyu açtı ve neredeyse şarkıya eşlik edeceğini düşündüm. Araba kullanırken onu izlememe bir şey demedi, ben de bunun keyfini çıkardım. Nereye gittiğimizi sormadım çünkü umurumda değildi. Şimdi arabayı sürse ve hiç durmasa, kasabadan kilo metrelerce uzaklaşsak muhtemelen yine bir şey demezdim. Ve bu korkunç his beni her şeyden daha fazla ürkütüyordu. Dengesini yitiren zihnime onunla ilgili dolup taşan çok fazla an vardı ve bu aralar onun ani değişimi beni düşündürmek zorundaydı. Luxuria hakkında söylediklerinde takılmıştım, kalbimin bu yüzden onun seçtiğini söyleyip durmasıyla ilgili.

"Nereye?" diye sordum bu yüzden. Öylece peşinden gelmeyeceğimi bilsin istedim. Öylece peşinden gitmeyeceğimi bilmek istedim.

"Bir randevu istemiştin," dedi. "Onu alıyorsun."

"Çok kabasın biliyor musun?"

"Seni randevuya çıkarıyorum Luzia," dedi bu defa daha yumuşak ama alaycı bir şekilde.

"İnsanlar bu çağda önceden haber veriyor." Koltukta hafifçe kayıp dizlerimi ön tarafa yasladım.

"Seni memnun etmek çok zor."

"Nezaket senin için çok zor."

"Nasıl dersen." Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Bu kadar güzel gülümsemese ona daha çok karşı koyabilir miydim diye merak ediyordum.

"Nereye gidiyoruz söylemedin," dedim yeniden.

"Evet," dedi. "Söylemedim."

Yanaklarımı şişirip bıkkın bir nefes verdim. Birden ona sinir olmuştum. Söylediği şeyler batıyor ve rahatsız ediyordu. Neredeyse beni eve bırakmasını söyleyecektim ama sesimi çıkarmadım. Aklında ne olduğunu merak ediyordum. Belki ondan nefret etmem için bir neden verirdi bana.

Daha doğrusu; bir neden daha verirdi.

Araba patika boyunca ilerledi. Aklımın bir köşesinde Akil'in söyledikleri diğer köşesinde Reyna vardı. İyi olduğunu umuyordum, telefonu hala kapalıydı. Vampirler tarafından saldırıya uğramış. Önce vampirler tarafından kaçırılıyor sonra saldırıya uğruyor. Aynısı kısmen benim başıma da geliyor.

"Dün gece o kadar vampir neden sokaklardaymış?" diye sordum. Birden aklıma gelmişti. Aklımdan çıkması normal değildi ama bu aralar tam bir baş rol hayatı yaşadığım için olay üzerine olay yaşanıyordu.

"Senlik bir şey yok."

"Bana doğru düzgün cevap vermeyeceksen beni bir yerde bıraksana."

"Dikkat et," dedi. Biraz bağırmış olabilirdim ama pişman değildim. "Bırakıveririm."

"Ona ne şüphe."

"Bugün biraz huysuz musun?"

"Zaten gideceğim," dedim. "Senin de istediğin gibi. En azından bana bazı cevapları çok görme. Kafamda bin tane soru işaretiyle yeni bir hayat kurmak istemiyorum."

"Sen karşılığında bana ne vereceksin?"

"Bu kadar çıkarcı olmak zorunda mısın?"

"Belki ben de senden kalan bir şeyler istiyorumdur."

"Ölü sevgilini anman için sana birkaç fotoğrafımı bırakırım onlardan birini duvara yapıştırıp üzerine bıçak falan fırlatırsın."

"Düşünme şeklini sevdim," dedi.

Ca na var.

Gerçekten gidecek miydim? Gerçekten gitmek istiyor muydum? Gerçekten gitmeli miydim? İlk soru dışındaki ikisinin cevabı kesin bir evetti ama ilk soru çok şüpheliydi. Ama üç sorunuz varsa ve ikisi aynı cevaba sahipse üçüncünün bir önemi olmamalıydı. Belki de beni huzursuz eden şey buydu.

"Lütfen beni yine Luxuria'yı götürdüğün bir yere götürme."

"O zaman bu kasabadan ve hatta kıtadan çok uzaklaşmamız gerekecek."

"Bütün kıtanın her metre karesinde ayak izleriniz mi var?"

"Çoğunlukla."

"Sinir bozucu."

"Kıskandın mı?"

"Belli ki." Sonra durup ona döndüm ve işaret parmağımı kaldırdım, "Sakın *bu onun çok hoşuna giderdi* deme yemin ederim seni öldürmeye teşebbüs ederim."

"Hiçbir koşulda bana saldırmayacağını söylemiştin."

"O zaman seni öperim."

Ani bir frenle öne doğru savruluyordum ama emniyet kemeri hareketimi kısıtladı. Ön tarafa yasladığım dizlerim neredeyse bükülüyordu, son anda aşağı çekmeyi başardım. Elimi göğsüme bastırıp ani korkunun yok olmasını bekledim, ona dönerken gerçekten şaşkın, korkmuş ve kızgındım.

"Ne halt ediyorsun?"

Durmuş öylece karşıya bakıyordu. O kadar dikkat kesilmişti ki benim görmediğim bir şeyi gördüğünü düşündüm. Başımı ön camdan dışarıya çevirdim ve görebildiğim kadar etrafı kolaçan ettim ama karanlık, ağaçlar, yol ve bizden başka hiçbir şey yoktu. Bir heykel kadar sessizliğinden ne anlam çıkarmam gerektiğini bile bilmiyordum.

"Sidra..." dedim neredeyse endişeli bir şekilde. Vampir kalp krizi geçirdiğini falan düşünmeye başlayacaktım.

İsmini söylemem uykudan uyandırmış gibi gözlerini kırpıp irkilmesine neden oldu. Bir saniyeliğine bana baktı, arabayı yeniden çalıştırdı. Direksiyonu iki eliyle tutup yolda ilerlemeye koyuldu. Bir yanıt ya da tepki yoktu. Aklımdan onlarca ihtimal geçiyordu ama en baskını geçmişten bir anı ya da geçmişten bir trajedi olmasıydı. Yaslandım ve ben de sessizliğini taklit ettim. İşte hep böyle olacak dedim, hep şüphelerle çevrili olacak etrafın.

Benim sandığımdan daha az, senin sandığından daha çok benziyorsun.

Çok yorulmuştum. Ama beni esas yoran buna katlanmak istememdi. Bir dalganın kıyıya vuruşu gibi ona çekilmemdi. Bir an çok mutlu sonra dünyanın mutsuzluğuna sahipmiş gibi hissetsem de bununla baş edebileceğimi düşlememdi.

"Her şey neden bu kadar yanlış ve her şey neden bu kadar doğru..." diye mırıldandım. Her şey neden bu kadar keyifli ve neden bu kadar yorucu.

"Seni öldürmek istiyorum," dedi nihai sessizliğini bozduğunda. "Seni o kadar çok öldürmek istiyorum ki kendimle nasıl bir savaş verdiğimi tahmin edemezsin. Sonra sana bakıyorum, arada uçurumlar var ama uçurumları birbirine bağlayan köprüler var. Değişkenler var. Değişmeyen tek şey, o ol ya da olma, ona benze veya benzeme, bu kasabayı gözümü kırpmadan öldürür ve gözümü kırpmam ama kim olursan ol bin tane yaşam olsa bininde de sana kıyamam."

O kadar çarpılmış hissettim ki kirpiklerim ağrımaya başladı. Gözlerim sızladı. Ürperdim ve göğsümde şiddetli bir ağrı hissettim. Bir anlığına, sadece bir anlığına karşıdan bir araba gelmesini ve bize çarpmasını istedim. Bunun, böyle hissetmenin bitmesini istedim. Bir an her şey, hepsi, o, ben o kadar ağır geldi ki yere yığılmak istedim.

Ona döndüm, emniyet kemerimi çıkardım, kolundan tuttum, kendime doğru çevirdim, uzandım, düşünmedim dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. Düşlediğimden daha serin bir histi. Arabayı kullanıyor olmasına rağmen ne arabayı ne de beni durdurdu. Dudakları benim dudaklarımın arasında telaşsız bir şekilde hareket ediyordu. Ona karşı bir açlık besleyen bendim. Ona karşı hiddetli olan da bendim. Ne karşılık veriyordu ne karşı koyuyordu. Yapmama izin veriyordu. Bir öpücük bile değildi. Kendimi geri çektim ve bu utançla nasıl yaşayacağımı düşünmeye koyuldum.

"Bu bir saldırı mıydı?" Hafifçe gülümseyerek yola döndü.

"Espri çabanı takdir ediyorum ama bu durumu daha az zavallı göstermeyecek." Gözlerimi kapatıp görünmez olduğuma kendimi ikna etmeye çalıştım. Sesim çok zayıf çıkmıştı ki bu hiç beklenmedik değildi.

"Sen zavallı değilsin."

"Daha iyi bir tanımın varsa şu an çok işime yarar."

"Cesursun."

"Küçük bir çocuğu avutmaya çalışıyorsun. Biraz önce yaptığında tam olarak buydu."

"Sen bir insansın," dedi. "Kendine çok yükleniyorsun."

"Hala çok kötü hissediyorum."

"Bunu konuşacağız." Arabanın yavaşladığını fark edince gözlerimi araladım. Ormanın içinde bir yere doğru döndü. Ağaçların arasına girdi, bozuk bir toprak yolda sarsılarak biraz daha ilerledik. Farların aydınlattığı bir yel değirmeni gözüme çarpan ilk şeydi. İkinci oldukça eski görünen kocaman bir kuyu oldu. Sonra arkadaki büyük yeri gördüm. Bir ev gibi değildi, kulübeden daha büyüktü, ahşap bir ahıra benziyordu ama büyük bir arazinin üzerine kurulmuştu.

"İşte geldik." Arabadan ilk inen o oldu. Bir an gözüm onun kalktığı koltuğa kaydı, o tarafa kayıp arabayı çalıştırıp buradan kaçabilir ve sonra eşyalarımı alır kasabayı terk eder ve bunlar hiç yaşanmamış gibi dünyanın bambaşka bir ucunda sefil bir hayat sürerdim.

"Çık dışarı." Kapıyı açıp başımda dikildi. Yanağımın içini ısırıyordum. "Hadi," dedi. "Beni zor kullanmak zorunda bırakma."

Neredeyse gülecektim. Acele etmeden ağır ağır kendimi dışarıya attım. Kapıyı kapattığında birkaç adım ilerlemiş etrafı seyretmeye çalışıyordum. Kasabanın bu tarafını bilmiyordum, birilerinin bildiğinden de emin değildim. Ormanın çok uzak bir kısmında kalıyordu. Amazon ormanlarını korumak için bazı yerlerine giriş yasaktı, o taraflarda olduğumuza neredeyse emindim ama burası fazla özel mülk gibi görünüyordu. Bakımsız ya da terk edilmiş değildi. Aksine hem yel değirmeni hem de ahşap yapı oldukça iyi durumdaydı. Kuyu için aynı şeyi söylemezdim.

"Burası insanları öldürdüğün yer mi?" Kollarımı etrafıma doladım. Şimdi önünde durunca buranın çok daha büyük olduğunu görebiliyordum. Ağaçların arasında kalıyordu ama etrafı özenle biçilmişti. Gizli bir hazineye benziyordu.

"Kafamın içinde, evet," dedi. Omuzlarımdan tutunca irkilip kollarımı serbest bıraktım. Hareketim gözünden kaçmadı. Küçük bir tebessüme bile neden oldu. Elimi tutup beni içeriye doğru götürürken omzunun üzerinden dönüp çarpık bir şekilde gülümsedi. Çünkü elimi tuttuğu an kalbim deli gibi atmaya başlamıştı ve duyduğuna ne şüpheydi.

Çift kanatlı kapıları itti, kilitli değildi, kapı içeriye doğru açıldı. Önden benim girmem için izin verdi ama elimi bırakmadı, havaya kaldırıp beni önüne çekti. Onunla dans etmek de böyle keyifliydi. Artık kendime onu öptüğüm için o kadar da kızmıyordum.

Zararlı alışkanlıklar arasına Sidra Dekatlon etkisini de eklemek gerekiyordu. Ve bunun için bir rehabilitasyon merkezi kurulmalıydı. Seve seve ilk hastaları olur ve tedaviyi kucaklardım.

"Vay canına..." diye mırıldandım kaşlarımı kaldırıp. Bir düğmeye basıp içerisinin tamamıyla aydınlatılmasını sağladığında gözlerim kamaşmıştı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle bir şey beklemediğime emindim.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Epey eğleniyordu.

"Sadece şaşırdım."

Büyük kalın ahşaplı bir tezgah, üzerinde duvara sabitli onlarca isminden emin olmadığım değişik alet takımları, torna vidalar, testereler, çekiçler, kerpetenler, su terazisi, diğer köşede başka bir ahşap tezgah, iskarpela, birkaç adet keskin görünen büyük makineler, mengeneler... çok fazla odun, tahta birçok ahşap...

"Pekala..." dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Burası insanlara işkence yaptığın yer?" Bu gerçek bir soru cümlesiydi.

"Burası bir ahşap atölyesi. Vakit geçirmeyi en çok sevdiğim yer."

Etrafı incelemek için biraz daha vakit ayırdım. Bu tamamıyla beklenmedikti. Aklımda çok senaryo dönüyordu ama bu onlardan biri değildi. Birlikte yemek yeriz ya da bir şeyler içeriz diye düşünüyordum. Şık bir restoran ya da dans edebilirdik. Güzel bir yerde yürüyüş yapabilirdik. Bilmiyorum, bir sürü şey...

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Ellerini arkasında kenetlemiş ve ilk kez meraklı ve belki biraz tedirgin bir şekilde izliyordu.

"Şaşırdım," diyebildim çünkü başka ne söyleyebilirim bilmiyordum.

Burada ne yapacağız... Odun mu keseceğiz...

"Bu ağaçlar..." dedim kaşlarımı çatıp. "Bu ormanlarda ağaç kesmek kesinlikle yasa dışı."

"Yasalar umurumda değil ama doğaya saygım sonsuzdur. Bu arazide yetişen ağaçlar bu iş için özel yetiştiriliyor."

"Evet," diye mırıldandım. "Geçen gece bir ağacı kökünden söken biri elbette doğaya saygı duyuyordur..."

"O istenmeyen bir sinir patlamasıydı."

"Hımhı."

"Ağaçtan özür dilememi ister misin?"

"Aslına bakarsan evet isterim."

"Benimle birlikte bir şey yapmak istersin diye düşündüm..." İnsani bir şekilde alnını kaşıdı. İlk kez onu kendinden şüphe ederken görüyordum ve bu birden tüm sinirimi alıp götürdü. Çok sevimli görünüyordu.

"Ne mesela?"

"İstiyor musun?"

"Bir şeyleri kesip biçmek konusunda ne kadar becerikliyim emin değilim." Ama kesinlikle onunla bir şeyler yapmak istiyordum.

"Ben yeterince becerikliyim." Gülümsedi.

"O halde göster bana." Elimle buyur der gibi işaret ettim.

"Bir aynaya ne dersin?"

"Ayna mı?" Kaşlarımı kaldırdım. Bu çok hoştu.

"Biraz önce söyleyecektim," dedi. Karşıma geçtiğinde ve biraz önceden bahsettiğinde yeniden kızardım. "Utanma," dedi içtenlikle. "Sen çok güzel ve çekici bir kadınsın ve başka şartlarda olsa seni öpmekten büyük keyif alırdım. Ki keyif almadığımı söyleyemem. Sadece seni incitmek istemiyorum. Daha fazla değil."

Daha fazla değil.

"Bizde bir denge daha doğrusu dengesizlik problemi var farkında mısın?"

Kaçamak bir şekilde gülümsedi.

"Başlayalım mı?"

Yavaşça başımı salladım. Gerilmemek için kendimi akışa bırakacaktım tabii becerebilirsem. Onunla burada yalnız olmak bile yeterince garipti. Onca şeyden sonra.

İlk önce doğru malzemeyi seçmemiz gerektiğini söyledi, üst üste dizilmiş odunlardan birkaç tanesini seçti. Nispeten ince ve uzun dikdörtgen şeklinde olanlardan birkaç parçayı üzerinde dönen bir kesme bıçağı olan makineye yerleştirdi. Makineyi çalıştırdığında bıçak hızla dönmeye ve gürültü çıkarmaya başladı. Biraz ürkütücüydü. Tahtaları işaretlediği kısımlardan simetrik bir biçimde bıçağa doğru kaydırdı. Kolları her hareketle birlikte kasılıyordu ve benim için ne hoş bir manzaraydı.

İçerisi hem ferah hem de sıcaktı. Kesinlikle çok düzenliydi. Yaptığı şeyi daha önce defalarca kez yaptığı ortadaydı. Şimdilik o kadar keskin şeylere bulaşmasam iyi olurdu. Arka tarafta ahşap kolonlarla ayrılmış bölmede bir soğutucu ve bir oturma alanı ile duvara monte edilmiş ahşap modern bir tezgah duruyordu. Tezgahın üzerinde temiz birkaç tane kadeh ve bardaktan başka bir şey yoktu.

"Şuradaki mengenelerden birini getirir misin, büyük olanlardan." Parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Kesme işini bitirmiş ve üzeri biraz ahşap tozuna bulanmıştı. Daha büyük olan düz tezgaha geçti. Duvara asılı olan metal mengenelerden büyük olan bir tanesini kaptım, elime alınca birden ağırlığına hazırlıksız yakalanmıştım.

"Dikkatli ol," diye güldü. Bana bakmıyordu ama yine de hiçbir şey gözünden kaçmıyordu.

"Şimdi onunla bunu sabitle. Ben tutuyorum." Odunu tezgaha bastırdı. "Önce uçlarını ayırman gerekiyor." Metali elimde evirip çevirdim. İki ağzını sonuna kadar birbirinden ayırdım. Odunu masa ile mengenenin arasına işaret ettiği kadarıyla sığdırmaya çalıştım. Hemen yanındaydım, yandan ona çarpıyordum ve hem ahşabın taze kokusu hem onun kokusu burnumu ele geçiriyordu.

"Biraz daha güçlü sıkmalısın," dedi. Demirin ucunda çevirmem gereken vidaya benzer bir şey vardı. Olabildiği kadar sıktım.

"Gerisini ben halledeyim." Kolunu etrafımdan dolayıp elimin üzerinden tutup benimle birlikte sıktı. Tamam, bu sandığımdan daha keyifli olacaktı.

"Sanırım yeterince sıkışmadı," diye yalan söyledim. Benim kadar uğraşmasına bile gerek yoktu. Bunun için gerektiğinden çok daha güçlüydü ama gülümseyip biraz daha sıktı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Geriye çekildiğimde o da otomatikman çekildi. Elleri de vücudunun ağırlığı da üzerimden çekildiğinde kocaman bir boşluk yarattı.

"Şimdi güzelce zımparalıyoruz." Duvardaki malzeme kısmına gitti, her şeyin yerini ezbere biliyordu. Gözleriyle aramasına bile gerek kalmadan iki tane zımpara takozunu getirip birini bana uzattı. Alıp elimde incelemeye koyuldum. Elle tutmak için plastik yüzeyin üzerinde bir kulpu vardı. Altında ise kalın bir zımpara tabakası.

"Ahşabın yüzeyini pürüzsüz hale getirmemiz gerekiyor," dedi.

"Zımparanın ne işe yaradığını biliyorum Sevgili Bay Sidra." Zımparayı ona doğru salladım.

"O halde marifetlerini göster." Benden önce o başladı, diğer ucuna geçip önce bir süre onu izledim çünkü yanlış bir şey yapmak istemiyordum. Bileğini neredeyse hiç hareket ettirmiyordu ve vampir hızını da kullanmıyordu. Kol kaslarını fazlasıyla çalıştırıyor hem de yaptığı şeyden kesinlikle keyif alıyordu.

"Kopya mı çekiyorsun?"

"Doğru yapıp yapmadığını kontrol ediyordum." Zımparayı ahşabın üzerinde dolaştırmaya başladım, küçük bir toz bulutu havalandı.

"Nasıl gidiyorum?" Eğleniyor olması beni de güldürüyordu. Biraz önce sinirliydim sonra utanç ve pişmanlık dolu şimdi ise gülümsüyordum. Harika.

"Fena değilsin."

"Teşekkür ederim."

"Bunu ne zamandan beri yapıyorsun?" Gözlerimi ona çevirdim ama bakışlarıyla hemen tahtayı işaret etti. Ben de itaat ettim.

"Gözünü ayırma," diye ikaz edildim hemen ardından. "Ahşap işleri şakaya gelmez ve sen oldukça kırılgansın."

"O kadar kırılgan değilim."

"Kendimi bildim bileli yapıyorum," dedi.

"Hiç sıkılmadın mı?"

"Sayılmaz. Zaman geçtikçe ve değiştikçe yeni şeyler keşfediliyor. Eskiden teknoloji bu kadar gelişmemişti, makinecilik de öyle. Zamanla gelişen şeyler yaptığım işe yeni bir boyut katıyor."

"Kütüphaneye gelmediğin zamanlar burada mı kalıyordun?"

"Çoğu zaman."

"Bu senin için bir çeşit terapi yani." Gülümseyerek kaçamak bir şekilde ona döndüm, aynı şekilde gülümsedi. Onu ilk kez bu kadar rahat bir anda görüyordum. Canavarın inine girmiştim ve orası hiç de sandığım gibi değildi.

"Sayılır," dedi.

"O halde sana birkaç soru sorabiliyor muyum?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" Bu defa o başını kaldırıp bana baktı. Gerçekten meraklı görünüyordu ki bu oldukça garipti.

"Başka bir yaşamda bu surata sahip kötü ikizim yüzünden başıma gelenlerden dolayı olabilir mi?" İşaret parmağımla daire çizerek

yüzümü işaret ettim. Masanın üzerinden uzanıp parmaklarıyla saçlarımın önünü silkeledi. Ani temasları kalbim için hiç sağlıklı değildi.

"Sor bakalım."

"Herakles ve Luxuria tanışıyordu sanırım?"

"Evet."

"Herakles kim, yani o gerçekten mitolojideki kişi değil, değil mi?"

"Bir Tanrı değil." Güldü. "Ama ona yakın bir şey." Bu beni rahatlatmalı mı korkutmalı mı emin değildim. Bunun üzerine yoğunlaşmaktansa daha çok merak ettiğim bir konuya geçtim. Elimi kenara çekti, benim yaptığım kısımların üzerinden de geçmeye başladı.

"Bazı parçaları birleştirdim," dedim işini bitirmesini beklerken. "Karşılaştığım az sayıda yaşlı vampir beni öldürmek istiyor ve Akil de Luxuria'nın büyük bir vampir katliamı yaptığından bahsetti. Hepinize bu şekilde mi zarar verdi?"

"Neden burada böyle keyifle vakit geçirirken bu kadar keyifsiz şeylerden bahsetmeyi istiyorsun?" Artık gülümsemiyordu ve keyif alıyor gibi de görünmüyordu. O mengeneyi sökerken ben dudaklarımı dişledim.

"Çünkü başka ne zaman sorabilirim bilmiyorum," dedim. "Can sıkıcı olabilirler ama beni de düşünmelisin. Tüm bu bilinmezlik hem de herkes seni sorumlu tutarken... Tehlikeli ve tekinsiz."

"Bilmediğin şeyler seni güvende tutar."

"Nasıl yani?"

Diğer ahşaplardan birini aynı şekilde tezgahın üzerinde sıkıştırdı ve yeniden zımparalamaya başladı. Ben de onu taklit ettim ama bu defa daha dikkatliydim.

"Vampirler insanların yalan söyleyip söylemediğini anlayabilir. Ve onlardan biri karşına çıktığında tek başına olursan hiçbir şey bilmemen en güvenlisi. O zaman küçük de olsa bir şansın olur."

"Küçük de olsa..." diye mırıldandım.

"Neler olduğunu bilseydin o küçük ihtimalin bir mucize olduğunu düşünürdün."

"Peki Vaha ile olan durum?" Bunu ona sormak Vaha ve Reyna'ya sormaktan daha kolaydı ama aslında daha zordu da. Çünkü kötü ihtimalle ki kötü ikizim pek iyi birine benzemiyordu, Vaha ile Sidra ve faili meçhul bir ihanet söz konusuydu.

"Bunu ben cevaplamamayı tercih ederim," dedi.

"Son soru," dedim ona kirpiklerimin altından tatlı tatlı gülümseye çalışarak çünkü ters ters bakıyordu. "Sana ettiği ihanet bununla mı ilgiliydi?"

"Hayır."

Derin bir nefes aldım. Her ne kadar ben o olmasam da başka bir yaşamda bile bu çok can sıkıcı bir durumdu. Ama yine de sormak istediğim çok şey vardı. Ona baktım ve aldıklarımla yetinmeye karar verdim. Bu anı mahvetmek istemiyordum.

"Ben daha küçükken komşumuzun kocaman bahçesi olan bir evi vardı, bahçesinde çardağın altında ağaçtan yapılma bir piyano duruyordu. O kadar güzeldi ki her gün gidip gizlice bir ağacın arkasına saklanır ve piyanoyu seyrederdim." Burada olmak birden bu kokuyu nereden anımsadığımı hatırlattı ve bu anı yüzümde tatlı bir tebessüme neden oldu.

"Herkes ona huysuz ihtiyar diyordu, çocuklar ondan korkar, ailelerimiz de o evin etrafında dolaşmamamız gerektiğini tembihlerdi."

"Sen yine laftan anlamazdın yani." Yeniden keyifli ses tonu devam etmem için beni destekledi.

"Melodiler çok güzeldi," diye çabucak karşılık verdim. "Müzik beni çağırıyordu, karşı koyamıyordum. Bir gün büyülenmiş bir şekilde dinlerken uyuyakalmıştım." Ben kıkırdayınca o da sesli bir şekilde güldü.

"Huysuz amca beni uyandırdığında çok korkmuştum, neredeyse çığlık atıyordum."

"O zaman 'Sidra!' diye bağıramıyordun tabii." Bunu hatırlatması birden zavallı kalbimi sıcacık etti.

"Maalesef," dedim ona gözlerimi devirip. "Ama bana hiç kızmadı hatta gülümsedi ve çalmak ister miyim diye sordu."

"Hemen koştun değil mi?"

"Uçarak hem de. Her gün oraya gittim ve birkaç tuşa basmak için bazen yalvardım. Piyanoyu, müziği ve o ahşap kokusunu çok sevmiştim. Şimdi bu an bana onu anımsattı."

"Hala çalıyor musun?"

"Piyano bulduğum zaman." Sonra başımı kaldırıp tozdan dolayı gözlerimi kırpıştırdım. "Bu küçük bir el aynası olabilir mi?"

Derin bir nefes aldı.

"Nasıl istiyorsan."

"Yanımda taşıyabilmek istiyorum." Giderken götürebilmek...

"O zaman biraz daha kesmemiz gerekiyor ve başka bir parçaya daha ihtiyacımız var." Doğruldu, etrafıma dolanıp yeniden saçlarımı temizledi. Yukarıdan bana bakarken çok dikkatli görünüyordu. Çenemi hafifçe ona doğru kaldırdım, parmakları saçlarımın önlerinden şakaklarıma indi. Kırılacak bir şeymişim gibi parmak uçlarının hafifçe değdirerek beni toz tanelerinden kurtardı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

Birden aklıma gelen bir şeyle kendimi tutamayıp kahkaha attım. Elimi durmak için ağzıma bastırdım ama pek işe yaramadı. Zihnimde onunla son birkaç defadır sadece kanlarımızı paylaştığımız gelmişti ve bir an karşılıkla kanlarımızı içtiğimizi düşündüm, bir korku romantizminden kareler gözümün önünden gitmiyordu.

Neredeyse yaşlar gelecek gözlerimi ona çevirdim, bana yine öyle bakıyordu. Odamda bir kez baktığı gibi. Yoğun, dikkatli, hüzünlü ama mutlu. Olabilecek en mutlu hali buydu sanki. Buğulu bir camı elimle silmişim de her şey netleşmiş gibi. Gösterdiği her şeyden fazlasıymış gibi. Onun için sandığımdan daha fazlasıymışım gibi.

"Affedersin," dedim parmaklarımın tersiyle gözlerimin kenarını silerken.

"Neye bu kadar eğlendin?"

"Son birkaç seferdir küçük kan paylaşımlarımız aklıma geldi," dedim. "Bir kadeh Sidra Dekatlon alabilir miyim diye düşünüyordum?"

"Bir kadeh Sidra Dekatlon seni çarpar." Gülümsedi ve diğer kolonların arasında kalan kısma doğru yürüdü.

"Bu senin varsayımın," dedim. "Haklı olup olmadığına bakalım mı?"

"Doyumsuz."

"Cimri." Omuz silktim. "Bir keresinde Sivri Diş'te bir vampir bana kan takası yapmayı teklif etmişti." Peşinden gidip ne yaptığına baktım. Duvarın biraz önce olduğumuz yerden görünmeyen kısmında bir duvarı kaplayan bir raf vardı, kolonların gerisinde kalıyordu. Daha önce hiç görmediğim şarap şişeleri özenle dizilmişti. Bir süre gözlerini onların üzerinde dolaştırdı.

"Kimseyle kan takası etme," dedi oldukça ciddi bir şekilde. Şişelerden birini zarifçe kendine çekti, üzerine baktı sonra tezgahın üzerinde ters şekilde duran kadehleri iki parmağıyla ince kısmından yakalayıp pratik şekilde çevirdi.

"Yapmam zaten ama bunun bir anlamı mı var?"

"Birçok şeyle sonuçlanır. Kişilerin karakteri ve baskın duygularıyla ilgili. Şehvetli bir arzuya da dönüşebilir bir katliama da. Bastırdığın hisler Nirvana noktasına ulaşır, üzerinde kontrol sağlayamazsın ve etkisi geçtiğinde ne yaptığının zar zor farkında olursun."

"Ürkütücüymüş."

"Çok zevkli de olabilir ama bunun bir önemi yok, kimseyle kan takas etmeyeceksin."

"Seninle yaptığımız şey de bir çeşit takas değil mi?"

"Aynı anda olması gerekiyor."

Ki bu beni nasıl heyecanlandırdı maalesef duyuyorsun.

Güldü.

"Biliyorsun, o saklandığın ağacın arkasında öledebilirdin. O adam herkesin korktuğu gibi biri olsaydı. Gerçekten kötü biri olsaydı. Merak her zaman iyi sonuçlar doğurmaz bir tanem."

"Güzel benzetme."

Bana uzattığı kadehi parmaklarımın arasına aldım. Ama asıl dikkatimi çeken şey şişenin üzerindeydi. Çok eski bir lehçeydi ve işim bu olmasaydı kesinlikle ne olduğunu anlamazdım. Birbirinden farklı şekillerin harf olduğunu bile bilemezdim. Kadehten bir yudum aldım, şarabı tanımak için yutmadan sıvıyı ağzımda tuttum, şişeyi görebileceğim şekilde çevirdim.

Meali; şehvet.

Sertçe yutkundum.

Luxuria.

"Niye bu?" diye soludum gerçekten içten bir merakla.

"Çünkü bu bir randevu ve ben sana en iyisini tattırmak istedim."

Kadehi tutan parmaklarım sıkıştı. Söyleyişinde bir şey vardı ve bu vücudumdaki ısının yükselmesine neden oldu. Şimdi yine o ağacın arkasındaydım ama ağacın arkasına saklandığım ilk zamandaydım. Hem korku hem heyecan. Yakalanabilirdim ve yakalanırsam başıma her şey gelebilirdi ama müzik karşı koyamayacağım kadar güzeldi.

O da karşı koyamayacağım kadar güzeldi.

"İç," diye emretti yanıma kadar yaklaşıp. Parmakları yine elimin üzerine kapandı. Kadehin ağzını dudağımın üzerine bastırdı, bu kaşlarını çatmasına neden oldu, kadehi yukarıya kaldırmak yerine hafifçe salladı. Dudağıma birkaç damla şarap dokundu, dudağımın ıslandığını hissettim ama gözlerimi ondan ayırmadım. Gözlerini üzerimde hissediyordum, bana daha önce de bakmıştı, elbette bakmıştı ama gözlerini ilk kez üzerimde hissediyordum. O piyanoya ilk kez dokunduğumda müziğin bana karşılık verdiği gibi.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Gözleri onu izlerken bu defa ikimizin de vücudu gerilmişti. Kendini toparlaması bir saniyesini bile almadı. Kadehi kaldırdı, şarap dudaklarımdan aşağı döküldü. Geriye çekildi. Damağımda yakıcı bir his bırakmıştı ve bir yudumu bile çarpılmama yetti.

"Lezzetli," diye fısıldadım ve kelime birden fazla uyarıcı geldi kulaklarıma.

"Senin gibi." İmalı bir biçimde gülümseyip kendi kadehiyle doğrama tezgahına geri döndü. Kadehten aheste aheste bir yudum aldı. Gözlerini kapatıp o lezzetin tadını çıkararak bekledi. Yeniden gözlerini açtığında aldığı histen tatmin olmuşa benziyordu. Kadehi bir kerede kafasına dikti ve sonunu getirdi. Ben o kadar iddialı olmayacaktım.

"Demek küçük bir ayna istiyoruz," dedi odunları incelerken ve altlardan bir tane muhtemelen istediği biçimde olanı buldu. Yeniden kesme tahtasına döndü, elindeki parçayı üzerine bıraktı. Birden bana döndü, belimden tuttu, hafifçe kaldırıp beni de tezgahın üzerine oturttu.

"Bana biraz daha kendinden bahset," dedi. Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Makineyi çalıştırdı, konuşsam beni duyacağını biliyordum ama ben de kendi sesimi duymak istiyordum bu yüzden işi bitene kadar bekledim. Ayaklarımı boşlukta sallayıp ne anlatabilirim diye düşündüm çünkü ona her şeyi anlatmak istedim. Ruh hali böyle olduğunda onunla konuşmak bu şaraptan daha lezzetliydi.

Bir yudum daha içtim. Makine sustu, kestiği parçaları inceleyip elleriyle ölçtü ve sanırım sonucundan memnun kaldı. Daha büyük bir yudum daha aldım ve şehvetli şarap neyden yapılmıştı emin değildim ama başımın dönmesine neden oluyordu. Belki de onun varlığıydı. Belki de bir başkasının hayaletiydi. Tüm bu olanlar başımı döndürmek için yeterli olalı çok olmuştu.

Elleri bugün çok hareketliydi, parmaklarımın üzerinden bu defa kadehi kendi dudaklarına götürdü, gözleri beni zifiri bir gece gibi içine çekerken büyük bir yudum içti. Memnun bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Ve ben durduğum yerde onun dudaklarındaki şarabı kıskandım.

"Lezzetli mi?" diye sordum.

"Daha iyisi olamazdı."

Kadehi kenara bırakıp kaşlarımı kaldırdım. Kalbim ve bedenim onun tarafından yeterince uyarılmıştı. Şimdi sinir sistemim uyarılıyordu. İnsana yüksek bir yerden sarkarken geri çekil diyen içgüdüm uyarılıyordu. Masanın üzerindeki iskarpelalardan birini aldım, tornavidaya benzeyen bu aletin en uç kısmı düzdü ve bıçaktan daha keskindi. Köşesini baş parmağımın iç kısmına hafifçe değdirdiğimde minicik bir kesik açıldı. Etime biraz baskı uygulayınca kan küçük bir damla şeklinde dışarıya taştı. Biraz daha bastırıp o tek damlayı yeniden elime aldığım kadehin içine akıttım.

"Şimdi dene."

Kaşlarını kaldırmış, dudaklarını büzmüş, yarı eğlenmiş, yarı etkilenmiş şekilde bana bakıyordu. Kadehi parmaklarımdan aldı, dudaklarına götürdü ve hepsini bitirene kadar içti. Kadeh parmaklarından aşağı kaydı ama kırılmadan yere çarpmayı başardı. Ellerini iki yanımdan masanın kenarına yasladı. Bana bakabilmek için eğildi, onunla göz göze gelebilmek için başımı yukarıya kaldırdım. Ahşabın üzerinden parmakları benimkileri buldu.

"Bunlar..." İki parmağıma bir rüzgar kadar hafifçe dokundu. "Diğerlerine göre daha eğriler."

Başımı yukarı aşağı doğru salladım.

"O piyanoyla anlattığından daha çok vakit geçirdin değil mi?"

Nefes almaya çalışarak başımı tekrar salladım. Yüzü yüzüme çok yakındı. Gözleri de parmak uçlarındaki rüzgara eşlik ediyordu. Yüzümde dolaşıyor ve bir şeye karar vermekte zorlanıyor gibiydi. Belki de söylediğinden daha çok mücadele ediyordu beni öldürmemek için ama bu kadar yakınlaşması, diziyle bacaklarımı daha da yakına gelebilmek için açması zaten beni öldürebilmesi için yeterliydi. Bakışları beni içine hapseden karanlık bir çarşaftı şimdi. İkimiz altında hiç olmadığımız kadar yalnızdık.

"Neden bu kadar tatlı kalbin?" diye mırıldandı, burnu bir şeyi arıyormuş gibi yüzüme dokundu, o kadar içten bir nefes aldı ki kokum en güzel parfümdü sanki. Dudakları çenemi sıyırdı. Bir şey söylemişti ve duymuştum ama hatırlamıyordum.

Elektrik birden parlamıştı ve etkisinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Bedenim hem gerilmiş hem alev almıştı. Nabzım hızlanıyordu. Beklenti dudaklarımın aralanmasına neden oluyordu. Ve ahşapla birleşen kokusu beni şaraptan daha beter hale sokuyordu.

"Neden bu kadar tatlı kalbin?"

Aynı şeyi mi söylemişti. Belki. Emin değildim. Birkaç kelimeye ihtiyacım vardı.

"Nefes al, Luzia."

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Nasıl alındığını hatırlamak için bir saniyenin geçmesi gerekti. Burnumdan derin bir nefes aldığımda gülümsediğini hissettim ama göğsüm ona çarptığında temas daha elle tutulur hale geldi ve bu yoldan dönersem kaybolmuş hissedeceğime emindim.

"Evet," dedi onaylarcasına. "Böyle devam et bir tanem."

Kahretsin.

Daha da hızlanan nabız.

Daha çok ısınan bir ten.

Daha sesli soluklanma.

Kıkırdama. Elleri parmaklarımın üzerinden dizlerime tırmandı.

"Cevap ver bana..." Elleri ne yapacağını çok iyi biliyordu, konuşurken aynı anda parmakları kalçamı ve uyluğumu sıktı. Bedenim verilecek bütün tepkileri açık bir kitap gibi ortaya dökerken yanağımı dişledim.

"Bir cevabı varsa da hatırlamıyorum," dedim kendimi sıkarak.

Daha fazlasına olan isteğim ondan çok beni şaşırtmış olmalıydı. Kalbime yaptıklarını şimdi zavallı bedenime yapıyordu. Temasın yoğunluğunu artırmak için neredeyse ona sarılacaktım ama bunun yerine masanın kenarlarını var gücümle sıktım.

"Beni ya öp ya da öldür."

Burnu yanağıma sürtündü.

"Bu defa ilkini seçeceğim."

Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Nabzımın atışını o kadar hızlandı ki parmaklarını tam oraya bastırmak zorunda kaldı. Boynum

ellerinin arasında kırılgan bir cam fanustan farksızdı. Başımı ona doğru kaldırıp ellerimi etrafına doladım, her bir zerresini bir kerelik de olsa hissetmek için aradaki hiçbir boşluğa tahammülüm yoktu. Dokunduğu her yer önce alev alıyor sonra da uyuşuyordu. Sıcak ve soğuğun karşı konulmaz bir çarpışması. Bir eli belimi kavrayıp beni iyice kendine çektiğinde dudaklarının şiddeti de eşit oranda arttı. Tüm duygularının tadı onun ağzından dilimin ucuna kayıyordu sanki. Aynı anda hem karanlık hem neşeliydi hem hiddetli hem merhametliydi. Dişleri dudaklarımın üzerine hafifçe baskı yaptı, kendimi özgür bırakmam için küçük bir uyarı gibi. Onu taklit ederek dudaklarını dişlerimin arasına aldım, yüzü avuçlarımı yakıyordu.

Ölmemem, bayılmamam ya da nefes alabilmem için bedenim içgüdüsel olarak geri çekildi. Soluk soluğa hiddetle inip kalkan göğsümün durulmasını beklerken hafifçe şişmiş dudaklarında muhteşem bir gülümseme belirdi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum." Nefes al, nefes ver. "Bu bir saldırıydı."

Göğsünden hırıltılı bir gülümseme yükseldi. Yüzümü yeniden ellerinin arasına aldı. Küçük, sakin ve yatıştırıcı bir şekilde dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

"İyi misin?"

"Ca na var."

Yeniden güldü.

"Biraz daha şarap ister misin?"

Sadece başımı salladım. Biraz gitmesini ve kendime gelmeyi diliyordum. Aynı anda hem yukarı tırmanmış hem de aşağı çakılmıştım. Hem çok mutluydum hem de düşüp bayılacak gibi hissediyordum. Daha önce hiçbir şeyin beni bu kadar sersemlettiğini hatırlamıyordum. Belki o melodi. Ve o kesinlikle büyülüydü.

Kadehi elime tutuşturdu. "Anlat bana," dedi. "Neden sanat tarihini seçtin?"

"Ne?"

"Neden sanat tarihi, neden müze?"

Konuşmadan önce sertçe yutkundum ve sonrasında biraz şarap içtim. Doğru kelimeleri ararken zihnimin berraklaşmasını bekliyordum.

"İlgi sanırım," dedim. "Bilinmeyeni aydınlatma ihtiyacı ya da anlama."

"Buraya nasıl geldin?" Yeniden işine dönmüş ahşapla ilgilenmeye başlamıştı. Bu iyiydi çünkü şimdi onunla göz göze gelmek bile beni mahvedebilirdi. Hayır, kesinlikle mahvederdi.

"Reyna ile üniversitede tanıştık. Burayı o kadar çok anlattı ki aslında sadece gezmek için gelecektim ama sonra bana bu işi buldu ve buna bayıldım."

"Tek sebebi bu mu?"

"Vaha bana geçmiş yaşamımdan bahsedince bir yanım buraya gelmek değil de dönmek istemiş gibi hissettim. Hiçbir sonuca varmayan ağrılarımın şifasını arıyordum."

"Bulabildin mi?"

"Sen gelene kadar gece ışığı ile çok iyi idare ediyordum."

"Ağrılarını anlat," dedi ciddiyetle, hafifçe kaşları çatılmıştı.

Masanın üzerinden atladım, hareket etme ihtiyacıyla dolanmaya başladım. Etrafı keşfediyor ve burada tüm bunların yaşandığından emin olmaya çalışıyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve üzerindeki hafif dolgunluk gülümsememe neden oldu.

"Daha önce buraya kaç kişiyi getirdin?" diye ben soru sordum cevap vermeden. "Yani senin için ideal randevu böyle mi?" Arka tarafa yürümeye koyuldum.

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. Cevapları hep doğrudan ve düşünmeden ağzından çıkıyordu. Yüz yıllarca yaşadığında böyle oluyordur belki diye düşündüm. "Buraya pek kimse gelmedi."

Buraya benim dışımda gelen bir kişi daha olduğunu düşünmeme neden oldu cevabı. Ve onun kim olduğunu çok iyi biliyorduk. Bunun ne demek olduğunu ise ben kesinlikle bilmiyordum. Sadece kadehime biraz daha şarap ilave ettim, bu defa daha fazla doldurdum.

"Cevap vermedin," diye tekrar etti. Elindekiyle işi bitmiş gibi görünüyordu, kenarlarından şekil vermek için eline başka bir şey aldı.

"Ağrıyor işte." Omuz silktim. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Belli zamanlarda mı yoksa her zaman mı?"

"Genelde birden," dedim. "Ne zaman nasıl geleceğini bilmiyorum. Ama bu kasabaya geldiğimde daha katlanılır bir hal aldı. Eskiden sürekli ağrıyordu, ağrımadığı zaman da ağırlığı üzerime biniyordu. Yıllarca sebebini bilmediğim bir üzüntüyü yaşadım."

"Üzüntü mü?" Bu dikkatini çekmiş olmalıydı, başını kaldırıp beni görebilmek için bakındı. Duvara asılı ve kesinlikle işkence aletine benzeyen sivri şeyleri inceliyordum. Başka bir duvarda büyük bir orman portresi vardı.

"Evet," dedim. "Üzgün hissediyordum ama sorun da buydu, üzgün hissetmem için bir neden yoktu. Genelde mutlu bir çocuktum. Ailem harikadır."

"Onları bırakıp burada kalmak zor olmadı mı?"

"Hep dizlerinin dibindeydim o yüzden olmadı. Bence bu ayrılığa onların da ihtiyaçları vardı. Hayatlarını sebebini bilmedikleri bir şeyin peşinde koşup beni iyileştirmeye çalışarak geçirdiler. Bu onlara haksızlıktı."

"Erkeklerle ne yapıyordun?" diye sordu. Bu beklenmedik sorusu beni şaşırtmıştı. Ona doğru yürüdüm, tezgahın kenarına yaslandım.

"Erkeklerle ne mi yapıyordum?"

"Sevgililerin," dedi daha açık konuşarak. "Nasıl bir ilişki kuruyordun?"

"Ah." Güldüm. "Erkekler her zaman vardı ama hiçbir zaman uzun vadeli hayatımda olan birileri olmadı. İlişkilerim genelde kısa sürerdi çünkü onlar için üzülmeyecek kadar büyük bir ağrım vardı. Yani zaten bir şeye üzülüyorsan başka şeyler o kadar önemli olmuyor. Sonunda onlara değer vermediğimi düşünüp benden ayrılıyorlar." Bu oldukça komikti aslında. Her defasında aynı şeyi yaşamaksa daha komik. Önce çok seviyorlardı beni sonra benim sevmediğime karar verip terk ediyorlardı. Belki de o kadar haksız değillerdi.

"Artık bu değişecek mi sence?" Elindekini bırakıp o da benim gibi yaslandı.

"Belki," diye bilmiyorum dercesine dudak büktüm. "Ama en azından artık neden göğsümde kocaman bir delik olduğunu biliyorum. Belki bu onu görmezden gelmeyi kolaylaştırır." Kadehi bitirdim ve yeniden doldurmak için yanından ayrıldım.

"En sevdiğin dönem hangisiydi?" diye sordum ama yanına dönmedim, ahşaptan yapılmış olmasına rağmen oldukça yumuşak bir minderi olan kanepenin üzerine oturdum.

"Hepsinin kendine özgü güzellikleri ve çirkinlikleri vardı."

"Hadi ama..." Kelime beklediğimden daha uzun çıktı ve bunun şarabın etkisi olduğuna emin olmaya başladım. Üzerime tatlı bir

yorgunluk çökmüştü. Ayaklarımı toplayıp yaslandım, başımı yaslayacak doğru yeri bulduktan sonra kendimi kuş gibi hafif hissediyordum.

"Sana bir sır vereyim mi?"

Bu rafa gelip karşımdaki duvara yaslandı, yüzünde muzip bir ifade vardı.

"Olur."

"Sandığın kadar uzun yaşamadım."

Bu kıkırdamama neden oldu. İmkanı yoktu. Yüz yıllardan bahsediyorduk. Ki yüz yıl bile benim için fazlasıyla fazlaydı.

"Yoksa sen de mi tekrar tekrar dirildin?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey." Sesinden eğlendiği belli oluyordu. Kadehi tekrar bitirdim. Gerçek şuydu ki bu hayatımda içtiğim en lezzetli şaraptı ve şişenin üzerinde en sevmediğim kişinin adı yazıyordu ve o isimle ben aynı anlamı taşıyordum.

"Birazcık daha." Kadehi boşlukta salladım.

Doğrulup gülümsedi, bu gece ne çok gülümsemişti. Ne kadar iyi ve sevimliydi. Aksiliğinden eser yoktu ve bu neredeyse normal hissettiriyordu.

"Biliyor musun beni en çok bu üzüyor," dedim. "Hatta kalbimdeki ağrıdan daha çok." O kadehi doldururken dökülmemesi için ekstra çaba sarf etmiştim.

"Aydınlat beni."

"Başka koşullarda çok iyi anlaşıyoruz. Hiç kavga etmiyoruz. Kalbimi kırmıyorsun. Beni merak ediyorsun. Bana sorular soruyorsun. Bu gece beni öptün ve o bir minnet öpücüğü değildi çünkü onların neye benzediğini biliyorum."

Önüme eğilip işaret parmağını yanağıma bastırdı. "Sarhoş mu oldun sen?"

"Birazcık." Şaraptan içtim. "Ama ne söylediğimin farkındayım."

"Koşullar değişken," dedi. "Başka koşullarda olsak hiç tanışmayabilirdik."

"Tanışacağımıza eminim. Sorun şu ki bu hangimizin kaderi ondan emin değilim." Luxuria'nın mı yoksa Luzia'nın mı...

Sessiz kaldı ve bu cevabı bildiğini düşünmeme neden oldu.

"Ee," dedim. "Bana bir sır verecektin."

"Vampir olmanın güzel kısmı ne biliyor musun?"

"Güzel kısmı da mı vardı?" Tatlı tatlı gülümsedim.

"İstediğin zaman durabilirsin. Ölüm bile serbest olur. Yeterince sessiz ve yeterince karanlık bir yer bulduğunda yıllar boyunca uyanmadığın bir uykuya yatabiliyorsun. Çok uzun yaşadım ama onun çok kısa bir süresinde uyanıktım."

Gözlerimin kapandığını onu görmek isteyene kadar fark etmemiştim. Kirpiklerimi kırpıştırıp bakışlarımızı buluşturdum. Dalga geçtiğini sanmıştım ama öyle değildi, çok yorgundu neredeyse bitmiş tükenmiş bir insanın bakışları vardı şimdi ondan. Cama üflemiştim ve buhar olmuştu sonra buharı elimle silmiştim ve nihayet görebilmiştim.

"Onun için mi?" diye soludum fısıltıyla. "O kadar çok mu seviyordun onu, yokluğuna dayanamayacak kadar mı?"

"Birçok şeye dayanmak istemedim," dedi. "O yüzden seni takdir ediyorum."

"Birdenbire ne oldu?" Başımı kaldırmak için kendimi zorladım. "Bana karşı seni değiştiren şey ne oldu? Bir tahminim var, bence bir şey oldu ve bu onunla benim aramdaki farkı görmene neden oldu ama bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Arkanı dönüp gittin," dedi. "Sizi alıkoydukları zaman. Vaha ve Reyna arabaya binip gittiği zaman. Bana baktın ve arkanı dönüp gittin. Luxuria bunu asla yapmazdı; ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım."

"Harika." Ters ters güldüm. "Şimdi de kim daha çok seviyor yarışı başladı."

"Beni seviyor musun?"

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun," dedim çekinmeden. "Bunu kelimelerle gizlemek hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sanıyorsun ki..." Yeniden önüme eğildi. Şimdi bakışlarımız aynı hizadaydı. "Sadece senin açından bu zor. Burada yanılıyorsun müze müdürü. Eminim düşünüyorsundur, sana mı bakıyorum yoksa senin yüzünde onu mu arıyorum. Seni mi öpüyorum yoksa seni öperken bile onu mu düşünüyorum. Ama ben de düşünüyorum, beni mi seviyorsun yoksa ondan kalan bir hatırayı mı kalbinde besliyorsun? Bana olan sevgin sana mı ait yoksa ondan kalan bir sızı mı sadece."

Kadehi dudaklarıma yaslayıp bu defa ihtiyaçla bitirdim. Acı tat beni hem sersemletti hem de silkeledi. Gözlerimi boş kadehten alamadım. O an ona bakamadım çünkü hiç onun gibi düşünmedim. Ve belki ilk defa

onun yerinde olmak istedim. Yaptığı tüm kötülüklere rağmen onun için değil yalnızca, kendim için de Luxuria olabilmeyi diledim. Bu onların kaderiyse, bu onların hak edişiyse, bu onların cezası ya da ödülüyse benim burada ne işim vardı...

"Adam öldü," dedim. Başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. "Bir gün geldim ve o yasak bahçeye girdim. Piyano orada değildi. Hayatımda hiç o kadar çok ağlamadım. Hiç o kadar çok üzülmedim de. Arkasında kocaman bir boşluk kaldı. Ve ben her gün gidip o ağacın arkasından boşluğu seyretmeye başladım."

Ve şimdi kalbim bana yine aynı uyarıyı veriyordu. Ağaç benimle konuşuyordu. Müzik bile kaçmamı söylüyordu. Çünkü bu koku güzeldi. Bu an güzeldi. Ama bir daha bu bahçeye dönmeyecektim. Bir boşluğu bile seyredemeyecektim.

"Ona aşık olmuşsun," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu ama ne demek istediğini anlıyordum.

"Ona aşık oldum." Başımı salladım. "Ama bana ait değildi."

|Bölüm sonu!
Umarım beğenmişsinizdir,,
Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!
Sevgilerimle;;;;
Instagram: ngkabal
#canavarındakalbivarmış

17. BÖLÜM: REYNA

Uyandığımda malikanedeydim, akşamdan kalmışım gibi başımda hafif bir ağrı vardı. Gözlerimi gün ışığına doğru kısıp yataktan kalktım. Üzerimde en son hatırladığım kıyafetlerim vardı. Ama en son olduğumu hatırladığım yerde değildim. Ahşap atölyesinde uyuyakalmış olmalıydım ve buraya kadar beni taşımış ve yatağıma yatırmış olmalıydı.

Duş alabilmek için banyoya doğru yola koyuldum. Koridordaki devasa köstekli saat sabahın 7'sini gösteriyordu. Biyolojik saatim dünya üzerindeki en sert şaraba rağmen alarm kadar dakikti. Makyajımı suyun altında çıkarıp kaslarımın gevşemesi için her zamankinden daha uzun durdum. Havluya sarınıp yeniden odama döndüğümde malikanede çıt bile çıkmıyordu. Pencereden dışarıya baktığımda sisli bir manzara beni selamladı. Sidra burada mıydı yoksa yine günün ilk ışıkları ile kayıp mı olmuştu?

Üzerimi giyindim, saçlarımı kuruttum, krem sürmek için makyaj masasına oturduğumda beklenmedik bir şeyle karşılaştım. Masanın üzerinde üç adet hap duruyordu, biri kansızlık için diğer demir eksikliği için ve diğeri de muhtemelen akşamdan kalmalığım için. Ama daha da önemlisi haplar bir aynanın üzerinde peçetede duruyordu. Onları kenara alıp yeni favori aynamı parmaklarımın arasına aldım. Oval biçimdeydi, aşağı doğru uzanan bir sapı vardı. Arkasını çevirdiğimde özenle işlenmiş desenleri fark ettim. Parmaklarım ahşap oymaları takip etti. Ortada asimetrik bir kalp vardı, etrafından ağaç dalları oval aynanın sırtında her yeri dolaşıyordu. Alt kısmında tertemiz bir el yazısı ile imzalanmıştı.

"Cana sahip olan."

Cana sahip olan, cana varan. Yani canavar. Kelimenin kökeni... Hem de benim dilimde...

Kusursuz bir şekilde cilalamıştı.

Ve bütün gece bunu bitirmek için uğraşmıştı...

Bu durumdan keyif almam gerekiyordu ama ben sadece gidişimi düşünüyordum.

Söylediğim gibi, o piyano gibi; o da bana ait değildi.

Aynayı çekmeceye sakladım. Bir vedaymış gibi hissettiriyordu.

Rutinlerime geri döndüm. Yaban mersinli nemlendiriciyi dudaklarımda gezdirirken aklım o geceye gitse de rutinlerime geri döndüm. Tek bir randevu istemiştim, o da bana bunu vermişti. Daha fazlası yoktu. Yüzüme nemlendirici sürerken yapmam gereken işleri aklımda teker teker sıralıyordum. Öpücük sadece randevunun bir parçasıydı. Maillerime bakmam gerekiyordu. Reyna'yı kontrol etmem gerekiyordu. İşlerimi toparlamam ve herkesle vedalaşmaya başlamam gerekiyordu. Bavulumu hazırlamam gerekiyordu.

Hapları yuttum ve kendime koca bir bardak meyve suyu aldım. Ofisimde bilgisayarımı açıp maillerimi kontrol etmeye başladım. Gelecek hafta kütüphanenin kuruluş yıldönümü vardı. Son ana kadar ne organize edeceğimi bilememiştim ama birden aklım bir fikir çağırdı. Artık ne yapacağımı biliyordum ve bu ne zaman gideceğimi de kafamda kesinleştirdi.

Bir parti olmayacaktı.

Bir kokteyl olmayacaktı.

Bir balo olacaktı.

Ve ben o gece buradan ayrılacaktım.

"Luzia, merhaba. Müsait misin?"

Gözlerimi silip nefes aldım ve kapı aralığından başını uzatan Mera'yı başımla onayladım. "İçeri gelebilirsin."

Elindeki tabletle birlikte karşıma oturdu.

"Mera," dedim o konuşmaya başlamadan önce. "Bir süredir kendimi pek iyi hissetmediğim ortada... Buna hakkım yoktu ama yine de sana kaba davrandığım anlar için çok üzgünüm. Hiçbiri senin hatan değildi, seninle ilgili de değildi. Çalışmalarından her zaman çok memnundum."

"Luzia," dedi endişelenmiş bir şekilde. "Sana asla kırılmam ama senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." İçtenlikle gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ne için gelmiştin?"

"Sergiyi bir süre ertelememiz gerekecek çünkü eserlerin taşıma sorununu çözemiyoruz. Aslında çözüyoruz ama istediğimiz tarihe yetişmiyor. Sonraki aya bırakmak en doğrusu olacak."

Harika... Sanki evren benim gitmem için kendi planını yapıyordu.

"O halde öyle yaparsınız..." Nefes aldım. "Sana bir şey söyleyeceğim ama bu bir süreliğine aramızda kalmalı."

"Elbette."

"Bu kasabadaki zamanımı doldurdum. Yakında işten ayrılacağım. İşlerimi toparlamak için uğraşıyordum zaten ve pek bir şey kalmadı. Sergi ertelendiğine göre sadece kuruluş yıldönümünü hazırlamam gerekiyor. Diğer her şeyi sen biliyorsun-"

"Luzia..."

"Onlara seni önereceğim," diye gülümsedim. "Çok genç olduğunu biliyorum ve muhtemelen finansal konular ve denetimler için farklı bir müdür alımı yapılır ama sergilerle ve kütüphaneyle senin ilgilenmeni istiyorum. Buna hazır olduğunu biliyorum. Gelecek ayki serginin her detayına hakimsin. Ve istediğin zaman bana mail atabilirsin."

"Ama burası sensiz olmaz ki..." dedi etrafına bakınıp. "Buraya bir kalp veren sendin. Bu ruhsuz kütüphaneyi sen yaşattın."

Ne ironik.

"Mısır'a gitmek istediğimden bahsetmiştim hatırlıyor musun, orada bir şans elde ettim. Benim için iyi olacak. Bu iş harika ama ben tarihin birçok noktasına dokunmak istiyorum."

"Senin adına sevinsem de buna üzülmeden edemem. Hiç kimse senin yerini dolduramaz."

"Herkesin yeri doldurulur," diye onu temin ettim ama içimden öyleyse neden gidiyorsun diye bir ses yankılandı.

Çünkü birisi var ve onun yerini dolduramıyorsun.

"Vini ile gideceksin..." Kendi kendine düşünüyordu. "Dün arayıp seni sordu ben de ofiste olmadığını söyledim. Masanın üzerine not bırakmıştım, onu ziyaret etmeni ya da aramanı rica etti."

"Teşekkür ederim," dedim gerginlikle. "Kalanını daha sonra konuşuruz olur mu?"

Başını sallayıp ofisten çıktı, gerçekten üzgün görünüyordu. Ve ben gerçekten üzgün hissediyordum. Ama buna yenilmeyecektim. Duyguları yaşamakta bir sorun yoktu, koyvermekte, teslim olmakta... Sadece durman gerektiği anı, bırakıp gitmen gerektiği anı bilmen gerekiyordu. Kayıtlara geçmesi için kendime hatırlatıyorum, kimsenin kimsenin yokluğuyla öldüğü görülmemişti. Yani bildiğim kadarıyla.

Maillerimi düzenledikten sonra çantamı ve telefonumu alıp dışarıya çıktım. Arabam yine ben apar topar alınıp bir yerlere götürüldüğüm için burada değildi. Gözlerimi devirip kendime bir araç çağırdım. Artık Reyna'nın yanına gitmeli ve bu olayı çözmeliydim.

Araç gelene kadar Vini ile konuşmaya karar verip numarasını tuşladım.

"Merhaba, Luzia. Aramanı bekliyordum."

"Merhaba, nasılsın?"

"İyiyim. Aslında harikayım. Sen nasılsın?"

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes almak zorunda kaldım, bu soru hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Daha iyi olacaksın." Sesi neşeli geliyordu. "Bazı telefonlar etmiştim ve dönüş aldım. Senin için bir yer ayarladım. Bavulunu toplasan iyi olur, Mısır'a gidiyoruz."

"Gerçekten mi?"

Evren... çalışıyordu. Benim için. Ama gitmem için. Onu dinlemek en doğrusuydu.

"Evet. Ben neredeyse hazırım. Senin için de resmi belge işlerini halletmemiz gerekiyor. Lazım olan şeyleri sana mail atarım toparlaman uzun sürmez. Hem de keşif görevi alacağız buna inanabiliyor musun?"

"Vay canına..." Bu gerçekten başka bir zaman olsa beni heyecanlandırırdı. Hatta tüm burukluğuma rağmen kalbimde yine bir kıpırdama olmuştu. "Bu şahane..." diyebildim ve kelime doğal bir şekilde geldi dilimin ucuna.

"Sana bazı fotoğraflar göndereceğim, buna bayılacaksın."

"Harika," dedim. "Teşekkür ederim her şey için. O halde mailini bekliyor olacağım."

"Elbette. Görüşürüz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattığımda araç malikanenin önüne yanaştı. Açılan otomatik kapıdan içeriye bindim. Restoranın adresini konuma yazdırdıktan sonra kulaklığımı taktım. Mısır... Vay canına. Piramitler ve nicesi...

Çöl bitkileri...

Belki bir joshua bile görebilirdim.

Bu beni gülümsetti. Evet, her şey iyi olacaktı. Sanat ve tarih beni kollarının arasına alıp saracaktı. Ağrılar dinecekti ve ben üstesinden gelecektim. Seyahat edebilir ve belki oraya resmen gitmeden önce ülkeme dönüp ailemi görebilirdim. Sadece buradan tüm bu çılgınlıklardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Restoranın önündeki arabam aynı şekilde duruyordu. Ama restoran yine kapalıydı. Doğruca Reyna'nın evine sürdüm ama kapıyı açan kimse olmadı. Bu git gide can sıkıcı hale geliyordu çünkü telefonu da hala kapalıydı ve Vaha da cevap vermiyordu. Olanlar yüzünden beni görmek istemiyor olamazlardı sanırım... Hayır, Reyna'dan bahsediyorduk.

Araba bu defa Vaha'nın evinin önünde durdu. Burada da onu bulamazsam ailesinin evine gitmem gerekecekti ama ailesini endişelendirmek istemiyordum. Belki tersaneye gitmeli ve neler olduğuna bakmalıydım.

Kapı ikinci çalışımda açıldı.

Reyna inanılmaz yorgun gözleriyle yeni uyanmış gibi bana bakıyordu. Üzerinde onda pek sık rastlamadığım pejmürde kıyafetler vardı. Vaha'nın eşofmanlarından ve kazaklarından birini giyinmişti, bedenleri o kadar büyüktü ki neredeyse içinde kaybolmuş görünüyordu.

"Lu," dedi gözlerini ovalayarak. "Tanrım saat kaç?"

"Tanrım!" dedim gözlerimi açıp. "Telefonun neden kapalı? Restoran neden kapalı ve sana neden ulaşamıyorum?" Doğrudan içeriye girdim. Kapıyı arkamızdan kapattı. Evde başka kimse olmadığına neredeyse emindim. Kanepenin üzerinde bir battaniye vardı ve Reyna içinden

yeni çıkmış gibi görünüyordu. Televizyon açıktı. Vaha evde olsaydı burada tek başına yatıyor olmazdı.

"Uyuyakalmışım," dedi. "O kadar yorgunum ki. Lütfen bağırma." Kazağın kollarını dirseğine kadar kıvırınca bileğinden dirseğine kadar sarılı olan bandajı gördüm.

"Ne oldu?" diye ona doğru yürüdüm. "Bunu onlar mı yaptı?"

Üzgün bakışlarıyla başını salladı. Çok kötü ve şokta görünüyordu. Gözleri sulandı. Bir şeylerin altında kalmış gibi görünüyordu. Kollarımı etrafına sardım, sıkıca sarılıp karşılık verdi.

"Çok yoruldum," diye mırıldandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum Lu."

"Çok üzgünüm bebeğim." Saçlarını okşayıp onu yatıştırmaya çalıştım ama ondan çok da farklı değildim. Tamamen berbat haldeydik.

"En yakın arkadaşlar aynı şeyleri yaşar diye bir efsane vardı ya..."

"Sanırım artık o bir efsane değil."

Kıkırdadı. "Sanırım değil."

Yavaşça geriye çekildim. Yüzü ve gözaltları şişmişti. Onu böyle görmeye hiç alışkın değildim.

"Neden gidip bir duş almıyorsun?" diye sordum. "Ben de kahve demler ve kahvaltı hazırlarım."

"Evet," dedi. "Gidip biraz kendime geleyim."

"Ne yemek istersin?"

"Vampirleri..." diye söylendi merdivenlerden çıkarken. Arkasından kahkaha attım.

Eşyalarımı tekli koltuğun üzerine bırakıp etrafa göz attım. Kesinlikle berbat durumdaydı. Derin bir nefes alıp işe koyuldum. Koltuğun üzerindeki battaniyeyi ve yastığı güzelce kenara bıraktım. Sehpanın üzerindeki artıkları toplamak için bir çöp torbası almam gerekti. Mutfağa giderken kirli bardakları yanımda götürdüm. Televizyondan sevdiğimiz bir Talk Show açıp sesini mutfaktan duyulacak kadar yükselttim.

Demlenmesi için kahveyi ayarlayıp kirli ve kirli olduğunu düşündüğüm her şeyi bulaşık makinesine yerleştirdim. Vaha'nın dolabı her zaman insanların dolabından daha dolu oluyordu. Reyna'yı hiçbir şeyden mahrum etmeyi sevmezdi. Tanrım, umarım bu konuyu aşacak bir açıklaması vardır çünkü kendimi gerçekten suç işlemiş gibi hissederdim. Reyna'yı o kadar çok seviyordum ki benim yüzümden

incinirse mahvolurdum. Ve onlar için de en iyisi yine aynı kapıya dayanıyordu; gitmelisin Lu.

Sebzeli omlet, Reyna'nın sevdiği şekilde kızarmış peynir, küçük domatesler, biraz çikolata ve meyve. Hazırladığım her şeyi salondaki masaya taşırken Reyna üzerinde bol bir tişört ve başına sarılı bir havluyla aşağıya indi.

"Nefis kokuyor," diye mırıldandı.

"Sen başla, geliyorum ben."

Kahve demliğini ve fincanları da alıp masaya döndüm, onun karşısına oturduğumda tabağını doldurmaya başlamıştı bile. En azından iştahlı görünüyordu.

"En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum," dedi büyük bir parça omleti ağzına tıkıştırıp.

"Ben de öyle." Ama ne kadar çok şarap içtiğimi hatırlıyorum.

"Neler yapıyordun..."

"Nereden başlasam..." Sadece bir gündür konuşmamıştık ve bir sürü şey olmuştu. Hepsini anlatmak ve onun yorumunu almak için fazla hevesliydim. "Önce sen anlatmak ister misin?"

"Anlatayım da bitsin." Yüzü düştü ama kızarmış ekmeklerden birine çikolata sürmeye devam etti. "Restorandan çıktım, eve gittiğim caddede ışıklarda durmuştum, birkaç kişi arabanın etrafını sardı. Kapıyı kilitledim ama işe yaramadı tabii. Beni içinden çıkarıp ara sokaklardan birine çektiler. Üç kişiydiler. Bana Vaha ile ilgili şeyler söyleyip durdular. Onunla olmamalıymışım, ona layık değilmişim, onu küçük düşürüyormuşum falan..."

Ağzım açık kaldı. Kahve fincanını elime alıp onu dinlemeye odaklandım. Yaşadığı şeyi düşünüp kendimi onun yerine koyunca berbat hissetmiştim. "Çok korkmuş olmalısın."

"Aslında sinirlendim," dedi ki bu tam onluk bir hareket olurdu. "Birisi bileğimi büktü, boğazıma yapıştı. Ama sadece korkutmaya çalışıyorlardı. Sonra ortadan kayboldular. Ben de hemen Vaha'yı arayıp olanları anlattım. Beni buraya getirdi. Arabam mahvolmuş, hurdaya çevirmiş ucubeler. Sonra Vaha beni bırakıp muhtemelen onları öldürmeye gittiğinde kendi başıma kalınca sinir krizi geçirdim. Kendimi gerçekten çok kötü hissettim. Söylediklerinin saçmalık olduğunu biliyorum ama yine de bir yanım hak verdi ve bir yanım

gerçekten ona layık olmadığımı düşündü... Kendimden şüphe etmeye başladım ve işte bu haldeyim."

"Sakın böyle söyleme," diye kaşlarımı çattım. "Korkunç bir şey yaşamışsın ve kim olsa etkilenirdi ama sen her şeyin en iyisine layıksın. O kadar kıymetlisin ki Vaha seni el üzerinde tutmakta haklı. Bunu yapsa iyi olur yoksa onu öldürürüm. Ama tüm bunlar başına geldiği için çok üzgünüm ve ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu bitecek bir şey gibi görünmüyor."

"Evet, biz de bu yüzden kavga ettik. Haberleri seyrettin mi? Herkes ayaklanmalardan bahsediyor ve Vaha'nın işlerinin yolunda olmadığına eminim. Vampirler mutsuz, onun liderliğini benim yüzümden sorguluyorlar. Çünkü insan sevgilin varsa insan vampir savaşında nasıl vampirlere liderlik edersin." Burnunu kırıştırdı.

"Keşke sadece haberleri seyretseydim," dedim ki herkes bunu konuşuyordu zaten. "Dün seni kontrol etmek için restorana gittim, birden birisi ağzımı kapatıp beni bir arabaya bindirdi."

"Şaka yapıyorsun..."

"Cıks," dedim gülerek çünkü sinirim bozulmuştu. "Akil yaptırmış ama kötü niyeti olmadığını söylüyor açıkçası artık pek bir şeyden emin olmak zor. Bana açıkça ailesinin vampir karşıtı geleneğinden bahsetti. Bir şeyler için hazırlık yapıyorlar. Benim de onlara katılmamı istedi."

"Ne?" dedi oturduğu yerde doğrulup. "Daha neler, manyağa bak. Sen ne alakaymış?"

"Luxuria ile olan bağlantımı çözmüş." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Olayı dinle. Luxuria bunların atalarının atalarımıymış neymiş. Bilinen en eski vampir avcılarından biriymiş ve bilinen en büyük vampir topluluğunu yok etmesiyle efsaneleşmiş. Hatun tam bir psikopat." İrkilerek başımı iki yana salladım.

Reyna da en az benim kadar irkilmiş hatta neredeyse donmuştu. Birden yükleme fazla geldi tabii.

"Ben de katılamam dedim tabii. Beni karıştırma dedim çıktım. Ama bir de Herakless var, Vaha bahsetti mi? Kütüphaneye dün sabah üç tane vampir geldi. Vaha'dan yardım istemek zorunda kaldım çünkü ziyaret etmek için tutturdular. Neyse sonra Sidra geldi ben de kamera odasından konuşmalarını dinledim. Herakless açık bir şekilde kavga istiyor. Vampirlerin yükselişi falan diye bir şeyler söyledi ve Sidra'da

pek karşı görünmüyordu. Kızım adamları görmeliydin, o kadar tuhaftı ki gözleri bile çok değişikti. Dracula gerçekmiş gerçek."

"Oha," dedi Reyna. "Bir günde neler olmuş."

"Hiç sorma..."

"O zaman gerçekten bir savaş mı olacak?"

"Yirmi birinci yüzyılda," dedim kahvemi ona doğru kaldırıp. "Ne büyük saçmalık değil mi? İklim krizini çözmeye çalışmamız gerekirken vampirlerle uğraşıyoruz."

"İnsanlar da rahat durmuyor."

"Orası öyle," diye kabul ettim.

"Sidra ile konuştunuz mu?"

"Yeni bombaya hazır mısın?"

"Gönder."

"Sidra ile öpüştük. İki kez."

Ağzındaki kahveyi masanın üzerine doğru püskürttü. Ona doğru peçete uzatırken yüzümü buruşturdum, "Omletten daha yememiştim," diye şikayet ettim.

"Ne demek Sidra ile öpüştük."

"Dün Akil'in oradan çıktıktan sonra yolda bu karşıma çıktı. Görmüş bizi takip etmiş her şeyi duymuş ama neyse ki benim arkalarından bir iş çevirmek gibi niyetim yoktu zaten her şeyi anlattım. Sonra Akil'e bir kıl oldu kıskandı galiba." Sırıttım.

"Kesin kıskanmıştır," dedi.

"Bence de. Sonra beni aldı götürdü bir yere. Bir türlü çıkamadığımız randevu var ya onu yapmamız gerektiğine karar vermiş. Kendisi için özel bir yere götürdü beni."

"Sidra Dekatlon'un kızları nerede randevuya çıkardığını acayip merak ettim."

"Ahşap atölyesi varmış."

"Hımm..." dedi. "Beyefendi egzotik tabii."

"Tabii." Güldüm. "Sonra işte işler bir şekilde oralara kadar geldi. Bütün gece sohbet ettik. Sorabildiğim her şeyi sordum ve sanırım o da cevaplayabildiği her şeyi cevapladı."

"Ne gibi?" Şüpheli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Luxuria'dan falan işte. Vaha ile olan şeyi söylemedi-" duraksadım ve biraz gerildim.

"Saçmalama," dedi. "Olay öyle değilmiş. Senin Lux Vaha'ya yardım etmiş daha çok. Yakınlarmış ama kardeş gibilermiş aslında, romantik bir şey olmadığına dair yemin etti. Yalan söylemez ve söylerse bunu anlarım. Ama bana bak." Dizini sandalyenin üzerinde kendine çekti. "Biletini bir an önce alsan iyi olur. Buradan gitmek zorundasın. Sen Luzia'sın, konu kapandı."

"Neden gitmem konusunda bu kadar acelecisin ve Vaha neden Luxuria'yı tanıdığını bizden saklamış."

"Kurcalamamızı istememiş ve çok haklı. Senin Luzia'sın. Ve daha fazla Luxuria'yı kurcalamayacaksın, söz ver bana."

"Ama neden..."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu ve hem kızgın hem de ciddiydi.

"Tabii ki. Bu nasıl soru."

"O halde beni dinle. Luxuria'yı boş ver. Git ve Luzia ol. Buradan uzaklaş. O yaşamda sana ait bir şey yok, öğrenmeye değer bir şey de yok."

"Birbirlerine çok aşıklardı değil mi..." diye sordum. "Hiç şansım yok."

"Olmamalı da," dedi keskin bir şekilde. "Sidra ile sen doğru bir eşleşme değilsiniz. Ondan çok daha iyisini hak ediyorsun. Aslında bakarsan ben de kararlarımı sorguluyorum. İlişkimi de öyle."

"Zaten gidiyorum," diye nefesimi verdim. "Vini'nin Mısır'dan aldığı teklifi biliyorsun, beni de projeye dahil etti. Birlikte Mısır'a gidiyoruz."

"Vini," dedi dudak bükerek. "Evet, muhteşem. Harika bir eşleşme. İkiniz de aynı saçmalıklara kafa yormayı seviyorsunuz ve o epey yakışıklı."

"O senin eski flörtün."

"Lisedeydik," diye göz devirdi. "Aramızda kayda değer bir şey olmadı. Sadece birbirimizi beğendik ve bir kafede buluştuk ve sonra o kadar da birbirimizden hoşlanmadık. Böyle bir şey yüzünden şansını mahvetme. Süper yakışıklı sonuçta."

"Kimseyle ilgili öyle bir şey düşünmüyorum," dedim. "Yakın bir zamanda değil. Ama yalan söylemeyeceğim gitmek beni üzse de iş beni heyecanlandırdı."

"Piramitleri görmeyi çok istiyordun."

"Sen de öyle," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Aklımda sen de kalacak. Bütün bunların arasında sen ne yapacaksın? O kadın da rahat duracak birine benzemiyor."

"Evelyn? Aslında iyi biri. Epey sohbet etme şansımız oldu o gece. Onunla ilgili içim rahat."

"Yani bunu sürdürmeye devam mı edeceksin?"

"Benim tüm hayatım burada Lu, ailem burada, restoranım burada... Mısır'da benim yapacak bir şeyim yok."

"Ben sana bakarım." Kıkırdadım.

"Sen ayarlamalarını yap. Benim düşünmem gereken çok şey var. Son anda belki yanındaki koltuğu satın alırım."

"Tamam," dedim. "Ama gerçekten düşüneceğine söz ver."

"Söz."

"Bileğini doktora gösterdiniz mi?" Kızarmış ekmek alıp ben de üzerine çikolata sürdüm.

"Saldırıdan sonra eve gelmeden önce Vaha önce beni hastaneye götürdü. Bileğim çıkmış yerine oturturken biraz acıdı ama şu an iyiyim. Sadece biraz kaşınıyor." Tırnaklarıyla sargının üzerini kaşıdı. Bunu duymak bile beni üzüyordu. Gerçekten bunlar normal değildi ve olmamalıydı. Vampirler ne kadar ileri gidecekti kestiremiyordum ama aynı şey insanlar için de geçerliydi.

"Akil'in söylediğine göre vampirler yönetimi ele geçirmek istiyormuş."

"Başbakan mı olacaklarmış?"

"Biri olsa bile başka bir vampirin gelip onu öldürmesi ve yerine geçmesi kaç gün sürer ki..." Bunu bu kadar olağan konuşmak da garipti ama ciddi şekilde düşünürsek olacak olan buydu.

"Sıkıldım bunlardan..." Reyna başını iki yana salladı. "Eşyalarını ne zaman toplamaya başlayalım?"

"Beni göndermek için çok heveslisin..."

"Senin için en iyisini istiyorum çünkü."

Bundan hiçbir şüphem yoktu. Gözlerine baktığımda da bunu açıkça görebiliyordum. Benim için korkuyor ve endişeleniyordu. Muhtemelen Vaha ona Luxuria ile ilgili şeyleri anlatmıştı, ne kadar kötüydü ki Reyna bana anlatmıyordu. Ve Sidra ile sandığımdan daha büyük şeyler yaşamış olmalıydılar. Bunları sorup kendime eziyet etmeyecektim.

Zaten aralarında çok gerçek bir şey olduğu aşikardı. Adam kadın öldü diye kendini uykuya yatırmış. Başka bir şey duymaya ihtiyacım yoktu.

"Haftaya kütüphanenin kuruluş yıldönümü var, onu düzenleyip işleri tamamen devrettikten sonra tabii bir de bazı belgeleri toplamam gerekiyor. Ama eşyalarımı yavaş yavaş toplamaya başlamam lazım, bazı şeyleri ayırıp diğerlerini paketlemeye başlarım. Fazladan bavula ihtiyacım olacak."

"Ben de alışverişe çıkmak istiyorum," dedi. "Hem kafam dağılır hem de bir şeyler bakınırız. Şu devasa bavullardan alalım onlar epey kolaylaştırır hem bazılarını önden kargoyla da gönderebilirsin birkaç nakliye şirketiyle görüşebiliriz."

Bunun çok iyi bir fikir olduğunu söylemek üzereydim ki dış kapının açıldığını duyduk. İkimizin de başı o tarafa doğru döndü.

"Benim bebeğim," diye seslendi Vaha.

Fincanları doldurmak için kahve demliğini alıp ayağa kalktım. Bir şeyle ilgilenmem lazımdı çünkü o malum durumu öğrendiğimizden beri Vaha ile hiç karşılaşmamıştım ve bu biraz garipti. Bana nasıl davranacağını da ona nasıl davranacağımı da bilmiyordum. Açıkça bize yalan söylemişti. Luxuria'yı hiç görmediğinden bahsetmişti onunla çok yakın -neyse ki bu romantik bir şekilde değildi- olduğundan söz etmemişti. Hem de ben soru işaretleriyle kafayı yerken.

Sorular da cevaplar da artık umurumda değildi. Bu yüzden Reyna'yı da sıkıştırmıyordum. Sidra bir konuda çok haklıydı bilmemek beni koruyacak tek şeydi ve Reyna'da haklıydı bana ait olmayan bir geçmişte öğrenecek hiçbir şeyim yoktu.

"Parti mi veriyordunuz?" Vaha içeri girip elindeki çiçek buketini Reyna'ya uzattı. Reyna kocaman gülümsedi, çiçekleri burnuna götürüp kokladıktan sonra kenara masanın üzerine bıraktı ve kollarını uzatıp ona sarıldı.

Onun gitmesinin benimki kadar kolay ki bu şaibeli bir kelimeydi ama yine de o kadar kolay olmayacağını düşünmem gerekirdi. Onlar, onlara ait gerçek bir şey yaşıyorlardı.

"Bavula neden ihtiyacınız var?"

Sidra peşinden girdiğinde ben şaşırdım, Reyna'nın gülen yüzü soldu. Bu garipti işte çünkü genelde Sidra'yı gördüğünde böyle rahatsız olmazdı. Hatta neredeyse arkadaş olduklarını düşünmeye başlamıştım.

Reyna'nın fincanını önüne bırakmak için hareketlendim çünkü buna cevap vermek istemiyordum.

"Naber güzellik?" diye sordu Vaha göz göze geldiğimizde.

"İyi," dedim. "Sen?" Sanırım bir yanım ona kızgındı ve bir yüzleşme ile özüre ihtiyacım vardı.

"Luzia gittiği için ihtiyacımız var," dedi Reyna. Fincanımı alıp yeniden sandalyeye oturdum ve normalde sade içmeme rağmen bir kaşık şeker atıp karıştırmaya koyuldum.

"Luzia nereye gidiyor?" diye soran Vaha oldu.

"Mısır'a! Hem de tahmin et kiminle, Vini ile. Ona bir iş ayarlamış. Luzia hep piramitleri görmek istiyordu ya bu harika olacak."

"Öyle mi?" dedi Vaha bir yandan Reyna'nın sargılı kolunu incelerken.

"Öyle mi?" diye kaşlarını kaldırdı Sidra benim kahve fincanımı dudaklarına götürürken.

"Evet, bir hafta içinde işlerini bitirip yola çıkması gerekiyor. Senin arabanı alabilir miyim, alışverişe çıkmamız lazım." Reyna Vaha'ya istek dolu gözlerle baktı bense sırf konuşmamak için ağzıma bir çilek tıkıştırdım.

"Luzia bir yere gidemez," dedi Sidra.

Reyna yeniden hiddetle ona baktı. "Luzia'nın ne yapıp yapamayacağıyla neden ilgilenesin sen?" diye soruverdi pat diye. Ağzıma bir çilek daha attım.

Daha Reyna ve Sidra atışmasını kaldıramıyordum insan vampir savaşından kesinlikle sağ çıkamazdım.

"O haklı bebeğim," dedi Vaha ona uyarıcı bir bakış atarak. "Luzia'nın bağımlılığını unuttunuz mu? Şu an iyi olabilir ama yeniden gece ışığı isteyecek ve buradan kilo metrelerce ötede yanında Vini ile ne kadar güvende olacağını tahmin etmesi zor değil."

Reyna bunu atlamışız gibi bana baktı.

"Ben-" dedim tereddütle. "Ben başa çıkabilirim."

"Son sefer çıkabildiğin gibi mi?" diye sordu Sidra.

Ve diğer gözler yeniden bana döndü. Onlar bilmiyordu. Neredeyse aklımı kaçırıp, duyularımı yitirip, bodrum katında bir masanın altında öleceğimi sandığımı.

"Hallederim," dedim ciddi bir şekilde. Ama nasıl yapacağım konusunda bir planım yoktu. Sadece bir şekilde halledecektim.

"Şöyle halledeceksin, yine kendini tutacaksın sonra kriz geçireceksin sonra bir yerde bir vampir bulup ona koşacaksın ve kim bilir ne karşılığında belki ona bağımlı hale gelerek ki bu daha önce yaşamadığın bir şey değil, kendini öldürmenin bir yolunu bulacaksın."

"Bu seni ilgilendirmez." Diye çıkıştım. Her ne yapıyorsa saçmalıyordu. Bu kadar açık sözlü ya da kaba olmasına gerek yoktu. İşte tahmin ettiğim gibi, saat gece yarısını vurmuştu ve araba balkabağına dönmüştü. İyi ki aptalca beklentilere girmedim.

İyi ki girmedim...

"Etki altına al beni," dedim Vaha'ya dönerek. Vampirler bunu yapabiliyordu. Daha önce nasıl yaptıklarını hiç görmemiştim çünkü yasalara göre bunu insanlar üzerinde kullanmaları yasaktı ve son zamanlara kadar yasalar geçerliydi.

Reyna Vaha'ya döndü ve yutkundu. Bu ihtimali değerlendirdiği ortadaydı.

"İşe yaramaz," dedi Sidra. "Etki altına alma o şekilde işlemez. Senden bir şeyi söküp alamaz sadece hafızandan alır ama etki devam eder. Hala bağımlı olursun ama neye olduğunu bilmiyor olursun ve bu defa hiç direnme şansın olmaz. Yani o kaşıntılar başladığında bu defa gerçekten mahvolursun." Her detayı bu kadar iyi biliyor olması gerçekten sinir bozucuydu.

"Neredeyse gitmemi istemediğini düşüneceğim," dedim. "Madem gidemezdim o halde bana neden git dedin ki?"

"Bir de ona git mi dedin?" diye çıkıştı Reyna. Gerçekten onunla bir derdi vardı.

"Senin kadar iyiliğini istiyorum Reyna," dedi Sidra ona ve bu defa uyarıcıydı. "Hemen git demedim."

"O halde bana yaptıklarının karşılığı olarak her ay bir damla kan gönder ve konu kapansın," dedim dirseklerimi masanın üzerine yaslayıp.

"Bana bağımlı olmaya çok meyillisin."

"Senin burada ne işin var ki?" diye soludum.

"Güzel soru," diye beni destekledi Reyna. Aynen dercesine ona başımı salladım.

"Hasta ziyaretine geldim." Benim olan kahveyi içerken güldü. "Nasılsın Reyna?"

"Nezaketin için teşekkürler, zahmet etmeseydin." Vaha Reyna'nın cevabına güldü.

"Birkaç şey alıp çıkacağız," dedi. "Uğramam gerekti haber vermedim, üzgünüm." Reyna'nın elinin üzerine hafifçe okşadı ve sanki ona sakin olmasını söyledi ki işe yaradı. Reyna tırnaklarını geri çekti en azından ifadesini toparladı.

"Ben gidip yukarıdan anahtarları alayım, he bir de benim arabamı almana gerek yok." Vaha ayağa kalktı, ceketinin iç cebinden bir kutu çıkardı, siyah ve elim kadar büyük bir kutuyu Reyna'nın önüne bıraktı.

"Bu ne..." Kutuyu eline alıp zarifçe kapağını açtı sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Vaha..." diye mırıldandı. "Bunu neden yaptın? Hayır, bu çok fazla. Bunu kabul edemem. Kendime bir araba alabilirim sadece biraz kredi çekmem gerekir."

"Biliyorum," dedi Vaha onu rahatlatmak için tüm kozlarını oynayarak. "Ama bütün dünyayı senin ayaklarının altına sermek istiyorum. Ve bunlar başına benim yüzümden geldi, bunu yapmasaydım nasıl bir adam olurdum?"

Vay be... ne konuşma ama...

"Hala harika bir adam olurdun," dedi Reyna. "Teşekkür ederim." Kalkıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Masum bir teşekkür öpücüğü olacağını düşünüyordum ama tutkulu bir şeye dönüştü. Kaşlarımı kaldırarak onlara biraz mahrem sağlamak için başımı çevirdim.

Ve bir çift kara gözle karşı karşıya kaldım. Gülümsüyor ve bir çilek yiyordu. Şimdi de çilek mi yiyordu... Ve o çilek neden dudaklarında o kadar oyalanıyordu...

Tamam, yanlış yön Lu, bir daha dene. Kafamı diğer tarafa çevirdim ve televizyona bakmaya başladım.

Televizyon kapalıydı ama bazı şeyleri hayal gücümüze bırakma taraftarıydım ben de.

"Nerede araba?" Reyna'nın sesini duyunca rahatladım.

"Galeride, istediğin zaman gidip alabilirsin ama beklersen buraya bırakılmasını sağlarım."

"Tamam," dedi Reyna. "Haber veririm. Lu alışverişe giderken alır mıyız?"

"Benim işe dönmem lazım," dedim. "Patronum çok gıcık." Yandan patronuma baktım.

"İstersen ben konuşayım," dedi bana gülerek.

"Sen bir gelsene," dedim. "Biz bir konuşalım." Ayağa kalkıp önce Reyna'nın yanına gittim ki hala pek rahat görünmüyordu Sidra'ya bakarken.

"İşlerimi toparlamam lazım, akşam haberleşelim tamam mı? Seni alır sonra istediğin yere götürürüm. Biraz dinlen ve kahvaltını bitir. Mutfakta taze kahve var."

"Tamam, dikkatli ol," dedi ve bunu neden dediğini kesinlikle anlamamakla birlikte o an sorgulamamam gerektiğini düşündüm. Başımı sallayıp koltuğun üzerine bıraktığım eşyalarımı topladım. Ben çıkarken Sidra kapıyı tuttu sonra üzerimizden kapattı. Açık hava birden yüzüme çarpınca kollarımı etrafımda kavuşturdum.

"Bu da ne?" diye sordum ona dönüp.

"Ne ne?"

"Gidemezsin de ne demek... Bu dengesizlik değil şuursuzluk artık. Her şeyi ayarladım. Ve gitmek istiyorum. Gece ışığıyla baş edebilirim ya da krizlerimin sonucuyla baş edebilirim ama burada kalıp-" Derin bir nefes aldım. "Seninle ve sana hissettiklerimle baş edemem."

"Senin için endişeleniyorum." Oldukça ciddiydi ve hatta neredeyse kızgındı. "Git dedim ama bavulunu çoktan hazırladığını düşünmedim. Orada başına gelebileceklerle ilgili düzgün düşünemiyorsun."

"Belki gerçekten iyiliğimi düşünüyorsundur ama söyler misin bana gece ışığı bağımlılığımdan kurtulmam için mucizevi bir tedavin mi var? Bugün ya da bir ay sonra ne fark edecek?"

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi uyarıcı bir şekilde. "Bana biraz zaman ver. Peşinden Mısır'a gelemem, şu anda değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi peşinden gelirsem herkesi peşimden sürüklemiş olurum. Burada ve her yerde işler karışacak. Burada kalmam gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedim tekrar.

Bariz bir şeymiş ve neyi sorguladığımı anlamamış gibi baktı.

"Daha sonra peşimden gelecekmiş gibi konuşuyorsun. Peşimden gelemezsin. Bu yüzden gidiyorum. Senin yüzünden."

"Kontrol etmek için demiştim."

"İstemiyorum," dedim kesin bir şekilde. "Sakın her şeyi yoluna koymaya başladığım bir anda tekrar karşıma çıkıp hayatımı bir kez daha mahvetme."

"Bir kez daha." Yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Bu defa ben sessiz kaldım.

"Gitmem gerek ve bunu her anlamda söylüyorum." Anahtarın üzerindeki tuşa basınca arabanın otomatik sinyali yandı. Bir şey daha diyecek mi diye bakarak arabaya doğru yürüdüm. Söylemedi. Vaha evden dışarı çıktığında ben arabaya binmiştim. Motoru çalıştırdım ama bu defa o bana doğru yürüyüp eliyle beklememi işaret etti. Arabanın camını açıp konuşmasını bekledim.

"Bana böyle tavır yapma," dedi.

"Bu iyi bir açıklama veya iyi bir özür değil."

Arabaya yaslanıp güldü. "Sana da bir araba almamı ister misin?"

"Yaptığını araba değil bir uçak belki bir uzay mekiği kurtarır."

"İstiyorsan benim bir uçağım var," dedi Sidra diğer tarafa yaslanarak.

"İçinde bir tabut da var mı?"

"Ne saçma bir soru bu..." dedi yüzünü kırıştırarak. "Tabii ki tabutu uçakta tutmuyorum."

Vaha güldü.

"Reyna senden nefret ediyor, Vaha sana gülüyor ve sen bana espriler yapıp duruyorsun." Vitesi değiştirdim. "Biliyor musunuz yirmi birinci yüzyıl kıyamet alametlerinin bunlar olduğuna eminim o yüzden sorgulamayacağım. İkiniz de cehenneme gidin." Gaza bastım, araba onlar hala yaslanırken öne doğru hızla atıldı, elbette kendilerini kurtardılar ama ben yine de üzerlerinden geçmiş kadar keyif aldım.

"Zaten oradayız bir tanem!" diye bağırışını duydum ve dikiz aynasına doğru orta parmağımı kaldırdım. İkisi de sırıtıyordu.

Ve dikiz aynasında gözden kaybolduklarında ben de sırıtmaya başladım.

Bu defa duygularıma teslim olmuş şekilde ellerimin üzerinde yürümek istemiyordum ama bunun çok eğlenceli olduğunu da inkar edemezdim.

Dördümüz ne tatlı bir grup olurduk oysa.

Başka bir evrende.

Tüm söylediklerine ve çabalarına rağmen gitmekten vazgeçmeyi düşünmüyordum. Ama haklı oldukları bir nokta olduğunun da farkındaydım. Son seferki gibi bir gece ışığı krizinde tek başıma ne yapardım bilmiyorum. Dahası yanımda beni hiç tanımayan insanlar olacaktı ve muhtemelen o halimi gören olursa derhal işime son verirdi. Bu meseleyi halledecek bir yol bulmalıydım.

Derin bir nefes aldım, biraz camları açtım ve neşeli bir şarkıyı mırıldanmaya başladım. Açıkçası gitmek istediğimden hiç bu kadar emin olmamıştım. Bu sabah gözlerimi açana kadar tüm ayarlamaları yapmaya başlasam da gitmeyeceğime inanıyordum. Ama bu sabah gözlerimi açtığımda gitmek istediğimi biliyordum. Gitmek istiyordum çünkü bir kere bulaşmıştım.

Gitmek istiyordum çünkü bir kez tadına bakmıştım.

Şimdi aklıma dün geceye kaymaması için her türlü komutu verip beynimi elimden gelen her şekilde manipüle etmeyi deniyordum. Çünkü daha azına katlanamazdım. Bir kapı açılmıştı, tek seferlik bir kapı olduğunu biliyordum, açmasını ben istemiştim ama şimdi oraya bir kez girdikten sonra eşikte bekleyemezdim. Ne kapıyı çalıp durmak istiyordum ne de kapının önünde beklemek bu yüzden tek şansım kapıya arkamı dönüp koşmak ve gidebildiğim kadar uzağa gitmekti.

Ofise döndüğümde yaptığım ilk şey Vini'nin gönderdiklerine bakmak için mailimi açmak oldu. İlk önce belgeleri not ettiği Word dosyasını açıp telefonuma fotoğrafını çektim. Çoğunu internet üzerinden halledebilirdim ve bir sağlık raporuna ihtiyacım olacaktı ama bunu oradan da alabileceğimi not etmişti. İstenilen şeylerin bir kısmı elimin altında vardı. Tuhaftır ki beni uğraştıracak ya da zamanımı alacak hiçbir şey yoktu.

Bu iyi. Bu kesinlikle çok iyi.

Diğer bildirimin üzerine tıklayıp gönderdiği fotoğraflara bakmaya koyuldum. Büyük bir müzenin dış çekimleri ile başladık. Sanırım keşif sürecini oradan yönetecektik. Görüntü bilim kurgu filmlerini aratmıyordu. Kesinlikle büyüleyiciydi. Ülkenin her yerine yayılmış sıcak renk tonları benim için çok çekiciydi. Büyük çalışma alanları, birkaç tane tarih profesörü ve kazı alanları. Arkeoloji ekibi tam donanımlıydı. Onlarla birlikte kazı alanlarında olacak olmak içimi kıpır kıpır etmeye yetmişti bile. Büyük kum denizinde bir dalış, kulağa harika geliyordu.

Mail ekranını kapatıp ofis işlerime döndüm. Benden sonra gelecek kişi için her şeyi kolaylaştırmak istiyordum bu yüzden en zor kısım olan muhasebe ve finans işlerine ağırlık verdim. Müzenin sabit bir geliri vardı, dışarıdan fon desteği de alıyorduk ama yaptığımız sergiler sayesinde iyi getirisi oluyordu. Bu yüzden bütçe hesabı yapıp neredeyse bir yıllık bir finans hesabı oluşturdum. Benim programıma uydukları taktirde hem zamanı hem de bütçeyi oldukça verimli kullanabileceklerdi.

İşim bittiğinde Reyna ile buluşmadan önce mutfakta bir şeyler atıştırmaya koyuldum. Vitamin takviyelerimi alıp üst kata çıktım, topuklularımın yerini spor ayakkabılar, uzun keten elbisemin yerini pamuk bir pantolonla sweatshirt aldı. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayıp kirpiklerime ağırlık yapan makyajı temizledim. Dişlerimi fırçalarken telefonumun çaldığını duydum, muhtemelen Reyna benden önce davranmıştı. Banyoda işimi bitirip onu aramayı düşüyordum ama ağzımı temizleyip odama döndüğümde telefon hala çalıyordu.

Ve ekranda Reyna'nın değil Akil'in ismi yazıyordu. Kaşlarımı çatıp düşünmeye koyuldum. Ona benden istediği şeyi yapmayacağımı açıkça söylemiştim ve kimse inanmasa da ben bavulumu hazırlıyordum ve gitmekte oldukça kararlıydım. Telefonu yanıtladım.

"Efendim?"

"Luzia?" Sesi endişeli geliyordu. "Neredesin?"

"Her şey yolunda mı?" Bir yandan masanın üzerine dağıttığım eşyaları toplayıp sırt çantamın içine kişisel olanları doldurdum.

"Sana göstermem gereken bir şey var."

"Akil..." Derin bir nefes aldım ki kendimi tutabileyim. "Bu işe bulaşmak istemiyorum. Lütfen ama lütfen peşini bırak."

"Sadece bir şey göstermek istiyorum. Büyük bir şey oluyor. Vampirlerle ilgili. Senin patronun da içinde."

Bu bir şeyleri değiştirmemeliydi. Merak etsem de kendimi durdurmayı başardım. Gidersem aptalca olacaktı. Gidersem bu işe bulaşmış olacaktım. Bulaşmak istemiyordum. Ben bir kurtarıcı değildim ve bu savaşta kimin haklı kimin haksız olduğuna karar verebilecek kişi hiç değildim.

"Üzgünüm," dedim kararlılıkla. "Reyna ile buluşacağız ve gelmek üzere."

"O da gelsin," dedi. Ses tonundaki ağırlık durumun ciddiyetini anlamam için yeterliydi ama Reyna'yı istemesi daha büyük bir meseleydi. Vaha hiçbir zaman Reyna'dan hoşlanmamıştı ve vampirlerle ilgili bir konuda asla Reyna'ya güvenmezdi. Şimdi fikrini neyin değiştirdiğini merak etmiştim.

"Ona sorarım," dedim. "Söz vermiyorum tamam mı?"

"Bu çok önemli," dedi. "Lütfen sadece görmenizi istiyorum."

"Adresi at."

"Gönderiyorum ve bekleyeceğim."

Telefonu kapatıp parmaklarımın arasında sıktım. Reyna'ya bundan bahsedersem kesinlikle neler olduğunu öğrenmek isteyecekti. Bu kararı veren kişi olmak istemiyordum. Ama Sidra ve Vaha'nın bugün bir arada olmasının da belki bununla bir ilgisi vardı. Kahretsin.

Anahtarımı alıp merdivenden hızlıca indim. Doğrudan arabaya atlayıp Reyna'yı aradım ve sesinin arabanın içinde yankılanmasını bekledim.

"Ben de seni bekliyordum," diyerek açtı.

"Reyna, Vaha'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Dinle. Biraz önce Akil aradı ve bir şeyi görmemi istediğini söyledi. Elbette vampirlerle ilgili. Sidra'nın da dahil olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi. Açıkça ilgilenmediğimi ve seninle buluşacağımı söyledim. Senin de görmen gerektiğini söyledi."

"Bu tuhaf," dedi düşüncelerimi destekleyerek.

"Bence uzak durmalıyız."

"Ama neler olduğunu öğrenmek isteriz."

"Ben istemem," dedim.

"Korktuğun bir şey mi var?"

Gözlerimi yolda dolaştırdım ve yakın çevrede herhangi bir vampir olmamasını diledim.

"Bak, Herakles denen şeyin Sidra ile konuşmalarını duydum. Açıkça bir şey planlıyorlar ki vampirlerin planlarının arasında kan dökmek olduğuna eminim. Akil ile de görüştüm ve onlar da bir şey planlıyor. Açıkçası bu her neyse içinde olmak istemiyorum hatta olabildiğince uzakta olmak istiyorum."

"Buraya varman ne kadar sürer?" diye sordu.

"En fazla on beş dakika."

"Tamam, dikkatlice buraya gel. Ben de Vaha'ya ulaşmaya çalışıp ağzını arayayım. Sonra karar veririz."

"Tamam..."

Telefon kapandıktan sonra otomatik olarak müzik çalar devreye girdi ama onu da susturdum. Kendimi yola verirken dahi zorlanıyordum. Vampirler konusunda hiçbir zaman gereğinden fazla ilgili ya da meraklı olmamıştım. Açıkçası işlerine burnumu sokmak istemiyordum. Ben süper kahraman değildim. Akil'i vampirler konusunda, Sidra'yı da Akil konusunda uyarmıştım. Elimden başka ne gelirdi? Bir taraf seçemezdim ve bir kavganın ortasında kalmak istemiyordum. Gerçekçi olmak gerekirse vampirler gerçekten insanlardan üstün olmak istiyorlarsa bunu elde ederlerdi ve ben de bundan hoşlanmayan insanların arasında olurdum. Ve insanlar karşılık verdiği için kimseyi suçlamazdım. Sırf aralarından birine kendimi kaptırdım diye muhbir olacak değildim. Olabilecekleri düşünmek benim için ürkütücüydü, gitme arzumu şiddetlendirecek kadar hem de. Kırık bir kalple yaşayabilirdim ama bir savaşın içinde değil.

Arabayı durdurduğumda Reyna kapıdan dışarıya çıktı. Doğruca etrafına bakınarak hızlı hızlı yürüdü, yolcu kapısından kendini içeri atıp kapıyı kilitledi.

"Akil'in oraya gidiyoruz," dedi.

Dik dik baktım.

"Bak," dedi kemerini takmadan bana dönüp. "Vaha bana ne düşündüğünü söylemiyor. Hangi tarafta olduğunu da öyle. Onu anlıyorum, en azından bir açıdan. Eğer insanların vampirlere verdiği

tavizleri yetersiz buluyorlarsa bunu gerçekten anlarım." Vampirler insanların haklarının birçoğundan yararlanamıyorlardı ve bu onları rahatsız ediyordu. Bu konuda yorumsuz kalmayı tercih ediyordum. İnsanlar vampirleri güvenli bulana kadar böyle bir şeye teşebbüs etmezdi ve vampirler de ne kadar güvenilmez olduklarını kanıtlıyorlardı.

"Gerçekten ne istediğini bilmeliyim Lu," dedi. "Benimle onlar arasında kalıp kalmadığını bilmeliyim. Her zaman onun tarafında oldum, olmaya da devam ederim ama onun tarafında olmanın ne anlama geldiğini bilmem lazım."

"Pekala," dedim arabayı yeniden çalıştırmadan önce Akil'in gönderdiğini konumu açtım. "Ama seni uyarmama izin ver. Orada her ne göreceksek bu hoşuna gitmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vaha bu kasabada vampirlerin lideri, eminim onlarla hemfikir olmasa şu ana kadar çoktan çekilirdi. Ama çekilmiyor değil mi? Çok üzgünüm Reyna ama Vaha her şeye sahip. Yani onun çalışmasına falan gerek yok. İstese seni de alıp istediğiniz her yere gidebilir. Ama kahrolası kasabaya kafayı takmışlar ve burayı bırakmamakta oldukça kararlılar."

"Sence gitmek istesem benimle gelir mi?" diye sordu.

"Biraz aklı varsa gelir. Ve biraz aklınız varsa gidersiniz."

"Neden gitmekte bu kadar isteklisin?"

"Birçok şey bana göre değil ama vampir kavgaları? O kesinlikle bana göre değil. Bunun içinde olmak istemiyorum. Bu bir film değil. Hayatımı her an karşıma beni öldürebilecek biri çıkmasını bekleyerek yaşamak istemem. Biliyor musun, benim doğduğum ülkenin sınırlarında yıllardır süren bir savaş var, o savaştan kaçan insanlar bizim topraklarımıza sığındılar. Ne onlar için iyiydi ne bizim için. Bu çağda hala bir şeyleri paylaşamamanın olağanüstü ahmakça olduğunu düşünüyorum. Kavga etmek istiyorlarsa onlar bilir ama ben izleyici dahi olmak istemiyorum."

"Babam orduda çalışıyor," dedi, bunu zaten biliyordum, sesli düşündüğünü farz edip başımı salladım. "Olanlardan onu haberdar etmek zorundayım. Eğer bu yaşanacaksa hazırlıksız olmalarını istemiyorum. Ailem bu kasabada Lu, öylece gidemem."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Onun yerinde olsam belki bu kararı vermek bu kadar kolay olmazdı. "Ama işler daha da çirkinleşirse bunun ne kadarının sana sıçrayacağını hesap et lütfen. Daha yeni birileri seni köşeye sıkıştırdı, amaçları sadece korkutmak olmasa olabilecekleri düşünmek istemiyorum."

Sessizleşti.

Onu korkuttuğumu ve muhtemelen rahatsız hissettirdiğimi biliyordum ama kendisine karşı her şeyi açıkça görebildiğinden emin değildim. Reyna ne kadar risk altında olduğunu hesaplayamıyordu. Önce restoranı saldırıya uğramıştı, sonra kaçırıldı ve sonra birileri tarafından saldırıya uğradı. Daha şimdiden böyleyse işler kızıştığında insanların da vampirlerin de ilk hedefi haline gelecekti. Vaha'ya zarar vermek için herkes onu kullanmak isteyecekti. Bunu göze alacaksa da neler olabileceğini anladığından emin olmasını istiyordum.

Akil'in verdiği adres çok uzakta değildi. Bir şeyin üzerine gideceğimizi sanıyordum ama ona ait olduğunu bildiğim fabrikalardan birine gelmiştik. Araba güvenlikten geçerken kimse bizi durdurup bir soru sormadı. Geleceğimizin haberini almış olmalıydı. Ana girişten dışarıya iki kişi çıkıp durmamızı söylediğinde farları söndürdüm. Camı açıp beklemeye koyuldum.

"Akil Bey size eşlik etmemizi istedi."

Reyna ile birbirimize baktık ve kapıdan ilk çıkan o oldu. Kontağı kapatıp anahtarı avucumun içinde sıktım. Peşlerinden yürüdüm, önce asansöre daha sonra en üst kata kadar peşimizden geldiler. Rahatsız edici görünmüyorlardı ama yine de rahatsız ediciydi. Akil'in tamamı cam kaplı odasının kapısı açıktı, bizi eşikte karşıladı. Korumalarına geride kalmalarını söyleyip arkamızdan kapıyı kapattı. Sonra jaluzileri indirdi. Şimdi nispeten karanlık bir odadaydık.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." İkimizle de sırayla el sıkıştıktan sonra masasının arkasına geçti.

"Bir şey göstereceğini söylemiştin," diyen ben oldum. Reyna tetikte bekliyordu, ben de biraz gerilmiştim.

"İşte burada," dedi. Bilgisayar ekranını bize çevirdi.

"Bu nedir?"

"Vampir topluluğu."

İkimiz de masaya yanaşıp ekrana doğru eğildik. Yeri tanıyordum, nehrin kıyısındaki boş arazideydi. Ağaçların seyrek olduğu ama kasabadaki herkes için oldukça da uzak bir konum. Gizli bir şeyler yapmak istiyorsanız adresiniz orasıydı.

"Bunlar kim?" diye sordu Reyna.

"Vampirler..." Akil'in ses tonu buz gibi ve katıydı.

Karanlık olduğu için ekrandaki yüzleri seçmek imkansızdı ama oldukça kalabalık olduğunu görebiliyordum. Geçen gece sokaklarda sıralandıkları gibi hizalanmışlardı ve put gibi duruyorlardı.

"Öğlenden beri toplanıyorlar," dedi Akil. "Vaha ve Sidra akşamüzeri aralarına katıldı. Yöneten vampirin ismi ya da kod adı Herakles. Kasabanın dışından sürüler halinde geliyorlar."

Tüylerim ürpermişti. Koltuğun kenarına oturup ellerimi birbirine kenetledim.

"Sen bu görüntüyü nereden alıyorsun?"

"İçlerinde adamım var."

"Bir vampir muhbirin mi var?" Reyna inanamaz gibi soludu. Ki gerçekten inanılmazdı. Hem onlara karşıt olup hem nasıl kendi tarafına bir vampir çektiğini düşünmek istemiyordum.

"Olay da bu, vampirler gerekli motivasyonla her şeyi yaparlar." Dişlerinin arasından konuşmuştu.

"Gerekli bir motivasyonla seni satarsa başına gelecekleri biliyor musun?" diye sordu Reyna. İkisinin bir arada olması artık kesinlikle yanlış geliyordu.

"Vampirlere karşı kendimi koruyabilirim."

"Nasıl?"

"Bunu şimdilik söylememeyi tercih ederim."

Reyna'nın gözleri bana kaydı ama bilmiyorum anlamında dudak büktüm. Vampirlere karşı korunmanın bir yolu olduğuna da pek inanmıyordum. Onları yavaşlatabilirdiniz ama durduramazdınız. Ve belki bir vampirle baş edebilirdiniz ama böyle bir kalabalık kesinlikle kaçmanıza neden olurdu.

"Vaha'yı göremiyorum," dedi Reyna kollarını göğsünde bağlayıp. "Sana neden inanayım?"

Akil onun soğuk bakışlarına karşılık verip telefonuna uzandı. Sanırım mesaj yazdı. Birkaç saniye sonra ekran hareketlendi. Sanırım muhbirin üzerinde gizli bir kamera vardı. Oradaki vampirlerden

sadece birisi bunu fark etse başına gelecekleri düşünmek istemiyordum. Akil'in onu nasıl ikna ettiğini yani motivasyon kaynağını da düşünmek istemiyordum.

Sonra ekranda onlar belirdi. Herakles, Sidra, Evelyn –Vaha'nın vampir annesi ve Vaha. Küçük gruplarında tanımadığımız üç kişi daha vardı, bakışlarına bakılırsa Reyna'da onların kim olduğunu bilmiyordu.

"Orada ne yapıyorlar?"

"Görmeye hazır mısınız?"

Reyna başını salladı. Ben o kadar istekli değildim o yüzden arka planda kaldım. Akil bilgisayarı kendine çevirdi, sanırım kaydı geriye alıyordu, hızlandırılmış video sesi kulaklarımı kaşındırdı. Yeniden bize dönmesi biraz uzun sürmüştü. Bu defa ekranda Herakles vardı. Herkes ona bakıyor ve anlatacaklarını merakla bekliyordu. Hava henüz kararmadığı için görüntü daha netti.

"Var oluştan beri vampirler insanoğlu yüzünden karanlıkta yaşadı," dedi. "Lağımlarda, mağaralarda, yeraltında bir köstebek gibi saklandı. Sonra insanoğlu varlığımızı keşfettiğini sandı. Zavallı mahluklar bize karşı cömert olduklarını iddia edip onların arasında yaşamamız için bir hak sunduklarını söyledi."

Burada bazıları karşı çıkarken bazıları alayla güldü.

"Şimdi silahlarıyla bizi tehdit ediyor ve onların istediği gibi yaşamaya zorluyorlar. Karanlığın evlatları sağduyusu olmayan bu mahlukların emri altında mı yaşayacak? Bizim önümüze attıkları ile yetinip bizden daha iyiymiş gibi davranmalarına izin mi vereceğiz?"

İtiraz nidaları yükseldi.

"Bana katılın, bize katılın ve insanoğlunu ait oldukları yere hep birlikte uğurlayalım. Bizim için avlanacak birer besin kaynağı olduklarını onlara gösterelim. Kimin efendi olduğunu onlara hatırlatalım. Korktukları kabus olalım."

Bu kesinlikle mide bulandırıcıydı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu aralarından biri.

"Katıldığınız zaman bunu öğreneceksiniz," diye yanıtladı Herakles.

"Onlara nasıl karşı koymayı düşünüyorsunuz? İnsanlarla birlikte yaşamayı kabul eden vampirler var. Hatta onları sevenler var."

Herakles bu soruya gülerek cevap verip bir yere bakmak için döndü, kamerayı taşıyan vampir döndüğünde Evelyn, Vaha ve Sidra görüş açımıza girdi.

"Bunlar sadece insanları aldatmanın bir yoluydu," dedi Herakles. "Onlardan biriymiş gibi davranırken oynadığımız rolün bir parçası. İnsanoğlu bizim için sadece taze bir kan torbasından ibarettir."

"Senin için savaşmamızı istiyorsun, bize ne vaat ediyorsun?" diye sordu bir başkası.

"Özgürlüğünüzü," dedi Herakles. "İnsanoğluna hesap vermemeyi vaat ediyorum." Bazılarının hoşuna gitse de çoğu için yeterli olmadı.

"Taze kan," dedi Sidra ortaya çıkıp. "Size taze kan vaat ediliyor."

Bu herkesi memnun etmek için yeterli olmuştu. Herakles başını sallayarak güldü. Buradan bile ürkütücü kırmızı gözleri parlıyordu. Sidra'nın yüzünde daha önce görmediğim ve görmek istemediğim şeyler vardı.

"Yeterli," diye elimi kaldırdım.

Reyna ekranı kapattı.

"Bu bir şeyi kanıtlamaz," dedi. "Orada gerçekten neler olduğunu bilmiyoruz."

"Hala sevgilinin iyi biri olduğunu mu sanıyorsun?" diye çıkıştı Akil. "Hepsi rol yapıyor. Bu kasabada insanlar tarafından kabul görmek için en ideal kişiyi buldu. Baban orduda, annen bu kasabadaki herkes tarafından sevilir. Senin sayende insanlardan saygı gördü. Hepsi bir numara, amaçlarına giden yol da zayiattan başka bir şey değilsiniz."

"Sen ne öneriyorsun?" diye sordu Reyna. "Onlardan önce davranıp saldırmamız gerektiğini mi?"

"Devamında konuştuklarını merak etmiyor musun? İstiladan bahsediyorlar. Teker teker yaşam yerlerimizi ele geçirmekten. İş yerlerimize el koymaktan."

"Ne öneriyorsun?" diye tekrar etti Reyna.

"Bana katılmanızı. Luzia'nın desteği çok önemli ama seninki de önemli. İnsanlar hangi tarafta olduğunuzu görmeli. Babanın desteğini

almalıyız."

"Kendi ordunu kurmak istiyorsun yani?"

"Kendimizi savunalım istiyorum."

"Bak," dedi Reyna ona. "Belki niyetin iyidir ama sana güvenmiyorum. Vampirlere de körü körüne güvendiğimi sanma. Babamla konuşacağım ama seninle birlikte hareket edeceğimi sanma. Görüntü için teşekkürler." Bana döndü, "Gidelim mi?"

Başımı salladım.

"Luzia," dedi Akil.

Ellerimi kaldırıp başımı iki yana salladım. "Birkaç gün içinde gidiyorum, Reyna istediği için buraya geldim. Bütün bunlar beni ilgilendirmiyor." Elimle kapalı ekranı işaret ettim. "Ne yapabileceğimi sandığını bilmiyorum ama bu görünen korkutucu ve ben sıradan bir insanım, meseleyi polisle çöz ve lütfen bu konuda bir daha beni arama yoksa telefonunu engellemek zorunda kalacağım."

Reyna'nın kolundan tutup çıkışa yönlendirdim. Bu defa anlamış olmasını umuyordum. Cidden, ne yapabileceğimi sanıyordu ki?

Arabaya bindiğimiz anda "Bu çılgınlık," dedi Reyna. "Akıl tutulması. Ne yaptıklarını düşünüyorlardı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten onların tarafında mı olacaklar?" Ellerini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Adamın tipi ödümü patlattı. Onunla karşı karşıya gelsem ne hissederdim bilmiyorum."

Kıkırdadım. "İnan bana daha kötü."

"Vaha ile konuşmak zorundayım," dedi. "Bütün bunlar-" Başını salladı. "Bir açıklaması olmalı. Bunun bir parçası olamaz. İnsanlarla ilgili böyle düşünmüyor."

"Sanırım sorun insanlarla ilgili düşündükleri değil. Seçmeleri gereken bir taraf var yani şöyle açıklamama izin ver, şimdi biz vampirlerin tarafında olabilir miyiz?"

"Gördüklerimden sonra mı? Asla."

"Aynen öyle. Vaha için de bu geçerli çünkü onlar da insanlarla ilgili aynı şeyi düşünüyor."

"Neden sadece bir arada yaşamıyorlar ki?"

"Yüz yıllardır dünyanın cevaplayamadığı soru..." diye mırıldandım.

Reyna'nın evine kadar ikimiz de sessiz kaldık. Kendi düşünceleriyle baş başa kalmasına izin verdim. Onun düşünecek daha çok şeyi vardı. Ne de olsa ben gidiyordum ve her geçen saniye bu karar daha mantıklı ve gerekli bir hal alıyordu. Ortalık birbirine girecekse bir balo düzenlemek için kimseyi yormama gerek yoktu belki de yarın biletimi almalı ve kimseye söylemeden sadece gitmeliydim. Mera'yı uyarsam iyi olacaktı, onların zarar görmesini istemezdim. Kendi planlarını yapmalarına izin vermeliydim.

"Gelsene," dedi araba durduğunda Reyna. "Kafam davul gibi."

"Bir kahve içelim."

"Vaha arıyor!"

Motor durduğunda derin bir sessizlik olmuştu ve Reyna'nın çığlığı o sessizliği kulağımı sağır edecek kadar yardı.

"Aç," dedim ne bekliyorsun der gibi.

"Ne diyeceğim?"

"Luzia ile takıldık şimdi de eve geldik bir şeyler içeceğiz."

"Tamam."

"Alo?" Kelimeyi söyler söylemez eliyle kahretsin der gibi bir hareket yaptı.

"Bebeğim?" diyen Vaha'nın sesini ben de duyuyordum.

"Selam," dedim hoparlörde olduğu doğal bir anmış gibi dursun diye. "Arabadayız ve Reyna yine çantasında telefonunu bulamadı." Sahte bir şekilde kıkırdadım. "Hoş sohbetinize ortak olmak zorundayım."

"Neler yaptınız?" diye sordu Vaha.

"Pek bir şey değil. Arabayı alamadım lütfen eve gönderilmesini söyler misin? Sahi sen neredesin gelmiş olursun diye düşünmüştüm." Reyne sesini kontrol etmeyi başarınca başımı salladım.

"Arabayı hallederim, birazdan da orada olurum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Reyna.

"Gelirken sana ne alsam diye düşünüyordum..." dedi Vaha.

"Gel yeter," dedi Reyna gülümseyerek.

"İğrençsiniz."

İkisi de güldü.

"Hoşça kalın kızlar," dedi Vaha.

"O kim?" diye soru soran sesi duyduk. Sidra'ya aitti. Sonra bir hışırdama ve rahatsız edici bir takırtı geldi. Reyna işaret parmağını dudağının üzerine bastırıp telefonu işaret etti. Ben de sessizce beklemesi için elimi kaldırdım.

"Reyna," dedi Vaha. Sesi bizim için uzak geliyordu. Telefonu her zamanki gibi ceketinin iç cebine koymuş olmalıydı. Telefonu kapatmayı unuttuğuna inanamıyordum.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Sidra. Arabaya bindiklerini düşündük belki de sadece Sidra binmişti. Kapı sesi ve daha sonrasında gürültülü bir motor sesi başladı. Artık daha uğultuluydu.

"Bilmiyorum," dedi Vaha. "Sen Luzia konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Luzia konusunda neden bir şey yapmam gereksin?"

"Gitmemesi için istekli görünüyordun."

"Başı belaya girer."

"Kızı rahat bırak," dedi Vaha. "Sana tutuldu."

Sidra sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye tekrar sordu Vaha. "Onunla ilgili?"

"O çok akıllı, komik, tatlı ve nazik biri," dedi Sidra. "Ama..."

"Ama Luxuria değil," dedi Vaha bariz bir şeymiş gibi. Belki de öyleydi.

"Ama Luxuria değil," diye onayladı Sidra.

Reyna telefonu kapattı.

"Sorun değil," dedim arabadan inerken. "Aptal değilim zaten anladım. Zaten bir beklentim yoktu. Bu yüzden gidiyorum. Hem mantıklı olalım, öyle biriyle nasıl bir geleceğim olurdu?"

"Üzgünüm Lu," dedi Reyna.

"Üzülme. Artık Luxuria ile tanışmak istemeye başladım, birinin hem nefretini hem de aşkını kazanmak..." Kaşlarımı kaldırdım. "Bir adam yüzünden bir kadına düşmanlık besleyen o kızlardan olmayacağım."

"Luxuria pek de tanışmak isteyeceğin biri gibi değil sanki..."

"Gencim," diye omuz silktim. "Akıllıyım..." ve bunu söylerken gülmek zorunda kaldım. "Sanırım güzel de sayılırım. Eminim beni böylesine etkileyecek başkaları da olacaktır."

"Şansını firavunlarla denemelisin."

"Kesinlikle." Kapıyı iterek açarken yüzümde gerçek bir gülümseme vardı ama eşikten içeriye girdiğimde ve kendimi kanepeye bıraktığımda...

Kalbime bir hançer saplamıştı ve şimdi de onu çevirmişti.

18. BÖLÜM: ADEM ile HAVVA

Herkese merhaba!

Bölüm için çok heyecanlıyım uzatmayacağım sadece lütfen yorum yapın çünkü çok merak ediyorum

İlk kez böyle bir şey yaptım da...

Bu bölüm yıldızı parlatamayacaksanız... öyle işte :)

Keyifli okumalar!

18. BÖLÜM: Adem ile Havva

NP: The Weekend, Creepin

****

Toplantı odasında masanın başında projeksiyondan yansıyan programı seyrediyordum. Mera müzenin kuruluş yıldönümü için bir taslak çıkarmıştı ve bütün ekibin önünde ilk sunumunu yapıyordu ve ben onu nasıl reddedeceğimi düşünüyordum.

"Kıyafetler eksik," diyebildim kalemi masanın üzerine bırakarak. "Genel olarak harika bir organizasyon ama bu benim aklımdaki şey değil."

Mera sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzgünüm," dedi. En başından itibaren çok gergindi. Bu konuda onu kesinlikle anlıyordum. Üzerinde çok büyük sorumluluk hissediyordu ama bunu yapabileceğini de biliyordum.

"Hayır," dedim ayağa kalkıp. "Üzülecek bir şey yok. İyi iş çıkardın ama sorun benim kafamdaki şey üzerine çalışmış olman. Yani bu seni hatalı yapmaz. İstediğim şey daha detaylı. Zamana meydan okumakla ilgili. İstediğim şey tarihin tozlu sayfalarından çıkmış bir gece. Standart bir gündüz kokteyli olmamalı. Masallardan ilham almamalıyız. Karanlıktan bahsediyorum. Mesela Dracula'dan. Zindanlardan, dantellerden ve kömür gibi boyanmış gözlerden. Gerçek olmayan bir şeyi vurgulamak istiyorum." Masanın etrafında dönerken zihnimi onların önündeki dosyalardan birine aktarmayı istedim.

"Neden peki?" diye sordu ekipten biri. "Bu bizim tarzımız değil. Her zaman kültürel bir yaklaşım sergiledik. Basit ama sade olandan ilerledik. Şimdi ise daha grotesk bir sunum üzerinde çalışıyoruz. Fazlasıyla abartıdan ve şaşadan bahsediyorsun."

"Kesinlikle," diye onayladım onu. "İlgi çekmek ama aynı zamanda dikkat dağıtmak istiyorum. Abartılı olmak. Çünkü bir yalanı anlatmaya çalışıyorum. Bize çok uzak bir dönemin taklidini yapmak. Bu gerçekliğimize bir atıf olacak." Olayı kişiselleştirmek gerekirse benim gerçeğime atıf olacak. Artık kapanan bir devri göstermek istiyorum. Kapandığını göstermek.

"Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi Mera. "Bir peri masalı istemiyoruz, şık veya zarif değil. Gösterişli ama absürt."

"Tamamıyla," diye gülümsedim. "Jane Austen'e hepimiz bayılıyoruz, tartışmasız. Ama mutlu sonlar değil... Edgar Allen Poe hikayeleri istiyorum. Emily Bronte ama daha karanlık, kötü yanlarını. Tutku ve ihtiras istiyorum."

"Bunu sevdim," dedi Mera not alırken.

"Ben kararsızım," dedi Ezekiel. "Bu bir kuruluş yıldönümü etkinliği, amacına uygun olmalı."

"Sana katılmıyorum." Düşünürken kaşlarımı çattım. "Edebiyatın inine inmek istiyorum. Kitaplar sadece bilgi aldığımız kaynaklar değil, standarta bağlı olmak zorunda değiliz. Kuralsızlık hayal gücünün mihenk taşıdır. Ve sanatçıların bazen biraz abartmasında hiçbir sorun yoktur."

"Öyle diyorsan," diye gülümsedi. Hala yanlış bir fikir olduğunu düşündüğüne emindim ama yönetici olduğunuzda bunun bir önemi olmuyordu. Bu bu malikanede yapacağım son iş olacaktı ve ben gerçekten altına imzamı atmak istiyordum.

"Bu bilgiler ışığında yeni bir çalışma hazırlayalım, sonra yeniden toplanırız. Teşekkür ederim." Masanın üzerindeki eşyalarımı üst üste topladım, herkes çıktıktan sonra kendi odama geçtim ve saati kontrol ettim. Akşam üstü bir görüşmem vardı ve ertelemek için hevesliydim ama yapmam gerekenleri ertelemek sadece kafamda daha fazla ağırlığa neden oluyordu.

Reyna'ya bugün çok yoğun olduğumu vakit bulursam akşam uğrayacağımı söylediğim hızlı bir mesaj yazdım. Vaha onu kafese tıktığı için çok canı sıkılıyordu ama bir süre ben de koruma altında

olması gerektiği konusunda hemfikirdim. Vampirler Reyna için hiç olmadıkları kadar tehlikeliydi.

"Luzia," diye başını kapıdan uzattı Mera. "Nakliyeciler gelmiş."

"Hemen geliyorum."

Maili tamamlayıp gönderdikten sonra telefonumu arka cebime sıkıştırıp ofisten malikanenin ana giriş holüne geçtim. Baloya sayılı günlerimiz kalmıştı ve ben buranın o gece tamamıyla boş olmasını istiyordum.

"Erl," dedim güvenlik görevlimize. "Başladınız mı?" Nakliyeciler sergi salonundaki ayaklı masaları çıkarmaya başlamıştı. "Bana yardım eder misin kapının kilidini açalım." Onlara daha büyük geçiş alanı sağlamak için kilitli olan çift kanatlı kapıyı çözdük.

"Her şey mi çıkacak?" diye sordu.

"Hem de her şey..." diye başımı salladım. "İçeride özellikle giriş holünde hiçbir şey istemiyorum. Senin masanı da taşımamız gerekecek."

"Bu balo için çok heyecanlısın."

Kocaman gülümsedim.

"Lütfen ona dikkat edin," diye seslendim ışıklandırmaya geçtiklerinden.

Hayal edebiliyordum, bu giriş holü dans etmek için harika bir alan yaratacaktı. Sergi odasının yüksek tarafını özel bir müzik grubu için süsleyebilirdik. Müziğin kesinlikle canlı olmasını istiyordum. Belki jazz. Kabarık elbiseler, vals, maskelenmiş yüzler, duvarlarda gotik hikayelerden alıntılar... Yemek konusunda seçici olacaktım bunun bir kokteyle dönmesini istemiyordum, bir tarihi yaşatmak istiyordum.

"Smokinini aldın mı Erl?" diye sırıttım.

"Eğer benimle katılacaksan kendime kuyruklu bir tane kiralayabilirim." Çapkın bir şekilde göz kırptı.

"Ah, Erl..." diye onunla flört ettim. "Daha iyisini bulamam." Erl ellili yaşlarının başındaydı ve her zaman buradaki favori çalışanım olmuştu. Ne garip, bundan birkaç hafta önceye kadar onunla ne kadar sık sohbet eder hatta birlikte yemek yerdik ama Kont Dracula geldiğinden beri bütün dengem bozulmuştu. Yakında her şeyin eskisi gibi olacağını hatırlattım kendime. Yeni bir hayata başlayacağım.

Yeniden yapmaktan keyif aldığım rutinlerime sahip olacağım. Hayal ettiğim işi kafamda başka bir şey olmadan yapacağım.

Üst katı kontrol etmek için merdivenlere yöneldim, o tarafa kimsenin girmesini istemiyordum. Şimdilik.

İti an çomağı hazırla.

Kont Dracula da merdivenlerden iniyordu.

"Müze müdürü..." diye gülümsedi.

"Sidra." Başımı eğip yapay bir şekilde gülümseyerek yoluma devam etmeye çalıştım.

"Acelen mi var?"

Duraksadım ve ağır ağır ona döndüm. "Hayır, bir şey mi söyleyecektin?"

Gözlerinde bir duraksama gelip geçti. "Gitme meselesi yüzünden bana kızıyor musun?"

"Hayır," dedim sakince ve daha çok ne alakası var der gibi.

"Yemek yedin mi, birlikte yiyelim."

"Teşekkür ederim ama bir başkasına söz verdim. Sana afiyet olsun." Başımla selam verip basamaklardan çıkmaya devam ettim.

Ama o Luxuria değil. Git kahrolası mezar taşıyla ye yemeğini.

"Kime söz verdin?"

Peşimden geldiğini fark edince koridorda yerimden sıçradım. Tanrım, nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu. Ve her defasında nasıl bu kadar irkiliyordum. Aslında oldukça basit; hiçbir zaman peşimden geleceğini düşünmüyordum.

"Neden soruyorsun?" dedim ona dönüp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. Bugün ayakkabılarım her zamankinden daha rahatsızdı sanki.

"Basit bir merak."

"Vini ile birlikte yiyeceğim." Ve şimdi sabah bunu ayarladığım için memnundum. Oysa son on dakikaya kadar çok yorgun olduğum için ertelemeyi düşünüyordum.

"Sende bir gariplik var..." Gözlerini kısıp bana dikti.

Sıkılmış gibi derin bir nefes aldım. "Kabalık etmek istemem ama senin teklifine balıklama atlamadığım için garip mi oluyorum şimdi

de?" Kaşlarımı kaldırıp ondan bir açıklama beklemeye koyuldum. Asıl bir gariplik onda vardı ve kuşkusuzdu.

"Mesafeni hissedebiliyorum."

"Kasıtlı değil," diye temin ettim. "Sadece olması gereken. En başından beri bana söylediğin gibi."

"Birden benim haklı olduğuma mı karar verdin?" Çok insancıl bir şekilde kollarını göğsünde birbirine kenetledi.

"Niye, birden benim haklı olduğuma mı karar verdin?" diye aynısını ona yönelttim.

"Belki," dedi çabucak.

"Hayır..." Kelimeyi uzattım. "Haklı olan sendin. Hayatlarımızdan gelip geçmeliyiz. Buna izin vereceğim. Gelip geçmene. Burası..." Başımı kaldırıp kendi etrafımda ağır ağır döndüm. "Bu malikane benim için güzel bir maceraydı ama her zaman sonu vardır." Kitabın kapağını kapatma vakti gelmişti. Bu sayfaların arasında gereğinden uzun oyalanmıştım. Ve hepimiz biliyorduk ki kitaptan pek bir şey de anlamamıştım. Sırf onu öğrenebilmek için çok seveceğim birçok kitaba uzanamıyordum bile. Kişiler de böyle değil miydi. İnsanlar kütüphanelerdeki kitaplardan daha kalabalıktı, bir hikayeye takılıp nicesini kaçırıyorduk. Oysa belki de en sevdiğim kitap henüz yazılmamıştı bile.

"Ben o kadar emin değilim."

"Ben öyleyim," diye güvence verdim. "Sana her zaman açık oldum, şimdi neden birden bunun peşine düştün anlamıyorum ama yine açık olayım..." Ona doğru bir adım attım.

"Senden etkilendim Sidra Dekatlon... Daha önce kimseden etkilenmediğim kadar. Şuursuzca. Yapmayacağım şeyleri yapacak ve asla yapmayacağım şeyleri yapmak isteyecek kadar... Muhtemelen şimdi beni öpsen..." Bir adım daha yaklaştım, gözleri dudaklarıma kaydı. Benim gözlerim zaten onun dudaklarındaydı. "Sana yine zevkle karşılık veririm ama bunu yapmamayı tercih ederim."

"Öyle mi?" Sesinde tehlike çanları çalıyordu.

Gülümsedim. "Çok cömert bir hediyeydi. Ayna. Teşekkür ederim. Bana bir şeyi hatırlattı. Sadece aynadaki yansımamı sevdiğimi. Sadece aynadaki yansımanın güzelliğini. Hiç kimse kendisine bakıldığı zaman bir yansıma görülsün istemez."

Bir adım geriye çekildim. "Benimle alay mı ediyordun bilmiyorum ama..." Nefes aldım. "Senin bir tanen ben değilim." Küçük bir çocuk gibi gülüp omuzlarımı kaldırdım.

"Alay etmiyordum." Kaşlarını çattı.

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Söyleyecek başka bir şeyi olmadığına karar verdiğimde hareketlendim. "Herkesin kalbi kırılır bu ilk kez bana olmuyor, baş ederim merak etme." Bu defa içtenlikle gülümseyip banyoya doğru yürümeye koyuldum.

"Luzia," diye seslendi.

Omzumun üzerinden dönüp baktım.

"Ben nasıl baş edeceğim?" Gerçek bir merakla bakan küçük opal gözleri bir ayna kadar yanıltıcıydı.

"Başkalarının kalbini kırarak edemeyeceğin kesin."

Banyoya girip kapıyı ardımdan kapattım. Kalbim çok hızlı atıyordu, aceleci adımlarla lavaboya gidip musluğu açtım, yüzüme birkaç kez su çarpıp sakinleşmeyi bekledim. Her defasında aynı. Önce bir şey oluyordu, genelde kalbimin kırılmasına neden olan bir şey. Sonra sağduyumu karşıma alıp uzun konuşmalar yapıyordum. Sonra en doğrusuna karar veriyordum. Kararımı uygulamak konusunda da fena değildim. Ama sonra karşıma geliyor ve beni altüst edecek yeni bir şey söylüyordu. Dengesizliği ona karşı beklentiler konusunda beni hep yarı yolda bırakıyordu. Kırık bir kalple yaşayabilirdim ama beklentilerle yaşayamazdım. Yüzüme çarpan suyla yetinemeyince duşu açtım. Üzerimdeki pantolonu ayaklarımdan sıyırıp kenara attım. Gömleğin düğmelerini çözerken kapı açıldı.

"Kırık kalbim yüzünden senin kalbini mi kırdığımı ima ediyorsun?" Gerçekten sinirli ve kafası karışmış gibi görünüyordu fakat hadi ama...

"Banyodayım!" diye bağırdım.

"Öyle bir şey söyleyip arkanı dönüp kaçamazsın." Alaycı bir şekilde homurdandı. Yaptığı şeyin farkında olduğunu zannetmiyordum. Kesinlikle düşünmeden hareket etme konusunda üstün bir çapsızlığa sahipti.

"Aklını mı kaçırdın?" Şaşırmakla sinirlenmek arasında çok ince bir ipin üzerindeydim.

"Cevapsız kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Sidra!" diye uyardım dişlerimin arasından tahammül edemeyerek. "Duş alacağım!" Ellerimle üzerimi gösterdim. Ya tuvaleti kullanıyor olsaydım, bu çok utanç verici olurdu. Gerçekten sınırları yoktu.

"Duş alırken konuşmaya devam etmek istiyorsan benim için bir sakıncası yok." Üzerindeki uzun kollu tişörtü tek hareketiyle başının üzerinden çıkarıp kenara attı. Gözlerim çıplak üstünde, köprücük kemiklerinde ve hararetten inip kalkan göğsünden ayırabilirsem konuşacaktım.

"Ne yapıyorsun..." dedim kararsız bir sesle çünkü gerçekten anlamıyordum.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" Aramızdaki mesafeyi kapatmaya başlayınca bir adım gerileyip küvete çarptım. Burnundan soluyordu. Çıplak bacaklarımın arkası küvetin soğukluğuyla dip dibeydi. Yukarıdan akan suyun sırtıma vuruşunu hissedebiliyordum. Burnumun dibine sokuldu.

"Kendime yeni bir hayat kuruyorum," dedim sinirle.

"Öyle mi?"

"Öyle. Kendine yeni bir müze müdürü bulsan iyi olur gerçi sen birilerinin yerini doldurmak konusunda pek becerikli değilsin ama şansını bir kez daha dene." Yapay bir şekilde gülümsedim.

Etkilenmiş ve oldukça eğlenmiş gibi güldü, gözleri parlıyordu. "Uysallık buraya kadardı sanırım," dedi. "Tırnaklarını ne zaman göstermeye başlayacağını merak ediyordum."

"Gerçekler seni tırmalıyorsa tedavi olman gerekenler listesine yeni bir başlık eklemen gerekiyor."

Bu sefer hırıltılı bir şekilde güldü. Elleri üzerimden uzanıp duş başlığını kaptı, her şey çok hızlı olduğu ve tam önümde barikat kurduğu için kaçamadım. Bütün banyoyu mahvederek suyu üzerime tuttu.

"Demek tedavi edilmem gerekiyor."

"Acilen hem de!" Ellerimi yüzümün önünde siper ettim.

"Çalışma arkadaşlarınla vedalaştın mı?" diye sordu küvetin içine girmem için sıkıştırırken. Kaçınmak için duvara sindim. Duş perdesini önüme doğru çekmeye çalıştım ama soğuk su altında hareket etmek o kadar kolay olmuyordu.

"Yakında vedalaşacağım."

"Eğer gidersen hepsini kovarım."

"Bu beni durdurur mu sanıyorsun?" Uzanıp musluğu kapattım. "Onların hepsi çok donanımlı kişiler, kendilerine yeni bir iş bulurlar. Aslında bakarsan iyi fikir, ben gittikten sonra en doğrusu buraya kilit vurman olacak çünkü hiç kimse benim gibi olmayacak!"

Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Hala müzeden bahsediyoruz değil mi?"

"Dışarı çıkar mısın?" dedim duş başlığını elinden alıp kapıyı işaret ederek. "Duş alıp hazırlanmam gerekiyor." Gitmesi için elimle kovaladım resmen.

"Neden varlığım seni tedirgin mi ediyor?"

Suyu açtım. "Vampirlerin neden böyle olağanüstü bir güzellikleri olduğunu anlamaya başlıyorum," dedim yüzüne doğru iyice bağırıp.

Göz kırparak neden der gibi başını salladı.

"Boktan karakterlerini telafi edebilmeleri için." Suyu üzerine doğru tutup onu uzaklaştırmaya çalıştım ama küvetin içine girip başlığı elimden alması bir saniye sürdü ancak.

"Daha yakından bak telafi edebilecekse."

Baktım. Soğuk su bana hiçbir şey yapamazdı ama o serinkanlı siyah gözler yapabilirdi. Gözleri anlamadığım o kitapta altını çizdiğim ama anlamadığım o karmaşık paragraftı. Bir şey anlatıyordu, kelimeleri biliyordum ama bir araya geldiklerinde sadece bir karmaşa yaşanıyordu. Belki de bilincim onu taşıyamıyordu.

İçgüdüsel olarak parmak uçlarıma çıkmıştım. Alnım onun dudaklarıyla aynı hizadaydı, üzerime doğru eğilmiş gözlerini üzerime dikmişti. Sırtımdan aşağı ani bir heyecanın hücum ettiğini hissettim. Belimden tutup beni kendine doğru çekti. Nefesim bir yerde tıkanıp kalmıştı.

"Bırak beni," diye fısıldadım.

"Luxuria ol o zaman..." dedi neredeyse çaresiz bir tonda. "Luxuria ol, nefret edeyim yine senden."

"Bırak beni!" dedim daha hiddetle. Bu defa elini çekti. Göğsünden onu ittim ama kıpırdamadı. Küvetten çıkıp doğruca kapıya koştum, odama girene kadar durmadım. Kapıyı arkamdan kilitleyene kadar nefes bile almadım. Göğsüme öyle kuvvetli bir ağrı saplandı ki dizlerimin üzerine çökmek zorunda kaldım. Acı bütün bedenimi kaskatı edene kadar bastırdı. Kemiklerim hareket etmeye başlamış kalbimi sıkıştırıyordu. Derin derin soluk almaya çalıştım. Bilincimi

kaybetmemek için direniyordum. Bir lastik beni kendine doğru çekiyordu. Bir şey bilinçaltıma hücum ediyordu. Başım öyle şiddetli zonkladı ki ağır bir darbe aldığımı sandım. Oda etrafımda dönüyordu. Kendimi bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Koşmaktan nefesim tıkanmıştı sanki. Korku ve acı aynı anda ruhumu ele geçiriyordu. Kendimi çaresizlikten bayılacakmış gibi hissediyordum.

Nihayet çınlama sona erdiğinde aradan günler geçmiş gibi hissediyordum. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Komodinin üzerindeki ağrı kesiciden iki tane alıp meyve suyuyla birlikte yuttum. Yatağın içine girmek ve oradan çıkmamak istiyordum ama uyuşmuş gibi üzerimdeki ıslak kıyafetlerden teker teker kurtuldum. Mürdüm rengi triko elbiseyi askıdan çıkarıp yatağın üzerine attım. İç çamaşırlarımı giyip havluyla saçlarımın suyunu aldım. Saçlarımı kuruturken aynaya bakamıyordum. Elbiseyi giyinirken hıçkırmaya başladım. Vini'ye yarım saate kadar ofisinde olacağımı söylediğim bir mesaj gönderip makyaj yapmaya koyuldum. Dudaklarıma bordo ruj sürüp yüzüme biraz renk verdim. Saçlarımı hızlıca dalgalandırarak sütlü kahve rengindeki paltomu alıp odadan çıktım.

Arabada aklımda sadece gitme isteği vardı. O kadar bitkin hissediyordum ki şimdi arabayı bu kahrolası kasabadan çıkmak için sürmeye hazırdım. Bunu yapmayı çok istiyordum. Eşyalar kimin umurundaydı. Daha sonra Reyna benim için gönderirdi. Ona veda etmeden gittiğimi öğrenince sinir krizi geçirdikten hemen sonra. Burada bir gün daha kalamazdım. Burada bir gece daha kalamazdım.

Vini'nin çalıştığı yere geldiğimde arabadan inmeden bir süre bekledim. Nefesimin kontrolünü yeniden elime almaya çalışıyordum. Bana bunu söylediğine inanamıyordum. Bana Luxuria ol dediğine inanamıyordum. Bu nasıl bir çıkmazdı. Nasıl bir çaresizlikti. Ona üzülmeme neden olacak kadar derin bir saplantıydı.

Arabadan inip temiz havayı içime çektim. Ofise doğru gittiğimde müzenin kapanmış olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı. Hava kararmış, saat 19.00'u geçmişti. Garip olan Vini'nin mesajıma cevap vermemesiydi. Gidip kapıyı ittim, açıldığı için doğrudan içeriye girdim. Ana ışıklar hala yanıyordu ama sekreterlik masası boştu. Koridordan ilerleyip Vini'nin ofisine yürüdüm. Camekandan göz atınca onun hala masasının başında olduğunu görmek beni biraz rahatlatmıştı. Kapıyı hafifçe tıklatıp içeriye girdim.

"Luzia..." Başını kaldırıp ayağa kalktı. Canı sıkkın görünüyordu ve bunun nedense benimle ilgili olduğunu düşündüm.

"Affedersin," dedim çekimser bir şekilde. "Yemek için geç olduğunu biliyorum ama konuşmak istedim." Bunu yapıyordum çünkü kararlılığımı korumaya ihtiyacım vardı. Bunun çok iyi bir plan olduğunu hatırlamaya ihtiyacım vardı. Vini her zaman bunu başarıyordu. Onun heyecanı ve Mısır'ın çok güzel olacağına dair inancı beni motive ediyordu.

"Otursana." Sesi de yüzü gibi yorgundu. "Konuşmamız gerekiyor." Gömleğinin manşetlerini dirseklerine kadar kıvırdı. gömlek onu rahatsız ediyor gibi kravatını çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Her şey yolunda mı?" Karşılıklı koltuklardan birine oturup bacak bacak üzerine attım.

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Hareketleri her şeyi anlatıyordu. Ellerini birbirine kenetleyip masanın üzerine yasladı. Alnında kaygı dolu çizgiler oluşmuş ve kaşlarının birbirine olan mesafesi azalmıştı. Kötü haber uyarıcıları...

"Doğrudan söyle." Bugün duyacağım herhangi bir şeyin artık etki edebileceğini sanmıyordum.

"Hala birileriyle konuşabileceğime inanıyorum," dedi. Bakışlarını yere doğru kaçırdı. Vücut dili ağzından daha çok şey söylüyordu.

"Ne konuda?"

"Öğlen bir telefon geldi, programda bir değişiklik yapamayacağımızı ilk haline sadık kalmamızı istediler." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu ne demek?" Ne demek olduğunu anlamıştım. Benimki evrene karşı yöneltilmiş bir soruydu. Bu ne demek Luzia...

"Sadece benimle devam etmek istiyorlar. Bir kişiye daha yer yokmuş."

Kalbim bir iğne saplanıyormuş gibi kasıldı. Panik akın akın üzerime geliyordu. Kaçış planım baltalanmıştı. Bu anlama geliyordu.

"Birdenbire ne oldu anlamadım. Yarın direktörle görüşüp bunu çözmeye çalışacağım. Bu saçmalık..."

"Hayır." Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Bunu yapma lütfen, benim yüzümden senin de işinin aksamasını istemem."

"Gerekirse aksasın."

"Minnettarım..." Gülümsemeye çalıştım. "Gerçekten sorun değil."

"Bunun için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorum, son ana kadar onlar da heyecanlıydı. Katılacağın için çok memnunlardı. Ne oldu aniden gerçekten anlamıyorum." Sinirle koltuğunda döndü. Anlamadığı aşikardı.

Sanırım ben anlıyorum ama...

"Her şeyi yeniden planlayacak vaktim var," dedim kararlılıkla. "Zaten daha önce ailemi görmek ve onlarla vakit geçirmek istiyordum. Biraz zaman verelim ve neler olduğuna bakalım."

"Bunun peşini bırakmayacağım," dedi.

"Çok teşekkür ederim ama lütfen benim için bir şeyleri zora koşma. Ben iyiyim." Saatimi kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Sen gitmeden önce yeniden bir yemek düzenleyelim. Haber verirsin."

"Bir yerlere gidebiliriz," dedi.

"Kuruluş yıldönümü için uğraşıyorum, bugün çok yoruldum. Başka zaman yapalım keyifli olsun." En azından hala bir şeyler uydurabilecek kadar beynimi kullanabiliyorum. Bu iyi olan tek şeydi.

"Nasıl istersen."

"Sonra görüşürüz." Ofisten çıkmak için kalktığımda başım döndü ama ayakta kalmayı başardım. Yavaş yavaş yürüdüm. Koridoru geçtim. Kapıdan temiz havaya çıkmak için hevesliydim. Çığlık atmak ve haykırmak istiyordum.

Birisi gitmeme engel olmaya çalışıyordu ve aklıma kahrolası bir isim geliyordu. Öfke öyle hızlı yükseldi ki arabaya doğru koşmaya başladım. Motoru çalıştırıp gaza bastıkça bastım. Bunu yaptığına inanmıyordum. Beni bu şekilde engellemeye çalıştığına inanamıyordum. Bu kadar bencil olabileceğine inanamıyordum. Gerçekten istemiştim. O işi gerçekten istemiştim. Bunun yanına kalacağını sanıyorsa yanılıyordu. Bu şekilde bana engel olabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

Meşgule vermeme rağmen Reyna tekrar aradı. Üçüncüde açıp arabanın içinde hoparlöre bağlanmasını bekledim.

"Luzia?" diye hararetle soludu.

"Efendim?"

"Neredesin?"

"Malikaneye gidiyorum."

"Tek başına mısın?"

"Bir sorun mu var?"

"Acele et," dedi nefes nefese. "Vampirler bir saldırı planlıyor. Vaha beni apar topar eve getirdi. Dışarıda olman çok tehlikeli."

"Gidiyorum," dedim. Şu an vampirler biraz bile umurumda değildi. Umurumda olan tek bir vampir vardı ve gerçekten onu öldürmek için bir istek duyuyordum.

"Tam olarak neredesin?"

"Vini'nin oradan çıktım, dönüş yolundayım."

"Hızlı ol. Gidince beni ara."

"Tamam..." dedim sadece telefonu kapatırken.

Aklım iyice allak bullak olmuştu. Bir işe yarayacakmış gibi kapıları kilitledim. Cadde boştu ama karşı yoldan belli aralıklarla arabalar gelip geçiyordu. Gözlerim etrafı taradı ve tehlikenin geleceği anı kollamaya başladım. Gerçekten aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Elimi göğsüme bastırdım. Ağrı devam ediyordu, sancılar durup durup yokluyordu ve ben gerçekten dayanamayacakmışım gibi hissediyordum. Bütün bunlar çok fazlaydı.

Uzak durmak istiyordum.

Sadece uzak durmak istiyordum.

Vampirlerden uzak durmak istiyordum.

Sidra Dekatlon'dan uzak durmak istiyordum.

Kalbimin ikiye bölündüğünü ya da birinin uzanıp onu yerinden çıkardığını sandım. Tüm gücümle frene bastım. Araba süratle yol üzerinde kayıp durmak için lastikler can çekişirken ellerim direksiyonu sıkı sıkı kavrıyordu. Hipnoz olmuşum gibi görüşüm bulanıklaştı, dairesel bir şekilde yol dönüyordu, her şey karardı, zihnim bir anlığına kapandı.

Kız koşuyordu. Elbisesinin eteklerini kaldırmaya çalışarak var gücüyle koşuyordu. Nereye yetişmeye çalıştığını bilmiyordum. Başını çevirince başlığının altındaki yüzünü gördüm. Kendi yansımamın aynısıydı. Bakışlarında korku ve acı vardı. Dümdüz olmuş dudaklarında kaygılı bir hiddet vardı. Ağaçların arasından çıkıp kendini toprak yola attı. Geldiklerini biliyordu, onların önüne geçmek için acelesi vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasından gelen bir başka kadın. Ona göre daha büyük görünüyordu. Dinç değildi, yetişmekte ve konuşmakta zorluk çekiyordu.

"Engel olmalıyım," dedi sadece başlıklı kız.

Atlılar duraksamak için hamlesini yaptı. Atlar bu ani tepki ile şahlanarak kişnedi. Sesleri kulağımda karıncalanıyordu. Kar yağıyordu ama her yerde çam iğnelerinin izleri ve çam sakızının yoğun kokusu vardı.

"Burada ne yapıyorsun Luxuria?" En önde olan genç adam kaşlarını çattı. Bir eli atın eyerini diğer eli ağırlığı belli olan bir kılıcı tutuyordu. Atı sakinleştirmek için kendi etrafında bir tur döndü.

Kız başlığını indirip adama gülümsedi. "Yanlış tarafa gidiyorsunuz."

"Vampiri bulduk!" dedi genç adam. "Önümüzden çekil acelemiz var." Elindeki kılıcı çekilmesi için boşlukta salladı.

Kızın yüzündeki tüm ifadeler kaybolmuştu. "Bir vampir mi?" dedi alaycılıkla. "Bunun için bu hengame?" Diğer adamlara baktı. Kızın küçümseyici bakışları birbirlerini sorgulamalarına neden oldu.

"Ne diyecekse söyle Luxuria!"

"Sidra Dekatlon benim," dedi kız çenesini yukarı kaldırıp.

"Çekil Luxuria. Buna engel olamazsın, bu av benim."

"Olurum." Kendinden emindi. "Babanı sevindirmek ister misin? Atını batıya çevir, mağaralara kadar rüzgarını arkana al. Becerebileceksen eğer bütün vampirler orada toplanacak. Bir kişi değil, onlarcasından bahsediyorum."

"Nereden biliyorsun?" Adam önce diğerlerine baktı, hepsinin gözleri parladı.

"Ahmak..." dedi kız ona doğru sırıtıp. Genç adam hiddetlenmişti. "Nereden bildiğimi sanıyorsun? Sidra Dekalton'dan."

"Emin misin?" dedi arkadaki atlılardan birisi.

Kız ona doğru kaşlarını çatıp sesini yükseltti. "Sen beni ne zamandan beri sorguluyorsun?"

En öndeki adam arkadaki soruyu sorana ters ters baktı.

"Avının tadını çıkar Luxuria," dedi. Genç adam memnuniyetle gülümsedi. Yanındaki adamlara başıyla işaret edip atını çevirdi. Hepsi birlikte ters yöne doğru yola koyuldular.

Gecenin sırtında kız tek başına kaldı. Atlıların ardında yüzündeki ifade yeniden tamamen değişti. Artık endişeli görünüyordu. Gözlerini kapatıp uzun bir süre soğuğun altında kaldı. Soğuk. Birden işledi kemiklerime. Sonra kar tanelerini gördüm. Atların nal izleri topaklanmış kar birikintisinin üzerinde siyah lekeler bırakmıştı.

"Efendiyi kurtarmak için hepsini ele verdin," dedi ağaçların arasında saklanan diğer kadın. "Onları gammazladın, bu bir soykırım Luxuria... Herkes orada."

Kız gözlerini açtı. Acı çekiyordu ama pişman hissetmiyordu. Kollarını etrafına doladı. Kar durmuştu ama arkasında buz çağı bırakmıştı. Havada kokusunu alabiliyordu. Sadece soğuğun keskin kokusu değil, dağların ardından yükselen kara dumanı da içine çekiyordu. Çenesi kasılana kadar ölümü seyretti. Yanık et kokusu kusmak istemesine neden oldu. Çok ama çok üşüyordu.

Ciğerlerimden su taşmış gibi soluk alarak kendime geldim. Yolun ortasında olmamın sebebini anlamaya çalışırken gözlerimi aralamayı deniyordum. Etrafımda duruyor olmaları kendime gelişimi kolaylaştırmadı. Araba sadece birkaç adım ötemde kapısı açık şekilde duruyordu. Ellerim boştu, sımsıkı yumruklar halindeydi. Kendim çıktığımı hatırlamıyordum. Kendim çıktığımı da sanmıyordum.

"Onu bir yerden tanıyorum," dedi birisi.

Vampirler. Beni bir çember içine almış beş vampir vardı. Reyna'nın telefonu. Uyarmıştı. Saldırıyorlar. Beş vampir. Üçü erkek ikisi kadın.

Ona ihanet etmemiş.

Onu kurtarmış.

"Restorancı kızın arkadaşı," dedi başkası.

Ona ihanet etmemiş.

Onu kurtarmış.

"Bu güzel bir ders olacak."

Ona ihanet etmemiş.

Onu kurtarmak için yapmış.

Luxuria bir soykırıma neden olmuş. Sidra'yı kurtarmak için. Bir kişinin hayatı için onlarcası... Pişman değildi. Acı çekiyordu belki ama pişman değildi. Tereddüt etmedi.

"Bu nasıl bir sevgi..." diye sayıkladım. "Bu nasıl bir bağ..."

"Ne diyor bu?" Birisi omzumdan itti. Sendeledim ama onu görmüyordu gözüm.

Bana yeniden ihanet edecek misin?

Onları gammazladın.

Büyük bir vampir topluluğunu yok etti.

Soykırım.

İhaneti buydu. Sidra'dan bilgi almıştı, bilgiyi diğer avcılara satmış olmalıydı. Bilmiyor olmalıydı... Neden yaptığını bilmiyor olmalıydı... İhanet ettiğini düşünüyordu ama aslında hayatını kurtarıyordu...

"Burada eğleniyor musunuz çocuklar?" Sesini duyduğum an bilincim tepki verdi. Ona döndüm. Ağaçların arasından çıkıp geldi.

"Yetmez ama evet..." dedi vampirlerden biri etrafımda dönerek.

"Yazık," dedi Sidra telaşsız adımlarla yaklaşmaya devam ederek. "Partileri bölmeyi hep sevmişimdir." Onlara doğru uyarıcı bir şekilde gülümsedi. "Ama ağzım sulandı... Anlıyorsunuz ya."

Vampirler aynı anda hizaya girerek etrafımdan çekildi ve beni ona bırakma nezaketini gösterdi. Belki de bu bir emirdi. Bilmiyordum. Anlamıyordum. Önemsemiyordum.

Sadece onu düşünüyordum. Gözlerine baktım ama orada sadece bir oyun vardı. Rolünü yapıyordu. Yanıma kadar yaklaştı. Nihayet bakışları benimkilere indi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, boynumu kolayca ulaşabilmek için başımı yana yatırdı, bu defa o kadar nazik olmadan dişlerini boynuma geçirdi. Nefesimde boğazımda takılı kaldı. Üşüme hissi şimdi daha yoğundu. Baş parmağı saçlarımın altından tenimi okşayana kadar irkildiğimi anlamamıştım. Kanımı içmiyordu, dişlerini belli belirsiz hissediyordum ama yaptığı şey diğerlerinin dağılmasına yeterli olmuştu. Beni değilse de onları ikna etmiş ve hiç zorlanmamıştı.

Geri çekildiğinde dişlerinin tenime battığını küçük bir ısırık gibi hissettim. Doğrulup dolunay ışığının altında yüzüme baktı. Baş parmağı boynumdaki yeni izin üzerinde dolaştı, yavaşça sildi ve dudaklarına götürdü.

"İyi misin?"

Onu öldürürken seni korumaya çalıştığını biliyor muydun... İçten içe bunun yanıtını biliyordum. Nasıl bilmiyorum ama biliyordum. Sidra'nın bilmediği bir şey vardı. Bilse olan her şeyi değiştirecek bir şey belki. Luxuria neden ona söylememişti? Vakti mi olmamıştı? Bile bile intihara mı sürüklemişti kendini? Belki de onca kıyımdan sonra vicdanını bu şekilde susturabilmişti...

"Luzia..." diye elmacık kemiğime dokundu. "İyi görünmüyorsun."

"Soğuk." Dudaklarımdan dökülen tek kelime buydu ama bana kalırsa harflere bölünmüştü. Anlaması bile mucizeydi. Üzerindeki ceketi çıkarıp dikkatlice omuzuma bıraktı. Etrafı gözetleyip bir elini belimin etrafına sararak beni arabaya yönlendirdi. Koltuğa oturdum, kapıyı üzerime kapattı, başımı yasladım. Diğer taraftan sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı hemen arkasından ısıtıcıyı kurcaladığını duydum, çok geçmeden sıcak hava akımı çıplak tenime vurmaya başladı.

Ondan çektiği bütün acıyı alabilirdim. Bunu söyleyip ona Luxuria'yı affetmesi için bir şans, büyük bir şans verebilirdim.

Uzanıp elimi tuttu. "Luzia, neyin var? Gerçekten berbat görünüyorsun? Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

"Hayır." Elini sıktım ve geri çekmesine izin vermedim.

Luxuria'dan nefret etmezse geriye ne kalacaktı peki... Pişmanlık. Ona dair büyük bir pişmanlık hissedecekti. Yüzyıllar içinde onu affedememişti ama şimdi bu gerçeği öğrenirse kendisini affedemeyecekti. Nefreti dinerse özlemi ağır basacaktı. Katlanılmaz bir ıstırap... Belki de kendisini yeniden uyutacaktı.

"Buradayım," dedi. "Güvendesin."

Parmaklarını sıktığımı o konuşunca fark ettim. Kendi eklemlerimi ağrıtacak kadar sıkıyordum. Baş parmağını avucumun içinden kurtarıp elimin üzerini okşamaya başladı.

Kendimden nefret ederek bu hissin ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

Söylersem onu kaybederdim.

Söylersem onu tamamen kaybederdim.

Elimi kendime çektim. Ne yapıyordum... Ne yapıyordum... Aklımı kaçırıyordum. Ona kızgındım. Ona kızgın olmalıydım. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Kendimi korumak zorundaydım. Sadece kendimi düşünmek zorundaydım. Bunların beni yutmasına izin veremezdim. Bilinçaltı olmalıydı. Ne olduğunun bir önemi yoktu. Bu benim meselem değildi. Bunların hiçbiri benimle ilgili değildi.

Sesler içimde bin parçaya bölündü.

Ona söyle.

Ona söyleme.

Söylersen elindeki tek şeyi de kaybedeceksin. Ondan nefret etmeyi bırakırsa geriye bir şey kalmayacak. Bana dair hiçbir şey. Farkımız kalmayacak. Söylersem onun için özlem duymaya başlayacak, yaptıkları için pişmanlık. Söylersem onun için acı çekmeyece başlayacak. Bu neyi değiştirir ki? Olanları değiştirmez. Hiçbir şeye engel olmaz. Sadece daha büyür. Luxuria içinde daha da büyür.

Bana hiç yer kalmaz.

Üzgünüm Luxuria... Üzgünüm ama bu senin meselen. Belki kafamın içine girmeye çalışıyorsun. Belki bu yaşam senin masumiyetini kanıtlamak için bir fırsattı. Ama bu senin meselen ve ben hayatımda bir kez olsun bencil olmak istiyorum.

Araba malikanenin önünde durduğunda aceleyle kapıyı açıp kendimi dışarıya attım. Buradan dönüş yoktu. Buradan dönüşüm yoktu. Gitmekten başka seçeneğim yoktu. Malikanenin kapısını itip var gücümle kendimi merdivenlere attığımda onu yukarıda tam karşımda buldum.

"Biraz durur musun?" diye dikildi karşıma.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "İzin ver. Odama gitmek istiyorum." Yanından geçmeye çalıştım ama kapıyla arama girdi bu defa.

"Luzia, anlamıyorum. Ne oluyor? İyi görünmüyorsun?"

"İyi görünmemeliyim zaten. İyi değilim. Hiçbir şey iyi değil."

Kollarımdan tuttu. Neredeyse endişeli görünüyordu. "Konuş benimle," dedi. "Lütfen."

"Lütfen," dedim neredeyse ağlamak üzereydim. "Yalnız kalmak istiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Lütfen izin ver geçeyim." Gözlerime yaşlar birikti. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Ne aklımdan geçenleri ne söylediklerimi ne söylemem gerekenleri. Beynim patlayacak gibi hissediyordum.

Bir süre daha gözleri üzerimde dolaştı ama ne kadar kötü göründüğümü tahmin edebiliyordum. Kollarını çekerken "Reyna'yı getirmemi ya da seni ona götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sadece yalnız kalmalıyım. Lütfen ona bir şey söyleme. Sadece dinlenmek istiyorum." Elimle gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

Ağır ağır başını salladı. Kapıyı açıp içeriye girdim, o tarafa bakmadan kapıyı kapattım, sırtımı yasladım ve oraya kayıp dizlerimin üzerine çöktüm. Çam sakızının kokusu ve o kar soğuğu üzerime yapışmıştı. Kollarımı etrafıma sardım. Yüzleşmeyi denedim ama bir kuyunun içine doğru karşı koyamadığım bir güçle çekiliyordum. Bunun ne karşısında ne de yanında durabiliyordum. O yüzden yapabileceğim tek şeyi yapmaya karar verdim. Arkamı dönmeye.

Beni duymasını da görmesini de engel olmasını da istemiyordum. Yatağımın üzerine uzanıp biraz beklemeye koyuldum. Telefonumu alıp Reyna'ya iyi olduğuma dair bir mesaj yazdım. Onunla yarın konuşacaktım. Şimdi konuşursam fikrim değişebilirdi ama değişsin istemiyordum. Sadece bitsin istiyordum. Hepsini geride bırakmak istiyordum. Her şeyi arkamda bırakmak istiyordum.

Uzak durmalıydım.

Vampirlerden uzak durmalıydım.

Sidra Dekatlon'dan uzak durmalıydım.

Eğer dinliyorsa diye ağlamamak için kendimi zorladım, telefonumdan rastgele bir film açıp sesini olabildiğince açtım. Filmin sonuna geldiğimde gözlerim ağrıdan yanıyordu. Bu defa bir müzik listesini oynatmaya başladım, müzik odanın içini doldurduğunda ayaklanıp topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum. Yerine kalın tabanlı beyaz rengi spor ayakkabılarımı giyindim. Küçük bir bavul bulup acil ihtiyaçlarımı yavaş yavaş toparlamaya başladım.

Sadece birkaç parça eşya. Birkaç parça makyaj malzemesi. İhtiyacım olan elektronik şeyler. Bilgisayarımı kılıfına yerleştirip pasaportumu kol çantamın içine attım. Kimliğimi, paramı ve banka kartlarımı kontrol ettim. En yakın havaalanına kadar arabayla gidebilirdim sonra bulduğum en yakın saatte neresi varsa oraya bilet alacaktım. Türkiye'ye aktarma yapmadan gidemezdim. Belki önce Amerika'ya geçer ve birkaç gün orada kafamı toparlardım.

Kapıyı dikkatlice açtım, arkamdan kapatmak için risk almadım, küçük bir aralık kalana kadar kapadım sadece. Merdivenlerden inerken çok ama çok yavaş hareket ediyordum. Komikti çünkü burada bile olmayabilirdi ya da önemsemeyebilirdi ya da çok meraklıysam

defolup gitmemi söyleyebilirdi. İşte kaçtığım şey bunların hepsiydi. Koca bir belirsizlik yumağıydı.

Uzak durmalıydım.

Sadece uzak durmalıydım.

Vampirlerden uzak durmalıydım.

Sidra Dekatlon'dan uzak durmalıydım.

Luxuria'yı unutmalıydım.

Son basamağı indiğimde şiddetini artıran yağmur pencereleri adeta dövüyordu. Hava öyle ağırdı ki araba kullanmak için doğru bir zaman olmadığına şüphe yoktu. Daha da tuhaflaşan bir şey oldu. Yağmur hiddetini artırırken gökyüzünü ikiye ayıracak şiddette şimşek çakmaya başladı. Pencereye baktığımda hemen önüne düşen bir yıldırım gördüğüme neredeyse emindim. Neredeyse bir patlama olmuş gibi irkilmeme neden oldu. Biraz sonra bir çıtırdama, kapının diğer tarafında bir ses...

Kapı biri onu kırmış gibi açıldı. Yağmur ve gök gürültüsünün seslerine kulağımı bastırmak istiyordum ama içeriye öyle kuvvetli bir hava akımı girmişti ki beni savurmaması için bavulu elimden düşürüp tırabzana tutunmak zorunda kaldım.

Kapının başka bir gürültüyle kapandığını duyduğumda başımı kaldırıp girişe baktım. Devasa gölgeleri içeriyi dolduran iki kişiyi o zaman görüp nefesimi tuttum. Birisi tehlikeyi haber verir gibi bir adım öne çıktı. Gölgesi önüne geçmişti sanki. Geceden daha karanlıktı. Gözlerim baştan aşağı onu süzdü. Boyu çok uzundu, simsiyah giyinmişti, saçlarındaki yağmur damlalarını başını sallayarak üzerinden atmaya çalıştı. Gözleri benim gözlerimi bulduğunda tamamen afalladım. Daha önce böyle bir renk gördüğümü sanmıyordum. Alev alev bakan mavi gözler bir kedininkini anımsatıyordu. Gördüğüm en güzel şey olabilirdi... Kusursuz yüz hatları bir kalbi olan her insan hayatını tehlikeye sokabilirdi. Güzelliğinde ürkütücü bir enerji vardı. Buram buram üzerinize saldırıyordu. Omuzlarını geriye doğru hareket ettirip parmaklarını simsiyah, neredeyse bir kuzgun kadar siyah saçlarının arasında dolaştırdı.

"Yağmuru kontrol etmeyi tam olarak ne zaman becereceksin su baloncuğu," diye haylazca mırıldandı.

"Birazcık sudan korktun mu?" diye başını sallayan kız onun önüne çıktı. Adam ona öyle bir gülümsedi ki güneş ve dünya, ay ve Jüpiter kadrajımdaydı sanki. Gökyüzünü değil de tüm galaksiyi onun yüzünde görüyormuş gibi bakıyordu.

"Burası özel bir mülk," diye mırıldandım. "İzinsiz giremezsiniz."

İkisinin de bakışları bana döndü. Kızın gözlerini o zaman fark ettim. Siyah saçları omuzlarından aşağı uzanıyordu. Üzerinde mavi bir elbise vardı. Ama gözleri... Neredeyse ikisi de birbirinin aynı gözlere sahipti. Kaşlarını çattı ve bir an korkmam gereken kişinin o olduğunu düşündüm. Bakışlarında hoyrat bir şeyler vardı.

"Luxuria..." dedi adam emin olmaya çalışır gibi. Daha çok mümkün değilmiş gibi.

Ah, çok güzel. Bir tane daha mı...

"Sidra!" diye bağırdım bıkkın bir sinirle. Gözlerimi onlardan ayırmadığım için adamın duyduğu isimle birlikte neredeyse şaşırdığını fark ettim.

"Buradayım bir tanem."

Yerimden sıçradım.

Arkamı dönüp ona baktığımda benden birkaç basamak yukarıda duruyordu ve kedi gözlü adamla bakışıyordu. Daha çok restleşiyordu. Gördüğüne inanamaz gibi bakıyordu. Tarihin en eski vampiri bu defa kesinlikle şok geçiriyordu.

"Sanırım yine beni öldürmek isteyen misafirlerin var, onlara beni öldüremeyeceklerini söyler misin bununla uğraşamam. Bu gece olmaz." Ellerimi kaskatı kesilmiş boynuma götürdüm.

"Aslına bakarsan öldürebilir..." dedi. Gözlerimi kırpıştırarak onun baktığı kedi gözlüye döndüm. Duyduğu şeyle birlikte gülümsedi ve ben gülümsemesinin de tıpkı bir kedininki gibi olduğunu fark ettim.

"Senden daha güçlü vampirlerin karşımda dikildiğini söyleme," diye mırıldandım dişlerimin arasından. Yeniden onlara baktım, insan olamayacak kadar güzellerdi. Bu zamana kadar daha güzel bir şey gördüğümü düşünmüyordum.

Özellikle adam... Geceden daha siyahtı ama gece yarısının tüm güzelliği onun suratındaydı. Mermer kadar pürüzsüz ve bir o kadar sert görünüyordu cildi. Neredeyse ikisinin de parladığını sandım.

"Vampir değiller," dedi Sidra.

"Vampir mi?" dedi kız kollarını göğsünde bağlayıp. "İğrenç. Yemeye düşkünüm ama insan kanına kadar düşmedim."

"Lord," dedi Sidra adamdan gözlerini almadan.

"Vampir," dedi kedi gözlü gülümseyerek. Birbirlerinin üzerine saldırmamalarını diledim.

****

REKLAM ARASI:

BURADA BÖLDÜĞÜM İÇİN ÖZÜR DİLERİM AMA ÖNEMLİ:

Hikayenin buradan sonraki koşmanı HGOİ yani Lordlar ve Varisler okumayanlar için aşırı spoiler içerir. Bu konuda hassasiyetiniz varsa buradan sonrasını okumayın lütfen.

Bir sonraki bölümde olanları Luzia'dan "şöyle olmuştu, böyle olmuştu" diye spoilersız anlatacağım CDKV kurgusunda bir şey kaçırmış olmayacaksınız. Zaten buradan sonrası daha çok Daren ve Nova ile ilgili birkaç atıf.

Spoiler konusunda hassas olanların hakkını yemek istemediğim için uyarıyorum.

Şimdi keyifle devam edebilirsiniz...

****

Sidra başını iki yana sallayıp güldü, gerçekten, bu zamana kadar ondan hiç duymadığım kadar içten bir şekilde gülüp onlara doğru yürüdü. Erkeklere özgü bir şekilde ama tamamıyla dostane bir tavırlar birbirlerine sarıldılar. Bir çeşit güç çarpışması vardı ama enerjileri beni geriye savuruyordu.

"Bu aralar ne çok iblis uğruyor buralara," dedi Sidra geri çekildiğinde.

"Burada olacağını düşünmüyordum," dedi adam karşılık olarak. Yanındaki kıza döndü ki ona bakmadan bir saniye bile geçiremez gibi görünüyordu.

"Vampir mi?" dedi kız göz devirerek. "Şeytanın arkadaş grubundan ne bekliyordum ki?"

Adam güldü. Kızı omuzlarından tutup yanına çekti. "Nova," dedi. "En eski dostlarımdan biriyle tanış. Sidra Dekalton."

Sidra kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Nihayet he?"

"Nihayet," dedi adam hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kız elini uzattı, "Kanımı içmeyi düşünürsen seni boğarım, uyarmadı deme."

Kedi gözlü adam "Yapar," diye başını salladı.

"Bir alfin kanına karşı koymak hiç de kolay değil," dedi Sidra.

Alfin mi... Bu defa gerçekten şok geçiriyordum. Gözlerimi birkaç kez kırpmak ve derin soluklar almak zorunda kaldım. Onlar hakkında okumuştum. Kütüphanenin kurgusal roman kısmında. Çok eskiye dayanan efsanelerde bahsediyordu. Benimle dalga geçiyor olmalılardı...

"Nova..." Sidra onun elini sıktı. "Seni ne kadar uzun dinlediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Kulaklarımı kesmeyi düşlediğim bir andı."

Kız kedi gözlü adama benim asla anlamayacağım bir duyguyla bakarken kıkırdadı. Kedi gözlü o masmavi gözlerini devirdi.

"Daren abartılar lordudur..."

"Evet," dedi sanırım ismi Daren'di. "Ne umduk ne bulduk."

"Sizi buraya hangi rüzgar attı?" diye sordu Sidra.

"Uzun hikaye," dedi Daren. Kız onların yanından ayrılırken "Farklı bir boyut ama her şey aynı görünüyor," dedi. Çok rahat bir şekilde etrafta dolaşıyordu, kapıları açıp ardına bakıyordu. Müthiş bir özgüven ve kendinden son derece emin görünüyordu. Bense hala durduğum yerden bir milim bile kımıldamamıştım.

"İsmim, Nova. Seni korkutmak istemezdim ama seni öldürmek gibi bir düşüncemiz yok. Tabii bu yapamayacağımız anlamına gelmez." Elini bana uzattı. "Daren seni tanıyor ama sen onu tanımıyorsun?" Sorgulayıcı bir cümle.

Kendimi toparlayıp elini sıktım, ılık ve yumuşaktı. "Luzia," dedim zorlukla. "Sanırım o benim bundan çok uzun zaman önce yaşamış başka bir versiyonumu tanıyor. Ben o değilim."

"Reankarne mi oldun?" Zaten iri gözleri kocaman açıldı. Deli maviler... "Biliyor musun ben de çok uzun bir zaman bir yıldızın içinde uyuyordum, tekrar doğana kadar."

"Nova..." diye uyardı onu kedi gözlü.

"Buraya da Nuh'un gemisiyle geldik deyin de tam olsun," diye sayıkladım. İnanamıyordum. Kitap karakterleriydi. Alfinler bir

efsaneydi. Kurgusal romandı. Lord mu?

"Onlar benim atalarımdı," dedi kız gururla. "Büyük tufan, dünyayı yerle bir ettiler ama haklılardı lütfen onları yargılama. Lordlar bazen böyle şeyler yapmak zorunda kalıyor." Havadan sudan konuşuyormuş gibi omuz silkip duvarda asılı tabloları incelemeye koyuldu.

"Lordun biraz ileriye gitmiş sanki."

"Lordum hakkında öyle söyleme lütfen," diye uyardı.

"Affedersin," dedim neredeyse eğlenerek. "Sevgilin falan mıydı?"

"Luxuria'yı şimdiden özledim," dedi kedi gözlü adam. Ona ters ters baktım ama o da bana aynı şekilde bakıyordu.

"Ona aldırma," dedi kız. "Ateş krallığında yetişmiş her zaman biraz hararetlidir."

Sidra sadece gülümseyerek olup biteni ve benim tepkimi seyrediyordu. Kedi gözlü onun yanında bizim tarafımıza doğru yürümeye koyuldu. Ona zarar verecekmişim gibi kızı geriye çekti. Sonra gözlerini bana dikti. Ama sıradan değildi bakışları, zihnimin ötesini görebiliyormuş gibi bakıyordu. Bir şey teklemesine ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Dönüp Sidra'ya baktı, bir şey hakkında emin olmaya çalışıyordu sanki.

"Luxuria değil," dedi Sidra. Bunu söylerken ilk kez gerilmişti, o kadar ki kollarını yine göğsünde birbirine kenetledi. Bunu nispeten rahatsız hissettiği anlarda yaptığını fark ettim.

"Zihnine ne yapıyorsun?" diye sordu kedi gözlü.

Sidra kaşlarını çattı. "Elbette hiçbir şey."

"Zihni kurcalanmış." Kedi gözleri yeniden beni buldu. Varlığı çok tuhaf hissettiriyordu. Cüssesi çok iriydi. Ama ondan yayılan enerji daha boğucuydu. Bu kadar güzel olup bu kadar ürkütücü olmak akıl alır gibi değildi.

Sidra gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Zihnim ne olmuş?" Elim refleksle başıma gitti. Anlamadığım bir dilde konuşuyorlardı sanki.

"Sana ait olmayan şeyler var aklında," dedi. "Biri kafanın içine bir şey bırakmış. Zihnin güvenli değil." Bana bakarken temkinliydi. Sert yüz hatları kalemle çizilmiş gibi belirginleşiyordu.

"Ne?" dedim. "Kim?"

"Onu da vampir bulsun." Birden yine güldü.

"Düzelt," dedi Sidra ona karşılık olarak sertçe.

"Sakin ol sert çocuk," dedi kedi gözlü. "Oynarsam daha kötü hale getiririm."

"Ne olmuş?" diye sordu Sidra.

"Ona ait olmayan bir şey var zihninde, çok yoğun zihni. Sıradan bir insan zihni karmaşıktır ama onunki aynı anda birçok insan zihni gibi, kördüğüm olmuş kablolar yığını."

"Ben de delirmeye başladığımı düşünüyordum," diye mırıldandım.

"Delirmek abartılıyor," dedi kız duvardaki bir tabloyu seyrederken aniden bize dönüp.

"Yani siz gerçekten alfin misiniz..." diye fısıldadım sanki biri duyacakmış gibi. Zihnimdeki problemden daha önemliymiş gibi göründü bu gözüme. "Ve başka bir boyuttan mı geliyorsunuz?"

"Elemental'den geliyoruz ama benim yaşadığım dünya da buranın bir çeşit paraleli gibiydi. Benim dünyamda vampirler yok."

"Başka bir dünya mı var?"

"Başka bir boyut daha çok. Hatta boyutlar."

"Nasıl boyut değiştiriyorsunuz?" Bu birden epey ilgi çekici geldi.

Kız bana güldü. "Üzgünüm," dedi. "İnsanlar yapamaz."

"Buraya neden geldiniz?" diye sordum.

Kızdan önce kedi gözlü adam konuştu. "Sana verdiğim kitaba ihtiyacım var," dedi. "Burada mı?"

"Evet," dedi Sidra. "Emin misin?"

"Başka şansımız yok," dedi kedi gözlü. Artık üçü de bilmediğim bu konuyu konuşurken ciddiydi ve kızın neredeyse gözleri dalgalanıyordu.

"Yolunda olmayan şeyler var anlaşılan," dedi Sidra. Kız pencereye doğru yürüdü. Daren "Ne zaman yolunda oldu ki..." diye mırıldandı.

Kız cama döndü, parmaklarını yağmur damlalarının üzerinde dolaştırmaya başladı. Damlalar onun parmağının ucuna doğru akmaya başladı. Nefes alıyormuş gibi gözlerini kapattı, başını gökyüzüne doğru kaldırdı, yağmur yavaşça dindi. Şimdi artık öfkeli değil sadece hüzünlüydü sanki...

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordum nezaket gereği. Burada böyle durmak biraz garip gelmişti.

"Açım ben," dedi Nova birden dönüp. Dikkati çabuk dağılıyordu.

"Mutfağa inelim o halde, neler olduğuna bakarız." Elimde alt katı işaret ettim. Bu gerçekten çok garipti. Bugün aklımı kaybetmezsem bir daha kaybetmezdim buna hiç şüphem yoktu.

Bana memnuniyetle gülümsedi. O hiç arkasına bakmıyordu. Benden önce merdivenlerden inmeye başladı. Ama Daren gözünü bir an olsun ondan ayırmıyordu. Onun uydusu gibiydi. Her hareketini izliyordu. İlk başta kızın ne kadar umursamaz olduğunu düşündüm.

"Otur lütfen," dedim peşinden indiğimde. Ada tezgahtaki yüksek taburelerden birine geçti. Dikkatle etrafı seyrediyordu. Meraklı küçük bir çocuk gibiydi. Buzdolabını açıp neler yapabileceğimi düşünmeye koyuldum. Mikrodalgada pişirebileceğim hazır somon paketlerinden iki tane alıp, salata yapabileceğim malzemeleri tezgahın üzerine bıraktım.

"Umarım balık seviyorsundur," diye mırıldandım çünkü çok fazla seçeneğim yoktu.

"Benimle konuştukları zaman onları yiyemiyorum ama sanırım başka çaremiz yok."

"Seninle konuştukları zaman mı?" Yerinden çıkacakmış gibi büyüyen gözlerimle ona döndüm.

Kocaman güldü. "Ben Su Krallığı'nın varisiyim. Kraliçe gibi yani." Kendini beğenmiş bir şekilde bacak bacak üzerine attı. Sevimli görünüyordu. "O yüzden yağmur, okyanus ve içinde yaşayan her şeyi duyabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Neyse ki ölü balıkları duyamıyorum." Paketin içini işaret etti. Kendimi tutamayarak kahkaha attım. "Bir masal prensesine benziyorsun." Ve gerçekten onlara benziyordu. Çok güzeldi. Sivri ama uyumlu yüz hatları vardı. İnsanlar genelde gülümsedikleri zaman sevimli olurlardı ama onun gülümsemesinde dikkat et diyen bir şey de vardı.

"Masal prensesinden çok uzağım, Elemental masal gibidir ama şu an savaş var ve ben burada kaçak haldeyim."

"Kaçak mısın?" Salata malzemelerini yıkayıp doğramaya başladım.

Tabureden aşağı zıpladı. "Bana Lala'yı anımsattın, o da benim için hep güzel yiyecekler hazırlardı. Yardım edebilir miyim?"

"Olur."

"Etmese daha iyi..." Kedi gözlü aşağıya yeni inmişti.

"Sadece domates," dedi Nova ona doğru.

"Seninle biraz vakit geçirdikten sonra korkunç bir domates olacak." Elini tutup hiç de acele etmeden domatesi parmaklarının arasından

aldı. Nova gülümsedi. Öyle karşı karşıya duruyorlardı ama bir an o kadar özel bir anmış gibi geldi ki başımı çevirdim.

"Otur," dediğini duydum. Hemen yanımda iri cüssesini fark edince biraz gerildim çünkü bana pek güven vermiyordu ama beklenmeyecek bir şekilde musluğu açıp önce ellerini yıkadı sonra domatesleri. Diğer tarafıma dönüp bıçağı aldı ve onları doğramaya başladı.

"Demek Luzia..." dedi kelimeyi uzatarak.

"Luxuria olmamam herkesi hayal kırıklığına uğratıyor." Burun kıvırdım.

"Alınma," dedi güçlü bir tonla. "Luxuria çok yakın bir dostumdu."

"Onu yakından mı tanıyordun?" Daha hakkında neler duyacaktım acaba. Pek bir şey duymamış halim bile onu şimdiden bir efsane haline getirmişti. Hem de daha bu sabaha kadar psikopat bir katilken bugün benim için yarı yarıya fedakar bir aşığa dönüşmüştü.

"Çok yakından. Gördüğüm en muhteşem kadındı." Bir şey hatırlamış gibi güldü.

"Işıklar içinde yatsın, yazık..." dedi Nova yapay bir hüzünle arkamızdan. Artık onu çok seviyordum.

"İnsanlar arasında..." Daren omzunun üzerinden ona dönüp çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bana kimse ondan bahsetmiyor. Çok az şey biliyorum," diye omuz silktim.

"Güçlü ve soylu bir ailenin tek kızıydı. Ailesi vampirleri avlıyordu ama Luxuria istediğini yapardı. Kadınlar o zamanlar başlarını bile çıkaramazlardı dışarıya. Luxuria kimseyi dinlemezdi. Derin bir yalnızlıkla boğuşuyordu ama belli etmezdi. Çok dikkat çekici biriydi ama hakkında çok az şey bilirdi insanlar. Hedefleri vardı, çok tutkuluydu, şiirleri severdi, kendisine yazılmasını daha çok severdi. Ama bir o kadar acımasızdı."

Acaba Daren onun neler yaptığını, neden yaptığını biliyor muydu...

"Onların arasında olanları da biliyor musun?" diye sordum çekimser bir şekilde.

"Evet," dedi. İşini çoktan bitirmiş tezgaha yaslanmış benim tamamlamamı bekliyordu. "Ama onların arasında olan şeyler onların arasındadır."

"Maalesef, ben de aralarındayım. Fazla aralarındayım hatta." Salatalığı biraz sert doğradım ama ilk kez birileri Sidra'dan

korkmadan ya da benim için endişelenmeden bir şeyler anlatıyordu. Bu onların alfin olmasından daha mucizeviydi.

"Senin yeniden doğmana sebep olan tılsımı ben yaptım," dedi. "Sandığın gibi aralarında değilsin."

Bıçağı bırakıp ona döndüm. "Ne dedin?"

"Öldüğünde oradaydım, Sidra'nın ne kadar acı çektiğini gördüm. Benzer bir acıyı ben de çekiyordum. Hayatta kalmamı sağlayan şey bir umuttu. Ben de ona bir umut vermek istedim." Bariz ve basit bir şeymiş gibi dudak büktü.

"Yeniden doğmam için tılsım mı yaptın?" Bugünün bir an önce bitmesi gerekiyordu. Çok ciddiydim. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Yeniden doğman için yapmadım. Eğer gerçekse yeniden kavuşmanız için yaptım." Uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Benim için doğdun derken yalan söylemiyormuş.

"Bu saçmalık," diye sayıkladım daha çok kendi kendime. "Ben o değilim. Saçmalık ve haksızlık."

"Onlar birbirleri için bir anlam ifade ettiler," dedi. "Bu aşktan daha derin bir durumdur. O yüzden saçmalık olduğunu düşünmek varoluşu inkar etmekle eşdeğer. Hayal ettiğin gibi değil belki ama bu gerçek. Sizi bir araya getiren şeyin o kadar anlamsız olduğunu düşünme." Bana neredeyse kızmıştı.

"Bir tılsımla yapılan bir şey, bu gerçekten kadermiş gibi geliyor." Tamamen alay ediyordum. Varlığımın bile anlamı kalmamıştı sanki. Neydim ben, şimdide bir sihirbazlık numarası mı?

"Hey," dedi kız arkamızdan. Yavaşça ona döndüm. "Öyle bir tılsımı herkes yapamaz. Bunu sadece o yapabilir." Çenesiyle Daren'i işaret etti. "O bir ikiz alevi. Ve tılsım işe yaradıysa gökyüzünün bir bildiği vardır. Her şeyden şüphe edebilirsin ama en karanlık gecede bile sakın yıldızlardan şüphe etme."

Elim istemsizce göğsüme gitti. Ağrı yüzümü buruşturmama neden oldu. Sözleri bir şeyi tetiklemişti sanki. Gün boyu kalbim beni bir şey için uyarıp duruyordu ve ben adım seslerini duyamıyordum.

"İyi misin?" diye sordu Nova.

"Geçmişten kalan bir ağrı," dedim.

Bu onu anlamadığım şekilde güldürdü ama neşeli bir gülüş değildi, soğuk bir gülümsemeydi. Dikkat et diyen gülümsemeydi.

"Ne yaparsan yap geçmedi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Her şeyi denedin değil mi?"

"Nereden biliyorsun?" Şüpheyle onlara baktım. Bir an burada onlarla yalnız olduğumu fark ettim ve bunu nasıl yorumlamam gerektiğini düşündüm.

Tabureden atladı, Daren bir refleksmiş gibi ona doğru elini uzattı. Nova elini tutup onun hemen yanına geçti. Parmaklarını kurtarıp omuzlarından sırtına yasladı. Havada bir ağırlık hafif bir parlama ve nahoş bir duman belli belirsiz görünüp yok oldu. Daren onun elinin üzerine küçük bir öpücük kondurdu.

"Çünkü şifası yarayı açandır," dedi.

"Kim kimde yara açıyor?" Sidra aşağıya indiğinde somon paketlerini alıp yüzüne bakmadan mikrodalgaya gittim. Şu an onunla göz göze gelmek istemezdim, yine de varlığı nefes almamı kolaylaştırdı.

Ama söyledikleri şey kalbimde bir iz bırakmıştı. Ruhuma kadar yaslanan bir iz.

"Özel koleksiyon mu?"

"Lordumuza yakışacak kadar," diye cevapladı Sidra. Yeniden onlara döndüğümde dört kadeh çıkarmıştı masanın üzerine. Şarabı teker teker doldururken Nova'nın gözleri beni izliyordu. Ağına bir şey takılmış gibi. Daren onun taburesinin yanında siyah polo yaka tişörtünün kolunu düzeltti. Altında da uyumlu siyah bir pantolonu ve botları vardı. Podyuma çıksa insanları şaşırtan tek şey onun Vatikanda sergilenen bir heykel olmaması olurdu.

İştahla yemek yiyen tek kişi Nova'ydı. Sidra ve Daren daha çok sohbet ediyor ve ikinci şişe şarabın keyfini çıkarıyorlardı. Birkaç lokma alıp bıraktım ve ben de içmeye başladım ama gün ortasında hissettiğim soğuk yakamı bırakmıyordu. Her zaman soğuk havayı severdim, her zaman soğuğu isterdim ama artık üşüyordum. Karların ortasında kalmış kadar üşüyordum.

"Luzia," diye seslendiğinde dikkatimi ona verdim. "İyi misin?"

Sidra Dekatlon bugün aksi bir şekilde benimle çok ilgiliydi.

"Hava soğudu ve sanırım burada bundan etkilenen tek kişi benim." Utangaç bir şekilde gülümsedim. Bir vampir ve iki alfinle bir masada

oturmuş şarap içiyordum. Buna kim inanırdı ki...

"Bizim hatamız." Daren elini kaldırdı, havada bir kez dolaştırdı, mutfağın köşesindeki daha önce fırın olarak kullanılan şömine alev aldı ama bununla da kalmadı, oda sıcaklığı hızla arttı ve bedenim ısınmaya başladı.

"Vay canına..." diye sayıkladım. "Sihir yapabiliyorsun."

"Luxuria'ya birkaç tılsım öğretmiştim. Sana da birkaç numara verebilirim." Bana adeta meydan okuyordu.

Şaraptan bir yudum aldım. "Teşekkürler," dedim. "Ben düz insan olarak iyiyim." Ve ne yaparsam yapayım onunla yarışamam, ona yetişemem bile.

"Sen zorba mısın?" dedi Nova birden. Tabağını tamamen bitirmişti, elini çenesinin altına yaslayıp Sidra'ya kaşlarını çattı.

"Sanırım bir şey anlatmaya çalışıyor..." dedi Sidra yan gözle Daren'e bakarak. Bu tavrı Nova'nın gözlerini kısmasına neden oldu.

"Luzia'ya kabalık ettiğini düşünüyor," diye tercüme etti Daren. Yanağımın içini ısırdım. Bunun bu kadar bariz görülmesi beni rahatsız hissettirmişti. Evet, bana kabalık etmişti ama yine de böyle söylenmesi onu korumak istememe neden oluyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Sidra ama artık o kadar keyifli görünmüyordu. Muhtemelen o da verdiği bu izlenimden rahatsızlık duymuştu.

"Tılsım öğrenmek istiyor ama Luxuria öğrendiği için aksini söylüyor. Muhtemelen kızı o eski cadıyla kıyaslayıp durdun. Bu boktan bir hareket." Onun kadar dikkati dağınık biri için algılama şekli inanılır gibi değildi. Gözleri sürekli başka yerlerde dolanıyordu ve çoğunlukla konuşulanları duymuyor gibi görünüyordu ama sanırım herkesten daha fazlasını görebilen bir yanı vardı.

"Öyle değil," dedi Sidra.

Kinayeyle güldüm ama gerçekten kasıtlı yapmamıştım. Yine de bütün gözler bana döndü.

"Öyle olmalı, o yüzden elinde bir bavulla gecenin bir yarısı fırtınalı havaya rağmen onu kapının ağzında yakaladık. Bunu biliyor muydun?"

Gerçekten lafını sakınmıyordu değil mi... Ve kesinlikle detaycı.

"Ben gitmemesini söylüyorum," diye kendini savundu Sidra.

"Vampirler..." diye mırıldandı Nova tahammül edemiyormuş gibi. "Kalmasını istediğini hissettiriyor musun? Belli ki hayır. Belki de gerçekten gitmelidir. Kıymet bilmez yaratıklara tahammül edemiyorum." Sonra bana döndü. "İstersen seni gideceğin yere bırakırız, süper kızsın. Karşında iki tane manyak görmene rağmen bizim için yemek pişirdin. Kan içen bir zorbadan daha fazlasını hak ettiğin aşikar."

"Ona bir şey desene..." diye dirseğiyle Daren'i dürttü Sidra.

"Tek kelime etmem," dedi Daren eliyle ağzını kapatarak konuştu ama eğlendiğini gizleme gereği duymuyordu. "Ne kadar vahşi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu uysal hali. Şu an kibarlık ediyor."

"Ben sıradan bir vampir değilim küçük hanım," dedi Sidra. "Çok ama çok yaşlı bir vampi-"

"Anladık yahu!" diye sözünü kesti Nova. "En vampir sensin Kont Dracula. Başka?"

Kendimi tutamadan kahkaha attım.

Bu kıza kesinlikle bayılmıştım.

"Daren ölse ve sonra karşına ona tıpatıp benzeyen biri çıksa ne yapardın?" diye sordu Sidra kadehini doldururken. Ki amacı bu olmasa da kırılan ben oldum. İşte kahkaha buraya kadardı sadece. Bir şeyi düzeltmeme izin verin Sevgili Bay Sidra, ben sizin karşınıza çıkmadım siz benim karşıma çıktınız. Ama sanırım konumuz bu değil.

"Daren ölümsüz." Nova çok rahattı. Gördüğüm en ilginç kişiliğe sahipti.

"Ama ölseydi?" Sidra gülümseyerek onun üzerine gitmeye devam etti.

Neredeyse hiç düşünmedi. Sadece bir saniyeliğine duraksadı. "Ona benzeyen biriyle tanışacak kadar uzun yaşamazdım," dedi Nova.

Nova'nın Daren'e karşı umursamaz olduğunu düşünmüştüm. Su varisi umursamaz değildi, kendinden emindi. Daren'e karşı tek bir şüphesi dahi yoktu. Ona bakmadığı zaman kendisini izlediğini biliyordu. Onu çağırmadığı zaman peşinden geldiğini biliyordu. O öldüğü zaman yaşayamayacağını bildiği gibi.

Birisi bana bir şeyin önünde saygıyla eğilmek isteyeceğimi söylese dalga geçtiğini söylerdim. Ama elimde olsa bu anı bir fotoğraf

çerçevesinde yüzyıllar boyunca paha biçilemez bir eser olarak saklamak isterdim.

Daren onu duyduğunda gözlerinin içinde yıldızlar parladı. Gülümsemesinde eski bir keder dağlandı.

"Onun alamadığı intikamları var," diye mırıldandım sessizlik ağırlaşınca. Kafayı taktığı intikamlar. İntikamlar ve ihanetler. İhanetler ama aslında fedakarlıklar. Bilmediği şeyler var, öğrense belki bir dakika daha burada kalmayacağı şeyler.

Ama bu cümle Nova'yı daha da öfkelendirdi.

"Onun hikayesini biliyor musun?" diye sordu Daren'i işaret ederek.

Sidra bir kez başını sallayıp onayladı.

"O zaman Tanrıçaların ona neler yaptığını da biliyorsun."

Sidra bu kelimeyi duyunca en az Daren kadar gerildi.

"Tanrıçlar şu an diyarda. Ama Daren orada ona yapılanların intikamını almıyor," dedi ve bunu söylerken canı yandığı açık bir kitap gibi okunuyordu. "Çünkü ben buradayım," dedi. "Çünkü bu kesinlikle almayı hak ettiği intikamından daha önemli."

Sanırım içinde çok daha fazlası vardı. Tahammülsüz görünüyordu. Öyle ki Sidra tepki vermedi çünkü sözlerin artık kendisine olmadığının bilincindeydi. Kaç yaşındaydı bilmiyordum, küçük görünüyordu ama içinde çok büyük acılar taşıdığı ortadaydı.

Çok hassas bir noktada olduğumuzu ve birinin bir şey yapması gerektiğini hissettim. Dikkat çekmemeye çalışarak tabureden indim. "Kütüphaneyi görmek ister misin?" diye sordum yumuşak bir şekilde.

"Antik tılsımlara baksam iyi olur." Nova Daren'e baktı. Daren başıyla onayladı.

Yolu göstermek için merdivenlerde önden yürüdüm. Neyse ki mutfak malikanenin en alt katındaydı, kütüphanede biraz mahremiyetimiz olacaktı. Giriş katına geldiğimizde o küçük bavul onu bıraktığım yerde duruyordu. Derin bir soluk aldım, belli ki bu gece gidemiyordum... Bavulu kenara alıp üst kata çıkmaya devam ettim. Kütüphanenin kapısını açıp sigortadan aydınlatmayı açtım.

"İşte burası..." Elimle etrafı işaret ettim ama Nova gezmeye başlamıştı bile. "Aşağıda bana destek olduğun için teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedi. Sesi yine tatlı ve keyifli halini almıştı. Gerçekten ruh hali çok değişkendi. "Biraz sinirliydim, onu da çıkarmış oldum umarım çok kabalık etmemişimdir."

"Sanırım bunun üstesinden gelir," diye güldüm. "Özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Antik dilde olanları gösterirsen kendim bulurum. Tılsımlar kendini belli ediyor."

"O halde bu taraftan..." Bölmelerin arasında dolaşıp doğru rafları bulmam uzun sürmedi. Kitapları sırtından tanıyordum. Antik eserler bölümü iki rafı dolduruyordu. Hepsini indirmek yerine incelemesi için ona müsaade ettim. Parmaklarını kitaplara dokundurarak sanırım onları hissetmeye çalışıyordu. Çok uzun sürmemişti. İki tane kitabı masanın üzerine çıkarıp incelemeye koyuldu.

"Almak için geldiğiniz kitabı sorabilir miyim?" dedim biraz müze müdürü merakıyla. Sidra'ya verilen kitabı merak etmiştim. Ve o kitabın nerede olduğunu. Hangisi olduğunu. Bu raflardan birinde miydi?

"Onu ben de pek bilmiyorum. Çok eski bir tılsım. Ama Daren'in annesi kitabın içinde hapsedilmiş. Pek istekli olmasak da onu çıkarmamız gerekiyor." Bunu söylerken burnunu kırıştırdı.

"Neden babası çok mu özlemiş?" Sadece espri yapmaya çalışmıştım.

"Babasını öldürdüm."

"Ne? Nasıl?"

"İşkence yaparak." Bu onu epey eğlendirdi, kitabı bırakıp bir an güldü sonra yeniden gözleri üzerinde dolaşmaya devam etti.

"Neden?" Gerçi artık bilmek istediğime emin değildim.

"Tepemin tasını attırdı," diye omuz silkti.

"Seni sinirlendirmesek iyi olacak."

Kıkırdadı.

"Elemental nasıl bir yer?" Daha iç açıcı bir sohbet konusu aramaya koyuldum. Benim geçmişim ve onun geçmişi pek iç açıcı görünmüyordu.

"Şu an işgal altında, pek güzel sayılmaz." Duruldu. Gözlerinde bir şeyler yer değiştirdi. Eriyen buzullar gibiydi.

"O halde orada olmamanız iyi değil mi?"

"Acı çekiyor..." dedi. "Hepsini hissedebiliyorum. Her saniye... Onların yanında olamıyorum." Gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Bana ihtiyaçları var. Yara alıyorlar. Gökyüzü kambur kalmış." Gözlerini

yeniden açtığında mavilerinin arasında farklı tonların dolaştığını gördüm. "Lordum orada." İlk kez sesi titredi. "Onları uyandırdım ama hiçbiriyle tanışamadım..." Derin bir nefes aldı. "Orada kıyamet kopuyor ama olmak istediğim başka bir yer yok." Kitapları bırakıp alnını rafa yasladı. Derin bir acı içindeydi. Buna dayanamıyor gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Ne söylememin uygun olacağını bilmiyordum ama üzerindeki ağırlık hissedilebilir haldeydi. Buram buram bir çaresizlik içindeydi.

"Ben üzgünüm," dedi. "Affedersin, bir süredir sadece Daren ve ben varız. Ve ikimiz de güçlü durmaya çalışıyoruz. Bunları söyleyebilmek biraz daha iyi hissetmeme neden oldu."

"İkiniz de çok güçlü görünüyorsunuz," diye teselli ettim içtenlikle.

"O çok güçlü," dedi gururlu bir gülümsemeyle. "Ama ben eksiğim. Krallığıma dönmek zorundayım. Suya dönmek zorundayım."

İçgüdüsel bir şekilde uzanıp elini tuttum. "Dilerim her şey yoluna girer." Telefonum çaldığında ikimizin de dikkati dağıldı. Cebimden çıkarıp meşgule verdim. Reyna'ya kısa bir mesaj yazıp gönderdim.

"Affedersin," diye güldüm. "Bu en yakın arkadaşım. Her gün saatlerce konuşmazsak dünyanın dengesinin bozulacağına inanıyoruz."

Güldü. "Benim de öyle bir arkadaşım vardı."

"Diyarda mı kaldı?"

"Hımhı..." Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerindeki akmayan yaşı sildi.

"Onunla konuşmayı özlüyor olmalısın," diye mırıldandım. Reyna ile ayrı kalsak ve hiç konuşamasak bu beni mahvederdi.

"Özlüyorum," diye başını salladı hızlı hızlı. Gözleri şimdi daha dolu doluydu. "Ondan akıl almak istiyorum çünkü tüm bunların içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

"Hey," dedim kolunu sıvazlayıp. "Aşağıda sizi gördüğüm ilk anda seninle göz göze gelince delinin teki olduğunu düşündüm." Bu ona kırık bir kahkaha attırdı. "Ama sonra ne kadar detaycı ve dikkatli olduğunu fark ettim. Bence hepsinin üstesinden geleceksin. Çünkü bütün bunları yaşayıp hala gülümseyen ve bu kadar harika görünebilen çok fazla kişi yoktur."

"Teşekkür ederim," dedi. "O tılsımı hafife alma," diye devam etti elini elimin üzerine koyarak. "O vampir kötü biri olsa Daren onu

kollamazdı. Ve gökyüzü sizi yeniden bir araya getirmezdi. Gökyüzü senin için bir şarkı yazdığında buna kulaklarını kapatamazsın."

"Gökyüzü daha çok bana lanet yazmış gibi..."

Bu onu da güldürdü.

"Daren ile ilk tanıştığımızda ben de öyle düşünüyordum. Gökyüzünün kahrı..." Başını iki yana salladı.

"Sonra ne oldu?"

"İnsan bazen belasını arıyor, bazen de belasını seviyor işte." Diğer kitabı açıp sayfaları karıştırmaya koyuldu.

Onu rahat bırakıp aradığı şeyi bulması için kendi düşüncelerime daldım. Bir gün içinde çok fazla şey olmuştu. Gitmemi istemiyordu. Luxuria ol, senden nefret edeyim yine diyordu... Bu ne demekti ki...

Nefretle aşk birbirine o kadar da uzak değil gibi hissediyordum. Bununla baş edemezdim. Öte yandan Vini ile işime resmen engel olmuştu ki bu gerçekten inanılmaz bencilce bir hareketti.

Sonra o görü vardı, Luxuria'nın zihnime sızdığı... Ne yaptığını hala tam anlamıyla bilmiyordum ama yaptığı şeyin saf bir ihanet olmadığını biliyordum. Onun için yaptığını biliyordum. Ve bunu ona söylersem belki de artık ondan nefret etmeyeceğini biliyordum.

Bir de Lordun söylediği şey vardı... zihnimin kurcalanması. Zihnimde bana ait olmayan bir şeyin olduğu... Bu nasıl olabilirdi ki... Kim zihnimle oynardı. Bana ait olmayan neyi taşıyordum kafamın içinde?

"Bir şey sorabilir miyim?" diye dudağımı ısırdım.

"Tabii."

"Sen o zaman yoktun anladığım kadarıyla. Onlar tanıştığında."

"Hayır, ben o kadar uzun yaşamadım."

"Peki buna nasıl dayanıyorsun, senin olmadığın çok uzun bir zaman var. Onun geçmişiyle, o geçmişte olup bitenle nasıl baş ediyorsun?" Cevabı çok önemliymiş gibi gözlerimi üzerinde diktim.

"Çünkü önemli olan sadece şimdi ve gelecektir. Geçmiş çoktan geride kaldı."

Evet, öyle söyleyince çok basit gibi duruyordu.

"Birine benzemek o kadar da kötü değil," diye mırıldandı başını kitaptan kaldırmadan. "İnsan kendine bile yabancılaşıyor zaman

zaman. Ardındakiler olmadan yüzlerin hiçbir önemi yok. Ve o bunu görmeye başlamış, yüzünün ardındakini. Ama sen o kadına saplanıp kalmışsın, kendini unutmaya ramak kalacak kadar."

"Bunun için bir tılsımın var mı?" Başımı ellerimin arasına aldım.

"Bunun için tılsıma ihtiyacın yok. Devam etmeye ihtiyacın var. Bu zamana kadar nasıl yaşıyorsan öyle yaşamaya devam et. Bırak onlar görsün senin kim olduğunu ve kim olmadığını."

"Sana deli diyor ama hiç de deli gibi konuşmuyorsun."

"Deli olduğum için böyle konuşuyorum, akıl insana esas doğruyu yaptırmaz."

"Esas doğru..."

"Hımhı," dedi. "Bir insanların dayattığı doğrular vardır, kurallar, olması gerekenler, yanlışlar falan filan. Bir de içinden geldiği gibi yaşamak vardır. Herkes ikincisini delice bulur."

Sevdiğim bir bakış açısı oldu. Yeniden yaslanıp bunun üzerine kafa yormaya başladım. İçimden geleni yapacak olsam ne yapardım? Mantıklı olanı değil. Mantıklı olan gitmemdi. İçimden gelen de gitmekti. Ama derinlerde bir yerde başka bir arzu vardı. Tadı dilimin ucundaydı sanki ama ne olduğunu anlamıyordum.

"Bir şeyler bulabildin mi?" Lord gelip Nova'nın arkasından masanın üzerine eğildi. Nova işaret parmağıyla iki kitaptaki bazı şeyleri işaret etti.

"Dili hala yeterince iyi anlamıyorum." Huysuzca kaşlarını çattı.

"Derslerini kaçırırsan anlamazsın."

"Piknik yapmak daha eğlenceliydi."

Daren onun yanına otururken sırıtıyordu.

"Bir dönelim diyara," dedi başını sallaya sallaya. "Sana özel saray eğitimi ayarlayacağım. Başını bile kaldıramayacaksın."

"Özlersin sen beni Darenciğim," dedi Nova.

"Özlerim tabii Novacığım." Dudak bükerek kendi kendini onayladı. "O yüzden eğitimi ben vereceğim."

"Kurnaz iblis!" dedi kelimeyi uzata uzata. "Bir kitap daha getireceğim." Ayağa kalktı. Muazzam bir iletişimleri vardı. Konuşmasalar da birbirlerini anlayacak gibi görünüyorlardı. Bütün gün burada böyle oturup onları seyredebilirdim.

Sidra elinde hiç zorlanmadan taşıdığı üç koli ile birlikte gelince dikkatim hemen dağıldı. İlgim söz konusu o olduğunda pek affedici değildi.

Kolileri Daren'in yanına bıraktı. İçlerinde kitap olduğunu anlamak için açılmasına gerek yoktu. Ama açtı ve "İşte buradalar," diye mırıldandı. Daren başını sallayıp kapaklarını kurcalamaya başladı.

"Kahve almaya gideceğim, bir şey ister misiniz?" diye sordum ayaklanıp. Bu geceyi çıkarmak istiyorsam bolca kafein ihtiyacım vardı.

"Ben alırım," dedi Sidra.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım.

"Cani değilim Luzia," dedi. "Yeterince hırpalandın bugün. Başka bir şey istiyor musun?"

Evet, nefes alabilmek.

Kalp atışlarım yine onu güldürdü.

"Cıks," dedim. "Teşekkürler."

"Şarap," dedi Daren.

"Elbette Lordum..."

Daren sırıttı.

Sidra gittikten sonra ona döndüm. "Sen de Su Lordu musun?"

Gözlerini kısıp ters ters baktı. Beni pek sevmemişti galiba. Acaba eski kıymetli dostunun yerini aldığımı mı düşünüyordu.

"Şaka yaptım, anladım Ateş Lordusun. Şömine ipucu vermişti."

Başını salladı.

"Zihnimin kurcalanmış olduğunu söyledin, bununla ilgili başka bir şey söyleyebilir misin? Zihnim ele geçirilmiş gibi mi?" diye ona doğru eğilip fısıldadım. Bu onu epey eğlendirdi.

"Dert etme," dedi. "Zihnin çok güçlü. Orada ne yapıldıysa bu er ya da geç ortaya çıkacak. Aklın bununla savaşabilir. İnsan beyni hepinizden daha büyüktür, yakında kendi kendini onaracaktır."

"Teşekkürler," diye nefesimi verdim. "Biraz rahatladım."

"Benim için bir zevk Luzia..." dedi.

O da kitapların içine daldı. Kutudakileri çıkarıp hangisine öncelik vereceğini düşünüyor gibiydi. Elinde iki kitap tuttu. Biri altın sarısı renkte normal kitap ölçülerinin iki katı büyüklüğünde eski yazmalarla ilgiliydi. Diğeri koyu kahve rengi ve oldukça kalın olan antik çağ bilgileriyle ilgiliydi.

"Yolunu mu kaybettin Gece Yarısı Lordu?" dedi Nova omzuna yaslanıp kitaplara bakınırken. Daren bunu eğlenceli bulmuştu.

"Neden ateş değil gece yarısı lordu?" diye sordum.

"Çünkü gece yarısı gökyüzünündür," dedi Nova getirdiği kitabı Daren'in önüne bırakıp.

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz."

"O kadar olsun, başka bir diyardan gelip boyutlar arası seyahat ediyoruz diyoruz. Biraz gizemimiz olsun değil mi..."

Güldüm.

Neredeyse saatlerce orada oturup kitapları kurcaladılar. Elimde kahve fincanıyla yapabileceklerimi yaptım sadece. Kitaplar hakkında ve bazen de yazıtlarla ilgili bildiklerimle kaynaklık yaptım ama Sidra her şeye benden çok daha hakimdi, ara sıra benim dahil olmamı sağlıyordu ki bu ondan beklemeyeceğim bir nezaketti, kendimi dışarıda kalmış gibi hissetmeme engel oluyordu. Bazen de gidip yeni kitaplar buluyordum ya da işlerine yaramayan kitapları yerlerine götürüyordum.

Kahve fincanını elime alıp dizlerimi kendime çektiğimde yeni gelmiştim. Nova'nın başı yavaşça yana doğru düşmeye başladı. Daren kitabı eline alıp doğruldu, birbirlerine bakmıyorlardı ama Nova başını onun omzuna yasladı, o şekilde kitapları incelemeye devam ettiler. Nova biraz sonra gözlerini kapattı, Daren kolunu üzerine örtülmüş bir kanat gibi etrafına doladı.

"Yüzünde bir endişe var," diye mırıldandım sessizce. Su Varisi bitkin görünüyordu.

"Uyuyakalmadığı sürece gözünü kırpmıyor, kendini suçluyor ve bununla baş edemiyor," diye cevap verdi Daren ona doğru bakıp saçlarını yavaşça yüzünden çekerken. Sesi bile ondan daha beter halde olduğunu gösteriyordu aslında. Birden ikisi için de çok üzgün hissettim.

"Onu yatağıma yatırabiliriz, dinlenir," diye bir öneride bulundum.

"Gözümün önünde olmalı," dedi kaşlarını çatarak.

"Buraya kimse giremez," dedi Sidra. "Bırak kızı biraz dinlensin."

"Gerçekten bitkin görünüyor," diye fısıldadım. "Sen de dinlenebilirsin. Sabah devam edebilirsiniz."

"Vaktimiz yok," dedi ama sanırım ikna olmuştu. Çok dikkatliydi. Ona dokunurken parmaklarının ucu yanıyordu sanki. Önce başını diğer eline düşürdü, dikkatlice sandalyeyi itip ayağa kalktı, başını göğsüne yaslayıp kollarını bacaklarının altından geçirdi. Nova uyanmadı ama kıpırdanıp yuvasını bulmuş bir kuş gibi onun şeklini aldı.

"Bu taraftan," dedim önlerinden geçip. Biraz hızlı hareket edip odaya gittim. "Bir dakika bekler misin lütfen?" diye seslendim. Kapının eşiğinde durdu ve bundan hiç şikayetçi görünmüyordu. Gülümseyip o kadar da acele etmemeye karar verdim.

Yatağın örtülerini değiştirdikten sonra etrafa göz attım. Oda zaten topluydu. Komodinin üzerindekileri üstün körü toparladım.

"Yatırabilirsin," dedim ve ona biraz zaman vermek için önden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Kütüphaneye dönerken içimde çok garip bir şey vardı. Çok büyük bir şeye şahit oluyormuşum gibi bir his.

Kütüphaneye, masaya geri döndüğümde Sidra bir kitabın kapağını kapatıyordu. Geldiğimi görünce kitabı bırakıp bana dönecek şekilde yerleşti.

"Gidiyor muydun?" diye sordu durgun bir şekilde.

Başımı sallamakla yetindim.

"Luzia-"

"Bugün değil," diye kestim sözünü. "Bugün konuşmak istemiyorum. Yarın."

"Neden?"

"Çünkü gördüğüm bu harika şeyin verdiği hissi yaşamak istiyorum." Elimle orada olmasalar da onları işaret ettim. "Bu çok kuvvetli bir şey, onlar, yaşadıkları şey, birbirilerine bakışları... Benim için çok değerli bir şey. Buna şahit olmak bile bana çok iyi hissettiriyor. Keyfimi kaçırmanı istemiyorum."

"Onlar belki tüm dünyayı etkileyecek bir savaşa hazırlanıyorlar," dedi tek kaşını kaldırıp.

"Evet," dedim gözlerimi kısıp. "Ama birlikte hazırlanıyorlar. Birine bu kadar güvenebilmek sadece hayal olabilir sanıyordum. Ama gerçekmiş. Tüm masallardan daha güzel bir şey bu."

"Pekala," dedi ellerini havaya kaldırıp.

Daren gri döndüğünde neredeyse yarım saat geçmişti. İşine yarayan kitapları ayırmakla başladı. Neredeyse gün ağırana kadar oradaydılar. Ben ikisini yalnız bırakmak için o döndüğünde yanlarından ayrıldım. Sidra odasını kullanabileceğimi teklif etmişti ama malikanede üst katta başka odalarda vardı. Olmasa da kabul etmezdim. Ondan uzak durmak konusunda kendime karşı ısrarcıydım. Ofisime gidip çalışacağımı söyledim. Gerçekten uykum yoktu ve bu her halimden belli oluyor olmalıydı. Düşünülecek çok şey vardı. Başımı masaya yaslayıp asla yaşayamayacağım o hissin üzerinde süzüldüm.

Nova sadece iki saat uyuyabilmişti ve uyandığında buna memnun olmamıştı. Sesini duyduğum için ona taze ve sandviç götürüp tekrar gülümsemesine neden oldum; Daren bunun için bana içtenlikle teşekkür etti. Belki bir gün benimle de dost olurdu.

Kütüphaneye döndüğümde Sidra ve Daren birbirlerine veda ediyorlardı. Kısaca sarıldılar. "Bir daha görüşür müyüz?" diye sordu Sidra.

"Kim bilir," dedi Ateş Lordu. "Seni en son gördüğümde bir daha görmeyeceğime neredeyse emindim."

"Nova nerede?" diye aralarına girdim.

"Bahçede, sana bir hediye bırakıyor."

Kaşlarımı kaldırıp merak içinde cama koştum ama buradan giriş kısmı görünmüyordu. Ama başka bir şey görünüyordu. Gözlerim kocaman açıldı.

"Sidra!" diye seslendim. "Vampirler. Nova!"

Ben onlara döndüğümde ikisi de oldukları yerde değildi. Burada insan hızına mahkum olan tek kişi ben miydim! Kitap raflarının

arasında dolanıp hızlıca merdivenlerden ikişer ikişer indim. Ana girişe geldiğimde ben nefes nefeseydim. Ve gördüğüm manzara beni biraz ürkütmüştü.

Saydığım sekiz vampir vardı. Nova'nın elleri havadaydı. Vampirler kukla gibi önüne dizilmişti. Nova ellerini büktükçe vampirler de onunla uyumlu bir şekilde hareket ediyordu.

"Tehlikede değilmiş," diye mırıldandım etkilenmekle korkmak arasında kararsız kalarak.

"Genelde olmaz," dedi Daren. "Ama alışması kolay değil."

"Bunu halletmem gerekecek," dedi Sidra. "Nova, rica etsem onları bırakır mısın?"

Nova bir an ona baktı ama sonra bıraktı. Elleri iki yanında sallandığında vampirler yere dizlerinin üzerine düştüler. Tam gitmek için bir hamlede bulunmak üzereyken Sidra'nın yokluğunu fark ettim. Yine hızlandırılmış film sahnesine dahil olmuştum. Bir an sonra sekiz vampirin kalpleri hemen önlerinde yerdeydi.

"Başka birileri daha sizi görmeden gitseniz iyi olacak," dedi kanlı elini onlara hoşçakalın der gibi sallarken.

Elimi göğsüme bastırdım ve nefes almaya koyuldum.

"Bu senin," dedi Nova bana dönüp. İşaret parmağının gösterdiği yere baktım. Açık alandaki toprak biraz kazınmıştı.

"O nedir?"

"Pardon." Güldü ve küçük kazı alanına döndü. "Daren?" diye mırıldandı. Daren yanına gidip avucunun içinden bir şeyleri toprağın üzerine döktü. Sanırım birkaç tohumdu. Nova yanındaki su bardağının içindeki suyu tohumların üzerine döktü, avucunu onların üzerine bastırdı. Gözlerini kapattı. Bir şeyler mırıldandı. Yavaşça geri çekildi. Biraz önce hiçbir şey olmayan o yerde önce bir şeyler filizlendi sonra gözlerime inanamayacağım şekilde fidan büyüdü. Birkaç yıllık bir ağaca dönüştü.

"Ihlamur ağacı," diye açıkladı Ateş Lordu. "Şifalıdır."

"Ağrıların için," diye gülümsedi Nova.

Hayatımda aldığım en güzel, en mucizevi hediyeydi. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Yanına gidip tereddütle ona sarıldım. Kolları kısaca beni sardı. "Yıldızlara güven," dedi. "En karanlık zamanlarda bile." Geriye çekildi.

"Umarım yıldızlar istediğin şekilde parlar," diye gülümsedim.

Daren elini uzattı, Nova elini tuttu. Daren onu kollarının arasına çekti.

"Bir, iki, yıldız..." dedi Nova gülümseyerek.

Geriye sadece boşluk kaldı.

Bir de ıhlamur ağacı.

|Bölüm sonu!

Aşkolar çok özlemişim!!!

Sevdiniz mi!

Ya bir sürü şey söyleyecektim unuttum hepsini.

İlk kez kurgularımı böyle bir araya getirdim. Çok zordu benim için çünkü Novaya dışarıdan bir göz olarak bakmayı çok yadırgadım djdjsj

Bir an dilim HGOİ diline kayıyordu...

CDKV bir şekilde büyüye ihtiyacım vardı ben de dünyada olan alfinlerimi kullanmak istedim. Üzerine pek düşünemedim ama sonra düşünürüm.

Neyse sonra konuşuruz bölümü paylaşayım ben.

İnş benim kadar mutlu olmuşsunuzdur.

Siçose.

İnstagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

19. BÖLÜM: VAHA

Herkese merhaba sevgili bunu okuyanım!

İnanılır gibi değil biliyorum ama hikayemizin sezon finaline gelmiş bulunuyoruz. Bunları bölüm sonunda konuşacağız ama bin tane duyuru yapmama rağmen hala bilmeyenler var, bölümün sezon finali olduğunu bilmeniz önemli bir detay bence hfkdjhf

Şimdi önceki bölümden bir neler oldu neler bitti spoilersız onu anlatayım 18. bölümün hepsini okuyanlar aşağı inip kalın puntolu kısımdan yeni bölüme başlayabilir aşkolar, keyifli okumalar size;

18. BÖLÜM ÖZETİ:

Aslında Sidra ve Luzia açısında çok önemli bir şey olmadı. Sidra kankası gelince biraz daha insani olmaya başladı ve daha nazik biri oldu. Tabii bunda deli bir misafirimizin Sidra'ya sen çok kabasın bu kızı sürekli kötü ikiziyle kıyaslayıp durmuşsun belli zorba diye tersleyip durması da etkilemiş olmalı. Daha da önemlisi bu tavır Sidra'ya kesinlikle bir şeyleri sorgulattı. Bunun haricinde yine konuk oyuncularımızdan biri Luzia'ya zihninin kurcalandığını söyledi ki bu en büyük detaydı zaten. Luzia'nın zihni kurcalanmış ve orada bir şey varmış ama ne olduğunu söylemedi ki bu bölüm öğreneceksiniz. He bu arada sizin bu bölümde öğreneceğiniz şeyi lordum anlamıştı, bunu bilerek sonrasında düşünürseniz epey eğlenirsiniz. İblis yani ne bekliyoruz ki...

Bu kurguyu ilgilendiren ve eksik kalmanızı istemediğim birkaç repliği aşağıya bırakıyorum. Hepsi bir sohbet içerisinde geçtiği için parça parça okusanız dahi anlayacaksınızdır diye düşünüyorum.

**

"Luxuria değil," dedi Sidra. Bunu söylerken ilk kez gerilmişti, o kadar ki kollarını yine göğsünde birbirine kenetledi. Bunu nispeten rahatsız hissettiği anlarda yaptığını fark ettim.

"Zihnine ne yapıyorsun?" diye sordu kedi gözlü.

Sidra kaşlarını çattı. "Elbette hiçbir şey."

"Zihni kurcalanmış." Kedi gözleri yeniden beni buldu. Varlığı çok tuhaf hissettiriyordu. Cüssesi çok iriydi. Ama ondan yayılan enerji daha

boğucuydu. Bu kadar güzel olup bu kadar ürkütücü olmak akıl alır gibi değildi.

Sidra gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Zihnim ne olmuş?" Elim refleksle başıma gitti. Anlamadığım bir dilde konuşuyorlardı sanki.

"Sana ait olmayan şeyler var aklında," dedi. "Biri kafanın içine bir şey bırakmış. Zihnin güvenli değil." Bana bakarken temkinliydi. Sert yüz hatları kalemle çizilmiş gibi belirginleşiyordu.

"Ne?" dedim. "Kim?"

"Onu da vampir bulsun." Birden yine güldü.

"Düzelt," dedi Sidra ona karşılık olarak sertçe.

"Sakin ol sert çocuk," dedi kedi gözlü. "Oynarsam daha kötü hale getiririm."

"Ne olmuş?" diye sordu Sidra.

"Ona ait olmayan bir şey var zihninde, çok yoğun zihni. Sıradan bir insan zihni karmaşıktır ama onunki aynı anda birçok insan zihni gibi, kördüğüm olmuş kablolar yığını."

"Ben de delirmeye başladığımı düşünüyordum," diye mırıldandım.

**

"Demek Luzia..." dedi kelimeyi uzatarak.

"Luxuria olmamam herkesi hayal kırıklığına uğratıyor." Burun kıvırdım.

"Alınma," dedi güçlü bir tonla. "Luxuria çok yakın bir dostumdu."

"Onu yakından mı tanıyordun?" Daha hakkında neler duyacaktım acaba. Pek bir şey duymamış halim bile onu şimdiden bir efsane haline getirmişti. Hem de daha bu sabaha kadar psikopat bir katilken bugün benim için yarı yarıya fedakar bir aşığa dönüşmüştü.

"Çok yakından. Gördüğüm en muhteşem kadındı." Bir şey hatırlamış gibi güldü.

"Bana kimse ondan bahsetmiyor. Çok az şey biliyorum," diye omuz silktim.

"Güçlü ve soylu bir ailenin tek kızıydı. Ailesi vampirleri avlıyordu ama Luxuria istediğini yapardı. Kadınlar o zamanlar başlarını bile çıkaramazlardı dışarıya. Luxuria kimseyi dinlemezdi. Derin bir yalnızlıkla boğuşuyordu ama belli etmezdi. Çok dikkat çekici biriydi ama hakkında çok az şey bilirdi insanlar. Hedefleri vardı, çok tutkuluydu, şiirleri severdi, kendisine yazılmasını daha çok severdi. Ama bir o kadar acımasızdı."

"Onların arasında olanları da biliyor musun?" diye sordum çekimser bir şekilde.

"Evet," dedi. İşini çoktan bitirmiş tezgaha yaslanmış benim tamamlamamı bekliyordu. "Ama onların arasında olan şeyler onların arasındadır."

"Maalesef, ben de aralarındayım. Fazla aralarındayım hatta." Salatalığı biraz sert doğradım ama ilk kez birileri Sidra'dan korkmadan ya da benim için endişelenmeden bir şeyler anlatıyordu. Bu onların alfin olmasından daha mucizeviydi.

"Senin yeniden doğmana sebep olan tılsımı ben yaptım," dedi. "Sandığın gibi aralarında değilsin."

Bıçağı bırakıp ona döndüm. "Ne dedin?"

"Öldüğünde oradaydım, Sidra'nın ne kadar acı çektiğini gördüm. Benzer bir acıyı ben de çekiyordum. Hayatta kalmamı sağlayan şey bir umuttu. Ben de ona bir umut vermek istedim." Bariz ve basit bir şeymiş gibi dudak büktü.

"Yeniden doğmam için tılsım mı yaptın?" Bugünün bir an önce bitmesi gerekiyordu. Çok ciddiydim. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Yeniden doğman için yapmadım. Eğer gerçekse yeniden kavuşmanız için yaptım." Uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Benim için doğdun derken yalan söylemiyormuş.

"Bu saçmalık," diye sayıkladım daha çok kendi kendime. "Ben o değilim. Saçmalık ve haksızlık."

"Onlar birbirleri için bir anlam ifade ettiler," dedi. "Bu aşktan daha derin bir durumdur. O yüzden saçmalık olduğunu düşünmek varoluşu inkar etmekle eşdeğer. Hayal ettiğin gibi değil belki ama bu gerçek. Sizi bir araya getiren şeyin o kadar anlamsız olduğunu düşünme." Bana neredeyse kızmıştı.

"Bir tılsımla yapılan bir şey, bu gerçekten kadermiş gibi geliyor." Tamamen alay ediyordum. Varlığımın bile anlamı kalmamıştı sanki. Neydim ben, şimdide bir sihirbazlık numarası mı?

"Hey," dedi kız arkamızdan. Yavaşça ona döndüm. "Öyle bir tılsımı herkes yapamaz. Bunu sadece o yapabilir. Ve tılsım işe yaradıysa gökyüzünün bir bildiği vardır. Her şeyden şüphe edebilirsin ama en karanlık gecede bile sakın yıldızlardan şüphe etme."

**

"Vay canına..." diye sayıkladım. "Sihir yapabiliyorsun."

"Luxuria'ya birkaç tılsım öğretmiştim. Sana da birkaç numara verebilirim." Bana adeta meydan okuyordu.

Şaraptan bir yudum aldım. "Teşekkürler," dedim. "Ben düz insan olarak iyiyim." Ve ne yaparsam yapayım onunla yarışamam, ona yetişemem bile.

"Sen zorba mısın?" dedi Nova birden. Tabağını tamamen bitirmişti, elini çenesinin altına yaslayıp Sidra'ya kaşlarını çattı.

"Sanırım bir şey anlatmaya çalışıyor..." dedi Sidra yan gözle Daren'e bakarak. Bu tavrı Nova'nın gözlerini kısmasına neden oldu.

"Luzia'ya kabalık ettiğini düşünüyor," diye tercüme etti Daren. Yanağımın içini ısırdım. Bunun bu kadar bariz görülmesi beni rahatsız hissettirmişti. Evet, bana kabalık etmişti ama yine de böyle söylenmesi onu korumak istememe neden oluyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Sidra ama artık o kadar keyifli görünmüyordu. Muhtemelen o da verdiği bu izlenimden rahatsızlık duymuştu.

"Tılsım öğrenmek istiyor ama Luxuria öğrendiği için aksini söylüyor. Muhtemelen kızı o eski cadıyla kıyaslayıp durdun. Bu boktan bir hareket." Onun kadar dikkati dağınık biri için algılama şekli inanılır gibi değildi. Gözleri sürekli başka yerlerde dolanıyordu ve çoğunlukla konuşulanları duymuyor gibi görünüyordu ama sanırım herkesten daha fazlasını görebilen bir yanı vardı.

"Öyle değil," dedi Sidra.

Kinayeyle güldüm ama gerçekten kasıtlı yapmamıştım. Yine de bütün gözler bana döndü.

"Öyle olmalı, o yüzden elinde bir bavulla gecenin bir yarısı fırtınalı havaya rağmen onu kapının ağzında yakaladık. Bunu biliyor muydun?"

Gerçekten lafını sakınmıyordu değil mi... Ve kesinlikle detaycı.

"Ben gitmemesini söylüyorum," diye kendini savundu Sidra.

"Vampirler..." diye mırıldandı Nova tahammül edemiyormuş gibi. "Kalmasını istediğini hissettiriyor musun? Belli ki hayır. Belki de gerçekten gitmelidir. Kıymet bilmez yaratıklara tahammül edemiyorum." Sonra bana döndü. "İstersen seni gideceğin yere bırakırız, süper kızsın. Karşında iki tane manyak görmene rağmen bizim için yemek pişirdin. Kan içen bir zorbadan daha fazlasını hak ettiğin aşikar."

**

Bir başka detay da misafirlerimiz giderken Luzia için bir ıhlamur ağacı bıraktılar çünkü bizler Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik evreninden bildiğimiz üzere ıhlamur yaralara iyi gelen şifalı bir bitkidir. Luzia'nın ağrıları için böyle düşünceli cömert bir hediye bıraktılar ve hatırlattılar; "Merhemi ıhlamur olsa da şifası yarayı açandır."

Giderken Luzia ve Sidra'ya hem düşünecek hem de sorgulayacak çok şey bıraktılar özetle. Şimdi onlara veda ettikleri o yerden devam edebiliriz.

Herkese keyifli okumalar dilerim^^

Yıldızımızı parlatmayı unutmayınız;;;

NP: Kahraman Deniz, Son Durağın

19. BÖLÜM: VAHA

Alfinlerin gidişi beraberlerinde yağmuru da götürmüştü. Güneş tepede olsa da hava artık sıcak değildi ve bir daha hiç sıcak olmayacakmış gibi bir pus her yere hakimdi. Sislerin arasında onun çıkardığı alevleri görebiliyordum. Geride kalan vampir cesetlerinden kolayca kurtuluyordu.

Öldürmek zorunda kaldığı ve bunda hiçbir sakınca görmediği vampirlerin üzerine basitçe bir kibrit çaktı. Vampirlerin bedenleri benzinle birlikte tutuştu. Aklımdaki tek şey aslında ne kadar kolay birilerini öldürebildiğiydi. Vampirlere o kadar değer veriyor gibi de görünmüyordu. O zaman neden Luxuria'ya bu kadar kızmıştı?

Bu da beni tek bir sonuca götürüyordu. Kimin öldüğü umurunda değildi. Luxuria'nın ona ihanet etmesi umurundaydı. Bu da başka bir sonuca götürüyordu. Nedenini öğrendiği anda bu bir soykırım olsa da muhtemelen Sidra için hiçbir anlamı olmayacaktı. Geriye sadece ona duyduğu sonsuz aşk, pişmanlık ve nihayetinde özlem kalacaktı. Asıl soru tüm bunları ele aldığımda Sidra'dan ve benden geriye ne kalacağıydı. Kocaman bir güneş gibi cevap ortada olmasına rağmen gölgelerin arasına kaçıyordum.

"Bütün gün o ağacın yanında mı oturacaksın?" diye sordu kapıdan içeriye girip yukarıdan bana bakarken. Eski dostunun gelişi onda iyicil bir etkiye neden olmuştu. Son zamanlardaki olumlu yönde gelişen ruh hali son yirmi dört saat içinde karşı konulmaz bir nezaket ve ilgiyle harmanlanmıştı. Buna karşı koyacak kadar güçlü olmadığım da sır değildi.

"Bu kasabada bana ait olan tek şey bu ağaç," diye mırıldandım. "Bu Luzia'nın ağacı." Ihlamur yapraklarına dokunup gülümsedim.

Aldığım açık ara en iyi hediyeydi. Daha anlamlısını ömrüm boyunca alabileceğimi düşünmüyordum. Ve son nefesime kadar o yıldız kızına minnettar kalacaktım.

"Luzia'nın aynasını ne çabuk unuttun?" Ellerini arkasında kenetleyip gökyüzüne bakarak yarı alınmış şekilde güldü. Benim baktığım yerden ne müthiş bir manzaraydı.

"Bana neden bir ayna verdin ki?" Belki alınganlık yapıyordum belki de paranoyak olmuştum. Ama yüzüm söz konusu olduğunda ona hiç güvenmediğim için kendimi suçlayamazdım. Her şey bu yüzle başlamıştı ve yine her şey bu yüzle bitecekti.

Bana doğru baktı, neyi sorguladığımı anlayacak kadar kafası çalışıyordu ama buna memnun olmamıştı. Elini uzattı, tıpkı bir centilmen gibi. Parmaklarımı onun büyük avucuna bırakıp beni kaldırmasına izin verdim. Karşısında doğrulduğumda elimi bırakmadı.

"Kendine bakman için," dedi. "Kendini görmen için." Eğer uykusuzluk ya da son yirmi dört saatin şok edici etkisi bana halüsinasyon gördürmüyorsa kendini kelimesini vurguluyordu.

"Bana asılıyor musun?" Hayretle kaşlarımı kaldırdım. Nezaketini anlayabilirdim, belki endişesini de ama bu ilgi boyumu aşıyordu.

"Bu kötü mü olurdu?" Sorusu gayet ciddiydi. Benim gibi güleç bir alayla dile getirilmemişti. Ve bu beni daha kötü bir hale soktu. Bu itiraf için hazır değildim. Kafamın içindeki bir şey bunu kabullenmemi engelliyordu.

"Neden bana böyle davranıyorsun?" Elimi ondan çektim.

"Çok kırılgansın, körpe bir ağaç kadar ama yine de rüzgara direniyorsun. Fırtınadan sağ çıkıyorsun. Ve bu bende müthiş bir koruma içgüdüsü yaratıyor." Yüzünde kaygılı bir hal vardı. İfadesi soğuk ve düzdü. Söylediği her şeyi daha ciddi ve daha gerçek kılıyordu.

"Başka?" diye mırıldandım.

"Beni güldürüyorsun." Hafifçe tebessüm etti. O tebessümü alıp kalbime saklamak istedim. Onu her zaman gülümserken izlemek istedim. Onu gülümseten, gülümsetebilen kişi olma fikri aklımı yerle bir etti.

"Başka?"

"Tatlısın." Başını yana yatırdı ve bu sanki bir çıkarımmış gibi telaffuz etti.

"Başka?"

"Yanında kendimi rahat hissediyorum."

"Başka."

"Seni görmeyince merak ediyorum." Kaşlarını kaldırdı, bunu daha çok kendine itiraf ediyormuş ve zor bir itirafmış gibi nefes alarak söylemişti.

"Başka," dedim.

"Uyurken senin nefesini dinlemeyi alışkanlık haline getirdim." Parmakları usulca çenemi okşadı. Bu şey, söyledikleri, aklımı kaçırmama neden olabilirdi. Beni uyurken dinlediğini düşünmek kalbimi ılık bir hisle doldurdu. Bu beklenmeyenden de beklenmedikti. Bunu hayal gücüm bile uyduramazdı.

"Başka..." Sesim kısıldı, gözlerim titremeye başladı. Neden şimdi olmak zorundaydı? Neden korkunç bir şeyi öğrendiğimin ertesi sabahı olmak zorundaydı? Neden sana söylemem gereken şeyi, söylemek zorunda olduğum şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundaydın.

"Sana bir piyano yapmak istiyorum," dedi. Diğer elinin parmakları elmacık kemiklerime dokundu. "Nasıl çaldığını görmek istiyorum." Elimi avucunun içine alıp parmak uçlarıma dokundu. "Seni piyano çalarken dinlemek istiyorum."

"Başka." Doğruyla yanlışın bir öneminin kalmadığı çok zorlu bir yamaca tırmanıyordum. Kendimi oradan itmek için tüm gücümü kullanıyordum ama ona olan ihtiyacım beni tırmanmaya itiyordu. Geri dönmeliydim ve doğru olanı yapmalıydım ama tırnaklarımın arasından kanlar aksa da tırmanmaya devam ediyordum.

"Masumiyetini seviyorum." Gözlerimdeki yaşları sildi. Ne zaman akmaya başladıklarını bilmiyordum ama soğuk parmak uçları sıcak yaşların dokunduğu yeri yakmaya yeterli olmuştu.

Ama ya o kadar masum değilsem...

Ya senden çok önemli bir şeyi saklıyorsam...

Ya bunu senden saklamaya devam etmek istiyorsam...

Ya sonuna kadar tırmanmak ve orada beni neyin beklediğini görmek istiyorsam.

Ya bunu yaşamak istiyorsam, çok mu kötü olurdu, çok mu kötü biri olurdum?

İkimizin arasındaki boşluğu bir ses doldurdu. Rahatsız edici bir uyarı alarmıydı. Telefonlarımızdan geliyordu. Kulaklarımı kapatmak istememe neden olacak kadar yüksek sesli bir korna sesine benziyordu.

Titreyen elim cebimdeki telefonu buldu. O benden çok daha önce kendi telefonuna ulaşmıştı. Kolumu yakaladı, etrafa bakındı, kaşlarını çatıp beni içeriye doğru hızla sürüklemeye başladı.

Telefonumun ekranında kocaman bir uyarı bildirimi vardı. Belediye tarafından muhtemelen kayıtlı herkese giden bir bildirim. Kimsenin evinden dışarıya çıkmamasını söylüyordu. Bunun bir tatbikat olmadığını söylüyordu. Sokağa çıkma yasağının başlatıldığını söylüyordu.

"Bu da ne?" diye mırıldandım. Tekrar tekrar uyarı bildirimini okuyor ama bir şey anlayamıyordum. Bir felaket alarmı değildi. Deprem olmuyordu. Belki bir yangın başlamıştı, benim kalbimden başka bir yerde daha. Dün geceki fırtına sandığımdan daha büyük sonuçlara mı yol açmıştı? Yağmur gökyüzünü ikiye ayıracak kadar çok yağmıştı ve birçok yere yıldırım düşmüş olabileceğini tahmin ediyordum.

Sidra kapıyı kapatıp kilitledi. Bunu vampirlerden korunmak için yapmadığına emindim. Bu da beni başka senaryolar düşünmeye itiyordu. Neyden saklanıyorduk?

"Burada bekle," dedi. "Her yeri kontrol edeceğim." Ben başımı sallayana kadar o yok olmuştu. Malikane çok büyüktü ve içeriye girip çıkabilecek onlarca yer vardı. Burası saklanmak için iyi bir yer olabilirdi ama içeriye gizlice girilebilmesi için de çok müsait bir yerdi.

Doğrudan Reyna'nın numarasını çevirdim. Birkaç kez çaldı ama telefona kimse cevap vermedi. Hemen arkasından Vaha'nın numarasını denedim ama onun telefonu doğrudan kapalıydı. Müzenin ortak iş grubuna Mera neler olduğunu bilen var mı diye yazdı. Hızlıca bilgim olmadığını yazıp kimsenin evden çıkmamasını söyledim. Gruba birkaç görüntü ve video linki gelmeye başladı. İnternetten bir şeyler bulan herkes gönderiyordu. Haber sitelerinden birinde vampir saldırılarından bahsediyordu. Vampirlerin belediye binasını bastığını ve ölülerin olduğunu. Diğer satırda başka bir saldırı. Diğerinde başka bir saldırı... Hepsinde görüntülü, yazılı ya da doğrudan videoya alınmış korkunç görüntüler vardı.

"Her yeri kapattım," dedi Sidra yeniden döndüğünde.

"Bunu siz mi yapıyorsunuz?" dedim telefonu ona doğru kaldırarak. Bir saniyeliğine ekrana baktı.

"Benimle bir ilgisi yok," dedi.

"Sizi gördüm," dedim. "Herakles ile toplandığınız o yerde sizi gördüm. Seni duydum. Onlara kan vaat ettiğin dakikaları izledim." Bunun gerçekleştiğini düşünmek istemiyordum. Bir açıklaması olduğuna inanmak istiyordum.

"Nasıl?" dedi şüpheyle. Tek problem buymuş gibi.

"Akil sizi takip ettiriyor. Görüntüleriniz elinde."

"Bunu tahmin etmeliydim." Memnuniyetsiz bir şekilde gözlerini devirdi.

"Sidra bunu neden yapıyorsunuz?"

"Bir şey yapmıyorum. Benim ilgim yok."

"Neden oradaydın o zaman?"

"Durdurmanın bir yolunu arıyorduk. Bunun planlandığından haberim yok." Telefonunu çıkarıp arama yapmaya koyuldu. Tüylerim ürpermişti. Aklımdan bir sürü kötü senaryo geçiyordu. Gördüklerime rağmen, ondan duyduğum şeylere rağmen bu kadar kötü olmadığına inanmak daha kolaydı. Bunun bir aptallık değil sağlam içgüdülere sahip olmamdan dolayı olduğunu diledim. Sırf ondan feci şekilde hoşlandığım için kafamdan onun iyi biri yapacak senaryolar kuruyor olmak istemiyordum. Öyle biri olmaktan nefret ederdim.

Tekrar Reyna'nın telefonunu denedim.

"Luzia?" Sesi korku doluydu.

"Reyna. Reyna iyi misin? Neredesin?"

"Vaha'nın yanındayım."

Derin bir nefes aldım. Şu an en kötü şey onun yalnız olduğunu duymak olurdu. Son günlerde o kadar şey atlatmıştı ki muhtemelen kasabadaki en büyük tehlike ona aitti.

"İyi misin?"

"İyiyim. Korkuyorum. Sen neredesin?"

"Malikanedeyim."

"Sidra orada mı?"

"Burada."

"Lu, çok korkuyorum."

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Vaha da bilmiyor. Dün birkaç grubun saldırı planladığını öğrenmiş ama bundan daha fazlası olduğu ortada. Beni bırakamadığı için dışarı çıkamıyor."

"Seni yalnız bırakırsa onu öldürürüm. Söyle ona." Hiçbir şeyi söylerken bu kadar ciddi olmamıştım. Vaha'yı çok seviyordum ama haftalardır onun yüzünden Reyna'nın başına gelmeyen şey kalmamıştı. Ve onun yüzünden Reyna'ya bir şey olursa onu asla affetmezdim. Aşık olduklarını biliyordum, Reyna'yı ne kadar sevdiğini de biliyordum ama pis işlerinden onu koruyamıyorsa tüm bunların gözümde hiçbir değeri olmazdı.

"Hayır," dedi. "Hayır. Bırakmaz." Sesi o kadar yorgundu ki kendimi çok kötü hissettim. Bu kadar sevdiğiniz birine elle tutulur bir şekilde yardım edemiyor olmak berbattı. Ve dün gece neredeyse onu bırakıp gittiğimi düşününce vicdan azabım katlandı.

"Keşke yanımda olsaydın."

"Biliyorum. Belki Sidra seni buraya getirir. Kimse ona bir şey yapamaz değil mi?"

"Bilmiyorum." Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu gerçekten bilmiyordum. Sadece tehlikenin içine battığımızı biliyordum. Her anlamda. Burada olmak, onlarla olmak artılar ve eksiler tablosunu bile anlamsız kılıyordu. O kadar çok eksi vardı ki zorla onları artıya çevirmeye çalışıyorduk.

Noktanın üzerine eklenmiş zorlama bir çizgi gibi.

"Haklıydın. Sen söylediğinde gitmeliydik. Bunların içinde olmamalıydık." Sinirleri tamamen bozulmuştu ama onu çok iyi anlıyordum. Vaha için çok uzun zamandır savaş veriyordu.

"Reyna... Öyle söyleme."

"Hayır," dedi ağlayarak. "Böyle yaşanmaz. Günlerdir evden çıkamıyorum ve şimdi de bu. Vaha yanımdan ayrıldığı an panik oluyorum. Ve o da hiçbir yere kımıldayamıyor. Bunlar çok saçma Lu." Hıçkırmaya başladı. Restoranı günlerdir kapalıydı, saldırıya uğradığından beri Reyna orada iyi hissetmiyordu. Kendi derdime düşmüştüm. Daha çok onun yanında olmalıydım.

"Sakin ol," dedim. "Sakinleş. Eminim yoluna girecektir. Bir şeyler düşüneceğim tamam mı? Sadece güvende kal."

"Gelmeyin," dedi. "Bu mantıklı olmaz. Ben iyiyim." Burnunu çekti. "Sadece sinirlerim bozuldu. Bu gece bekleyelim ve neler olacağını görelim."

"Biliyorum," dedim. "Sinirlerin bozulmasında hiçbir problem yok. Zor zamanlar geçiriyorsun. Ama atlatacağımıza eminim. Güzel bir film

açıp seyret olur mu? Düşünerek kendine eziyet etme."

"Ne seyredeyim?"

"Komedi olsun," dedim. "Dram falan izleme. Kötü bir aşk filmi de izleme. Buz Devri'ni izle. İlk filmden başla."

"Shrek izleyeyim mi?"

"Hayır, prensese üzülüp duruyorsun."

"Doğru. Hem sonunda bir aile oluyorlar."

"Evet, çok tatlı değiller mi? Küçük yeşil dev bebekleri oluyor."

"Lu, ağlayacağım."

"Tamam," dedim kendimi toplayıp. "Buz Devri iyidir. Buz Devri izle sen."

"Tamam. Sen de dikkatli ol."

"Canın sıkıldığında ara ya da mesaj at. Bugün yapacak başka işimiz yok gibi görünüyor."

"Tamam, sürekli yazacağım."

Kıkırdadım. "Hoşça kal."

Telefonu kapattığımda kendimi daha da kötü hissettim. Sidra daha ileride kendi görüşmesini yapıyordu ve oldukça hararetli görünüyordu. Ona inanıyordum ama yine de Reyna'nın da söylediği gibi, ben haklıydım. Burada yapılacak bir şey yoktu. Burada bir hayat yoktu. Bizim için değil. O döndüğünden beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Herakles onun peşine takılıp gelmişti ve geldiğinden beri vampirleri kışkırtıp duruyordu. Ve bir suçu yoksa bile Sidra'da onları durdurmak için istekli görünmüyordu.

"Bazı gruplar isyan başlatmış," dedi telefonu kapattığında.

"Evet, onu anladık."

"Burada güvendesin," dedi içtenlikle. "Kimse sana bir şey yapamaz."

"İkimiz de biliyoruz," dedim. "Bu kasabadan gittiğim zaman güvende olacağım ben."

"Eğer gerçekten istediğin buysa seni götürürüm."

"Tabii, eminim götürürsün." Alayla güldüm. Ona başımı sallayıp merdivenlere yöneldim. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Üzerimi değiştirip beni Reyna'ya götürmesini istesem iyi olacaktı. Onunla burada kapalı kalmak akıl sağlığım için hiç iyi bir fikir değildi.

"Bu ne demek?" diye dikildi tepeme.

"Çekil." Yanından geçmeye çalıştım.

"Ne ima ediyorsun!" diye dirseğimi yakaladı.

"Engel oldun!" diye bağırdım. "Sen engel oldun. Beni projeden çıkardılar!" Kolumu kendime çektim. "Bunun bana engel olacağını mı sanıyorsun? Beni böyle mi durduracaksın?" Hem de olabilecek en yanlış zamanda.

"Ben bir şeye engel olmadım," dedi. "Sana zaten gitmeyeceğini söyledim neden böyle bir şey yapayım?" Yapay bir şekilde güldü. Sesi her zamanki gibi otoriter ve açık kapı bırakmayan şekilde netti.

"Yalancı!" diye bağırdım. "Başka kim böyle bir şey yapar?" Gitmeyeceksin deyip duruyordu. Bunu bir inat uğruna bile yapmış olabilirdi. Ya da mezar taşına bakmaktansa bana bakmanın daha iyi olduğuna karar vermiş olabilirdi. Kafam darmaduman olmuştu. Ne burası ne onunla olmak bana iyi gelmiyordu. İyice kendimi kaybediyordum artık.

İşaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Ağzından çıkanlara dikkat et." Tam olarak söylediğim neyin onu bu kadar öfkelendirdiğini anlamamıştım ama umurumda da değildi.

"Etmezsem ne olur! Beni sakın tehdit etme." Sinirim tepemdeydi. Aynı anda hem çok öfkeli hem çok üzgün hissediyordum. Ve bütün bunların tek bir sebebi olduğunu biliyordum. Sinirimi ondan çıkarıyordum. Onu suçlamak istiyordum. Çünkü vicdan azabı hissediyordum.

"Neyin var senin?" diye bağırdı bu defa.

"Ne yaptı sana?" dedim aniden. "Ne yaptı sana?" Bunu yapamazdım. Bunu içimde taşıyamazdım. Ben öyle biri değildim. Buna sırtımı çevirip kendi hayatıma bakamazdım. Bir yalanın, bu kadar büyük bir yanlışın üzerinde mutlu olmayı deneyemezdim.

Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışır gibi "Sana bu konuyu kurcalamamanı söyledim."

"Luxuria sana ne yaptı Sidra!"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Sana ne yaptı?" diye bağırdım. "Ne yaptı. Söyle. Sana ne yaptı."

"Yalan söyledi!" dedi elini duvara çarparak. "Yalan söyledi. İlk andan itibaren yalan söyledi. Sevdiğim herkesi katletti. Tanıdığım herkesi öldürdü. Gözünü bile kırpmadı." Gözbebekleri küçüldü. Devam etmeden önce onu tanıdığımdan beri ilk kez duraksama, duraksayıp nefes alma ihtiyacı hissetti. "Hepsinin yerini benden

öğrendi." Birisi boğazına kızgın bir demi sokmuş gibi zorlukla konuştu. "Öğrendi çünkü ona güvendim." Çenesi kasıldı. Bir adım geriye doğru çekilmem gerekti.

Onları öldürdü çünkü senin hayatını kurtarıyordu.

"Her şeye rağmen ona aşıksın," dedim. "Her şeye rağmen onu aklından çıkaramıyorsun."

Dalga geçiyormuşum gibi güldü.

"Karşımda olsa onu bir kez daha öldürmek için gözümü dahi kırpmam." Kendini onaylamak istercesine başını sallayıp duruyordu.

"Biliyorum," dedim yaşadığım tüm ağırlığı yutkunarak. "Öldürürsün. Çünkü onu çok seviyordun. Bu yüzden onu affedemiyorsun. Bu yüzden yüzyıllardır bir hayaletle yaşıyorsun. Bu yüzden kendini bile diri diri gömdüğün uykuya yatıyorsun." Ona sırtımı döndüm, kendime bir kaçış yolu ararcasına merdivenlere bakıyordum. Gözlerim yanıyordu. Söylemek zorundaydım.

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi. Sesi fazla soğukkanlıydı, ardına gizlediği bir şey huylanmama neden oldu. "Değil mi Luzia..." Nefesi kulağımın altına vurduğunda irkildim. Hemen arkamda olduğunu hissedebiliyordum ve bana dokunmamasına rağmen bütün bedenimin tetiklenmesine neden oluyordu. Aramızdaki hava dışarıdaki yağmur kadar yoğunlaştı.

"Çünkü kalmaktan korkuyorsun." Kolumu sıkıca tuttu. Bir yamacın ucunda duruyormuş gibi ürpertici bir heyecan duydum. "Çünkü kalmanı istersem kalacaksın." Ses tonu kaçmamı söylüyordu ama aynı ses kaçarsam beni yakalayacağını söylüyordu. "Çünkü sana karşı en ufak bir şey dahi hissediyorsam kalırsın."

Yavaş yavaş ona doğru döndüm, burnum göğsüne sürtündü. Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Hissediyor musun?" Merdivenlerin başında duruyordum ya ona yaslanacaktım ya da aşağıya doğru yuvarlanacaktım. Ama bana doğru yuvarlanan siyah bakışlarından başka bir şeye odaklanamadım.

Üzerime doğru esen çarşaf çarşaf bir rüzgardan fazlasıydı. Fırtınalıydı. Beni savuruyordu ve bu benim için ne kadar tehlikeli olsa da buna karşı müthiş bir arzu duyuyordum. Sessizliği uzadığında ellerimle onu itmek ve yoluma devam edebilmek için göğsüne baskı

uyguladım. Elleri bileklerimi yakaladı, hızlı bir şekilde bileklerimi arkamda tek eliyle hapsetti. Diğer eli ensemi kavradığında bir duvara çarpmış gibiydim. Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Bedeninin ağırlığını üzerime doğru verince geriye doğru sendeledim ve ellerim dengemi sağlayabileceğim şekilde serbest değildi. Bir ayağım boşlukta sallandı, belimi kavrayıp beni kendine bastırdı, o andan sonra kendimi tamamen bırakmıştım. Dudaklarımı aralamasına izin verdim, dudağımı neredeyse ısırmasına. Artık serbest olan ellerim yakasına yapıştı, onu iyice kendime doğru çekmek istiyordum, aramızdaki bir milim boşluğa bile tahammülüm kalmamıştı. Alt dudağımı hırsla dişlerinin arasına aldı. Çok yoğundu. Başım dönüyordu. İstediğim tek şey oydu.

Nefes almak için zorlukla geriye çekildiğimde o çekilmedi. Dudakları şakaklarımdan aşağıya doğru hiç çekinmeden kaydı. Boynumu öperken memnuniyet dolu bir inilti çıkardı ki bu tamamıyla soluğumu kesmeye yetti. Dişlerini hafifçe tenime bastırdığında derin bir nefes aldım. Korku ve zevk aynı anda üzerime hücum ediyordu. Boğazımın üzerinde dilini gezdirip daha da aşağıya inerken beni iyice geriye doğru yatırdı. Bir anlığına gözlerimi açtığımda boşluğa karşı baş aşağıya duruyordum bu panik dolu heyecan göğsümü daha fazla şişirdi ve ona açık bir davet sundu. Elbisemin yakasını çekiştirirken köprücük kemiklerimin üzerindeki dudakları titrememe neden oldu. Beni tutan tek şey oydu. Ne ayaklarımı ne de bedenimin geri kalanını hissedebiliyordum. Sadece dudakları ve dokunduğu yerin nasıl karıncalandığını biliyordum.

Söyle.

Söyleme.

Söyle.

Söyleme.

Kafamın içindeki tartışmayı bastırmak için yakasından tutup onu yeniden öptüm. Dudakları öyle kolay aralanıyordu ki benim dudaklarımın üzerine kusursuz bir şekilde uyuyordu. Eli kolumdan aşağıya doğru indi, kalçamın üzerinde oyalanıp bacağımı kavradı elbisem yukarıya doğru sıyrıldığında bacaklarımı onun etrafına dolayıp üzerine tırmandım. Kollarımı daha cesur bir şekilde boynuna

doladım, dudaklarım açlıkla onu öpüyordu, tadı o kadar güzeldi ki sırtım soğuk duvara yaslanana kadar sarhoş olduğumu ve hiçbir şey hissetmediğimi sandım. Daha önce kimseye karşı böyle bir açlık böyle bir arzu duyduğumu hissetmiyordum.

"Kalıyor musun?" diye mırıldandı ağzımın içine doğru.

Konuşmak istemiyordum, öpüşmek istiyordum. İtiraz edercesine mırıldandım. Eli belimden aşağıya doğru kıvrıldı, uyarırcasına kalçamı sıktı. Bundan hoşlandığımı belli eden bir ses çıkarıp gülümsedim. Dudaklarının kıvrıldığını hissetmek beni biraz daha ileriye gitmeye itti. Bedenimi ona doğru bastırdım, ellerimi çekinmeden saçlarının arasında dolaştırdım.

Elleri üzerimden ayrıldığında neredeyse yüzümü astım. Dikkatimi çekebilmek için ki şüphesiz yeterince onun üzerindeydi, kendini benden uzaklaştırıp yüzümü sertçe ellerinin içine aldı.

"Kalıyor musun?"

"Tişörtünü çıkarıyor musun?" diye soludum.

"Luzia..." Dudakları yeniden dudaklarımın üzerine kapandı, derin bir nefes alıp onu tamamen içime çekmeye çalıştım. "Kalıyorum de."

"Elbisemi sen mi çıkarmak istersin ben mi çıkarayım?"

"Ah, gerçekten sabrımı ölçüyorsun değil mi?" Üzerindekini çıkarıp bir kenara attı, yeniden dudaklarıma eğilmek üzereyken elimi göğsünün üzerine bastırıp bir an bekledim. Bakabilmek için küçük bir mesafe. Mermer gibiydi. Kusursuz bir cildi vardı. Parmaklarımı acelesiz bir şekilde kaslarının üzerinde dolaştırırken içimden yalnızca gerçekliğini sorguluyordum.

Bu an bir daha yaşanmayacak.

"Burada kal," diye mırıldandı elimi kenara çekip yeniden boynumu öperken. Parmakları elbisemin eteklerinden yukarıya doğru kaydırdı, bir an onu çıkarmamıza o kadar da gerek yok diye düşündüm. Dişleri boynuma battığında içimden bir rüzgar geçmiş gibi soluksuz kaldım. Pantolonunun fermuarını açtığını duydum. Çenemi hafifçe ısırdı. "Kalacaksın," dedi.

Şu an söylediği her şeyi yapabilirdim.

Elbiseyi üzerimden çıkarabilmesi için kollarımı kaldırdım, havaya rağmen bütün bedenim ısınmıştı. Avuçlarım yeniden onun buz gibi teninin üzerinde dolaşmaya koyuldu. Malikanenin karanlık bir köşesinde bu malikanenin canavarı tarafından işgal ediliyordum.

"Kalmak istediğini söyle bir tanem." Bacaklarımı araladı. Gözlerimi kapatıp soluğumu tuttum. Dişleri kulaklarımın üzerindeydi, kulak mememi hafifçe ısırdı. "Söyle Luzia." Tam kulağımın içine doğru fısıldadı.

"Seni istiyorum," dedim. "Şimdi, lütfen."

Dudaklarımı öptü.

"Alacaksın."

Şehvetin karşı koyulur bir yanı yoktu. Bir günah olsa muhtemelen Sidra Dekatlon benim en büyük tutkum ve cehennemde olma sebebim olurdu. İçimde, olabilecek en derinlerde, en yoğun şekilde onu hissederken, her saniyesinde sadece daha fazlasını isteyebildim. Başımı duvara verip hazza teslim oldum. Bedenimin ona bu kadar rahat uyum sağlaması, bütün yanlışlara rağmen varlığının, birbirimize tezat olan her şeyin birbirini böylesine doldurması yıldızlara yazılı bir kader gibi hissettiriyordu.

Sadece en iyi seks değildi, en iyi teslim oluştu.

Sidra Dekatlon tarafından darma duman edilmiştim. Başım göğsüne düştüğünde o tamamen toparlanmış görünüyordu. Halime güldü. Saçlarımı yüzümden çekip "Orgazm olurken kaşlarını çatmana bayıldım," dedi. "Ama bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

"Hımhı." Başımı göğsüne yasladım. Çok güzel kokuyordu. Beni kollarının arasına çektiğinde burnumu boynunun girintisine gömdüm. Orada yaşayabilirdim. Keşke oraya saklanabilseydim.

"Bütün gece ayaktaydın," dedi beni yatağın üzerine bırakırken. "Biraz uyu."

Başımı salladım.

Gidecek miydi?

Telefonu çalınca kaşlarını kaldırdı. "Buna bakmam gerekiyor," dedi. Odadan çıkarken arkasından baktım. Hem bedenim hem ruhum gevşemişti. Üzerimde tamamıyla onun izleriyle kendimi hak etmediğim kadar iyi hissediyordum. Suçluluk yakama yapışmıştı. Uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Aklımı toparlayabilmek için banyoya gittim, kendimi suyun altına bırakıp düşünmeye koyuldum. Ne yaparsam yapayım içimden atamadığım çok şey vardı. Ve sadece gitmem gerektiğini hissediyordum. Bildiğim tek şey uzak durmam gerektiğiydi. İstemesem de bunu yapmam gerektiğini hissediyordum.

Bir havluya sarınıp odaya dönerken kapısının önünde hala telefonla konuşuyordu. Bana baktı ve sanırım bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Odama girip kapıyı arkamdan kapattım. İyi bir fikir değildi. İyi hissettirmiyordu. Elime gelen ilk şeyleri alıp hızlıca giyindim. Saçlarımı nemli kalacak kadar kuruttum. Eşyalarımı çantamın içinde topladım.

"Beni Reyna'ya götürebilir misin?" diye sordum kapıdan başımı uzatıp.

"Gitmek istiyorsun," dedi daha çok soru sorar gibi. Kesinlikle bir şeylerin yolunda olmadığını anlıyordu. Ama bahse girerim bu defa o tamamen yanlış izlenimlere kapılıyordu. Pişman olduğumu düşünüyorsa hayatım boyunca pişman olmayacağım tek şey o andı.

Bir daha yaşanmayacak.

"Telefonda zaten ona yanına gideceğimi söylemiştim, sen önümü kesene kadar." Açıklamamın makul olduğuna inanmak istedim. Bambaşka bir izlenim yaratıp daha kötü hissetmek istemiyordum. Gerçi onun bana berbat hissettirdiği anları düşünürsek bu hiçbir şey olurdu ama yine de ben olmadıkları için insanları suçlamayı bırakalı uzun zaman oluyordu. Zaten o insan da değildi.

"Şikayetçi görünmüyordun." Kendini beğenmiş biçimde gülümsedi.

"Pislik yapma. Götürecek misin?"

"Öyle istiyorsan."

"Ben hazırım."

"Önden buyur müze müdürü."

Merdivenlerden aşağı inerken üzerimde korkunç bir ağırlık vardı. Onu taşımak istiyordum ama altında kalmaktan da korkuyordum. Destek alabilmek için elim tırabzanların üzerindeydi. Neden ya da nasıl bilmiyorum ama durup havayı içime çektim. Bu malikane bir şekilde bana hep destek olmuştu. Buraya geldiğim ilk günü ve beni nasıl büyülediğini hatırlıyordum. Ağrılarımı nasıl hafiflettiğini. Nasıl mutlu hissettiğimi. Bu devasa avizenin altında durup evime dönmüş gibi hissettiğimi. Karanlığın içinde bir yuva edinmiştim kendime ve daha önce hiçbir günışığının yapamadığı kadar ısıtmıştı kalbimi.

Kapıyı arkamızdan kapattı. Onu hep burayla bütünleştirmiştim. Buraya gelmeden önce bile varlığının burada olduğunu biliyordum sanki. Malikane ve o bir bütündü ama benim de burada hafife alınmayacak bir parçamın olduğunu biliyordum. Örümcek ağlarının içinde çok uzun bir zaman geçirdikten sonra açmıştım kapılarını. Belki onun kapılarını araladığım gibi. Ama ne bu malikanenin ne de onun asıl sahibi ben değildim. Ben bir misafirdim ve gereğinden uzun bir seyahat olmuştu. Sadece bir aracı. En başından beri kendimi buna inandırıyordum, buraya gelmemin, yeniden onunla bir araya gelmemin bir anlamı olduğuna. Luxuria'dan daha fazlası olduğuma. Ama artık biliyordum, ben bir elçiydim yalnızca. Yeniden buraya dönmüştüm, bir kez daha karşısına çıkmıştım çünkü ikisini de saplanıp kaldıkları o yerden çıkarabilecek tek kişi bendim.

Onları bu malikaneden azat edebilecek tek kişi bendim.

Benim arabamı almadık, daha önce Vaha'dan aldığını söylediği siyah arabaya bindik. Kasabanın bu kısmı her zaman sessizdi ama bugün başka bir ağırlık vardı. Henüz öğleden sonra olmasına rağmen içim kararmıştı. Gözlerim ağrıyordu ve kalbimde de işler pek yolunda değildi.

"Vampirler ne istiyor?" diye sordum. Öylesine bir sohbet konusu açmak istemiştim. Artık umurumda değildi. Artık önemli değildi. Artık biliyordum. Artık yapmam gereken son şeyi yapıp bavulumu toplamam gerektiğini biliyordum.

"İnsanlardan üstün olmak." Çok basit ve bariz bir şeymiş gibi dişlerinin arasından mırıldandı.

"Çoğu konuda öyleler zaten." Bunu her insan kabul ederdi. Vampirler bizden fiziksel olarak tartışılmayacak kadar güçlüydü. İnsanları telkin edebilirlerdi. Bizden daha sağduyululardı. Bizim kadar

yenilmiyorlardı duygularına. Uzun ömürleri onları birçok konuda daha becerikli ve deneyimli yapıyordu. Tüm bunları zaten herkes biliyordu.

"Bu yüzden de onların dayattığı gibi yaşamak istemiyorlar. Birçok konuda insanlarla eşit haklara sahip değiller. Sürekli gözetim altındalar." Üzerinde bir rahatsızlık vardı. Belki de bunları benimle konuşmak istemiyordu.

"Sadece güven kazanmaları gerekiyordu." İnsanların beklentisi buydu ve bu yüzden onları suçlayamazdım. Vampirler birden hayatımıza girip zaten uzun zamandır aramızda olduklarını söylemişlerdi. Açığa çıkmalarından beri her şey değişmişti ama onları kabul etmiştik. Sadece zamanla onların da bizi kabul ettiğini görmemiz gerekiyordu. Doğaları gereği kana susamış oldukları için güvende olduğumuzu bilmeye ihtiyacımız vardı. Sentetik kanla bunun mümkün olabileceğine inanmıştık da zaten.

"İnsanlar böyle söylüyor," dedi kinayeyle. "Ama buna insanların karar veriyor olması adil değil. Dünya sadece insanlara ait değil."

"Bunca zaman karanlıklarda yaşayan sizlerdiniz," dedim. "Birden ortaya çıkıp insanlarla eşit konumda olmayı bekleyemezsiniz ki."

"Bunca zaman karanlıklarda yaşamalarının sebebi de insanlar," dedi. "Bu kadar gelişmiş bir zamanda bile aynı şekilde karşılık veriyorlar. Senin yaşadığın dünyada her şey yolundaymış gibi görünüyordu ama bu insanların gösterdiği tarafıydı. Vampirler avlanıyordu ve bütün insanlar bunun üzerini örtüyordu. Şimdi bütün haberlerde vampir saldırıları var ama vampirlere saldırı yapıldığında kimse bunu önemsememişti." Bana döndü ve bundan ne kadar rahatsızlık duyduğunu görmeme izin verdi. "Hiçbir vampir çıkıp insanların şeytan olduğunu söylemedi ama insanlar vampirleri çarmıha germek için gerekli bütün odunlara sahipti."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf ettim. Ve düşününce çok rahatsız ediciydi. İnsan doğası da beni her zaman rahatsız etmiştir. Doyumsuzluk ve açgözlülük bizim türümüzün en kötü tarafıydı.

"Kimse bilmiyordu."

"Ama bu bir çözüm değil," diye devam ettim. "Bu şekilde istediklerini elde edemezler hatta her şey vampirler için daha kötü hale gelecek." Çünkü bu yapılanlar kötü insanların iddialarını kanıtlayacak

nitelikteydi. Ama asıl yapılması gereken onları haksız çıkarmak olmalıydı. Onların dedikleri gibi olmadıklarını kanıtlamaları lazımdı.

"Bu konuda hemfikiriz," dedi başını sallayarak. "Ama kana kan, göze göz, dişe diş."

"Hep böyle miydi hayatın?" diye sordum biraz çekinerek. "Birilerinden kaçarak ya da saklanarak mı geçti?" Ona bakınca hep çok güçlü birini görmüştüm. Hiç yıkılmayacak bir ağaç gibiydi. Sanki dünyanın yaratılışından beri oradaydı. Olanları izliyordu. Hiçbir zaman yeterince saldırgan gelmemişti. Hiçbir zaman tamamen kötü ya da tehlikeli olduğunu düşünmemiştim. Belki sadece benim için öyleydi.

"Sayılmaz, ben-" Duraksadı. "İdare ediyordum."

"Bu şekilde sürekli tetikte yaşamak çok korkunç olmalı," dedim. "Kimseye güvenememek. Yaşama hakkının bile olmaması. Hiç kimse bunu hak etmez."

"İnsanlara güvenemezsin," dedi çabucak ve soğuk bir şekilde. "Sadece insanlar güven duygusunu bir silaha çevirir." Sadece insanlar güven duygusunu bir silaha çevirir. Ona güvendim. İlk andan itibaren bana yalan söyledi. İhanet etti. Her şey her zaman onunla ilgiliydi. Tüm inanç sistemi. Belki insanlara olan bakış açısı bile. Sidra Luxuria'yı görebileceğimden daha büyük bir yere sığdırmıştı.

Söyle.

Söyleme.

Geçtiğimiz yollarda hiç kimse yoktu. Sokağa çıkma yasağı gerçekten uygulanıyor olmalıydı ama etrafta herhangi bir güvenlik çemberi de yoktu. Ne polisler ne askerler ne de başka birileri. Arabanın sesine gelen vampirler de olmadı. Belki de birbirlerini kokularından tanıyorlardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Ama Vaha'nın evinin dönemecine kadar bekledim. Kendime kaçabilecek alan tanıdım. Koşarak oraya gidebilirdim. Güvenli alana kadar bekledim ve tüm gücümle kendimi sıktım. Kalbim o kadar ağrıyordu ki ilk kez bu ağrının beni öldüreceğine emin oldum. Dünyanın tüm üzüntüsü göğsüme taşınmıştı.

"İhanet etmemiş," dedim bir kerede.

"Hım?"

"Luxuria sana ihanet etmemiş. Seni kurtarmış. Yapmak zorundaydı."

Kalbim çok hızlı atmaya başladı. Korku üzerime çullandı. Bedenim kasıldı, avuç içlerim terledi.

Direksiyonu kavrayan parmakları gerildi. Başını bana doğru çevirdi. Gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. Yüzü gergindi.

"Ne söylediğini bilmiyorsun." Hafifçe başını iki yana salladı. Duydukları ile yaşadıklarını eşleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. Bocalıyordu. Ve bu henüz en kötü kısmı bile değildi.

"Kafamın içindeydi. Gördüm." Gözlerimi kapattım. Kanıtlara ihtiyacım vardı. Elbette buna kolayca inanmayacaktı. O anı tekrar kafamın içinde bir araya getirmek için kendimi zorladım. "Karlı bir gündü."

Araba durdu.

"Ne söylediğini bilmiyorsun," dedi.

"Yanında başka bir kadın daha vardı. Siyah, kıvırcık saçlı. Ondan daha büyük kadın. Kadına 'engel olmalıyım' dedi. Atlı adamlar vardı. Onların önünü kesti. Adamlar seni bulduğunu söyledi, seni öldürmeye geliyorlardı."

"Sus."

"Daha büyük bir katliam isteyeceklerini düşündü. Bunu isteyerek yapmadı. Onların yerini söylerken mutlu değildi."

"Sus dedim."

"Seni kurtarmaya çalışıyordu." Sertçe yutkundum. "Burada olduğuna göre kurtarmış da."

"Ne gördüğünü bilmiyorsun."

"Kar yağıyordu Sidra, onların öldüğü gün kar yağıyordu. Her yer bembeyazdı ama dağın üzerinden saatlerce silinmeyen siyah dumanlar tütmeye devam etti." O dumanı görebiliyordum. Duman sanki kafamın içindeydi. Nasıl koktuğunu, nasıl çürük et kokusundan midesinin bulandığını o ana şahit olmuş kadar hissediyordum.

Dışarıya çıkıp kapıyı üzerime çarptı.

Kapıya dokunduğumda parmaklarım titriyordu. Saatlerce karların içinde kalmışım gibi buz kesmiştim. Peşinden indim. Arabanın hemen yanında durdum. Söylenecek bir şey kalmamıştı. O halde neden hala buradaydım?

Yolun üzerinde yürürken kararsızca durdu. Geri döndü. İleriye döndü. Birkaç adım daha attı. Geriye döndü.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. İşaret parmağını kaldırıp elini havada salladı. "En başından beri planı buydu. Bunun için yanımdaydı." Gözleri zehir saçıyordu. Kendiyle yüzleşiyor, kendini sorguluyor ve nihayetinde kendini suçüstü yakalıyordu.

"Değildi," dedim.

"Bana ihanet etti!" O kadar hiddetli kükredi ki ilk kez bu kadar korktuğumu hissediyorum. "Yalan söyledi." Gözleri yanıyordu. Öylece kaldı. Kocaman açılmış gözleri, alnında belirginleşmiş damarları, yutkunmamak için kendini zor tutuyordu. Belki de yapamıyordu. Hareketleri ilk kez böylesine mekanikleşti.

"İhanet etmedi," dedim ağlayarak. "Seni kurtarmak istedi. Biliyorsun, içten içe biliyor olmalısın. Yaptığı şey doğru değildi ama senin için yapardı. Bunu biliyor olmalısın."

Sözlerim yavaş yavaş çıktı dudaklarımdan. Kelimelerin nasıl ellerini uzatıp ona dokunduklarını gördüm. Anlamadığım o sayfaya geri dönmüştüm ama şimdi paragrafın altını çizmek için oradaydım. Kelimeler bunu yaptı. Ona dokundu. İçinde, çok ama çok derinde olan bir yere. Kazıp onu çıkardı. Gözlerindeki o ifadeye anbean şahit oldum. Parçalar ilk kez onun için yerine oturdu. Çünkü biliyordu, onun için bunu yapacağını biliyordu. Göz pınarlarından kızıl yaşların süzüldüğünü görünce ben de ağlamaya başladım.

Vampirlerin gözyaşlarının kanlı olduğunu biliyordum ama ilk kez bunu görüyordum. Vampirler, onun gibi vampirler asla ağlamazdı. O yüzden bu her zaman bir efsane olarak kalmıştı.

Şimdiye dek.

"Seni kurtarmak için yaptı. Mutlu değildi. Acı çekiyordu. Onlarla bir anlaşma yaptı. Zamanı yoktu. Seçeneğinin olduğunu da sanmıyorum." Ağırlık yavaş yavaş bedenimden çekildi. Hafifliğini

ruhumdan çekilen bir hayalet gibi hissetmedim sadece, onun beyaz dumanını neredeyse gördüm. Rüzgarla birlikte etrafımızı saran o sise karıştı. Sonra onunla bütünleşti.

Derin bir nefes aldı.

"Git," dedi.
"Sidra..."
"Dışarısı güvenli değil. Git."
"Sen de gel." Ona doğru bir adım attım. Elimi uzattım. "Lütfen, sen de gel."
"Luzia. Git!"

Yerimde duraksadım.

Luzia. Git.

Dudağımı ısırdım.

Elini bir ağacın gövdesine yasladı. Nefes almakta zorluk çekiyor gibi görünüyordu. Başını yere eğdi. Yüzyılların yalnızlığı sırtında toplanmış gibi duruşu kamburlaştı. Kökleri bütün dünyaya yayılmış, yüzyıldır orada duran bir ağacın yapraklarının dökülüşünü izledim. Ağacın daha fazla karşı koyamadığını. Ağacın devrilişini. Bu beni her şeyden daha fazla sarstı.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bağırarak ağlamak istiyordum. Benim üzerimden devasa bir ağırlık kalkmıştı ama şimdi çok daha fazlası onun omuzlarındaydı. Hangimizin daha çok kaybettiğinden emin değildim.

Ama Luxuria nihayet özgürdü.

Günahlarından azat edilmişti ve belki de ilk kez uyuduğu yerde huzura ermişti.
"Luzia..."

Sese doğru döndüm. Yaklaştıklarını duymamıştım. Kendi hıçkırıklarımdan başka bir şey duymuyordum. Sislerin içinde kim olduğunu anlamak için gözlerimi birkaç kez kırpmak zorunda kaldım. Elimle yaşları sildiğimde görüntü netleşti.

"Akil," diye sorguladım. "Burada ne işin var?"

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Sokakların güvende olduğuna emin oluyoruz." Yüzünde hoyrat bir şeyler vardı. Dönüp arkama, baktığı yere baktım. Sidra'ya doğru yaklaşan üç kişi olduğunu o zaman gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum korkuyla ona dönüp.

"Dediğim gibi, insanların güvende olduğuna emin oluyorum." Eliyle işaret verdi. Ne yaptığını anlamak için adamlarla onun arasında gidip geldi bakışlarım. Anlamıyordum. Burada ne işi olduğunu bile bilmiyordum. Vampirlerin saldırısından hiç mi korkmuyordu. Sidra'nın karşısında çıkmaya nasıl cesaret edebiliyordu.

Sidra kendinde değil.

"Ben güvendeyim," dedim geriye doğru yürümeye başlayıp. "Sidra!" Ona baktım ama gözlerini ayırmıyordu. Geldiklerinin bile farkında olduğunu düşünmüyordum. Boşluğa karışmıştı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Akil. "Sana ne yaptı?" Hiddetli ve kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyordu. Ne dediğini ilk başta anlamadım bile. Sonra her şeyi çok yanlış yorumladığını fark ettim. Burada tek başıma duruyor, ağlıyor ve muhtemelen berbat görünüyordum. Sidra oradaydı. Bunu onun yaptığını düşünüyordu.

Ona bunu benim yaptığımda bihaberdi.

"Bana hiçbir şey yapmadı," dedim şoka girmiş gibi. "Bana zarar vermez." Sandığı belki de umduğu gibi asla.

"Verir Luzia," dedi küçük bir çocuğa bir şey anlatmaya çalışır gibi. "Vampirlerin doğasında insanlara zarar vermek var."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır. Burada tehlikeli olan bir şey yok. Lütfen gidin."

"Onu etkisiz hale getirdikten sonra gideceğiz." Çenesi sivrildi. Yaptığı ya da yapacağı şeyden son derece emin görünüyordu. Biraz bile korktuğunu sanmıyordum. Ama benim ödüm patlamıştı. Kendim için değil. Şu an kendinde olmayan biri için.

"Hayır." Daha hızlı yürümeye başladım. Adamlardan biri bir silah çıkardı, daha önce hiç canlı silah görmemiştim ama televizyonlarda gördüğümden de farklıydı. Parlak neredeyse cilalanmış kadar dikkat dağıtıcı gümüş, metalik ve kalın bir iğne ucu olan bir aletti. Sidra'ya doğrulttu.

"Hayır," dedim Akil'e doğru ama bir etkisi olmayacağı ortadaydı. "Sidra!" diye yeniden bağırdım. Sesime tepki verdi. Fazla acı dolu oluşuna belki. Bana doğru döndüğünde bacağından vuruldu. Ona ne yaptıklarını bilmiyordum ama hissediyor gibi görünmüyordu.

"Dur!" dedim daha da hızlanarak tabancayı tutan adam. "Ne yapıyorsun?"

Bir atış daha, bu sefer göğsüne.

"Dur!"

Önüne geçtim. Ellerimi iki yana açtım. "Durdur şunu. Lütfen durdur." Akil'e doğru daha fazla ağlayarak bağırdım. Çenem kilitlenmişti. Sadece ağlıyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Böyle bir şeyin ortasında kalmamıştım. Nasıl bu kadar gözü dönmüş olabiliyordu. Yaptığı şey korkunçtu. Sidra ona hiçbir şey yapmamıştı ki.

"Seni etki altına almış olmalı." Bize doğru yürümeye koyuldu. "İnsanlara ne yaptıklarını görmedin mi? Her yerde yaptıkları katliamlar var. Hayatımız durdu." Eliyle boşluğu sanki orada yaşananları işaret ediyordu. Konuşurken midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Tamamen kendini, mantığını kaybetmiş olmalıydı.

"Bunun onunla bir ilgisi yok," diye yalvardım bir işe yarayacakmış gibi.

"Bunu nasıl söylersin?" dedi sinirlenmiş şekilde. "Sana gösterdim. Onu izledin. Onlara nasıl açlıkla kan vaat ettiğini gördün." Başını salladı. Durumu çok fazla basite indirgiyordu. Kafasında yarattığı şeyin bilincinde değildi. Olduğu gibi göremiyordu.

"Akil," dedim yutkunarak. "Lütfen bunu durdur. Yanlış yapıyorsun. Onun suçu yok. Sadece engel olmaya çalışıyordu. Lütfen bırak onu."

"Luzia," dedi makul olmaya çalışır gibi ellerini birbirine kenetleyip, daha çok sabrı sınanıyormuş gibiydi. "Beynine girmişler. Bunu düzeltebilirim. Onlardan korkmamıza gerek yok. Bu silah..." Adamının elinden gümüş tabancayı aldı, bana doğru çevirdi, bir el daha ateş etti. Yerimden sıçradım. Omzumun üzerinden Sidra'nın omzuna saplandı. Gözleri kapanacak gibi oldu. Ne durduğu yerin ne içinde bulunduğu anın farkında değilmiş gibi görünüyordu. Renginin kül gibi solduğunu gördüm, bu daha da paniklememe neden oldu.

"Yeter," dedim.

"Buna günışığı," diyorum. Gülümsedi. "Gümüş alaşımından elde ettik. Atalarımızın bize mirası. Senin atalarının." Tabancayı tuttuğu eliyle beni işaret etti.

"Ben böyle bir şeyin parçası olmam," diye sayıkladım. "Ne yaptığının farkında değil misin? Sana saldırmıyor bile. Savunmasız birine işkence ediyorsun." Elimi ağzıma bastırdım. Ne yapacağımı bilmiyordum. O kadar çok korkuyordum ki birinin bunu durdurması için her şeyi yapardım.

"Vaha!" diye bağırdım beni duymasını umut ederek. Dönüp yeniden Sidra'ya baktım. Biraz önce zorlukla tutunduğu ağaca yaslanmış, gözlerini kapatmış öylece duruyordu. Kanaması gerekiyordu, üç kez vurulmuştu ama kan akmıyordu. Ona ne yapıyordu? Neden böyle tepki veriyordu? Vücuduna ne oluyordu?

"Ona ne yapıyorsun?" diye sordum çaresizce.

"Hak ettiğini."

"Git buradan!" diye bağırdım. "Git buradan. Seni görmek istemiyorum. Defol git."

"Onu bize ver," dedi.

"Asla." Yeniden önüne geçtim. Buna asla izin vermeyecektim.

"Luzia. Burada tek başınasın. Sana zarar vermek istemiyorum lütfen beni buna mecbur bırakma."

"Bana zarar vermeden bir adım daha atamazsın."

"Onu çekin," dedi kaşlarını çatıp adamlarına başıyla işaret verdikten sonra. Gözleri üzerimdeydi. Gözlerinde müthiş bir hayal kırıklığı vardı. Benimkinde daha fazlası olduğuna emindim. Telefonuma ulaşmak için elimi cebime attım ama yeterince hızlı değildim. Adamlarından biri kolumu yakaladı, ondan kurtulmak için

hareket etmeye çalıştım. Diğeri ihtiyaç anında ona yardım etmek için tam yanımda duruyordu.

"Zorluk çıkarma," dedi Akil. "Bunu daha kötü bir hale sokma."

"Bunu olabilecek en kötü hale sokan sensin."

"Alın artık onu."

Diğeri kolumu yakaladığı anda sadece yanımdaki hareketlerini görebilecek şansım oldu. Kolumu yakalayan havalandı, yoldan epey uzağa savruldu. Diğeri en az benim kadar şaşırmış haldeyken Akil'in üzerine doğru uçuşunu gördüm. Akil kendini yana savurdu. Adam yere çarptı ve bir daha orada hareket etmedi. Diğerinin düşüşünü duymamıştım bile.

"Koş," dedi Sidra zorlukla nefes alırken. "Eve koş."

"Benimle gel." Kolundan tuttum. Gözlerine bir şey oluyordu. Ona ne yaptıklarını bilmiyordum. Kesik kesik nefes alıyordu, teni grileşmeye başlamıştı, alnında elmas gibi parlayan su tanecikleri birikiyordu.

"Luzia, çekil," dedi Akil tabancayı bize doğrultup.

Gözlerim onunla Sidra arasında dolaşmaya başladı. Hala yerdeydi. Koşup ona saldırmayı düşündüm ama fiziksel olarak hiçbir becerim yoktu. Bu doğru bir hamle olmazdı. "Tamam," dedim ellerimi kaldırıp. "Tamam. Yeterince korktum. İzin ver ben gideyim. Ne yapıyorsanız yapın. Buna daha fazla şahit olmak istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum."

"Seni korkutmak istemedim Luzia," dedi doğrulurken. Yavaş yavaş Sidra'dan uzaklaşmaya başladım.

"Bana ne oldu bilmiyorum," dedim. "Lütfen bırakın gideyim. İstediğim tek şey bu kasabadan gitmek."

"Bana katılmalısın," dedi. İkna çabası midemi bulandırıyordu. Böyle bir şeye dahil olacağımı nasıl düşünürdü. Beni buna şahit etmişti. Gözünü bile kırpmıyordu. En kötü kabusumdan daha kötüydü.

"Bırak gideyim." Arabaya kadar geri geri yürümeye devam ettim. Ağlamamı engellemiyordum. Burnumu çekip hıçkırıyordum ve sarsıntısız bir şekilde titriyordum.

"Mısır'da senin için bir şey yok," dedi bana. "Burada kalmalısın, bana katılmalısın."

Ayağım burkuldu. Kahretsin. Şerefsiz.

"Sadece eve gideceğim," dedim. "Bunu daha sonra konuşalım. Şu an şok geçiriyorum. Bunlar çok saçma." Etrafıma bakıp başımı salladım.

"Tamam," dedi başını sallayıp. "Tamam sonra konuşalım. Ben seni arayacağım."

Arabaya bindim, motoru çalıştırdım. Hızlı hızlı nefes aldım. Bayılmak istemiyordum. Aman Tanrım. Bu korkunç. Bu çok korkunç. Direksiyonu döndürdüm. Doğruca üzerine sürdüm. Bir katil olmak istemiyordum bu yüzden yavaşça ona çarpıp düşmesine neden oldum. Tabanca elinden fırladı ve sanırım kolu ezildi. Direksiyonu yeniden çevirip Sidra'nın durduğu yere döndüm. Eğilip yan taraftaki kapıyı açtım.

"Bin!" diye bağırdım.

Gözleri bir şeyleri süzüyordu ama zorlanarak da olsa kendini içeri atabildi. Göğsünden gümüşi bir sıvı akıyordu. Kapıyı kapatmasını beklemeden gaza bastım. Dikiz aynasından kontrol ettim, Akil ayaklandı ve arabanın arkasından öylece baktı. Gözlerimden daha fazla yaş akmaya başladı. Neden beni bunu yapmaya mecbur bırakmıştı ki? Kimseye zarar vermek istemiyordum. Kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

"Özür dilerim," dedim burnumu çekerek. "Gitmeme engel olan Akil'miş."

"Şu anda bunun için özür dileme ihtiyacı hissetmen..." Yutkundu ama gülmeye çalıştığını anlayabiliyordum. "Senin için o işi ayarlayacağım müze müdürü."

Gözlerimi yola diktim. Sanırım yeniden gitmem konusunda hemfikirdik. Beklemediğimi söylersem kendimi kandırmış olurdum.

Biraz önce nasıl intihar etmeye çalıştığını gördükten sonra.

Uzanıp arabanın kapısını kapattı. Peşimizden kimse geliyor mu diye sık sık aynaları kontrol ettim. Vampirlerden korkuyordum ama avcıları hiç düşünmemiştim. Bu kadar ileri gidebilecekleri, bu kadar korkunç olabilecekleri hiç aklıma gelmemişti. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama bu kesinlikle kendini savunma değildi. Bu saldırıydı hem de çok acımasızca bir saldırı. Gözlerimi silmeye çalışıyordum ama sürekli yeni yaşlar akıyordu.

"Şşş," dedi elini kaldırıp. "Yavaşla."

Vaha'nın evi görüş alanıma girdi ama iki evin arasındaki bir garaja doğru arabayı yanaştırdım. Kaşlarını çatmış öne doğru eğilmişti. Bir

şeyi dinliyor ya da görmeye çalışıyordu. Bakındım ama dikkatimi çeken herhangi bir şey olmadı. Vaha yan yana sıralı evlerin olduğu elit bir bölgede yaşıyordu. Çok fazla yaşayan yoktu. Bugün ortalık tamamen sessizdi. Işıkları yanmıyordu ama hava hala aydınlık olduğu için bunda şaşırılacak bir şey yoktu. Perdeleri her zamanki gibi kapalıydı. Girişteki büyük ana kapı kapalıydı. Tuhaf görünen hiçbir şey yoktu ama belki de tuhaf olan buydu.

Bana döndü. "Beni dinle," dedi dirayetle. "Yolunda olmayan bir şeyler var. Ben inip bakacağım, beş dakika bekle sonra gidebildiğin kadar hızla uzaklaş buradan." Elini göğsünün üzerinde gittikçe büyüyen yaraya bastırdı, bu yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Ne? Hayır, gitme. Bu halde nereye gideceksin?" Omzu daha kötüydü. Gümüş bir sıvı akıyordu ve tişörtünün parçalandığı kısımdan gördüğüm kadarıyla ince damarlar gibi çok kötü görünen siyah şeritler vücuduna yayılıyordu.

"Gümüş beni öldürmez," dedi ikna etmeye çalışır gibi. "Aptallık etme, gelip içeriye bakmaya çalışma. Ne olursa olsun, ben gelmezsem sen arabayı çalıştırıp uzaklaş. İçeride vampirler var. Sakın aptalca bir şey yapma Luzia. Sakın." Sesi biraz daha kuvvetli çıkıyordu ama bir yanım nedense iyi olduğu konusunda yalan söylediğini düşünüyordu.

Ellerimi alnıma bastırdım. "Sidra, Reyna orada. Nasıl buna arkamı döneyim?" Ve şimdi sen de bu halde oraya gitmekten bahsediyorsun.

Bileklerimi tutup aşağı indirdi. "Bana bak," dedi. Zorlukla baktım. "Ben dönmezsem içeride senin yapabileceğin bir şey olmadığı anlamına gelir. Kendini öldürtmek için oraya girmeyeceksin. Beni anlıyor musun?" Gözlerini üzerime dikti. Çok kontrollüydü. Bunca şeye rağmen bana böyle bakabiliyor olması beni gafil avlıyordu.

"Yardım çağıralım." Başımı yana yatırıp neredeyse yalvardım. Bunun iyi olmadığı ortadaydı. Onu bu kadar endişelendiren şey beni dehşete sürüklerdi.

"Yardım benim." Kapıyı açtı, bana bakmadan dışarıya çıktı. "Beş dakika," dedi.

"Dikkatli ol." Arkasından uzandım ama beni duyduğuna bile emin değildim. Bir anda yok oldu. Ondan geriye uğursuz bir sessizlik kaldı. Var gücümle çığlık atmak istiyordum ama yapabildiğim tek şey uzanıp kapıyı kapatmaktı.

Dünyanın en uzun beş dakikasını beklemeye koyuldum.

Arabanın dijital ekranına baktım ve yine de içimden saymaya başladım. Kafamı kullanmaya çalışıyordum, odaklanabilirsem belki başka bir yol bulabilirdim. Onlara yardım edebilmenin bir yolunu. Aklıma gelen ilk şey polisi aramaktı ama içeride tehlikeli vampirler varsa çağıracağım herkesi öldürmüş olurdum. Eğer biraz önce yaptığı şeye şahit olmasaydım Akil'i çağırabilirdim. Vampirlerle nasıl baş edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin ki ben Luxuria değildim. Ben vampirlerle baş edemezdim.

Vampirlerden uzak durmalıydım.

Sidra Dekatlon'dan uzak durmalıydım.

Luxuria'ya ait her şeyden uzak durmalıydım.

Bildiğim yegane şey buydu. Korku bütün damalarımın kasılmasın bedenime kramp girmesine neden oldu. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Korkmak dışında, ağlamak dışında elimden gelen hiçbir şey yoktu. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Lütfen Reyna'yı koru.

Lütfen Reyna'yı koru.

Neden daha iyi birine aşık olmamıştı ki. Neden daha normal birine aşık olmamıştı. Neden bu kadar tehlikenin içinde olmak zorundaydı. Neden Vaha bu kadar her şeyin içinde olmak zorundaydı. Neden sadece normal insanlar gibi olamıyorduk. Neden bu kadar zorlu olmak zorundaydı. İçeride tek başına ne yapıyordu, bütün bunları nasıl atlatacaktı? Bu daha ne kadar böyle devam edecekti?

Üç dakika oldu.

Ve bir silah patladı.

Üst üste iki el.

Sessizce ağlayabilmek için elimi ağzımın üzerine bastırdım. Vampirlerin silaha ihtiyacı olmazdı. Bu da neyin nesiydi. Orada ne oluyordu. Ne yapmalıydım. Burada böyle durmak dışında ne yapabilirdim. Elim kapıya uzandı ama bir heykel gibi orada kaldım. Korkuyordum. Sadece çok korkuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Beynim patlayacakmış gibi hissediyordum. Bütün

bunlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. O kadar fazlaydı ki nefesim kesiliyordu. Bir film sahnesi değildi, gerçekti ve filmlerde olduğu gibi görünmüyordu.

Dört dakika.

İçeri girmeli miydim? Bu kasabada sevdiğim herkes oradaydı. Reyna oradaydı. Ona bir şey olursa bunun üstesinden gelemezdim. Vaha oradaydı, her zaman benim için harika bir dost olmuştu. Ve Sidra oradaydı.

Beş dakika.

Elim kapının kilidinde asılı kaldı. Bütün ihtimalleri değerlendirmeye çalışıyordum. Sevdiğim herkese nasıl arkamı dönüp gidebilirdim? Ya hepsine bir şey olduysa o zaman geride kalmamın ne anlamı olacaktı? Belki de onlarla birlikte ya da peşlerinden ölmek daha iyiydi.

Altı dakika.

Gidersem içeride göreceğim senaryo beni mahvediyordu. Ya hepsi öldüyse. İçeride kim vardı, kimler vardı. Sidra neden hala gelmemişti. O çok güçlüydü, çok güçlüydü.

Ama bugün onun en güçsüz zamanıydı.

Yedi dakika.

Daha fazla ağladım. Artık kendimi durduramıyordum. Dişlerimi sıkıp motoru çalıştırdım, direksiyonu çevirip gaza bastım. Göğsümden hırıltılı bir hıçkırık yükseldi. Dikiz aynasından dönemece kadar kontrol ettim ama kimse gelmedi. Büyük bir histeri krizinin ortasındaydım. Nereye gideceğimi de ne yapacağımı da bilmiyordum. Arayabileceğim herkese arkamı dönüp gidiyordum. Yaptığım doğru muydu?

Biraz önce Akil'in yolumuzu kestiği o yerden geçmek üzereydim. Yerde hala kan ve itişmenin izleri vardı. Arabanın lastik izleri bile yola hatırasını bırakmıştı. Tabelanın kenarında parlayan gümüş şey dikkatimi kendisine çekti. Gözlerinizi kamaştıracak kadar parlıyordu doğru günışığı açısıyla.

Günışığı.

Aniden frene bastım. Arabayı geriye doğru sürmeye başladım. Etrafı kontrol edip kimsenin olmadığına emin olunca durdum. Kapıyı açıp arabadan çıktım. Soluk soluğaydım. Korkudan rengim solmuştu ve nabzım artık kontrol edebileceğimin üzerinde hızlı atıyordu. Eğilip tabancayı aldım.

"Sokağa çıkma yasağını duymadın mı?" dedi biri. Arkamı dönüp sivri dişleriyle göz göze geldiğimde hiç düşünmedim, nasıl kullanılacağını bile bilmiyordum ama parmağım bulduğu yere yerleşti ve tetiği çekti. Vampir ne olduğunu dahi anlamadan metal bir sıvı gibi erimeye başladı. İğrençti. Muma benziyordu. Büyük bir kuvvetle yanıp, eriyen bir muma. Yerde yapış yapış bir kalıntı kaldı. Yaptığım şeye inanamayarak üzerinden atladım.

İşte katil olmuştum.

Sidra'ya da bunun olabileceğini düşünmek beni mahvediyordu.
Birini öldürmüştüm.

Bir vampiri öldürebilmiştim.

Tabancayı tek başına bir şey yapmasından korkarak yan koltuğa bıraktım. Sonrasında çok düşünmemeye karar verdim. Arkamı dönüp gidersem bununla yaşayamayacaktım. En azından şansımı denemek istiyordum. Orada ölebileceğim ihtimali bile orada neler olduğunu bilmemekten daha kötü hissettirmiyordu. Belki daha sonra buna pişman olurdum ama yaşamadan görmemin bir yolu yoktu. Arabayı Vaha'nın evine kadar hiç durdurmadım. Gizlenmemin o kadar da anlamı olacağını düşünmüyordum, zaten beni duyabilecekleri aşikardı.

Silahı elime aldım, elimi arkaya gizledim. Parmağım hazır bir şekilde tetiğin üzerindeydi. Kapının açık olması benim için sürpriz oldu ama içerisi daha büyük bir felaket senaryosuna davet çıkarıyordu.

Sidra ayaktaydı. İyi görünmüyordu. Ama en azından ölü değildi.

Daha ölü değildi.

Başımı çevirdim.

Tabanca elimden düştü.

Reyna yerdeydi. Yatıyordu. Göğsünden yere doğru bir insanı öldürmeye yetecek kadar çok kan akmıştı. Tişörtünün renginin kırmızı olmadığını o an fark ettim. Vaha onun başında duruyordu. Şoka girmiş gibi görünüyordu. Ona bakıyordu ve titriyordu. Daha önce vampirlerin titrediğini görmemiştim. Ona bunu neyin yaptığını görmek için baktım, kimin yaptığını görmek için baktım ama başka kimse yoktu.

"Reyna!"

Yanına, dizlerimin üzerine çöktüm. Gözleri yarı yarıya açıktı. Öksürmeye çalıştı, Vaha başını destekliyordu, sanki vücudundaki tüm kanı atmak istermiş gibi biraz da ağzından kan geldi.

"Ne oldu?" dedim en az onun kadar titreyerek. "Burada ne oldu?" Hiçbir şeyin izi yoktu. Ne kimse vardı ne de bir kavganın izleri. Reyna'dan başka hiçbir şey yoktu. Ölen ya da yaralanan ya da yaralandığına dair bir izi olan hiçbir şey yoktu. Eğer bir kavga olmadıysa Reyna'ya ne olmuştu.

"Herakles geldi," dedi Vaha. "Onun adamlarıyla benimkiler dışarıda bir kavganın içine girdi. Çözmeye çalıştım. Tek istediğim Reyna'yı koruyabilmekti." Duraksadı. "Çözmeye çalıştım. Silahı görmedim, arkam dönüktü, bunu planladığını görmedim sadece duydum, sadece bir saniye gözümü ayırmıştım." Reyna'nın elini avuçlarının içine alıp yüzüne bastırdı. "Sadece bir saniyeydi."

"Hastaneye götürmeliyiz," dedim ağlayarak. "Burada niye duruyorsunuz? Hastaneye götürmeliyiz." Onu kaldırmaya çalışıyordum ama ellerim işlevini yitirmişti.

"Kanımdan verdim," dedi sayıklar gibi. "Hastanede bir şey yapamazlar. Kanım onu iyileştirmek zorunda. İyileştirmek zorunda."

"Neden?" diye soludum. "Neden yaptı? Ben anlamıyorum. Neden. Sana yapsaydı." Omzundan ittim. "Derdi seninleyse neden Reyna'ya zarar verdi." Kendimi çok kötü hissediyordum. O kadar kötü görünüyordu ki başım dönüyordu. Orada, hemen önümde ölü gibi yatıyordu. Bana bakmıyor, kahkaha atmıyor, aptalsın diye alay etmiyor, kimseye sataşmıyor sadece uzanmış yatıyordu. Ve o kadar çok kan vardı ki bir insanın vücudunda bu kadar çok kan olduğunu bile bilmiyordum.

"Hem Reyna'yı koruyup hem vampirlere liderlik edemez. İkisinden de vazgeçmedi. O da bir seçenek daha sundu. Reyna'yı öldür ya da bizden birine dönüştür." Sidra'nın sözleri kulağıma o kadar uğursuz gelmişti ki irkildim. Sanki çoktan olacak olan olmuş gibiydi. Sanki çoktan Reyna ölmüş gibiydi.

"Havlu," diye sayıkladım. "Üzerine baskı uygulamamız gerekiyor." Ayağa kalktım. Bütün bedenimin titrediğini o zaman fark ettim. Hareket etmekte zorlanıyordum. Başım dönüyordu. Bir insan bu kadar çok kan kaybedip iyileşebilir miydi?

"Onu neden öldürmüyorsunuz?" diye sordum. "O kahrolası herifi neden öldürmüyorsunuz?" Çünkü burada olsa ne olursa olsun ben bunu yapardım. Ben bunu yapmak için her şeyi yapardım. Başka hiçbir şey umurumda olmazdı. Buna neden engel olmadınız ki!

"Benim gibi," dedi Sidra. Bu berbat bir şeymiş gibi konuşmuştu. "Nadir bir ölümsüz. Onu öldürebilecek tek silah yüz yıllar önce yok edildi."

"Yok edilmedi," dedi Vaha.

"Luxuria ondan kurtuldu," dedi Sidra.

"Kurtulmadı," dedi Vaha. "Onu sakladı."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Eğer biliyorsa bunu yapabilirdik. Hatta bunu ben bile yapabilirdim. Bütün bunların sorumlusu Herakles'ti. O gelmiş ve bütün bunları yapmıştı. O gelmiş ve herkesi zorlamıştı. Şimdi Sidra yaralıydı, biraz önce onun vücuduna giren şeyin bir tanesinin bir vampiri gözümün önünde nasıl erittiğini görmüştüm. Ve Reyna ölümle burun burunaydı. Ve ben çaresizdim. Çok ama çok çaresizdim.

Vaha Reyna'ya baktı. Reyna çok zorlanıyor gibi başını iki yana salladı.

"Luxuria biliyor," dedi Vaha. Reyna'nın saçlarını yüzünden çekti. "Sadece Luxuria biliyor."

"Yapma," dedi Reyna. Yeniden öksürdü. Ağlamaya başladı. Bir kurşun yemişti ve neredeyse ölmek üzereydi ama şimdi gözyaşı döküyordu.

"Başka çarem kalmadı bebeğim," dedi Vaha. Sesi o kadar soğuktu ki bu beni daha da korkuttu. Onun gibi birini bu halde görmek neredeyse ona acımama sebep oldu. Ama ona olan öfkem üzüntümü anlamsız kılıyordu. Vazgeçmeliydi. Aptal liderliğinden vazgeçmeliydi.

"Söz verdin," dedi Reyna. Yeniden öksürdü. "Yapma. Bunu hak etmiyor."

"Neyden bahsediyorsunuz?" diye soran Sidra oldu.

"Üzgünüm," dedi Vaha. Reyna onun elini tutmaya çalıştı sandım ama onu engellemeye çalışıyordu. Vaha yüzünde korkunç bir ıstırapla onu bıraktı. Ayağa kalktı. Berbat haldeydi. Aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Her şeye, en çok da kendine uzak. Parçalanmış. Ve tamamıyla çaresiz.

"Özür dilerim," dedi bana bakıp. "Böyle olmasını istemedim."

"Ne için özür diliyorsun?" Neden bilmiyordum ama bir adım geriledim.

"Sen ve ben her zaman çok yakın iki dost olduk. Her zaman en yakın dostlar olduk. Beni anlayacaksın. Neden yaptığımı anlayacaksın." Gözleri bomboş bakıyordu.

"Vaha," dedi Sidra. Ona baktım ama en az benim kadar neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"On yedi yaşına geldiğinde buraya geldin," dedi Vaha.

"Buraya hayatım boyunca hiç gelmedim," diye güldüm. Sinirlerim altüst olmuştu.

"Hatırlamaya başlamıştın. Her şeyi hatırlamaya başlamıştın. Bir şey bulma umuduyla buraya geldin. Seni karşımda görünce ne hale geldiğimi tahmin etmek zor değil."

"Neyden bahsediyorsun?" Biraz daha geriledim. Gerçekten çok ürkütücüydü. Gözlerini benim gözlerime dikmişti. Bir saniye olsun kırpmıyordu.

"Sadece yüzünü değil, öfkeni, acını, intikam arzunu ve ona duyduğun aşkı da getirmiştin. Her şeyinle aynıydın. Karşımda duruyordun." Kravatını çıkarıp kenara attı. Gömleği kanlar içindeydi.

Ceketinden kurtuldu. Bu hissi tanıdım aniden. Ona ağırlık yapıyordu. Bir şey ona ağırlık yapıyordu.

"Vaha, ne diyorsun?" Kaşlarımı çattım. Rahatsız olmuştum. Bir şey beni uyarıyordu.

"Bütün bunların sana ne yaptığını bir kez izledim Luxuria..." dedi. "Hepsinin hayatını nasıl mahvettiğini. Seni neye dönüştürdüğünü. Sonunda seni nasıl öldürdüğünü."

"Ne dediğinin farkında değilsin." Elimi durması için havaya kaldırdım. Bir şey söylemesi için Reyna'ya döndüm. Daha fazla ağlamaya başlamıştı. Gözlerini tavandan ayırmıyordu. Sidra'ya döndüm. Kaşlarını çatmış, bütün evren yeniden yaratılıyormuş gibi bomboş bakıyordu.

"Bir hayatın olmasını istedim. *Vampirlerden uzak. Sidra'dan uzak*. Tüm bunlardan uzak. Bir şansın olsun istedim. Mutlu olmanı istedim, kimse senin kadar hak etmemişti."

Sessizlik.

"Sana her şeyi unutturdum. *Vampirlerden uzak durmalısın. Sidra Dekatlon'dan uzak durmalısın. Luxuria'dan uzak durmalısın.* Geçmişte yaşananları, vampirlere olan nefretini, ona olan bağlılığını. Hepsini aldım."

Bir şeyden tutunma ihtiyacıyla elimi uzattım ama avuçlarım sadece boşluğa tutundu. Kolum içinden kasıldı.

"Seni izledim, uzaktan her şeyin yolunda olduğunu gördüm. Buraya ilk geldiğinde çok mutsuzdun, başka bir hayattan bu hayata koyulmuş gibiydin. Kaybolmuş gibi. Baş edemiyordun. Sana yardım ettim. Sonra işe yaradığını gördüm. Mutluydun Luzia." Bir günde iki vampir ağıtı.

Bir günde iki vampir gözyaşı.

"Sonra üniversitede Reyna'yı görmek için geldim ve bir kez daha seni karşımda buldum. Yanıldığımı düşündüm. Reyna bana ne kadar zor bir hayat geçirdiğinden bahsetti. Ağrılarından. Bunun kaderin olduğunu düşündüm. Sana bir seçim şansı bırakmak istedim. Size bir şans vermek istedim. Luxuria olmadığın bir şans."

"Hayır..." diye mırıldandım. Daha da geriye gitmeye çalıştım. Sidra'ya baktım. Artık bana bakmıyordu. Artık yere bakıyordu. Neden öyle bakıyordu. Neden her şey yerine oturmuş gibi bakıyordu. Neden bunun çok saçma olduğundan bahsetmiyordu.

Tam karşıma geçti. "Vampirlerle savaşmak için gerçek bir vampir avcısına ihtiyacım var," dedi. "Beni bağışla." Omuzlarımdan tuttu. Başımı iki yana salladım. Kahverengi gözlerini gözlerime dikti. Ona bakmam için zorladı. Gözleri bir ayna gibi beni içine çekmeye başladı. Suyun içindeki karanlık bir girdap gibiydi. Ruhum oraya doğru çekiliyordu. Yansımasında bir karanlık var oldu.

"Hatırla, Luxuria..."

Karanlık döndü döndü döndü. Kendi yüzümü gördüm. Gözlerimin nasıl korkuyla baktığını. Bunun mümkün olmadığını. Sonra gözlerim değişti. Bakışlarım değişti. Saçlarım değişti. Düşüncelerim değişti. Girdap kafamın içinde dönmeye başladı. Bir sürü anla birlikte. Bir sürü gizle birlikte. Bir sürü sırla birlikte. Bir sürü acıyla, bir sürü öfkeyle birlikte.

Nefesim kesildi.

"Benimle dans etmek zorundasınız."

"Ve bir zorunluluk hiç bu kadar haz dolu olmamıştır."

"Ağabeylerine bırak Luxuria."

"Baban öyle istiyor Luxuria."

"İlk vampir avı için."

"Ailenin tek kızı."

"Vampiri buldum."

"Babamın yanında getirdiği çocuğu gördünüz mü? Bir köle getirmiş yanında."

"Vaha bir köle değil."

"Ağabeylerim ahmağın tekidir."

"Engel olmam lazım."

"İlk aşkın hüznü bu, geçecek Luxuria."

"Katilime aşık oldum dadı..."

"Biriyle evlenmek zorundasın."

"Vampiri bulma görevi senin Luxuria."

"Ağabeylerin halledecek."
"Bu erkeklerin işi. Kendine kadınların yapacağı bir iş bul."
"Annene hiç benzemiyorsun."
"Keşke bir kız kardeşim olsaydı."
"Merhaba Mr. Dekalton."
"Sen yabani otlar gibisin Luxuria."
"Konuşmak istemiyorum, öpüşmek istiyorum."
"Konuşmak istemiyorum, sana güvenmek istiyorum."
"Vampirlerden korkmuyorum."
"Korkmadığını görebiliyorum."
"Peki siz, sizi ele vereceğimden korkmuyor musunuz Bay Dekalton?"
"Kalbin ellerimde Luxuria."
"Sidra!"
"Hepsini öldürdün."
Göğsümde derin bir sızı.

Gözlerimi açtım. Tam karşımda duruyordu. Simsiyah gözleriyle aramda sadece bir metre vardı. Bacaklarım masaya yaslanıyordu. Kafamın içinde onlarca hatıra oradan oraya koşturuyordu. Aynı anda onlarca his yükseliyordu. Hepsini çok iyi tanıyordum. Hepsini nasıl da iyi tanıyordum. Gözlerimin içine bakan o gözleri son kez gördüğümü anı nasıl unutabilirdim. Bunun için bir değil bin hayat bile yeterli olmazdı. O hançerin göğsüme saplanışı, bunu yaparken hiç gözünü kırpmaması daha dün olmuş kadar taze bir acıydı.

Gözlerim etrafta dolaştı. Yeni bir görüş açısından her şeyi keşfetmek isteyen bir avcı gibi. Bir çarpışmanın izini bilirdim. Duvardaki tablo yamuktu. Yerde kanlar vardı.

Reyna. Onu tanıyordum. İçimde bir yerde onu seviyordum. Bir kız kardeş gibi. Kapı açıktı, içeriye kuvvetli bir rüzgar hücum ediyordu.

Vaha. Onu tanıyordum. Ahmak eski dostum. Hemen yanımda duran masa asla yenmeyecek bir yemek için kurulmuştu. Tabaklar, servis, kadehler...

Ve Sidra. *Cennette meleklerin bile geçemediği yer.* Onu tanıyordum. Ne büyük ne müthiş bir ıstırap.

Tabağın yanında duran bıçağı elime aldım, havaya attım, bıçak döndü, sapını yumruğumun altına gelecek şekilde kavradım. Ona doğru gittim. Bıçağı tam kalbinin üzerine sapladım.

"Merhaba," dedim. "Sevgili sevgilim." Bıçağı çevirdim.

"Ah!" O çok yakışıklı yüzünü buruşturdu.

"Öyle kal." Çenesine dokundum.

Dönüp masanın üzerinden başka bir bıçak kaptım.

"Senin köle olduğun zamanları da görmüştüm," dedim Vaha'ya doğru. "Vampirliğinden daha çekiciydi." Bıçağı koluna sapladım. "Her zaman yanlış kararlar veriyorsun değil mi?"

"Luxuria-"

"Cık cık cık..." Dirseğimi boğazına geçirdim. Geriye sendeledi. Onu öldürmekle öldürmemek arasında ufak bir git gel yaşadım. Bin ömür geçse de hayatı nasıl benim ellerimde oluyordu. Evrenin oyunları her zaman o kadar da eğlenceli değildi.

"Senden güçlü olduklarını biliyorsun değil mi?" dedi Reyna yattığı yerden. Ona doğru gülümsedim. Vaha'nın elini tuttum, onu çekiştirdim. Avucunun içinden derin bir kesik açtım.

"İç tatlı arkadaşım ve öğren." Reyna'nın dudaklarına bastırdım. "Kimseyi onlardan güçlü olduğun için yenemezsin, onların zaaflarını bildiğin zaman alt edersin."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Vaha.

"Akciğeri delinmiş zeka küpü. Bundan sağ çıkamayacak. Yerde biriken kan gölü size hiç ipucu vermedi mi?"

"Vampir olmak istemiyorum." Reyna ağlıyordu.

Gözünden yaşları baş parmağımın ucuyla sildim. "Ben de istemiyorum ama sen hala kız kardeşim gibisin, ölmene izin vermeyeceğim." Ona doğru gülümsedim. "Vampir olmak bile ölmekten iyidir. İnan bana, biliyorum."

"Özür dilerim," dedi Vaha elini onun dudaklarına bastırırken. Aralarından çekildim. Fazla dramatikti. Kendi dramam için daha hevesliydim. Ayaklanıp derin bir nefes aldım. Üzerimde ne çok ağırlık vardı. Fazla gergindim. Vücut bana yabacı bir şekilde kasılıyordu.

Yeniden onun karşısına geçtim.

"Acıtıyor değil mi?" Bıçağı biraz daha bastırdım. "Bana söylediğin son şeyi hatırlıyor musun?" Parmaklarımı dudaklarının üzerinde dolaştırdım. "Hala kulaklarımda." Bıçağı çekip çıkardım, gümüşe buluşan metali dilimin üzerinde gezdirip dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şuna bak, demiştin." İşaret parmağımı kalbinden kan akan o yere batırdım. "Canavarın da kalbi varmış."

|Bölüm sonu!

Buna inanamıyorum... Resmen ilk kitap diyebileceğimiz kısımın sonuna geldik. Hikayeye 15 Ağustos'ta başlamışım ama daha dün gibi... Ve açıkçası bana bile sanki daha birkaç bölüm yazmışım birkaç şey olmuş gibi geliyor ama resmen 600 sayfaya yakın şey yazmışım...

Bölüm hakkında ne düşünüyorsunuz? Aslında bunun spoilerını çok verdim ve her zamankinden daha fazla yakalayan oldu ama hala yeteri kadar çok değildiniz. fshggf

Kitabı yazarken her şeyi belirliyorum çoğunuz biliyorsunuz artık bunu, önceden düşünüp kurgulamak gibi bir huyum yok --keşke olsa diyorum bazen-- Ama bu muhtemelen en ansızın yazılan kitabımdı. Çoğu zaman gerçekten son dakika yazdım ve çoğunlukla ne yazdığımı bile bilmiyorum...

İtiraz edeceksiniz muhtemelen ama bir yazar olarak size bir özür borçluyum ve elbette kitabıma, çünkü itiraf etmek zorundayım bu kitaba neredeyse hiç mesai ayırmadım. Çok daha iyi hali kafamın içindeyken hep not alıyormuşum gibi yazdım ve ikinci kez bile okumadan paylaştım. Bir gün size öyle veya böyle kafamdaki halini okutacağıma söz veriyorum. Kurgusal olarak değil bu arada tamamen havasıyla ilgili. Ben çok dark ve çok kült vampir edebiyatı bir şeyler istemiştim yani karakterler veya olaylar değil anlatımım daha farklı olmalıydı ama her zaman o kadar hızlı yazdım ki detaylara hiç ama hiç bir şey katmadım. Borcum olsun ve biliyorsunuz hep en iyi şekilde ödemeye çalışırım. Daha karanlık, daha canavar bir şekliyle illa ki görüşürüz yine.

Bu kitabımızın sezon finali. Ne kadar süreceği konusu benim diğer serim olan GECENİN HİKAYESİ'Nİ bitirmemle doğru orantılı olacak. Çoğunuz o meseleye hakim değilsiniz ama orası çok karışık o yüzden yapabilecek olsam da kendimi bu defa sadece GECENİN'e saklamak istiyorum çünkü benim için yeterince zor.

Ama şunu söyleyebilirim, geçmişte neler olup bitti çok merak ettiğinizi biliyorum. Hatta belki ilk kez bu kadar çok okur bir hikayede geçmiş okumak istiyor jfhdjh genelde geçmişler en sıkıldığınız yerler oluyor çünkü.

Umarım bu habere sevinirsiniz çünkü ikinci kitap Luxuria tarafından olacak. Yani geçmişe gidip tamamen o andan okuyacağız. Böylelikler

tamamıyla neler olup bittiğini ilk ağızdan öğreneceğiz. Ben bunun için aşırı heyecanlı ve hevesliyim çünkü... gerçekten güzel olacak.

Bölümü daha fazla geciktirmek istemiyorum, cevaplamadığım sorularınız varsa bu satıra bırakın yorumlarda dönmeye çalışırım.

Bana bir yolculukta daha eşlik ettiğiniz için minnettarım. Her zaman en iyi yol arkadaşları oldunuz.

Siçose. Daima.

Instagram: ngkabal

Bu aralar en çok bulunduğum Tumblr: arbrenu

#canavarındakalbivarmış

20. BÖLÜM: KONT DEKALTON

Herkese merhabalar!

Özleştik sanırım...

Bilmeyenler için bu bölüm geçmişi okuyacaksınız, Lux ve Sidra'nın tanışmasını. Ve lütfen bölüm sonlarına yazdığım şeyleri okuyun çünkü oraya günümün nasıl geçtiğini yazmıyorum!!! Dushshsjs

Sonra zaten söylediğim şeyleri okumadığınız için soruyorsunuz ve ben görmüyorum vs vs...

Keyifli okumalar dileyerek sizi baş başa bırakıyorum.

Yıldızımız parlak kalsın;;;

NP: Cèline Dion, Fly

**

Yolun sonundaki köşk kasabanın en görkemlisiydi. Daha iyisini yaptıran olmamıştı, Akmaner'lar ellerindeki servete rağmen bunun gibi görünen bir malikaneye sahip değildi. Koca arazinin çevrelediği bu yer kuşaklar boyunca aileme aitti. Bazıları buranın uğursuz tepe olduğunu söylüyordu. Bunun sebebi kuşaklar boyunca burada evlenen her kadının yaşlanamadan ölmesiyle ilgiliydi. Annemden sonra sıranın bana mı yoksa işe yaramaz ağabeylerimin evlenecekleri zavallı kadınlardan birine mi geçeceğini tartışıyorlardı. Köşkün önünden geçmek için herkes yolunu uzatırdı ama özellikle genç kadınlar içeriye girmeye korkarlardı. Eşikten geçerken bu beni gülümsetirdi. Benden de bu yüzden korkuyorlardı.

"Luxuria!" diye seslendi dadı. "Senin gibi bir hanımın bu saatte dışarıda tek başına gezmesi doğru olmaz."

"Tek başıma değildim, Vaha da benimle birlikteydi." Islanmış şalımı ve uzun paltomu alması için uşağı bekledim. Koşturarak koridor boyunca geldiler. Birisi şapkamı diğeri paltomu üzerimden aldı. Dadının yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Bu daha beter ya!" dedi merdivenleri çıkarken. "Seni onunla görenler hakkında ne düşünür?"

"Muhtemelen çoktan ırzıma geçtiğini ve ahırda sürekli beni sıkıştırdığını." Eldivenlerimi çıkarıp odanın bir köşesine savurdum. Duvarda asılı guguk kuşu saati birkaç kez öttü.

"İnsanı çileden çıkarırsın!" diye dövünmeye başladı kenara savurduğum eşyaları teker teker toplarken.

"Onunla aramda öyle bir şey olamayacağını biliyorsun," dedim. "Neden bu kadar söyleniyorsun? O bir piç değil, seyis de değil, o kardeşim."

"Böyle konuşma Luxuria!" Parmaklarıyla dudaklarımı sıktı. Kendimi ondan kurtarıp üzerimdeki elbiseyi de çıkardım.

Bu eve geldiği ilk günü hatırlıyordum. Babamın uzun seyahatlerinden biriydi, aylar sonra gelmişti ve bu defa yanında ipek kumaşlar, kürkler, mücevherler değil küçük bir oğlan duruyordu. Onun elini tutuyordu. Eli yüzü kir içindeydi. Saçları yamuk yumuk kesilmişti. Benden üç karış uzundu ama o kadar büyük değildi. Ahır işlerine bakacak, demişti babam. Evde yeterince uşak ve ahırdan sorumlu bir seyis vardı. Oğlanlar, aptal ağabeylerim bunu sorgulamamıştı bile. Onunla alay etmeye başlamışlardı. Küçük oğlanın gözlerinin babamın gözleriyle ne kadar aynı olduğunu bilmiyorlardı. Babamın odasına gidip her şeyi kurcalıyorlardı ama onun mektuplarını hiç okumuyorlardı. Ben hepsini okurdum.

Hayatım, bu amansız hastalık başa çıkılacak gibi değil. Bu sabah aralıksız kan kustum. Hekimler artık zamanımın kalmadığını söylüyor. Son isteğim oğlumuzu yanına alman. Onu yetiştirmen. Senin kadar iyi bir beyefendiye dönüştürmen. İyi bir evlilik yapması ve mutlu bir ailesinin olması. Sen buraya varana kadar ben son nefesimi vermiş olacağım. Keşke seni son bir kez görebilseydim.

Her zaman sadık hizmetçin, sevgilin

Jill

Elbette bundan kimseye bahsedemezdim. Büyük aptal oğlanlar onu öldürürdü. Geri kalanı piç diye damgalardı. Bu zamanlarda köle olmak bile piç olmaktan daha iyiydi. Tabii hiçbiri genç bir hanım olmanın zorluğuyla mukayese edilemezdi.

Üzerimi değiştirip akşam yemeği için ana salona indim. Genelde geç kalan ben olmazdım, masaya ilk giden ben olurdum. Son anda çıkan

pürüze rağmen bugün de erken varan olmayı başarmıştım. Büyük ahşap masa hazırlıkları tamamlanmıştı, yerime oturmadan önce masanın düzenine titizlikle göz gezdirdim. Kadehler, her zaman gümüş takım, mendiller, şamdanlar... Olması gerektiği gibi.

Oturma düzeni değişmezdi. Baş köşede daima babam Lincoln oturuyordu. Artık altmış beş yaşına gelmişti, saçlarında hiç kahverengi tel kalmamış, omuzları iyiden iyiye çökmüştü. Onun sağ tarafında en büyük ağabeyim ki bu onu en kötüsü yapıyor çünkü kendini bilmez bir küstahlıkla babam olduğu gafletine sık sık kapılır; Lorenzo. En uzun boylusu o çoğunlukla bu yüzden ve tahmin edilir servetinden bütün genç kızlar onun peşinde dolaşır ama onun hiçbirine karşılık verdiğini görmedim.

Babamın sol tarafında Lorenzo'nun küçüğü Leonard oturur, hepimiz onu kıskanırız çünkü annemin sarı saçlarını ve yeşil gözlerini tek alan o. Neredeyse benden bile güzel. Kısmen eğlenceli ama çoğunlukla tüm ağabeyler gibi can sıkıcı.

Lorenzo'nun yanında ise küçük ağabeyim ve çoğunlukla en sevdiğim olan Lennie oturuyor. Lennie en çapkınları, en eğlencelileri ve en kaygısızları. Diğer iki ağabeyim işleri ve malikane için gerekli sorumluluğu sırtlanmakta yarışırlar, Lennie ise sadece servetin keyfini sürer. Ve en sonda da ben varım, erkeklerden sonra gelen, Luxuria. En küçük ağabeyimle bile aramızda beş yaş var. Bu yüzden çoğunlukla söz hakkım olmadığını söylerler.

"Bilgiyi teyit ettim, kasabada bir vampir var."

Ve bizimle ilgili küçük bir detaydan bahsetmeyi unuttum, ailem kuşaklardır vampirleri avlıyor.

"Bilgiyi teyit etmeye gerek yoktu," dedi Lorenzo, Leonard'a. "Cesedi gördük. Vampir işiydi."

"Her zaman teyit etmeye gerek vardır," diye aralarına girdi babam. "Vampirler dikkat gerektirir. Vampirler konusunda kendinizi beğenmişlik edemezsiniz." En büyük ağabeyim azarlanmaktan rahatsız olmuş şekilde sandalyesinde yaslanıp şarap kadehinden büyük bir yudum içti.

Gizliden gizliye gülümsedim.

"Gözlem yapabilirim," diye öneride bulundum. Babam ağabeylerim kadar benim de işlerin içinde olmamı istiyordu ama sadece uzaktan bakmamı. Gönlüm olsun diye ya da sinir krizi geçirip hepsinin gününü

mahvetmeyeyim diye bana küçük işler verir oyaladıklarını düşünürlerdi. Lorenzo pisliğin teki olduğu için takdir aldığı işlerin çoğunu benim yaptığımı söylemezdi.

"Bir kez de uzak dur Luxuria," diye mırıldandı.

"Senden daha iyi olduğum için bu kadar gerilmene gerek yok. Sen de ahırları iyi temizliyorsun," diye karşılık verdim; gülümseyerek.

"Yine ahıra mı gittin Luxuria?" diye onu savundu Leonard. Birbirlerini rakip olarak görürlerdi ama her zaman birlik olurlardı. Lennie'de benimle birlik olsa o ikisini alt ederdik ama Lennie oğlanların tarafındaydı. Ve babam ahırda dolaşmamdan hoşlanmazdı. Hiç hoşlanmazdı.

"Atımı tımarlıyordum!"

"Bunun için çalışanlarımız var Lux," dedi Lennie. "Onlara söylemen gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Annem hiçbirinize öğretememiş! Atına kendin sahip çıkmalısın sizi ahmaklar."

"Luxuria!" diye bağırdı babam. "Ne cüretle."

"Affedersin." Kucağımdaki mendili parmaklarımın arasında sıktım. Dudağımdaki ruju yediğim için yahniye yer kalmamıştı. Babam kalkmadan önce yemek masasında kalkamazdınız bu yüzden bu saçmalığa günde üç kez katlanmak zorunda kalıyordum. Belki de dadıyı dinlemeliydim, evlilik çağımın geldiğini söylüyordu.

"Daha fazla gözcü yerleştirmeliyiz," dedi Lennie bana onaylamayan bir bakış atarak. Yine de dikkati üzerimden çektiği için minnettardım. Lennie arada sırada bu tür yardımlarda bulunurdu. Ama ona güvenip sık sık işleri batırmamamı da ikaz eder dururdu. Hiçbirine güvenmediğim ve güvenemeyeceğim için bu tür telkinler gereksizdi.

"Akmaner'ler bunun için gönüllü oldu," diye karşılık verdi Lorenzo. "Otuz adamını geceleri nöbet tutması için silahlandırmış. İnsanlara hırsızlık olduğunu söylüyor böylelikle herkes gözünü açtı."

Akmaner'ler bizim gibi vampirlerin varlığını bilen sayılı ailelerden biriydi. Servetleri bizimkinin iki belki üç katıydı. Babam onları pek sevmese de birlikte iş yaptıkları için hepsiyle sık sık görüşmek durumunda kalıyorduk. Adamın şimdiden üç metresi vardı ve karısı hala hayattaydı. Ne acı ne vahim bir durum o çocuklar için. İlk dört çocuğu da kız doğmuştu, onlara öğretmek yerine erkek doğuran bir kadın bulmaya karar vermesi şaşırtıcı değildi. Kızların dördü de

şimdiden evlenmişti, en küçüğü on altı yaşındaydı, ailede sevdiğim tek kişi olabilirdi Lily ama uzak köylerden birine kocasının yanına taşınmıştı. Adam kızlarını uzaklaştırmak için hiç vakit kaybetmemişti. Şimdilerde işlerini yürüten iki oğlu vardı ama hala onları başıboş bırakamıyordu. Babam en azından sadece neler olup bittiğini takip ederdi.

"Bizden de on adam al yerleştir," dedi ağabeyime karşılık olarak. "Güçlü kuvvetli olanlardan olsun. Arazinin etrafına da beş adam yerleştir." Gözleri bana döndü. "Karanlık çöktüğünde dışarıya çıkmayacaksın Luxuria."

İtiraz etmek için ağzımı araladım ama Lennie masanın altından ayağıma sertçe vurunca dişlerimi sıktım.

Vampirlerin genç, güzel ve özellikle bakire kadınları sevdiğine dair geri döndürülemez bir inançları vardı. Ve elbette vampirler günışığına çıkamadıkları için karanlıkta dolaşıyorlardı.

"Üç gün sonra uzak tepede bir balo var," diye konuşmaya başladım. "Herkes katılacaktır çünkü çiftliğin yeni halini hepimiz merak ediyoruz. Satın alanların çok varlıklı olduğu söyleniyor. Fransa'dan gelmişler."

"Ben İtalyan olduklarını duymuştum," dedi Leonard.

"İş ortaklarıymış belki diğer adam İtalyan'dır. Bu size de tuhaf gelmiyor mu? Gidip onlarla tanışmalıyız." Hevesli görünmek istemiyordum ama hevesliydim. Hem yeni insanları merak ediyordum hem de ilk avımı artık alabilmek istiyordum. Oğlanların hepsi on altı yaşından önce ilk avını almıştı.

"Biz gidip onlarla tanışmalıyız," dedi Lorenzo. Açıkça sen değil diyordu, bunu sık sık yapardı. Babam hala hayatta olmasa muhtemelen bu konuşmalara bile dahil olamazdım.

"Belki balodan önce gidip tanışırsınız o halde," dedim. "Ama balo gözlem yapmak için ideal yer. Vampirler buradaysa orada da olacaktır. Kalabalık ve herkes içip eğleniyor olacak. Onlar için kuşkusuz ki bulunmaz fırsat."

Babam ağır ağır başını salladı. Gülümseme yüzümde büyüdü. Hiçbir zaman sesli bir şekilde onaylamaz, haklı olduğumu söylemezdi ya da iyi iş çıkardığımı. Başını sallaması bu anlamı taşırdı. Ve ağabeylerim genelde bu onayı benim kadar içten alamazdı.

"Belki senin için iyi bir eş adayı da buluruz," dedi Lorenzo. "Evlilik çağın geçiyor Luxuria."

"Ben on yedi yaşındayım! Ama seninki kesinlikle geçti."

"Genç hanımların çoğu on beşinde eşlerini bulup en fazla on yedisinde evlenmiş oluyor."

"Genç hanımların çoğu kendini benim gibi geliştirmiyor. Hala ders alıyorum."

"Müzisyen mi olacaksın Luxuria?"

"Artık bir yuva kurmanın vakti geldi de geçiyor," dedi babam. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Onların bulduğu biriyle evleneceğime ölmeyi tercih ederdim. Başını kaldırdığında bana değil de en büyük ağabeyime baktığını görmek rahatlamamı sağladı. Korkuyu üzerimden attıktan sonra keyif içinde dört dönecektim hatta odama çıkacak ve dans edecektim. Lorenzo'nun kıvranışını seyretmekten daha büyük bir haz yoktu benim için.

"Aklında biri varsa bu hafta sonu nikah kıyabiliriz," dedi ketum ağabeyim. "Kendime bir eş bulmak için boş boş gezecek zamanım yok."

"Halan bir şeyler söylemişti," dedi babam. "Ona bu işi halletmesini söyleyeceğim."

"Nasıl istersen," dedi Lorenzo ama iştahı kaçmıştı. Babam şarap kadehini eline alıp kitap okumak için her akşam yaptığı gibi odasına çekildiğinde masadan ilk kalkan ben oldum.

"Senin evleneceğin kişiyi bizzat seçeceğim Luxuria," dedi Lorenzo.

"Ben de onu bizzat öldüreceğim." Elimdeki mendili masanın üzerine atıp ana salondan çıkarken sinirden kuduruyordum. Kendi daireme girip kapıyı sertçe çarptım.

Genç bir hanım ol, usturuplu bir hanım ol, saygılı bir hanım ol. Ailenin dediklerini yap. Senin için en iyisini bilirler. Senin için en iyisini seçerler.

Belki de vampirlere muhbirlik yapmalı ve sizi canlı canlı yemeleri için bir anlaşma sunmalıydım.

******

Baloları severdim, herkes etrafımda dört döner ve benimle dans etmek için günler önceden sıra almaya çalışır bunun için de birbirinden kıymetli hediyeler gönderirlerdi. Her baloda en fazla üç kişiyle dans eder asla ama asla dördüncü kişiyi kabul etmezdim. Bazen

bir kişiyle bazen iki kişiyle bazen kimseyle dans etmezdim ama üçten fazlası hiçbir zaman olmazdı. Biriyle dans ettiysem eğer onunla tekrar dans etmezdim bu onları umutsuz birer aşığa çevirir ve kabul edemeyeceğim şekilde umut etmelerine izin verirdi.

Bu hayatta kendi isteğimle seçebildiğim tek şey baloda kiminle dans edebildiğimdi.

Onlardan biriyle evlenmek istesem muhtemelen ağabeylerim itiraz ederdi, benim evleneceğim adam önemliydi çünkü ailemize katılacak kadınların değeri yoktu ama ailemize katılacak adam çok önemliydi. Güçlü biri olmalıydı ve bütün ağabeylerim o kişinin kendilerinin tarafını tutacak kişi olmasını isterdi. Bu yüzden kimseyle iki kez görünmezdim, bu yüzden aşık olmazdım, bu yüzden her zaman dikkatli davranırdım. Yine bu yüzden tüm adamlara mesafeli ama nazik davranırdım çünkü birisiyle evlenmek zorunda kalacaktım ve o gün geldiğinde ağabeylerimden çok beni sevmesini isterdim. Kin tutmalarına neden olacak bir şey yapmaz özellikle de gururlarını kırmazdım. Gülümseyip ne kadar nazik olduklarını söyler ve eşlik ettikleri için çok şanslı olduğumu söyleyerek teşekkür ederim.

Bu gece Hampire tepesinde dans ettiğim ilk beyefendi kırmızı ceketli bir subaydı. Hala ordudaydı, ailesini ziyaret etmek için gelmişti, ordudaki adamları her zaman daha çok takdir etmişimdir. Çekip gidebiliyor olmaları bana ilham verici gelir.

Gül kurusu saten eldivenlerin içinde olan parmaklarımı olabildiğince zarifçe kavramıştı, onun büyük parmakları arasında neredeyse kayboluyordu elim. Boyu epey uzundu ve uzak mesafeden elimi koyduğum omzu oldukça yapılıydı.

"Bana ordudan bahsedin bayım," diye gülümsedim müziğin altında.

"Bundan bahsedemem hanımefendi." Kestane rengi saçları ordudaki herkesin olduğu gibi kısa kesimdi ama güzel yüzüne yakışıyordu.

"Ama ben sır tutabilirim."

"Bahse girerim insanlardan çok iyi sır da alabilirsiniz. Düşman sorgularında sizin gibi bir yeteneğe sahip olsaydık işimiz çok kolaylaşırdı."

Memnuniyetle gülümsedim. "Sizin de sırlarınız var mı?"

"Herkesin birkaç sırrı yok mudur?"

"Benim yok," dedim içtenlikle. "Tamamıyla şeffaf bir küçük hanımım."

"Bunu görebiliyorum."

Müzik sona erdiğinde ikimiz de memnuniyetle birbirimizi selamladık. Benimle tekrar görüşmek istediğini ve en iyi dileklerini sunduktan sonra bir içki almak için kalabalığın arasında dolaşmaya başladım.

Elbette asıl derdim içki almak değil hem biraz ara verip dans edenlerin arasında yüzümü özletmek hem de gözlem yapabilmekti.

Vampirleri insanlardan ayıran birkaç temel özellik vardır ama benim için en barizi vampirlerin insanlara nazaran daha özgüvenli olmaları. Daha cesur. Daha kendinden emin. Yüzleri onları ele veriyordu. Mimikleri. Özellikle bakışları. Ve buz gibi görünen dudakları.

"Luxuria," dedi Miranda. Komşu çiftliklerden birinde yaşıyordu ve benim aksime benden iki yaş küçük olmasına rağmen bir an önce evlenmek istiyordu. Ailesi benimkinden de beter olduğu için onu suçlayamazdım.

"Çok hoş görünüyorsun," diye iltifat ettim. Ben herkese iltifat eder çoğunlukla yalanlar söylerdim. Ne kadar çok insan beni severse, ne kadar çok insan benim hakkımda iyi şeyler söylerse babam ve ağabeylerim bana o kadar dokunamazdı. Bütün kasaba tatlı ve biricik Luxuria'nın mutsuz olduğunu görmektense bir ayaklanma çıkarmayı yeğlerdi. Ve ailem kesinlikle ayıplanmayı göze alamazdı.

"Sen de öyle!" dedi ellerimi tutarak. "Bu elbise buralardan mı?"

"Hayır, babam seyahatinde getirmişti. Aşağı köyde harika bir terzi buldum. Seni de götürürüm. Aslında bütün mesele işçilikte. Şu desenlere bak."

"Bayıldım!" dedi eteklerdeki işlemeleri süzerek. "Mutlaka beni de götürmelisin."

"Elbette," diye onayladım. "Ne zaman istersen."

"Bugün burada ne çok yakışıklı bey var," dedi etrafını süzerek. "Luxuria onlardan birine aşık olmak istiyorum. Beni çok sevmelerini istiyorum."

"Seni sevmemek için bir ahmak olmak gerekiyor Miranda, saçların için yeni bir şeyler mi kullanıyorsun? Bugün tıpkı ipek gibi pürüzsüz görünüyorlar."

"Sahi mi?" Siyah saçlarını tek omzunda topladı. "Sana ne yaptığımı söylerim."

"Kesinlikle söylemelisin."

Bir sonraki dans müziğine geçmek üzereydi orkestra. Etrafa bakacak ve bir şey içecek zamanım olmamıştı ama sorun değildi. Her zaman gülümsemeye devam etmeliydim. Bol elbisemin eteklerini tutarak piste doğru ilerledim ve sıradaki adayımın beni bulabilmesi için beklerken babamın ahbaplarından birine kibarca selam verip nasıl olduklarını sordum. Benim gibi genç hanımlar karşılaştıklarında nezaketten ödün vermese de özellikle yanlarına gidip onlarla sohbet etmezlerdi bu yüzden anne babalar da beni bir hayli severdi.

İkinci dans partnerim bana çok güzel bir zümrüt kolye gönderen madencilerin oğluydu. Önceki iki baloda onu reddettiğim için hediyeleri her seferinde daha da kıymetli bir hal almıştı. Hediyesinden etkilendiğim için değil hırslanmaya başladığını anladığım için onu kabul etmiştim. Hırs nihayetinde öfkeyi çağırırdı ve ben kimsenin bana öfkelenmesine izin vermemeliydim.

"Beni bağışlayın," dedim. "Sizi kasıtlı olarak beklettiğimi düşünmenizi istemem. Her zaman ailem benim için önceliklidir ve asla onların sözünden çıkamam. Bir baba ve üç ağabey olunca onların onayladığı insanlarla dans etmek zorunda kalıyorsunuz."

"Ah," dedi söylediklerimden hiç şüphe etmeyerek. Aptal insanları hiç sevmezdim. Tüm varlığına rağmen evlenmeye tahammül edebileceğim insanlar listesinde üstü karalanmış ya da listenin en altına inmişti. "Sizi gücendirdiysem bağışlayın beni, zor durumda kalmanızı istemem."

"Zarif hediyeniz için teşekkür ederim ancak bu kadar kıymetli hediyeler beni mahcup eder. Sizi incitmemek için bu defa reddetmiyorum ama bana bir çiçek alsanız da bu kadar memnun olurdum."

"Bütün çiçekleri ve kıymetli taşları sizin ayaklarınıza sermeye hazırım," dedi. Ne büyük şanstır ki müzik sona ermişti.

"Lütfen ailenize saygılarımı iletin, iyi geceler." Eteklerimi tutup hafifçe eğilerek selam verdim ve Miranda'nın durduğu masaya doğru omuzlarımı dik tutarak ilerlemeye koyuldum.

"Madencilerin oğlu değil mi o?" diye sordu bana da bir kadeh uzatırken.

"Ta kendisi."

"Bütün o mal varlığına rağmen biraz bile yakışıklı görünmüyor değil mi?"

İkimiz de kıkırdadık.

"Sanırım buna gerek de yok," dedim. "Onunla evlenmek isteyen bir dolu insan var. Kim olduğunu bile önemsemezler."

"Ben önemserim," dedi Miranda. "Kesinlikle yakışıklı olmak zorunda. Hadi dürüst ol, sence de öyle değil mi?"

"Öyle," dedim. "Ama ben önce kalbimi attırmasını isterim, çıkacakmış gibi kalbimi attırmasını."

Miranda bir subayla dans etmek için uzaklaştığında nihayet etrafı seyretmek için fazlasıyla zamanım olmuştu. Yanıma gelen insanları kibarca selamlayıp etrafı gözetlemeye devam ettim. Herkesin yüzüne bakarken gülümsememi hiç silmedim. Subaylar genellikle toplu hareket ederdi. Burada da bir masada kırmızı ceketleriyle bir arada oturuyorlardı. Onlardan bir tanesi fazlasıyla dikkatimi çekti. Konuşurken sadece dudakları kımıldıyor ve herkese aynı gülümsemeyle cevap veriyordu. Tıpkı benim gibi. Sarı saçlarına hiç dokunmamıştı, erkekler içerken, eğlenirken ve özellikle flört ederken sık sık saçlarına dokunurdu. Ceketini düzeltir ya da yakalarını silkerlerdi. Genç erkeklerin sıkça yaptığı hareketleri ezbere biliyordum.

Son dansım için müzik başlamak üzereydi ve son dansıma eşlik edecek kişi bu gece balonun sahibiydi. İtalya'dan gelen Lord Callisto çok uzun boylu ince bir adamdı. Siyah saçları açık kahverengi gözleriyle ters bir kontrast oluşturuyordu. Üzerinde çok pahalı olduğu bariz özel dikim smokini vardı. Kolunu uzatıp girmem için beni selamladı. Birlikte dans pistine yürüdük.

"Gece boyu sizi seyrettim, büyük bir zevkti," dedi. Ağabeyim hafta içinde onunla birebir görüşmüştü. Yaşının yirmi sekiz olduğunu biliyordum. Benden büyüktü ama bu sorun değildi. Erkeklerin yaşının bir önemi olmazdı. Kadınlar ise yirmi beşten sonra değer görmüyordu.

"Harika bir gece," diye cevap verdim. "Tüm bu süslemeler için uğraşmışsınız. İtalyan esintileri mi taşıyor?"

"Çoğunluğu ortağımın eşinin işi. O bir Fransız."

"Ne kadar zevkli olduğunu iletin lütfen, daha iyisini görmemiştim."

"O halde sizi etkilemek için sık sık balo düzenlemeliyim."

"Sanırım benimle birlikte herkesi etkilersiniz. Bu uzun zamandır katıldığım en kalabalık balo."

"Siz de uzun zamandır benim gördüğüm en güzel genç kadınsınız."

"İltifat ediyorsunuz, Avrupa'da çok daha güzel kadınlar görmüş olmalısınız. Sık seyahat ediyorsunuz, ne büyük keyif."

"Avrupa'yı görme şansınız oldu mu?"

"Londra'daki amcamı ziyaret etmiştim. Annemin talihsiz ölümünden sonra babamı yalnız bırakmak istemedim."

"Babanızın da sık seyahat ettiğini duydum."

"Eskiden ederdi," diye yanıtladım. "Annemin ölümüyle birlikte işleri yürütmeyi ağabeylerime bıraktı. Onlar sık sık dolaşırlar."

"Anneniz için üzüldüm, sizin için zor olmuş olmalı."

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz."

"Bu hafta ağabeylerinizle bir iş görüşmesi yapacağız, sizi de görmek mümkün olursa çok memnun olurum."

"Eğer karşılaşamazsak beni maruz görün lütfen." Müzik kesildi, hafifçe uzaklaştım, eğilerek selam verdim. Bu defa beni Miranda'nın yanına kadar götürme nezaketinde bulununca reddetmedim. Elimin üzerinden öpüp ikimize de iyi eğlenceler diledikten sonra bir centilmen gibi uzaklaştı.

"Nasıl oluyor da hep en iyilerini kapıyorsun?" diye sordu Miranda.

"Ailemin çevresi geniş," diye yalan söyledim. "Çoğu ağabeylerimin arkadaşı ya da iş ortakları." İnsanların doğrudan beni kıskanmalarını ya da bilenmelerini istemezdim. Bu yüzden onları zahmete sokmadan bahaneleri kendim verirdim.

Benim için değil ailem yüzünden.
Benim için değil ağabeylerim istedi.
Benim için değil sadece serveti istiyor.
Benim için değil.
Benim için değil.

Ve bu onları hemen rahatlatırdı.

"Ağabeylerinden biriyle dans etmeme yardımcı olsan keşke."

"Beni karıştırma," diye hayıflandım. "Hem bu seni onların gözünde düşük gösterir, bırak onlar sana gelsin."

"Gelmiyorlar."

"Lennie ile bir kez dans etmiştin."

"Lennie ile herkes bir kez dans etti."

Buna kıkırdadım, haksız sayılmazdı. Tüm gece onu dans pistinde görmüştüm, kimse Lennie'den daha çok eğlenemezdi.

Gözlerim yeniden subayların masasındaki sarışın iri cüsseli adama kaydı. Hala aynı yerinde oturuyor ve gecenin başından beri kimseyle dans etmiyordu. Her seferinde elinde içki kadehini görmüştüm ama bittiğini görmemiştim. Arada sırada kadehi dudaklarına götürüyor ve küçük yudumlar alıyordu. Ya da aldığını sanmamızı istiyordu.

Aptal ağabeylerimi aradı gözlerim. Lennie dans pistindeydi. Lorenzo başka bir köşede kendinden yaşça büyük adamlarla muhtemelen yine bir iş bağlamaya çalışıyordu. Leonard ise başka bir masada tıpkı benim gibi etrafı seyrediyor ama belli ki benim gördüğümü göremiyordu. Aynı masada Akmaner'leri iki oğlu da vardı, hepsi çaktırmadıklarını düşünerek ağabeyim gibi gözetmenlik yapıyordu. Muhtemelen benim dışımda kimse ne yaptıklarını anlamazdı ama yine de hepsi birer amatördü.

"Ah, işte onu istiyorum," dedi Miranda. "Ya da onun gibi birini. Ona benzeyen birini. Onun yarısı kadar biri bile olur." Kimden bahsettiğini anlayabilmek adına bakışlarımı baktığı yöne doğru çevirdim. Çift kanatlı kapı bu gece sonuna dek açıktı. Eşikte iki adam ve bir kadın içeriye giriyordu.

Birden kalbimin hızlandığını sandım.

"Leydi Elion olmalı," diye fısıldadı Miranda kırklı yaşlarındaki kadına istinaden. "Yanındaki de oğlu Bay Elion ve diğeri de Kont Dekalton." Fısıldamak zorunda kalmıştı çünkü bir süre sonra herkes onlara dönmüştü, gecenin sahipleri karşılamak için ayaklandığında müzik bile ağırlaştı.

"Bay Elion çok yakışıklı!" dedi Miranda. "Onun hakkında öyle çok şey duydum ki. Tanrım bu gece geleceklerini bilsem kesinlikle farklı bir elbise giyinirdim. Ona bak Luxuria."

"Onlar kim?" diye soludum.

"Lady Elion Fransa'da yaşıyor. Ne kadar zengin olduğunu bilsen inanamazsın. Kocası bir tüccardı, serveti sayılamıyor. Adam öldükten sonra her şey tek oğullarına kaldı."

"Diğeri peki?" diye sordum. Tüccar hakkında bir şeyler duymuştum ama diğer adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu görülmemiş şeydi doğrusu.

"Bay Dekalton," dedi. "Onun kim olduğunu bilmiyorum. İsmini duymuştum, Leydi Elion önümüzdeki ay geleceğini çiftliğinin hazırlanmasını söylemiş, oğlu ve misafiri Kont Dekalton ile birlikte geleceğini yazmış. Başka bir şey bilmiyorum."

Miranda kadehindeki içkisini bir hanıma yakışmayacak şekilde içti. "Adam sana bakıyor," dedi. Bunu görebiliyordum. Bay Elion bana bakıyordu hatta annesi ile bile bir kez göz göze gelmiştik ama siyahlar içindeki Kont Dekalton, bir kez bile bakmamıştı. Tam karşılarında olmamıza rağmen.

"Seni tanıştırırım," dedim. "Ama bu şekilde davranırsan senden hoşlanmasını beklemek mümkün değil." Kadehini işaret ettim. Henüz hiçbir baloda bir kadeh içkiyi bile bitirmemiştim, sadece elimde tutardım çünkü kadehi tutarken iyi göründüğümü düşünüyordum. Kendimi budalaca durumlara düşürmemeyi tercih ederdim ve içki insana bunu yapardı.

"Gerçekten bunu yapar mısın?" dedi kollarımdan tutunup. Leydi ve misafirleri onlar için ayrılan özel masaya yerleşirken insanlar tanışmak için sıraya girmişti bile. Yetişkin erkekler onlarla iş yapmak için bağlantı kurmaya çalışacak, anneler kızlarının ne kadar harika olduğunu anlatacak ve genç kadınlar da önlerinden süzülerek geçip fark edilmeyi bekleyecekti. Bu her zaman böyle olmuştu.

"Gidelim mi?" diye sordu Miranda.

"Hayır, onlar gelecektir." Duruşumu bozmadan etrafa göz süzdüm. O tarafa da doğru bakmıyordum ve bakmayacaktım da.

"Neden gelsinler, başları nasıl kalabalık baksana."

"Evet, bu kalabalığın içinde yanlarına gelmeyen iki kişi dikkatlerini çekecek. Güven bana." Bir süre şüpheyle bana baktıysa da sonunda kabullendi. Ne demek istediğimi hiç anlamamıştı ama bu işime geliyordu. Genellikle neyi neden yaptığımı insanlara söylememeyi tercih ederdim, insanlar ne kadar az bilirse o kadar güvende olurdum. Bilginin en büyük güç olduğunu savunuyordum; bilinmezlikten sonra. Ve orada duran Kont Dekalton büyük bir bilinmezdi. Sadece bir saniye için.

Yaklaşık üç dans sonra herkes normale döndüğünde Bay Elion yanımıza geldi ve kendini tanıttı. Bir dansla ilgili konuşmaya başladığında zarifçe ama mahcup olmuş gibi iki büklüm oldum.

"Luxuria balolarda üçten fazla dans etmez," dedi Miranda. "Bugün üç dansını da tamamladı."

Adam biraz şaşkın biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Şanslısınız Bay Elion," dedim. "Çünkü Miranda benden çok daha iyi bir dansçıdır. Ağabeylerime yine de saygılarınızı iletirim." Geldiğinde onlardan bahsettiği için araya sıkıştırma gereği duymuştum. Herkes benim için yanıp tutuştuğundan etrafımda dönmüyordu aynı zamanda büyük bir servete sahip olduğum için ve ağabeylerimle iş yapmak için de dönüp duruyordu.

"Müsaadenizle," dedi Bay Elion Miranda'ya elini uzatarak. Miranda büyük bir hevesle kabul edip ona elini uzattı. Birlikte dans eden kalabalığa karıştıklarında subayların masasındaki sarışını şöyle bir göz attım. Artık orada oturmuyordu. Gözlerim etrafı taradı ama onu göremedim. Ama başka birini gördüm.

Kont Dekalton giriş kapısına yakın bir yerde duvara yaslanmış tek başına neredeyse gölgelerin arasında duruyordu. Belli ki balodan ve diğer her şeyden kaçınıyordu. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Gözleri etrafta dolaşıyordu ama kim bilir neden benim gözlerimi geri çeviriyordu. Elimdeki kadehi masaya bırakıp kalabalığın arasında yürümeye koyuldum.

Onu gördüm, yanına gittim, tam karşısına dikildim, gözlerimi üzerine diktim. Simsiyah gözler bana döndü.

"Benimle dans etmek zorundasınız," dedim bir an bile tereddüt etmeden.

Cüretime karşılık kaşlarını kaldırdı, dudağının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Bakışları çekinmeden aşağıdan yukarı doğru uzun uzun, ağır ağır üzerimde dolaştı. Korsenin sıkarak belirginleştirdiği göğüslerimde bir saniye kadar fazla oyalandı. Yüzüme geldiğinde dudaklarımda dikkat kesildi ve nihayet yeniden gözlerime odaklandı.

"Ve bir zorunluluk hiç bu kadar haz dolu olmamıştır."

Kalp atışlarım hızlandı. Hızlandı. Durdurulamaz bir hal aldı. Bunu duymuş gibi gülümsedi.

Siyah deri eldivenlerini çıkarmıştı, paltosunun cebinde hiç de uygun olmayan şekilde pencerenin kenarında duruyorlardı. Şapka takmıyordu ama saçları sanki yeni çıkarmış gibi dağınık görünüyordu.

Uygunsuz

Elini uzattı, parmaklarımı elinin içine bıraktım. Yürümeye başladığımızda insanlar bunu gördü. İnsanlar beni gördü. Bir baloda ilk kez dördüncü kez dans edeceğimi konuşmaya başladı. Onları duyamıyordum ama neyden bahsettiklerini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Hiçbirine bakmadım. Sadece istiyordum. Onunla dans etmek istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Ona bakmak istiyordum. Bana bakmasını istiyordum. Herkeste gördüğüm memnuniyetten, zevkten, beğeniden daha farklı bir şey görmek istiyordum.

Elimi bırakmadan, parmaklarımı sıkarak beni öne doğru itti, kendi etrafımda döndürdü, hızla kendine çekti. Diğer elini belime yerleştirirken heyecanlı, çekingen ya da toy değildi. Kesinlikle toy değildi. Dokunacağı yeri iyi biliyordu. Kalçamın hemen üzerindeydi ve izin verilen mesafeden çok daha yakın duruyordu.

"Eldivenleriniz," dedi. "Çok güzeller, her zaman onları takıyor musunuz?" Parmağı eldiveni okşar gibi elimin üzerinde dolaştı.

"Evet." Başımı diğer tarafa çevirip hareketine uyum sağladım. "Eller insanlar hakkında çok şey söyler, çok şeyi ele verirler bu yüzden kimsenin ellerimi görmesini istemem."

"Aynı şeyi yüzünüz için düşünmediğinize memnun oldum," diye karşılık verdi. "Gizlenecek bir yüz değil, çok yazık olurdu."

"Ah." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Yüzler her zaman yalan söyler Bay Dekalton, ne kadar yanıltıcı olduklarını tahmin edemezsiniz."

"Dinlemeyi çok isterim. Bana isminizi söyleyecek misiniz?" Hareketlerinde kusursuz bir akıcılık vardı, çaba göstermeden zeminin üzerinde kayıyordu sanki. İkimizi birlikte diğerlerinin arasından döndürdü.

"Ne tuhaf, herkes kim olduğumu bilir. Sizin gibi dikkatli birinden kaçmayacağını düşünmüştüm."

"Dikkatli olduğumu da nereden çıkardınız?" Sesi pürüzsüzdü. Kulağa söylediği her şey heyecanlı bir şeyden bahsediyormuş gibi geliyordu. Belki biraz da isliydi.

"Sizi izliyordum. Farkında değil miydiniz?" Alaycı bir şekilde yönelttim sorumu. Elbette farkındaydı ama içimden bir ses bunu itiraf etmeyeceğini söylüyordu.

"Büyük kabahat işlemişim. Uzun yoldan gelmişliğime verin."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ben pek affedici biri değilimdir."

Bu söylediğim onu güldürdü. Çok güzel bir gülümseme ve çok güzel bir ses.

"Beni aydınlatın lütfen," dedi. "İnsanlar neden dans etmenize bu kadar şaşırıyor."

"Kulağınız çok iyi duyuyor olmalı."

"Evet, gözlerim de oldukça iyi görür."

Müzik durmamıştı ve herkesin izlediğini biliyordum ama gülümseyerek geri çekildim. Ellerimi eteklerime götürüp hafifçe selam verdim. Sonra öpmesi için elimi ona uzattım.

"Luxuria," dedim. "İsmim bu."

Dudaklarını elimin üzerine bastırdı. Saten kumaşın üzerinden bile buz gibi olduklarını hissedebiliyordum. "Şehvet," diye mırıldandı. "En sevdiğim günah."

Bakışlarında, konuşmasında, hareketlerinde hatta donunuşunda bile bir şey vardı. Ne yaptığını bilen birine aitlerdi. Neyi neden yaptığını bilen birine. Sıkılgan görünüyordu ama konuşması öyle hissettirmiyordu, bakışlarında farklı bir istek vardı. Belki de benim diğer herkese baktığım gibi bakıyordu.

"Sizin isminiz nedir?"

"Sidra Dekalton."

"Sidra." Kaşlarımı kaldırdım. "Cennette meleklerin bile geçemediği o yer."

Bu bilgi aktarımı onu epey şaşırttı.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çok okurum Kont Dekalton." Yeniden resmiyetle selam verdim. "Görüşmek üzere."

"Sabırsızlanıyorum." diye mırıldandı ve bu defa oldukça ciddiydi.

Zarifçe döndüm, sırtımda bakışlarını hissedebiliyordum, balo benim için sona ermişti. Çıkışa doğru gidip eşyalarımı aldıktan sonra dışarıda bekleyen arabaya yöneldim. Çantamın içinden gümüş hançeri aldım, dirseklerime kadar uzun olan eldivenimin iç kısmına gizledim.

"Luxuria," diye kapıyı araladı Lorenzo. "Ne halt ediyorsun, tek başına dışarıya çıkamazsın?"

"Vampiri buldum," dedim. "Onları öldüreceğim."

"Ne?" Kolumdan tutup doğrulmama neden oldu. "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Ben buldum, benim avım!" Hırsla karşılık verdim. Bütün gece beklemiştim, gece yarısının geçmesini beklemiştim. Hiçbiri hiçbir şey yapmamıştı çünkü hiçbiri anlamamıştı. Ben anlamıştım. Bu benimdi. Benim hakkım.

"Babam yukarıda," dedi. "Orada toplanacağız. Yürü." Dirseğimden çekiştirdi, arabadan çıktığımda etrafa bakınıyordu. Daha gözünün önündekini bile göremiyordu.

"Bulamadın değil mi? Kim olduğunu bulamadın!" Arkasından yürürken dişlerimin arasından söylendim. Elbette bulamamıştı. Çok dikkatsizdi. Hepsi öyleydi. Asıl bakmaları gereken yerlere bakmıyorlardı. Asıl dikkat etmeleri gereken şeylere etmiyorlardı. Tek bir vampirden bahsediyorlardı. Baloda dört tane vampir vardı. Sarışın subay. Lady Elion. Oğlu Bay Elion. Ve kahrolası Kont Dekalton.

Yeniden baloya geldik ama bu defa arka kapıdan üst kattaki çalışma odasına girmiştik. Babamla birlikte baloya ev sahipliği yapan Lord Callisto da oradaydı, bu geceki üçüncü dans eşim. Anlaşılan o da tüm bunların içindeydi biraz şaşırmıştım ama yüzümden okunmasına izin vermedim. Bizden kısa bir süre sonra Leonard ve Akmanerler'in büyük oğlu Alhaz da geldi.

"Dinliyorum," dedi babam Lorenzo'ya doğru. Lorenzo yukarı çıkana kadar ne kadar sıkıştırsa da ona isim vermemiştim. Yine benim bulduğum şeylerin üzerine konmasını istemiyordum. Ama yanımızda bu kadar yabancı varken de onlarla doğrudan tersleşemezdim.

"Luxuria onu bulmuş," dedi ağabeyim.

"Kendi avım olmasını istiyorum baba, lütfen..." Ona doğru bir adım attım. "Bunu yapabilirim. Bu kadar kişi arasında vampiri bulan kim olduğunu anlayan benim. Lütfen, bırakın benim avım olsun."

Babam ayıplarcasına etraftakilere bakıp "Ağabeylerine bırak Luxuria," dedi. "Bu erkeklerin işi."

Ama bu kadar erkek bir kızın yapabildiğini yapamadı.

Daha ne yapmam gerekiyordu. Yeterli olduğuma hepinizi daha nasıl ikna edebilirdim. Bu her zaman böyle olmuştu, ben bulmuştum çünkü ben izlemiştim. Zindana kapattığınız vampiri ben incelemiştim. Tek yaptığınız ona bakıp seni nasıl alt ettik diye böbürlenmenizdi. Vampirlerin ne yapıp yapamadığını bile bilmiyordunuz.

"Nasıl istersen," diye mırıldandım.

"Tanıdık biri mi?" diye sordu Akmaner'lerin oğlu. Başımı iki yana salladım. Sinir ve üzüntü içindeydim. Bütün gecemi onlar için berbat etmiştim. Bütün gece herkesi izlemiştim. Bütün hayatım boyunca bunu yapmıştım ama bir arpa boyu yol bile alamamıştım.

"Aşağıya inelim de bize göster," dedi Leonard. "Sonra Lennie seni eve götürür."

Başımı salladım.

Lord Callista önden geçmem için kapıyı açtığında gülümsememi yüzüme taktım ve teşekkür ettim. Merdivenlerden inerken özellikle gülen Lorenzo yüzünden daha da öfkelenmiştim. Erkek olsaydım aramızdaki yaş farkında rağmen hiçbir şansı olmayacağını biliyordu bu yüzden bu kadar küstahtı.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Gözlerim etrafta dolaştı.

"Evet," dedi en büyük ağabeyim kendini beğenmiş bir şekildi. "Söyle vampir kim?"

Aptal. Seni duyabiliyorlar. Ama bunu bile bilmiyorsun. Vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Sarışın subayın gözleri bize kaydı. Leydi Elion ve oğlu artık salonda değildi. Kont Dekalton pencerenin önündeydi ve yaslanmış dışarıyı seyrediyordu.

"Gitmiş," dedim. "Burada değil."

"Kendi başına yapmaya kalkışmak yerine doğrudan bize gelmeliydin Luxuria!" diye gürledi Leonard.

"Doğru söylediğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Lorenzo. Ona dönüp bilemezsiniz demek istedim ama onlarla atışmak başkaydı onlara saldırmak başka. Lorenzo ile yeterince zıtlaşıyorduk bütün öfkesini üzerime çekersem beni buradan gönderebilirdi ve daha kötüsü beni evlendirebilirdi.

Yavaş yavaş ona döndüm. Ayak uçlarımdan yükseldim. Kulağına doğru fısıldadım. "Subayların masasındaki sarışın olan, mavi çiçekli vazonun önünde oturuyor. Ve aptal; vampirler insanlardan daha iyi duyabiliyor. Hemen hareket etmeyin, doğru anı bekleyin." Yeniden doğruldum. Onun koluna girip sanki ağabeyimle sarılıyormuşum gibi başımı göğsüne yasladım. Müzik sesi yeterince yüksekti, bağırmadığınız sürece duramazlar diye düşünüyordum ama bu bilgiyi henüz teyit edememiştim.

"Başka?" diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Leydinin oğlu. O gitmiş."

"Başka?"

Pencerenin yansımasından beni izleyen simsiyah gözleri gördüm. O bir saniyelik yansımanın üzerindeki karşılaşma bile kan akışımı hareket geçirdi. Avuçlarımın ısırdığını hissettim. İhtiyaçla derin bir nefes aldım.

"Başka kimse yok."

Sidra Dekalton bana bakacak şekilde pencereye yaslandı, dudağı kıvrıldı ve meydan okurcasına kadehi önce bana doğru kaldırdı sonra dudaklarına götürüp şarabını içti.

Belli ki fısıltıları da duyabiliyorlardı.

Lennie beni arabaya bindirip eve tek başıma gönderdi ama bizi takip eden iki araba daha vardı. Sonrasında olanları ancak yarın öğrenecektim. İlgim ve merakım kalmamıştı. Sadece aklıma geldikçe göğsümü şişiren biri vardı. Heyecan vericiydi ve uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Hiçbir şeyin benim olmasını bu kadar arzu etmemiştim.

Sen benimsin Kont Dekalton, belki de ilk avım sensin.

O gece yatağa girdiğimde yorgunluk ve heyecan üzerimdeydi. Yıkandıktan sonra iç çamaşırlarımla örtülerin içine girip gerinerek dönüp durmuştum. Uykuya dalmamıştım da uyku beni elini uzatıp kollarının arasına çekmişti. Kolları güçlüydü. Kalçalarımın üzerindeydi. Benimle birlikte örtünün içindeydi. Parmakları omurgamdan aşağıya doğru kayarken derin derin iç çekiyordum. Yatağın üzerindeki hareketlilikle doğruldum, simsiyah gözleri oradaydı.

Dizinin birini yatağın üzerine bastırmış bana bakacağı şekilde eğilmişti. Korkmam, belki çığlık atman gerekiyordu ama sadece büyük bir heyecan var karşı konulamaz bir arzu duyuyordum.

Daha çok yaklaştı, nefesini, yüzüme vuran soluğunun nefis kokusunu alabiliyordum. Uzuvlarımın her bir köşesinde ilk kez bu kadar canlı bir uyuşma hissettim. Uyluklarımın sızladığını. Kalp atışlarımın hızlandığını.

"Demek sen küçük bir canavarsın," diye fısıldadı. Yüzünde eğlendiğini gizlemeyen gölgeli bir gülümseme vardı.

"Sen de büyük canavarsın," diye karşılık verdim.

"Ben senin kadar acımasız değilim Luxuria," daha çok gülümsedi. "Nasıl uyuduğuna bir bak." Örtüyü üzerimden çekmeye başladı, saten örtü sadece iç çamaşırlarımın üzerimde olduğu çıplak tenimde kolaylıkla kaymaya başladı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Örtü göbek deliğimin altında durdu, işaret parmağı kalbimin üzerine dokundu.

"Korkuyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Parmağı göğsümün ortasından tenimin üzerinde saten bir çarşaf gibi hareket etmeye başladı. Karnıma indiğinde nefesimi tutmak istedim. Göbek deliğimin etrafında iki kez bir daire çizdi, oradan aşağıya inerken kendimi tutamayarak derin bir soluk aldım.

"Daha yakından bakmamda bir sakınca var mı?" diye sordu örtünün ucunu tutuyordu.

Hiçbir sakınca yok.

Olmalıysa da yok.

Başımı iki yana salladım.

Örtüyü aşağıya indirdi, soğuk hava üzerime çullandı ama irkilemeyecek kadar yanıyordu tenim. Neredeyse alev alacağımı düşündüm. Saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tararken ayağa kalktı. İçgüdüsel bir şekilde bacaklarımı kendime doğru çekip birbirine bastırdım.

"Bunu yapmamalısın," dedi. Yatağın ayak ucunda durdu, uzanıp ayak bileğimi yakaladı. Dokunduğu zaman irkildim, kolayca ayağımdan beni çektiğinde başım yastıktan aşağı düştü. Kalbim daha hızlanmaya başladı. Ondan korkmalıydım ama aklımdan geçen tek şey daha fazla dokunmasaydı. Aklımdan geçen tek şey o saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırabilmekti. Üzerindeki gömleği çıkarabilmek.

Dudaklarını ayak bileğimin üzerinde hissettim. Parmakları bacaklarımın üzerinde dolaşıyordu. Sadece tavana bakıyordum ve kıvranmamak için kendimi zor tutuyordum. Biraz sonra içeriye biri girebilirdi ama bunun bile önemi yoktu. Dudakları yukarıya doğru tırmandı, bacağımın iç kısmında dilini dolaştırdı. Daha yukarıya çıkması için kendimi ona doğru bastırdım. Bacaklarımı iki yana açtı, doğruldu ve bana baktı. Ağzını açtı, dişlerini gösterdi, bacaklarıma doğru sapladı.

Nefes nefese gözlerimi açtım. Saçlarım terden yastığa yapışmıştı. Kalbim çıkacakmış gibi hissediyordum. Gözlerim etrafta dolaştı. Hiçkimse yoktu. Odada tek başımaydım. Ellerim iki yanımda açılmış, bacaklarım birbirine yapışmıştı.

Örtü üzerimde değil, yerde, düşmüş gibi değil de biri tarafından fırlatılmış gibi kapalı pencerenin önündeydi.

|Bölüm sonu!

İlk kez bu kadar dönem sahnesi yazıyorum sanırım, aşırı aşırı severim normalde ama hiç yazmamıştım o yüzden benim için ekstra istekli olduğum birkaç bölüm olacak.

Luxuria ve Sidra'nın geçmişini biraz öğrendikten sonra günümüze, kaldığımız yere döneceğiz ama o ikisi arasında olup biteni bu şekilde okumanız daha sağlıklı. Hem sürekli sen bana şunu yapmıştınlar yazmak zorunda kalmam ben onların imâlarından anlamış olursunuz...

Daha bir şey görmediniz sayılır ama Lux ve Sidra hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kıyaslama yapmadan okursanız hepiniz için daha keyif verici olur bence...

Çoğunuzun bildiği gibi şu an başka bir serimi baskıya hazırlıyorum aynı anda dört kitabı hazırladığım için inanılmaz yoğun ve yorucu oluyor, o seri için bu hikayeye ara vermiştim zaten şimdi işlerimi yarıladığım için ve siz de her hafta atmasan da olur dediğiniz için sezona başladım.

Yeni bölüm ne zaman gelir bilmiyorum, elim müsait oldukça yazıyorum inanın, bu süreçte birbirimize yardımcı olursak sevinirim...

Şimdilik benden bu kadar, profilimde baskıya hazırladığım GECENİN HİKAYESİ serisi de yayımlanmış halde. Dört kitabın tümünü paylaşıyorum, onu da okuyabilirsiniz.

Öpücükler!

Instagram: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

Bu arada LÜTFEN TİKTOK eşitlerinize bu tagi kullanın ya da beni etiketleyin çünkü videoları izlemeyi aşırı seviyorum ve bu bölümü yazmamdaki en büyük motivasyon orada denk geldiğim bir videoydu HSJSJSJSJSA

Emeklerinize sağlık, bb

21. BÖLÜM: L. COR VICTORIAM

Herkese merhaba ve keyifli okumalar!

Yıldızımızı parlatmayı unutmayın

NP: Danon Hill, She Come Along

"Tehlikeli olabileceklerini bana niçin anlatmadın? Beni niçin uyarmadın? Hanımlar kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyor çünkü böyle şeyleri anlatan romanlar okuyorlar." —Tom Hardy

**

Mum ışığı bende bıraktığı izlere yeterince adil davranmamıştı. Gün ışıdığında, yorgun gözlerimle, pencerenin önünde çıplak bacağıma baktım. Yukarıda, baldırımın iç kısmında henüz taze olan diş izleri açıkça belli oluyordu. Parmağımın ucunu oraya dokundurmak bile yanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. O izlere bakarken onun karanlık gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Pencerenin önünden uçan yarasalar bu hissi iyiden iyiye artırınca eteğimi hırsla aşağı indirdim.

Bundan kimsenin bilhassa ağabeylerimin haberi olmamalıydı. Aksi takdirde başıma gelecekleri hayal dahi edemezdim. Ancak daha mühim olanının hançerimi bir an evvel bilemem olduğunu düşünüyordum. Bir dahaki sefere hazırlıksız yakalanmamalıydım. Bir kuş gibi pencereme tünediğinde ona benim hiç de sıradan bir kuş olmadığımı göstermeliydim. Kalbim nasıl da deli gibi atıyordu böyle, en fenası da bu atışların korkudan değil heyecandan olmasıydı. Yeterince talihsiz değilmişim gibi geceyi kalbine örtmüş bir yaratığa kaptıracaktım aklımı.

Gece vakti el etek çekildiğinde, babam purosunu bitirip horlamaya başladığında ve aptal ağabeylerim evden sıvışıp babamın asla onaylamadığı elden düşme köhne yerlerdeki ucuz partilere kaçtığında bir mum alıp aşağıya doğru sürüdüm eteklerimi. Köşkten çıkıp herkesin ne denli uğursuz olduğunu bağırdığı taştan kuyunun yanından dolandım. Soğuk ve sisli gecenin ortasında ahırın yanından

geçerken atlar ne yaptığımı anlamış gibi çırpındılar. Kimseyi uyandırmamak için eğilerek daha hızlı yürümeye başladım. Geceleri buralara Vaha bekçilik ediyordu, ona yakalanmam dert değildi ama yapmak istediğim şeye karşı çıkacağından da bir hayli emindim. Köşkün arka tarafından dolanırken kulağıma ilişen bir ses beni olduğum yere çivilemişti. Rüzgar bir anda üzerime hücum etmiş ve sanki hayaletler koşturmaya başlamış gibi saçlarımı geriye doğru savurmuştu. Başımı yukarıya doğru, sesin geldiği yana kaldırdım. Üst kattaki odamın penceresinin ahşap çıkıntısına asılı bir şey kaşlarımı çatmama neden oldu.

Bir rüzgar çanı. Küçük zilleri hoyratlaşan rüzgarla birbirlerini dövüyordu. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordum ama içgüdülerim bana karanlık ellerin karanlık işaretleri olduğunu söylüyordu.

Tepeden aşağı inmek için ürperti içinde taşlık merdivenlere doğru yürümeye devam ettim. Ahşap bir kapıyla yığıntı bir kulübe izlenimi veren tünelin anahtarı sadece büyük ağabeyimde vardı ama kapıları çekiştirince aşağıda açılan boşluktan içeriye sığabiliyordum. Çocukluğum kasabanın içinde dolanan bu yeraltı şehrinde geçmişti. Atalarım burayı yaşayacak şekilde inşaa etse de artık sadece karanlık varlıkların zindanı olarak kullanılıyordu bu yüzden girmem uzun zamandır yasaktı. Yerde sürünerek içeriye girdiğimde ahşap kapı birbirine çarparak gürültü yaptı, mum ışığının bile aydınlatamadığı karanlık tünelde bir nefes sesi zincirlerin çarpma sesiyle yoğunlaştı.

Derimin altında kaynayan kanım şaha kalkmış geri dönmemi söylüyordu. Dışarıdaki rüzgarın uğultusu, uğursuz kuyunun içinden gelen ürperti, gece ayazı... hepsi geri dönmemi söylüyordu. Ama aklım bu tünelden aşağıya inmezsem her zaman kaçmak zorunda olacağımı, her zaman kenarda kalmak zorunda olacağımı biliyordu. Dizginlerimi salıp yavaş yavaş ilerlemeye koyuldum. Esen rüzgardan titreyen mum ışığının etrafına elimi koruyucu bir kalkan yapmıştım. Karanlıkla aramdaki tek şey her an sönebilecek olan bu cılız ışıktı. Yeraltı şehrinin sahipleri vardı de beni kolluyorlardı sanki, yürümeye devam ettikçe rüzgarın sesi iyiden iyiye kesildi. Karanlık sakinleşti, parmaklıklara yaklaştığımda omurgamdaki ürperti bile dindi. Sağlamlığından emin olmadığım kafesin karşısında durdum ve gözlerine baktım.

"Luxuria," dedi neredeyse kurumuş bedeninin altından Arthur. Sarı saçları kül gibi solmuştu. Kötü mum ışığı bile ne kadar bitik halde

olduğunu ortaya seriyordu. Onu iki yıl önce buraya getirmişlerdi, vampir olduğu ortaya dökülmeden önce iyi bir müzisyen ve baloların vazgeçilmez şairiydi.

"Merhaba," diye fısıldadım. "İyi görünmüyorsun." İki kez dans etmiştik ve diğer erkeklere nispeten onunla bir uyum içerisinde olduğumuzu düşünmüştüm. Benim için yazdığı şiirler her zaman en iyileri olmuştu ve müziğimi bir ilahi dinler gibi sessizlikte saygı duymuştu. Bu halde olması iç karartıcıydı.

"Kalbime bir kazık sapla Luxuria," dedi. "Bu azaba son ver." Ağabeylerim onun kalbine bir kazık saplamak yerine buraya kilitlemişti. Bunu bir onur meselesi olarak gördüklerinden değil, bir kez olsun kafaları çalıştığı için ondan bilgi almaya çalışıyorlardı. Vampirler bunca yılın sonunda bile tozlanmış raflardaki kitapların arasına gömülü sırlar gibiydi.

"Üzgünüm," diye dudaklarımı sarkıttım. "Sana bir şey getirdim." Belimdeki kuşağa sıkıştırdığım küçük koku şişesini çıkardım. Ne yaptığımı düşünmek için kendime zaman tanımamıştım, parmaklıkların aşağısına eğilip şişeyi ayaklarının dibine bırakarak birkaç adım geri çekildim. Sendeleyerek şişeye uzandı. Harekeleri mezardan çıkmış bir adamı anımsatıyordu. Yavaş ve her yanı kırılmış gibi bölük bölüktü.

"Kan..." dedi dehşete kapılmış bir şekilde. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sadece yardım etmek istedim."

"Ah, Luxuria." Şişenin ahşap tıpasını açıp bir kerede dudaklarından aşağıya döktü. Morarmış dudakları birkaç damla kanla bile hemen olması gereken canlı görüntüsüne kavuştu. Gözlerine bile yaşam belirtisi geldi. Şişeyi avucunda sıkı sıkı tutarak gözlerini kapattı. Yeniden açtığında eskisi kadar neredeyse eskisi kadar iyi görünüyordu.

"Sana her zaman tapınmak istemiştim ama şimdi bin yıllık kölen olmayı diliyorum." Parmakları bana daha yakın olmak ister gibi uzanıp parmaklıkları sıktı. Bir an onları aşabileceğinden çekindim ama belli etmemek için gülümsemeyi becerebildim. Sözlerine memnun olmuştum, ben de buna yakın bir şey istiyordum.

"Beni buradan çıkaracak mısın?" diye sordu.

"Bunu nasıl söylersin!" dedim alınmış bir şekilde. "Ağabeylerimi tanımıyor musun? Bana yapacaklarını, beni hiç mi düşünmüyorsun?"

Ağlamaklı bir şekilde başımı salladım. "Buraya gelmek için bile bütün hayatımı riske attım. Beni yakalarlarsa yapacaklarını düşünmeyi istemem. Bilhassa sana verdiğim o şişeyi görürlerse. Beni meydana dizdikleri bir odun yığınında yakarlar!" Kirpiklerimdeki yaşları silip tuttuğum nefesimle kalp atışlarımı hızlandırdım.

"Seni korurum!" dedi. "Hepsinden korurum."

"Yapamazsın bayım! Keşke bu söylediğin mümkün olsa. Bilhassa bu günlerde beni kimse koruyamaz. Kaçıp gitmeliyim buradan. Ailemin yaptıkları yüzünden geceye gizlenenler peşime düştü. Bir sonraki sabahı göreceğimden bile emin değilim artık. Oysa ben ailem gibi düşünmüyorum bile, düşünmediğimi biliyorlar ya gizlenenler öldürmese onlar alacak canımı."

"Luxuria, neler söylüyorsun?" dedi endişeye kapılmış şekilde. "Kim senin peşinde?"

"Ne önemi var?" diye soludum elimi yüzüme bastırarak. "Talihime küsmek de fayda değil artık. Kabullendim. Hem sen kendini düşün. Keşke daha fazlasını yapabilme kuvvetim olsa, kalbim biliyor ya bir gün tutmazdım seni orada."

"Tatlı, iyi Luxuria'm," diye mırıldandı. "Sana daha fazla şiir yazmalıydım."

"Ben öldükten sonra mezarıma fısıldarsın," diye yakardım. "Hem şiir en çok ölüme yakışmaz mı?"

"Nasıl sözler bunlar, neden böyle umutsuz konuşuyorsun?"

"Geceye gizlenenler kasabaya geldi. Öyle kalabalıklar ki. Ağabeylerim yüzünden etrafımızda dolaşıyorlar. Bakire kızları ne çok sevdiğini söylüyorlar. Daha dün bir tanesi odama kadar tırmandı. Dadım gelmese beni öldüreceğinden, daha kötülerini yapacağından korkuyorum." Parmaklıklara yaklaştım. "Kimsenin umurunda değilim ki, kendimi nasıl koruyayım?"

"Sana bir şey yaptı mı?" dedi öfkeyle.

"Az daha yapacaktı ama dadım geldi, korkmuş olmalı sesten hemen kaçtı. Ama biliyorum yine gelecek. Uyku tutmuyor. Ben de buraya kaçtım. Sen ne iyi dostluk ediyordun bana. Kimsem kalmadı. Keşke onalardan kendimi koruyabilecek olsam ama ben ne yapabilirim ki?"

"Beni dinle Luxuria," dedi parmaklıkları daha sıkı sıkı tutup hiddetle. "Sana söyleyeceğimi kimseye söylememelisin. Anladın mı? Sadece kendini korumalısın?"

Hevesle gözlerimi kırpıştırdım. "Yoksa bana güvenmiyor musun? Buraya gelerek neleri tehlikeye atmışken hem de."

"Hayır. Hayır. Sana değil. Ağabeylerine. Onların bilmemesi lazım."

"Ah, elimde olsa onları kendim öldürürdüm. Herkesten daha çok kötülük ediyorlar bana. Şu halime bak. Öleyim ya da biriyle evleneyim diye gözümün içine bakıyorlar. Korkuyorum Arthur, öyle çok korkuyorum ki."

"Gümüş suyu," diye fısıldadı başkası duyabilirmiş gibi. "Vampirler gümüş suyunun kokusunu alamıyor. Gümüş suyu içmelisin, eğer sana dokunacak olurlarsa ölürler. Bir damlası bile onları kurutmaya yeter. Güneşe yaklaşmış gibi yanarlar."

Dünyadaki en tehlikeli şey tehlikeli görünmeyen şeydir, kimse ondan şüphe duymaz.

"Arthur," dedim minnetle. "Sana nasın minnettarım bilemezsin. Eğer doğruysa bu dediğin kurtuldum demek, kimse bana saldıramaz!"

"Bu sır olmalı, Luxuria. Kimse bilmemeli."

"Yemin ediyorum!" dedim içtenlikle. "Başka kimseye söylemeyeceğim. Kimsenin zarar görmesini istemem. Ben sadece kendimi kurtarmak istiyorum." Ve onları kendi ellerimle öldürmek istiyorum. Elbette başkasına söylemeyecektim. "Şimdi gitmem lazım, fırsatımı bulduğumda yine geleceğim. Yemin ederim burada ölmene izin vermeyeceğim."

"Bekleyeceğim," dedi aheste bir arzuyla.

Neredeyse bitmek üzere olan mumu söndürüp karanlığın içinde gerisin geriye koşmaya başladım. Ahşap kapıyı zorlayıp altından geçip çıktım. Gözlerim tepenin etrafında dolaştı, burada insan her an izleniyormuş gibi hissederdi, hayaletler ağaçların ardına saklanıp alay ederdi ama bu gece bambaşka bir tereddütüm vardı. Yeniden ziyaret edeceğine inanıyordum ve içten içe bunu umuyordum. Ancak madencilere gün doğmadan önce gidemezdim ve başka bir yerden de gümüş suyu bulamazdım. Yine hazırlıksız yakalanacak olmaktan rahatsızlanıyordum. Çünkü yemin ediyorum bir sonraki iz onun üzerinde kalacaktı ve bizzat yaptığıma emin olacaktım.

Ne yazık ki asılsız, beyhude bir endişeymiş benimki. Birlikte geldiği dostları da kontun kendisi de bir daha gözükmedi. Kasabada izlerine rastlanmadı. Söylenene göre denizin ötesine, asya kıtasına doğru sürmüşler atlarını. Kimileri onun KAZIKLI olduğunu söylüyordu ve

tahtını almak için geri döndüğünü söylüyordu. Bazıları da onların bir savaşta öldüğünü düşünüyorlardı. Haftalarca izlerini kovaladım ama söylentiler ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Pencereme astığı rüzgar çanı ve nedenini anlamadığım şekilde kırık kalbimle kaldım.

Onu tekrar gördüğümde bir yıl geçmiş ve çok şey değişmişti ama o ilk gördüğüm haliyle tıpatıp aynıydı.

Hava fırtına bulutlarıyla çevriliydi. Yağmur büyük çerçeveli geniş pencereleri adeta dövüyordu. Köşkün kapıları sürgülense de yatağıma uzandığımda bile duvarların inleyişini duyabiliyordum. Gök gürültüsü içtiğim sakinleştirici çaylara rağmen uyumama mani oluyordu. Korku doluydum. Her zaman korkularla doluydum ama onları inkar eder ve üzerine doğru yürürdüm. Bu gecede başka bir şey vardı. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp pencereye doğru yürüdüm. Perdeleri ikiye ayırarak çakan bir şimşekle göz göze geldim. Mavi ışık gecenin üzerine bir anlığına örtünüp beni geriye savurdu. Yeniden yanaştığımda pencerenin kenarında aşınmış rüzgar çanını bulamadım. Ahşap pencerenin süngüsünü indirip kanatlı pencereyi ileriye doğru ittim. Rüzgarın şiddetiyle çarptığında kalbim bangır bangır atmaya başladı. Camdan aşağıya sarktığımda yere düşen rüzgar çanının paramparça olduğunu gördüm, yıllardır bu uğursuz tepedeki tüm işaretleri yok sayan zihnim bana bunun bir çağrı olduğunu fısıldadı.

Köşkün kapıları bangır bangır çaldığında neredeyse yerimden hoplamıştım. Pencereleri kendime doğru çekip zorlukla süngüsünü yerine yerleştirdim. Saat gece yarısını geçmişti, kapıyı bu şekilde çalan ya canına susamıştı ya da sersem ağabeylerimden biri her zamankinden daha çok içmişti. Üzerime mavi çizgili gündelik elbisemi geçirip hala çalan kapıya gitmek için merdivenlerden aşağıya indim. Mum ışıklarıyla aydınlatılmış köşke tamamıyla boş ve fazlasıyla büyüktü.

"Kahrolası dadı!" diye söylendim. "Bu aptal kızlar da nerede." Hiçbir yerden çıt çıkmıyordu, gök gürlermeleri duvardan duvara atlılar gibi koşturuyordu. Ana salonun bu kısmında soğuk iyiden iyiye kendini hissettiriyordu. Yerimde hareket etmek için kıvranarak kapıya ulaştım. Bu zamana dek bilhassa bu saatlerde kapımızı herhangi bir yabancı çalmamıştı kaldı ki çalamazdı da bu yüzden kapıyı açtığımda Leonard ama kuvvetli ihtimalle Lennie'nin yüzünü görmeyi bekliyordum.

Oysa karşımdaki gözler geceden daha karanlıktı. Ve hemen yanında tanıdığım bir yüz olan Vaha'nın kahverengi gözleri vardı. Kont Dekatlon ona yaslanmış, ayakta duramıyor gibi görünüyordu. Bir açıklama beklentisiyle Vaha'ya döndüm.

"Yardım etmelisin Luxuria," dedi soluk soluğa. İkisinin de nefesi burnundan zar zor tütüyordu. Göğüsleri şiddetle inip kalkıyordu ve baştan aşağı sırılsıklam olmuşlardı.

"Daha ziyade açıklamalısın," dedim kapı eşeğinden. Gözleri bir açılıp bir kapanan Kont Dekalton'a baktım. Islak saçları alnına yapışmıştı ve anlamadığım bir güdü onları gözlerinin üzerinden çekmemi istedi.

"Arabasının tekeri kırılmış, atları fırtınadan korkmuş olmalı kayışları koparıp kaçmışlar. Adamcağız saatlerdir fırtınanın altında kalmış. Gözlerini açamıyor. Yardım et de içeriye taşıyalım." Vaha'nın bir hayli endişeli hali bana yaklaşamadı bile yine de iştahlı bir merakla kenara çekilip içeriye girmelerine izin verdim. Elbette taşımasına yardım edemezdim.

"Baban evde mi?" diye sordu Vaha sendeleyerek şöminenin neredeyse söndüğü oturma salonuna geçerken. Kapıyı kapatıp yeniden kilitledim, peşlerinden düşünceli bir şekilde takip ederken "Değil," diye yanıtladım.

Ne büyük gece ama. Evde hiçkimse yok ve sen başına büyük bir ödül koyduğum avımı ayaklarıyla bana getiriyorsun.

Vaha onu şöminenin karşısındaki kanepeye bıraktı. Başını kanepenin arkasına düşürüp kapalı gözleriyle yarı baygın görünüyordu. Saf, aptal kardeşim kendi haline bakmadan gidip şömineye biraz daha odun atmaya koyuldu.

"Bırak," dedim. "Git de üzerini değiştir. Gerçekten hasta olacaksın. Ona da bir şeyler getir. Biraz da sıcak çay bul. Şömineye ben odun atarım."

Bana bakıp söylediklerimi aklından geçirdi, beni burada onunla yalnız bırakıp bırakmamakta tereddüt ettiği ortadaydı. Gözleri kanepede uyuyor gibi gören konta kaydı ve sanırım ikna oldu.

"Sıçana benziyorsun," dedim. "Git hadi."

"Hemen dönerim." Üzerinden akan sular ve çamurlu çizmeleri yerleri mahvederken koşturarak arka tarafa doğru gitti. Söylediğim gibi eğilip şömineye biraz daha odun attım ve harlanması için demir

çubukla karıştırmaya koyuldum. Közlerin yarattığı sıcaklık bile yüzüme vuruyor ve sıcacık hissetmeme neden oluyordu.

"Numara yapmanıza gerek yok Kont," diye seslendim ona doğru dönmeden. "Hastalanmayacağınızı ikimiz de biliyoruz." Demirler büyük bir odun kütüğünü geriye doğru ittirip nasıl alev aldığını seyrettim. Demiri elimden bırakmadan eğildiğim yerden kalktım, döndüğümde onu tam karşımda, neredeyse burnumun dibinde buldum.

"Kalp atışlarını hızlandırmayı umuyordum ama kalbinin sesini duymuyorum bile," diye fısıldadı. Ses tonu onu gördüğüm ilk gece bana ne yaptıysa aynı etkiyi yaratmıştı, belki daha fazlasını bile. Zengin ve pürüzsüzdü. Kulağa kadife bir his veriyordu. Ama kalbim arzu ettiği gibi atamazdı, bir daha hazırlıksız yakalanmamak için dağın eteklerindeki nadide bir bitkinin çayını içiyordum, yalnızca uyumama yardımcı olmuyordu aynı zamanda kalp atışlarımı yavaşlatıyordu. Bir ölününki kadar.

Çünkü sizinle bir daha karşılaşacağımı biliyordum Kont Dekoltan ve bu defa eşit olacaktık.

Çıplak ayaklarım yüzünden burnum göğüs hizasına geliyordu. Islak gömleğinin altından belli olan güçlü göğsünden yukarıya doğru başımı yavaş yavaş kaldırdım. Başka bir yüzyıla ait gibi olan saçları kara, badem gibi olan gözlerinin üzerine düşmüş, yetmemiş benim üzerime su akıtıyordu. Kare şekilde özenle oyulduğunu düşündüğüm çenesinden yukarıya, hafif aralık ağzına baktım. Mükemmel bir yüzü vardı.

"Ben de ikinci kez karşılaştığımızda kalbine bir hançer saplamayı umuyordum." Sesimi de bakışlarım gibi soğuk tutmayı başarmıştım ve kalbimin dizginleri yerindeydi ama ikimizin arasında fırtınalı bulutların dolaştığını hissetmeye engel olamamıştım. Bütün süngülerin yerinde olduğuna emindim ama sanki hepsi açılmıştı ve her yerden içeriye ikimiz dışındaki her şeyi savuran bir rüzgar hücum etmişti.

"Arzularınızın bundan daha derin olduğuna dair canım pahasına bahse girerim." Bir adım geriye çekilip beni daha iyi görebilmek başını eğdi. Karanlığın içinde daha önce kimsenin görmesine izin vermediğim halimle karşısında duruyordum. Uzun saçlarım kalçalarıma kadar dökülüyordu ve üzerimde olabilecek en sade elbiselerden biri vardı. Yine de bana kendimi daha önce kimsenin, şairlerin, lordların ve hatta

bir prensin bile hissettiremediği kadar güçlü hissettiriyordu. Gözlerinde şehvetli bir şey vardı ve benim kanımdaki gümüş suyu kadar tehlikeliydi.

"Canınızın bu topraklarda bir kıymeti yok, Kont." Ellerimi arkamda kenetleyip tatlı tatlı gülümsedim. "Vaat edecek daha kıymetli bir şeye sahipseniz seve seve sizinle bahse tutuşurum."

"Sen ne vaat edeceksin?" diye sordu o karanlık pürüzsüz sesiyle. Daha önce kimsenin karşısında yutkunma isteği duymamıştım.

"Belli ki istediğiniz bir şey var." Sakince yanından yürüyüp pencerenin kenarında durdum. Yaslanıp döndüğümde "Sahi neden buradasınız?" diye sordum içten bir merakla. Sahi nerelerdeydiniz? Bir tahta oturmuş gibi görünmüyordu ya da bir savaşta ölmüş gibi.

"Sıcak bir çay ve kalacak bir yer dışında arzum yok hanımefendi." Hafifçe eğilip elini karnının hizasına getirerek selam verdi. Başka adamlarda oldukça kasıntı duran bu hareket beni eğlendirmişti. "Geniş bir aileniz olduğunu anımsıyorum. Hatalı mıyım?" Doğrulup bu defa merakla sorusunu sordu.

"Babam metresinin yanına gitti, güneş doğmadan on dakika önce gelir. Küçük ağabeyim kim bilir hangi keşmekeşin içinde sızana kadar içiyor olmalı. Ortanca ağabeyim kumar oynuyor. Büyük olan da karısının ölen ninesinin cenazesi için uzaklarda."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu koca malikanede tek başına mı kalıyorsun?"

"Dadım var, uykusu bir domuzun uykusu kadar ağırdır."

Bu söylediğim onu güldürdü. Gülüşü sesinin aksine pürüzlü ve gizemliydi. Parmaklarımı kenetlememe ve kıvranma isteğime neden oluyordu. Okuduğum edepsiz romanlardaki kızlar gibi hissediyordum. Şehveti severdim ama bunu bana bakan gözlerde görmeye alışkındım, benim gözlerimi parlatmaları hoşuma gitmemişti ki bunun göründüğüne de neredeyse emindim.

"Neden uyanıksın?" diye sordu, şu anda önemli olan tek şey buymuş gibi. Gözleri parlamıştı ama bunun açık açık ne olduğunu kestiremiyordum. Bana başkalarının baktığı gibi bakmıyordu belki de en büyük nedeni buydu.

Bana bakmıyordu.

"Günün en sevdiğim saatleri," diye itiraf ettim kendimden beklemediğim bir dürüstlükle ki bu konuşmanın başından beri söylediğim her şeyin gerçekten doğru olduğunu fark edince irkildim.

En son ne zaman insanlarla yalan söylemeden konuştuğumu anımsamıyordum bile.

"Neden?" Kaşlarını çattı ve anlamaya çalışır gibi başını yana yatırdı.

Biraz önce anlatmıştım halbuki. Herkesin evi terk ettiği, uyuduğu bu saatler benim kendim olabildiğim tek saatler. Güneş doğana kadar eve bir ordu da doldursam kimsenin haberi olmaz. Çıkıp gittiğimde ve saatlerce dönmediğimde haberleri olmaz. Hiç olmadı. Kimse bana ne yapacağımı söylemez. Kimse ne yaptığımı bilmez. Kimseyi memnun etmek için uğraşmam gerekmez. Kimseye gülümsemek zorunda kalmam. Kendim olabilirim.

"Avlanacak çok şey var," dedim hala beklediğini fark ettiğimde.

"İnsanlar yalan söylerken nabızları hızlanır," dedi. "Kalp atışları çok şeyi ele verir ama senin kalp atışlarını kestirmek güç. Doğruyu mu söylüyorsun Luxuria?" Bana doğru yanaştığını karşımda durana kadar fark etmedim. Gözleri konuşurken beni ele geçiriyordu. Vampirlere özgü etki altına yeteceğinden değil çünkü her gün gümüş suyu içiyordum ve beni etkileyemeyeceğini öğrenmiştim. O geceden sonra çok şey değişmişti ve çok şey öğrenmiştim. Ama beni etki altına alması için herhangi bir şey yapmasına gerek olmadığını şimdi fark ediyordum.

"Bilemezsiniz Kont Dekatlon," diye fısıldadım. Onunla burada yalnız olduğumu ve bundan kimsenin haberi olmadığını fark etmek farklı türde bir heyecanın damarlarıma sızmasına neden oldu.

Ellerini iki yanımdan üzerine yaslandığım pencere çıkıntısına yasladı. Yine çok yakınımdaydı. "Korkuyor musun?" diye sordu bu defa. Kıpırdamıyor ve benim de hareket etmeme olanak sağlamıyordu. Parmak uçlarımı uyuşturan etkisi karşısında gözlerimi onun gözlerinden alamıyordum. Ve dudakları... onları yeniden üzerimde hissedebiliyordum.

"Onu da bilemezsin Sidra."

Dudağı hafifçe kıvrıldı, göz temasımızı bir an olsun kesmiyordu ve bir şekilde daha da yoğunlaştırmayı başardı. Ateşin o kadar yükseldiğini sanmıyordum ama içerisi yangın yeriydi.

"Beni neden ele vermedin?" diye sordu.

Omuz silktim, bakışlarına ona yakın bir delicilikte karşılık verdiğimi düşünüyordum. Konuşurken nefesim yüzüne çarpıyordu. "Sen neden

beni ele vermedin?" İlk karşılaştığımız gece, baloda ne yapabildiğimi anlamıştı. Ve gece yatağıma sızdığında benden itirafımı da almıştı. Başka bir vampir bunu bilse şu an nefes almıyor olurdum, bütün ailem çoktan katledilmiş olurdu.

"Tadını merak ettim." Bunu söylerken hiç düşünmemiş, tereddüt etmemiş veya çekinmemişti. Bu cüretinin içimde yarattığı sıcak hissi çözümlemekle vakit kaybedemezdim. Yoğunluğu benden baskındı ve bunu her kıvrımımda her saniye daha şiddetli hissediyordum.

Uff.

"Bu gece kapıma dayanmanın sebebi de bu mu?" diye soludum. Araba hikayesine kanmamıştım, Vaha'yı kandırmak hiç de zor değildi çünkü defalarca yapmıştım. Kaldı ki kilo metreleri aşmak onlar gibi yaratıklar için işten değildi. "Sen korkmuyor musun?" diye ekledim.

"Hayır," dedi ciddiyetle ve rahatsız olmuş gibi. "Bu defa merak değildi Bayan Victoriam. Damağımda kaldı ki bu çok kötü bir şey." Hafifçe kaşlarını çattı ve gözlerini tüm yüzümde gezdirmeye başladı. Neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

***Ad Victoriam.* Ona soyadımı söylemediğime son derece emindim. Kullanmayı pek de sevmezdim bu yüzden hitap şeklinden hoşlanmamıştım.**

"Bana ne yapmayı düşünüyorsunuz Kont?"

"Çok şey yapmayı umuyorum." Derin bir nefes almak istememe neden olan uyarısı hiç de hafife alınacak türden değildi. "Nasıl anladın?" diye devam etti. "Benim ne olduğumu?"

"Neden kendimi ele vereyim?" Tek kaşımı kaldırarak meydan okudum.

"Çünkü yeni başlıyoruz küçük canavar." Derin ve boğuk bir sesle kulağıma doğru fısıldadı. Kulağımın içine doğru. Bütün varlığımı ürperten bir fısıldayıştı. Neredeyse titreyecektim. "O yüzden söyle bana. Beni ne ele verdi?"

"Seni öldüremeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Hali beni rahatsız etmişti. Sadece bedenimi değil kendime olan güvenimi de tehlikeye atıyordu. İnsanların beni küçümsemesinden hoşlanmazdım, hayatım boyunca buna maruz kalmıştım. Boyun eğmeyeceğim bu küstahlık karşısında ona dokunma, uzaklaşması için göğsünde itme gafletinde bulundum. Yaptığıma saniyesinde pişman olmuştum. Elimi göğsüne bastırdığım an bir his gözlerimizle birlikte çarpıştı. Orada daha önce

midemi bulandıran ama bu defa beslemek istediğim bir açlık gördüm. Elimin altındaki güçlü bedenin üzerinde daha fazla yol kat etme arzum ise beni tamamıyla bozguna uğrattı.

"İstediğin her şeyi yapabileceğini düşünüyorum," dedi elini elimin üzerine bastırarak. "Ki bu da iyi bir şey değil Luxuria." Uyarısı ya da dokunuşu belki de her ikisi karşısında midem kasıldı.

"Bana bakmadın." Sözlerin benim dudaklarımdan çıktığını anladığımda tıpkı onun gibi kaşlarımı çattım. Malikanenin duvarları üzerime geliyordu adeta. Tepetaklak olmak üzere olan bir şeyler olduğunu seziyordum. Yıllardır saçlarımı okşayan köşkün hayaletleri beni uyarıyordu ve kaçmamı söylüyordu. Titreyen mum ışıkları benimle konuştuklarının kanıtıydı. Ama yapamadım.

"Açıkla," dedi resmi bir tonla.

"Kapıdan içeriye girdin ama bana bakmadın, insanlar benim karşımda böyle bir otokontrole sahip değiller," dedim ve uyardım yüzünün aldığı şekle karşılık, "Bu övündüğüm bir şey değil, öylece baktıkları güzel bir resim ve mide bulandırıcı düşüncelerinin yandığı gözlerin esiri olmakla sadece bir ahmak övünebilir. Ama bakarlar, insanlar beni görünce gözlerime takılırlar. Bana bakmadın. Karşına geldiğimde ise." Duraksadım. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Mumlar yeniden titredi ve beni bir kez daha uyardılar. Geriye çekil Luxuria. Bu bir eşikti ve hayatımın geri kalanıyla ilgili ne kadar çok şeyi belirleyeceğinden habersizdim.

"Bana herkesin baktığı gibi bakmadın." Sözlerim çenesinin kasılmasına ve ellerini çekeren benden uzaklaşmasına neden oldu. İçtiğim bitki çayı için her zamankinden daha çok şükrettim, kalp atışlarım hala zayıftı ve dışarıdan destek almasaydım şu an göğsümü terk edip gideceğinden son derece emindim.

"Sana nasıl bakıyorum?" diye boğuk bir sesle ve şehvetle yeniden bir adım yaklaştığında cevap vermeden önce dudaklarımı ıslatmam gerekti, kara gözler bu küçük hareketime doğru takıldı.

Mum ışıkları uyarırcasına bir kez daha titredi. O kadar kuvvetliydi ki bu defa Kont Dekatlon bile bir saniyeliğine duvara vuran gölgelerine doğru baktı. Cevabını isteyen ve cevabını alacağından şüphe duymayan bakışları yeniden beni o boğucu kalkanın içine çekti.

Hep istediğim gibi. "Burada değilmişim gibi bakıyorsun."

Dudaklarını büzüp öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı. Bir şeyi yanlış, çok yanlış anlamışım gibi gülümseyip beni inceledi. Bakışları arkama aldığım saçlarımın açıkta bıraktığı uzun ve ince boynumda daha çok oyalandı. Parmakları çenemi kavradığında dudaklarım aralandı. Gözlerimiz tekrar birbirine kenetlendi.

"Dikkatli ol, Luxuria." Baş parmağı çenemi okşadı ama nezaketten uzak uyarıcı bir dokunuştu. Yine de daha fazlası için beni harekete geçirmişti. "Kalp çalmak isterken kalbinden olabilirsin."

"Sen de öyle," diye mırıldandım. Gözlerindeki iştahı görebiliyordum, gecenin izleri bile beden dilini gizleyemiyordu.

"Benimle oynamak istemezsin." Gülümsedi.

"Sen benimle oynamak istemezsin." Hiç olmadığım kadar ciddiydim.

"Seni kıvrandırmam sadece saniyelerimi alır."

Nefesim kesildi.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama tadı damağında kalan ben değilim." Oturduğum yerden doğruldum, ona daha çok yaklaştım, dudaklarına daha çok yaklaştım. Tutuşu yavaşça gevşedi, parmak uçlarımda uzandım. Gözlerimle ona açık bir davet sundum. Gözlerimle ona meydan okudum. Tutuşu aniden daha sıkı hale geldi. O parmakların her yerde böyle kuvvetli olabileceğini düşünerek yaklaştım.

"Bir canavara böyle yaklaşılmaz," diye uyardı ağzıma bakarak. Gülümsedim ve soluğunun nefes kesici kokusu eşliğinde dudaklarımı onun dudaklarının üzerine bastırdım. Dili alt dudağımın üzerinde dolaştı, dişlerini dudağımın üzerinde belli belirsiz hissettim ama bu sadece saniyeler sürdü. Birden beni iterek geriye çekildi.

"Bu tür bir canavara böyle yaklaşılır," diye gülümsedim.

Kaşlarını çatmış, yüzünde katıksız bir öfke ama daha çok şaşkınlık vuku bulmuştu. Uzun biçimli parmakları yanmaya başlayan dudağına kaydı. "Kahretsin!" diye yarım yamalak sersemce bağırdı. "Dudaklarına ne sürdün!"

"Sadece yaban mersini." Tatlı tatlı gülümseyip yaslandım. "Ben de bir iz bırakırsanız siz de bir iz bırakırım Kont Dekalton." Dilimi hafifçe şaklattım. "Şimdi durumu eşitledik ve unutmayın, bu oyunu başlatan sizdiniz."

Gözlerim daha yeni gelen koridorun ucundaki Vaha'ya takıldı. "Kendi eviniz gibi hissedin lütfen, iyi geceler dilerim."

Doğrulup yanından geçip giderken karanlık ama eğlenceli bakışları üzerimde dolaştı. Başını uyarıcı bir şekilde iki yana salladığını ve "Kalpsiz..." diye dudaklarını kımıldattığını görüp omuz silktim.

Kalpsiz. **Diğer insanlar bana böyle söylüyordu.**

"Atları depoya taşıdım," dedi Vaha. "Her şey yolunda mı?"

"Yatıyorum ben. Misafir odasını gösterirsin, babam geldiğinden benim çıktığımı söyleme. Sen buldun, sen getirdin, sen yerleştirdin."

"Tamam..." diye mırıldandı elinde kuru kıyafetlerle salona doğru giderken. Titreyen mum ışıklarının arasından yukarıya çıkarken sırtımda derin ve delici bakışlarını hissediyordum.

Sersemlemiş ve bir hayli likör tüketmiş gibi hissediyordum. Odama çıkana kadar kendimi kontrol edebildim ama kapıyı üzerime kapattıktan sonra heyecan bütünüyle beni ele geçirmişti. Uzun zaman sonra onu yeniden görmenin nasıl hissettireceğini merak edip duruyordum, sandığımdan daha fazlasını yapmıştı ve o bakışlar... kesinlikle bunun burada bitmediğini söylüyordu. Oyunumuzun devamı için hissettiğim arzu beni gerekenden daha fazla şaşırttı. Sıra ona geçmişti ve bu defa bana ne yapacağını düşündükçe uyumak daha zor hale geliyordu. Kont Dekalton ile aynı çatı altında olduğumu düşünerek elbiseyi üzerimden çıkarmak parmaklarımı titremesine ve buz gibi hissetmeme neden oldu. Dudaklarını hissetmek. Sadece bunu düşünmek bile daha önce hissetmediğim kadar uyarılmama neden oldu. Örtülerin içine girip fırtınanın şiddetine rağmen içim kaynıyormuş gibi hissettim. Ve örtünün altından bana doğru uzanan elleri hayal edip kendi yanaklarımı ateş basmasına neden oldum.

Sabah dadı odama girdiğinde giyinmiş saçlarımı fırçalıyordum. Beni böyle hazır görmek onun tombul yanaklarının gülümsemesine neden oldu.

"Bugün keyifli görünüyorsun çocuğum," dedi. "İyi iyi. Hava insanı mahvediyor. Gülümsemek böyle zamanlarda önemlidir."

"Herkes uyandı mı dadı?" diye sordum omzumdan geriye bıraktığım saçlarımı seyrederken. İşimi bitirmeden önce masamın üzerinde suran gümüş maşrapadan küçük bir bardak gümüş suyu içtim.

"Elbette," dedi yatağımın örtüsünü düzeltmeye başlamıştı. "Babanın bir konuğu var, Kont gelmiş. Kahvaltı için masa neredeyse hazır. Terbiyeli davran."

"Öyle mi?" diye sordum. Demek hala buradaydı. Dudaklarıma zehirli olmayan kırmızı bir renklendirici sürüp parmak ucumla dağıttım. Gümüş özünden özel yaptırdığım kokuyu bilhassa boynuma doğru birkaç kez sıkıp masadan kalktım. Oturağın üzerine bıraktığım mavi ipek eldivenleri parmaklarımdan geçirdim.

"O halde daha fazla kimseyi bekletmeyeyim."

"İyi olur," diye söylendi. "Dur sana bir bakayım." İşini bırakıp yatağın etrafında dolanarak karşıma geçti. "Çok güzel görünüyorsun. Çok güzel bir kadın oldun Luxuria. Artık evlenme zamanın geldi."

"Daha değil." Tuttuğu ellerimi sinirle kendime çektim. "O kadar büyümedim dadı."

"Kendi evinin hanımı olma zamanın geldi."

"Nasıl gelir, yatağımı bile sen topluyorsun hala."

"Öğrenirsin. Kendi evin olduğu zaman yaparsın. Hem densize bak, sana iş yaptıran olacak sanki. Varlıklı ne kadar aile varsa oğlu seni beğeniyor."

"Ben onları beğenmiyorum. Uff. Şöyle söylemesene, sen de mi bıktın benden?" Yüzümü asarak yatağa oturdum.

"Bıkar mıyım hiç? Mutlu olduğunu göreyim istiyorum. Kaç yıl daha ömrüm kaldı." Yanıma yanaşıp sarıldı. Başımı göğsüne yasladım. Saçlarımı okşarken yüzüm gerçekten asıldı. Onu da kaybedersem diye aklım çıktı. Bu kocaman evde, bu dünyada o zaman gerçekten sevgisiz kalacaktım. Sevgiyi değerli bir taş, güzel bir çift söz, güzel bir yüz, iyi bir iş anlaşması ya da iyi planlanmış bir evlilik sanan insanlarla kalacaktım.

"Aman dadı!" diye şikayet ederek ayağa kalktım. "Bugün ağzından uğursuz laflar düşmüyor. İniyorum ben, kimseye böyle konuşma yoksa kovarım seni bu yaşında!"

Benim önümden odadan çıktı, arkasında kalan gülüşünü duydum. O merdivenlerden inerken ben basamaklarından birine oturdum. Gözüme takılan bu yaş da neyin nesiydi? Ne olurdu sanki daha küçük bir ailede doğsaydım? Evin tek kızı değil tek çocuğu olsaydım. Bir kız kardeşim olsaydı. Yakın bir arkadaşım ya da. Aptal oğlanlar bana gördükleri kadar bakmasaydı. Uff. Neydi bu hüzün. Daha önce konuşmuştuk bunu, yeterince iyi rol yaparsam kimse anlamazdı, kimse yakmazdı canımı, kimse ne kadar kıymetsiz olduğumu anlamazdı. İşaret parmaklarımı bükerek yanaklarıma götürdüm. Dudağımın iki

kenarından yukarıya doğru çektim. Aynı şeyi birkaç kez daha yaptım. Gülümse. Gülümse. Gülümse. Gülümsediğin zaman insanlar sadece ne kadar güzel gülümsediğini düşünür.

"Bayan Kallisto, beni mi bekliyordunuz?" Birden duyduğum sesle gülümsemek kontrol edemeyip kaşlarımı çattım. Oturduğum yerden dönüp ona baktım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Arabadan eşyalarımı aldırdım, üzerimi değiştirdim." Gülümseyerek kendisini işaret etti. Yine siyahlar içindeydi ve bu hiç sırıtmıyordu. Dikkat çekmiyordu. Renk onunla iç içe girmişti.

"Burada mı kaldın?"

"Beni siz davet ettiniz ya."

"Bu katta mı demek istiyorum."

"Evet." Buna şaşırmış gibiydi ama ben daha çok şaşırmıştım. Vaha ahmağının aklından ne geçiyordu. Daha da önemlisi babam bunu biliyor muydu? Burası benim katımdı. En sağda kalan beyaz oda benimdi. Ve en soldaki odada dadı kalıyordu.

"Mavi odada mı kalıyorsun?" diye sordum sinirle.

"Seni bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilir o oda diye merak etmeye başlıyorum." Bu çok normalmiş gibi inip yanıma, basamağa oturdu.

"Çocukken orada kalıyordum. Büyüyünce daha büyük olan diğer odaya geçtim. Orası kız kardeşim için bekliyordu." Düşünceli bir şekilde elimi çeneme yasladım.

"Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Yok çünkü. Olmadı. Ben de erkek doğsam eminim devam ederlerdi ama kız doğunca bir daha risk almadılar." Annem hala hayattayken ne kadar ağladığımı hatırlıyordum. Herkes her şeye sahip olduğumu ve bir tane kız kardeşimin de eksik kalması gerektiğini söylüyordu. Ne tuhaftı, hiçbir şeye sahip olmadığım için en azından bir kız kardeşim olsun istiyordum.

"Böyle konuştuğunu duyan biçare bir kız olduğunu düşünür." İmalı gülümsemesi beni ayağa kaldırdı. Onunla konuşurken nasıl oluyorsa her şeyi dökülüveriyordum.

"Daha neler," diye güldüm. "Bu dünyada sahip olmadığım hiçbir şey yok. Bu eldivenler..." Dirseğimden aşağıya doğru düşen kumaşı çektim.

"Sadece benim için avrupadan getirildi. Bir eşi daha yok. Tanıdığın konteslere sorabilirsin, mavi ipek nadidedir. Tıpkı benim gibi."

O da ayağa kalktı. Bıyık altından gülüp karşıya bakıyordu. Merdivenlerin karşısındaki çift kanatlı renkli camlara sahip pencereye. Evin içinde en sevdiğim yerlerden biriydi. Güneşi renkleri de içine karıştırıp yansıtıyordu.

"Kalbi hiç teklemeyen birine rağmen Luxuria, dikkatli ol." Yürümem için işaret etti. Yanından basamakları inmeye koyuldum. "Çünkü yalan söylerken gülümsemeden önce hafifçe kaşlarını kaldırıyorsun."

Basamaklardan aşağıya doğru onunla birlikte süzülürken bir şey daha titreşti. Mumlar yanmıyordu ama karşıdaki pencerenin renkli yansımaları birbirine girmişti. Gözlerimi kamaştıracak kadar. Bakışlarımı kısıp neyin daha rahatsız edici olduğunu anlamaya çalışıyordum. Elini kaldırıp kamaşmayı engellemek için başımın hizasına kalkan yaptı, yüzüme düşen bu gölge ona doğru dönmeme neden oldu. Sarı, turuncu, mor, yeşil, mavi tüm renkler onun siyah gözlerinde birleşti. O yansıma beni o kadar kuvvetli şekilde kendine çekti ki uzanıp koluna tutunmak zorunda kaldım.

"İyi misin?"

Hayır, kalbim sıkışıyordu.

"Veni, vidi, vici." Gözleri hoşlanmayan kalp atışlarıma döndü anlamış gibi.

***Geldim, gördüm, fethettim*.**

"Vade retro santana." Dudaklarımı aralayarak karşılık verdim.

Geri çekil şeytan.

Hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Elimi kendime çekip merdivenlerden aşağıda, masanın hazır olduğu geniş salona onun yanında indim. Babam tabağıyla ilgileniyordu, Leonard ortalıkta yoktu ama Lennie'nin gözleri benimle kontun arasında dolaştı.

"Ne güzel bir eviniz var," dedi babama istinaden. Şaşkınlığımı elbette belli etmedim ama yerime geçerken onun tarafından değil, aksi yönden masanın etrafını dolandım.

Ortada buluştuğumuzda bana imalı bir bakmış attı ve daha da ileriye giderek sandalyemi geriye doğru çekti. Bunu şu ana kadar belki

yüzlerce adam yapmıştı ve hiçbiri bana sandalyeye takılıp düşecekmişim gibi hissettirmedi.

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz Kont Dekalton," diye karşılık verdi babam ki bu ondan asla beklemeyeceğim bir şeydi. Eve yatılı konuk almazdık, büyük ağabeyim evlendikten sonra zavallı karısıyla arka bahçedeki çok daha küçük olan köşkü onarmak zorunda kalmıştı, babam evde kan bağı olmayan yabancı kimseyi istemezdi ki bu en sevdiğim yanıydı. Ama daha şaşırtıcı olanı ise görünürde bariz bir şekilde Kont babamdan genç duruyordu, neredeyse ortancı ağabeyim kadar ama babamla konuşurken alışıldığı kadar resmî değildi. Babam ise öyleydi.

Bu yüzden yan gözle Lennie'ye baktım ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Saçlarının ve gözaltlarının hali bana hala alkol komasında olduğunu söyledi. Muhtemelen dadı onu da zorlayarak yataktan sürüklemişti, bir şeyden haberi olmadığı açıktı.

Tabağımı doldurmaya başladım, kontun ne yapacağını bir hayli merak ediyordum ama dikkat çekmek de istemiyordum. Onun gibi bir yaratık bizim yemeklerimizden yiyebilir miydi? Babam ve Lennie şu an masamızda bir vampir olduğunu bilse ne hissederdi acaba?

Kont tabağına biraz sebze aldı, masanın diğer ucuna uzanan uzun beyaz eli sanki merakımı gidermek istermiş gibi önümden uzanmıştı. Yanımda oturuyor oluşu ve buram buram odada büyüyen varlığı yeterli değilmiş gibi.

"Çok naziksiniz," diye yanıtladı Kont. "Arka tarafta aşağıya doğru uzanan bir ova olduğunu fark ettim. Yıkılmış araziye ve oradan da yeraltı şehirlerine indiğini duymuştum."

"Evet," diye yanıtladı babam. "Daha aşağısında da ormanın içinde küçük bir gölet var."

"Arazi tamamıyla size mi ait?"

"Bu tepe komple yıllardır ailemizindir."

"Gezmeyi çok isterim," dedi Kont Dekalton.

"Elbette, Lennie size eşlik etsin. Korkarım tek başına dolaşmak için çok büyük. Kaybolmanızı istemeyiz." Babam ağzını silerken gülüyordu, genelde pek keyifli bir adam sayılmazdı bu yüzden bu nezaketi göz dolduruyordu.

"Çok isterdim Kont," dedi Lennie. "Ama arabalar beni bekliyor. Mallar yüklendi bugün yola çıkması lazım."

"Neden bana Bayan Cor eşlik etmiyor?"

***Cor* mu? İkinci adım.** *Kalp.*

"Victoriam," diye düzeltti onu Lennie. Konta olan bakışlarında bir rahatsızlık ve bariz bir şüphe vardı. Sandığımdan daha az aptaldır belki de.

"Olur," dedi babam beni daha da şaşırtarak. Ki Lennie de benim gibi başını hızla ona doğru çevirdi. "Araziyi Luxuria'dan daha iyi bilemez kimse. Çocukluğu tepelerde oradan oraya atlamakla geçti."

"Şimdi de çok farklı değil," diye mırıldandı Lennie. "Ama gerek yok, yarın sabah sizi ben dolaştırırım Kont." Uyarıcı bir şekilde tabağındaki bir şeyi kesti, gümüşlerin sürtünme sesi muhtemelen herkesin kulağını aşındırmıştı. Ayağa kalktı mendille ağzını silmeye koyuldu.

"Sen kendi işine bak Lennie," dedi babam.

"Uygun olmaz," diye karşılık verdi Lennie.

"Neyin uygun olup olmadığını senden öğrenecek değilim."

"Luxuria'yı istediğiniz gibi birilerinin yanına koymaya son verin!" diye ondan beklemeyeceğim şekilde karlı çıktı bu defa Lennie. Bunu hala kanını terk etmeyen alkol etkisine veriyordum ama yine de tüylerim diken diken olmuştu. Neredeyse kalbim bile hızlanmıştı.

İlk kez. İlk kez beni koruyor.

"Kont aileden sayılır," dedi babam. "Bir daha sakın bana böyle karşılık verme Lennie, bir daha ikaz etmem." Gümüş bardağını masaya çarpıp ayağa kalktığında hafifçe yerimden sıçradım. Babam paldır küldür salondan ayrılırken Lennie olduğu yerde çenesini kasmıştı. Mendilimi parmaklarımın arasına kıstırıp ona baktım.

Masanın üzerinden eğilip Kont'a doğru konuştu. "Aniden bu ziyaret nereden çıktı, babamla ne meseleniz var bilmiyorum ama dikkatli olun Kont Dekalton. Ve bir an önce kendi evinize dönün." En küçük, en eğlenceli ağabeyimden beklemediğim tepkiler beni allak bullak etmişti.

"Bu küçük kabalığınızı bağışlayacağım," dedi Kont bir şey yemiş gibi ağzının kenarını silerken. "Beni buraya davet eden bizzat babanız. Bir ay önce bana bir mektup yazdı. Amacını sizinle paylaşmadığı görüyorum."

Lennie'nin bakışları bana döndü. Rencide olmuş gibi görünüyordu. Bir babanın oğluna bağırması dert değildi ama ondan bir şeyler saklaması buralarda gurur meselesi olurdu. "İstemiyorsan yapma

Luxuria, yapacaksan da Vaha'yı ve çoban köpeğini yanına aldığına emin ol." Başka bir şey söylemeden salondan hızlı ve yeri inleten adımlarla çıktı.

"Olur..." diye mırıldandım arkasından ve derin bir nefes verdim. "Yani insanlar anlamasın diye yaptığınız şey bu mu? Yemek masalarını dağıtmak mı?"

Güldü. "Normal şartlarda anlayışlı ve sevgi dolu olduklarını mı ima ediyorsun?" Sorgulayıcı kara gözlerini üzerime dikti. Birebir konuşmamızda benden çok bir şey alamamıştı ama ailemin yanında konuşturmasına bile gerek yoktu, her şey adeta dökülüyordu.

"Araziyi dolaşmak istiyor musunuz?" diye sordum. "Ve babamı etki altına almaya son verin."

"Gerçekten babanı büyülediğimi mi düşünüyorsun?"

"Başka türlüsü ne mümkün?"

"Söz konusu ben olduğumda, sık sık yanılıyorsun Luxuria."

"O halde neden seni bize davet etsin, neden burada hem de benim dairemde kalmana izin versin, neden seninle yürümemi istesin?"

Gözlerinde bir ışık yandı.

"Sence neden Luxuria?"

Derin derin solumaya başladım.

"Beni seninle mi evlendirmek istiyor?"

"Alea iacta est, Cor."

Zarlar atıldı.

|Bölüm sonu!

Umarım sevmişsinizdir...

Bir sonraki bölümde, çok daha güzel günlerde görüşmek dileğimle!

Öpücükler

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

22. BÖLÜM: AHLAZ AKMANER

Herkese merhaba ve keyifli okumalar!
Yıldızımızı parlatmayı unutmayın
NP: Lorde, Liability

Kızlar salona girdiğinde Kont ayağa kalkmış pencerenin önünde duruyor ve dışarıyı seyrediyor gibi davranıyordu. Bense hiç dokunulmamış tabağımdakileri çatalla karıştırıp yenmiş gibi gösteriyordum. Mendilimi alıp zarifçe dudaklarımın kenarını silerek onları başımla onayladım.

"Kont," diye seslendim. "Hala araziyi görmek istiyor musunuz?" Mendilimi kenara bırakıp kızların dört elden masayı toplarken aynı zamanda bize bakmaya çalıştıklarına içiminden güldüm.

"Elbette." Sandalyemi doğru anda çekti, ayağa kalkarken eldivenli parmaklarımı avuç içine aldı, ince kumaşın üzerinden bile ne denli soğuk olduğu hissediliyordu. Dışarıdan destek almasam kim bilir belki de kalbimi attıracak kadar.

Erkeklerin koluna girmeye alışkındım bu yüzden doğal davranabilmiştim ama hangimizin etki alanının daha güçlü olduğundan emin değildim. Bunu kestirene kadar daha dikkatli davranmaya kararlıydım. Düşüncelerimi tamamıyla topladığıma emin olduktan sonra onu araziye doğru yönlendirdim ve kolundan çıktım. Birkaç adım önüne çıkıp bana aitmiş gibi hissettiğim bu topraklarda koşturmaya başladım. Alabildiğine uzun ve pürüzsüz çimenlerle kaplıydı. Vaha gelene dek buraların bakımından pek kimse sorumlu olmak istemiyordu, her gelen biraz vakit geçince buradan kaçıp gidiyordu. İnsanların çoğu buranın uğursuz olduğuna inanıyordu, ağabeylerim bile arazinin bu kısmında huzursuz olurdu. Ürpersem de benim için cennet gibiydi.

Rüzgar burada yüreğime dolanırdı.

"Kimileri buranın uğursuz ve hastalıklı olduğunu söylüyor," dedi arkamdan acelesiz bir şekilde gelirken. "Siz buna inanmıyor musunuz?" Sesinde gizli olan birkaç şeyi yakalamıştım. Cevabımı bilme arzusu vardı.

"Üç nesilden kadın arazinin bu kısmında kendini astı, inanmamak ne mümkün?" Omzumun üzerinden ona doğru dönüp güldüm. Gözlerindeki şaşkınlığı görüp başımı gökyüzüne çevirdim, havayı derin derin soludum ve ellerimi arkamda birbirine kenetleyerek yürümeye devam ettim.

"O kadınlar kimdi?"

"Elbette köşkün hanımları."

"Bu yüzden mi buraya dul hanımın köşkü diyorlar?"

"Muhtemelen." Güneş ışığı yüzüme vururken omuzlarımı gerdim. Bahçenin daha köhne tarafına doğru yabani bir ot sürüsü gibi ilerlemeye koyuldum. Biraz sonra arazinin düzlüğü bitecekti, çalıların hemen ardında ormanın başka bir tarafı vardı.

"Hazır mısınız?" diye sordum kirpiklerimin altından.

"Neye?" Sorusu davetkar ve gözleri kadar parlaktı.

"Bu kasabada bütün ağaçlar birbirini tanır, bütün yollar bir şekilde ormana çıkar ama giren herkes dilediği gibi buradan çıkamaz." Ormanın karanlık bastırmış tarafını işaret ettim. Ağaçların dalları öyle kuvvetliydi ki gökyüzünü neredeyse tamamen örtüyorlardı ve yapraklar ağaçların köklerine doğru uzardı, bazılarının kökleri birbirine karışmıştı ve bazı ağaçlar yanındakinin suyundan çalardı.

Sesi hemen dibimden geldi. "Bir ormanla baş edebilirim Luxuria."

Ağır ağır ona doğru döndüm, omzum yavaşça göğsüne sürtmüştü ve bu havadaki esintiyi biraz artırmıştı. Kara gözleri her hareketimi büyük bir merakla seyrediyordu. "Korkmuyor musun Kont," diye gülümsedim bilmiş bir şekilde. "Söylenenlerden, anlatılanlardan, buradaki ölümlerden..."

"Boş safsatalardan neden çekineyim?"

"Neden boş olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü," dedi bana doğru eğilerek. "İnsanlar kolayca ölebilirler Luxuria."

Kıkırdadım. Eğlenen halim onu hem keyiflendirmiş hem şaşırtmış gibi görünüyordu. Bazı açılardan hiçbir fikri yoktu. Tam olarak neye bulaştığının farkında değildi.

"Bu söylediğin her şey için geçerli Kont," diye fısıldadım ama artık gülümsemiyordum. "Aslına bakarsanız bir düşünce bile kolayca öldürülebilir." Yanından geçerken tekrar gülümsedim. "Neyle saldıracağınızı bildiğiniz sürece elbette."

"Beni öldürecek saldırıyı buldun mu?" O da benim gibi gülümsedi. Hiçbir fikrin yok dercesine.

"Bir öpücükle halledebilirim diye düşünüyorum."

Eğilip yerdeki çiçekleri seyretmeye koyuldum. Birkaç gün önce epey toplamıştım ama yeniden açmayı başarmışlardı. Oysa babam onların yabani otlar olduğunu söyleyip Vaha'ya hepsinden kurtulmasını söylemişti. Arazinin bu kısmına hiç mi hiç gelmediği için ona engel olmayı başarmıştım. Otlar yabaniydi doğru, çiçekleri çirkindi, kimse onların mezarının üzerinde bile istemezdi ama ne kadar kırılırsa kırılsın her defasında daha hızlı büyüyorlardı. Ne bu topraklar, ne bu uğursuz tepe ne de rüzgarın kuvveti hatta söküp alan ellerim bile onları yaşamaktan alıkoymuyordu.

Bu yüzden, rüzgar burada yüreğime dolanırdı.

"Ölen hanımlardan biri senin annen miydi?" diye sorma gafletinde bulundu. Bunu biliyor olmalıydı, bunu herkes bilirdi. O halde derdi altında yatan şeyleri öğrenmek. Belki de zayıf halka olduğumu düşündü.

"Bir vampir olmasaydınız Kont, servetimin peşinde olduğunuzu düşünürdüm. Ailemle ilgili öğrenmek istediğiniz şeyler mi var?" Eldivenlerimi çıkarmadan birkaç yabani otu daha yoldum. Yanlarına eğilirken onları sevmeyi ve takdir etmeyi düşünüyordum oysa ki. Ama sinirlenmiştim. Toprağı eldivenlerimden silkeleyip ayağa kalktım ve gözlerine baktım.

"Çok şüphecisin." Kaşlarını kaldırdı. "Bu kasabayı dört kez satın alacak kadar servetim var."

"O halde ailem," dedim ellerimi tekrar arkamda kenetleyerek. "Ağabeylerimden biri canını mı sıktı, babama haddini bildirmek mi istiyorsun?"

"Sadece seninle ilgileniyor olamaz mıyım?"

"Seni gördüğüm ilk gece ne olduğunu anladım ama seni ifşa etmedim, sabaha karşı odama geldin ve pek nezaketsiz bir şekilde bende iz bıraktın. Bir daha seni görmedim. Bir yıl sonra ortaya çıktın, gece yarısı seyisimi kandırarak kapıma dayandın. Sabah ailemle

kahvaltı ediyordun ve nasıl mümkün oluyorsa babamı ikna ettin; benimle evlenmeye ikna ettin." Kaşlarımı çatıp ona doğru küçük bir adım attım. "Bu yüzden hayır Kont, sadece benimle ilgileniyor olamazsın çünkü bütün bunlar düşünülmüş hamleler."

"Sana güvenmediğim için çekip gittim belki, sonra da hasretine dayanamadığım için döndüm." İçtenlikle gülümsedi.

Bir rüzgar esintisi daha uzaklardan gelmişti sanki. Onu görebilirmiş gibi boşluğa doğru baktım. Hem kontun saçlarını hem elbisemin eteklerini aynı şiddette uçurmaya başlamıştı. Üzerimden bir karınca sürüsü yürüyormuş gibi ürpermiştim. Herkes burada hayaletlerin yaşadığına inanıyordu, ölmeden, kendini öldürmeden önce annem de burada hayaletlerin olduğuna inanıyordu. Bana endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti, buradaki hayaletlerin bana zarar vermeyeceğini ama bazılarının çok kötü olabileceğini ve dikkat etmem gerektiğini. Annem ölmeden önce de yeterince acı çekiyordum. En yakın arkadaşım hayaletlerdi.

"Bana güvenmediğin için çekip gittin," dedim ona bakmadan. "Ama sonra sessiz kaldığımı gördün. Muhtemelen benimle ilgili daha çok şey öğrendin. Herkesin taptığı, evin tek kızının aslında nasıl bir hayat yaşadığıyla ilgili. Bahse girerim kasabada kalmak istiyorsun ve kasabadaki en güçlü ailelerden birinin damadı olarak burada istediğin her şeyi kolayca elde etmen için biçilmiş kaftan. Hem de avcı ailelerden birinin damadı. Buna uygun tek kız benim. Yani aslında haklısın, sadece benimle ilgileniyorsun."

"Seni zaten biriyle evlendirecekler Luxuria." Sesi evhamlıydı. İnkar etmesi gibi bir beklentim yoktu. Söz konusu ben olduğum zaman herkesin kalbimden daha çok önemsediği şeyler olurdu. Ve buna rağmen hepsi bir araya gelmiş bana kalpsiz diyorlardı.

Gözlerimi ona çevirdim artık o da en az benim kadar ciddi bir ifade takınmıştı. Gözlerinin üzerine doğru düşen perçemleri parmaklarıyla geriye itti. Kaşlarını çatmış doğru kararı verip vermeyeceğimi tartıyordu. Evet, beni biriyle evlendireceklerdi, evet bunun yakında olacağından endişe ediyordum ve evet esasında seninle evlenmeyi isterdim.

"Seninle evlenmeyeceğim Kont." Basit bir şekilde omuz silktim.

"İyi düşün," dedi. "Gurur meselesi yapma bunu. O adamların hiçbiriyle evlenmek istemezsin. Bu evliliği yaparsak ikimiz için de karlı

olur. İstediğin gibi hayatını yaşarsın. Sevgililerin olmasına da karışmam."

"Sadece bir an olsun seninle evlenmek istemediğim gibi bir ihtimalin varlığını hatırlar mısın?" Gözlerinin içine doğrudan ve olabildiğince küçümseyerek baktım. Rol yapmıyordum, gözümden düşmüştü. "Ben aşık olduğum adamla evleneceğim Kont," dedim eteklerimi toplayıp dişlerimin arasından konuştum. "Ve sen bana aşık olacaksın!"

"Sorun bu mu?" diye gülümsedi. "Kalbimi mi istiyorsun?"

"Ve alacağım."

Bana doğru yanaştı. Şimdi bir saniye önceden daha çok eğleniyordu ama yine hiçbir fikri yoktu.

"Senin bir kalbin olmadığı için mi?"

"Hepimizin bazı fedakarlıklar yapması gerekiyordu," diye tatlı tatlı gülümsedim.

"Kalpsizlik seni bir canavar yapıyor Luxuria."

"Hepimizin bir şeyler olması gerekiyordu."

"Senin gibi küçük bir kız nasıl bu kadar cüretkar olabiliyor?" Kaşlarını kaldırıp indirdi, bunu merak mı ediyordu yoksa alttan alttan beni uyarıyor muydu anlamış değildim. Bir gece yaratığı için fazla uysal olduğunu düşünüyordum ama belki de sandığımdan zekiydi.

"Senin gibi bir yaratık nasıl bu kadar uysal olabiliyor?" diye sorma gafletinde bulundum. "İstediğin şeyleri bana yaptırmanın birçok yolu olduğunu biliyoruz." Ve onların bazıları beni ürpertiyor. Ne olursa olsun düşüncelerini okumama izin vermişti. Dürüsttü. Büyü yapsın ya da yapmasın beni etki altına alması kolaydı. İstediği herkesi kendine kolayca aşık edebilirdi ama bunu yapmamıştı.

Kalbimi kandırmamıştı.

Kulağımdaki rüzgar uğultusunu susturacak şekilde göğsünden hırıltılı bir şekilde güldü. Özenle yazılmış bir melodi gibiydi ve içimde bir şeyleri açığa çıkarıyordu. Onun için birkaç nota çalmak istememe neden oluyordu. Elbette yapamazdım.

"İnan bana," dedi kararlı şekilde. "Hiç uysal değilim Luxuria ama neden bilmiyorum, gözlerine baktığımda sana kıyamıyorum."

"O kadar küçük ya da zavallı değilim Kont."

"Uzun ömrümde karşılaştığım en tehlikeli şeysin sen."

Başımı yana yatırıp söylediklerini kafamın içinde geçirmeye başladım. Doğru mu söylüyor yoksa eğleniyor mu anlamak güçtü. Eğer

benimle eğleniyorsa ne yazıktı ne budalaydı. Yanlışlıkla da olsa söylediği en doğru şeydi bu, ben onun ömründe karşılaştığı en tehlikeli şeydim. Çünkü ölmesini istemiyordum ama onu öldürmek istiyordum. Ölmesini istemiyordum ama benim için ölmesini istiyordum.

"Misafirliğinizin keyfini çıkarın, umarım arazide bir yerde ölüp gitmezsiniz. Ne büyük trajedi olurdu." Hafifçe dizlerimi kırıp ona yapay bir gülümsemeyle selam verdim.

"Seni öpmeden ölmek gerçek bir trajedi olurdu Cor. Akşam yemeğinde görüşürüz, yanını bana ayır."

Gülümsedim ama bunu görmesine izin vermedim. Açıklığa doğru zarafetimden ödün vermeden yürümeye devam ettim. İçgüdülerim bana peşimden gelmeyeceğini söylüyordu bu yüzden endişe duymadım. Bu arazideki rüzgar beni korurdu. Burada hayaletlerin arasında kimse bana dokunamazdı.

Ahırlara giden dönemeçte yoldan saptım. En yakın dostlarımın hayaletler ve hayvanlar olduğunu bilse tüm bu insanlar hakkımda neler düşünürdü acaba. Ya bir saat sonra sadece öylesine boy göstermek için çarşıya gitmem gerekmese. Kumaşların içinde uğraşıp durmasam. Sohbetlerine hiç mi hiç tahammül edemediğim o hanımlarla çay içmek zorunda kalmasam.

"Biraz huysuz bugün," dedi Vaha çitlerin önünden atımın tüylerini tımarlarken.

"Ver de ben yapayım." Elimi uzattım ama onaylamaz bir şekilde bana baktı.

"Kimse yok!" diye temin ettim. Derin bir nefes aldı ve sanki onları görecekmiş gibi kapıdan dışarıya baktı. Nihayetinde benim ruh halimin diğerleriyle gireceği münakaşadan daha karanlık olduğunu anlamıştı. Dediğimi yapıp geriye çekildi. Ben atımın güzel tüylerini tararken ahırın içinde bir köşede iskemlenin üzerine tünediğini gördüm.

"Yine mektup mu yazıyorsun?" diye sordum üstün körü. Daha çok yazmaya çalışıyordu. Babam onun bir seyis olduğu yalanının kendine de söylediği için Vaha benim gibi ve ağabeylerim gibi eğitim almamıştı. Ona okuma yazmayı ben öğretmiştim ama kısıtlı zamanda ve çoğunlukla saklanarak ders verdiğim için çok ilerleyemiyordu. Okuması iyiydi ama yazma konusunda daha çok desteğe ihtiyacı vardı.

"Yardım edecek misin?" diye sordu. Bazen o da diğer ağabeylerimin büyüdüğü şartlarda büyüse bana karşı nasıl davranırdı diye merak

ediyordum. Muhtemelen bilmiyordu ama dünyada en değer verdiğim insandı. Daha küçükken ve aramızdaki farkı henüz hiçbirimiz yeterince iyi bilmiyorken ağabeylerime bile karşı çıkıp beni savunurdu. Bir şekilde hep birbirimizi savunmuştuk ama bu aynı köşkün farklı yerlerine atılmış iki kişi olduğumuz için mi yoksa gerçekten birbirimizi sevdiğimiz için mi bilmiyordum.

"Yine o şaşkoloz kıza mı yazıyorsun?" Gözlerimi devirdim. Manolya yolun aşağısındaki üçüncü çiftlik evinde çalışıyordu. Kız aslında evin hanımının yeğeniydi ama evin beyi o kadar pintiydi ki çatısı altında yaşayan herkesin bunu hak edecek kadar çalışmasını şart koşuyordu. Adamın kızını tanıyordum, neredeyse arkadaş sayılırdık ama benden pek hoşlanmıyordu o yüzden gerekli samimiyeti kuramamıştık.

"Cevap veriyor ama," diye güldü Vaha. Atımın uzun suratını okşayıp bir eğlence bulmuş gibi ona döndüm. "Ne yazmış?"

"Onunla benim aramda Luxuria..." diye utandı. "Sana söyleyemem, bu hiç uygun olmaz."

"Duygularınız karşılıklı mı?" diye yineledim sorumu. "En azından bu kadarını söyle, o da aşık mı sana?"

"Cevap yazdığına göre öyle olmalı." Omuz silkti.

"Ah benim akıllım." Kollarımı göğsümde birbirine bağlayıp başına dikildim. "O kızları bilmez misin, sadece eğlence olsun diye biraz beğenilmek ümidiyle bile cevap verirler mektuplarına. İnsanların duygularını nasıl böyle hafife alırsın, bilhassa kalp! Öyle kolay mı anlayabilmek?" Ona mı konuşuyordum kendime mi emin olamadım ama nihayetinde ona söylediğim öğütleri kendime almaya karar verdim. Bilhassa insan bile olmayanların kalpleri.

"Seni kim kızdırdı?" diye sordu gülerek. "Burun deliklerin kocaman oldu yine."

Ayağımla çizmeli bacağını dürttüm. "Söylemesene şöyle," dedim elimi burnumun üzerine kapatarak. "Ne çirkin laf, benim burnum küçücük." Sonra eteğimi toplayıp yere doğru eğildim. "Bak ne diyeceğim, bir saat sonra çarşıya gideceğim, sen de gel hem torbaları taşırsın hem de birilerini görürsün."

"Olur," dedi memnun bir şekilde.

"Üstüne başına daha düzgün şeyler giy," diye doğruldum. "Çizmelerini de değiştir. Saçını yana yatır."

"Çarşıya mı gidiyoruz düğüne mi?"

"Kendine saygısı olan beyler her zaman iyi görünürler."

"Sen her zaman çok iyi görünüyorsun," dedi. "Ama tanıdığım en mutsuz insansın yine de."

"Vazgeçtim!" dedim. "Sen gelme, mektup yazmayı da bırak topla şuraları berbat halde her yer."

"Seni kırmak istemedim Luxuria, bütün bunlara boş yere önem veriyorsun demek istedim."

"Beni kimse kıramaz. Hem sen ne anlarsın ki?"

"Ne kadar zorlandığını anlıyorum," dedi metanetle. "O belinden sıkıp durdukları korsenin içinde nefes alamıyorsun. O korse gibi bu köşkün içine sıktıkça sıkıyorlar seni."

"Ben bu köşkün tek kızıyım," dedim. "Herkesin hayalini yaşıyorum."

"Ama kendi hayalini yaşamıyorsun."

Ona sırtımı dönüp hırs içinde ahırdan çıktım. Hep böyle yapıyordu. Aileme olan hıncını benden çıkarıyordu. Sözleri doğru da olsa beni incitip incitmeyeceklerini düşünmüyordu. Kimse beni neyin incitip incitmeyeceğini düşünmüyordu. Bu yüzden evet, o da bu köşkün dışında değil de içinde büyüseydi diğer ağabeylerim gibi belki onlardan da kötü olurdu.

"Luxuria," diye seslendi ben içeri girdiğimde dadı. "Neredesin sen? Biraz sonra çıkacağız."

"Giyineceğim!" diye bağırdım merdivenlerden yukarı tırmanırken.

"O nasıl ses öyle?" diye bağırdı. "Bir daha duymayacağım Bayan Victoriam!"

Kapıyı o kadar hızlı çarptım ki muhtemelen bir sürü başka hiçbir şey duyamayacaktı.

******

Bugün en iyi elbiselerimden biri üzerimdeydi çünkü kendimi ne kadar kötü hissedersem o duyguyu gizlemesi için eşdeğer bir parça seçerdim. Saçlarım daha özenli yapar, en pahalı kokumdan sürünürdüm. At arabasını başkası kullanıyordu, dadı yanımda oturuyordu ve çiftlik evlerinin yanından geçerken arabayı durdurup sık sık onlara hatır soruyordu. Onun yüzünden benden gülümseyip sohbet etmek durumunda kalıyordum. Araba nihayet yeniden taşlı yolda hareket ettiğinde yerime yaslandım.

"Dik otur çocuğum," dedi.

Nefesim boğazıma sıkışmış gibi ona baktım.

"Uff!" dedim. "İstemiyorum işte. Hem neden çarşıya gidiyoruz oradaki hiçbir kumaşı sevmiyorum ki."

"Olsun," dedi başını sallayarak. "Arada bir dışarı çıkmak, görünmek, şöyle bir süzülmek gerekir. Bir şeyler alacaksın göstereceksin ki insanlar arkandan konuşmasın. Her şey yolunda demek lazım."

"Herkes biliyor benim buralardan giyinmediğimi, ne saçma şey."

"Bugün neyin var senin?" diye kaşlarını çattı. "Bu kadar huysuzluk etmezdin. Yapman gerekiyor biliyorsun kızım. Hem diğer hanımlarla da bir çay içmek gerekir."

"Hepsi benden büyük," diye inledim. "Ben annem değilim ki, onlarla konuşacak bir şeyim yok. Sen iç işte."

"Olur mu öyle," dedi. "Ne ayıp şey. Evin çalışanı ne zamandan beri evin hanımı gibi davranır olmuş."

Bugün gerçekten alışkın olmadığım bir huysuzluk vardı üzerimde. Nedenini anlayamıyordum ama günüm pek iyi başlamamıştı ve sonrasında olanlar da pek iç açıcı değildi doğrusu. Birkaç nefes daha alıp bayırdan aşağı inerken arabaya sıkı sıkı tutundum. Belki de dışarıya çıkmamız iyi bile olmuştu. Hanımlar arasında dikkatim dağılırdı ve birkaç parça kumaş seçmekten de zarar gelemezdi. Böylece ne kontu ne de sinirimi hoplatan seyisi düşünmek durumunda kalmazdım. Onunla evlenecekmişim... Daha neler.

"Dadı," diye sordum ona doğru dönüp. "eğer biriyle evlenecek olsam kiminle evlenmemi isterdin?"

"Yoksa biri mi var?" diye sordu kuşkuyla.

"Merak ediyorum, cevap versene bana!"

"Herkes madencilerin oğlu diyor ama beni biraz korkutuyor o çocuk, sana tuhaf tuhaf bakıyor. Aşık olduğu aşikar ama o kadar aşık olmakta iyi değildir o yüzden onu boş ver çocuğum." Söylemlerine güldüm çünkü aşağı yukarı aynı şeyi düşünüyorduk. "Askerler hem güçlü kuvvetli hem de pek yakışıklı oluyor ama yollarını gözlemek de pek zordur o yüzden beğendiği şu çocuktan yana da değil gönlüm."

Sadece hoş çocuk demiştim ama dadı onu çoktan listesine eklemişti belli ki.

"Eee," dedim. "Kimi uygun buluyorsun peki?"

"Lord Callisto," dedi gülümseyerek. "Onu pek beğeniyorum sana da yakıştırıyorum." Lord geçen yıl İtalya'dan gelmiş ve bir yıl içinde çok iyi bağlantılar kurmuştu. Ailemler arası oldukça iyiydi ve bazı akşamlar bizimle yemeğe kalıyordu. Hoş adamdı ama kalbimi attıracak kadar hoş değildi. Kendi mülkü ve oldukça iyi bir geliri vardı ve itiraf etmek gerekirse adamın hiçbir falsosunu görmemiştim, ne insanın içine düşüyor ne de rahatsız ediyordu. Dadı haklıydı, o evlenmek için oldukça uygun bir adaydı.

"Ama ben daha küçüğüm neyse ki," dedim. "Belki karşımıza daha iyi biri çıkar." Kıkırdadım. "Bu arada Kont'u gördün mü? Bir süre köşkte konuk olacakmış, babam sabah söyledi."

"Hiç görülmemiş şey," dedi. "Gördüm, o da epey güçlü kuvvetli bir bey ama bir soğuk bakıyor, gözlerinin feri çekilmiş gibi. Ne demeye köşkte kalacakmış?"

"Çok yakışıklı değil mi ama?" dirseğimle onu dürtünce huylanıp kıkırdamaya başladı.

At arabası meydana gelmeden toprak yolun hemen sonunda durdu. Diğer arabaların uzaklaşması için bekledik, çarşıdaki her zaman geldiğimiz mağazalardaki çalışanlar arabaların sesini duyunca dışarı çıkıp yoklarlar her zaman, yine aynısını yaptılar. Bizim arabayı görünce iki kişi hızla yanımıza yanaştı. Arabadan inmeme yardım ettiklerinde nazikçe teşekkür ettim. Güneş tepeden çekilmişti ama yine de fazlasıyla sıcaktı hava.

"Gel şu işi hemen halledelim," dedi dadı koluma girip. "Bir iki top kumaş seçer sonra çay bahçesine gideriz. Biraz da hanımlarla çene çaldık mı oldu bu iş."

"İyi," dedim şapkamı düzelterek. "Hadi gidip seçelim."

En baştaki mağazaya girdik. Burası nispeten büyüktü. Büyük salonun hemen önünde olduğu için arka taraftan daima bir müzik sesi gelirdi. Biz içeriye girdiğimizde kulakları sarhoş eden bir konçerto yeni başlamıştı, burayla ilgili katlanılır tek şey harikulade müzikti. Dadı kumaşları dokunup en tepedekileri aşağı indirtirken ben de öylesine ipliklere ve makaralara bakıyormuş gibi dolaşıyordum.

"Müzik sesine karşı çok duyarlısınız hanımefendi."

İşittiğim sesle birlikte o yana doğru döndüm. Kaşlarımı kaldırıp öpmesi için eldivenli elimi genç adama doğru uzattım. O gülümseyerek parmaklarımı avucuna aldığında dadıma onaylamaz bir bakış attım.

Yol boyunca bana Lord Callisto'yu ölmüştü ama karşımda Akmaner'lerin büyük oğlu Alhaz duruyordu. Büyük derken epey büyük, en büyük ağabeyimle yaşıt. Onun gibi bir adamın kumaşçıya öylesine uğramayacağını herkes bilirdi. Dadının yanında Alhaz'ın ablasını gördüğümde şaşırmamıştım.

"Soylular kadar yoksullar da müziği sever," dedim. "En üst tabakadan en alt tabakaya kadar herkes dans eder. Sanırım bu beni bir hayli etkiliyor." Gülümsememi her zamanki gibi tatlı ve kibar tuttum. Sinirden yanaklarım kızarmış olabilirdi ama eminim ki bunu utangaçlığıma verirlerdi.

"İşte bunları seçtim Luxuria," dedi dadı. "Tıpkı istediğin gibi." Sonra satıcı adamlara döndü. "Paketleyip arabaya götürürsünüz. Biz de çay bahçesine geçecektik, gelir misiniz?"

"Ne iyi olur," dedi ablası. "Bütün çarşıyı dolandık." Dadının koluna girdi ve ikisi birlikte biri arkada ve yalnız bırakarak önden çıktılar.

"Müsaade eder misiniz?" diye sordu Alhaz. Şapkamı düzeltip tekrar gülümsedim ve pek de istekli olmasam da hafifçe elimi koluna yerleştirdim. "Sık sık böyle çarşıyı dolaşır mısınız?" diye sormayı ihmal etmedim. İnsanların aptal olmadığımı bilmesi benim için epey kıymetliydi.

"Asla," dedi çabucak ve kocaman bir gülümsemeyle. Ahlaz kendi yaşıtındaki kadınlar için epey ilgi çekiciydi. Çok uzun boylu ve heybetli, güzel bir surata sahipti hem de babasına rağmen. Şanslı ki görünüşünü annesinden almıştı. Koyu mavi gözleri vardı. Ama bende herhangi bir ilgi uyandırması mümkün değildi. "Ama ablamın neden bu denli ısrar ettiğini anlıyorum, senin burada olduğunu söylediğinde ikna oldum."

"İşte buna şaşırdım," dedim. Toplum içinde hitabımıza her zaman dikkat etsek de yalnız kaldığımız zamanlarda bunu kırabiliyorduk. Netice hepimiz aynı yerde büyümüştük ve çocukluğumuz birlikte geçmişti. Tabii işler ne zaman o sapanla oynamayı bırak sen evlilik çağına geldin'e gelmişti anlayamamıştım.

"Neden?" diye sordu. "Sen her erkeği ikna edebilecek kadar dikkat çekici bir kadınsın."

"Ona ne şüphe," diye tebessüm ettim. "Ama benimle ilgilendiğini düşünmemiştim." Ona bakıp dürüst olmaya karar verdim. "Belki kardeşlerinden birisi ama sen, kesinlikle hayır."

"Açık konuşmak gerekirse Luxuria, seninle ilgileniyorum hem de çok ciddi ve istekli bir şekilde ilgileniyorum." Sözleri de bakışları da samimiydi bu da bana gözden kaçırdığım bir şeyler olduğu hissiyatını veriyordu. Daha önce onunla defalarca aynı ortamda bulunmuştuk, Lord Callisto'dan daha fazla aynı yemek masasında bulunmuşluğumuz da vardı ama hiç böylesine bir şey sezmemiştim ve ben her zaman sezerdim.

"Bağışlayın lütfen," dedim elimi kolundan kurtarıp şapkamın kenarlarından tuttum ve düzeltiyormuş gibi yaptım. "Bu kesinlikle beklemediğim bir itiraf, kabalık etmek ya da sizi gocundurmak istemem."

"Asla," dedi. "Beni gocundurmazsın. Oturalım mı lütfen?" Ağaçların altındaki çay bahçesine varmıştık. Dadı ve ablasını aradı gözlerim ama bizden daha ileride bir masaya çoktan yerleşmiş bir yandan bizi gözetliyorlardı.

Ah, cadı! Ben sana göstermez miyim.

"Oturaklara oturup nezaketen şapkamı çıkardım ve saçlarımı düzelterek ona baktım. Biraz sonda siparişimizi almak için biri geldiğinde gözlerimiz yeniden birbirini buldu. Neredeyse koskoca adamın utandığını düşünüyordum.

"Taze dağ çayı lütfen," dedim. "Ve içine biraz da yaban mersini."

"Hanımefendiye taze dağ çayı, içinde yaban mersini de olacak. Benim için de bira."

"Burada içki servisimiz yok efendim."

"Patronlarına Ahlaz Bey bira istiyor de, kaybol şimdi."

Kaşlarımı çattım.

"Muhtemelen kim olduğunu bilmiyor ve sadece işini yapıyor."

"Anlamadım?" Kaşlarını çattı ve gerçekten anlamamıştı. Hiçbir fikri yoktu.

"Genç çocuk. Henüz on beşinde bile değil. Muhtemelen ailesine bakıyor. Kabalık etmene gerek yoktu."

"Beni bu kasabada herkes tanır Luxuria."

Ayağa kalktım.

"Affedersin," dedim. "Kendimi hasta hissediyorum sanırım bu konuşmayı sürdüremeyeceğim." Dönüp asla yapmayacağım şekilde seslendim. "Dadı!"

Koşturarak ikisi de yanıma geldi. Ahlaz'ın ablası hem şaşkın hem de endişeli görünüyordu. Muhtemelen kardeşinin bana bir şey yaptığını düşünmüştü çünkü tatlı Luxuria her zaman nazik ve anlayışlıdır.

"Hasta gibiyim dadı." Öksürdüm. "Biraz da başım dönüyor. Eve gidelim de hekim çağıralım."

"Neyin var kızım?" Yüzüme dokundu. "Ateşin de çıkmış. Pencereni açık unutmuştun hep ondan oldu. Gel hadi." Koluma girdi, ateşim olmadığını biliyordu ama yine de bana ayak uydurdu ki kendisi de mahcup duruma düşmesin. Cadı...

"Yardım edelim," dedi Ahlaz ve ablası.

"Araba hemen şurada," dedi dadı. "Hiç zahmet etmeyin ama bir gün çaya gelin mutlaka. Yarım kaldı." Hızlı adımlarla beni oradan çıkarırken bir yandan da kolumu parmaklarının arasına kıstırıyordu. "İki dakika duramadın mı?" diye dişlerinin arasından fısıldadı.

"O hödükle ne işim var benim!" diye sızlandım. "Delirdin mi sen? Lord Callisto'ya ne oldu."

"Sanki ona varacağın var da."

"Bunu ona tercih edeceğimi mi sandın!"

"Sus," dedi. "Geç arabaya." Arabacının yardımıyla yerleştim ve hasta rolü yapmaya devam ettim. Artık bizi izleyen kimse kalmamıştı ama gerçekten biraz hasta hissediyordum. "Ben istemedim," diye devam etti dadı. "Ablası iki aydır peşimde, öteleyemedim daha fazla."

"Hiç söylemedin," dedim. "Ben de hiç sezmedim bir ilgisi olduğunu." Ve bu da beni daha da şüphelendiriyordu. Akmaner'ler bizden daha varlıklıydı bu sebeple ailemle bir ilgisi olmadığını tahmin ediyordum. Seçkin bir aileden geliyor oluşum onlar için cezbediciydi ama başka seçenekleri de vardı ve onlar hiçbir zaman soylu olmayı önemsememişti. Belki de ona tahammül edip derdinin ne olduğunu öğrenmeliydim ama hazırlıksız olduğum konuşmaların ortasına düşmeyi sevmezdim.

Köşke döndüğümüzde sessizce odama çıktım. Akşam yemeğine kadar biraz dinlensem iyi olacaktı. Hekim çağrılmasını istememiştim ama kendimi pek iyi hissettiğim söylenemezdi. Yatağa uzanıp derin düşüncelere daldım. Kont Dekalton'un teklifi beynimi kurcalayıp duruyordu. Babamı gerçekten etki altına mı almıştı yoksa bunun iyi bir anlaşma olacağına dair ikna mı etmişti, ikisi de oldukça makul ve onun için kolay olurdu. Gerçekten bu yönde karar verirlerse buna nasıl

itiraz edeceğimi de bilmiyordum ama istediği şekilde bir evliliğe razı olmam mümkün değildi.

Her akşam olduğu gibi yemeğe ilk inen ben olmuştum. Büyük salonda şöminenin önündeki kanepelerde ortancı ağabeyimi ve Kont Dekalton'u keyifli bir sohbetin içinde gördüğümde şaşkınlığımı hızlıca gizledim. İçeriye girdiğimi ilk fark eden ve bana dönen ağabeyim oldu.

"Luxuria," dedi. "Solgun görünüyorsun." Bunu öylesine söylediğine emindim belki de dadı ona hasta olduğumla ilgili bir şeyler söylemişti. Aşağıya inmeden önce özenle hazırlanmış ve yüzümün her zamankinden daha güzel göründüğüne emin olmuştum.

"İyiyim," diye gülümsedim. "Biraz soğuk almış olmalıyım. Dinlendim."

Ağabeyim başını sallayıp konuğumuza döndü ama konuğumuz birkaç uzun saniye daha bana bakmayı sürdürdü. Ta ki ben dönüp masada her şey hazır mı diye kontrol etmeye çekildiğimde. Gümüşler parlaktı ve masa oldukça lezzetli görünen yemeklerle donatılmıştı. Ne komik ki konuğumuz bunların hiçbirini yiyemezdi. Bu akşamı nasıl idare edeceğini merak ediyordum doğrusu. Masadaki yerime oturup dirseklerimi masanın üzerine yasladım ve yavaş yavaş herkesin gelmesini beklemeye koyuldum. Çok geçmeden ortanca ağabeyim Leonard ve Kont Dekalton'da masadaki yerlerine oturdular. Leonard her zamanki gibi babamın sol tarafında kalacak sandalyeye değil, en büyük ağabeyimin yerine, babamın sağ tarafındaki sandalyeye yerleşti. Kont Dekalton'a kendi yerini yani benim hemen yanımı işaret etti. Kont zarifçe sandalyesini çekip yanıma oturduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hangi isminizi daha sık kullanıyorsunuz Bayan Victoriam?" diye sordu Kont. Ağabeyim rahat bir tavırla "İkinci adını kullanmayız," dedi. "Annem istemişti ama babam o isimden pek hoşlanmıyor."

"Nedenini sormamda bir sakınca var mı?"

"Doğduğunda Luxuria'nın kalbi atmamış, uzun bir süre geçtikten sonra neredeyse öldüğünü düşünmüşler ama sonra birden uyanmış." Leonard güldü. "Babamın ailesi annemin ve küçük kızının bir cadı olduğuna inanıyordu."

Gülüşüne Kont Dekalton'da eşlik etti. "Bu söyledikleri doğru olsa bunun kötü bir şey olduğunu düşünmezdim," dedi. Leonard çabucak

kaşlarını çattı. "Doğaüstü varlıkları sevmeyiz," dedi. "Bu bir gelenekten fazlası."

"Köşkünüzde hayaletler olduğu söyleniyor," diye devam etti Kont yarım ağız bir gülümsemeyle. Leonard bunun içinde güldüğünde içeriye en küçük ağabeyim Lennie gelmişti. Sabah masada yaşanan gerilim belli ki hala üzerindeydi. Bana ve Kont'un nerede oturduğuna baktı sonra Leonard'ın yanındaki yerine geçti. Onun peşi sıra babam da içeriye gelince rahatladım, başka bir münakaşanın içine girmelerini istemezdim.

"Servise başlayabilirsiniz," diye seslendim ayakta bekleyen kızlara. Dadı bu akşam onların başında duruyordu, beni onayladı ve kızları yönlendirmeye koyuldu. Hiçbir zaman bizimle aynı masada oturmazdı ama bazı özel akşamlarda yemek başlamadan gelir ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ederdi. Bu akşamı özel kılanın ne olduğunu düşünmek istemiyordum.

Babam "Afiyet olsun," diye buyurduğunda kuvvetle kapının sesini duyduk. Bu neredeyse hepimizin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ben ilgileniyorum," dedi dadı babama istinaden. Yemek saatlerinde bu şekilde bölünmeyi hoş karşılamazdık ki bu şaşılacak şey değildi. Davetsiz misafirler pek yaygın değildir. Bakışlarım ağabeylerimin üzerinde dolaştı, kapıya gelen her kimse onlarla bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum ama Lennie omuz silkti ve Leonard'da en az benim kadar meraklı görünüyordu.

"Dediğim gibi efendim, sadece bir soğuk algınlığı." İlk önce dadının sesini duyduk sonra ayak sesleri onlara eşlik etti ve büyük girişte önce Ahlaz Akmaner'i gördük, dadı endişeyle arkasından geliyor ve onu ikna etmeye çalışıyordu. Derin bir nefes aldım. Bu pek iyi olmamıştı.

"Ahlaz," dedi Leonard kaşlarını çatarak. "Bir sorun mu var?"

Ahlaz bana baktı sonra yanımda oturan konta baktı sonra tek tek herkesin üzerinde mavi bakışlarını dolaştırdı.

Sakın yapma...

"Luxuria için endişelendim," dedi.

Sakin ol, sakin ol. Belli etme. Yüzünü değiştirme. Sakin ol.

"Neden Luxuria için endişelendin?" diye soran babam oldu. Ses tonu bile memnuniyetsizliğini açıkça ortaya seriyordu. Hiçbir erkek bu saatte evlerinin kapısını çalan bir adamın kızlarından bahsetmesinden hoşlanmazdı. Benim ailem asla hoşlanmazdı.

"Dadıyla çarşıya çıkmıştık," dedim. "Orada biraz fenalaştım. Nazik ablası benimle ilgilenme inceliğini gösterdi. Endişeniz yersiz olmuş, oldukça iyiyim." Sesim için endişe etmeme gerek yoktu bu rolü doğduğumdan beri oynuyordum. Kimse benden şüphe etmezdi.

"Ablam gelip bakmam için çok dil döktü, bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Ahlaz. "Kasabada bir salgın başlamış daha fena bir şey olmasından endişelenmiş. Gerekiyorsa hekimi yönlendirelim istedi."

Hiç fena değil.

"Gerekirse biz bir hekim çağırırız," diye tersledi onu Leonard. "Kapıdaki adamlarınız son zamanlarda çok mu meşgul, yoklamak için evin en büyük erkeği mi kapılara dayanıyor?" Eh, onların ahmak olduğunu söyleyebilirim ama o kadar da aptal değiller.

Ahlaz'ın çenesi kasıldı, elini sıktığını ve bir tepki vermekte zorlandığını açıkça görebiliyordum. Bunu kendisi seçtiği için araya girmemeye karar verdim. Buraya gelirken ne düşünüyordu ki?

"Luxuria ile evlenmek istiyorum," dedi birden. "Bu yüzden onun için gereğinden fazla endişe duymuş olabilirim. Bu konuda kendimi kötü hissetmemi beklemeyin benden."

Kaşlarımı kaldıracak gibi oldum ama kendimi hemen toparladım. İşte bu epey ama epey beklenmedikti. Akmaner'lerden bu kadar cesur ve aptal çıkacağını düşünmezdim. Babam kaşlarını çattı. Leonard bir bana baktı sonra ayağa kalktı. Lennie'de onun peşinden ayağa kalktı. Ve daha kötüsü Sidra Dekalton'da ayağa kalktı. Leonard'ın yanına geçip onu durdurdu. İkisinin arasına girmesi kapının eşiğindeki dadıyı kıpkırmızı etmişti. Bense oturduğum yerde yemeğimi yemeye koyulmaya başlamıştım. Oldukça eğlenceli bir akşam olacaktı belli ki.

"Luxuria iyi," dedi Sidra buz gibi bir sesle. "Ablanıza bunu iletin ve bu uygunsuz hareketiniz için af dileyip evinize dönün."

"Siz kim olarak bana ne yapıp yapmayacağımı söylüyorsunuz?" dedi Ahlaz.

"Nişanlısı olarak," dedi Sidra ve Ahlaz çok sağlam bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

Kahretsin, kısmetimi kapatıyordu. Henüz kasabadaki herkesi görmemiştim bile ve birkaç gün sonra balo vardı.

"Bu da ne demek?" diye soracak oldu ama Lennie araya girip ona dışarıyı işaret etti. Bu kadarı herkese yetmişti sanırım. Ahlaz masanın

ardından bana baktı, Sidra Dekoltan'a baktı sonra da isteksiz ama mecbur bir şekilde Lennie'nin eşliğinde dışarıya çıktı. Tam o sırada, herkesin kapıya baktığı esnada kontla tabaklarımızı değiştirdim. Babam başını eğmiş öfkeli şekilde tabağındakileri yemeye koyulmuştu. Olup biten her şeyden müthiş şekilde rahatsızdı ki bu şaşılacak şey değildi. Leonar kendi sandalyesine döndüğünde ben de başımı hiç dokunulmamış tabağıma eğdim. Sidra yanıma oturduğunda önce tabağına baktı, sonra bana baktı sonra kimseye belli etmeden gülüp yemekle ilgileniyormuş gibi davrandı.

"Neler olduğunu anlatacak mısın bize Luxuria?" diye sordu Leonard daha gergin bir şekilde. Lennie içeriye girmiş ve yerine oturmuştu.

"Çarşıda karşıma çıktı ablasıyla birlikte. Çıktığımızda peşimize takıldılar, meydana kadar geldiler ve benimle evlenmek istediğini söyledi ben de kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ve oradan ayrıldık. Bunları ağabeylerime anlatmam doğru olmaz diye düşündüm. Ne de olsa benim için verilen kararlar olduğundan çok da önemi yoktur." Çatalımı ve bıçağımı tabağın kenarına bıraktım. "Dinlenmek istiyorum, müsaadenizle."

"Otur, Luxuria." Babam yarı yarıya bağırınca durduğum yerde kaldım.

"Doğru söylüyor," dedi dadı ağlamaklı bir şekilde. "Dilerseniz arabacıya sorun, oturmadılar bile hemen köşke döndük."

"Kasabadaki herkesin Luxuria ile evlenmek istediği bir sır değil," dedi Kont Dekalton beni şaşırtacak şekilde. "Nihayetinde bu kararı vermesi gereken kişi kızınız. Eğer o da isterse en yakın zamanda evliliğimizi duyurmak isterim ki bir daha bu tür olaylar yaşanmasın."

O da isterse.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye çıkıştı Leonard. "Bir söylenti yayılsa neler olur bilmiyor musun?"

"Hepiniz hakkında birçok söylenti yayılıyor," dedim kendimi tutamadan. Leonard yutkunup babama baktı.

"Odana git Luxuria," dedi.

Bıkkın bir nefes alıp yeniden yerimden kalktım.

Otur yerine. Kalk. Davete katıl. Onunla görüş. Vampiri bul. Odana git.

Merdivenlerden çıkarken dadı arkamdan koşturuyor ve ağlayarak benden af diliyordu. Sanki onun suçuymuş gibi. Sanki birinin suçuymuş gibi. O da hepinizin istediğini istiyor sadece benim çıkarım olacak şekilde.

"Yatacağım," dedim. "Üzülme dadı. İlk kez başıma gelmiyor." Yanağından öpüp kapıyı üzerine kapattım ama kendimi yatağın üzerine bıraktıktan sonra sessizce ağlamaya başladım. Bugün gerçekten çok kötü bir gündü. Tüm gün boyunca kendimi berbat hissetmiştim. Olup biten hiçbir şey üzerinde kontrol sahibi değildim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım yine de ipler elimde değildi.

Bu köşkte neden bu kadar çok kadının öldüğünü biliyordum, en başından beri biliyordum. Paramparça kalpleri yüzünden ölüyorlardı. Mutsuzluktan ölüyorlardı. Bu köşkün içinde o kadar çok kapana kısılıyorlardı ki sonunda boyunlarına bir ip geçirip köşkün kendisi oluyorlardı. Duvarlardan bile kadınların gözyaşı akıyordu.

"Senin kadar güzel bir kadın ağlamamalı," diye mırıldandı. Başımı hafifçe çevirip karanlıkta ona baktım. Penceremin önünde duruyordu.

"Ağlamıyorum, hastayım biraz." Gözlerimi sildim. Güldü. Yatağa doğru yanaşıp bana elini uzattı, parmaklarımı eline bıraktım, doğrulmama yardımcı oldu. Yatağın kenarına oturup onun da benim yatağıma oturuşunu seyrettim. Mum alevlerinin gölgeleri üzerine düşerken ne kadar da muhteşem görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bana doğrudan.

"Aşık olmak istiyorum."

"Kitaplardaki gibi mi?"

"Kitaplardaki gibi."

Yine güldü.

"Bu mümkün değil Luxuria."

"Bunu bilemezsin."

"Çok uzun yaşadım, bilebilirim."

"Hiç aşık oldun mu?" Sorduğuma pişman olmuştum. Evet derse bunun beni derin bir kedere ve kıskançlığa sürükleyeceğini sezmiştim.

"Sandığın şekilde değil," dedi. "Öyle bir aşkın mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ama var," diye itiraz ettim. "Aksi halde tüm o kitaplar nasıl yazılabilir?" Yaşanmış olmalı. Birileri yaşamış birileri o şekilde hissetmiş olmalı.

"Tabaklarımızı neden değiştirdin?" diye sordu bu defa.

Omuz silktim.

"Bak," dedi tatlı bir şekilde. "Ne kadar iyi anlaşıyoruz. Birbirimizi kolluyoruz. Tıpkı eşler gibi."

"Ama ben senden hoşlanıyorum sense sadece beni kullanmak istiyorsun. Tıpkı diğer herkes gibi."

"Benden hoşlanıyor musun?"

Omuz silktim.

Yatağın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Kara gözleri benim gözlerimi buldu. Parmakları nadide eldivenlerimin uçlarına dolaştı. Eldivenlere ve yeniden gözlerime baktı. Sessiz bir sorguydu ve itiraz etmediğimi anladı. Eldivenleri yavaşça, çok ama çok nazikçe parmaklarımın ucundan çekip çıkardı. Onun avucunda küçük kalan elimi ters çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Cor."

Baş parmağı elimin üzerindeki kalp şeklinde olan doğum lekesinin üzerinde gezindi. Birden kalbim dahil tüm bedenimin titrediğini, kuvvetli bir rüzgar esmiş gibi ürperdiğini sandım.

"Senden hoşlanmayacak bir adam tanımadım," dedi. "Bak o aşkı bulmaktan daha zor olurdu."

Gülümsedim. "Benden hoşlanıyor musun?"

Tıpkı benim gibi omuz silkince gülümsemem büyüdü.

"Belki de gerçek bir cadısındır." Uzanıp doğum lekemin üzerine buz gibi dudaklarını bastırdı. "Kalbin ellerimde Luxuria."

|Bölüm sonu!

Umarım sevmişsinizdir...

Bir sonraki bölümde görüşmek dileğimle!

Öpücükler

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

23. BÖLÜM: KORKU VE ARZU

Herkese merhaba!
Bu bölüm bazı detaylar içeriyor. Bir de geçmiş bölümlerini tek bir günü anlatıyormuşum gibi düşünmeyin, sürekli zaman atlaması şeklinde düşünün çünkü tüm o zamanı anlatmaya kalkarsam sadece geçmişleri bir kitap olacak...

Bu yüzden daha çok önemli olabilecek şeyleri ve ikisinin arasında olan ilişkiyi az çok anlayabilmemiz için kesitler sunuyorum.

Bir sonraki bölüm muhtemelen malum ihanet bölümü olacak ve 25. bölüm günümüze geçebileceğiz. Ama onu yazmaya başlayayım sonra konuşalım...

Keyifli okumalar diliyorum!

Yıldızımızı parlatacağız unutmayalım lütfen;;

NP: Andrew Lloyd Webber, The Phantom Of Opera

****

Babam hiçbir zaman konuk ağırlamayı seven biri olmamıştı, annemin hayatta olduğu günlerde bile. Bu yüzden Kont Dekalton'un uzayan misafirliğini sadece onun gibi yaratıkların sahip olduğu bazı becerilerle ilgili olduğuna emindim.

Ahlaz Akmaner'in malikanenin salonunu basıp benim için başka bir huzursuz estirmesinin üzerinden haftalar geçmişti. Büyük ağabeyim Lorenzo döndüğünde olanlardan pek memnun olmasa da daha önce hiç çıkmadığı gibi yine babama karşı çıkmadı. Bilhassa kontun servetinin gerçek değerini öğrendiğinde. Tüm bunları akşam üstü yemekten sonra babam piposunu içmek üzere odasına çekildiği bir vakitte kapılarını dinleyerek duymuştum. Beni onunla evlendireceklerdi. Kont bunu benim istememin kendisi için önemli olduğunu söylüyordu ama ailemde işler hiçbir zaman benim tercihlerimle ilgili olmazdı.

O gece uyandığımda odamın penceresinde başka bir rüzgar çanının sesini duymuştum. Hava fırtınalı olmasına rağmen sesi kulaklarıma ulaşmıştı. Duvarlardan yansıyan gölgelerin içine kadar süzülüyordu ve

kim bilir neden kulağıma bir ninni gibi geliyordu. Karanlık bir ninni. Pencerenin duvara çarpan kanatlarını kapatmak rüzgarın şiddetiyle zor olsa da nihayet sürgüsünü çekmeyi başarmıştım. İrkilerek omuzlarımı gerdim. Odanın içindeki taştan şöminenin ateşi sönmüştü, pencereden içeriye giren rüzgar şimdi çıplak tenimde rahatsız edici bir şekilde dolaşıyordu. Uzun beyaz geceliğimi üzerime giyinip saçlarımı fırçaladım. Yüzüme biraz pudra sürdükten sonra elime bir mum aldım. Bu bol geceliklerin içinde kendimi bir hayalet gibi hissetmemem ne mümkündü.

Ahşap merdiven basamaklarını inerken sessiz olmaya dikkat ediyordum. Bu saatlerde kimse evde olmuyordu, evde olurlarsa da benim çıkardığım sesleri duyamayacakları kadar ağırdı uykuları. Sadece bir kişi vardı nefesimi bile duyabilecek, dikkat etmemin sebebi de ta kendisiydi.

Mumu mutfaktaki büyük ahşap masanın üzerine bıraktım. Parmak uçlarımda hareket ederek ısınması için kaba biraz su ekledim. Mutfak çok genişti, tek mumun ışığı hareket etmemi zorlaştırıyordu. Çok sık kullandığım bir yer olmadığı için aradığımı bulmakta zorlanıyordum. Pencere boşluklarından içeriye giren rüzgarın uğultusu kaynamaya başlayan suyun sesiyle yarışıyordu. Perdeler boşluklardan sızan rüzgarla uçuşuyor ve duvara yansıyan gölgeleri dikkatimi dağıtıyordu. Tezgahın üzerindeki marmelat kavanozunu açamayınca bir bıçak alıp kapağını zorlamaya başladım.

Arkamda hissettiğim rüzgar ve mumun duvarın üzerinde titreyen cılız alevi bir anlığına gözlerimi kapatmama neden oldu. Kontrolümü kolayca kazanıp kaşlarımı kaldırdım.

"Bu işte git gide daha iyi olduğumu sanıyordum," diye mırıldandım. Ama belli ki umduğum kadar sessiz olmayı başaramamıştım. Malikanenin kendisi oldukça gürültülüydü. Ahşaplar sürekli gıcırdar, pencereler özellikle bu gece olduğu gibi fırtınalı günlerde sallanır, tavan arasındaki ve kalın duvarların içinden geçen küçük hayvanların tıkırtıları susmazdı.

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Olmadığını söyleyecektim ama bunun yerine topuklarımın üzerinde dönüp gülümsedim ve kavanozu ona doğru uzattım. "Asla yerime bir başkasının yapabileceği küçük şeyler için kendimi yormam."

Kavanozu alırken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Aslında ben bıçaktan bahsediyordum," dedi. Gözleri çıplak ellerimdeki gümüş bıçağa takıldı.

"Bıçaklar konusunda yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz Kont?"

Kavanozu açıp ikimizin arasına, büyük ahşap masanın üzerine bıraktı.

"Ve sana yardım etmek için ne kadar istekli olduğuma bak."

"Bu kasabanın en az yarısı kendileriyle evlenmem için tıpatıp aynı cümleleri kurdu."

"Ve onlar sana kalpsiz dedi." Kollarını göğsünde birbirine kavuşturup daha yakınıma geldi ve önüme, hemen masanın kenarına yaslandı. Varlığı aniden bütün odayı doldurdu. Gözlerim duvarın üzerinde nahoş bir şekilde oynaşan gölgelerimize takıldı. Şimdi onun duvardaki varlığı benim gölgemin üzerine kapanmıştı. Teklifini kabul edersem böyle olacağını düşündüm. Onun arkasına saklanabilirdim ve tıpkı vaat ettiği gibi istediğimi yapabilirdim.

"Siz de bir kalpsiz olduğumu söylemiyor muydunuz Bay Dekalton?" Bıçağı marmelat kavanozuna daldırıp ucuna sürüp dudaklarıma götürdüm. Cevabını epey merak ediyordum.

"Üç gece evvel neredeydin Luxuria?" diye sordu.

"Elbette burada." Biraz daha marmelat alıp dudaklarıma götürdüm. Kalp atışlarımı kontrol ettiğim sürece sorun yoktu ve ben bu konuda en iyisiydim.

"Geldiğimde odanda değildin."

"Burası büyük bir ev Kont."

"Üç gece evvel iki *ölümsüz* öldürüldü." Kollarını çözdü, o kadar hızlı hareket etmişti ki nasıl yer değiştirdiğimizi anlamamıştım. Şimdi ben masayla onun arasına kalmıştım ve o zift gibi gözleriyle üzerime doğru eğiliyordu.

"Baş sağlığı dilemediğim için üzgünüm," dedim kaşlarımı çatarak. "Büyük nezaketsizlik etmişim doğrusu."

"Benimle oyun oynama."

"Sizin gibi kalender bir adamın üzerinde bu dengesizlik eğreti duruyor. Sizinle oynamamı mı istiyorsunuz yoksa oynamamamı mı? Genç kızların aklını hep böylesine karıştırır mısınız merak ediyorum." Elimden geldiği kadar geriye çekildim.

"Genç kızlara neler yaptığımı bilmek istediğine emin misin?" Mum alevi sırtımın üzerinden onun porselen kadar pürüzsüz yüzünü aydınlatıyordu. Serin nefesi yüzüme çarptı. Bu anı daha önce kafamın içinde birkaç kez çevirdiğime memnun oldum. Hazırlıksız yakalanmak kalbimi hızlandırabilirdi.

"Tam da bu sözlerle tıpkı diğer erkekler gibi olduğunuzu kanıtlamış oldunuz. Benim için ne büyük hayal kırıklığı demek isterdim ama hiç şaşmadım bile. Benden de istediğiniz bu mu Kont, soğuk çarşaflarım gibi üzerime dolanmak mı maksadınız?"

"Aklımdan geçmedi diyemem." Gülümsedi.

"Düzmece evliliğimizde bu da olacak mı?" Sahte bir gülümsemeyle bu defa ona doğru yaklaştım. "Beni tabutuna kapatıp güneş ikimizi de yakana kadar benimle sevişecek misin?"

Burnunu kasıtlı bir şekilde şakaklarıma sürtüp kulağıma doğru "Aklımdan geçmedi diyemem," dedi tekrar. Nabzım değilse de gerilim artmaya başlamıştı. Onunla oynamanın tehlikeli yanı buydu, ikimiz de oyunun içindeydik. Başkalarına karşı böyle hissetmiyordum ama ona yapmaya çalıştığım her şey duvarda üst üste kapanmış gölgelerimiz gibi beni de ele geçiriyordu.

"Tabutunu görmek isterim."

"Sadece görmek mi istersin?"

Dudaklarım kurumuştu. Sesler kulaklarımda dolaşıyordu. Tıpkı duvarların beni izleyip dinlediği gibi ben de onları dinliyordum. Yıllar içinde bu beton yığınları ile aramızda sözsüz bir dil gelişmişti. Bunu söylesem deli olduğuma inanır belki de kazıklara bağlarlardı beni. Bir an ona söylesem diye düşündüm, ne düşünürdü.

"Sadece görmek isterim," diye fısıldadım namahrem bir alanı ihlal ediyormuş gibi hissederek. "Sadece görmelerini isterim. Siz bana baktığınızda ne görüyorsunuz Kont?" Kara gözleri yüzümün her yanında bir şey ararmış gibi dolaşmaya başladı. Gözleri şimdi duvarlardaki gölgeler gibi tekinsizdi. Benim onları dinlediğim gibi gözleri de beni duymaya çalışıyordu.

"Ne görmemi istiyorsun?" diye sordu gizemli bir ses tonuyla. Gerçekten beni anlamaya çalıştığını düşündürdü ama belki bu da devasa bir yanılmaydı. Gölgeler sık sık şekil değiştirir ve aslında olmadıkları bir şekle girebilirlerdi. İnsanlar da böyleydi, sadece gölgelerine bakarak insanlar hakkında çok şey öğrenebilirdik.

"Bana sürekli bunu soruyorsun." Başımı biraz daha kaldırdığımda göğsüm onun göğsüne sürtündü. Parmaklarının hemen yanımdaki ahşap masanın kenarına biraz fazla güç uyguladığını hissettim. "*Ne istiyorsun?* Ne istediğim bu kadar önemli mi?"

"Önemli olan tek şey bu Cor." İlk kez benimle bu kadar ciddi bir tonla konuşuyordu. Ama o an aklımdan geçen tek şey burnuma dolan kokusuydu. Nefesi konyak ve soğuk hava gibi kokuyordu. Dudakları bu kadar yakınken tadının nasıl olacağını düşünmeden edemiyordum.

"Bazen istediğim her şeyi bana verebilecek gibi konuşuyorsun."

"Verebilirim de. Luxuria." Bana hiç dokunmamıştı ama eli üzerimde dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Aşağıya üşüdüğüm ve soğuktan içim titrediği için inmiştim ama bir süredir ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordum.

"Tuhaf olan şu ki Sidra, ben de istediğimi alırım."

Bütün bedenimin üzerinde bir kuş tüyü dolaşıyormuş gibi hissetmemi dağlayacak bir kıkırdama yükseldi göğsünden. "Bu da bizi mükemmel uyumlu yapıyor, sana söylemiştim." Doğrudan dudaklarıma bakarak yaklaşmaya devam etti. Aşağıya üşüdüğüm ve soğuktan içim titrediği için inmiştim ama bir süredir ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordum. Anlık bir gaflete kapıldım ve dudaklarımı hafifçe araladığımı fark ettim.

Sırtımdan aşağı doğru uzanan saçlarımı eline dolayıp başımı dudaklarının üzerine bastırdı. Saç diplerimdeki çekiştirme ve dudaklarının dokunduğu yerdeki elektrik akımı bütün bedenimi sersemleterek eline geçirdi. Soğuk tenini geceliğimin üzerinden tüm vücudumda hissediyordum. Bu şehvet bedenimde bambaşka açlıkları açığa çıkarıyordu. Kalçamın hemen üzerinde diğer elinin baskısını hissetmek ağzının içine doğru hırıltılı bir şekilde nefeslenmeme neden oldu. Tepkimden memnun bir şekilde mırıldandı. Dili dudaklarıma dokunduğunda rüzgarın tadını aldığımı hissettim, boşluk ondan benim içime doğru sızdı. Rüzgar etrafımızda uğulduyor, hayaletler dört bir yana kaçıyordu. Bana yaptığı bu şeyin intikamını almak için alt dudağına dişlerimi geçirdim. Eline doladığı saçımı çekiştirdi. Dudaklarını daha çok bastırdı. Yabani bir güdü sinir uçlarımı tetikliyordu, daha çok hissetmek ve daha derinlere inmek istiyordum. Kalbimi dizginlemeyi başarabilmiştim ama karıncalanan bedenim için aynı şekilde kontrollü hissedemiyordum. Ellerini daha çok kullanmalı,

bedenimin her yerinde bu yasaklı dokunuşları hissettirmeliydi. Onun dudaklarından içime dolan rüzgarı fırtınayı kucaklayan ağaçlar gibi doludizgin bir açlıkla arzuluyordum şimdi.

"Yüreksiz olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı ağzımın içine doğru yarı hiddet yarı meydan okumayla. "Bence mesele hiçbir zaman kalp olmadı. Sen kalbini açamayacak kadar yüreksizsin."

Nefes nefese geriye çekildim. Gözlerinde tatmin olmuş bir ifade vardı. Dudaklarımdaki şişlik inip kalkan göğsüm kadar hararetliydi. Seçtiği kelimeler bedenimde hissettiğim bütün karıncalanmanın alelacele geri çekilmesine neden oldu. O dudaklarını zevkle yeniden dudaklarıma bastırdığında elimdeki bıçağı içgüdüsel bir öfkeyle göğsüne sapladım. Ağız dolusu bir inlemeyle geriye çekildi. Şimdi benim gözlerimde aynı tatmin vardı, bunun memnuniyetiyle gülümsedim ve bakışlarımı göğsünden kan akan yere çevirdim.

"Luxuria!" diye dişlerinin arasından sessizce kükredi.

"Tabuttan vazgeçtim," dedim. "Mezarını görmek istiyorum."

"Tanrı aşkına!" Gözlerinden öfke çağlıyordu ve bir saniyeliğine bile beni korkutamamıştı. Makul olanı korkmam olurdu ama söylediği sözler, seçtiği o uğursuz kelime canıma tak etmişti.

"Bazı kelimeler Kont, ölümden daha korkutucudur. Bu yüzden ateşle oynarken ona hangi şiiri okuduğunuza dikkat edin. Isındığınızı düşünürken üzerinize sıçrayabilir ve yandığınızın farkında bile olmazsınız!"

"Sana neler yapabileceğimin farkında mısın sen!" Bileğimi kavradı, çatık kaşları altındaki hiddetli gözlerini üzerime dikti.

"Farkında olduğum için kanıyorsun."

"Beni öldürecek misin?" diye sordu şuurumu yitirmişim gibi bana bakarken.

"Öldüreceğim." Belki de şuurumu kaybetmiştim. "Çünkü kalbimi kıracaksın!"

İhtiyacı olduğunu sanmıyordum ama derin bir nefes aldı.

"Sana hiçbir şey yapmıyorum," dedi daha makul daha yumuşak bir şekilde. "Ama sana olan zaafımı kullanmaya kalkarsan, bunu bir daha yaparsan-"

"Ne yaparsın?"

"Sanırım teklifimi geri çeviriyorsun."

Aramızdaki mesafeden cesaret alarak toparlandım. Soluğumu düzene soktuktan sonra ona bir adım yaklaştım. Parmağımı göğsünden kan akan yere bastırdım. İşaret parmağımı boşlukta kaldırıp kısa bir süre inceledim, gözlerimi ona çevirip parmağımı dudağıma götürdüm, bulaşan kanın hafifçe yaladım. Sandığım kadar kötü değildi.

"Teklifinizi düşüneceğim, Kont." Dönüp mumu yeniden elime aldım ve ona bir kez daha bakmadan mutfaktan çıktım.

**

Yabani bir hayvanı tuzağa düşürmenin en basit ve şüphesiz en etkileyici yolu kapanın altına lezzetli bir yem koymaktır. Türü ne olursa olsun her canlı açlığının karşısında gafil avlanır. Bu her şeye olan açlık olabilir.

Bu yüzden yem bendim. Leonard ile birlikte hanlardan birine girdiğimizde maksadımız tam olarak buydu. Ben ölümsüzleri tespit edecek, kalabalıklarsa onları daha önceden seçtiğimiz yere çekecek ve diğerleri de onları avlayacaktı. Bana her zaman en sıkıcı işleri bırakıyorlardı.

"Onun burada ne işi var?" diye sordum Leonard'ın kulağına doğru şarabımdan küçük bir yudum içerken. Hanlar her zaman gürültücü ve derme çatma yerler olmuştur. Vakit geçirmeyi tercih edeceğim yerler arasında son sırada bile gelmezler. İnsanlar lakayt ve zil zurna sarhoş halde olurlar. Korkunç bir müzik ve bağrış çağırışlar da cabası.

"Senin gibi." Basitçe omuz silkti Leonard ama bu durum canımı sıkmıştı.

"Kimse benim gibi değil," diye mırıldandım.

Çapraz masalardan birinde Ahlaz ve ablası bizim numaramızı çeviriyordu. İlk olarak ablası neredeyse bir asker gibi dövüşmeyi bilirdi ama ölümsüzler söz konusu olduğunda bu iyi bir fikir değildi. Kendisini çok kasıyordu ve düşünceleri açıkça yüzünden okunuyordu. Bu da ölümsüzlerle savaşırken tercih ettiğimiz bir durum değildi. En önemlisi gözleri çok fazla etrafta dolaşıyordu ve bir şey aradığını belli ediyordu. Ve en önemlisi hiç ama hiç lezzetli görünmüyordu. Yürüyüş pantolon takımının içindeydi. Saçlarını arkasında sıkı bir şekilde örmüştü. Bense belimden bir karış sıkılmış korsemin içinde bukle bukle sırtıma dökülen saçlarımla bir balo için hazırlanmış gibiydim.

Yüzümde gülücükler eksik olmuyordu ve etrafa bakınmak istediğimde aptal şarkıya eşlik ediyormuş gibi davranmayı biliyordum.

Kalabalığın içinde ölümsüzleri ayırt etmek bu gece o kadar kolay değildi. Böyle bir yerde daha basit olacağını düşünmüştüm çünkü sarhoşların arasında çok dikkatli olmalarına gerek yoktu ve sarhoşların arasında kolayca tespit edilebilirlerdi. Bu gece burada ya hiç ölümsüz yoktu ya da çok ama çok iyi gizlenmeyi biliyorlardı.

"Biraz etrafta dolaşacağım." Sandalyeden kalkıp etrafa iğrenmeden bakmayı başarabildim. Ahlaz'ın gözleri de tıpkı ablasının gözleri gibi üzerimdeydi. Bakışlarına karşılık vermeden, farkında bile değilmiş gibi handan dışarıya çıktım. İçerideki leş gibi içki ve ter kokusundan sonra çiçek bahçesine çıkmışım gibi hissetmek kaçınılmazdı. Dışarıda itişip kakışan birkaç kişi vardı ama tehlikeli görünmüyorlardı daha çok daha sarhoş görünüyorlardı.

Biraz ileride yürüme mesafesinde yıkılmış harabeler vardı. Büyük bir arazide terk edilmiş ve muhtemelen sadece yılanların dolaştığı yer ölümsüzler için uygun bir tuzaktı. Lorenzo'nun adamları etrafa yerleşmişti. Ahlaz'ın da boş durmadığını tahmin ediyordum. Bu yüzden handan uzaklaşırken herhangi bir tereddüttüm yoktu. Sadece benim bildiğim sır, gümüş suyu kanıma karışmıştı. Boynumda ve bileklerime de çıkmadan önce tekrar sürünmüştüm. Bu gece bir ölümsüz bana saldırmaya kalkarsa korkarım onun için şanslı gecesi olmayacaktı.

Tarlaların yanından ellerimi arkamda kenetleyerek yürümeye devam ettim. Rüzgar kuvvetli değildi bu yüzden gece vakti yaptığım bu yürüyüş benim için keyifli bir hal almıştı. Kuru dalların arasından geçerek gitmeye devam ettim. Etrafta bir hoyratlık ya da bir uğultu hissetmeye çalıştım ama kendi arazimizde olmadığım sürece sesleri duyamıyordum.

"Merhaba," diye seslendi birisi. Demek başlıyoruz. Gülümsememi yüzümden sildim ve yarı korku dolu bir ifade yerleştirdim gözlerime. Arkamı dönüp karanlık yolda bana doğru yaklaşan silueti seçmeye çalıştım.

"Merhaba," dedim zayıf bir sesle.

"Bu karanlık yolda ne yapıyorsunuz leydim?"

Etrafıma bakındım, başka birinden bahsediyormuş gibi. Sonra bana doğru yaklaşan yüzüne döndüm. "Hanımım gönderdi, hemen şurada

bir işim var." Gözlerimi ondan kaçırdım ve korkuyormuşum gibi kendimi sıktım. "Ama nasıl gideceğim bilmiyorum."

"Sizin gibi hanımlar için çok tehlikeli bir saat." Başını eğip şapkasını çıkardı. Bir hayli uzun ve yapılıydı. Zifir gibi karanlık gözleri bana başka bir ölümsüzü anımsatsa da kendimi hızlıca toparladım.

"Hanımımın sözünden çıkamam ki." Omuzlarımı indirip kaldırdım sonra dekolteme doğru parmaklarımı götürüp yakamın altına sakladığım zarfı çıkardım. "Bunu hemen şuradaki büyük taşın altına bırakmamı istiyor. Sonra hemen döneceğim." Kaşlarımı hafifçe kaldırıp "Bana eşlik eder misiniz bayım," diye sordum sesimi titreterek. "Sadece biraz yürümem gerekiyor."

Ölümsüz baştan aşağı beni süzdükten sonra kolunu uzattı, elimi mesafeli bir şekilde dirseğine yaslayıp yavaşça yürümeye koyuldum.

"Hizmetçi gibi değil hanım gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Hanımım buraların en varlıklı ailelerindendir. Victoriam'ları bilir misiniz? İşte o malikanede çalışıyorum. Çalışanlar da pek özenli ve dikkatlidir." Yüzümü bilmediğini umut ediyordum. Daha önce gördüğüm yüzleri unutmazdım ve onun gibi bir ölümsüz görmediğime emindim ama nihayetinde ben Luxuria Victoriam'dım, beni görmüş olabilirdi beni duymuş olabilirdi ve en fenası beni tanıyor olabilirdi.

"Tepedeki uğursuz evde mi yaşıyorsunuz?" diye sordu. Ölümsüzlerin aklında bile bu şekilde bir iz bırakmak can sıkıcı olsa da yüzümü görmediği için rahatça kaşlarımı çattım.

"Öyle olduğu söyleniyor değil mi?"

"Sahiden öyle," dedi gerilim dolu bir sesle. "Çok yanlış bir akşamda çok yanlış biriyle karşılaştınız leydi." Bana doğru dönerken kolumdan öyle bir çekiştirdi ki ayaklarımın yerden kesildiğini ve bir anlığına savrulduğumu düşündüm. İki kolumdan da tutmuş beni sarsıyordu.

"Bayım!" dedim yüksek sesle.

"Uğursuz toprakların uğursuz kadınları..." diye mırıldandı ve birden, dişlerini boynuma geçirdi. O kadar ani oldu ki karşı koymaya vaktim olmadı. Eldivenimin içine gizlediğim hançerdense onu zehirleyeceğine emin olduğum kanımı içmesi için dişlerimi sıkarak bekledim. Ve birden acı çekiyormuş gibi çığlık atarak geriye çekildi. Güneş dudaklarını aralamış ve onu yakıyormuş gibi figan ediyordu.

"Senin için uğursuz bir gece," diye katıldım geriye çekilip onu yanması için rahat bırakırken. Elimi boynuma bastırdım. Bu sesin ve

kan kokusunun buraya daha fazlasını çağıracağına şüphem yoktu. Bir an evvel oradan uzaklaşmak için döndüğümde biraz ileride onu gördüm.

"Sen nesin?" diye sordu Ahlaz'ın ablası sanırım ismi Armin gibi bir şeydi.

"Neyden bahsediyorsun?" diye kaşlarımı çattım. "Yaralandım, daha fazla destek çağırmamız gerekiyor." Bu kızdan oldum olası hoşlanmamıştım.

"Ölümsüze ne yaptığını gördüm," dedi bana doğru yaklaşıp. "Kanını içtikten sonra nasıl yandığını gördüm. Ona ne yaptın? Daha önce böyle öldüklerini görmedim." Gözleri yolun üzerine düşmüş ve eriyor gibi görünen ölümsüze kaydı. Afallamış ve neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Bir şey yapmadım," dedim. Gümüş suyundan ona bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Kan bağım olmasına rağmen ağabeylerime bile bahsetmemiştim. Bu benim sırrımdı. Benim korkusuzluğumdu.

"Seni gördüm cadı!" diye bağırdı. "Ve gördüklerimi herkese anlatacağım." Onun sesini harabelerden gelen iniltiler kesti. Vaha'nın ismini duymamla o yana doğru koşturmaya başlamam bir oldu. Burada bir işi yoktu.

"Luxuria!" diye bağırdı arkamdan Armin Akmaner. Onunla daha sonra ilgilenmek zorundaydım ama şimdilik neler olduğunu öğrensem iyi olacaktı. Elbisenin eteklerini daha hızlı koşmak için yukarıya doğru kaldırdım. Şimdi o yürüyüş pantolonlarından biri işime yarardı.

Yıkıntı taştan heykellerin arasına girdiğimde ahmak kızın peşimden geldiğini duymuştum ama önemi yoktu. Gözlerim etrafta dolanmaya başladı. Lorenzo'nun birkaç adamını tanıyabilmiştim ama ağabeylerimden biri ortalıkta görünmüyordu. Hızla akıp giden rüzgarın sesini ayırt edebilmiştim bu ölümsüzlerin hızıydı ve burada olduklarını gösteriyordu. Heykellere sırtımı vererek yavaş ve sessiz adımlarla ilerlemeye koyuldum.

"Luxuria, neredesin cadı!" diye bağırdı Armin. Başımı iki yana salladım, ölesi varsa onun için öne atılacak değildim. Kendini benimle bir tutmaya nasıl cüret etmişti ki?

Kaya duvarların dar aralarından geçerken karşıma bir yılan çıkmaması için dua edip duruyordum. Taşların üzerinden tırmanarak diğer tarafa, arabaları bıraktığımız açıklığa çıktım sonunda. Ve tam da

duyduğum gibi Vaha, Lorenzo ile birlikte arabaların yanındaydı. Daha çok kaşlarımı çatıp onlara doğru yürümeye koyuldum.

"Luxuria!" dedi Lorenzo. "Senin dönmüş olman gerekiyordu."

"Burada ne işi var?" diye sordum doğrudan Vaha'yı işaret ederek. Vaha sinirli bir ifadeyle arabaya yaslanmış kollarını şişirmiş öylece bekliyordu.

"Ne işi var Lorenzo?" diye diklenmeye devam ettim.

"Sana hesap mı vereceğim?" Omzumdan tutup beni kenara itmeye kalktığında Vaha yaslandığı yerden doğrulup onu kolundan kenara çekti. Lorenzo kaşlarını kaldırarak ikimizin arasında gözlerini gezdirdi.

"Bırak Luxuria," diye beni yanına çeken Vaha oldu. "Ağabeyin her zamanki gibi korkağın teki olduğu için beni yem olarak kullanmak istiyor." Ona bakışlarında saf bir nefret vardı. Lorenzo hep en kabası olduğu için buna şaşırmıyordum ama söylediği şeye sadece şaşırmamış bir de çok ama çok öfkelenmiştim.

"Ben yetmedim mi?" diye sordum onu iterek. "Yem olarak beni kullanmak yetmedi mi? Vaha'nın hiçbir şeyden haberi yok."

"Sen öyle san. Eee yetti. Kes sesini arabada bekle Luxuria."

"Ben giderim!" dedim. "Eğer sen korkuyorsan ben giderim. Vaha'yı bulaştırma."

"Luxuria," diye araya girmeye çalıştı Vaha.

"Hayır!"

"Ölümsüzlerle baş edebilirim."

Hırsla ona doğru döndüm. Daha önce benimle hiç ölümsüzler hakkında konuşmamıştı. Onlardan haberdar olduğunu bile bilmiyordum. Ben anlatmadıysam ona bu aile sırrını kim anlatmış olabilirdi ki?

Lorenzo'nun uzattığı bıçağı aldı, ona daha hiddetle bakarak avucunun içinde bir kesik açtı ve ağaçlığın içine doğru yürümeye koyuldu.

"Vaha!" diye seslendim.

"Yokluğu büyük bir kayıp olmaz Luxuria." Lorenzo beni geriye çektiğinde bu defa onu çok sağlam bir şekilde bütün gücümle ittim. "Senin yokluğun bir kayıp olmazdı işe yaramaz ahmak." Kendimi ondan kurtarıp Vaha'nın girdiği ağaçlığa doğru koşturmaya başladım.

Taş harabe çok büyük bir alanı kaplıyordu. Ağaçların yanı sıra dev kayalıklar ve taştan heykeller her yerdeydi. Eskiden burada olan evlerin döküntüleri her yerdeydi. Karanlık etrafta ne olduğunu seçmeme izin vermiyordu. Ne Vaha'yı ne de başkalarını görebiliyordum. Her şeyin gölgesi üst üste binmişti.

"İşte buradasın cadı." Armin aniden önüme çıktığında kayalıktan neredeyse düşecektim. Son anda iki elimle birlikte duvarlardan birine tutunmayı başardım. Kendimi sağ tarafa doğru çekmek üzereyken birisi Armin'i arkasından yakaladı. Zehirli bir yeşil renginde olan gözleri beni buldu. Armin hemen arkasında ne olduğunu anladı. Gözleri korku ve yardım arzusuyla bana bakıyordu. Ölümsüz o daha hareket edemeden dişlerini çıkardı, boynuna geçirdi ve Armin'in rengi bir anda kül gibi soldu.

"Tüh," dedim. "Gerçekten cadı olmamam ne kötü." Onu bırakıp kendimi diğer boşluğa doğru kayalıktan tutunarak çektim. Eldivenlerim mahvolmuştu ve bu gerçek bir sorundu. Bir daha iş için çıktığımda ipek onları kullanmamalıydım.

Gürültüler artmıştı. Harabenin her yerinden gölgeler hareket ediyordu. Ölenler de buradaydı, öldürülenler de burada. Gecenin başından bu kadar kalabalık olacağını düşünmemiştim. Kasabada ne kadar vampir varsa buraya doluşmuş olmalıydı. Büyük bir ağacın altında Vaha'yı iki ölümsüzle karşı karşıya gördüğümde derin bir şekilde yutkundum. Hançerimi çıkardım, küçük sivri okları saçlarımın arasından çıkardım. Ona doğru giderken etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmiyordum.

"Beyler," dedim. "Sanırım yukarıda arkadaşlarınızın yardıma ihtiyacı var."

Karşılarında oyuncak bir bebek gibi durup gülümsedim. Vaha ile bir anlığına göz göze geldik. En azından hala hayattaydı sadece biraz hırpalanmış görünüyordu. Oynamak istediğini bilseydim ona biraz takviye sağlardım. Ama bunu daha sonra çözmem gerekiyordu.

Ölümsüzlerin ikisi de bana döndü ve gülümsedi. Biraz oynamak istiyordum ama Vaha'yı korkutmak istemezdim ve açıkçası aklım yıpranan ipek eldivenlerimde takılı kalmıştı. Nadide parçalardan biriydi. Bugün elimi kirleteceğimi düşünmemiştim ama işler nereye gelmişti. Sanırım bu biraz beni öfkelendirdi.

"Burada kalıp seni halletmeyi seçeceğiz," dedi birisi. Diğerinin gülüşünü oklardan iki tanesini ona fırlatarak kestim. Göğsüne saplandı. Neresine girdiğini bile fark etmediği gümüş oklar onun dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Ölümsüzler hızlı ve iyi duyulara sahip olurlar ama benim avantajım da ne kadar tehlikesiz ve ne kadar güzel göründüğümde. Bana bakıyor ve tehlikeli bir şey görmüyorlardı, bana bakıyor ve zevkini çıkaracakları anın hayalini kurmaya başlıyorlardı. Bu yüzden belki kolayca yakalayabilecekleri atışları hep kaçırıyorlardı.

Arkadaşına yaptığım şey diğerini bir hayli öfkelendirdi. Bu biraz sorun olabiliyordu çünkü fiziksel saldırıdan hoşlanmıyordum. Onlarla öyle kaba saba dövüşmek bana göre değildi. Benim gibi bir hanım avını tertipli bir şekilde öldürmenin yollarını bilmeliydi.

"Seni daha çok beğenmiştim," diye gülümsedim. "Umarım çok yakın değilsinizdir." Kollarımı hafifçe kaldırıp saçlarımı diğer ölümsüzün kanattığı yarayı açıkta bırakmak için diğer omzuma topladım. Boynumu olduğu gibi açıkta bırakıp ona benzersiz bir davet sunmakla kalmadım, rüzgar kanımın kokusunu ona taşıdı. Ölümsüz aniden hissettiği açlıkla kıvranmaya başladı. Susuzluğu öfkesine üstün geldi. Bana doğru yaklaştı. Ellerini omuzlarıma yasladı. Hançeri sırtına sapladım.

"Onu çıkarır mısın?" dedim işaret parmağımla ölümsüzün sırtına saplanan hançeri işaret ederek. "Normalde toplamam ama o sevdiğim parçalardan biri."

Vaha bana, işaret parmağıma ve ayaklarımın ucuna yığılmış ölümsüze bakıp derin bir nefes aldı. Yere eğildi, sırtından hançeri çıkardı. Kurumaya başlayan adama baktı ve bıçağı üzerine silerek dudak büktü. Hançeri bana uzattığında hala elinin kanadığını fark ettim. Etrafta onu saracak bir şey aradım ve sonra gözlerim nadide ipek eldivenlerime takıldı.

Kan bağı rezalet bir şeydi. Sol elimdeki eldiveni çıkarıp yüzümü buruşturarak elini sardım ve bunu yapmak beni sinirlendirdiği için bağlarken biraz fazla sıktım.

"İstemiyorsan vermeseydin!" dedi dişlerinin arasından.

"Yaralanmasaydın, vermem gerekmeseydi!" Hançeri diğer elime alıp etrafa bakındım. Birilerinin bu pisliği temizlemesi gerekecekti ve bu işle Lorenzo aptalı ilgileneceği için bir hayli memnundum.

"Hadi çıkalım şuradan," dedi başıyla işaret edip.

"Sen yukarı çık. Şu taraftan düz gidecek sonra sola döneceksin." Elimle geldiğim yönün tersini, arabaya daha kolay ulaşabileceği yeri gösterdim.

"Sen gelmiyor musun?"

"Ufak bir işim var. Geleceğim."

"Ben de geleyim."

"Ayak bağı olursun canım." Elimle git git der gibi parmaklarımı havada salladım. Açıkçası yapmam gereken şeyi görmesini istememiştim. Ölümsüzlere şahit olması yeterince can sıkıcıydı. Dünya üzerinde benim tatlı bir ev kızı olduğuma inanan biri olduğunu sanıyordum ben de. Herkes nasıl bir canavar olduğumu biliyordu anlaşılan.

"İyi olacağına emin misin?" diye sordu.

"Başımın çaresine bakarım Vaha." Dudaklarımı birbirine bastırıp yerdeki cesetlere baktım. Onların karşısında bu konuşmayı yapmak biraz onur kırıcı oluyordu ama yaşadığı şoka vermeye karar kıldım. Beni daha fazla uğraştırmadan ellerini kaldırıp pes der gibi uzaklaşmaya koyuldu. Yürürken ayağının hafif aksadığını fark ettim. Yine de iyi altından kalkmıştı.

Gecenin en pis işi için yeniden kayalıkların arasına döndüm. Daha iyi bir zamanımda bu işi de seve seve Lorenzo'nun üzerine yığardım ama bu pis iş biraz soruna neden olabilirdi. Armin'in öldüğünden ya da ölmediğinden emin olmalıydım. Vampir onu ısırıp öylece bıraktıysa kalbini sökmem gerekecekti yoksa o da ölümsüz olarak doğardı ve insan olarak çekilmez olan Armin'e ölümsüz haliyle dayanabileceğimi düşünmüyordum. Dahası benimle ilgili kimsenin bilmesini istemediğim şüpheler yaratmasını istemezdim. Ve eğer onun saldırıya uğradığını bildiğimi anlarlarsa bu da şüphe uyandırırdı. Onu kurtarmak istesem kurtarırdım ve ağabeylerim bunu biliyordu.

Aklımdan birkaç tuhaf manzara geçmişti ama onun başında Sidra Dekalton'u bulmayı beklemiyordum. Yere yığılmış bedeninin yanına eğilmişti. Parmakları önce boynuna dokundu. Nefesimi tutmama rağmen bunu fark edip öfkeli, çok öfkeli gözlerini bana doğru çevirdi. Elini Armin'in göğsüne bir bıçak gibi sapladı.

Kalbi tek seferde çıkarıp gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarına götürdü, bir meyveyi emer gibi kalbin üzerindeki kanı

yaladı.

Kaşlarımı kaldırıp derin bir şekilde yutkundum. Geriye doğru bir adım attım. O da ayağa kalktı. Kalbi bir kenara fırlattı. Bana doğru yürümeye koyuldu.

"Sonunda korktun mu?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Aslına bakarsan," dedim olağan bir sakinlik belki biraz baskı altında hissederek. "Bir hayli tahrik oldum."

"Git buradan Luxuria. Elimden bir kaza çıkmadan git."

******

Büyük ağabeyim Lorenzo her zaman en sevmediğim olmuştur bu yüzden zavallı karısı adına çok üzülüyordum. Haftada bir gün onunla birlikte katılmam uygun bulunan çay saatleri olurdu. Bu hafta dadı katılamayacağı için canım ayrı sıkkındı. Bize en yakın çiftliklerden birine gidiyor oluşumuz içinse ayrı sıkkın. Yine de güzel bir elbise giymiş, geceden saçlarımı sarmış ve en iyi kokularımdan birini sürmüştüm.

"Biliyor musun," diye sordu Katie araba taşlı yolda sallanarak ilerlerken bana dönüp. "Manolya bizim Lennie ile görüşüyormuş. Halası öğrenmiş ama hiç kızmamış, bana kalırsa kızı bilerek bizimkinin gözüne sokuyor. Buradan daha yağlı kapı bulacak değildi." Katie varlıklı bir aileden geliyordu, ağabeyimle evlenmesi dışında kötü bir yanı olduğunu görmemiştim ama bazen diğer insanlara karşı acımasız olabiliyordu. Bu yüzden genelde iyi anlaşırdık.

"Bundan emin misin?" diye sordum şüpheyle. Manolya Vaha'nın sürekli mektuplaştığı kızdı. Çiftlikte çalışıyordu, ailesi öldüğünde çiftliğin hanımı olan halası onu mecburen yanına almıştı.

"Eminim," dedi Katie. "Döndüğümüzde sözde karşılamak için ertesi gün bize geldiler. Kadın o gün ağzımı aramaya başlamıştı ama anlamamıştım, dedikoduyu sever biliyorsun. Sonra bizim çalışan kızlardan öğrendim."

"Lennie bu," diye omuz silktim. "Bütün kızlarla nasıldır biliyorsun."

"Bilmez miyim..." diye güldü. "Ama birinin onu uyarması lazım. Bir gün birisi çocuğunu taşıyorum diye çıkacak karşısına sonra al başına belayı. Manolya'nın fenalığını görmedim ama halası pek fenadır. Ağzını ararsa ona göre cevap ver sen de."

Başımı salladım. Vaha'yı o kız konusunda uyarmıştım. Katie yanılıyordu, kızın da halasından kalır yanı yoktu. Belki de Vaha'yı Lennie'ye yaklaşmak için kullanıyordur. Belki de malikaneye girmek için her yolu deniyordur. Bu yeni bilgi bir hayli canımı sıkmıştı. Aptal kız. Vaha onu gerçekten seviyordu ve saf saf kızın da kendisini sevdiğine inanıyordu. Daha kötüsü Lennie bunu biliyordu.

"Lennie ile konuşur musun?" diye sordu Katie araba çiftliğin girişine doğru döndüğünde. "Lorenzo'nun kulağına giderse kötü olur. Onunla uğraşmak istemem."

"Onu onunla evlenmeden önce düşünecektin," dedim.

"Dışarıdan bakınca yakışıklı ve heybetli görünüyordu." Kıkırdadı. Haksız sayılmazdı.

Bütün bunlar beni daha çok düşünmeye itmişti. Etrafımda doğru düzgün tek bir insan bile yoktu. Vaha sevildiğine inanıyordu ama aldatılıyordu hem de ne kötü aldatılıyordu. Katie ağabeyimin kendisiyle sadece babam babasının en yakın ahbabı olduğu için evlendiğini bilmiyordu. Lorenzo'nun kadınları tercih ettiğinden bile emin değildim. Hoş, onun kendi dışında bir şeyi sevebileceğine inanmıyordum o çok başka bir meseleydi.

Çiftlik kapısındaki abartılı karşılamadan sonra paltolarımızı bırakıp çiftlikteki en geniş oda olan salona girdik. Evin hanımı olan Leydi Headley mahcup ve heyecanlı görünüyordu. Mahcubiyetinin sebebi çay içmek için başka bir odaya sahip olmamasıydı. Evin bu büyük salonu hem oturmak hem yemek yemek hem de böyle küçük davetler için kullanıyordu. Ve yaşadığımız dönemde bu gerçekten mahcup olunacak bir şeydi.

"Katie, her geçen gün daha da güzelleşiyorsun. Küçük kızını getirmedin mi?" Leydi Headley'in kızı onu sarılarak karşıladı. Bu tavırdan korunmak için özel bir şey yapmama gerek yoktu, insanlar bana bu kadar kolay yaklaşamıyordu. Eldivenlerimi düzeltip içerideki beş kişiyle nezaketen selamlaştıktan sonra nispeten sevdiğim Miranda'nın yanına oturdum.

"Luxuria, sana gelmek istiyordum. Haberleri duydun mu?" diye soludu hevesle ellerimden tutup.

"Duymayan kimse kalmadı Miranda." Sevincini paylaşmak için içtenlikle ona gülümsedim. "Hoş, beyefendinin adını duymadım sanıyorum ama gelecek ay nişanlanacağınızı biliyorum."

"Buralardan değil," diye başını salladı. "Annemin bir ahbabının oğlunun arkadaşı."

"Mutlu olduğunu görüyorum," dedim. Miranda artık bir genç kız olduğundan beri evlenmek istiyordu. Ailesinin baskıcı tutumundan dolayı onu yadırgamıyordum ama genç hanımların kendini kurtarmak için başka bir adama boyun eğmeleri gerektiği düşüncesinde sık sık fenalık geçiriyordum.

"Mutluyum, yaşım gelmişti biliyorsun."

Gülümsedim. Benden iki yaş küçüktü. Kendisi de bu detayı fark ettiğinde yüzünü buruşturup "Öyle demek istemedim," dedi. "Biliyorsun. Luxuria seninle evlenmek isteyen bir dolu adam var. Herkes senin kendin istemediğin için evlenmediğini biliyor."

"Elbette," diye beni savundu Katie. "Her gün oğullarını, yeğenlerini ya da tanıdıkları çok hoş beyleri Luxuria ile evlendirmek isteyen hanımlarla ben uğraşıyorum." Ustalıkla gülümsedi. Yakın akrabaları ondan sık sık benimle tanıdıkları birilerinin arasını yapmasını istiyordu ama Katie'nin söylediği kadar abartılı bir durum yoktu.

Kont, babamın uygun bulduğu durumumuzu resmiyete dökmek istemişti ama ben karşı çıkmıştım, o da benim muhtemelen gözümü boyamak için ben isteyene kadar bir şey yapmayacağını söylemişti. Babamı ikna etmek konusunda bir zorluk çekmiyordu. Bu yüzden kimse benim neredeyse nişanlı olduğumu bilmiyordu. Ki bu kelimeyi ne zaman kendim için düşünsem ürperiyordum.

İçeriye giren yeni konuklar herkesin dikkatini dağıtmıştı. En çok da benim. Birden öylece ilgimi çekiverdi. Buralardan olmayacağını bileceğim kadar şık bir elbisenin içindeki genç ve bir hayli güzel kadını ilk kez görüyordum.

"Yeğenim Evelyn," diye tanıştırdı madencilerin hanımı. Birlikte sanki onlar için ayrılmış gibi duran kanepeye oturdular. Leydi Headley bizleri tanıştırırken kısaca başımı salladım. Gözlerimiz birbirini tanımış gibi geldi geçti. Bu kişisel bir tanışıklık değildi. Tehlikenin zil sesleriydi.

Ölümsüz.

"Luxuria, nasılsın?" Madencilerin hanımı. Oğlu ezelden beri gerçek aşıklarımdan biriydi. Onunla bir kez baloda dans etmiştim ve bana çok kıymetli hediyeler göndermemesi için uyarmıştım. Nasıl olduysa bu tavrım onu daha da ateşlemiş ve ilgisini artırmıştı. Öyle ki araya

ağabeylerim girmek zorunda kalmıştı ve çocuk nasıl olduysa çok geçmeden başka biriyle evlenmişti. Kurtulduğumu düşünmek büyük hataydı çünkü ne karısı ne hemen doğan çocuğu onu bana askıntı olmaktan alıkoymamıştı. Annesi de pekala bütün bunları biliyordu ve bana karşı olan nezaketinin mahcubiyetinden geldiğini düşünmek istiyordum.

"İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?" Onlara karşı nezaketimden ödün veremezdim. Kimseye karşı nezaketimden ödün veremezdim ama madencilerin bir vampirle ne işi olurdu aklım almıyordu. Hem de yeğenim demişti. Dikkat çekmemek adına soğukkanlılığımı korudum.

"Geçenlerde Akmaner'lerdeydim, annesi yakın dostumdur. Bana senin nişanlandığından söz etti. Doğru mu duydum?"

Ah.

Katie ile göz göze geldik ama bu söylediği herkesin dikkatini benim üzerime çekmişti. Ahlaz'ın böyle bir hata yapacağını düşünmüyordum. Bu durumu diğer insanlara yayacağını. Bu kendisi adına utanç verici olurdu çünkü açıkça reddedilmemiş kendisini olabilecek en uygunsuz duruma düşürmüş ve kapıdan kovulmuştu.

"İnsanlar her zaman bir şeyler konuşur, biliyorsunuz." Nihayet çay ikramı yapılmaya başlayınca üzerimdeki göz azalmamıştı ama en azından Katie ile bana biraz zaman kazandırmıştı. Sabah çıkmadan önce her zamanki gibi gümüş suyumdan içmiştim. Ben güvendeydim ama herkes için geçerli bir durum değildi bu.

"Ya diğer çocuklar," diye sordu Leydi Headly. "Önce ağabeylerin evlenir herhalde."

Ben cevap vermeden Katie araya girdi. "Doğru kadını buldukları zaman elbette." Çayından bir yudum içti. "Bay Victoriam bu konuda çok katı, oğullarını en az kendi ailesi kadar soylu olanlarla evlendirmek istiyor." Kendisini övmesiyle kalmadı babamın ağabeylerimin evliliğindeki rolünden de bahsetti. Belki de sandığımın aksine olup biten her şeyin farkındaydı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Gözüm Evelyn'e takıldı, çay içerken onu seyrettiğimin farkındaydı. Fincanı dudaklarına yasladı çok küçük bir yudum içti ya da çayı dudaklarına değdirip bıraktı. Benim dışımda kimse farkında değildi.

Ustaca oynamasından bu konuda yeni olmadığı çıkarımını yapabilirdik.

"Müsaadenizle." Fincanımı bırakıp ayağa kalktım. "Manolya, banyoya kadar bana eşlik eder misin lütfen?" Zaten ayakta ve hazırda bekleyen kız beklenmedik isteğime hevesle karşılık verdi. Biz hareketlenmeden halası ona kaş göz yapmayı ihmal etmemişti. Buralarda bunun birçok anlamı olur ama yanlış anlamadıysam bana karşı iyi davranmasını tembihliyordu.

Çiftliğin arka tarafındaki banyoya giderken "Bu kasabada dedikodular ne hızlı yayılıyor," diye öylesine söylenirmiş gibi nefesimi verdim.

"Yoksa dedikodular doğru mu?" diye sordu Manolya tam da istediğim gibi.

"Korkarım bu defa doğru ama bundan kimseye bahsedemezsin."

"Elbette, Luxuria. Ölsem söylemem. Sırrın benimle güvende."

"Peki ya sen," diye sordum. "Senin sevdiğin birisi var mı?"

Utançla bakışlarını kaçırdı. Neredeyse kekeleyerek "Lennie," dedi. "Sana benden bahsetti mi hiç?" Ona bir şans vermiştim ve o şansı mahvetmeyi seçmişti. Demek buradan devam etmeye istekliydi. Ne yazık. Gerçek sevginin ne kadar zor bulunduğunun asla farkında değildi ve Vaha onu gerçekten seviyordu.

"Bahsetmedi." Sesim biraz katı çıkmıştı ama hemen kendimi toparladım. "Şu sıralar benim nişanımla meşgulüz. Bir şey oluyorsa da bahsi geçmesi zor," diye ekledim en tatlı halimle.

"Bu şanslı bey kim?" Bana banyonun yerini işaret ettiğinde yeniden yürümeye koyuldum.

"Vaha," dedim. "Onu tanıyor olmalısın. Bizimle çalışıyor."

"Seyisle mi nişanlanıyorsun?" Şaşkınlığının sebebi keşke onun gerçekten seyis olması değil de mektuplaşmaları ve Vaha'nın sandığı gibi sevgili olmaları olsaydı.

"Evet." Omuz silktim. "Öyle mükemmel ki, çok şanslı olduğumu biliyorum."

"Ama nasıl olur?" dedi. "Sen ve o mu? Onun hiçbir şeyi yok, hiçbir şeye sahip değil."

"Ah, Manolya." Bir anlığına ona doğru döndüm. "Ben her şeye sahibim, kendimi kurtarmak için sevmediğim ve beni asla sevmeyecek bir adamla evlenmek zorunda değilim ki. Kimi istersem, kimi seversem

onunla olabilirim. Tanıştığım beyler arasında Vaha'dan daha iyisi olmadı. Bir kadını nasıl seveceğini biliyor ve bana kendimi gerçekten bir kadınmışım gibi hissettiriyor. Bir de o aşk mektupları yok mu!" Elimi kalbimin üzerine bastırdım. Belki de arkamdan söylenenler doğruydu, bir anlığına da olsa kalpsizin tekiydim.

En azından onun nasıl sarsıldığını, pişman olduğunu ve kendini sorguladığını gördüm. En azından bir anlığına Vaha'nın ne kadar kıymetli olduğunu anladı. Sadece ben onu seçtiğim için. Sadece ben onu istediğim için.

"Yine de o bir seyis..."

"Babam onu her zaman oğlu olarak gördü. Kiminle evlenirse evlensin kendi çocuğundan ayırmayacaktı ki. Şanslı kız ben oldum. Evlenecek yaşa gelmesini bekliyorlardı sadece. Yakında işlerin ucundan tutacak. Tüm o nezaketin, tutkunun yanı sıra bir de eli sağlam bir iş tutunca ne kadar mükemmel olacağını düşünebiliyorum. Zengin beylerin çoğunda onun merhameti ve tutkusu yok. Bir kadına nasıl bakılır onu bile bilmezler. Ama Vaha öyle mi? İnsanın ayaklarını yerden kesiyor. Ne kadar yakışıklı olduğundan bahsedemiyorum bile, kalbim öyle hızlanıyor ki." Ellerimi kendime yelpaze yapıp dişlerimi gösterecek kadar hevesle gülümsedim.

"Bilmiyordum," dedi. "Senin adına mutlu oldum." Pek öyle görünmüyordu ama ben yine de teşekkür ediyormuş gibi başımı salladım.

"Bundan kimseye söz etmezsen sevinirim, zira büyüsü bozulacak diye uykularım kaçıyor. Bir an önce onunla evlenmek ve dünyadaki en mutlu kadın olmak istiyorum."

"Elbette," dedi zayıf bir sesle.

Kapıyı açıp arkamda çok ama çok pişman birini bırakarak içeriye girdim. Kendi evimden başka bir yerde banyoyu kullanamazdım bu yüzden hiçbir yere dokunmadan içimden beşe kadar saydım ve tekrar çıktım. Bu kadar erken çıkacağımı düşünmediği için olsa gerek beti benzi atmıştı ve kara kara düşünüyordu. Artık o mektupların bir aldatmaca olduğunu da düşünüyor olmalıydı. Ben varken kim onu sevsindi ki? Aptal kız.

Sevilmenin ne büyük lütuf olduğunu bilmeyen kimselere tahammül edemiyordum.

**

Güneşin doğmaya başladığını hisseden ölümsüzler kaçacak yer arardı. Henüz öğrenememiştim ama bazıları günışığında kağıt gibi yanıp kül oluyordu. Bir gece onlardan birini takip ettiğimde çıplak bir şekilde ormana kaçtığını ve kendisine bir mezar kazdığını görmüştüm. Sıkı sıkıya tutunduğum gümüş hançerim neredeyse avucumu kesecekti. Ölümsüz toprağın altına girdi ve bunu daha önce defalarca yaptığını kanıtlarcasına üzerini kapattı. Güneş batana kadar orada durup seyrettim. Işık yok olduğunda vampir sulanmış bir tohum gibi, toprağın altından ilk önce eli dışarıya uzandı. Kendini gömdüğü gibi üzerindeki toprağı kazdı. Tamamen çıkışını görmeden önce oradan kaçarak uzaklaştım. Bu yüzden Sidra Dekalton benim için apayrı bir merak halini almıştı.

Gündüzleri, onun evde olmadığını bildiğim saatlerde daha küçükken kaldığım şimdilerde ise onu ağırlayan odaya giriyordum ama hiçbir ize rastlamıyordum. Ne bir tabut vardı ne de değişik bir şey. Odayı sık sık temizledikleri için iz bırakacağına ihtimal vermiyordum. Yine de geceleri onun ormana kaçtığını görmemiştim. Veyahut güneşten kaçındığını. Ölümsüzlerle ilgili bu gizem beni zamanla daha çok içine almaya başladı. Ailem onlarla ilgili yüzeysel şeylerden bahsederdi daima, ölmesi gereken ölmeliydi bu yüzden sonsuz yaşamları lanetlenmekten başka bir anlama gelemezdi.

Tanrı biliyor, on beş yaşımdayken ölümsüzlerden biri önümü kestiğinde ve Lorenzo yetişmese beni öldürecek olmasa onlara karşı daha farklı bir yaklaşım sergileyebilirdim. Belki de en çok dayanamadığım şey yalanlarıydı. Sahtelikleri. Sürekli bir rol içinde olmaları. Yaşamımda sahip olduğum bu sahtelikten öyle usanmıştım ki.

Gece yarısını geçtiğinde, etrafta kimse olmadığına emin olduktan sonra bir mum alıp malikaneden dışarıya çıktım. Rüzgar içeriye dönmemi tembihlercesine saçlarımı geri savurdu. Başlığımı takıp gökyüzünde süzülen dolunaya baktım. Bütün havayı içime çektiğim derin bir nefes aldım. Soğuğun keskin kokusu ciğerlerime dolunca yürümeye başladım. Arka tarafa, arazinin ötesindeki ormana doğru. Odamın penceresinin altından geçerken rüzgar çanı da başka bir şekilde beni tembihliyordu ama bu neredeyse uğursuz ses bile kulağıma müzik gibi ilişti. Burada yaşamış tüm kadınlar kendilerini gece yarısı ve sabaha karşı olan bu saat aralığında öldürmüştü. İnsanlar onların

çıldırdığını ve bu malikanenin suyuna delilik bulaştırdığını düşünüyordu. Belki de buna körü körüne inandığım için bu saatlerde uyku tutmuyordu ve kendimi sürekli dışarıya atıyordum. Çünkü çılgınlık onları uykusunda avlamıştı.

Yamaçtan aşağı inerken rüzgar yüzüme dilim dilim doğramaya başladı. Kulağımdaki uğultu kendini alışkın olduğum bir çeşit ilahiye bıraktı. Bir araya toplanmış onlarca kadın bir ağızdan aynı şarkıyı söylüyordu belki de yardım istiyordu. Daha küçükken ve çılgınlığa yenilip kendini öldürmeden önce anneme bu seslerden bahsederdim, bana korkulacak bir şey olmadığını söylerdi. Tıpkı öldüğü gece yatağından kalktığında, onunla koridorda karşılaştığımda ve çıplak ayaklarıyla dışarıya çıkarken dönüp söylediği gibi.

Mumun sönmemesi için elimi etrafına bir kalkan yapıp ağaçların arasından, sıkça kullanılan toprak yol yerine yıkılmış taş evin arkasından dolanarak ağaçların sık olduğu ve göle yakın çayıra doğru ilerlemeye koyuldum. Bir yarasa üzerimden uçtuğunda irkilmek yerine gözlerimi ona diktim. Ve ağaçlara yeterince yaklaştığımda pabuçlarımı çıkarıp çıplak ayaklarımı toprağa bastırdım. Mumu yere bırakarak kollarımı iki yanımdan açıp dolunay ışığının altında rüzgarın üzerimden geçip gitmesine izin verdim. Merhabama eşlik edercesine hızlandı, pelerinim geriye doğru savruldu ama ruhuma yaptığı şey canlandırıcıydı. Bana dolanmasına ve sarıp sarmalamasına izin verdim. Derin bir nefes alıp kokuyu ciğerlerime çektim.

Dadım demişti ki, kadınlar ormanları sevemezler. Annem demişti ki arazinin dışına sakın çıkma. Ve babam demişti ki annem öldüğünde, burada yaşayan bütün kadınlar ormandan kaçtılar. O gün koşa koşa ağaçların arasına atmıştım kendimi. Onları öldüren neyse karşılarına dikilmek için. O gün de tıpkı bu gece olduğu gibi rüzgar etrafıma dolanmış ve sırtımdan buz gibi akmıştı.

Dolunaya yaklaşabilmek için mumu yere bıraktım. Bildiğim bir ağaca tırmanmaya başladığımda dallar geri çekilmedi ama dolunay ışığını yolumu gösterir gibi yaprakların üzerine döktü. En tepeye çıktığımda tüm bedenimde doyumsuz bir heyecanın titremesi vardı. Kalp atışlarım hızlanmadı ama sesi yükseldi. Göğsümün altından nabzımın nasıl attığını hissedebiliyordum. Yüzümü dolunaya çevirdim ve bunun ne kadar doyurucu olduğunu düşündüm. Özgürleştirici. Tüm ipleri koparıp atabilirmişim gibi. Uçabilirmişim gibi. Bu ürpertici his o

kadar çoğaldı ki dallara tutunmayı bıraktım. Önce yavaşça başımı eğip ne kadar yüksekte olduğuma baktım. Çok yüksekti. Metrelerce yüksekteydim, mumun ağacın dibindeki ışığı bile orada olduğunu bilmesem seçilmezdi. Başımı kaldırıp alabildiğine ağaç manzarasına baktım. Bir okyanus gibi dalga dalga yayılan ağaç dallarının ne kadar çekici göründüğüne. Hayvanların seslerini dinledim. Çıplak ayaklarımın altındaki ağaç kabuğunu hissetmek için parmaklarımı kımıldattım.

"Sidra."

Rüzgar yüzümü okşadı.

"Sidra."

Gözlerimi kapattım.

"Sidra."

Kendimi aşağı bıraktım.

İnsanı öldürebilecek çılgınlık gaipten duyduğu sesler olamazdı. İnsanı öldürecek çılgınlık gerçekten yapmak istediklerini yapabilmek olurdu. Arzularımız, onlara kulak vermezsek çoğalır nihayetinde taşar ve boğazımıza dolanırdı. Arzularımızın şiddeti ölümün en çılgın hali olurdu.

"Düşmüş meleklerle ilgili mi okuyordun?" Kollarının arasındaydım. Başını yavaşça eğip kalbimi dinliyormuş gibi yaptı. "Ve buna rağmen hala kalbin hızlanmıyor mu?" Kara gözlerini benim gözlerime dikti.

"Ya melek değilsem," diye fısıldadım. "Ya bir cadıysam?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Bir hayalet olduğunu söylesen sana inanırdım. Boşlukları nasıl doldurman gerektiğini biliyorsun." Kollarının arasında oluşuma baktı ve gülümsedi. "Ve içimde duvarların arasındaki boşluklarda dolanır

gibi rahatça dolanıyorsun. Süzülüyorsun. Ürpertici şekilde güzelsin. Daha eski zamanlarda Cor, bu kadar baştan çıkarıcı kadınların kalplerini ziyafet masasının baş köşesine koyuyorlardı. Bazılarını cadı diye yakıyorlardı. Sana bakınca bu çılgınlığın sebebini anlıyorum."

"Ya bir cadıysam?" diye tekrar ettim derin bir sesle.

"Son damlasına kadar kanını içmemin tek kötü yanı bitecek olması olur." Karanlık kelimeleriyle birlikte uzanan ağaç dalları gibi içime dolmaya başladı.

"Ne tuhaf, seni öldürmekle ilgili düşünürken ben de bunu sadece bir kez yapabilecek olmamın üzüntüsünü yaşamıştım."

"Ölüm bizi ayırana kadar." Bundan tuhaf bir haz alır gibi konuşmuştu. Belki de olası mümkün evliliğimize bir atıfta bulunuyordu.

"Ölümün beni durdurabileceğine inanıyorsan eğer."

Beni yere bıraktı, karşısına geçtim. Ağacın dibine bıraktığım mum sönmüştü. Bunun bir işaret olduğunu biliyordum. Ondan kaçınmamı tembihleyen bir işaret. Ama dolunayın altında çok eski bir tablodan dışarıya çıkmış gibi duruyordu. Üstü başı toprak içindeydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu daha katı bir ifadeyle.

"Dolaşıyordum."

"Bu saatte, burada dolaşıyor muydun ve birden ayağın mı kaydı?"

"Hayır," dedim sakin bir şekilde. "Kendimi aşağı bıraktım ve tutacak mısın diye görmek istedim."

Bakışları derinleşti. Gözleri önce yukarıya, ağacın dallarına tırmandı. Mesafeyi ölçüp biçiyor olmalıydı. Sonra yeniden bana döndü. "Seni duymayabilirdim. Tutamayabilirdim."

"O zaman ölmüş olurdum. Muhtemelen." Dudak büküp neden bu kadar şaşırdığını anlamaya çalıştım.

"Ölmek mi istiyorsun Luxuria?"

"Hiç korktun mu?" diye sordum ellerimi arkamda birbirine kenetleyerek. "Korku hissini biliyor musun?" Onun gibi bir ölümsüzün bu duygudan haberi olacağını düşünmüyordum. Çok güçlüydü, onun önünde kim durabilirdi ki? Bir gölge gibi oradan oraya gidebilirdi. Karanlık bir yolda karşısına biri çıksa karşısındaki kişinin endişelenmesi gerekirdi. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi. İstediğini yapabilmek ne büyük mucizeydi ama.

"Hayır," dedi tereddütsüz bir şekilde.

"Ben biliyorum." Gülümsedim. "Eminim yaşadığım yerle ilgili söylenenleri duymuşsundur. Duvarların arasında dolaşan hayaletleri. Gecenin bir yarısı sadece kadınların duyduğu ezgileri. Bazı geceler topraktan çürük kokusu yükseldiğini. Burada gelin olan her kadının nasıl kendini öldürdüğünü. Hepsi gece yarısı ve sabah güneş doğmadan hemen önceki o aralıkta öldürmüş kendini. O saatlerde bizim evde kimse olmaz. Babam çekip gider. Ağabeylerim eve dönmek için güneşin doğmasını bekler. Ben de tek başıma beklerim o duvarların arasında. Gözümü bile kırpmam. Babam annemi korumak için kapılarının önüne nöbetçi dikmişti biliyor musun, bu çılgınlık onu da yatağından kaldırıp ölüme kaçırmasın diye. Annem yatağından kalktı, kapısının önündeki nöbetçiyi öldürdü. Onun nerede olduğunu kanlı ayak izleri sayesinde bulduk. Ben oradaydım, kendini öldürürken nasıl mutlu olduğunu izledim. Bu yüzden büyük ağabeyim karısıyla bizim evde değil arka taraftaki evde kalıyor, aptalın tekidir bu yüzden tüm o çılgınlığın evle değil araziyle ilgisi olduğunu bilmiyor."

"Ölümden mi korkuyorsun?"

Güldüm.

"Sonra ölümsüzleri anlattılar bana. Birisi ilk karşıma çıktığında on beş yaşındaydım. Ahmak ağabeyim beni kurtardı. Ama ölümsüzler de başka bir korkuydu."

"Ölümsüzlerden korkmadığını sanıyordum."

"Sonra büyüdün artık diye iki kelime girdi hayatıma. Evlenme yaşın geldi Luxuria. O heriflerden biri ilk kez beni bir köşeye sıkıştırdığında daha da küçüktüm zannediyorum. Dadım kurtarmıştı. Demek istediğim şu ki Kont Dekalton, benim hayatım bu duygudan ibaretti. O yüzden bir gün aynanın karşısına geçtim ve ne kadar güzel olduğumu seyrettim. Hangi gülümsememin daha güzel olduğunu seçtim. Sesimin nasıl daha tatlı çıkacağını ayarlamak için kendi kendime konuşup durdum. İnsanların beni daha çok sevmesi için onlara ne söylemeliydim? Sonra ölümsüzlerden korkmamak için onları korkutabilecek şeylerin peşine düştüm. Sonra Kont, odamda tek başıma bu çılgınlığın beni avlamasını beklemeyi bırakıp ben ona gittim."

Ona doğru bir adım yaklaştım.

"Tıpkı sana doğru geldiğim gibi."

Bir adım daha attım.

"Ve sen karşıma çıktığından beri yeni bir korku hali girdi hayatıma." Başımı kaldırıp gözlerimi onun gözlerine diktim. "Kalp kırıklığı."

"Bir erkek olsaydın savaş alanında arkamı kollamasını isteyeceğim tek adam olurdun," dedi keyifle. "Senin gibi savaşana hiçbir kıtada rastlamadım."

"Kılıçlar bana göre değil."

"Ama yine de öldürebiliyorsun."

"Ölüm bana göre."

Parmaklarını şakaklarıma düşen saçları çekmek için yüzümde dolaştırdı. "Oysa ki ölümsüzlük sana çok yakışırdı."

Elini yüzümden uzaklaştırmak için ittim. "Kasabada yeni ölümsüzler var, beni sınama. Ben senin tarafında değilim. Burayı işgal etmeniz için size yardım edecek değilim. Onları buradan sen çıkar yoksa ben çıkarırım."

"Korkarım bu arzunu yerine getiremeyeceğim."

"O halde cesetlerini toplarsın."

"Sadece yaşayacak yer arıyorlar," dedi daha ciddi bir ifadeyle. "Dünyanın dört bir yanında savaş var. Yaşamak onların da hakkı."

"Ölmek onların da hakkı," diye böldüm lafını.

"Gerçekten böyle düşünüyor olsaydın o gece beni ele verirdin. Gerçekten böyle düşünüyor olsaydın Luxuria beni öldürürdün."

"Biraz önce kendini bir ağaç dalından aşağı atmış birine fazla güveniyorsun."

"Sana güvenmek istiyorum." Bu sözleri durmama neden oldu. Yüzünü okumak için bekledim. Bir alay, bir kandırma, bir sahtelik aradım ama bulamadım. İçten ve ciddi görünüyordu. Tereddüt etmiyordu.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sen onlar gibi değilsin. Senin içinde yanan bir ateş var. Ölümcül değil Cor, koruyucu bir zırh gibi. Korkuyu nasıl alt edeceğini biliyorsun. Çünkü bu savaşı bitirebilirsin. Kimsenin ölmesine gerek yok. Bir arada yaşayabiliriz."

"Ölen insanlar-"

"Kimsenin ölmesine gerek yok," diye tekrar etti. "Bazı insanlar ölümü hak etse dahi yok. Bu kasabada ölümü hak etmeyen kimseye dokunmadım. Bana saldırmayan kimseye zarar vermem. Sadece korktukları için bizi avlayan insanlara boyun eğmemizi bekleme. Sen de korkularına saldırıyorsun."

"Sana inanmam için hiçbir sebep yok."

"Üzerinde yaşadığın topraklar hakkında bilmediğin şeyler var," dedi. "Benimle evlenmen seni ölümden kurtarabilecek yegane şey."

"Açıkla."

"Senin soyundan olanlar ölümsüzleri avlamaya on yıllardır devam ediyor. İlk kıyımları çok kalabalıktı. Bir sürüyü ortadan kaldırdılar. Sadece korktukları için. İntikam arzusuyla dolan ölümlüler o malikaneye saldırdı. Erkekler dışarıdaydı, malikanedeki bütün kadınların kanını akıttılar o arazide. Mezarları yıkılan taş evin altında. Hayaletleri hala orada dolaşıyor belki de. Bu savaş başladı ve on yıllardır devam ediyor. Orada kendini öldüren kadınlar sadece büyüleniyor. Ve eğer benim kontesim olmazsan, ölüm seni de bulacak."

Rüzgar yeniden üzerime doğru çullandı. Sesler kulağımda daha da şiddetlendi. Uzak durmamı söyleyen fısıltılar arttı. Belki de sadece korkum onları uyduruyordu. Belki sadece ona inanmam için anlattığı bir masaldı.

"Orada ölen kadınların ardında ölümsüzlerin olduğunu itiraf ediyorsun ve benden size yardım etmemi mi istiyorsun? Ölenlerden biri annemdi!"

"Ben ölümsüzleri durduracağım, sen de ölümlüleri durduracaksın. Bu yüzden, bana inanman için tüm gerçekleri sana anlatıyorum. Babanın bundan bahsettiğini sanmıyorum Luxuria. Bu savaşı neyin başlattığını övünerek anlattığını sanmıyorum. Sen saldırırsın, birileri daha ölür sonra onlar saldırır ve birileri daha öldürür. Yüz yıllar boyunca devam eder. O malikanede kimse kalmayana kadar kan akmaya devam eder."

"Yaşayacak başka bir yer bulun."

"İlk önce biz buradaydık, sonra gelip burada yaşayan ölümsüzleri insanlar avladı. Burada olmalarının tek nedeni insan gibi yaşamak istemeleri. Siz saldırmayı bırakırsanız onlar da bırakacak."

"Sana nasıl güveneceğim?"

"Eğer kabul edersen bana güvenmeni sağlayacağım."

"Beni ikna etsen bile diğerleri ne olacak? Ailem üzerinde bir etkim olmadığını biliyorsun. Ya diğer aileler? Onları nasıl ikna edeceğiz?"

"Luxuria." Gülümsedi. "Onları bulan sensin. Ve kimler olduğunu söylersen onların hafızalarını silebilirim."

Kahkaha attım. "Bütün planın bu muydu? Sana inanacağım ve bütün avcıların isimlerini vereceğim. Hepimizi öldürün diye."

"Onları öldürmek isteseydim tek tek avlardım."

"Beni ikna edemediniz Kont Dekalton."

"Ya seni onlara götürürsem?" diye sordu. "Seni ölümsüzlerin yaşadığı yere götürürsem. Sana onların isimlerini verirsem. Burada yaşayan, saklanan herkesin. O zaman bana inanır mısın?"

"Sen bana inanacak mısın?" diye güldüm. "Ya isimlerini alıp güneş doğarken onların peşine düşersem?"

"Sana inanacağım," dedi. "Sana güveneceğim."

"Nasıl bir ölümsüz böyle bir risk alır?"

"Barış isteyen bir ölümsüz."

"Özgürsün," dedim. "Hepiniz özgürsünüz. Sizi buraya bağlayan hiçbir şey yok. Çekip gidebilirsiniz. Varlığınızdan haber olmayan bir sürü yer vardır şüphesiz. Neden burada kalmakta bu kadar ısrar ediyorsunuz?"

"Çünkü burası evleri," dedi. "Burası evimiz. Hala insan olduğumuz yer."

"O halde kanıtla bana," dedim. "Korkulacak bir şey olmadığını."

Gülümsedi.

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi. "Sana güvenmek istiyorum." Uzun saç tutamları yüzünde gölgelere neden oluyordu ama güzelliğini gizleyemiyordu. Bembeyaz ve pürüzsüz bir teni vardı. Belirgin siyah kaşları sivri yüzüne kusursuz bir uyum sağlıyordu. Keskin bakışları siyah gözlerini daha da belirginleştirmişti. Dudakları

hafif aralık kalmıştı ve o beyazlığın üzerinde bir davetiye gibi açılmayı bekliyordu.

"Ben de konuşmak istemiyorum, öpüşmek istiyorum."

Daha fazla gülümsedi ve üzerime doğru eğildi. Göğsümün üzerine düşen saç tutamlarına dokunurken parmakları göğsümü de kasıtlı bir şekilde okşadı. Rüzgarın soğukluğu değil dokunuşu ürpermeme neden oldu. Sadece onunla böyle bir gecede ormanın içinde tek başıma olduğumu düşünmek irkilmeme değil heyecanlanmama neden oluyordu. Bu çok sık rastladığım bir duygu değildi bu yüzden bedenim hissettiği arzuda asılı kaldı.

"Senden istediğim çok fazla şey var Luxuria," diye fısıldadı dokunuşunu sertleştirirken. Beklenti dolu sesi yutkunmama neden oldu. "Ama buradan geri dönüşü olmadığını bilmen önemli." Bana doğru eğildiğinde soğuk nefesi rüzgardan daha kalıcı izler bırakmıştı yüzümde. "Ben gelenekleri severim ve seni alırsam geri vermem." Gözlerini bir kez daha kararımı vermem için benim gözlerime sabitledi. Dürtülerim asıl deliliğin bu olduğunu haykırıyordu ama onlara karşı koyma niyetinde değildim. Arzularla ilgili bildiğim temel şey onları özgür bırakmamız gerektiğiydi.

"Ben de öyle," diye fısıldadım. "Geri vermem."

Sözlerim yüzümün ısınmasına neden olacak kadar bana yaklaşmasına neden oldu. Dudakları neredeyse burun hizamdaydı ve derin bir nefes alsam ona dokunacağımı biliyordum. Ama onun uzanmasını, onun dokunmasını istiyordum. Ve dokundu da. Dudaklarını benzer bir açlıkla boynuma bastırdı. Dilinin tenimin üzerindeki hareketi daha fazla ürpermeme neden oldu. Boynuma olan yakınlığı tehlikeli bir duygu krizinin ortasındaymışım gibi hissettiriyordu.

"Yanmaya senin kadar meraklı bir ateşe rastlamadım," diye fısıldadı tekrar boynumu öperken. Cevap vermedim. Dili boynumda ıslak izler bırakırken eli geceliğimin eteklerini yukarıya doğru çekiştirmeye başladı. Bu onunla karşılaştığım ilk gece bacağımın içinde bıraktığı izi kalmış ısırığı anımsamama neden oldu. Ve aniden o hissin yenilenmesini istedim.

"Beni ısıracaksan," diye mırıldandım. "Boynumdan olmaz."

"Seni ısıracağım." Başını salladı. "Ama kanını içmek için değil." Dudakları yukarıya doğru tırmandı, kulak mememi dişlerinin arasına

alıp hafifçe sıktı.

Ellerimi boynuna götürüp başını kendime doğru çektim ve onu öpmeye başladım. Doyumsuz bir şekilde. Ve sadece bunu yapabilmek için gecenin bir vakti gümüş suyu içmeden bu ormana daldığımı fark ettim. Tıpkı hayal ettiğim gibi beni bir ağaca yasladı ve bütün bedenini hissedebileceğim ölçüde üzerime bastırdı. Aramızda kıyafetler bile yokmuş gibi baskısını hissetmek soluğumu alt üst ediyordu.

"İç çamaşırlarını unuttun mu?" Parmakları arsız bir şekilde geceliğimin altında kendi yoluna gidiyordu.

"Vakit kazanırız diye düşündüm."

Dudaklarıma doğru derin bir şekilde kıkırdadı.

"Gerçekten çok tehlikeli küçük bir canavarsın öyle değil mi?" Kalçamı o kadar sıktı ki homurdanarak dudaklarını ısırdım. Karşı koymadan yavaşça dudağımı emdi. Ellerimi ilk kez saçlarının arasında dolaştırdım. Parmak uçlarımda uzanıp ikimiz bir bütün haline gelene kadar onu kendime çektim. Elini bacaklarımın arasına bastırdı ve daha önce hissetmediğim kadar aklımı kaçırmışım gibi hissetmeme neden oldu. Bu kadar uçlarda dolanmama neden olan bu hissin kötücül olmaması mümkün değildi yine de buna karşı koymak yerine kendimi ona doğru bastırdım.

Rüzgar ikimizin de etrafında dolanıyordu. Karanlık bir duman haznesi gibi. Üzerimizi mi örtüyor yoksa yerimizi mi işaretliyor bilmiyordum ve o anda umurumda da değildi. Ağaç dallarının birbirine çarpan sesleri ve yaprakların hışırtıları nefes alıp verişimi bastırdığı için memnundum. Bana yaptığı kadarını ona yapabilmek için gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldum. Bana itiraz etmedi, onu üzerinden sıyırmak için ellerini üzerimden çekmesi gerektiğinde ikimiz de rahatsız olduğumuzu belli eden homurtular çıkardık. Nihayet gömlek yere düştü. Bir şey beni öne doğru itti. Pantolonun kemerindeki bağcıklara. Gözlerimi ondan ayırmadım. Buyur der gibi eliyle işaret verdi. Kemerine doğru başımı eğdim.

"Gözler bende." Parmağı çenemi ona bakacak şekilde kaldırdı. Meydan okumasını kabul ettim. Hala parmaklarımın arasındaki ipleri ona dokunmaktan çekinmeden çözmeye koyuldum ve kasıtlı şekilde süreyi uzatabildiğim kadar uzattım. Düğmesini çözmek için parmaklarımı kemer kısmından içeriye doğru bastırdım. Gülümsedi.

Tek bir hareketle düğmeyi çözüp beklenti dolu gözlerine tebessüm ederek geriye çekildim.

Pantolonunu çıkardı ve ben tüm çıplaklığı ile karşımda duran adama baktım. Kusursuzdu. Bembeyaz kaslı teninde en ufak bir leke tek bir çizik ya da bir yara izi yoktu. Avuçlarımı ona bastırdım, uzanıp dudaklarımı tenine bastırdım.

Derin bir nefes alıp çenemi kavradı, sert tutuşu başımı ağaca yaslamama neden oldu. Bana baktığında neredeyse sert ifadesi memnuniyetsizdi. "Hep daha fazlasını istiyorsun değil mi?" Başını iki yana salladı. "Çok bencilsin Luxuria."

"Sen de çok konuşuyorsun."

Gözlerinin kısılmasına neden oldu sözlerim. Başını yana doğru yatırdı. Eteğimi yeniden yukarıya topladı. Elleri yavaş yavaş, beni çıldırtmak ister gibi yukarıya doğru tırmandı. Gözlerini bir saniyeliğine bile gözlerimden ayırmıyordu. Her dokunuşundan büyük bir zevk aldığı karanlık gözlerinde parlıyordu. Göğsümü sıktı, eğilip geceliğimin üzerinden dişlerinin arasına aldı ve daha çok ısırdı. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım. Bu oyunda onunla boy ölçüşemezdim bu yüzden sadece tadını çıkaracaktım. Tadını çıkarmak istiyordum. Bütün duyularımda onun dokunuşuna bir açlık vardı.

"İşte böyle," diye boynuma doğru fısıldadı. "Bana güvenmeyi öğreneceksin yüreksizim." Rüzgar onun fısıltısıyla birlikte ayak bileklerimden yukarıya doğru tırmandı. Soğuk havayı kalçalarımda en az onun kadar sertçe hissedebiliyordum. Artık açlık değil bir ihtiyaç halini almıştı. Bu oyunu onunla uzun saatler boyunca oynayabilirdim. Oynamayı isterdim ama ilk seferimde o kadar uzun dayanamayacağımı hissediyordum.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu bacaklarımın arasına yerleşip. Gözlerimi açıp çok dikkatle beni izleyen serin gözlerine baktım.

"Kimseye güvenmem."

Kendisini bana daha çok bastırdığında sıcak ve soğuk çarpışması bu arzu şiddetinin içinde neredeyse kıvranmama neden oluyordu.

"Bana güveniyor musun?"

Tırnaklarımı koluna bastırıp. "Hayır," diye inledim.

"Kahretsin Luxuria." Kollarımı üzerinden çekip omuzlarına bastırdı. Beni uygun bir şekilde durabilmem için hizaladıktan sonra kendini çok sert bir şekilde bana doğru itti. Elleri sıkı sıkı,

parçalayacakmış gibi kalçalarımı kavradı. Daha da sertleşti. Gözlerimi kapatıp tırnaklarımı yeninden etine sapladım. Derin ve haz dolu bir soluk aldığımda dişlerini omzuma geçirdi. Aynı anda iki farklı duygunun yoğunluğuyla sarsılmaya başladım. Çığlık atmamak için kendi dudağımı dişledim. Acı ve zevkin yoğunluğundan gözlerim yanıyordu. Ama bu kendimi bir ağacın tepesinden aşağı bırakmaktan daha tatmin ediciydi. İçimi her dolduruşu, kanımı vücudumdan çekilişi başka bir düşüştü ama bu aynı anda tüm ormanı, rüzgarı, soğuğu ve sıcağı içime çeken sert bir düşüştü. Bacaklarımın arasında bir ateş vardı ve dudaklarının altında, dişlerini geçirdiği yerde buz gibi bir his vardı. Bu iki karşıt hisle tamamıyla çarpılmış haldeydim. En uç noktaya gelip derin bir soluk verdiğimde işgal edildiğimi biliyordum.

Canavar, kalbimi istila etmişti.

|Bölüm sonu!

Umarım beğenmişsinizdir.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!

Hikayemiz bitmedi;;;

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

#canavarındakalbivarmış

24. BÖLÜM: LUXURIA COR VICTORIAM

Herkese merhaba!

Beklettiğini için üzgünüm ama bir bitmedi bölüm...

Lütfen bana bir sürü yorum ve yıldız bırakın;;

Keyifli okumalar dilerim!

NP: Ruelle - War of Hearts

Garmarna - Her Mannelig

Gatmarna - Guds Spelmän

**

Ormanın bittiği yerde surların ardında kalan eski bir kale vardı. Daha uzun yıllardan kalmış bu kaleye gitmek için uzun taş köprüden geçmek gerekiyordu. At arabaları için yol oldukça engebeliydi bu yüzden arazinin çok seveni de ziyaretçisi de olmazdı. Daha önce sadece bahsi geçtiğini duymuştum ama bu yana kadar gelme fırsatım olmamıştı.

Kont gece yarısı odama geldiğinde ve beni bir yere götürmek istediğini söylediğinde sadece ormanda dolaşacağımızı düşünüyordum. Yeraltı şehrinden usul usul ilerlerken elinde meşaleyi taşıyan oydu. Gözleri yer yer bana kayıyor ve gülüyordu. Yeraltı tünellerinde dolaşmak için elbisemin fazla gösterişli olduğunu düşünüyordu, bilhassa gül kursu rengindeki dantelli eldivenlerimiz. Ama bir kadın daima güzel görünmeyi bilmeliydi. Luxuria Cor Victoriam her zaman güzel görünmeliydi.

Yeterince yürüdüğümüze karar vermiş olacak. Yol üçe ayrıldığında dönüp meşaleyi duvardaki taşların arasına sıkıştırdı. Bana döndüğünde yüzünde nadiren gösterdiği ciddi bir ifade vardı. Merakla söyleyeceklerini beklemeye koyuldum.

"Bu yolun biri, ölümsüzlerin yaşamına çıkıyor," dedi çok dikkatli bir şekilde. "Aileme, dostlarıma ve korumaya söz verdiğim birilerine çıkıyor Luxuria."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Ormandaki konuşmamızın üzerinden haftalar geçmişti. Ormandaki sevişmemizin üzerinden de haftalar geçmişti. Ölümsüzleri avlamayı bırakmış değildim ve bunu biliyordu ama en azından onları gammazlamayı bırakmıştım. Karşıma çıkmadıkları sürece onlara sataşmıyordum. Ama hiç kimse anlamıyordu, ben ölümsüzleri avlamayı bırakamazdım. Bu yüzden ona baktım, ilk avım olması gerekirken şimdi büyük bir ihtimalle kocam olacak ölümsüz Konta, ve neden beni kovanına getirdiğini gerçekten anlamaya çalıştım.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum sessizce.

"Nedenini biliyorsun," dedi.

"Düşüneceğimi söylemiştim." Bana güvenmesini istediğime emin değildim. Ben ona güvenmiyordum. Ben kimseye, kendime bile güvenemezdim. Onunla evlenmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ona bakıyordum ve ona baktığım her an onu istiyordum ama bir av gibi istiyordum. Onu yakalamak istiyordum. Onun kalbini haklamak istiyordum. Bir canavar bana bir aile veremezdi.

"Yeterince düşündün," dedi tok bir sesle. "Artık karar zamanı Luxuria."

"Bunu odamda da sorabilirdin," dedim bir adım geriye çıkarak. "Kararımı duymak için beni yerin dibindeki tünellere sokman gerekmiyordu." Sağıma soluma bakmama gerek yoktu. Çok uzun bir süre yürümüştük ve bu tünelleri avucumun içi gibi bilsem de karanlıkta ilerlemek o kadar kolay olmazdı. Ve daha önemlisi kimse beni burada bulamazdı.

"Seni öldürmek için buraya getirmedim," dedi kaşlarını kaldırıp. "Bunu nasıl düşünürsün?"

"Kimseye güvenmem." Dişlerimi birbirine kenetledim.

"Bunu görüyorum," dedi kararlı ve buz gibi bir şekilde. "Kimseye güvenmiyorsun çünkü kimse sana güvenmiyor. Ben sana güveneceğim Luxuria. Çünkü ben sana inanıyorum. O kalenin içinde gelin olmayı bekleyen bir kadından fazlası olduğunu biliyorum. Sen bir savaş meydanına aitsin."

"Ve sen benden daha fazla öldürmememi istiyorsun." Daha da şüpheyle ona doğru başımı eğdim.

"Sana başka bir hayat şansı sunuyorum," dedi beni şaşırtarak. "Sana anlatılanlardan farklı bir şey göstermek istiyorum. Ve kimin

canavar olduğuna kendin karar vermeni istiyorum." Bana doğru yaklaştı. Meşale arkasından vuruyor ve gölgesi tünelin içinde büyüdükçe büyüyordu. Karanlık gözleri göğsüme döndü ama hayal kırıklığı ile yüzüme çevirdi. Gülümsedim. Kalp atışlarıma kafayı takmıştı ama ben her zaman biraz hilekar olmuşumdur.

"O gece," diye fısıldadı daha da yaklaşarak. Bu defa olduğum yerde durdum. "Seni bir ağaca yasladığımda." Güldü. "Kanını içmek gibi bir düşüncem yoktu ama beni kışkırttın ve çok nefis kokuyordun." Memnun bir şekilde öyle mi der gibi kaşlarımı kaldırdım. "Ve bir şey söyledin Cor," dedi. "Seni duydum." Kurumuş dudaklarımı ıslatmak istiyordum ama doğru an değildi. Boğazım da aynı şiddette kurumuştu. "Ölümsüz olmak istediğini söyledin."

"Söylediysem ne olmuş?" Duymadığını değilse de önemsemediğini düşünmüştüm. O anda ikimizin de ağzından bazı sözler ve bazı sesler çıkmıştı. Bütün bedenimi tarumar ettiği için biraz sağduyu yoksunu gibi davranmış olabilirdim. Yine de bunu düşünmediğimi iddia edemezdim.

"Sana bunu verebilirim," dedi. "Seni gördüğüm ilk andan beri ölümsüzlüğün sana ne çok yakışacağını düşünüyorum."

"Bense seni gördüğüm ilk andan beri seni nasıl öldüreceğimi düşünüyordum." Yalan değildi nihayetinde. İlk avım olmasını düşlüyordum ama ilk aşkımdı.

Bu onu keyiflendirdi. Gülümsemesi bütün karanlığa tezattı ama içinde yaramaz kıpırtılar vardı. Beni etkilemesini sevmediğim kıpırtılar. O gece onun da ismini vermeli ya da kalbine bir hançer geçirmeliydim.

"Beni buraya bunun için getirdiysen boşuna uğraşmışsın." Ondan uzaklaşmak için geldiğimiz yöne doğru yürümeye koyuldum. "Ölümsüz olmak, seninle olmak... Bunların hepsi heyecan verici Kont, oldukça heyecan verici. Ama ben bir Victoriam'ım. Ölümsüzleri öldürmek benim kaderim." Benim mecburiyetim.

"Seni o kaderden kurtarabilirim," dedi. "Bir Victoriam olmak zorunda değilsin."

"Soyadımı değiştirmek, yaşadığım yeri değiştirmek..." Yüzümü buruşturdum. "Victoriam olmak bunları değiştirmekle bitseydi bu zamana dek o ahmaklardan biriyle evlenirdim. Gücenme ama aralarında epey yakışıklılar da vardı, birinin ilgisi için hepsinden

caymak istemedim." Ellerimi arkamda birbirine kenetleyip omuz silktim.

"Sürekli benimle savaşmak zorunda mısın?" Bu defa rahatsızdı. "Sürekli bana karşı çıkmak zorunda mısın?"

"Sana da aynısını öneririm," dedim. "Sen bir ölümsüzsün, ben de ölümsüzleri öldürürüm."

"Neden bunu yapıyorsun?"

"Seninle aynı sebepten, böyle doğdum."

"Gel benimle," dedi kuvvetli bir şekilde bileğimi yakalayıp. Yerimde sendeledim ama düşmeme izin vermedi. Meşaleyi yere atıp üzerine bastı. Ateş söndüğünde içerisi insan gözüyle görülemeyecek kadar karardı. Beni kendi etrafımda döndürüp kulağıma doğru hafifçe güldü. "Sana inanmıyorum, Cor." Dudakları hafifçe şakaklarıma dokunduğunda irkildim. "Bu yüzden başka bir şansın olduğunu göreceksin." Parmaklarını parmaklarıma kenetleyip hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Eldivenimin üzerinden buz gibi serin parmaklarını sıktım. Kaybolmak ya da düşmek istemiyordum.

Zifiri karanlığın içinde yürümek sadece dudaklarımı değil kafamın içini de sessizleştirmişti. Nihayet beni gözlerimin görebileceği bir yere çıktığında uyku sersemi gibiydim. Kendime gelebilmek için gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım. Nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım ama seçemedim. Yeraltında değildik ama çok farklı bir yerde de değildik. Bomboş bir odanın içinden yürümeye devam ettik. Uzun koridora çıktığımızda nefes alabilmek için kolunu sıkıp biraz duraksadım. Bana baktı, güldü ve birden beni kucağına aldı. Ayaklarımın yerden kesilmesi ve elbisemin katlanmış olmasını düşünmek zorunda kalmasam konforlu bir seyahatti.

Sayabildiğim kadarıyla dört kat yukarıya çıktık. Nihayetinde sesler benim kulağıma dolmaya başladığında beni yeniden ayaklarımın üzerine bıraktı. Soru sormadan önce üzerimi toparladım. Elbisemin eteklerini kabarttım, dirseklerimden aşağı düşen eldivenlerimi çekiştirdim ve saçlarımı kontrol ettim.

"Neredeyiz?" diye sorduğumda garip bakışlarıyla beni izliyordu. "Ne?"

"Silahın bu değil mi?" Gözlerini kıstı. "Güzelliğin. Bunu kullanıyorsun. Onlara böyle yaklaşıyorsun. Dans gecesi bana yaklaştığın gibi. Elbette kimse sana karşı koyamıyor. Çünkü güzelsin,

çok güzelsin Cor ama mesele sadece güzel olman değil, bunun farkında olman, kendine güveniyorsun ve cüretkarsın. Kim sana hayır diyebilir ki?"

"O halde beni neden sevmiyorsun?"

"O halde teklifimi neden kabul etmiyorsun?"

"Çünkü bana aşık değilsin."

"Çünkü ben savaşı durdurmak istiyorum," diye çenesini sıktı. "Sense savaşı kazanmak istiyorsun."

"O halde beni durdur," dedim. "Beni neden durdurmuyorsun?"

"Ben de kendime bu soruyu soruyorum," dedi rahatsız olmuş şekilde. "Ama sana kıyamıyorum."

Gözlerimiz bir süre birbirinde kenetli kaldı. Aklından ne geçtiğini anlamak güçtü. Kendi aklımı bile okuyamaz olmuştum bir süredir. Kalbim kamaşıyordu ama içgüdüsel olarak geri adım atıyordum. Onun durduğu yerden her şey basit ve kolay görünüyordu, ikinci bir şans gibi görünüyordu. Ama benim durduğum yerden hiç şansım yokmuş gibi görünüyordu. Çünkü gölgeleri bilmiyorsunuz Kont Dekalton, bana neler yaptıklarını ve neler yapabileceklerini bilmiyorsunuz.

İkimiz de sessizliği sürdürünce ben de sese doğru döndüm. Müziğin geldi bir üst kata çıkmak için merdivenlerden dönmeden önce taş koridordaki pencerelere yanaştım. Nerede olduğumuzu o an anladım ve bu ağzımın neredeyse açık kalmasına neden oldu. Kasabanın bir ucundaki taş kaledeydik. Taş köprünün ardındaki, dağlara yakın olan kalede. Buranın harabe olduğunu düşünüyordum ama belli ki bir uydurmaydı yalnızca. Bu beni daha da meraklandırdı. Bakışlarının hepsinde merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Müziği daima sevmiştim. Ama beni neyin beklediğini bilmiyordum.

İçerisi bir hayli karanlıktı, kırmızı kalın perdeler tüm pencereleri sonuna dek örtmüştü. İçeride belli belirsiz mum ışıkları ve tavanın köşelerinde meşaleler yanıyordu.

"Zahra dört yüz yaşına girdi bugün," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Artık yetişkin bir ölümsüz oldu." Doğrulurken güldüğünü işittim, ciddi mi diye ona baktım, oldukça ciddi görünüyordu ve bu bende de gülme arzusu uyandırdı.

Şahane bir müzik, şarap kadehleri ve bir o kadar eğlenceli kalabalık. Dans eden ölümsüzlerin arasında irkilmeden dolaşırken bir şey dikkatimi çekti. Büyük salonun sonundaki masanın arsında, adeta bir

tahtın üzerinde oturan biri. Kuzguni saçları ve siyah deri pantolonuyla tahta resmen yayılmış şarabını içiyor ve hemen yanındaki ölümsüz kadının ona uzattığı üzümleri yiyordu. Diğer tarafında başka bir kadın oturuyor ve ellerini onun üzerinden çekmekte zorluk çekiyor gibi görünüyordu.

"O kim?" diye sordum.

Kont Dekalton derin bir nefes alıp verdi.

"Şeytanın ta kendisi," diye mırıldandığı anda şeytanın gözleri bize döndü. Alacalı karanlığın içinde dahi parlayan masmavi gözler benimkilerle buluştu. İkimizin arasında bir şeyin dönüp durduğunu sandım. Tanıdık bir şeye rastlamış gibi. Çoğunun uğursuz sayacağı bir kurnazlıkla gülümsedi. Ayağa kalktığında herkes bir anlığına ona döndü, kadehi kaldırdı ve herkes onun önünde eğildi, memnun bir şekilde yeniden tahtına yayıldı.

"Ondan hoşlandım," diye mırıldandım.

"Hoşlanırsın," dedi Sidra. "Senin ateş olduğunu söylemiştim."

"Cidden," dedim ısrarla. "Kim o?"

"Buralardan değil."

"Ölümsüz de değil."

Bana döndü. "Bunu nasıl anladın."

Ona döndüm ve kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Luxuria Cor Victoriam," diye dudaklarımı kımıldattım. "Ve artık ölümsüzlerle ilgili her şeyi biliyorum." Kendi etrafımda dönüp bunca yıl boyunca hiçbir avcının yapamadığını yapmamla büyük bir haz duydum. Aptal ağabeylerim asırlarca uğraşsa burayı bulamazdı. Onları bulamazdı. Ama ben onlardan birinin kendi isteğiyle beni buraya getirmesini sağlamıştım. Hem de bunun için neredeyse hiç uğraşmamıştım bile.

"Söylediklerine dikkat et." Kolumdan yakaladı ama kızgın görünmüyordu, gülümsüyordu. Parmakları kolumun üzerinde kaydı, bileğime ve parmaklarıma kadar uzandı. Diğer eli belime dokundu, beni bir hamlede kendine çekti ve dans etmeye başladık. Diğer balolarda diğer adamlarla dans ettiğim gibi değil, daha tutkulu, daha yükseklerde ve kesinlikle daha baş döndürücüydü.

Her dönüşte ayaklarımı yerden kesiyordu, başımı arkaya yatırıp kahkaha atmaya karşı koyamıyordum. Beni her kendine çektiğinde bedenlerimiz birbirine çarpıyor ve nutkumun tutulmasına neden

oluyordu. Elleri kalçalarıma kayıyor, dudakları saçlarımın üzerinde dolaşıyordu. Ben güzellik silahımı kullanıyorsam o da kesinlikle dokunma silahını kullanıyordu. Bir hayli etkileyiciydi.

İki elimden tutup beni geriye doğru ittiği anda bir şey yaptı, parmak uçlarımdan tutup eldivenlerimi çıkardı. Ben kaşlarımı çatmak üzereyken onları cebine koydu. Parmakları şimdi çıplak parmaklarımı sıkı sıkı tutmuştu. Kapkaranlık gözlerinin benim gözlerimi tuttuğu gibi. Ve benden bir ilki daha alıyordu. Daha önce hiç eldivensiz dans etmemiştim. Daha önce kimse eldivensiz ellerimi tutmamıştı. Benim sıcaklığıma karşılık onun soğukluğu çarpıştı. Parmak uçlarımdan başlayan kıvılcım dolu bir uyarı hissettim. Baş parmağı elimin üzerinde, kalp şeklindeki doğum lekesinde dolaştı. Parmağını oraya bastırdı, aniden beni yine döndürdü ama bu defa kendine çekip sağ koluna doğru yatırdı. Saçlarım aşağıya doğru dökülüyordu, boynum tamamen açıktaydı ve o büyük bir zevkle üzerime eğilmişti.

"Kalbin ellerimde Luxuria."

Gülümsedim. "Seninki de öyle." Kalbinden emin değilsem de hayatın benim ellerimde. Ve artık sadece senin hayatın değil. Muhtemelen sevdiğin herkesin hayatı. Gözlerim onların arasında dolaştı. Ters bir şekilde burada dururken aşağıdan baktığım ölümsüzler bir o yana bir bu yana dans edip duruyordu. Gülüşüyor ve eğleniyorlardı. İnsanlardan daha mutlu görünüyorlardı. Gözlerimi kapattım ve hepsini tek tek avladığımı düşündüm. Buz gibi dudaklar boynuma dokundu. Onları öldürmek, bu sarhoşlukta işten bile olmazdı. Dili dudaklarının arasından tenime dokundu. Karanlığa rağmen yolu bulabilirdim ve hepsini avlayabilirdim. Belki onlara tuzak kurabilir ve köprünün önünde gafil avlardım. Dudaklarını daha fazla bastırıp sertçe öptü. Onları öldürsem rahatlayabilirdim. Onları öldürsem belki yıllarca başka bir şey yapmama gerek kalmazdı. Onları öldürürsem gölgeler üzerimden çekilirdi.

Beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

"Sidra," dedi birisi ve ben gözlerimi açtım. "Partiye bir Victoriam mı getirdin?"

"Öyle yaptım," dedi Kont. Merakla arkamı dönüp konuştuğu kişiye baktım. Neredeyse bir erkeğinki kadar kısa saçlara sahip buralardan

olmadığı belli altın payetli bir elbise ve benden daha uzun ve sıkı bir vücut. Kadın olağanüstü şekilde güzeldi. Ve güzelliğini ölümsüzlüğü ile mühürlemişti.

Eldivenlerimi Sidra'nın cebinden alıp kızı süzerken parmaklarıma geçirmeye koyuldum. Bana bakarken rahatsız olmuş gibi ya da endişelenmiş gibi görünmüyordu. Sidra'ya da beni buraya getirdiği için kızgın görünmüyordu. Gülümsüyor ve eğleniyordu.

"Rhea," dedi elini bana uzatıp. "Kız kardeşiyim." Onun da benzer saten eldivenleri vardı. Elimi uzatıp "Kim olduğumu biliyorsun," diye gülümsedim. "Memnun oldum." Karanlık bakışlarından ve muhteşem güzel yüzünden anlamalıydım.

"Arkanı kolla Victoriam." Bana göz kırpıp odanın diğer ucundaki tahta gidişini seyrettim. Onunla ilgili de içimde olumlu hisler yeşermişti. Kontun buralardan değil dediği adamın yanına gitti ve doğrudan kucağına, dizlerinin üzerine oturdu. Mavi gözlü ona gülümsedi ve boynuna dolanan kolları karşılıksız bırakmadı. Rhea'nın öpüşüne karşılık verirken yakıcı gözleri bir kez daha beni buldu. Gülümsedim. Ondaki neydi bilmiyorum ama tanıdık bir kötülüktü.

Lord Daren ve Rhea ile bu şekilde tanıştım. İkisi de bir süre için epey yakın dostlarım olacaktı. Özellikle de lord. Rhea her ne kadar kıskanıyor olsa da onunla o şekilde ilgilenmiyordum. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en çekici adamlardan biriydi ama benim için cezbedici olan tarafı gözlerinden dışarıya taşan bir şeydi. Kimsenin görmesine izin vermediği ama aslında etrafında yıldız gibi parlayan bir yas vardı.

"Vampirlerle yolun nasıl kesişti?" diye sormuştum ona.

"Kardeş sayılırız."

"Kardeş mi?"

"Benim annem Lilith," demişti kadehi kafasına dikerken. "Onların yaratıcısı da Lilith."

"Anladım," dedim düşünceli bir şekilde.

"Senin topraklarında da var," dedi. "Bu yüzden bana doğru çekiliyorsun."

"Topraklarımda ve bende olan ne?"

"Kan pazarlığı," dedi. "Birileri orada kan yemini etmiş. Kan akmış. Akacak diğer kanlar vaat edilmiş. Ödülü almışlar."

"Ya kan akmaya devam etmezse?" diye sordum.

"Kan akmaya devam eder."

"Ya etmezse?"

"Ya öldürürsün ya ölürsün Luxuria," dedi bu defa direkt gözlerimin içine bakarak. "Victoriam kanı yaşadığı sürece."

"Bozamaz mısın?"

"Dünya işlerine karışmam." Kadehi başına dikip yerine yaslandı. "Bir diyarda işleri yeterince karıştırdım." Sarhoşluğun arasında belli belirsiz güldü. "Başka işe karışmak yok," dedi kelimeleri uzata uzata. Birden yüzünü asıp dişlerini sıktı, eli omzuna gitti ve bir küfür mırıldandı.

"Burada ne işin var o halde?" diye sordum.

"Arıyorum," dedi biraz daha içti. "Bulamıyorum." Biraz daha içti.

Lord Daren her zaman sarhoştu, onun göründüğü kadar sarhoş olmadığını bilirdim. Kim bilir ne sebeple kendine bu rolü yazmıştı. Kendine bir rol yazan insanları iyi bilirdim. Üzerini kapatmak istediği şeyler, bahsedemedikleri, anlayamadıkları, bulamadıkları. Ölümsüzler ona neredeyse tapıyordu, özellikle de büyük kan kavanozuna kanından bir damla akıttığı ritüel gecelerinde. Bazen çok ürkütücü oluyordu, birçok kadınla sevişiyor ve bazen de hır gür çıkarıp etrafı birbirine katıyordu. Onu ilk kez o kaleden çıkarmaya zorladığımda yürümekte zorluk çektiğini düşündüm. Sürekli boynunu hareket ettiriyor ve huzursuz hızlı adımlar atıyordu. Aşkta kazanmayı da kaybetmeyi de ondan öğrenecektim. Ve Kont Dekalton tarafından asla istediğim şekilde arzulanmayacağımı da bana o anlatmıştı.

"Çünkü sen yanıyorsun," diye gülmüştü. "Ateş eninde sonunda her şeyi yakar. O ise sönmek istiyor. Yüz yıllardır savaştan başka bir şey görmedi. Ölümsüz olarak doğdu ama tek başına yaşadı. Kurtarabildiği herkesi kurtardı. Bir ailesi olsun istiyor."

"Gece yaratıkları böyle şeylere önem vermez," diye karşı çıktım, bana dönüp kahkaha attı. "Kâinatın en karanlık gece yarısına sahibim ve istediğim tek şey biraz sevilmek," dedi.

Bu sözcükler beni uzun geceler gölgeler gibi rahatsız edip durdu. Gece uykusuzluklarım her zamankinden daha kötü hale geldi. Kontun olduğu günler onunla dışarıya kaçtığım anlar, ya da tek başıma kaçıp kendimi ağaçlardan aşağıya bırakıp ismini sayıkladığım anlar... O anlardan biriydi. Kasabada bu gece yarılarında dolaşmadığımız pek az bir yer kalmıştı muhtemelen. O gece beni yine hiç kimsenin bilmediği

bir yere götüreceğini söyledi. Bu defa ormanın içinde, kalın gövdeli ağaçların arasında bir yerdeydi. Ahşap, küçük bir kulübe. Ve uzun günler boyunca bu küçük yer en sevdiğim yer olacaktı. Mutlu bir sonum olduğuna inanacak kadar aptal olmamıştım hiçbir zaman ama o aylar boyunca mutlu bir sonun içindeymiş gibi hissetmiştim. Rhea neredeyse hep istediğim kız kardeşim gibiydi. Daren ahmak ağabeylerimden sonra olabilecek en iyisiydi. Ve Sidra tüm karanlığa rağmen beyaz atlı prensimdi. Savaşımız da sevişmelerimiz gibi ve tartışmalarımız öpüşmelerimiz gibi çoğaldı. Zamanın bu döneminde benim gibi bir hanım ancak bu kadar mutlu kalabilirdi. Yine de bu küçük eğlence yerinde bana yaptığı her bir şeyden büyük zevk duymuştum doğrusu. Bir sandık. Bir masa. Büyük bir ayna. Şiirlerimi saklamak için muazzam bir kutu. Ve sonunda bir beşik. İşte hiç anlamadığım ve aramızdaki en büyük kırılmalardan birini yaşatan şey buydu.

"Bu da ne?" diye sormuştum odama getirdiğinde, saat yine gece yarısını geçmişti. Saat hep gece yarısını geçmişti. Onu balo gecesi, sabaha karşı odama geldiği zaman sevmeye başladığımı düşündüm. Onu sabaha karşı sevmeye başlamıştım, insan sabaha karşı o saatlerde öylesine bir şey yapamazdı.

"Bir şans," dedi dikkatli bir şekilde.

"Ölümsüzler çocuk sahibi olabiliyor mu?" diye sordum boynuma doğru kokumu sürmeye devam ederken. Aslında yatmak için hazırlanıyordum, gündüz epey yorulmuştum. Dadı beni çarşı boyunca yürütmüştü ve Katie de küçük kızını peşimize takmıştı.

"Tek bir koşulda olabilirler," dedi yaslandığı yerde kollarını göğsünde kenetledi. "Dönüştürdüğün ilk kişi ile. O zaman olabilir."

Merakla ona doğru döndüm. "O halde bir çocuğun olduğunu söylemek için epey geç kaldın." Bunu dert edeceğimden emin değildim. Yüz yıllardır hayattaydı. Geçmişinde neler olup bittiğini düşünecek vaktim yoktu bu durumda.

"Kimseyi dönüştürmedim," dedi pürüzsüz bir şekilde.

Saçlarımı yavaş yavaş fırçalamaya devam ettim. Gözlerimi aynadan alamıyordum. Saçlarım bir şelale gibi aşağıya doğru akıyordu. Yüzüm her zamankinden daha canlı görünüyordu. Bunca yıl kendimi biraz donuk bulmuşumdur. Annem bunun sevgisizlikle ilgili olduğunu söylerdi. Çocukken kalbime dokunur ve kalbine sevgi doldukça daha

da güzelleşeceksin demişti. Işıl ışıl olacaksın. Ben çok güzel oldum ama hiç ışıldamadım. Ama görüyordum ki son birkaç zamandır yüzümde bir ışıltı vuku bulmuştu. Ama ben gölgelerin altında kalmalıydım.

"Cor," diye seslendi.

"Neden seni seçtiğimi sanıyorsun?" diye soludum aynadan yüzümü çevirmeden. "Onca erkek arasında neden seni seçtim? Bana aşık bile değilsin ve bana aşık bir sürü adam varken neden seni istedim Kont?"

"Aşk sandığın gibi bir şey değil," dedi. "Sana bunu açıkladım." Evet, defalarca kez. Farklı şekillerde. Bazen kitaplardan alıntılarla. Öyle olursa daha iyi anlarım diye düşünerek. Bana söyledin. Bana dedin ki insan öylece birine aşık olmaz. Böyle bir his yok. İnsan birine takılır sadece. Bir sayfada, bir cümlede takılıp kalmak gibi. Asıl aşk bir ana, olmuş olan bir şeye hissedilir. İlk görüşte olmaz, zamanla olur. İlk görüşte insan sadece düşleriyle ilgili beklentiler duyar. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordun Luxuria. İlk avım olman gerektiğini biliyorum, aşk yoksa eğer neden ilk avım olmadığının cevabını bilmiyorum.

"Aşktan değil," dedim hafifçe gülümseyerek. "Anne olmak istemediğim için. Ölümsüz bir anne olmak asla istemem. Bağışlayın beni Kont, sizin bir aile kurmak isteyeceğinizi düşünmemiştim."

"Halbuki en başından beri senin aksine sana karşı oldukça açık oldum."

"Soyadımın peşinde olduğunuzu sandım," dedim.

"Değildim."

"Bunun iyi bir anlaşma olacağını düşünüyordunuz. Evliliğimizin."

"Faydalarını göz ardı etmiyordum."

"Anlıyorum." Yavaş yavaş başımı salladım. "Hayal kırıklığına uğrattıysam üzgünüm ama öyle bir şey olmayacak. Nişanı bozmak isterseniz size karşı çıkmam." Sakince nefes alıp vermeye devam ettim. Gölgeler etrafımda dolaşıyordu. Cılız mum ışığına rağmen etrafımda hareket ediyorlardı. Onun arkasına toplanıp beni tehdit ediyorlardı. Sarmaşık gibi uzayıp üzerime çıkıyor ve boğazıma tırmanıyorlardı.

"Neden istemiyorsun?"

"Ben bir Victoriam'ım. Lanetli toprakların lanetli kadınlarından biriyim. Bir kız çocuğu sahibi olursam ne olacağını düşünüyorsun?"

"Onu koruyabileceğimi düşünüyorum," dedi tereddütsüz bir şekilde.

"Koruyamazsın."

Onları görmüyorsun bile. Onları görmüyorsun. Sesleri duymuyorsun. Bana ne yaptıklarını anlamıyorsun. Nasıl içimin sıkıldığını. Kalbimin nasıl öne atıldığını. Kalbimi dizginlemek için her gün bir ton karışım içtiğimi. Makyaj yaparken artık ellerimin titrediğini. Seslerin çoğaldığını. Seslerin çoğaldığını çünkü sana sarıldığımı. Sana sarıldıkça yakamı bırakmayacaklarını. Seni avlamadıkça beni avlamak için köşe bucak yolumu kıstıracaklarını. Hiçbir şey görmüyorsun.

"Sana günler verdim," dedi. "Sana haftalar verdim. Aylar verdim. Yıllar oldu Luxuria. Öldürme arzunu durduramıyorsun. Sana başka bir ihtimal verdim. Başka bir şans verdim. Başka bir haya sundum önüne. Her şekilde bütün tekliflerimi reddettin."

Çünkü ben bir Victoriam'ım.

Çünkü başka bir hayat beni kurtaramaz.

Sadece ölüm kurtarabilir.

Fısıltılar daha çok çoğaldı. Kulağımın dibinde canlıymış gibi, gerçekten buradalarmış gibi fısır fısır bağırmaya devam ettiler. Kolumdan tutup beni itmeye devam ettiler. Mum ışığı titreyerek yanıp sönmeye devam etti.

"Bu topraklar seni burada istemiyor," dedim nihayet derin bir nefes vererek. "Ben de istemiyorum. Bunu daha fazla sürdüremem. Kan dökülmesi gerekiyor. Kan akması gerekiyor. Yoksa benim kanım akacak. Anlamıyorsun. Bu çılgınlık beni de bir gece uykumdayken avlayacak."

"Benimle gel," dedi. "Bu topraklarda yaşamak zorunda değilsin. Bu kalede yaşamak zorunda değilsin. Buradan çıkıp gidebilirsin."

Denemediğimi mi sanıyorsun... Denedim. Çekip gittim. Babam bile en başında denemişti. Annemin ölümünden sonra denemişti. Beni alıp başka bir yere götürmeyi denemişti. Gün doğarken uykumda ayaklandım, bu eve dönerken yolda kayboldum. Günlerce aradılar beni. Kimse bulamadı. Ben bu ağaçları buldum. Ben bu topraklara döndüm. Ne kadar uzağa gittiğimin bir önemi yok. Güneş doğarken bu delilik yakalarımdan çekiştirmeye başlayacak. Ve ben öldürürsem kendimi, Katie'nin küçük kızına geçecek. Bir Victoriam kızı hayatta olduğu sürece devam edecek.

"Ben Luxuria Victoriam'ım," dedim ona dönüp dudağımın bir kenarını kıvırdım. "Bu kalenin tek kızıyım. Herkesin hayalini yaşıyorum. Bir ölümsüzün peşine düşecek kadar aciz olmadım hiçbir zaman. Seninle hilkat garibeleri gibi dolaşacağımı mı düşünüyordun?"

"Bir süreliğine seyahate çıkıyorum," dedi. "Döndüğümde fikrin değişmezse nişanı bozarım."

"Belki ben bozarım," dedim. "Dönmene gerek kalmaz."

"Sen bilirsin."

Kapıyı çarparak çıktığında yerimden sıçramadım. İrkilmedim. Kalp atışlarım hızlanmadı. Zaman içinde tüm bu şiddete karşı fiziksel olarak tepki vermemeyi bırakmıştım. Ama şimdi aynada gördüğüm yüz hiç olmadığı kadar donuklaşmıştı. Sevildikçe artıyorsa, sevilmedikçe azalıyor muydu? Ve azalıyorsa kalbimde kaç kum tanesi kalmıştı?

Bir gıcırtı daha. Dişlerimi birbirine bastırarak sola doğru döndüm. Gerisinde bıraktığı, özenle yaptığı, çok güzel görünen o beşik. Sallanmaya başlamıştı. Tıpkı penceremin önündeki duvarlarıma uzanmaya başlayan dallar gibi. Rüzgarın uğultusunun bir avaza dönüşümü gibi. Eteklerimi toplayıp yerimden doğruldum. Beşiğin yanından geçip kapıdan dışarıya çıktım. Karanlıktı, kapkaranlıktı. Odasına gittim ama yoktu. Penceresi açıktı. Koştum, pencereye yaslandım soluk soluğa ama yoktu. Geriye döndüm, merdivenlerden aşağıya indim çıplak ayaklarımla, evin büyük çift kanatlı kapısını büyük demirlerinden tutarak kendime doğru çektim. Canhıraş dışarıya atıldım. Evin etrafından dönüp, rüzgar çanının altından geçerek araziye doğru koştum. Islak ve buz kesmiş çimenler, taşlar, toprak hepsi çıplak etime bakıyordu. Korkum çoğaldıkça çoğaldı. Rüzgar beni sarmaladıkça sarmaladı. Tek başıma kalmak istemiyorum. Korkuyorum. Gitme.

"Sidra," diye fısıldadım. Yere eğilip kollarımı kendi etrafıma sardım. "Sidra," diye fısıldadım. Rüzgar beni susturmak için geriye doğru itti. "Sidra!" diye bağırdım gözlerimi kapatarak. Rüzgar dört bir yanımdan çekiştirdi, korku boğazıma kadar tırmandı, gözlerimden yaşlar akmaya başladı. *Kimse gelmedi.*

****

Rüzgar çanı fırtınanın şiddetiyle sallanıp duruyordu. Kara kış kapıya dayanmıştı. Bu araziyi gecenin karanlığında daha uğursuz bir

şekle sokuyordu. Pencerenin karşısında uğultuların ve çan şıngırtısının eşliğinde dışarıyı dinliyordum. Sevdiğim bir enstrüman olup olmadığını hala bilmiyordum. Bazı geceler bana bir sevgilinin tırnak izleri gibi hissettiriyordu. Ve bu gece gibi olan bazı geceler arazide dolaşan gölgelerin kafamın içine süzüldüğünü hissediyordum. Bana saldırmamı söylüyordu. Bana öldürmemi söylüyordu. Ve o sesler beni korkutmuyordu. Onları dinlemek yapmak istediğim bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Odamın ahşap kapısı gıcırdayarak açıldı. Mum ışığı odanın karanlığına hayalet gibi süzüldü.

"Luxuria," dedi dadım nefes nefese. "Kapatsana pencereleri ne yapıyorsun?" Sesiyle irkilip pencereyi kapatarak sürgüledim ama onun aksine bunun bir önemi olmadığını biliyordum. Dışarıdan içeriye girebilecek her şey çok uzun yıllar önce girmişti.

"Neden ayaktasın?" diye sordum ona döndüğümde. Her zaman sabaha karşı bu saatlerde ölüm uykusuna yatmış gibi kendinden geçmiş olurdu.

"Duymadın mı sesleri?" diye sordu. "Yarasalar yine pencerelere çarpıp camları kırmış. Alt katı yine su basmış." Yakınmaya başladı. "Haftalardır başımızdan bela eksik olmuyor. Ev başımıza çökecek diye gözüme uyku girmiyor."

Yavaş yavaş başımı salladım.

Kont Dekalton'u misafir ettiğimiz günden beri arazi mutsuzdu. Ben avlanmadığım sürece arazi tehdit etmeye devam ediyordu. İş birliğimizi bozduğumu düşünüyordu. Ben ona kurban vermezsem o kendi kurbanını alacaktı. Bu yüzden son günlerde ben de delirmeye başlıyordum. Duvarlarda gezinen gölgeleri görüyor, fısıltılarını duyuyordum. Öfkeli bağrışlar, tehditkar söylenmeler. Birbirleriyle çatışma içinde olan sesler. Onları dinlememi istiyorlardı. Ölümsüzleri öldürmemi istiyorlardı. Ve ilk kez beni böylesine korkutuyorlardı.

"Erkekler evde mi?" diye sordum başımı kaldırıp. Çünkü olmazlardı. Çünkü bile bile beni bu çatının altında yalnız bırakırlardı.

"Kimse yok," dedi beni şaşırtmayarak.

Başımı salladım.

"Sana çay getireyim mi?" diye sordu, belki de ne kadar korktuğumu hissedebiliyordu.

"Hayır," dedim. "Uyuyacağım."

Hayır, beni korkutmalarına izin vermeyeceğim.

"İstersen yanında kalayım," dedi. "İyi görünmüyorsun."

Gök gürlermiş gibi dışarıdan bir ses yükseldi. Yerimden sıçramadım ama korktum.

"Sadece gök gürültüsü," dedim. "Önemli değil."

Uzun uzun bana baktı. Son günlerde baktığı gibi dikkatli. O an bu gece ziyaretlerinin eve olanlarla değil de bana olanlarla bir ilgisi olduğunu anladım.

"Kızım," dedi anlamaz şekilde. "Luxuria, gök gürlemiyor."

Çenemi kaldırdım. Gülümsemeye çalıştım. O halde neden duyuyorum dadı?

"Luxuria, iyi misin?"

"İyiyim." Yutkundum. "Uyuyacağım. Gidip dinlen. Berbat görünüyorsun." Yatağın içine girdim, örtüyü boğazıma kadar çekip ona arkamı döndüm. Gitme dadı. Gitme.

Kapı gıcırdayarak üzerime kapandı.

Yeniden gök gürledi. Örtüleri sıyırıp yeniden ayağa kalktım. Zorlanan bir kapıydı. Pencereye atılan taşlardı. Ve her defasında camlara çarpan ölü kuşlardı. Pencereyi yeniden açtım, rüzgar içeriye hücum ederek beni geriye savurdu. Hava soğuktu. Rüzgar çanının sesi içeriye dolduğunda, sesler yeniden kesildi. Sesler kime aitti bilmiyorum ama üzerine bir ev kurmaya çalıştığımız ve hiçbir zaman bir aile olmamıza izin vermeyen topraklardan geliyordu.

Gözlerim Vaha'nın kaldığı ahıra takıldı. Kapıları kilitliydi. Atların güvende olduğunu umdum. Vaha orada değildi. Bir süredir Kont ile birlikte seyahate çıkmıştı. Her nasıl olduysa Katie ile katıldığımız çay günü o aptal kıza söylediğim yalan kasabada yayılmış ve ağabeylerimin kulağına gitmişti. Büyük ağabeyim önce saatlerce bana bağırıp çağırmış daha sonra Vaha'yı her fırsatta yaptığı gibi hırpalamıştı. Kont

akşamüzeri geldiğinde bu manzaraya bir hayli öfkelenip Vaha'yı koruduğunda ağabeyim gidebileceği kadar ileriye gidip çok istiyorsa onu satabileceğini söylemişti. Vaha'nın o anki yüz ifadesi bu gecelerden daha çok yanımı sıkmıştı. Ağabeyim daha ileriye gidip ona üç kuruş bedel biçmişti. Kont onun ayaklarının dibine üç gümüş atıp bir daha onun adamına bu şekilde davranırsa kendisinin de ona öyle davranacağını söyledi. Ağabeylerim bu duruma daha çok öfkelendi ve havada kalan nişanımızı bozmaya karar verdi. O geceden beri onları görmemiştim. Ve yalnızlık hiç bu kadar karanlık olmamıştı.

Ağabeyim beni Lord Callisto ile evlendirmeye karar verdiğini söyleyene kadar. Bu da parmağımdaki aptal yüzüğün sebebiydi. Babam herkesten gizlediği piç oğluyla ilgili söylentilerimiz çıkınca ağabeyime itiraz etmedi. O hafta içinde nişanımız herkese ilan edildi. Tüm bu olanlar arasındaki tek güzel haber, Lennie'nin sırf Vaha'yı sevmedikleri için onun mektuplaştığı kızı becermesi ve sonrasında benim o kıza Vaha ile nişanlandığım yalanını atmam üzere Lord Callisto ile nişanımın ilan edilmesiydi. Ve bu ilandan sonra o aptal kızın yalancı ve dedikoducu bir kıskanç ilan edilmesiydi. Vaha onun Lennie ile arasında geçenleri öğrendiğinde kelimenin tam anlamıyla mahvolmuştu. Ahmak. Kızın düştüğü durum biraz olsun teselli olmama izin verdi. Bunu Katie sağlamıştı, kızın kıskançlıktan bu yalanı uydurduğunu söylemişti. Dışarıdan bakan herkes için bize inanmak karlıydı. Kimse Victoriam'ları karşısına almak istemezdi.

Benim dışımda hiç kimse.

Bu yüzden ölümsüzlerin izini sürmeyi bırakmıştım. Bu yüzden onlara yardım etmeyi bırakmıştım. Bu yüzden onları öldürmeyi bırakmıştım. Ve bu yüzden üzerinde yaşadığım topraklar bana öfkeliydi. Çünkü bu topraklar tıpkı onları öldüren ölümsüzler gibi kanla besleniyordu.

******

"Yine düzeltmem gerekecek," dedi terzi iğneleri ile bol kısımları işaretlerken. "Bu şekilde kilo vermeye devam edersen elbiseyi tamamlayamayacağız." Ona ters ters bakınca işine döndü, yere saçtığı şeyleri topladı. Çıkarmam için başını salladı. Katie'nin huzursuz

gözleri eşliğinde karavanın arkasına geçip içinde boğulduğumu sandığım düğün elbisemi çıkarmaya koyuldum. Elim arka tarafındaki bağcıklara gitti, bol olduğunu biliyordum ama sanki içinde sıkışmışım gibi hissediyordum. İpleri tekrar tekrar çekiştirdim. Nefesim tıkandı. Göğsümün üzerindeki baskı o kadar arttı ki "Katie!" diye bağırdım. "Beni bu şeyin içinden çıkarın!" Soluk soluğaydım. Arkaya uzandıkça kollarıma kramp giriyordu. Omuzum gerilmiş ve nefes almamı daha da zorlaştırmıştı.

"Dur," dedi geldiğinde. "Dur Luxuria, iğneler kaybolacak!" Ellerimi tutarak önümde kenetlemeye çalıştı. Başımı hızlı hızlı salladım. "İpleri çöz," dedim hırsla. "Kahrolası ipleri çöz." Gözlerim yanmaya ve sulanmaya başlamıştı. Dadı onun yanına gelip elbiseyi üzerimden çıkarmasına yardımcı oldu. Kumaş yığınına bir şey olmasın diye ikisi de bir ucundan tutuyordu. Ama ben ayakta durmakta, nefes almakta zorluk çekiyordum. Ve kimse aptal bir elbise kadar bile beni önemsemiyordu.

Kimse beni tutmuyordu.

Dadı terziyi yolcularken ben kendimi koltuğa attım. Katie yanıma gelip omzuma dokundu.

"Değdi mi Luxuria?" diye sordu. "Vaha'yı, bir seyisi korumak için kendini bu kadar ateşe atmana değdi mi?" Her şey o aptal söylenti ile başlamıştı. Babamı bu aptal söylenti delirtmişti. Aptal ağabeylerim bunun onur meselesi olduğunu, kahrolası şereflerine leke sürüldüğünü iddia etmişlerdi. Kont bu tartışma yüzünden onlarla karşı karşıya gelmişti.

"Ne önemi var," diye soludum. "Evliliğimle ilgili hiçbir zaman söz hakkım olmayacaktı."

"Lord Callisto yerine Kont Dekalton ile evlenecektin," dedi. "İtiraz etmedin. Gitmesine ses çıkarmadın."

Beni duyan varmış gibi.

"Gerçekten benimle evlenmek isteyen biri gitmezdi," dedim. "Hem onunla evlenmek istediğimi nereden çıkardı. Lord Callisto veya Kont

Dekalton veya prens ne farkı var ki?"

"Ona aşık oldun Luxuria."

"Biliyorum. Halledilmesi gereken bir mesele işte." Tıpkı daraltılması gereken düğün elbisem gibi. Sadece tamir edilmesi gerek bir duygu.

Akşam yemeğinde herkes masanın etrafındaydı. Kontun oturduğu yan tarafımdaki sandalyede Lord Callisto oturuyor ve gülümsüyordu.

"Bu ticari anlaşmalar çok verimli olacak," dedi Leonard. "Neredeyse bütün taşımacılığı biz yapacağız. Callisto kendine yeni bir şato bile inşa edebilirsin." Bir ağızdan güldüler.

"Evlendikten sonra da orada yaşamayı mı düşünüyorsunuz Lord?" diye sordu Katie. Yeni yaptırdığı malikane herkesin gözdesiydi, Kont ile tanıştığımız balonun yapıldığı yer.

"İstediğim kaleyi yaptırdım," diye karşılık verdi Lord. "Başka bir yere ihtiyacım yok." Gülümseyip kadehini kaldırdı.

"Belki Luxuria-"

"Luxuria oraya bayılır," dedi ortanca ağabeyim. "Oranın sevilmeyecek bir yanı yok."

Lord bunu bir iltifat olarak gördü.

Bana sürekli bunu soruyorsun. Ne istiyorsun. Ne istediğim bu kadar önemli mi?

Önemli olan tek şey bu Cor.

Her şey kontrolüm altındaydı. İyi idare ediyordum. Herkesin sevgisini kazanmıştım. Ailem bana bir şey yapamaz hale gelene kadar kazanmıştım. Sonra o çıkagelmişti. Sonra Ahlaz Akmaner yolumu kesmişti. Kapıya dayanmıştı. Sonra Vaha olayı patlamıştı. Söylentilerin hepsi birbirinin peşi sıra yayılmıştı. Ahlaz Akmaner herkese ailelerimiz yakınlığı sebebiyle evlenecek olduğumuzu söylemişti ama reddedilmişti, kapıya dayandığında Kont burada benimle nişanlandığını söylemişti. Sonra insanlar benim onunla evleneceğimi duydu. Sonra Vaha ile. Soyadım Victoriam olmasaydı bu kadar söylenti bu çağda bir kadının sürgün edilmesi için çoktu bile. Bunların yarısı için öldürülen kadınlar vardı. Bunların yarısı için sokağa çıkamayan kadınlar vardı. Bense ne şanslıydım, Lord Callisto ila evlendiriliyordum. Bunun bir ödül olduğunu söylemişti babam. Lord Callisto benim onurumu kurtarıyordu. Onun sayesinde insanların içine çıkabilecektim. Onun sayesinde saygı görmeye devam edecektim. Ailem sayesinde onunla evlenebilecektim.

"Akmaner'ler sorun çıkarıyor," dedi Lord Callisto. "Onlarla olan iş anlaşmalarımı bozduğum için bir hayli öfkeliler. Düğünün bir an önce gerçekleşmesi önemli."

"Katılıyorum," dedi büyük ağabeyim. "Ahlaz'ın gözü dönmüş. Bir erkek gibi davranmıyor. Düğünü yapıldı ama aklı hala Luxuria'da."

"Bazı adamlar reddedilmeyi kaldıramaz," ortanca ağabeyim.

"Gerçek adamlar reddedilmez," dedi Lord Callisto ve hepsi buna kadeh kaldırıp kahkaha attılar.

Gözümün önünden birçok resim geçti. Dilimin ucuna o kadar çok söz geldi ki onları yutabilmek için kadehimi asla yapmayacağım şekilde başıma dikmek zorunda kaldım. Bu gözlerin bana dönmesine ve onaylanmayan bakışlara neden oldu. Büyük ağabeyim kaşlarını çattı.

"Gerçek adamlara," dedim boş kadehimi havaya kaldırıp ve olabilecek en mümkün şekilde gülümsedim.

Lennie ortamın daha da garipleşmemesi için güldü ve Leonard başka bir ticari meseleyle konuyu dağıttı.

Eteklerimi toparlayıp odama çıktım. Kendimi aynamın önüne iskemleye bıraktım. Aynada solgunlaşmaya başlayan belki de hep bu kadar solgun olan yüzüme baktım. Aynanın önünde birbiri ardına sıralanmış küçük şişelere baktım. En arkada, kırmızı renkte olanı aldım. Tıpası açıp hafifçe burnuma götürdüm. Bir ölüm iksiri. Zehir. Onu içmeye çok yakındım.

Ayağa kalktım. Dolabımdaki onlarca güzel elbiselerin üzerinde ellerim dolaştı. Her biri benim için özel dikilmişti. Dünyanın dört bir yanından gelen kumaşların hepsi nadide parçalardı. Çekmeceleri açtım. Soluk kalbimi saklaması için giyinip durduğum eldivenlerime baktım. Sesler kulaklarıma doldu.

İyiydim. Ben çok iyiydim. Çok güzeldim. Çok güçlüydüm. İstediğim her şeyi uzanıp alırdım. Çayırlarda dolaşır ve herkesi kendime hayran bırakırdım. Balolara katılır ve dans etmek isteyen herkesi sıraya dizerdim. Sadece beni sevdiği için yazılan şiirlerden romanlar olurdu. Gülümserdim. Çok gülümserdim. Kahkaha atardım. Neşeli kahkahalar. Herkesi parmağımın ucunda oynatırdım. Luxuria Cor Victoriam'dım. Herkesin hayalindeki kızdım. Lanetli topraklarda doğduğundan habersiz oldukları kız. Geceleri gözlerine uyku girmeyen kız. Savaşmak istiyordum ama öldürmesi zorunlu olan kızdım.

Eğlencem sona ermişti. Oyunlarım sona ermişti. Çocukluğum sona ermişti. Kurtuluş ümidim nihai sona ermişti. Bir çılgınlık ekmişlerdi topraklarımıza ve kanla sulamışlardı şimdi o çılgınlık yeni kurbanı için duvarların arasında dolaşıyor ve kapımı çalıyordu. O sesi nasıl susturacağımı biliyordum. Avımın nerede olduğunu biliyordum. Hepsinin yerini biliyordum. Onlardan kurtulursam gölgelerden kurtulurdum. Ölümsüzlüğü bitirirsem ölümü bitirebilirdim. Ama bu topraklarda çiçek yetişmezdi. Sadece yabani otlar. Bu yüzden ben de solmaya başladım. Solan her çiçek gibi kendime doğru düşmeye başladım.

Katie odama girdiğinde yatağımın üzerinde sırt üstü uzanıyordum. Kapının gerçekten açılıp açılmadığını bile merak etmiyordum artık. Ölümün gelip beni alması için camıma taş atmasını bekliyordum. Ama daha fazla kuş ölmesin diye camları hep açık bırakıyordum. Yine de her sabah uyandığımda o ağacın dibinde ölü kuşlara rastlıyordum.

"Luxuria," dedi titreyen bir sesle. "Bir sorun var." Ne olduğunu öğrenmek için doğrulmadım. Gözlerimi tavandan ayırmadım. Terzide bir şeyler yanlış gitmişti belki de. Belki de yeni ölümsüzler girmişti kasabaya. Belki de yeni bir dedikodu çıkmıştı. Hiçbiri ama hiçbiri gerçek bir sorun değildi.

"Kont Dekalton ile ilgili," dedi. Beni yataktan kaldıran şey bu oldu. Ayaklarımı aşağı sarkıtıp ona baktım. Yüzü ilk kez bu kadar solgundu, neredeyse bir hayaletle göz göze geldiğini düşündüm. "Ahlaz Akmaner, bu işin peşini bırakmayacaktı."

"Ne oldu?" diye sordum kesik bir sesle.

"Onun kim olduğunu öğrenmiş," dedi. "Söylenenlere göre Vlad Dracula'nın esir alınan oğullarından biriymiş. Doğuştan ölümsüz olanlardan biri. Söylenenlere göre Ahlaz'ın elinde kesin kanıtları varmış."

"Ne yapacaklar?" diye sordum.

"Biliyor muydun?"

"Ne yapacaklar Katie?"

"Ağabeylerin yola çıktı," dedi. "Yerini bulduklarını düşünüyorlar. Ahlaz senin de bu işin içinde olduğunu söylüyor. Onlar gelmeden buradan kaç Luxuria," dedi korku dolu bir şekilde. "Kaç, kurtar kendini. Bu defa seni yaşatmazlar."

Kaçabileceğim bir yer yok.

"Onlar gelmeden sen kaç," dedim. "Kızını da al kaç buradan. Benden sonra ona geçecek. Onu daha fazla koruyamam." Başımı iki yana salladım. "Gidin buradan Katie!"

"Luxuria," dedi gözyaşları içinde. "Benim kızım bir Victoriam değil."

Ona döndüm. Yüzüne baktım.

"Özür dilerim," dedi. "Ağabeyin-" Nefes aldı. "Hepsi anlaşmalıydı. Bu sadece baban istediği için yapılan bir evlilik. O kadınlara ilgi duymuyor."

"Son Victoriam kızı benim."

Üzerime bir pelerin aldım, elbise giyecek zamanım yoktu. "Luxuria!" diye bağırdı Katie arkamdan. Merdivenleri alelacele inerken gölgeler üzerime hücum etti. Kalenin duvarları bile titriyor gibi hissettim. Malikane bana kükrüyor ve buna engel olmamamı söylüyor. Ona sırtımı çevirdim. Zorladığım kapılar açılmamakta direndi.

"Luxuria!" dedi yetişen Katie. "O bir efendi," dedi. "Ne olur dur. Kendini öldürteceksin. Ölümsüzlerin efendisi. Bırak bunun peşini." Tekrar zorladım ama kapı üzerime kilitlenmişti. En büyük vazolardan birini aldım, salona koştum, vazoyu kalın perdeleri çekiştirerek cama doğru fırlattım. Büyük bir şıngırtının ardından cam onlarca parçaya bölündü. Perdeler etrafıma dolandı. Kendimi dışarıya attım. Kalbim... Kalbim hızlanmaya başladı. Ağaçların arasına doğru koştum. Nereye gideceklerini biliyordum. Nereye gittiklerini biliyordum. Onu nerede avlayacaklarını biliyordum. Ağaçların arasına doğru koşmaya başladım. Kar taneleri üzerime doğru yağarken soğuğu ve rüzgarı parçalayarak hayatım buna bağlıymış gibi koşmaya devam ettim. Aklımda, kalbimde, içimde olan tek şey buna engel olmaktı. Artık bütün bunlara son vermekti. Gözlerim yanmaya başladı. Ağaçların arasından çıktım. Toprak yolda önlerini kesebildim. Soluk soluğa ve bitik haldeydim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı hala arkamdan gelen Katie.

"Engel olmalıyım," diye tekrar ettim. Engel olmalıyım. Artık son vermeliyim. Bitmek zorunda. Hepsi. Her şey bitmek zorunda.

Yolda göründüler. Bana doğru geliyorlardı. Düşündüğümden daha kalabalık. Ne olduğunu biliyorlar. Onun kim olduğunu biliyorlar. Ve onu öldürmek istiyorlar. Onu öldürebilirler. Çam sakızı kar soğuğu ile birleşmişti. Şimdi etrafta annemin öldüğü gibi olduğu gibi sadece çam sakızının ağır kokusu vardı.

Atlar şahlanarak biraz ötemde durdu. Biri süngülerini çekmişti. En büyük ağabeyim en öndeydi. Diğerleri onun arkasında. Lord Callisto onlarla birlikteydi. Vaha yerine aldıkları seyis onların yanındaydı.

"Burada ne yapıyorsun Luxuria?" en büyük ağabeyim öfkeyle kükredi. Bir elinde tuttuğu gümüş özüyle bilenmiş kılıcı havaya kaldırdı. Her şeye sahipti. Onu öldürmek için her şeye sahipti.

Başlığımı indirirken ellerim titriyordu ama bunu görmediler. Yüzüme her zaman olduğu gibi sahici görünen bir gülümseme ve gözlerime nefret ettiği küçümseyici bakışlarımı yerleştirdim. "Yanlış tarafa gidiyorsunuz." Sesim soğukkanlı ve sakindi. Ne yaptığını bilen birine ait gibiydi. Ne yaptığımı bilmiyordum. Korkuyordum. Kalbim müthiş kırıktı ve acı çekiyordum. Sadece acı değil, ıstırap çekiyordum.

"Vampiri bulduk," dedi. "Önümüzden çekil acelemiz var." Kılıcını salladı. "Seninle sonra hesaplaşacağız."

"Bir vampir mi?" Bu defa ona gerçekten küçümseyici bir şekilde baktım. Sesimden takdir edilesi bir alaycılık akıyordu. "Bunun için mi bu hengame?" Gözlerimi hepsinin üzerinde dolaştırdım.

"Ne diyeceksen söyle Luxuria."

"Sidra Dekalton benim." Başımı yukarıya doğru kararlılıkla kaldırdım. İlk avım. İlk aşkım. Son şansım.

"Çekil Luxuria. Buna engel olamazsın, bu av benim."

"Olurum," dedim şüpheye yer bırakmaya bir ifadeyle. "Babamı sevindirmek ister misin? Atını batıya çevir, mağaralara kadar rüzgarı arkana al. Becerebileceksen eğer bütün vampirler orada toplanacak. Bir kişi değil, onlarcasından bahsediyorum."

İçim ağlamaya başladı.

Bir Victoriam kızının bu kadar eğlenceli olacağını kim bilirdi.

Ölümsüzlerin korkulu rüyası ölümsüzlerin arasında.

Sidra onu buraya getirerek bize büyük iyilik ettin doğrusu.

Tanıdığım en müthiş insan.

Luxuria bizimle seyahate gelmek ister misin?

Sen en iyi arkadaşımsın.

Luxuria bir Victoriam olamayacak kadar onurlu.

Bu kız avcıları avlıyor.

Biz Luxuria'ya güveniriz.

"Nereden biliyorsun?" Arkasına doğru dönüp kendi içlerinde bir şeyi tarttılar ama hepsi söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Doğruydu.

"Ahmak," dedim. Kalbim daha da hızlandı. "Nereden bildiğimi sanıyorsun? Sidra Dekalton'dan."

"Emin misin?"

"Sen beni ne zamandan beri sorguluyorsun?" diye çıkıştım yeni seyise. Büyük ağabeyim ona ters ters baktı.

"Avının tadını çıkar Luxuria," dedi Lord Callisto bariz bir imayla. Ağabeyim ona gülümsedi. Sana söylemiştim diye mırıldandığını duydum. Başıyla işaret etti. Atını ilk çeviren o oldu. Hep birlikte dönüp yola koyuldular. Karların üzerinde atların ayak sesleri uzaklaşmaya başladı.

Rüzgar üzerimden çekildi. Gölgeler aklımdan çekildi. Gecenin ortasında göğsümden çıkacakmış gibi atan kalbimle ben tek başıma kaldım. Yüzüm düştü. Belki ben bile düşmüştüm. Artık kendi ellerimi de üzerimde hissedemiyordum. Eldivenlerimi takacak zamanım olmamıştı. Doğum lekemin olduğu elim titremeye başladı. Bütün Victoriam kadınlarında olan leke. Kalbine yenilmemen gerektiğini

hatırlatan leke. Çok soğuktu. Elim soğuktu. Kalbim soğuktu. Durmaksızın titremeye başladım.

"Efendiyi kurtarmak için hepsini ele verdin," dedi ağaçların ardına gizlenmiş Katie. "Onları gammazladın, bu bir soykırım Luxuria... Herkes orada."

Gözlerimi açtım. Uğultular yoktu, gölgeler yoktu şimdi saf bir acı vardı. Göğsüme yerleşmiş bir ıstırap vardı. Vicdan azabımın sesi duvarlarımın içinde inleyen hayaletlerden daha kötüydü. Kollarımı etrafıma doladım. Derin derin solumaya başladım. Sona ermek zorundaydı. Artık sona ermek zorundaydı. Ve artık sona ermeliydi. Bir şişeden bir zehirle. Belki diğerleri gibi kendimi asarak. Belki de başka bir şekilde. Ama bu çılgınlık başlamıştı. Aklımı benden almıştı. Kalbime sahip çıkmak istemiştim ama artık yetişemezdim.

Yarım gün sürdü. Dağların arkasından dumanlar yükselene kadar orada beklemeye devam ettim. Nasıl yapacaklarını biliyordum. Her yere gümüş alaşımı dökeceklerdi. Önce onları kılıçtan geçirecek sonra ateşe vereceklerdi. Duman yükseliyorsa bu yapabildiklerini gösterecekti. Kalabalıklardı. Birini öldürmeye yedi kişi gidiyorsa hepsini öldürmeye bütün kasaba gitmiş olmalıydı. Şimdi sadece soğuk değil, sadece çam sakızı değil kara dumanın is kokusu ve çürümüş et kokusu da burnuma doluyordu. Bütün kasabayı ölüme boyamıştım. Bütün kasabayı ölümsüzlükten azat ederek kendimi süresiz bir tutsaklığa mahkum etmiştim. Midem bulandı, kalbim kasıldı, içim çıkana kadar ağlamak istedim. Üşüdüm. Bir daha hiç ısınamayacakmış gibi ısındım. Ateş dediğini anımsadım bana. Ve söndüm. Hepsinin yandığını gördüğüm o yerde küçük bir kıvılcım gibi söndüm.

Güneşin doğumuna birkaç saat kala eve döndüğümde büyük salonumuzda kutlama sesleri yükseliyordu. Gülüşmeler ve zafer nidaları. Birbirine çarpan kadehler. Callisto kapının eşiğinde beni gördüğünde adımı seslendi.

"İşini bitirdin mi Luxuria?" diye sordu Leonard.

Gülümsedim.

"Hıhı."

Başka bir zafer nidası daha.

"Büyük iş başardın!" dedi ortanca ağabeyim. "Dile benden ne dilersen," dedi Callisto. Yavaş yavaş yürümeye devam ettim. Merdivenlerin başına doğru tırmanmaya başladım. Dış kapıyı açık bırakmıştım. Ne zaman öğreneceğini bilmiyordum, muhtemelen kasabada herkes öğrenmişti. İsimleri geçti tek tek aklımdan. Bazılarının doğum günü partisine, bazılarının düğününe katılmıştım o taş kalede. Hepsinin ismini biliyordum. Hepsini tanıyordum. Ve tüm bu sahtekar insanların aksine hepsini seviyordum. Ve çılgınlığın çoktan beni ele geçirdiğini de öyle anladım. Odama çıktım. Kapıyı arkamdan kapatmadım. Duvara yaslandım ve bekledim. Bu defa ortada ne gölgeler vardı ne de rüzgarın uğultusu. Ne fısıltılar vardı ne korkular.

Çok güzeldim. Çok güzeldim. Çok neşeliydim. Nasıl yürüyeceğimi bilirdim. Nasıl güleceğimi. Dans ederken nasıl döneceğimi. İnsanları nasıl etkileyeceğimi. Her şeye sahiptim. Herkesin sadece hayal edebileceği her şeye sahiptim. Tek bir dışında. Bir kalp dışında. Kimsenin duymadığı sesleri duyardım. Kalbimin atışları dışında. Her şeyim vardı ve büyük bir aşka bile sahiptim ama onun söylediği gibi yüreksizdim.

Kapılar duvara çarparak açıldı. Aşağıdan gelen sesleri dinledim. Bir patırtı. Bir çığlık. Duvara yaslandım. Başka bir patırdı. Ağabeyimin diğerinin ismini haykırışı. Çekilen kılıçlar. Yere düşen kılıçlar. Etlerin parçalanma sesini bilirdim. Korkunun duvarların arasında nasıl dolaştığını. O kadar kısa sürdü ki. Şimdi yeniden gölgeler benim duvarlarımdaydı. Şimdi yine gölgeler bana fısıldıyordu. Çekmecemde bir sürü hançer vardı. Ama hiçbirine uzanmadım. Sadece karanlığın içinde bekledim.

Gelişini göreceğimi belki de duyabileceğimi düşünüyordum. Gözlerimi kapatmak istemiştim ama kapatamamıştım. Çok hızlıydı. Çok hiddetliydi. Soluk soluğaydı. Ve bütün karanlığı sırtlanmış bir şekilde karşımdaydı. Her yerinde kan vardı. Eli kan revan içindeydi. Onları öldürmek için kalplerini söktüğünü anladım. Acı çekmem gerekiyordu. Ailem için yas tutmam belki de. Ya hissetmiyordum, ya delirmiştim ya da acıya yenik düşmüştüm. Gözlerine baktım. Ağlayabilmem gerekiyordu, onun gözlerinde korkunç bir ıstırap vardı. Bana bakarken hep kıymetli bir şeye bakıyormuş gibi ışıl ışıldı gözleri.

O kadar parlardı ki bir süreliğine, kısa bir süreliğine bana bile bulaştırmıştı o ışıltıyı. Şimdi ise sadece karanlıktı.

"Hepsini öldürdün," dedi buz gibi, ölüm gibi bir sesle.

Yüzüne baktım, gülümseyerek yüzüne baktım. Ölmeden önce görmek istediğim son yüze baktım. Ve sorun değil, dedim kendi kendime. Bir anlığına pencereye baktım. Rüzgar çanının bilirmiş gibi sallanışına. Ve güneşin doğmasına ne kadar az kaldığına. Yenebilirim sanmıştım. Bir lanetin üstesinden gelebilirim. Ben her şeyden önemliyim sanmıştım. Kendimi kurtarabilmek için herkesi öldürebilirim. Yenildim. Ve ilk kez o balo gecesinde seni gördüğümde yenildim. O gece elimde bir hançer vardı ve sen savunmasızlığınla karşımda duruyordun. Çok kolay olurdu. Benim için çok kolay olurdu. Ama kalbimi hissettim. Kalbimin attığını hissettim. Ve bir zar atmak istedim. Tıpkı senin gibi.

"Yapma!" dedi Vaha kapının öteki yanından. "Söyle Luxuria, yapmadım de, sen yapmazsın."

"Yaptım."

"Sakın yapma!" diye öne atıldı Vaha.

Elinde bir hançer vardı. Belki de ikimizin sabahladığı o gecelerden birinde kendi elleriyle yaptığı. Güzeldi. Ölümsüzlüğün en güzel haliydi. Ve ölümlü hayatımın kısa ama en güzel dönemiydi. Bir anlığına olsun Luxuria Cor Victoriam olmamak gibi bir histi. Bir anlığına ben olmamak çok güzeldi. Bu aileden olmamak. Victoriam kızı olmamak. Ailedeki tek kız olmamak. Bu kalenin içinde bu kadar yalnız olmamak çok güzeldi. Bir anlığına olsun hayat benim ellerimdeymiş gibi hissetmek, birisinin benim ne istediğimi sorması güzeldi. Bir anlığına olsun önemsenmek güzeldi. Bir masala inanmak gibiydi. Bir romanın içinde yaşamak gibiydi. Şimdi o romanlardan birinde anlatılacak bir hikaye bırakıyordum geriye.

Kalp atışlarım hızlandı. Gözleri oraya kaydı. İlk kez kalp atışlarımı duydu. Ama ilk kez duyuşu ne heyecan ne mutluluktandı, korkudandı. Korkuyordum çünkü ölmek istemiyordum ama yaşayamayacağımı da biliyordum. Artık yaşayamazdım.

"Şuna bak," dedi çaresiz bir sesle. "Canavarın da kalbi varmış."

İsmim Luxuria Cor Victoriam. Victoriam kızlarının sonuncusuyum. Benimle birlikte tepedeki uğursuz evin laneti sona erdi. Ölümü, ölümsüz biri tarafından öldürülerek alt ettim. Laneti kendi silahıyla

kırdım. Bu yüzden, hiçbir zaman ölmeyeceğim. Bu yüzden sonsuza kadar bu duvarların arasında dolaşmaya devam edecek hayalet artık benim.

Bu malikanenin kalpsiziyim, hikayem henüz sona ermedi.

İsmim Luxuria Cor Victoriam. Victoriam kızlarının sonuncusuyum. Yüzüme iyi bak çünkü onu bir daha göreceksin.

|Bölüm sonu!

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu hikayeyi, geçmişi yazmayı gerçekten çok sevdim. Daha uzun sürmesini düşünüyordum ama aynı anda Gecenin ve HGOİ yürütmek artık zorlamaya başladı. Dilimi kontrol edemiyorum çünkü özellikle geçmiş bölümünde farklı bir dil kullanmak istiyordum ama yine istediğim kadar detaylara giremedim.

Daha fazla geçmiş sahnesi yazar mıyım zamanla görelim bunu.

Luxuria çok çok sevdiğim bir karakter oldu.

Ama müze müdürümüzü de bir hayli özledim...

Bu geçmiş sahneleri zaman atlamaları içeren anılar yığınıydı aslında ama beklenti çok yüksek olduğu için normal bölüm akışında yazmam istendi ve buna bu kadar detaylı girecek durumda değildim. Benim plansızlığım aslında. Bu kadar detaylı ya da kendi hikayesine sahip bir karakter olacağını hesaba katamadım. Bu kitapla ilgili telafi etmem gereken çok şey oldu. Bir daha geçmiş yazarsam dolu dolu yazabilmek istiyorum, haftada sadece bir gün ayırarak bunun üstesinden gelemedim açıkçası...

Umarım sevmişsinizdir.

Ve biliyorsunuz, hikayemiz bitmedi.

25. bölümde, Luzia ile görüşmek üzere!

Instagram: ngkabal

Twitter:ngkabal

#canavarındakalbivarmış

25. BÖLÜM: OBUR KURT ve LEYLEK

Herkese merhabalar.

Şimdiki zamana geçmiş bulunuyoruz...

Bölümün ismini değiştirdim çünkü aslında bölümü yazmayı bitirmedim ama birkaç saat daha süreceği için bölmeye karar verdim. Bu bölüm sadece Sidra ve Lu yüzleşmesi ile bırakmak daha doğru geldi. Sonraki bölümde olaylarla devam edeceğiz...

Keyifli okumalar diliyorum, bölüm sonunda görüşmek üzere.

Yıldızımızı parlatmayı unutmayalım lütfen^^

NP: Jaymes Young, Infinity

CDKV'da daha önce:

Geçmiş zamana geçmeden önceki son bölümde Daren ve Nova bebeklerin ziyaret Sidra ve Luzia çatırdamasında epey şey değiştirdi aslında. Ahşap atölyesinde geçirdikleri keyifli günün ardından ikilinin bir hayli yakınlaşmasını okuduk ve hatta Sidra artık tam da Luxuria da Luxuria demeyi bıraktı derken Vaha bombayı patlattı. Vampirler saldırıya geçince insanlar için sokağa çıkma yasağı ilan edilerek alarm verilmişti. Luzia ve Sidra Reyna ve Vaha'nın yanına giderken, Luzia sonunda büyük sırrı yani Luxuria'nın aslında Sidra'ya ihanet etmediğini onu koruduğunu itiraf etti. Bu yeni bilgiyle bir hayli sarsılan Sidracığım tam kendinden geçmişken saldırıya uğradılar. Akil Akmaner yani vampir avcılarının lideri onu öldürmese de epey yaralayacak bir silahla saldırdı. Ondan kurtulup Vaha'nın evine ulaştılar ama orada da durum pek iç açıcı değildi çünkü Reyna ölümcül şekilde yaralanmıştı. Çünkü bizim korkunç vampir örgütü liderimiz Herakles kasabanın asıl vampir lideri Vaha'ya ya adam gibi vampirlere liderlik et ya da ben ettiririm dedi, vampir liderin insan sevgilisi mi olur ya onu vampir yap ya da öldürürüm dedi ve Reyna bu şekilde yaralandı. Vaha abimiz bu duruma çok öfkelendi tabii ama Herakles de öyle her yiğidin öldürebileceği bir vampir değil, baba vampirlerden ve onu

öldürebilecek özel bir hançer var. Bak sen şu işe ki o hançerin yerini de sadece Luxuria biliyor. İşte bütün olay da burada patladı. Vaha aslında yıllar önce on yedi yaşında geçmiş hayatını hatırlayan Luzia'mıza her şeyi unutturacak şekilde telkin etmiş. Ama şimdi Reyna'ya duyduğu aşk ve intikam hırsı Luzia'mızı harcadı ve her şeyi hatırlattı. Luzia bir beyin sarsıntısı olmasa da hatıra ve benlik sarsıntısı geçiriyor diyebiliriz. İşte tam da oradan, kaldığımız yerden devam ediyoruz aşkolar.

**

Yeniden onun karşısına geçtim.

"Acıtıyor değil mi?" Bıçağı biraz daha bastırdım. "Bana söylediğin son şeyi hatırlıyor musun?" Parmaklarımı dudaklarının üzerinde dolaştırdım. "Hala kulaklarımda." Bıçağı çekip çıkardım, gümüşe buluşan metali dilimin üzerinde gezdirip dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şuna bak, demiştin." İşaret parmağımı kalbinden kan akan o yere batırdım. "Canavarın da kalbi varmış."

**

"Luzia," dedi gözlerini kapatarak. Bir an sadece bir an için affetmek çok kolaydı. Beni görmediği zaman ona bakmak kolaydı. Gözlerine bakmadığım zaman her şeyi unutmak kolaydı. Luzia, doğru. Ama şimdilik değil.

"Cık cık cık," dedim ellerimi arkamda birbirine kenetleyip. "Luxuria Cor Victoriam, Kont Dekalton."

İsim ne içime sindi ne de dudaklarımda eğreti durdu. Her bir zerremle allak bullak oldum. En çok şimdi kaçıp gitmeliydim. Kaçıp gitme isteği hiç bu kadar kuvvetli olmamıştı ama ben de kaçarsam geriye kim kalırdı?

"Luzia," diye tekrar etti.

Şimdi de benim mi yasımı tutuyordu? Onca zaman sonra, onca şeyden sonra şimdi de Luzia olmamı mı istiyordu?

Luzia.

Luxuria.

Luzia.

Luxuria.

Kim olduğumu bilmiyordum ama onun kimi hak etmediğini biliyordum.

"Luzia gitti," dedim gülümseyerek. "İstediğin oldu. Luzia öldü." Bir adım geriye doğru çekildim. "Beklenmedik şey değil, bu kasabada ona

ait hiçbir şey yok. Hepsi Luxuria'nın kalıntıları." Gülümsememi büyüttüm. "En çok da siz, Bay Dekalton. Luxuria'nın kalıntısısınız." Ve göğsümdeki bu ağrı. İçimdeki bu korku. Sebebini bilmediğim ağlamalarım. Uyumak nedir bilmediğim gecelerim. Hepsi sadece bir kalıntı.

Salonun ortasına doğru birkaç adım attım. Başım ağrıyordu ama belli etmedim. Hiçbir şeyi belli etmeyecektim. Bir daha değil. Bir kere değil. İki kere kırılan kalbimi üçüncüden koruyacaktım.

Reyna artık cansız bir şekilde orada yatıyordu ve içimden gelen tek şey dizlerimin üzerine çöküp ağlamaktı. Elini tutmak ve ne kadar üzgün olduğumu söylemekti. Sadece bir saat önce şimdi ona ne yapacaklarını bilmiyordum. Ama götürecekti ve toprağın altına gömecekti, bir gün boyunca toprağın içinde yatacak ve başarabilirse ölümsüz olarak toprağın içinden çıkacaktı. Uzun bir süre güneşe çıkamayacaktı. Kan açlığıyla savaşması gerekecekti. Ailesine ne diyecektim? Restoranı ne olacaktı? Hayatı, yaşamı, hayalleri ne olacaktı?

"Üzgünüm," dedi Vaha keder dolu bir şekilde. Gözlerim onun gözlerine kaydı. Üzgünsün sevgili ağabeyim. Üzgünsün ve bu hiçbir işe yaramıyor. Ve merak ediyorum, o hançeri kalbime sapladıktan sonra kalanlara ne olduğunu. Senin ne yaptığını. Herkes ölmüş müydü? Sen neden burada kaldın? Yoksa hala bilmiyor musun aslında kim olduğunu? Soyadı Victoriam değildi, bu durumda ya bilmiyordu ya da onları reddediyordu. İkisi de olasıydı.

"Onu malikanenin bahçesine göm," dedim tek seferde. "Sonra ortalıkta dolanma." Cevabını duymadan ya da yüzünün aldığı hali görmeden oradan çıktım. Kapıyı bile kapatmadan doğruca yürümeye koyuldum. Hava kararmıştı, etrafa bakındım. Kasaba birden hem çok yabancı hem çok tanıdık olmuştu. Gözlerimden bir perde kalkmış gibi.

Arabaya binip ıssız sokakların içinden doğruca malikaneye doğru sürdüm. Oranın sahibi gibi davranmıştı. Bana oranın aslında benim olduğundan bile bahsetmemişti. Ve daha bir saat önce korkuyla baktığım sokaklar için artık hiçbir endişem yoktu. Karşıma çıkacak birinden korkum yoktu. Gaz pedalına daha çok bastım. Dün yapamadıysan şimdi Lu, diye mırıldandım. Şimdi kaçıp kurtul bu kasabadan. Unut her şeyi. Hiç olmamış gibi davran. Burada kimse için bir şey yok.

Malikanenin önünde durdum ama araba hala çalışıyordu. Bu hala bir seçimdi. Gözlerim devasa malikanenin üzerinde dolaşmaya devam etti. Koyu dış cephesinde. Sarmaşıklarla kaplanmış saçaklarında. Büyük pencerelerin çerçevelerinde. İki kanatlı geniş kapısında. Taştan duvarlarında. Bunu neden yaptığını düşündüm, neden burayı koruduğunu neden burayı bu zamana kadar taşıdığını. Neden kalbime bir hançer sapladıktan sonra burayı ateşe vermediğini düşündüm. Gözümden yaşlar süzülmeye başladı. Neden on yedi yaşımda buraya yeniden döndüğümü düşündüm. Gördüğüm rüyaları düşündüm. Tekrar tekrar gördüğüm rüyaları. Girdiğim terapileri. Aldığım ilaçları. Kalbimdeki ağrıları düşündüm. Sonra ona yapılanları düşündüm. Başka bir hayatta bana yapılanları düşündüm. Benzerliklerimizi ve farklılıklarımızı düşündüm. Ve hepsinin sonunda sadece incindim. Sadece üzüldüm.

Arabadan indim, kapıları kilitledim, ağır adımlarla merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Gözlerimi kapatmama gerek yoktu. Her şey aklımın odalarındaydı şimdi. Çok geride kalmış anılara bakmaktan farksızdı. Yıllar önce mezun olduğun bir okulun önünden geçmek gibiydi. Belki her şeyi hatırlamadığın ama yürüdükçe evet burada bu vardı diye tanıdığın. Ellerimle iterek kapıları açtım. Şimdi burada gök gürlemiyordu, içerisi buz gibi değildi ama eski bir resimde içeride dönen şimşeklerin mavi ışıklarını görebiliyordum. Sürekli kaçıp durduğum o soğuk havanın nedenini şimdi bu kapının eşiğinde biliyordum.

Yukarıya doğru çıktım. Ara kata kadar durmadım. Tırabzanlara yaslanıp seyretmeye başladım. Öylece kapılara baktım. Kapıların bu kadar çok şey ifade etmesi ürpermeme neden oldu. Gözlerim en sonda kalan ve daima kilitli olan o kapıya takıldı. Artık onun ardında ne olduğunu biliyordum. Bodruma kilitlediği eşyaların çoğu diğerlerininidi. Ağabeylerime ait olanlar.

Ağabeylerime.

Benim ağabeylerim miydi?

Burası benim evim, orası benim odam, yaşananlar benim anılarım ve tüm o korkular benim zaferim miydi? Ellerimi yüzüme bastırıp derin bir nefes aldım. Şimdi kimdim ben?

Müze müdürü mü yoksa ölümsüzlerin avcısı mı?

Ağırlığımı diğer bacağıma verip sıkı sıkı tırabzanlardan tuttum. Tuttum çünkü düşündükçe düşüyormuşum gibi hissediyordum. Bütün parçaların teker teker birleşmesi bir baskı oluşturuyordu. Bu hayatımda karşılaştığım herkes gözümün önüne geldi. Luxuria ile ilgili söylenen her şey. Asırlar geçmişti ama bu malikanenin içine hapsedilmiş o kızı yine de anlayamamıştı hiçbiri. Korkuyorlardı. Gözlerinde görebiliyordum, hepsi ondan korkuyordu. Ama asıl korkuyu hayatı boyunca kimin sırtlandığını ne ölümlü ne ölümsüzlerin hiçbiri görmüyordu.

Alt kattan gelen kapı sesiyle kıpırdandım. Kapı açılıp kapandı. Bir ayağımı diğerinin önüne kırdım. Işıkları açmamıştım, içerisi alabildiğine karanlıktı. Merdivenlerin gıcırtısı bir o kadar tanıdıktı. Sanki geldiğini duymam için kasıtlı bir şekilde yavaştan alıyordu. Nefes alışım hızlandı ama bu defa kalbim hızlanmadı. Ölümcül bir sakinlikten değildi, ölümcül bir karmaşadandı. Her şey hem aklımı hem ruhumu ama en kötüsü kalbimi ele geçirmişti ve bunca zaman boyunca en kötüsünün kalbimdeki ağrı olduğunu düşünmüştüm. Yanılmıştım. Benim kalbimde kocaman bir delik vardı ve kimin açtığını biliyordum.

Sol tarafımda, merdivenlerin başında artık çıkacak bir yer kalmadığında durdu. Ona doğru bakmadım. Gözlerim hala en sondaki kilitli kapının üzerindeydi. Hareket etmeye başlayınca gölgesi bir anlığına üzerime düştü. Sonra bu ironiye güldüm. Gölgesi asırlardır üzerimdeydi. Tıpkı benim de bir hayalet gibi bu malikanenin duvarlarının arasında dolaştığım gibi. Ve şimdi ilk kez hiç olmadığı kadar haklıydı. Kaç hayat yaşarsam yaşayayım dönüp yine buraya gelecektim. Dönüp yine buraya gelmiştim.

Benim gibi, aramızda biraz boşluk kalacak şekilde tırabzanlara yaslandı.

"Burayı neden ateşe vermediğini merak ediyorum," diye konuşmaya başlayan ben oldum. Kendimi buna zorladım çünkü önde olmak istiyordum. Önünde olmak istiyordum. İki hayat sonunda önemli olanın onun ne yapıp yapmadığı olsun istemiyordum. Nerede durması gerektiğini, artık durması gerektiğini anlasın istiyordum.

"On yıllardır ben de bunu merak ediyorum," dedi benim gibi karşıya bakarak. "Bir cevabım yok."

"Katiller cinayet mahalline her zaman geri dönermiş." Belli belirsiz güldüm. "Haklılarmış." Tırabzanı daha çok sıktım. "İkimiz de geri döndük."

"İkimiz." Bunu nefesini verir gibi söylemişti. Kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Başka ne derler biliyor musun?" diye fısıldadım. Sessizce bekledi. İkimiz de nefes dahi almıyorduk. "Katilini affedersen seni tekrar öldürür."

"Ben," dedi. "Sana hiç kıyamazdım." Bunu da komik olması gereken bir şeymiş gibi söylemeyi başardı. Sanki olması gereken buymuş ama dünya bunun olmaması için dönmüş gibi.

Acı ve öfke art arda dizildi. Dünya döndü, dünya dönüyor ama bunların hiçbiri için değil. Sadece dünya döndü ve biz yine buradayız. Biz yine bu kapıların önündeyiz. Şu kapının önünde ikimizi görüyorum. Uyumaktan korkan bir kızın gülümsemek için savaştığını ama kimsenin bunu anlamadığını görüyorum. Başka bir kızın burada iyi bir iş çıkarmak için var gücüyle çabaladığını ama kimsenin bunu anlamadığını görüyorum. Şu basamaklarda oturan bir kızı görüyorum, ağlamak istiyor ama izni yok. Bu tırabzanlardan sarkan bir kız görüyorum, ağlıyor ve gözyaşını silmek yerine daha çok akıtmak için orada duruyorsun. En sağda kalan odanın içinde bir kız görüyorum, yalnız ve üzgün. En solda kalan odada kalan bir kız görüyorum, yalnız ve üzgün. Ve o iki odanın ortasında bir kapı görüyorum. Ama o kapının ardındakini göremiyorum. O kapının ardında kim var? O kapının ardında sen varsın. Neden o kapının ardındasın, o kapının ardında ne yapıyorsun, ne hissediyorsun bunları bilmiyorum.

"Rhea öldü mü?" diye sordum, sadece canını yakmak için mi yoksa kendi yaramı dağlamak için mi bilmeden.

"Öldü."

"O saldırıda mı?"

"O saldırıda."

Üzgünüm demek geldi dilimin ucuna ama bir şey dememenin daha doğru olacağını düşündüm.

"Luzia'ya berbat davranırken Reyna'ya neden o kadar kibar davrandığını anlıyorum." Yavaş yavaş başımı salladım. Şimdi düşününce ben de onların birbirlerine benzediğini görebiliyordum.

Şimdi düşününce belki ben de bu yüzden en yakın arkadaşım olması için Reyna'yı seçmiştim.

"Luzia'ya?" dedi altını çizer gibi.

"Buraya neden geldiniz Kont Dekalton?"

"Konuşmak istiyorum," dedi pürüzsüz bir sesle.

Şuna bak, canavarın da kalbi varmış.

"Kiminle?" diye sordum. "Kiminle konuşmak istiyorsun? Luzia ile mi Luxuria ile mi?" Benim sesim pürüzlerle doluydu. Sesimde bir iç çekiş ama daha kötüsü içimde kalışlar vardı. Bu içinde bulunduğumuz anı daha da ağırlaştırdı.

"Aynı kişi," diye mırıldandı. Bu defa o kadar kararlı ya da emin görünmüyordu. "Aynı kişisin."

Ona doğru başımı çevirdim. "Öyle miyim?" Çünkü ben bunun cevabından emin değilim ama senin bunun cevabından emin olmaman için her şeyi yapacağım. Seni bu ikilemde bırakmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Çünkü konuşmak değil günah çıkarmak istiyorsun ama bu sefer o kadar kolay olmasına izin vermeyeceğim.

"Aç şu kapıyı," dedim cevap vermeyeceğini anladığımda. Başını bana doğru çevirdi. Kaşlarını çatmıştı ve gözlerinde anlamadığım bir sürü şey vardı. Bitkin görünüyordu. Üzerini değiştirmişti, Vaha'dan ödünç bir şeyler alması bir anlığına komik gelmişti ama tişörtün üzerinde gördüğüm ıslaklık gülmeme engel oldu. Onu yaralayan şey iyileşmesine izin vermiyordu. Hala kanıyordu ve bunun için bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Banyoya koşup bir havlu almak ve yarasını temizlemek için şiddetli bir sızı hissediyordum ama kendimi sıktım ve buna engel oldum.

Doğruldu, belli ki isteksizdi ama yine de yavaş yavaş yürümeye koyuldu. Arkasından bakarken derin bir nefes aldım. Kapıya kadar gitti, boynunda asılı olan bir kolye çıkardı, ipin ucunda eski bir anahtar vardı. İçimde bir şeyler yeniden lime lime oldu. Anahtarı boynunda taşıyordu. Belki de kalbinin üzerinde.

Şuna bak...

Anahtarı deliğe yerleştirdi, biraz güçlükle çevirdi, sandığımdan daha gürültülü bir şekilde kilit açıldı. Kapı kolunu indirip aralayarak geriye çekildi. Şimdi gözleri, simsiyah gözleri yeniden benim üzerimdeydi. Ona doğru gözlerimi ayırmadan yürüdüm. Aklından neler geçtiğini bilmek istiyordum ama sormayacaktım. Ona yine benim aklımı ele

geçirme fırsatı vermeyecektim. Üçüncü kez kalbimi ellerine koymayacaktım.

Kapıyı iterek açtım. Eşikten içeriye girdiğimde buram buram bir ürperti tüm çehremi sarmaladı. Derin bir nefes alarak birkaç adım daha attım. Odanın ortasındaki büyük beyaz yatakla göz göze geldim. Yatak olduğu gibi duruyordu, aradan on yıllar geçtiğinin tek kanıtı üzerindeki örtülerin yıpranışıydı. Burada ışık yoktu. Buraya elektrik gelmemişti. İlk haliyle muhafaza etmiş olmalıydı. Bunu romantik mi ürkütücü mü bulmam gerektiğini bilmiyordum. Peşimden içeriye geldi, yatağın baş ucunda duran komodinin üzerinde üç tane mumun olduğu gösterişli bir şamdan vardı. Mumları yaktı ve içerisi tahmin ettiğimden daha çok aydınlandı. Birden her şeyin gölgeleri duvarlarda dolaşmaya başladı ve bu durum kaşlarımı çatmama neden oldu. Korku ilk andaki gibi içime sızmıştı ama ona direndim.

Gözlerim etrafta dolaştı. Duvarın kenarındaki masaya doğru yanaştım. Tozlanmış masanın üzerindeki şişelere dokundum. Tarağa. Aynaya. Kokulara. Küçük şişelere. Gümüş suyu. Hepsi hala buradaydı. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Arka tarafında oyuntulu bir resim olan saç fırçasını elime aldım. Sanki üzerinde birkaç saç teli kalmıştı. Yerine bırakıp iğnelere dokundum. Mücevher kutusunun kapağını açtım. Ondan birkaç şey daha. Kalıntı. Her şey sadece bir kalıntı.

Yeniden döndüğümde yatağın üzerindeki bir şey dikkatimi çekti. Mum ışığının altında elbise parlıyordu. İlk önce anlamadım ama sonra tanıdım. Bu daha fazla irkilmeme neden oldu. Neredeyse kalbimi attıracak kadar. Yatağa doğru yürüdüm. Elbiseye daha yakından bakmak için tepesinde durdum. Kırışmamıştı ama eskimişti. Tozlanmıştı. Yine de iyi durumdaydı. Luxuria'nın nadide giysileri... Hepsi sadece onun için. Övündüğü kadar kaliteli her şey. Bu beni gülümsetti. Ama oradaki leke. O leke dudaklarımdaki gülümsemeyi hızlıca soldurdu. Şimdi sadece bir yağ lekesi gibi duruyordu. Elbisenin göğüs kısmındaki yırtığın etrafındaydı, karnına doğru iniyordu. Bir sökük gibi duruyordu. Dikilebilirmiş gibi. Ama kalbimdeki deliğin bir iplik ve iğneyle onarılamayacağını biliyordum. Eğilip elbiseyi ellerimin arasına aldım. Çok yumuşak bir dokusu vardı ama ellerimi yakmış gibi hissettim. Ona doğru uzattım.

"Eminim bunu saklamak istersin," dedim.

Gölgelerin altından bana baktı. Dudaklarını birbirine bastırıp elbiseyi ellerimden aldı. Ona sırtımı dönüp yatağın diğer tarafına doğru yürümeye başladım. Pencerenin kenarına gittim. Ahşap çerçeveleri açıp dışarıya baktım. Gözlerim orada bir rüzgar çanı aradı ama yoktu. Başımı kaldırıp daha ötesine baktım. Rüzgarın bir hayalet gibi içeriye sızdığı yere. Ucu bucağı görünmeyen araziye ve onun arkasındaki ormana. Eskiden Vaha'nın yaşadığı o kulübe artık orada değildi. Onun orayı yaktığını düşündüm. Ben olsam muhtemelen öyle yapardım.

"Sona erdi mi?" diye mırıldandım. "Victoriam laneti?"

"Erdi."

Yavaş yavaş başımı salladım. Çimenler canlı ve bakımlı görünüyordu. Ama aslında altında hayaletler yaşıyordu. Ama aslında kanla boyanmıştı.

"Biliyordun," dedim gözlerimi araziden ayırmadan. "Bu laneti biliyordun yine de çekip gittin." Çünkü hatırlıyorum. Buradaki yalnızlığı, buradaki çırpınışı, buradaki korkuyu ve çekip gidişini hatırlıyorum.

"Seninle birlikte gitmek istedim," dedi.

"Bunun mümkün olmadığını bilmiyor muydun?"

"Gitmek istediğini bilmiyordum."

Güldüm. Ona bu konuda kızabilir miydim bilmiyorum. Çünkü bu odada yapılan son konuşmayı oldukça iyi hatırlıyordum. Onun bir aile kurmak istediğini, elinde bir beşikle buraya girdiğini. Reddedildiğini. Oldukça ikna edici bir şekilde reddedildiğini.

Ben Luxuria Victoriam'ım. Bu kalenin tek kızıyım. Herkesin hayalini yaşıyorum. Bir ölümsüzün peşine düşecek kadar aciz olmadım hiçbir zaman. Seninle hilkat garibeleri gibi dolaşacağımı mı düşünüyordun?

Zamanın o döneminde kız çocuklarının neden hiç büyümek istemediklerini anlamak beni mahvetmişti. Büyürlerse evlendirilirlerdi. Şanslılarsa düğünden önce kiminle evlendiklerini görürlerdi. Ama çoğu bu kadar bile şanslı değildi.

Ona doğru döndüm. Bu defa pencereye yaslanıp kollarımı içgüdüsel bir şekilde göğsümde kenetledim. "Ne söylemek istiyorsun?" diye sordum. Çünkü hala buradaydı. Buradaydı ve beklentiyle bana bakıyordu. Gözlerini gözlerime dikiyordu ve canımı sıkıyordu. Kalbimi yakıyordu.

"Neden söylemedin?" diye sordu. "Neden niye yaptığını söylemedin?"

"Sordun mu ki?"

Hafifçe dudakları titredi ama hızlıca bunu kamufle etti.

"Yaptığını söyledin."

"Neden yaptığımı söylemedim."

"Benimle gelmedin."

"Bir Victoriam kızının bu kaleden çıkışı mümkün değildir."

"Öldürmeye devam ediyordun. Ne yaparsam yapayım avlamaya devam ettin. Seni durduramadım. Hiçbir şeyi seni durdurmadı."

"Bir Victoriam kızının başka şansı yoktur."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sen Victoriam kızı olmaktan gurur duyuyordun!"

"Belki öyle belki de değil."

"Luzia," dedi gözlerini kapatarak. "Luzia bir Victoriam değil. Şimdi her şeyi hatırladığını biliyorum ama bu yine de başka bir hayat. Sen o değilsin. Olamazsın. Seni tanıyorum."

"Önce beni Luxuria olduğuma ikna etmeye çalışıyordun. Şimdi de Luzia olduğuma mı ikna etmeye çalışacaksın." Neredeyse kahkaha attım.

"Değilsin," dedi. "Luxuria'nın korkunç bir kader yaşadığını biliyorum ama sen o değilsin. Sen akıllı, komik, tatlı ve nazik birisin. Şefkat dolusun. Kırılgansın. Sen hiçbir şeyi incitmezsin. Bu düşüncenin kendisi seni incitir ama sen yapmazsın. Senin..." Kararsızca durdu. "Senin masum bir kalbin var, güzel bir melodiyle atıyor."

Çok kırılgansın, körpe bir ağaç kadar ama yine de rüzgara direniyorsun. Fırtınadan sağ çıkıyorsun. Ve bu bende müthiş bir koruma içgüdüsü yaratıyor. Beni güldürüyorsun. Tatlısın. Yanında kendimi rahat hissediyorum. Seni görmeyince merak ediyorum. Uyurken senin nefesini dinlemeyi alışkanlık haline getirdim. Sana bir piyano yapmak istiyorum. Nasıl çaldığını görmek istiyorum. Seni piyano çalarken dinlemek istiyorum. Masumiyetini seviyorum.

"Peki ya Luxuria?" diye sordum. "O nasıl biri?"

"Tanıdığım en iyi savaşçı," dedi.

"Sana kazanmış gibi mi görünüyor."

"Muazzam bir mücadeleydi."

"Geçmiş zaman kullanıyorsun." Yine güldüm.

"Vaha hatırladığın kişi mi?" diye sordu benim gibi gülerek meydan okudu. "Düşün," diye daha da ileriye gitti. "O aynı kişi mi?" Başını iki yana salladı. "Bir kez ölen kimse aynı kişi olamaz," dedi. "Kim olursa olsun, ne olursa olsun, nasıl olursa olsun. Ölüm değiştirir. Öylesi bir ölüm daha çok değiştirir. Bir şeyler alır. Bir şeyler verir. Ölüm bir dönüşümdür. Bir yolculuğun sona ermesi halidir."

"Belki senin de yolculuğunun sona erme zamanı gelmiştir Kont Dekalton."

"Beni öldürebilecek hançerin yerini bilen tek kişi sensin," dedi. Yatağın etrafında dolaşıp yanıma doğru geldi. Aramızda birkaç adımlık mesafe bıraktı. "Neden duruyorsun?" Kendinden oldukça emin görünüyordu.

Gülümseyerek doğruldum. "Haklısın," dedim. "Ölüm insanı değiştirir. Duruyorum Kont Dekalton çünkü artık umurumda değilsin. Artık hiçbir şey ve hiç kimse umurumda değil. Luzia ile vedalaşmanı öneririm. Şimdi de onun yasını tutabilirsin."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. Biraz daha yaklaştı. Şimdi neredeyse dip dibeydik.

"Öyle."

Öyle olsun der gibi kaşlarını kaldırdı. Bileğimden tutup beni beraberinde hareket ettirdi. Kolumu kurtarmak için çaba göstermeden ne yapacağını izlemeye koyuldum. Sondaki odadan çıktık, hala elinde tuttuğu elbiseyi kendi kaldığı odanın kapısının önüne attı. Baştaki odanın kapısını açıp ikimizi birlikte içeriye soktu.

"Burası sana ait." Bileğimi serbest bıraktı. "Etrafına bir bak," dedi. "Hangisi senin için daha tanıdık."

"Yıllar sende unutkanlığa neden oldu sanırım, yaşını göz önünde bulundurursak normal karşılıyorum. Hatırlatmama izin ver. Üzerine konduğun bu malikane komple benim. Burası bana ait!"

"Etrafına bak Luzia!" dedi.

Omuz silktim.

Gözleri bir şey arıyormuş gibi etrafta dolandı. Sonra onun üzerinde durdu. Aynanın önüne gidip kendi elleriyle bir gecede, birlikte geçirdiğimiz, ilk kez sadece ikimizin olduğu, aramızda hayaletlerin dolaşmadığı, ilk kez beni öptüğü, ilk kez normal olan o gecede yaptığı aynayı tuttu. "Bir önemi yok mu?" diye sordu.

"Yok."

"O halde kırılmasının da bir sakıncası yok."

Başımı iki yana salladım.

Aynayı masanın köşesine vurup kırdı. Kırılma sesi bir anlığına gözlerimi kapatmama neden oldu ama kendimi hızlıca toparladım.

"Birinin bunu temizlemesi gerekecek," dedim. "Elbette ben değil." Dönüp odadan çıktım. Merdivenlerden aşağı inmeye koyuldum. Aynanın parçaları kalbime batmıştı. O benim için yaptığı bir şeydi. Nasıl böyle kolayca kırıp dökebilirdi. Bir an bile düşünmeden, bir saniye tereddüt etmeden nasıl paramparça edebiliyordu. Aptallık bendeydi. Hep böyle yapmamış mıydı? Beni de her seferinde böyle kolayca paramparça etmemiş miydi?

Ca na var.

"Kızgınsın," dedi peşimden geldiğinde. Dış kapıyı açıp sağduyumu koruyabilmek için dışarıya çıktım ve derin derin soludum. Yeniden karşıma geçti. "Kırgınsın."

"Ben sana artık hiçbir şey değilim." Ne sesim ne duruşum hiçbir şey belli etmedi. Bu ne kadar kırgın olduğumun en büyük kanıtıydı.

"Sen benim için doğdun!"

"Ben senin için öldüm!" diye yüksek sesle bağırdım.

"Buradasın," dedi kendini ikna etmek ister gibi. "Yine buradasın. Buradayız." Sanki bu her şey için yeterli bir cevapmış gibi kendinden emin ve neredeyse gururluydu. Burada olmamız her şeyi açıklıyordu. Burada olmamız yeterliydi.

"Sadece sihirli bir dokunuş." Bütün bunların içinde gerçek olan ne var bilmiyordum bile. Bir lanetten söz ediliyordu aklımın içinde. Bir lanet yüzünden ölen bir kızdan. O kızın öldürdüğü onlarca ölümsüzden. Sonra tılsımları anlatıyordu kafamın içinde başka bir ses. Eğer gerçekse yeniden kavuşmanız için diyordu. Gerçek olan ne vardı ki? Bunların hiçbirinde gerçek olabilecek bir akıl düzeyi yoktu.

"Yaşamın kendisinde sihir var. İnsan aklının bunu algılaması için daha on yıllara ihtiyacı var. Ama sen ve ben buradayız. Sen ve ben buna şahit olduk. Sen ve ben bunun kanıtıyız." Şimdi daha yatıştırıcı bir şekilde konuşuyordu. Şimdi beni ikna etmeye çalışıyordu. Solgun yüzünde ondan ilk kez rastladığım bir çabalama durumu vardı. Aldığı darbenin gerçekten onun canını yaktığını görmek hızlı örülmüş duvarlarımı kuvvetli bir fırtına gibi titretti.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Ne için uğraşıyorsun ki?" Beni neye ikna etmeye çalıştığını anlamıyordum. Onunla bu malikanede yeniden karşılaştığımdan beri beni Luxuria olduğuma ikna etmeye çalışıyordu. Bu bir suçtu. Beni suçlu çıkarmak için elinden geleni ardına koymamış ve bir kez daha canımı yakmıştı. Şimdi her şey ortaya dökülmüştü. Luxuria bendim. Ama Luxuria ona sandığı gibi ihanet etmemişti. Onu affetmesi ve ondan af dilemesi gerekiyordu. O ise durmuş ve Luzia diye sayıklamaya koyulmuştu.

"Çünkü kahrolası yüz yıllardır yaşıyorum!" dedi. "Yüzlerce insan tanıdım. Vampir tanıdım. Alfinlerle tanıştım. Bilmediğin bir sürü varlıkla karşı karşıya geldim." Devam edebilmek için duraksadı ve acıyla hafifçe yüzünü buruşturdu. Tişörtünün daha çok lekelendiğini fark ettim. "Bir dolu ömür geçti ama dönüp dolaşıp yine seni buldum. Çünkü başka bir yere gidemedim. Başka birine gidemedim. Çünkü yeterince kaybettim."

"Biliyor musun?" diye sordum ona doğru yaklaşıp. "Bir anlığına, gerçekten bir anlığına umurunda olduğunu düşünmüştüm." Dudak büktüm. "Seninle ilgili bir şeyler düşününce şimdi bile, şu an bile aynı şey oluyor. Bir anlığına umurunda olabileceğini düşünüyorum ama sonunda hep sadece kendini düşünen çıkarcı bir pislik oluyorsun. Tıpkı geçmişte yarı yolda bıraktığın gibi. O kız var ya, hepinizin deli gibi korktuğu o acımasız kız var ya bu malikanenin içinde tek başınaydı! Sen bırakıp gittiğinde peşinden koştu, merdivenlerden inerken bileğini burktu ama yetişmek için koştu. Dışarıya çıktı, arazi boyunca koştu. Adını seslendi. Üç kere. Üç kere adını seslendi. Ama gelmedin. Kimse gelmedi. Yavaş yavaş delirdi. Birden olmadı. Hızla olmadı. Günlerce burada tek başınaydı. Bununla tek başına savaştı." Gözlerim doldu. "Tek başınaydı! Kimse anlamadı. Kimse görmedi. Onu bu kalenin içinde ölmesi için tek başına bıraktılar." İç çekerek geriye doğru çıktım. Elimle gözlerimi sildim.

"Her sabah insanlarla göz göze gelmekten nefret etti. Neden biliyor musun? Bana bak Sidra, gözlerime bak. Nedenini biliyor musun? Çünkü göz göze geldiği herkes bir kez daha şaşırıyordu. Göz göze geldiği herkes o sabaha da çıktığı için mutsuz oluyordu. Ailesi onun da ölmesini ve bunun artık bitmesini istiyordu. Ama sen öyle değildin." Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Sen öyle bakmamıştın. Her sabah kulağını o kapıya dayadığını biliyor muydun? Bekliyordu, dinliyordu.

Senin çıktığını duyunca dışarıya çıkıyordu. Çünkü ilk seni görmek istiyordu. Çünkü ilk seninle göz göze gelmek istiyordu. Ama sen de çekip gittin. Sen de onu bu kalede bırakıp gittin. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadın. Seni ikna mı etti?" Başımı salladım. "Evet seni ikna etti, ama sen bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu biliyordun. İstediği insanı istediği her şeye inandırabileceğini biliyordun. Çünkü o kız yalan söylemeyi iyi biliyordu. Çünkü önce kendini kandırması gerektiğini biliyordu. Kendi yalanlarına inanması gerekiyordu. Çok güzel olduğuna. Çok mutlu olduğuna. Herkesin onu sevdiğine. Kimsenin o istemeden hiçbir şey yapamayacağına. O inandı. Herkes ona inandı." Elimi göğsüme bastırdım. "Herkes inansın ama sen neden inandın? Sen nasıl inandın Sidra?"

"Onu öldürmek için gelmiştim!" dedi. Durdum. Ağlamaktan burnum tıkanmıştı. Nefes alabilmek için dudaklarımı araladım ve anlamaya çalıştım. Ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"İnsanları alt etmek için Victoriam'ları alt etmek gerekiyordu. Savaşı sona erdirmek için laneti sona erdirmek gerekiyordu. Son Victoriam kızını öldürmem gerekiyordu. Yapamadım," dedi. "Kıyamadım."

Başımı iki yana salladım.

"Durdurmak istedim. Durdurmaya çalıştım. Çalıştığımı biliyorsun. Ama durmadın. Öldürmeye devam ettin. Çekip çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Son Victoriam kızı..." Kaşlarını çattı. "Ya lanet öldürecekti. Ya ölümsüzler öldürecekti. Ya kendini öldürecekti. Neden seyahate çıktığımı sor, neden o kadar sık gittiğimi sor. Arıyordum! Laneti kırmanın bir yolunu arıyordum. Her dönüşümde daha kötü hale geliyordun. Her seferinde daha çok can alıyordun. Seni alıp aramıza soktum. Her şeyi denedim. Her şeyi yaptım ama durmadın. Durmayacaktın. Ve seni durdurmadım. Durduramadım."

"Ne yani şimdi de Luzia'yı mı istiyorsun?" diye çıkıştım. "Luxuria yanlış kişiydi. Hoş kızdı ama lanetliydi ama üzülmene gerek yok çünkü Luzia var!"

"Aynı kişi olduğunu biliyorum!" diye aynı hiddetle çıkıştı. "Bir kez daha o çılgınlığa yenilmeni istemiyorum. Herkesin içinde aydınlık ve karanlık yanlar var. Öfkenin, kırgınlığın seni bir kez daha mahvetmesini istemiyorum. Ben gözü kara bir şekilde önüne çıkan herkesi öldüren o kızın içindeki şefkati biliyorum. Yalnızlığı biliyorum.

Sevme ve sevilme ihtiyacını biliyorum. Ama onları nasıl bastırdığını da biliyorum. Onları nasıl yok saydığını da biliyorum. Oradaydım, gözünü kırpmadan neler yaptığını biliyorum. Bir kez daha senin içine bu çılgınlığı bir bomba gibi bıraktığı için o sikik herifi öldürmemek için kendimi zor tutuyorum. Bir şansın vardı. Bir şansın var. Bir kez daha buna bulaşma. Bir kez daha elimi kolumu bağlama. Bir kez daha ölümünü izletme bana."

"Çok geç," diye fısıldadım. "Git artık." Dışarıyı gösterdim.

"Ne yaptığımı bilerek yüz yıllar geçirdim. Yüz yılları bu acıyla geçirdim. Bana bunu söyleme."

"Çabuk unutuyorsun Sidra," dedim kararlılıkla. "Katilini affedersen seni tekrar öldürür. İkimiz de buradayız. Birimiz yine öldüreceğiz. Ama inan bana, ben bir kez daha ölmeyeceğim." Gözlerimiz birbirine kilitlendi. İkimizde de canhıraş bir hal vardı. Yavaş yavaş arkamı döndüm. Yavaş yavaş yürümeye başladım. Onun da gitmesi için ilk ben arkamı döndüm.

"Beni iki kez sevdin," dedi. "Üçüncü kez de seveceksin."

Yanılıyorsun Sevgili Bay Sidra. Çünkü canavarın bir kalbi olduğu doğru. Ama kimse hikayenin devamını bilmiyor. Bir canavarın kalbini kırdığında daha kötü bir canavar yaratacağını bilmiyor. Ve benim kalbimin yanında kırıp döktüğün aynanın esamesi bile okunmuyor.

Yine de topuklarımın üzerinde dönüp ona baktım.

"Obur kurt ve leyleğin hikayesini duymuş muydun?" diye gülümsedim. "Hayvanlar aleminin en oburu olan kurt önüne gelen her şeyi hiç düşünmeden yutar. Günün birinde boğazına bir kemik takılır. Her şeyi denemiş ama kemiği boğazından çıkaramamış. Ne yaptıysa yapsın kemik daha çok saplanıp durmuş. Nefes alamaz hale geldiğinde etrafına bakmış. Bataklıkta kurbağa arayan leyleği o zaman görmüş. Bin bir tatlı dille leylekten yardım istemiş. Ölmek üzereyim, uzun gaganla beni kurtarırsan sana çok büyük bir armağan vereceğim demiş. Leylek yardım etmeyi kabul etmiş. Aç ağzını demiş. Uzun gagasını kurdun boğazına sokup kemiği çıkarmış. Kurt nihayet derin bir nefes alıp yola koyulmuş. Leylek bağırmış arkasından, bir teşekkür bile etmedin bir de bana armağan verecektin demiş. Akılsız leylek, demiş kurt. Sen bir canavarın keskin dişlerinin arasına başını soktun ve hiç zarar görmeden çıkardın. Bundan büyük armağan mı olur."

Dikkatle ona baktım. Ne demek istediğimi anladığına şüphe yoktu ve bundan rahatsız olduğundan da şüphe yoktu. İçeriye girdim.

"Kimin boynu kimin dişlerinin arasında Kont Dekalton?" Kapıyı üzerine kapattım.

|Bölüm sonu!

Bölümü kısa bulanlar olacaktır... Olabilir. Dediğim gibi bu bölümün sadece ikisinin bir yüzleşmesi olmasını istedim. Olaylarımız devam bölümleri ile devam edecektir.

Umarım beğenmişsinizdir.

Genel düşüncelerinizi böyle alabilirim:

Kimi haklı buluyorsunuz merak ediyorum:

Siz Luzia yerinde olsanız ne hisseder ve nasıl tepki verirdiniz:

Vaha'ya kızıyor musunuz yoksa anlıyor musunuz:

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, öpücükler!

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

#canavarındakalbivarmış #cdkv

Editlerinize beni etiketlemeyi unutmayın ama bu etiketlere de sürekli bakıyorum.

;;

26. BÖLÜM: KIZ KARDEŞLER ve SEVGİLİLER

Herkese merhabalar!

Ve keyifli okumalar dilerim...

Yıldızımızı parlatmayı unutmayalım lütfen^^
NP: The Weekend, Double Fantasy
******

Çarşaflar buz gibiydi ama asıl soğuk olan bu odanın içinde dolaşan bir şeydi. Kapıyı üzerime kilitleyip morgda yatan ölü bir insan gibi uzanmamın sebebi buydu. Burada dolaşanın ne olduğunu anlamaya çalışırken her yanım ürperiyordu. Hayatta kalma arzusu. Bu odanın duvarlarında dolaşan şey buydu. Benim anlamamın imkansız olduğu şey buydu. İki ayrı parçayı birleştirmek ister gibi kasvetli odadaki eski örtülerin arasında yatıyordum. Yüzüm tavana dönük sanki geçmişin hayaletlerini seyrediyordum. Başka bir yaşamda var olduğum bu odanın içinde kendime ait bir şey, bir his arıyordum. Bir yerden, artık orada asılı olmayan rüzgar çanını işittiğimi zannediyordum.

Öğrenim yıllarımda arkeolojik bir kazı çalışmasına katılma fırsatım olmuştu. Kazı alanlarını her zaman çok mistik ve aynı oranda huzurlu buluyordum. Ama beni etkileyen asıl şey toprağın altından kazıp çıkardıklarımız olurdu. Dikkatlice eşeleyip yıllar, çok uzun yıllar önce orada yaşananların kalıntılarını belki de kanıtlarını bulurduk. Ben de toprağın altından çıkan eski yaşamıma dair şu anımla bağdaştırabileceğim kalıntıların peşindeydim. Ama beni asıl heyecanlandıran şey hep toprağın altından çıkarılan eserlerin onarım anı olmuştur. El yazmaları, seramikler, heykeller... Çoğunluklar bir yerinden kırılmış ya da aşınmış olurlardı. Onları tam anlamıyla onarmak mümkün olmazdı çünkü o zaman kullanılan malzemelere de yöntemlere de sahip olmazdık. Bu yüzden şimdiki zamanda sahip

olduğumuz en uygun malzemeyle onarımını yapardık. Onarılan kısımlar her zaman rengiyle, dokusuyla ama bir şekilde yama gibi durur ve bu beni daha da etkilerdi. Yaşamlar arasına yapılan bir yama. İşte şimdi kendi ruhumu onarmanın bir yolunu arıyordum. Ruhumu yamayacak bir şey arıyordum.

"Ne yapıyorum ben ya..." Kendi kendime mırıldanarak ellerimi yüzüme bastırdım. Örtüyü üzerimden çekip yataktan çıktım. Küçük bir toz bulutu karanlığın içinde dağıldı. Ay ışığının aydınlattığı oda ve etraftaki karartı bir an daha da irkilip kollarımı etrafıma dolamama neden oldu.

Luxuria'nın böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum.

Güzel, çünkü ben o değilim.

Derin bir nefes aldım ve aklımı kaçırmamak için bunu birkaç kez daha tekrarladım. Küçük masanın üzerindeki gümüş suyu şişesine gitti parmaklarım ama yanmış gibi hemen geri kaçındım. Bu *benimle* ilgili bir şey değildi.

Dönüp pencereye yürüdüm ve bir kez daha aynı manzaraya baktım. Arazi karanlıktı ama ay ışığı bir tiyatro sahnesindeki trajik bir oyun gibi onların üzerini aydınlatıyordu. Vaha ve toprağın altına gömdüğü, birkaç saat sonra uyanması gereken Reyna. Saatlerdir orada öylece duruyordu.

Romeo ve Juliet.

Bu malikanenin her yeri kelimenin tam anlamıyla bir korku filmi sahnesine dönmüştü. Kendi odama geçip dolaptan üzerime yün bir hırka geçirdim. Sidra'nın kapısı kapalıydı, buradaysa da haberim yoktu ama içimden bir ses burada olmadığını söylüyordu. Ürpertici bir şekilde varlığını hisseden ve maalesef heyecanlanan bir yanım vardı. Aptal yarasını sardığını umarak merdivenlerden inmeye koyuldum. İlk önce mutfağa gidip canavarın özel koleksiyonundan bir viski şişesi ve iki kadeh sıkıştırdım kolumun altına. Yeniden yukarı çıkarken ayaklarıma çorap giymediğine pişman oldum ama yeniden odama çıkmayı da gözüm kesmedi. Girişteki dolaptan içi tüylü, minnion şeklindeki ev ayakkabılarımı giyinip dışarıya onlarla çıktım. Bu malikanedeki en garip şey bu olamazdı sonuçta...

Hem hiçbir şey olmamış gibi hem çok şey olmuş gibi hissediyordum. Bir yanım Sidra'nın da Vaha'nın da boynuna sarılmak istiyordu, bir yanım ikisinin de boynunu kırmak.

Ve belki bana bir ipucu verir diye onun yanına, kazılmış ve üstü özenle örtülmüş toprağın oraya gittim. Bağdaş kurarak yanına oturdum. Toprak gerçekten soğuk ve nemliydi, iç çektim, panduflarımdan lekelerin çıkacağını umuyordum. Kadehleri toprağın üzerine yerleştirdikten sonra dişimle şişenin kapağını açıp garip bakışları altında bardaklara doldurdum.

"İç," dedim Vaha'ya. "Şaşkın şaşkın bakma. Berbat görünüyorsun." Sesim ılımlı, yumuşak ve hüzünlüydü. Beni ikiletmedi, kadehe uzanıp bir kerede bardağı kafasına dikti.

"Hava soğuk," dedi buz gibi bir mırıltıyla.

"Hırkam var," diye omuz silktim.

"Reyna soğuktan nefret eder. Ayakları hep çok üşür. Burnu kızarır. Ne zaman hava soğusa sıcak çikolata ister. Hep aynı kazağı giyer. Üşüyor mudur?" Başını bana doğru çevirdi. "Bir daha üşümeyecek." Kendi kendini cevaplayıp yeniden toprağa döndü.

Gerçekten kötü görünüyordu ve buraya gelip onu böyle görmek bütün kızgınlığımı alıp götürmüştü. İçim o kadar kıyıldı ki uzanıp ona sarılmak istiyordum. Reyna'yı ne kadar çok sevdiğini biliyordum ama şimdi geçmişte yaşadığı bütün hayal kırıklıklarını da biliyor ve Reyna'nın onun için ne kadar büyük bir şans ve ne kadar kıymetli olduğunu da biliyordum.

"Bunu atlatacak biri varsa o da Reyna'dır," diye gülümsedim. "Harika olacak," dedim buruk bir şekilde. "Üstesinden gelecek ve bir daha ona zarar gelmesinden endişelenmeyeceğiz. Çok güçlü olacak. Hep genç kalacak." Gülümsememi korumaya çalıştım.

Bir süre birlikte gündüz dışarıya çıkamayacağız. Bir süre yemek yiyemeyeceğiz. Zaten hep gece düğünü yapmak istemişti. Ama biz... biz birlikte yaşlanacaktık. Biz birlikte evlenecektik. Biz bir şekilde ama birlikte anne olacaktık. Çocuklarımızı birlikte büyütecektik, tıpkı bizim gibi yakın arkadaş olacaklardı. 30 yaşında on tane ülke gezmiş olacaktık. 33 yaşında anne olacaktık. 35 yaşında tango yapacaktık. 40 yaşında resim kursuna başlayacaktık. 50 yaşında hala çok iyi görünecektik çünkü çok sağlıklı beslenip spor yapacak ve asla yaşlanmayacaktık. Ama aslında yaş alacaktık. Aslında yaşayacaktık.

Elim bileğimdeki hiç çıkarmadığım bilekliğe gitti. Gümüş bilekliğimize. Hiç çıkarmayacaktık. Sonsuza kadar çıkarmayacaktık. Onlarla gömülecektik tıpkı firevunlar gibi. Ama şimdi onu yakacak. Bilekliği çıkarıp eşofmanımın cebine koydum.

Çünkü ben Reyna'ya zarar vermezdim. Çünkü ben Reyna'ya zarar veremezdim.Gözümden akan yaşları silip yüzümü buruşturarak kadehten birkaç yudum aldım.

"Ona kızma," dedi Vaha. "Sadece hayatını mahvetmek istemedi. Ben de hayatını mahvetmek istemedim ama ettim." Yeniden bana döndü. "Ettim değil mi?"

"Kendinle ilgili gerçekleri öğrendin mi?" diye sordum çünkü onun sorusunun cevabını henüz bilmiyordum.

Yanlış: biliyordum ama söyleyemeyecek kadar iyi huylu biriydim. Çünkü hayatımı mahvettiniz ve şimdi bununla başa çıkmak zorundayım.

"Victoriam piçi olduğumu mu?" diye güldü. "Öğrendim." Duygusuz görünüyordu ama bu kadar basit olduğuna ihtimal vermiyordum. Aradan geçen yılları ve olanları düşünürsek hala acı çekmesini ya da kızgın kalmasını beklemiyordum ama... Ama bazı hisler bazen yaşamlar boyu sizi takip ediyordu.

"Üzgünüm," dedim dudaklarımı büzerek. "Gerçekten hepsi senin için çok zor olmuş olmalı." Kollarımı bacağıma doladım. Onun geçmişte yaşadıkları kimin içini acıtmazdı ki? Bütün o yaşananlar onu haklı çıkarmasa da oturup dinlenilmeyi hak eden biri yapıyordu.

"Üzülme," dedi o da daha yumuşak bir şekilde. Ve hala üzülebildiğim için güldü. "Öldüklerini gördüğümde kılım bile kımıldamadı. Benim için bir şey ifade etmiyorlardı."

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?" diye sorarken buldum kendimi. "Ben," dedim. Kaşlarımı çattım. "O," dedim kararsızca. "Öldükten sonra," diye derin bir nefes verdim.

Yaşadığım kararsızlığı görmek ister gibi uzun uzun yüzüme baktı. O anda onun da gözlerinde bir ışık kırıntısı gördüm. Onlar da merak ediyordu benim kim olduğumu ya da ne olduğumu. Öğrenirsem bile haber verir miydim artık bilmiyordum. Sıkılgan bir şekilde parmaklarımla oynamaya başladım.

"Birinin seni durdurması gerekiyordu," diye anlatmaya başladı. "İstemesem de durdurması gerekiyordu. Geç kalınmıştı. Başka ne

yapılabilirdi bilmiyorduk. Aradık." Başını salladı. "Bir yolunu aradık ama biz kabul etmedikçe sen daha kötü oldun. Bazen öyle konuşuyordun ki laneti benimsediğini düşünüyorduk. İşler öyle bir noktaya geldi ki kimse sana ulaşamamaya başladı. Yalnızlık hiç o kadar büyümemiştir eminim. Bunu görüyorduk ama ulaşamıyorduk. Bu hissi umarım hiç tatmazsın, çok değer verdiğin birinin yardıma ihtiyacı olduğunu bilmek ama bir şey yapamamak. Ona ulaşamamak. Böylesi bir işkenceyi kimse hak etmez." Kadehi yeniden kafasına dikti. Sadece bir şey yapabilmek için şişeye uzanıp tazeledim. Kendi bardağımdan küçük yudumlar içiyor ve bir şekilde onu, onları anlıyordum. Çünkü anlarımda ya da anılarımdaki kız bir ışık huzmesi gibiydi. Odanın içinde, duvarlarda dolaşan parlak bir ışık hareketiydi. Yakalayamazdın ve söndüremezdin. Sadece o vardı ve kimseye yerini söylemezdi.

"Sidra bir şey öğrendi," diye devam etti. "Lanetle ilgili. Kesin değildi ama elimizdeki tek şeydi." İçli bir şekilde tebessüm etti. "Ama çok geçti. İradeyle ilgiliydi, direnebilirsen kurtulacaktın ama bunun mümkün olmadığını çünkü çok baskın bir istek olduğunu öğrendi. Yine de sana inandı. Bu yüzden senin yanında kaldı, bu yüzden seni onlara götürdü, bu yüzden onları sevmeni istedi. Direnmen daha kolay olur sandı. Ben de öyle sandım. Belki sen de öyle sanmıştın ama öyle olmadı. Çünkü öldürdükçe laneti tetikliyordun. Bağımlı hale geldin. Artık dönüşü yoktu. O büyük katliamdan sonra hiçbir şey seni durduramazdı." Takım elbisesinin içinde her zaman devasa görünen adam birden un ufak oldu. "Ruhun sönmüştü Lu. Ruhunun söndüğünü gördük." Ve sonra ışık huzmesi kendi kendini söndürdü.

Luxuria zehiri içmeye çok yakındı ama içmedi, kendi içinde daha kuvvetli bir zehir olduğunu yine de ölmediğini keşfetmişti. Bu yüzden öldürülmeliydi.

Önceki yaşamımda vampirleri öldürmeye bağımlıydım. Ve şimdi onların kanına bağımlı olmuştum. Evren bazen kötü bir espri anlayışına sahip oluyordu.

"Yine de yapmamasını istedim. Ve yaptığı için onu hiç affetmedim." Sidra'dan bahsederken her zaman çok uzak bir mesafe koyuyordu kelimelerle arasına. Artık onların arasında olan şeyi biliyordum. Artık onların arasında *olmayan* biriyle ilgiliydi.

"Elain ile yakınlaşmıştık, beni malikaneden o çıkardı. Bir arkadaşınız vardı, Daren. Seni onun gömdüğünü söylediler. Nereye olduğunu kimseye söylememiş. Ama malikanede bir yerde olduğuna inanıyorum. Uzun yıllarca bir daha Sidra'yı görmedim. Sonra Elain beni dönüştürdü, onun işlerini yapmaya başladım sonra işin başına geçtim." Her şeyi bir kerede kurtulmak ister gibi anlatıyordu. Konuşurken rahat değildi. O anların hiçbirinde rahat değildi. Vaha ve Sidra arasındaki başka bir şey de buydu. Sidra geçmişe saplanıp kalmıştı, Vaha ise geçmişiyle arasında ne kadar ip varsa koparıp atmış hatta onları yakmıştı. Oysa Sidra'nın iplerinin üzerinde anları işaretleyen renkli ilmekler bile vardı.

Zor olmuş olmalı, diye düşündüm. Sizin için de çok zor olmuş olmalı.

"Neden gitmedin," diye sordum başka bir merakla. "Neden burada kaldın?"

"Victoriam laneti," diye sahtekar biçimde güldü. "İçime işledi belki de kim bilir. Gittim ama döndüm. Bir gün baktım ve ayakçı olduğum kasabanın kralı olma şansını yakaladım." Alaycılığı derinlerde de olsa canını yakan zayıf anlarını bastırmaya yetmiyordu belli ki. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzanıp kolunu sıvamamak için kadehi daha sıkı tuttum.

"O soyadını kullanmıyorsun."

"Sadece sen ve ben o soyadının asalet değil de lanet olduğunu biliyoruz. Elbette kullanmıyorum."

"Malikane nasıl Sidra'ya geçti?" Bunu gerçekten merak ediyordum ama daha çok neden bu kadar kötü hatırasının olduğu bir yeri korumuş ve sahiplenmişti bunu merak ediyordum.

"Malikanede yaptığı katliamdan sonra insanlar evin yakın çevresinden bile dolaşmıyordu. Lanetli olduğuna iyiden iyiye emin olmuşlardı. Orayla işim yok, istemedim, bir gün döndü ve orayı aldı. Ben de hak ettiğine inandım. Lanetli bir yere layıktı." Sonra tekrar bana dönüp imalı bir şekilde baktı.

"Bana kalırsa yeniden döneceğini bildiği için orayı bırakmadı," dedi. "Ya da hayaletinin orada dolaştığını bildiği için."

Derin bir şekilde yutkundum. Uzaktaki ağaçlar rüzgarın etkisiyle sallandı. Bir hayalet olduğum düşüncesiyle irkildim. Ama nereden bakarsan bak bir hayaletten çok da farklı değildim.

"Hepsi öldü mü?" diye sordum daha kısık bir sesle. "Victoriamların hepsi öldü mü?" Ailenizden? Ailemizden? Tanımıyordum onları, hiç görmemiştim ama biliyordum. Hepsini biliyordum. Her şeyi biliyordum. Ama bilmek ne anlama gelirdi ki?

"Babamız ve ağabeylerimizin hepsi öldü. Geride sadece Lizzie kaldı, büyük ağabeyimizin karısı. Sanırım cenaze işleriyle o ilgilendi. Onun da kasabadan ayrıldığını duydum. Sidra'nın gazabı herkesi vurdu. Callisto, Akmaner'ler, madenciler... çok fazla kan döküldü Lu. O kadar çok kan döküldü ki oradan nasıl çıktığımı bilmiyorum."

Kaşlarımı çatıp dizlerimi kendime çektim. Luxuria'nın anılarına sahiptim, birçoğuna en azından. Ama ondan sonra olanlara sahip değildim. Dinledikçe her şey daha karanlık, daha bulanık ve daha kanlı bir hal alıyordu. Bütün bu yıkımın sebebini anlayabilmek benim için çok güçtü. Biliyordum ama anlamak ve hissetmek için orada olan ben değildim. Hatırlamakta zorluk çektiğimiz çocukluk anıları gibiydi. Bunu yaşayan ben miyim diye sorduğumuz boşluk çemberlerinden ibaretti.

"Herakles," diye kaşlarımı kaldırdım. "Herakles tüm bunların neresinde? Onu anımsamıyorum." Ve her şey aslında onunla başladı. En azından bizim dünyamızı yerle bir eden onun örgütlüğünde yapılan saldırılar ve sonunda yapılan işgaldi. Sokağa çıkma yasağı devam ediyordu ve haberlerden gördüğüm kadarıyla dünyanın her yanında bir kaos hakimdi.

"Onu anımsamazsın ama oğullarını anımsarsın. Üçünü de sen öldürdün. Üçünü de farklı şekilde tuzağa düşürdün. İnan bana, o seni anımsıyor. Ona karşı arkanı kollasan iyi edersin." Ellerini şakaklarına bastırdı. Sözleri birden üzerimde uyarıcı bir etkiye neden oldu. Hüzün yerini hızlı bir şekilde öfkeye bıraktı. Ona bağırmak üzereyken sadece parmaklarımı sıktım ve nefes almaya odaklandım.

"Yine de bana her şeyi hatırlatmak için Reyna'nın hayatının riske girmesini mi bekledin?" diye sordum. "Herakles benim için yeterince tehlikeli görünmedi mi sana?" Sonra bunun aslında öfke olmadığını fark ettim. Kırgınlık. Çünkü ben de önemsenmek istedim. İki yaşamım boyunca ben de birileri tarafından düşünülmek istedim.

"Her şeyi düşün ama seni önemsemediğimi düşünme," dedi biraz sertçe. "Elbette tehlikenin farkındaydım ama Herakles de herkes gibi senin o olmadığına ikna oldu. İşler o noktaya gelirse Sidra yanına

yaklaşmasına izin verir mi sanıyorsun? Boş yere Herakles'in etrafında yığılmadık Lu, onu indirebileceğimiz anı kolluyorduk. Kontrolden çıktı. Her şey, kahrolası her şey kontrolden çıktı."

Ona ters ters bakarken bardaktan daha büyük bir yudum alıp iyice yüzümü ekşittim. Bu şey gerçekten çok sert ve acıydı. Sevgili Bay Sidra bunu sevgili tabutundan getirmiş olmalıydı. Kendi kendime başımı iki yana salladım.

"Şimdi ne olmasını bekliyorsun?" diye sordum. "Planın ne? Beni Herakles'in üzerine salmak mı?" Güldüm çünkü gerçekten bunu isteseler ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hançerin yerini söylesen yeter," dedi bitkin bir halde. "Ve eskiden kalma taktiklerin ya da iyi bir planın varsa epey işe yarar."

"Sana ya da size yardım edeceğime mi inanıyorsunuz? Onca şeye rağmen." Dikkatle ona baktım. O da başını dikkatle bana çevirip gözlerini üzerime dikti. O kadar dik baktı ki bir şey aradığını ya da bir şey hatırladığını düşündüm. Bakışları birden beni geri çekilmeye itti.

"Ceset yoksa, katil yoktur Lu."

Ve ben buradaydım. Canlı kanlı.

Luxuria'nın sözüydü bu. Ona söylediği bir şeydi. Söylerken gülümsediği bir şeydi. Yaptığı her şeyin üzerini bu düşüncenin ardına sığınarak yok ediyordu. Onları, öldürdüğü her kurbanını ateşe veriyordu ve geriye iz kalmıyordu. Geriye ceset kalmıyordu.

"Ceset yoksa," diye fısıldadım başka bir pencereyi aralayıp oradan görmeye çalıştım. "Katil sıradaki kurbanını arıyordur." Ve benim elime çok uzun bir liste verdiniz. Ama ben onları öldürmezdim. Ben öldüremezdim. Ben sadece affederdim. Bana affetmek için çok uzun bir liste verdiniz.

"Toparlayacağız." Yeniden kadehi kafasına dikti. Daha çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Reyna uyanacak, bir süre bununla mücadele edeceğiz ama toparlayacak. Herakles'in peşine düşeceğim. Bu benim sorunum, ben çözeceğim. O öldükten sonra her şey eskisi gibi olacak. Vampirleri kontrol edebilirim. Ve sen de ne istiyorsan, nasıl istiyorsan öyle yapabilirsin. Hepinize hayatını geri vereceğim."

***Her şey eskisi gibi olacak.* Ne kadar eskisi gibi? *Hepinize hayatını geri vereceğim.* Hangi hayatını? Bu artık mümkün değildi. Reyna da ben de**

bir daha eskisi gibi olamazdık. Çünkü ölüm bize dokunmuştu. Ölüm dokunduğu zaman bir şeyler değişir. Ve değiştiğini biliyorum. Değiştiğini hissediyorum. Çünkü canım daha çok yanıyor. Çünkü şimdi ağrılara neden olanları da hatırlıyorum. Ama aptal bir yanım ona evet, demek istedi. Toparlayacağız.

"Gidip kendini toparla önce," dedim kadehini elinden alıp. "Reyna'nın seni böyle görmeye ihtiyacı yok." Berbat görünüyordu ve her anlamda berbat görünüyordu. Üstü başı toprak içindeydi. Gömleğinin manşeti yırtılmıştı. Saçları dağılmıştı ve yüzünde kim bilir kaç yüz yılın yorgunluğu vardı.

"Uyandığında yanında olacağım," dedi.

"Uyandığında seni böyle görmemeli." Sakince ve anlaşılır şekilde konuşmaya çalıştım. "Gidip bir duş al, üzerini değiştir ve saçını tara. Kendini topla. Gerçekten çok kötü görünüyorsun ve onun böyle bir şeye ihtiyacı yok. Kendini çok kötü hissedecek en azından sen güçlü görün."

Söylediklerimi tartarak üstüne başına baktı. Gitmek istemediği belliydi ama sözlerimde haklı olduğumu biliyordu.

"Ama-" dedi.

"Ne yapacağımı biliyorum Vaha." Gözlerimi ona çevirmedim. Çünkü bu Luzia'nın bilebileceği bir şey değildi. Luzia bir vampir dönüşümü hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Hemen dönerim," dedi. "Hızlı olacağım."

"Acele etme. Bırak da onunla konuşayım ve sakinleştireyim."

Yukarıdan bana baktı, bu defa gözlerinde içtenlik ve minnetten başka bir şey yoktu. Neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı karanlığın altında. "Lütfen onun yanında ol, sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak."

Cevap vermeden gitmesini bekledim. Gidişi basit bir rüzgar gibi yanağıma vurdu. Onun bana ihtiyacı var. Doğru. Benim de ona ihtiyacım var. Benim de ihtiyacım var. Kafamın içine bıraktığınız kördüğümü çözmeye ihtiyacım var. Düğümden kurtulmaya ihtiyacım var. Ne hissettiğimi anlamaya ve ağlamaya ihtiyacım var. Ama ağlayamıyorum. Gözümden yaşlar akmıyor. Oysa hep çok kolay ağlayan biri olmuştum. Mutluluktan da ağlardım, hüzünden de ağlardım, sinirlenirsem de ağlardım. Ama şimdi ağlayamadığım için gözlerim ağrıyordu. Kirpiklerimi taşıması zor geliyordu. Çünkü başka

bir yaşamdaki benliğim ağlamazdı. Ne olursa olsun ağlamazdı. Çünkü onun çok güzel bir gülümsemesi vardı. Çünkü gülümsemesi onun en güçlü silahıydı.

Kendime biraz daha viski koydum. Zifiri gecenin koynunda, rüzgarın eşliğinde küçük bir yudum içtim. Gözlerim arazinin ötesindeki ağaçlara takıldı. Yaprakları hoyratça sallanıyordu. Sanki fısıldıyor gibi. Gözlerim toprakta dolaştı. Bu topraklarda ne kadar kan dökülmüştü; bir lanet yaratacak kadar kan dökülmüştü. O lanet yaşamlar boyu bir yerden beni izleyip uykularıma fısıldayıp durmuştu. O lanetin hayaleti beni buraya kadar çağırmıştı. Ne zavallı yaratıklardık, kendimizi evrenin sahibi olarak görür, doğaya istediğimizi yapardık ama hepimiz sadece bu yeryüzünün toz tanelerinden ibarettik. Yaşadığımız ve yaşayacağımız her şey bir yerlerde planlanıyordu. Belki her şey değildi ama çok şeydi.

Topraktaki hareketliliğe gözüm takılınca içmek üzere olduğum yudumu korkuyla ağzımdan püskürtüp küçük bir çığlık attım. Bardak elimden düştü, dizlerimin üzerine çıkıp geri geri çekilmeye başladım.

"Luzia," dedi zayıf bir sesle.

İnanamayarak gözlerimi kocaman açtım. "Reyna!"

Toprak heyelan oluyormuş gibi biraz daha hareketlendi. Kaşlarımı çatarak öne doğru ilerledim.

"Yardım et!" diye çıkıştı.

Buna gerçekten inanamıyordum.

Elimle toprağı sağa sola toplayıp atmaya başladım. Toprak birinin gömülmesi için ideal görünüyordu. Nemli ve kum gibi dağılıyordu. Ne saçmalıyorum ben ya... Gözümün önüne gelen saçları elimin tersiyle geri itmeyi denedim. Nefes almaya çalışıyor ve daha ne kadar her şey saçma bir hal alabilir diye düşünüyordum. Burada durmuş, eski yaşamımda lanetli olduğu için ölümüme neden olan topraklarda en yakın arkadaşımı toprağın altından çıkarmaya çalışıyordum. Ve bunu normal bir şeymiş gibi düşünmeye gayret ediyordum. Bu olanların hiçbiri normal değil.

Çok derinde değildi, toprağı üstten kenara atmamız yetmişti. Ama akıl alır gibi de değildi. Şaşkın ve korku dolu gözleriyle bana baktı. Ayağa kalkıp ellerinden tutup onu dışarıya çektim. Nihayet karşıma

dikildiğinde ikimizde de aynı hayret ifadesi vardı. Her yeri toprak içindeydi. Ona yakın zamanda bir ayna vermesem iyi olacaktı.

"Tanrım..." diye mırıldandı gözlerini iyice açarak. "Tanrım. Neler oldu. Neler oluyor." Etrafına bakıyor, ellerine kollarına bakıyor ve muhtemelen şok geçiriyordu. Ne söylemem gerektiğini düşünmeye koyuldum.

"Tanrım..." dedi. "Biraz önce benden korktuğun için çığlık mı attın?"

Hım... Şey...

"Toprağın altından aniden çıkan bir el görünce insan başka ne yapacağını bilmiyor," deyiverdim dişlerimi göstererek.

"Benden mi korktun?" Bu defa alınmış gibi görünüyordu. "Sen geçmiş bir yaşamdan gelen hayaletsin ama benden mi korktun?"

"Zombiler hayaletlerden korkunçtur," dedim kendimi savunarak.

"Hayır, zombiler öldürülebilir ama hayaletlere bir şey yapamazsın!"

"Haklı olabilirsin," diye omuz silktim.

İkimiz de bir an duraksadık, birbirimize baktık ve gülmeye başladık. Üzerimde hırka, ayağımda panduf ev ayakkabıları, bitap bir halde orada dikiliyordum. Üzerinde bir elbise ile toprağa bulanmış halde karşımda dikiliyordu ve garip görünüyordu. Gülüşümüzü kesen de bu oldu. Birbirimize bakıp gördüğümüz trajedi. Önce onun yüzü asıldı, ben sadece gülümsemeyi bıraktım. Parçaları birleştiriyor olmalıydı. Bu aşamada kopukluklar olduğunu biliyordum. *Nereden bildiğimi sormayın.*

Biraz önce kalktığım yere oturdum ve derin bir nefes aldım. O da beni taklit ederek yanıma oturdu. Bardaklar çamura bulanınca doğrudan viski şişesini dudaklarıma götürdüm. Biraz önce içinden çıktığı toprağı seyrediyordu, omzumu omzuna çarpıp şişeyi ona uzattım. İstemediğini belli ederek başını iki yana salladı.

"Bana gerçekten düşündüğüm şey mi oldu Lu?" diye mırıldandı. İnanamıyor olduğu için onu suçlayamazdım. Ben de hala bir sürü şeye inanamıyordum.

"Daha çok oluyor," diye düzelttim. Vaha'yı bu yüzden uzaklaştırmak istemiştim. Bu bir süreçti ve ne olursa olsun buna Reyna'nın karar

vermesini istiyordum, vampir de olsa yaşaması için elimden geleni yapacaktım ama bu onun kararı olacaktı.

Birden elbisesini sıyırıp vurulduğu yere baktı. Benim dönüp bakmama gerek yoktu. Yara yoktu. Yara iyileşmişti. Muhtemelen bütün yaraları iyileşmişti. İyileşiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu yarı panik yarı korkuyla. "Bu nasıl olur?"

"Uyandığına göre vücudun dönüşüm için hazır, güneş doğana kadar vaktimiz var. Vampir olarak uyanmak ya da bir daha hiç uyanmamak üzere bir seçim yapman gerekiyor." Elini, hala sıcak olan elini tuttum. Bir süre elleri bir daha sıcak olmayacaktı. "Bunun da üstesinden geleceğine şüphem yoktu," diye gülümsemeye çalıştım.

"Vampir mi olacağım..." Bu bir soru değil sayıklamaydı. Düşüncelerin onu yiyip bitirmesi için bir süre sessiz kaldım. Şimdi her şey kafasının içine yığılacaktı ve düşüncelerle ilgili bildiğim bir şey varsa onları geriye itip durmanın hiçbir işe yaramadığıydı. O yüzden yüzleşmesini ve idrak etmesini bekledim.

"Vaha'yı zorla gönderdim," dedim bir süre sonra. "Başından ayrılmadı, ayrılmıyordu ama zorladım ve gitmesini sağladım. Burada olursa seni zorlardı çünkü seni çok seviyor. Ama bunun bu noktada da olsa senin seçimin olmasını istiyorum, çünkü seni çok seviyorum." Tam şimdi gözlerimin dolması ve ağlamaya başlamam gerekiyordu. Göğsümden küçük bir hıçkırık kaçtı. Bunu nasıl atlatacağımızı bilmiyordum ki. İnsan böyle şeyleri nasıl atlatabilirdi...

"Luzia..." dedi. Kolunu etrafıma doladı. "Luzia... Sen misin gerçekten? Hala sen misin?" Çenesini omzuma bastırdı. "Elbette hala sensin. Özür dilerim, Lu. Ben doğru olanı yaptığımı sanıyordum." Ağlamaya başladı. İkimiz de sersem haldeydik. Ama o daha kötü durumdaydı. O çok önemli bir eşikteydi. Bense çoktan ölüp daha farklı şekilde de olsa dirilmiştim bile. Hiçbir zaman baş karakter olamıyordum değil mi...

"Doğru olanı yapıyordun," diye omuz silktim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Şu an bunları konuşmanın sırası değil demek üzereydim ama belki de tam şu an bunları konuşmanın sırasıydı. Belki de şimdi sadece bunu konuşmanın sırasıydı.

"Hani bir şey olur ya," diye kaşlarımı çattım kendi hislerime ulaşmaya çalışırken. "Bir kaza, bir an, bir başarı, bir mutluluk, bir acı.

Büyük bir şey olur ve iz bıraktığını bilirsin. Aynısın ama aslında değişen bir şeyler de var. Aldatılırsın ve bir daha kimseye güvenmezsin. Ailenden birini kaybedersin. Bir kaza geçirirsin. Tehlikeli olduğunu bile bile bir yere gidersin ve orada başına kötü bir şey gelir ya da gelmek üzeredir kaçarsın, sonra bir daha asla oraya gitmemeye yemin edersin. Hani çok önemli bir sınavın vardır ama sen hiç çalışmamışsındır, son gün keşke dersin, keşke biraz çalışsaydım. Ya da bir sınavı yüksek bir notla geçmişsindir. Büyük bir başarı elde etmişsindir ve dersin ki evet yaptım, yapabildim. Yapabiliyorum. Tüm korkuların anlamsızlaşır. Kaygılar silinir gider yapabilirim hissiyle." Bir şey batıyormuş gibi boğazımı kaşıdım.

"Hani sanki herkes mutlu bir sen mutsuzsun gibi hissedersin ya... Hani bütün dünyanın bir seninle derdi varmış gibi, dünyaya bir sen sığmıyormuşsun gibi. Bir arabanın penceresinden başını çıkarırsın da bütün dünya senin içinmiş gibi hissedersin ya... Öyle hissediyorum Reyna. Bir gün çok sevdiğin bir şeyi artık sevmediğini fark edersin ama sevmeyi ne zaman bıraktığını bilmezsin. Çok iyi yaptığın bir şeyi artık yapamadığını görürsün ya; ben öyle hissediyorum." Nerede başladığımı da nerede bittiğimi de bilmiyorum. Onun nerede başladığını da bitip bitmediğini de bilmiyorum. Bütün bunların nerede başladığını biliyorsam da nerede bitmesi gerektiğini bilmiyorum.

"Tatlı arkadım..." dedi daha sıkı sarılarak. Toprak kokuyor olmasına burnumu kırıştırarak güldüm. "Bütün bunların hepsi için çok üzgünüm. Sen dünyanın en melek kalpli insanısın. Hiçbir şey bunu değiştiremez tamam mı?" Hafifçe geriye çekilip başını hızlı hızlı salladı.

"Bundan emin değilim," diye fısıldadım. Çünkü bilmek ne yapar bilmiyordum ki.

"Öğrendiğim zaman," dedi. "Öğrenmemiş olmayı istedim. Keşke hiç sormasaydım, anlatması için zorlamasaydım diye düşündüm. Bu yüzden senin de bilmemeni, öğrenmemeni istedim."

"Ne zaman öğrendin, nasıl?" diye sordum.

"Kıyafet balosu etkinliği vardı ya, Elain gelmişti. Eski nişanlı ve yeni sevgili demişti... O gece öğrendim. Epey direndi ama sonunda anlatmak zorunda kaldı." Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Şimdi her şey daha mantıklı hala geliyordu. O günden sonra Reyna Sidra'ya karşı kabalaşmaya başlamıştı ve beni de gitmem için teşvik edip durmuştu.

Bunun altında bir şey olduğunu sezmiştim ama kimin aklına böyle bir şey gelirdi ki.

"O kız hakkında, Luxuria hakkında seninle o kadar konuştuk ki... Onun sen olduğunu öğrendiğimde benim için büyük şok oldu. Hala anladığıma emin değilim. Gerçekten her şeyi hatırlıyor musun?" Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Hatırlıyorum."

"Vaha bahsetti," dedi. "Onun nasıl biri olduğundan. Seni o zaman da çok seviyormuş. Ama çok sert biri olduğunu söyledi. Sana pek benzemiyormuş. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ona aşık olduğunu düşünüyordum," dedim gülerek. "Luxuria ismini duyduğum ilk günden beri şansım olmadığını düşünüyordum. O kadar aşıktı ki ihanetine rağmen onu sevmeyi bırakmamıştı. Bazen bu aşk beni daha çok etkiliyordu, Sidra'nın onu sevme şeklini de seviyordum içten içe. Büyük bir aşk yaşadıklarını düşünmüştüm hep, ihanetin o yüzden bu kadar ağırlaştığını. Birbirleriyle ilgili bir sürü güzel hatıraya sahip olduklarını. Kitaplardaki gibiydi. Ama zaten kitaplardaki gibiymiş. Ona aşık değildi, birlikte uzun zamanları olmuştu ama güzel zamanları olmamıştı. Onlar bir aşk yaşamamış bile Reyna. Bunca zamanın ardından Sidra'nın tüm öfkesinin kendisine olduğunu anlayabiliyorum, benim yüzüme baktıkça kurtaramadığı bir kızı görüyordu. Sonunda kendi ellerinde ölen bir kızı görüyordu. Başarısızlığının cezasını ağır bir şekilde ödediği kızı görüyordu. Deniyordu... O kadar çok denedi ki görmedi bile."

İkisi için de bir oyun gibi başladı. İki avcıya birbirini avlaması gerektiği söylendi. Onlar birbirlerinin peşine düştüler. Biri öldürmeyi daha iyi bilen ölümsüz bir yaratıktı ama ilk kez ölümden kaçamayacaktı. Diğeri hayatta kalma mücadelesiyle cayır cayır yanıyordu. Ölümü karşısında gördüğünde ona vuruldu ama ölüm onu hayatta tutmak için orada değildi, hayatına son vermek için oradaydı ve sadece hayatta kalma arzusuna vurulmuştu. Mücadelesini sevmişti. Ama kız ölümüne sebep olacağını bile bile ölümsüzü daha çok sevdi. Duvarda rahatsızca dolaşan ışık huzmesinden böyle kurtulursun, sadece ışıkları yakarak. Sonra yok olur. Ya da kalbine bir hançer saplarsın.

"Ne demek istiyorsun, neyi deniyordu?"

"Luxuria'dan Luzia yaratmaya çalışıyordu. Daha iyi, daha nazik, daha tatlı, daha kendi halinde. Katil olmayan. Savaşmayan. Sevgi dolu. Luxuria olmamasını istiyordu. Canavar olmamasını istiyordu." Laneti kırarsa öyle olabileceğini düşündü. Aşık olabileceği biri olabileceğini. Hayatını geçirebileceği biri. Luxuria bunun mümkün olmadığını biliyordu, o yaşamda değil. Bu yüzden öldürdü kendini. Çünkü sadece öyle bir ölüm böyle bir lanet yaratabilirdi. Çünkü öyle bir ölüm ölümsüzlüğü doğurabilirdi.

Yüzüme iyi bak, onu tekrar göreceksin.

Ben Sidra Dekatlon'un Luxuria'dan olmasını istediği kişiyim.

Luxuria ol o zaman, yine nefret edeyim senden.

"Bu kötü bir şey değil ki Lu," dedi anlamaya çalışır gibi. Bir şeyin beni rahatsız ettiğini, çok rahatsız ettiğini görebiliyordu. O rahatsızlık gözüm açıldığından beri bir kıymık gibi aklıma batıyordu.

"Luxuria zaten öyle biriydi," diye fısıldadım. "Ama öyle olamazdı. Öyle görünemezdi. Öyle hissedemezdi. O bir Victoriam kızıydı. Yine de sevilmeyi hak ediyordu. Sevilmeye layıktı." Ve benim kafam çok karışıktı. Çok ama çok karışıktı.

"Onun intikamını mı alacaksın ondan?" dedi şaşırmış bir şekilde.

"İntikam değil, bastıramadığım bir öfke sadece."

***Bir devam kitabıydım. Hikayeyi sürdürmek için yazılıyordu*m.**

"Ya da ağrıyan kalbinin yerine koymak istediğin bir şey. Geçmiş yaşamınız herkes için oldukça trajikmiş ama ben orada suçlu birini görmüyorum Lu. Ve korumak için yapmış olsan da onların sevdiği herkes, ailesi olarak gördüğü herkes o katliamda ölmüş. Hepiniz biraz suçlu olabilirsiniz ama hepiniz haklısınız. Hala en yakın arkadaşın olarak görüyorsan beni bir kez daha tavsiyemi dinle, geçmişi bırak orada kalsın. Hepiniz için öyle. Şimdi buradasınız ve burada ne yapmak istiyorsan, kim olmak istiyorsan öyle yap."

"Öylece Luzia'yı ona mı vereyim?" diye sordum. "Öylece. Bütün bunlar hiç olmamış gibi."

Güldü. "Öylece Luzia'yı ona vermek istiyorsun demek."

Güldüm. "Beni sevmiş," dedim. "Beni. Luzia'yı."

Yan karakteri. Sadece bir devam kitabını.

"Son günlerde bunu epey belli etmişti aslında."

"Şimdi de sen Luzia'sın diyor." Kahkaha attım. "Aklımı oynatmamam mümkün değil."

"Çünkü sen Luzia'sın bebeğim."

"Ama ona aksini söylemeye devam edeceğim," diye omuz silktim. "Her şeyi unutabilir miyim sence? Bir gün?"

"İnsan olmanın en güzel kısmı bu, alışamam dediğin her şeye alışıyorsun. Bir gün unutacaksın."

"İnsan olmanın en güzel kısmı..." Derin bir nefes aldım. "Güneş doğmak üzere. Artık karar vermen gerekiyor."

O da çok derin bir nefes aldı. "İnsan böyle bir kararı nasıl verir?" diye sordu. "Ne yapacağız kızım biz ya..." Yeniden başını omzuma yasladı. "Ben ne yapacağım Lu? Nasıl yaşayacağım?"

"Bunu daha önce sorduğumda hep geçiştirmiştin," dedim. "Şimdi cevap vermenin zamanı. Hiç düşünmedin mi? Vampir olmayı? Vaha ile yıllardır birliktesin ve onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ama neler olacağını biliyordun Reyna. Sen yaşlanacaksın, hastalanacaksın... İnsan böyle sevdiği biriyle sonsuza kadar yaşamak istemez mi?" Bunu daha önce de merak etmiştim, daha önce de sormuştum ama o zaman sadece merak ve arkadaşıma destek olmaktı niyetim. Şimdi ise bu sorunun cevabının önemi vardı. Çünkü ben değil, ben hiç o kadar ileri gidememiştim. Ama Luxuria düşünmüştü. Luxuria istemişti. Onunla ölümsüz bir hayat istemişti. Onun hayali ölümsüzlüktü ama onun kollarında ölmüştü.

"İstedim aslında," diye itiraf etti ve bu beni gerçek anlamda şaşırttı. Bundan hiç bahsetmediği için değil, birlikte çok hayal kurduğumuz için. O hayallerin hiçbirinde ölümsüzlük yoktu. "Ama sanırım hiç o kadar cesur olamadım."

"Korkuyor musun?"

"Sen korkmuyor musun?"

Güzel bir soruydu. Cevabı için biraz sessiz kaldım. Korku bana Luxuria'dan kalan en gerçek hatıraydı ama Luzia korkunun ne olduğunu bilen biri değildi. Öyle küçük, öyle basit bir hayatı ve istekleri vardı ki korkmasına gerek olmamıştı.

"Belki," dedim ben de. "Ama yine de ne kadar korkarsak korkalım, ne kadar üzülürsek üzülelim hatta ne kadar savaşırsak savaşalım her şey olacağına varıyor. Bütün bunların hiçbirini planlamamıştık, bunları hayal bile edemezdik. Tek bildiğim şey yanımda sen olduğun için çok şanslı olduğum. O yüzden yanımda kal Reyna."

"Ben de," dedi kolumu sıvazlayıp. "Ben de sen yanımda olduğun için çok şanslıyım. Ama yarını düşünmek beni daha çok korkutuyor. Bunu düşündüğüm zamanlar böyle hayal etmezdim. Ben de bir ölümsüz olurdum ve sonsuza kadar mutlu yaşardık. Ama ben Herakles tarafından öldürüldüm ve yarına uyandığımızda bir savaşa gözlerimizi açacağız. Ne yaparım, nasıl yaparım? Düne kadar insanların tarafındaydım şimdi vampirlerin tarafında mı olacağım? Anneme babama bunu nasıl açıklarım, restoranım ne olacak, hayallerim ne olacak..."

Kollarımı etrafına dolayıp ağlamasına izin verdim. İkimizden biri bu kör gecede nihayet gözyaşlarını akıtabildi. Sakince değil, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Onun göğsünden kopan her hıçkırık benim içime de yerleşti. Onu teselli edebilecek sözleri tek tek içimden sıralamaya çalıştım.

"Bu onların savaşıydı," diye başladım. "Hala onların savaşı ve biz sadece istiyorsak eğer orada durmaya devam ederiz. Onların yanında. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermem. Anne ve baban mükemmel insanlar, seni yine sevecekler, sana destek olacaklar. Sen yine onların biricik Reyna'sı olacaksın. Bizim biricik Reyna'mız olacaksın. Restoranın artık yeni bir Sivri Diş olabilir belki." Onu güldürmek için güldüm. Sivri Diş her zaman ikimizin de favori mekanlarından biri olmuştu. Vampirlerin işlettiği bir restoran bardı ama son olaylardan beri kapalıydı ve bir daha kolay kolay açılacağını düşünmüyordum. Beklediğim gibi bu Reyna'yı biraz güldürdü. "Bir süre geceleri yaşayacağız," diye devam ettim. "Sonra ne demiştin, buna da alışacağız. Çünkü her şeye alışılır. Sonra sadece ne kadar genç ve güzel olduğunu hatırlayacağız."

"Sen de vampir ol," dedi birden. "Biz her şeyi beraber yaptık. Hatırlıyor musun üniversitede birlikte göbeğimizi deldirmiştik. Önce sen deldirmiştin sonra bana sen de yap demiştin. Sonra hep bir şeyler için birbirimize sen de yap dedik. Hep yaptık. Sen de yap Luzia. Birlikte ölmeyelim."

Bu söylediği ve hatıralarımız beni de güldürdü. Göbeğime o percingi yaptırmak benim kişisel yaşamımdaki en büyük cesaret örneğimdi. Acı eşeğimin düşük olduğunu sanıyordum. Ne büyük bir yanılgı.

"Bu öylece sen de yap diyeceğimiz bir durum değil bebeğim," dedim sağduyulu bir şekilde. "Ama seninle birlikte kan içebiliriz sanırım.

Elbette sen insan kanı tercih edeceksin ben vampirlerin kanını. Biraz tuhaf ama kimin umurunda ki?"

"Birbirimizin kanını içebiliriz."

Kıkırdadım.

"En iyi arkadaşlar başka ne için vardır ki?"

"Hep yanımda olacaksın değil mi?"

"Söz veriyorum," dedim.

"Senin gideceğinden çok korkmuştum. Bir an gerçekten gerçek bir vampir avcısına dönüşeceğini düşündüm. Sidra ve Vaha'ya olan tavrından sonra özellikle."

Gülümsemem soldu.

Bir an için, sadece bir an için bende öyle düşündüm.

"Buradayım," diye fısıldadım.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Biraz kan içmen ve içeri girmen gerekiyor. Güneş biraz sonra doğacak. Üst kattaki oda yeterince karanlık. Orada kalabilirsin. İstersen Vaha'ya da gidebilirsin."

"Önce temizlenmek istiyorum."

"O halde gidip seni temizleyelim." İlk önce ben kalktım, ona elimi uzatıp doğrulmasına yardımcı oldum. Koluma girdi ve birlikte yürümeye başladık. Victoriam arazisi kadınların katili olmaya devam ediyordu sanki. Ama kol kola, omzumuzun üzerinden bir anlığına baktığımız kazılı toprak, bana laneti tersine çevirdiğimizi söylüyordu. Kadınlar, Victoriam arazisinde bile bir şekilde hayatta kalmayı başarabilmişti. Başarabilmiştik ve bir an için tek önemli şey bu gibi geldi.

İçeriye girdiğimizde çok az zamanımız kaldığını biliyordum. Merdivenlerden çıkarken "Bütün bunları nasıl biliyorsun?" diye sordu Reyna. Kafası karışmış görünüyordu.

"Luxuria," diye omuz silktim. "Düşmanını tanımak istemiş. Onların her hareketini izliyordu. Her şeyi biliyordu. Ben de bir şekilde biliyorum."

"Onun gibi hissediyor musun?"

"Onun yaşadıklarını yaşayan ben değildim," diye yanıtladım çok merak edilen bu soruyu. "Ama ortak bir ruhu paylaşıyoruz belli ki. Aynı elbiseyi giyinmek gibi. Elbise aynı ama yine de ikimiz de farklı ayakkabılarla giyindik onu." Başka nasıl anlatabilirim, kendime bile başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.

"Sanırım anladım," dedi. "Banyoyu kullanabilir miyim?"

"Elbette. Sen geç, ben sana bir şeyler getireyim." Başını sallayıp ortak banyodan içeriye girdi. Odama gidip dolabı açtım. Sidra geldiği zaman dolabı kaç kez boşalttığımı, bir süre bavulların hep kapının kenarında beklediğini hatırladım. Ama aslında her şey bu duvarların arasında hep beni bekliyordu.

Düşüncelerimden sıyrılıp Reyna için bir elbise, temiz çamaşır ve havlu topladım kucağıma. Doğrudan banyoya girip eşyaları makinenin üzerine bıraktım.

"Teşekkür ederim," dedi kim bilir kaçıncı defa. Cevap vermeden lavabonun kenarındaki su bardağına uzandım. Rafta duran küçük makası elime aldım. Dişlerimi sıkarak avucumun içini hafifçe kestim. Parmağımı bastırarak kanın bardağa akmasına izin verdim. En yakın arkadaşım için böyle bir şey yapmam gerekeceği değil kırk bin kırk yıl düşünsem yine aklıma gelmezdi. Onu tetiklememek için avucuma biraz kağıt havlu bastırıp bardağı diğer elime aldım. Nazikçe ona baktım. "Önce bunu içmek isteyebilirsin."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu anlayabiliyordum. "Söz veriyorum, tadı sandığın kadar garip ya da kötü değil," diye gülümsedim. "Ve eminim hoşuna gidecek."

"Luzia," dedi kaşlarını çatıp. "Senin için tehlikeli olur muyum?"

"Hayır," dedim çabucak. "Henüz o kadar güçlü değilsin. Kanı içtikten sonra dönüşüm tamamlanacak. Yavaş yavaş uyku haline gireceksin. Güneş üzerinde ağırlık ve bitkinlik yaratacak. Yarın akşam ne demek istediğimi anlayacaksın."

Başını sallayıp titreyen eliyle bardağı kavradı. Birkaç saniye daha öylece bardağa baktı. "Bir anda yap," dedim. "Düşünme, sadece kafana dik." Gözlerime baktı. Tekrar başını salladı. Nefes aldı. Kaşlarını kaldırdı ve bardağı kafasına dikti. Ağzından çektiğinde dudaklarında kan lekesi vardı. Kan yüzünden kafayı yediğim anlarda ben çok daha kötü görünüyordum. Bardağı alıp onu daha fazla

rahatsız etmemesi için suyun altından geçirip dolabın içine koydum. Çıkmadan önce yıkanabilmesi için suyu açtım.

"Senin için odayı hazırlayacağım, hemen dışarıdayım tamam mı? İhtiyacın olursa seslenmen yeterli."

"Tamam," dedi. Gülümseyerek banyodan dışarıya çıktım ve kendi kendime iyi olacağını tekrarlayıp durdum. İyi olacaktı. İyi olacaktık.

Bir anda, tam karşımda Vaha'yı görünce aniden irkilip hafifçe yerimden sıçradım. Bu onu beklemediğim bir şekilde güldürdü. "Haberin olsun," dedi. "Luxuria asla irkilmezdi." Kaşlarımı çatıp gafımı yakalamasına ters ters baktım. "Ne zaman geldin sen?" diye sordum.

"Bir süredir sizi izliyorum." Gülümsemesi hemen silindi. "Teşekkür ederim, Lu." Ellerini omuzlarıma bastırıp beklemediğim şekilde bana sıkıca sarıldı. Bir an daha da kötü hissettim. En yakın arkadaşımın sevgilisi. İyi bir dost. Bir ağabey. Vaha benim için birden kalabalıklaşmıştı ve bununla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı yeniden.

"O benim en yakın arkadaşım," dedim. "Onun için." Geri çekilip gözlerine baktım. "Her zaman sadece onun için her şeyi yaparım."

"Biliyorum," dedi. "Yine de minnettarım. Sen olmasan üstesinden gelemezdim." Ve bakışlar birden derinleşti. "Bazı şeyler asla değişmiyor. Sen olmasan o zaman da üstesinden gelemezdim."

Aşağıdan kapının açılma sesi gelince ikimizin de dikkati dağıldı ve buna büyük oranda memnun oldum. Bugün yeterince geçmişe saplanmıştım artık yeni güne alışmaya çalışsam iyi olacaktı. Ta ki Sidra'nın önünde iki *muhtemel* vampirin sırtında bir tabutla yukarıya çıktığını görene kadar. Gerçekten bir saniye de olsa normal bir gün olabileceğini düşünüyordum.

"O da ne?" diye mırıldandım refleksle. Adamlar merdivenden hiç zorlanmadan çıktıkları için vampir olduklarını düşünmüştüm, sadece çok dikkatlilerdi. Tabutun bir milimine bile bir şey olmaması gerekliymiş gibi.

"Korkma," diye mırıldandı Sidra gözünü tabuttan ayırmadan. "Reyna için." Uzanıp bir ucundan tutasım geldi. Neden zorlanacaklarını düşündüğümü bilmiyorum. Epey büyük ve epey ağır göründüğü için olabilir. Cidden ama cidden çok komikti. Onları odamın açık kapısından içeriye soktu. Ben Vaha ile peşinden girerken

koca tabutu yatağımın yanına bıraktılar ve ağırlığını temsil eden o gürültüye neden oldular.

"Teşekkürler beyler," diye mırıldandı Sidra. Vampir adamlar hiçbir şey demeden başlarıyla selamlayıp bir saniye olsun yüzümüze bakmadan öylece çıkıp gözden kayboldular. Gözlerimi bir şey söylemesi için Sidra'ya çevirdim ama çenesini parmaklarının arasına almış tabutu seyrediyordu. Bir açıklama yapması gerekmiyor muydu?

"Onu neden Luzia'nın odasına getirdin?" diye soran Vaha oldu.

"Luzia diye biri yok o yüzden odasına da ihtiyacı yok," dedi Sidra imayla. Ona doğru gözlerimi kıstım ama cevap vermedim. Şimdi ben gözlerimi kapağını açmak için yeltendiği koca siyah tabuttan alamıyordum.

Gerçekten Kont Dracula'nın tabutuna benziyordu. Meraklı bakışlarımı anlamış olacak, gülerek kapağını açtı. Ve işte, orada duruyordu. Gerçekten öyleydi. İçi kadife yumuşak bir kumaşla kaplanmıştı. Sandığımdan çok daha derindi. Parmaklarımı ayırıp kaç karış ediyor diye bakasım geldi. Üç karış vardı hatta belki dört karış. Normal, *normal, soru işareti Luzia...* Normal tabutların olması gerektiği kadar boş değildi. Özel tasarım bir yatak gibiydi daha çok.

"Buna gerek var mı?" diye sormuş bulundum. Açık vermek istemiyordum ama bunun neden gerekli olduğuna emin değildim. Ona hala Luxuriacılık oynuyordum.

"Ulu vampir avcımız bu bilgiyi nasıl atlamış?" diye sordu Sidra daha da gülümseyerek. Duvara yaslanmış oldukça rahat görünüyordu. Kendini beğenmişliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Gözlerimi kendini beğenmişliğinden alıp göğsünde dolaştırdım. Yarasına ait bir şeyler arıyordum ama üzerini değiştirmişti ve siyah tişörtünün üzerinde herhangi bir ıslaklık belirtisi yoktu. Bakışlarım gerçekten iyi olup olmadığını anlamak için gözlerine kaydı, neyi aradığımı anlamış gibi kara gözleri yumuşadı.

"İyiyim," dedi. Rahat bir nefes almak istedim ama bunun yerine kollarımı göğsüme bağlayıp "İyi," dedim. "Ben de çok güzelim." Tek kaşımı kaldırdım.

Nasılsın Luxuria?

Çok güzelim, siz nasılsınız Kont?

Tetiklenmiş gibi o da gözlerini kıstı.

"Güneş herkesin sandığından daha rahatsız edici oluyor," diye Vaha konuyu değiştirdi. "Başta istemeyecek muhtemelen ama bunun içinde daha iyi hissedecek." Eğilip tabutun içini sanırım rahat mı(?) diye kontrol etti ve memnun kalarak ya da söyleyecek bir şey bulamamıştı, başını kaldırıp Sidra'ya "Teşekkür ederim," dedi.

"Senin için kılımı kımıldatmam," karşılığını aldı.

"Rhea'nın tabutu bu," dedi Vaha sorgulayıcı bir şekilde. Dudaklarımı birbirine bastırdım. İsim hemen çok uzaklardaki hafızamda karşılığını buldu. *Kız kardeşi.*

"Reyna iyi mi?" diye bana sordu Sidra, benim yanıma doğru yürüyüp. Vaha ile ilgili söylediği şey aklıma geldi. Bana yaptığı için ona kızgındı ve kendine zor hakim oluyordu. Bu öfke de anlayabildiğim diğer onlarcası arasına döndü.

"Zamanla iyi olacak," dedim sadece.

"Herakles öldüğü zaman çok daha iyi olacak," dedi Vaha. Onun sesine de başka bir öfke yansıdı ve onu da anlayabildim. "Bir plan yapmamız lazım."

"Bir plan mı yapmamız lazım?" diye güldü Sidra. "Sen ikimizin fikrini almadan da epey plan yapıyorsun Vaha. Biz sana engel olmayalım." Kendini tutmaya çalışsa da başaramadığı ortadaydı. Her kelimesi zehirli ve iğneleyici geliyordu kulağa.

"Ben kız kardeşimi korudum," dedi Vaha ona istinaden benzer bir diklenmeyle. "Özellikle de senden. Bir daha senin elinde ölüp gitmesinden. Sesini kes o yüzden." Geri adım atacak gibi görünmüyordu ve dahası pişman gibi de görünmüyordu. Ve bu konuda onu suçlayıp suçlamadığım hala boşluktaydı. O kadar çok şey oluyordu ki konu yine benden sapmıştı ve hesap bile soramamıştım.

"Kardeşini çok düşündüğün için mi bir anda hayatını alt üst ettin lan!" Sidra öne doğru hamle yapacak gibi oldu ama yerinde kaldı. Daha çok küçümseyici bir şekilde başını salladı. Ki bütün bu resital beni saracak gibiydi çünkü yanlış anlamadıysam Sidra Dekatlon, Sevgili Bay Sidra tam da şu an beni savunuyor gibiydi.

"Reyna için!" diye bağırdı Vaha. Biri onurunu zedelemiş gibi alıngan ve kabul etmez bir tavırla. "Reyna için yaptığımı biliyorsun." Hararetlenmiş olmalı ya da sadece hareket etme ihtiyacı hissediyordu, ceketini hışımla çıkarıp yatağımın üzerine savurdu.

"Kız kardeşin," dedi Sidra altını çizmek ister gibi. "Kız kardeşler sevgiliden önce gelir. Bir saniye durup bir kere olsun sadece onu düşünseydin. Ama ne zaman düşündün ki. Daha önce de yaptığın tek şey onun arkasına saklanmaktı. Yine onun senin pisliğini temizlemesini istiyorsun. Yine onun seni kollamasını istiyorsun." Kaşlarını çatıp elini boşlukta savurdu.

"Kız kardeşlerden sevgiliden önce gelir..." diye tekrar etti Vaha başını sallaya sallaya. "O yüzden mi kardeşini öldüren sevgilinin yanında duruyorsun?" Gözleri irice açılmıştı, damarları belirginleşmişti ve hiddetten göğsü inip kalkıyordu. Ama hepsi bir saniye içinde sona erdi. Bir saniye içinde ne söylediğini fark etti. Ve bir saniye içinde göz ucuyla bana ve hemen yanımda duran Sidra'ya baktı.

Mutlak bir sessizlik oldu. Kimsenin gözlerine bakamadım. İşte şimdi o ben değildim demek isterdim... Ama konuşabileceğimi sanmıyordum. Sidra bütün varlığıyla neredeyse hemen yanımda duruyordu ve nasıl gerildiğini hissedebiliyordum. Ama kımıldamadı. Tek kelime etmedi. Ben de kımıldamadım. Bunu söylediğine inanamayarak Vaha'ya baktım. Gözlerini kapatmış, çenesi gerilmişti.

"Bu söylediğin çok çirkin bir şeydi bebeğim," dedi arkamızdan bir ses. Bir tepki verip dönmeyi başardım. Reyna kapı eşiğine yaslanmış mutsuz bir şekilde bize bakıyordu. Ne kadarını duyduğuna emin değildim ama bu gerilimi bozduğu için minnettardım.

"Reyna," dedi Vaha ona doğru birkaç adım atıp.

"Daha iyi misin?" diye sordum tamamen ona dönüp. Kıyafetler tahmin ettiğim gibi üzerine olmuştu. Çamurdan arınan cildi daha iyi ve sağlıklı görünüyordu. Üzerinde bir yorgunluk vardı ama sanırım olağandı.

"İyiyim," dedi pervasız bir şekilde. "İkinize de çok teşekkür ederim. Bu yaptığın çok nazik bir davranış Sidra ama o şeyin içine gireceğimi sanmıyorum." Gülümsemeye çalıştı. Birbirine bastırdığı dudakları hafif renksizdi ve bu detay bir an nefes almak istememe neden oldu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme," dedi Sidra. Reyna ona biraz daha gülümsedi. Odadan ilk çıkan o oldu. Yanından geçerken Reyna gülümseyip başını salladı. Sidra'nın merdivendeki ayak seslerini duydum. Ensemden bir ağrı girmişti sanki.

"Sen de git," dedi Reyna. "Dinlen biraz, bütün gece ayaktaydın. Ben iyiyim."

"Hayır," dedim. "Yanında kalabilirim."

"Gerek yok," diye güvence verdi. "Biraz yalnız konuşalım biz."

"Aşağıdayım o halde, neye ihtiyacın olursa."

Tekrar gülümseyip başını salladı. Ben çıkarken o içeriye girdi. Kapıyı ikisinin üstüne kapattı. Orada durup ne söyleyeceğini dinlemeyi düşündüm ama vazgeçip devam ettim. Merdivenlerden inerken onun da yeniden çıktığını gördüm. Basamakları indim. Merdivenlerin ortasında karşı karşıya geldik. İki basamak yukarıdaydım ama yine de neredeyse göz göze geldik. Gerilim bütün bedenimi hızlıca ele geçirdi. Ona bu kadar yakın olmak canımı sıkıyordu. Şimdi üstüne bir de suçlu hissediyordum. Bir an önce kaçabilmek için sağa doğru bir hamle yaptım ama o da benimle birlikte hareket etti. Sola yeltendiğimde aynısını yapıp yeniden önümü kesti. Üç kez daha aynısını yaptı. Ben sağa gittiğimde oraya kaydı. Sola gittiğimde oraya kaydı. Onu kandırmak için diğer tarafa yeltendiğimde güldü ve numaramı yemedi.

"İzin ver de geçeyim," diye pes ettim sonunda.

"Nereye gidiyorsun?"

"Mutfağa. Sen nereye gidiyorsun?"

"Yatağa, eşlik etmek ister misin? Mutfakta ne yapacaksın?"

"Bileklerimi keseceğim."

"Elinde bir kesik var zaten."

Kayıt havluyu bastırdığım avucum bir anda acımaya başladı ama belli etmedim.

"Çekil de başladığım işi bitireyim," dedim.

"Gel benimle." Bileğimden tutup beni döndürerek yukarıya çıkmaya başladı. Elimi kurtarmaya çalışmak yerine dediğini yapıp onunla birlikte yukarıya çıktım. Odasının kapısını açtı, önden geçmem için kenarda bekledi. İçeriye girdim. Peşimden kapıyı kapattı.

Odası düşündüğümden daha düzenliydi. Hatta çok düzenliydi. Gözlerim etrafta dolaştı ama en ufak bir dağınıklığa rastlamadım. Etrafta kıyafetlerin falan olacağını mı düşünüyordum emin değildim, belki kadehler, boş kan şişeleri... Ama hiçbiri yoktu. Yeniden kolumdan tutup yatağına oturmama neden oldu. Boş gözlerle ona baktım ama odanın içinde hareket etmeye başlamıştı bile. Aradığı neyse bulamadı. Kapıyı açık bırakarak dışarıya çıktı, sanırım banyoya gitti, geri döndüğünde elinde acil ilkyardım kutusu vardı. İtiraz etmek yerine

işini kolaylaştırmak için kağıt havluyu çekip yapışan peçeteleri komodinin üzerindeki tablanın içine bıraktım.

"Ne büyük ziyan," dedi elimi avucunun içine alıp önümde diz çöktüğünde. Kenarda kuruyan kan lekelerini dikkatlice temizlemeye koyuldu.

"Elimi yalamayacaksın değil mi?"

"Bu seferlik kendimi tutacağım," diye söz verdi yarım yamalak gülerek. Yüzüme bakmadığından minicik gülümsemek için kendime izin verdim. O kadar şeyin üzerine bu kadar yakınında olmak yine de normal geliyordu. Ve o kadar viski içmeseydim muhtemelen kalbimi de hızla attırırdı. Onunla mesafemi korumaya dikkat etmeliydim ama şimdilik tadını çıkarmamda bir yanlış yoktu diye düşünüyordum.

Yarayı dikkatlice temizledi, ilaç sürdü ve nazikçe bir bandaj yapıştırdı. Bandajı yapıştırırken hafifçe kaşlarını çatıp dudaklarını araladı. Aklından neler geçtiğini kestirmek benim için imkansızdı. Ve Luxuria ile en büyük farkımızın bu olduğunu o an anladım. Luxuria onun aklından geçenleri okuyordu, açık bir kitap gibi kolayca okuyordu. Ama ben bunu asla yapamazdım. Çünkü ona karşı hissettiğim şeyler akıl alır gibi değildi. Bulutlar gibiydi, pamuk şeker falan gibiydi. Karanlık ya da kötücül değildi ki.

"Luxuria'nın onlarca vampir tanıdığı vardı," dedi. "Birçoğu ile çok yakındı. Dostum dediği bir sürü ölümsüz vardı." İşi bittiğinde dışarıya çıkardığı malzemeleri yeniden kutuya koymaya devam etti. Çok rahat görünüyordu. Biraz önce içeride yaşanan o korkutucu an hiç yaşanmamış gibiydi. Bir yaşam önce yaşanan o felaketlerin hiçbiri yaşanmamış gibi.

"Bunları bildiğimi biliyorsun," dedim sessizce.

Başını kaldırıp karanlık gözlerini benim kim bilir ne halde olan gözlerime dikti. "Hiçbirine," dedi. "Hiçbir zaman, bir damla kanını bile vermedi."

Kaşlarımı çattım.

Ama ben Reyna'ya gözümü kırpmadan verdim. Daha önce ona da verdiğim gibi. Ve muhtemelen yolda kana ihtiyacı olan bir vampir görsem vermeyi düşünür sonra saf mısın kızım sen diye söylenip yine de aklım kalarak devam ederdim.

"Yaramı temizlediğin için teşekkür ederim Kont," dedim. "Karşılık olarak benim de sizin yaranızı temizlememe izin verin."

"Hayhay." Yatağın etrafından dolaştı, diğer tarafa uzandı, elini belime sarıp beni kendisine çekti. Sırtımı göğsüne yasladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum öylece durup. Şaşırmıştım, çok şaşırmıştım. Ve daha bir sürü şey daha. Çoğunlukla hapı yutmuş gibi aklımı kaçırmıştım. Daha doğrusu aklım yerinden çıkmıştı. Ne yapmıştı o?

"Yaramı temizlemene izin veriyorum," diye fısıldadı.

"Göğsündeki yaradan bahsediyorum." Eh, güzel. En azından hala konuşabiliyorum. Fabrika ayarlarına geri dönmeye mi başladım, elim ayağım dilim her şeyim birbirine dolanıyordu.

"Ölümcül olan o değil."

"Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim."

"Off!"

"Merak ediyorsun," diye mırıldandı hoşuna gittiğini gizlemeden. Keyifle ve yumuşak bir şekilde.

"İyiliğini karşılıksız bırakmak istemiyorum sadece."

"Merak ediyorsun, Luzia." Kelimeyi dudaklarının arasında öyle bir yuvarladı ki kuşağımın dibinde olduğu için içim kamaştı ve bütün bedenimde korkunç bir elektrik akımına neden oldu.

"Hiçte bile."

"Tamam, bakabilirsin." Geriye doğru çekildiğini üzerimden kalkan ve ne çabuk yadırgadığım ağırlığından anlayabilmiştim. Sessizce güldü.

Yatakta kendi etrafımda biraz zorlanarak ona bakabileceğim şekilde döndüm. Kolunu yeniden üzerime attı ve gözlerini kapattı. Hafifçe geri çekilip tişörtünü sıyırdım. Bıyık altından güldü ama gözleri kapalıydı. Dikkatimi göğsüne verdim. Mermer gibi pürüzsüz oluşuna değil, öyle değildi. Yara ilk gördüğüm hali gibi olmasa da iyileşmemişti. Ağaç dalları gibi çürük renginde sol göğsünde uzanıyordu. Parmaklarımı üzerine dokundurdum, hafif çıkıntılı bir dokusu vardı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim. Luxuria'nın da böyle bir şey gördüğünü zannetmiyorum. Herhangi birinin böyle bir şey gördüğünü sanmıyorum. Gerçekten kötüydü. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kızgın olanın ben olmam gerekiyordu. Onların benim

etrafımda dönmesi, benimle ilgilenmesi gerekiyordu. Ama sabahtan beri hepsini hoş tutmaya çalışıp pışpışlayan bendim. Aferin Luzi.

"Modern dünya alaşımları," diye açıkladı.

"İyi olacak mı?"

"Umurunda mı?"

"Cevap ver," dedim biraz ters şekilde.

"Burada kalacak mısın?"

"Ben zaten bu malikanede kalıyorum ihtiyar, yine mi unutkanlığın tuttu."

"Yanımda kalacak mısın?"

"Cevap ver," diye tekrar ettim.

"Bilmiyorum," dedi. "Umurumda değil." Gözlerini açtı ve gözlerinde gerçekten umurunda olmadığını görmeme izin verdi. Tişörtünü indirdi. Hafifçe kımıldayarak hareket etti. Beni daha çok kendisine çekip diğer kolunu da başımın altından geçirdi.

"Sidra..." diye mırıldandım ellerimi göğsünde birleştirerek.

"Yorgunum," dedi. "Çok yorgunum. Biraz dinlenmek istiyorum." Yeniden gözlerini kapattı.

"Çok öfkeliydin," dedim. "Asırlardır dinmeyen bir şekilde öfkeliydin. Vaha haklı. Ben yine de sebebi ne olursa olsun senin değer verdiğin herkesin ölümüne neden oldum. Bu da mı umurunda değil."

O zaman Luxuria olayım, yine nefret et benden. Çünkü ben edemiyorum. Belli ki.

"Bana değil," dedi. "Bize ihanet ettiğin için öfkeliydim. Biz birbirimize defalarca ihanet ettik. Birbirimize hiç güvenmedik. Ama *bize* hep güvendik. Biz söz konusu olduğunda hiç tereddüt etmedik. İkimiz de birbirimizi öldürmek için orada olduğumuzu biliyorduk ama öldürmedik. Yaraladık ama hiç öldürmemiştik. Öfkem soğumadı çünkü bize ihanet ettiğini düşündüm. O tanıdığım en iyi savaşçıydı bu yüzden iradesinin üstesinden geleceğine inandım. Bizim için savaşacağını ve kazanacağını biliyordum. O haberi aldığımda düşündüğüm ilk şey buydu. Bizim için savaşmadığı. Bize ihanet ettiğiydi. Ama aslında yine bizim için kaybetmeyi seçmiş, belki de hepsi aynı anda bitsin istemiş. Eminim sen daha iyi biliyorsundur." Olup bitmiş bir şey hakkında konuşur gibiydi. Mesele kapanmış gibi. Buraya ilk geldiğinden beri, karşıma dikilip ilk sözlerini söylediği günden, bana yeniden ihanet edecek misin dediği günden beri sesinde olan kinden

geriye bir şey kalmamış gibi konuşuyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Hikayenin sonu kimse için iyi bitmemiş yine de." İşte hepimizin kaçamayacağı tek şey bu.

"Şş," dedi artık sessiz olmam için. "Daha önce de söylemiştim; hikayemiz henüz bitmedi."

İşte şimdi, noktalı virgülü düşün.

|Bölüm sonu!

Umarım sevmişsinizdir...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere... umarım o artık Luzia'nın Ağacı bölümü olur..... ahahhaha

He bu arada CDKV artık benim kişisel meselem haline gelmiştir. Biraz araya kaynadı bunca zaman ama halledeceğim...

Öpücükler!

Instagram: ngkabal
Twitter: ngkabal
#canavarındakalbivarmış
♀⚰

27. BÖLÜM: LUZIA'NIN AĞACI

Herkese merhabalar ve keyifli okumalar diliyorum...

Yıldızımızı parlatmayı unutmayalım lütfen^^

NP: Grouper, Poison Tree *(aşırı sevdiğim bir şarkıdır, Luzi'me vereyim dedim...)*

**

Yüzüne bakıyordum ve ne görmek istediğimi anlamaya çalışıyordum. Alnına düşen siyah perçemleri, uzun ve dalgalı kirpikleri, sivri bir şekilde uzanan çenesine dokunmak istedim ama cesaret edemedim. Dudakları arzuladığı tek şey olan kan kırmızı renginde, solgun teninin üzerindeki canlı tek şey gibi parlıyordu. Uyurken daha genç ve sakin görünüyordu. Bana yaptığı hiçbir şeyi yapmamış gibi.

Hiç kalp kırmazmış gibi.

Üzerime attığı kolunu dikkatlice kaldırıp yanına bıraktım. Hafifçe kıpırdansa da gözlerini açmadı. Çok ama çok yavaş bir şekilde yataktan doğruldum. Karyola bıraktığım boşlukla hareket etti ama bu da onu uyandırmadı. Nefesimi tutarak parmak uçlarımda yürüdüm. Kapıyı dişlerimi sıkarak yine dikkatli bir şekilde açıp dışarıya çıktım ve ardımdan kapatana kadar nefesimi bırakmadım.

Şükürler olsun. Derin bir nefes alıp hemen yan taraftaki Reyna'nın kaldığı odanın kapısına doğru yaklaştım. Hava çoktan kararmıştı ama saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Kapının üzerindeki not kaşlarımı çatmama neden oldu. Kağıdı alıp pencereye yanaştım ve gelen az ışığın altında okumaya koyuldum.

Reyna'yı götürüyorum, her şey için teşekkürler.

Kaşlarımı kaldırıp rahatlayarak nefes verdim. Ne için rahatladığımdan bile emin değildim. En azından kendimle baş başa kalabildiğim içindi belki de. Onunla gittiğine göre Reyna'nın iyi olduğunu umuyordum. Bir süre zor geçecekti ama sonunda alışacaktı. İyimser tarafım buna inanmak istiyordu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek odamın kapısını açtım. Işığı yaktım, içeriye ilk bakışım bana burada kimsenin kalmadığını gösteriyordu. Yatak bıraktığım haliyle duruyordu ve o korkunç tabutun kapağı hala açıktı. Anlaşılan onlar için de uzun bir sabah olmuştu. Konuşmaları gereken ne çok şey olduğunu düşününce uyumamalarını anlayabiliyordum. Ben de bir süredir uyumakta zorluk çekiyordum. Tıpkı daha önceki yaşamımda olduğu gibi. Daha önceden olduğu gibi. Ve şimdi birde yavaş yavaş yoksunluk çekmeye başlıyordum. Sidra'nın kanının daha etkili olacağını düşünmüştüm ama o gün ağır bir şekilde yaralandığını hem de gümüşle yaralandığını hatırlayınca kanının etkisinin bu kadar kısa sürmesine şaşırmamalıydı.

Bir derdimiz daha var Luzia. Hiç yokmuş gibi bir derdimiz daha var.

Masanın başına oturup bir süredir başına geçmediğim defterimi açtım ve biraz olsun rahatlayabilme ümidiyle içimi dökmeye başladım. Belki de içimi dökecek başka hiçbir şeye sahip olmadığımdandır.

Sevgili Luxuria,

Ne kadar inkar etsem de seni bu kadar iyi tanıyor olmak bana farklı bir yaşamda daha hayatta olduğum gerçeğini kabul ettirmeye başlıyor. Komik tarafı ise bunu Sidra ile yani Kont ile sarılıp uyumadan önce kabul etmek istememedi. Sanırım tek başıma olmayı istemiştim. Sadece ben olabilmek istemiştim. Tüm o acıları yaşayan kadın olmak istememiştim. Çünkü şimdi, burada düşünüyorum ve senin verdiğin mücadeleyi veremeyeceğimi anlıyorum. Çünkü şimdi burada düşünüyor ve onu senin kadar çok sevecek miyim diye merak ediyorum. İçimde yeni duymaya başladığım bir ses bana karşı çıkıyor ve onu sevmeyi hiç bırakmadığımı söylüyor. Bu çarpık, tıpkı bir çıldırış gibi hissettiren aşkı çok uzun zamandır içimde yaşadığımı hissediyorum. Bu onu ilk gördüğüm andan beri neden böylesine kapıldığımı açıklıyor. İlk günler bunun çok mantıksız olduğunu düşünüp duruyordum. Sadece bana baktığı için kalbim deli gibi çarpıyordu ve bu dünyadaki en mantıksız şeydi. Şimdi ise kalbimin onu gördüğü zaman çarpması dünyadaki sadece en mantıklı şey değil, bu aynı zamanda dünyadaki en haklı şey.

Bazen defterimi karıştırır günler, haftalar, aylar hatta yıllar önce yazdığım şeylere göz atarım. Zaman geçince o yazılanların hiçbiri bana ait değilmiş gibi görünürdü gözüme. Yaşarken çok mutlu olduğum anlar okurken ne kadar da anlamsızlaşıyordu. Başka bir yaşamımla

tanışmak da şimdi böyle hissettiriyor. Bir hikayenin devamı gibi. Yıllar sonra devamı gelen bir öykü bu. Aynı karakter ve aynı yerde geçiyor ama zaman ona can veren kalemi değiştirmiş.

Kalem değişince kader de değişiyor. Şimdi her şeyin sonunda noktalı virgül var. Hep *aslında,* diye devam ediyor öykü. Aslında o böyle bir kızdı. Aslında onu sandığından daha çok seviyordu. Aslında bütün bunları yapmak istememişti. Aslında Luxuria da Luzia'nın istediklerini istiyordu. İstemese o kadar çok okur muydu?

Şimdi mutlu hissediyorum, bir zamanlar çok arzu ettiğim kitapların arasında yaşayabildiğim için. Ne çok hayat yaşamak istemiştin, istemiştik o kitapları okurken.

İki hayat yaşadık biz ve bir adamı sevdik her defasında.

Şimdi bu masanın başında düşünüyorum; bu bir şans mı yoksa bir hata mı ders almam gereken? Bu yarım kalan bir hikayenin tamamlanma fırsatı mı yoksa sonu kötü biteceğini bildiğim bir kaderden kaçma şansım mı? Çünkü bana dediler ki insan ders çıkarana kadar aynı hataları tekrar eder durur. Ta ki bir gün etmeyene kadar.

Şimdi kırık kalbimle bu masanın önünde oturuyor ve benden özür dilemesini istiyorum. Bizden özür dilemesini istiyorum. Çünkü iki yaşam boyunca yaptığı hiçbir şey, o hançer bile kalbimi inanmadığını gördüğüm zamanki kadar kırmadı. Çünkü ilk defa yan yana uyuduğumuzda bana bize ihanet etmekle şeyler anlattı. Ve asıl ihanet edenin kendisi olduğundan bir haberdi.

Defteri kapatıp kirpiğime takılan yaşı sildim. Uykum yoktu ve müze de kapalı olduğu için ne yapacağımı bilmiyordum. Bir şeylerle oyalanabilmek adına temizlik yapmaya karar verdim. Masamın üzerindekileri toplayıp yatağın üzerine bıraktım. Banyodan temizlik malzemelerini aldım ve her yeri silmeye koyuldum. Masayla işim bitince bütün malzemelerimi de tozunu alarak geri yerleştirdim. Çekmecede rastgele atılmış çöpleri ayıkladım. Yatağın çarşaflarını ve kılıfları yenileriyle değiştirdim. Kıyafet dolabımdaki her şeyi yere yığıp teker teker hepsini düzenledim. Odayı her köşesine kadar süpürdüm ve canım çıkana kadar sildim.

Saat gece yarısını geçmişti ve başım dönmeye başlamıştı. Temizlik malzemelerini kaldırıp banyoya girdim. Sıcak duşun altında başım dönmeye başlayınca çok uzun tutmadan çıkıp bir havluya sarındım.

Yeniden odamın kapısını açtığımda yatağın üzerinde gördüğüm şey bir süre olduğum yerde kalmama neden oldu.

Güzel bir paketin içinde sarı laleler duruyordu.

"Ama mesela diyelim ki bana çiçek aldın ve çiçekler de sarı ve ben sana dedim ki ben sarı çiçeklerden hiç hoşlanmam..."

"Öncelikle sana neden çiçek alıyorum ve sen neden çiçeklerden hoşlanmıyorsun?"

"Bilmem belki yaptıkların için özür dilemek istersin."

"Sana hiçbir şey yapmadım henüz."

"Hah!" dedim alay ederek kendimi gülmeye zorladım. "Kalbime sapladığın hançer-"

"Onun sen olmadığını iddia ediyorsun."

"O hançer yüzünden şimdiki hayatıma taşınan korkunç bir ağrı."

"Daha iyi bir doktor bulmalısın."

"Beni kandırmak için tinder hesabı oluşturmuşsun!"

"İsteyen herkes tinder hesabı oluşturabilir ve sonuçta sen istediğin bir eşleşme gerçekleşti."

"Kelimeleri iyi kullanıyor olman kabalığını ve yalanlarını aklayamaz."

"Aslında aklayabilir ama konumuza dönecek olursak neden sarı çiçeklerden hoşlanmıyorsun?"

"Hoşlanıyorum ama sen aldığın için hoşlanmadığımı söyleyeceğim, bu da yalan oluyor mu?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Aradan çok uzun zaman geçmiş gibi gelmişti. Yalan söylememem için benimle anlaşma yaptığı zaman aramızda geçen ve aslında hiçbir anlamı olmayan o konuşma. O konuşmadan daha da anlamsız olan, rastgele söylenmiş bir çiçek demeti. Bir çiçek rengi.

Belki de fazla anlam yüklüyordum.

Belki de çiçekler ondan bile değildi.

Belki de her şey rastgeleydi.

Yine de kapıyı arkamdan kapatıp çiçekleri elime aldım ve içgüdüsel şekilde burnuma götürdüm. Hoştu. Çok hoştu... Ama üzerinde hiçbir şey yoktu. Bir kart, bir not, herhangi bir işaret... Hiçbiri yoktu.

Ondan başka kim malikaneye girip benim odama sessizce, tıpkı bir hayalet gibi bu çiçekleri bırakabilirdi ki...

Ne yapmaya çalışıyor?

Çiçekleri yatağın üzerine bırakıp üzerimi giyinmeye koyuldum. Tekrar gözlerim kararınca elime gelen ilk kot şortu ve tişörtü üzerime üstün körü geçirdim. Havluyu iyice saçlarıma sarıp mutfağa gitmek üzere odadan çıktım. Artık bir şeyler yemek zorundaydım, saat çok geç olmuştu ama açlıktan bayılmak istemezdim. Ki artık Mera olmadığı ve Reyna'da bir süre kendisinden başka bir şeyle ilgilenmeyeceği için öylece bir yerde düşme riskini almak istemezdim. Hele ki o kont bozuntusuna muhtaç kalmayı kesinlikle istemezdim.

Mutfağa indiğimde onu da orada görmek çok da şaşırtıcı değildi. Neticede bu saatler onun saatleriydi. Bu saatler benim malikanede dolaşmamın yasak olduğu saatlerdi. Bir keresinde sırf bu yüzden beni kapının önünde bile bekletmişti.

"Uyku tutmadı mı?" diye sordu. Hala o cam kaseden o sorbeyi yiyordu. Bunu neden yaptığını hiç anlamamıştım.

Tuhaf davranmamaya karar verip buzdolabına gittim, kapağını açıp ne yiyeceğimi düşünmeye koyulurken "İşlerimi hallettim, yemek yedikten sonra uyuyacağım," diye yanıtladım. Onun yüzünden uykusuzluk çektiğimi düşünmesini istemezdim.

"Kollarımın arasından acil temizlik yapmak için mi hayalet gibi çıkıp gittin?" Kaşığı bir süre ağzında tutarken gülümsediğini duyabiliyordum. Belli ki sandığım kadar sessiz hareket edememiştim ya da belli ki uyuduğunu sandığımda aslında uyumuyordu.

"Hayır, kollarının arası bir hayli rahatsız olduğu için."

Makarna yapmaya karar verip buzdolabını kapattım. Kuru gıdaları tutuğum alt taraftaki büyük çekmeceyi açıp bir paket makarna çıkardım. Eskiden bunların hepsi daha düzenli bir şekilde cam kavanozlarda olurdu. Ama hayatıma girdiği gün bütün düzenimi altüst etmişti.

"Uyurken oldukça rahat görünüyordun," diye konuşmaya devam etti. Bir süreliğine içim geçmiş olabilirdi... Ama o sürede onun da uyuyor olması gerekiyordu...

"Kalp atışlarımdan sonra nefesimi dinlemeye mi başladın?" diye mırıldandım. Tencereye biraz su koyup büyük ocağı çalıştırdım. Oyalanmak için yanına salata yapmaya karar verdim yoksa ona dönmek ve yüzüne bakmak zorunda kalacaktım ki bunu yapmasam iyi olurdu. Yüzüne bakarken o kadar kolay yalan söyleyemiyordum.

"Evet," dedi. "Bu benim yeni favori eğlence anlayışım oldu." Metal kaşığın dişlerinin arasında oynaşması bir an omuzlarımı hareket ettirme isteğine yol açtı. Şu kahrolası şeyi neden bitirememişti ki!

"Tabii," dedim yeniden buzdolabını açıp salata malzemelerini tezgahın üzerine çıkarırken. "Uzun, çok uzun bir süre ölü olduğum için yeniden nefesimi duymak senin için yeni bir eğlence anlayışı doğurmuştur."

"Ah," dedi. Tekrar metalik ses. "Bu neredeyse acıttı."

"Acıtmak istersem acıtırım, Kont." Kesme tahtasının üzerinde bir şeyleri doğramak ona olan ve sürekli dürtüp durduğu öfkemi dizginlememe yardımcı oluyordu en azından.

"Ona ne şüphe?" Buzların kırılma sesi kulağıma kadar geldi. Gerçekten o kadar lezzetli mi diye sorgulamaya başlayacaktım.

"Neden o saatler arasında burada dolaşmama izin vermiyordun?" diye sordum doğradığım malzemeleri büyük bir kaseye aktarırken.

"Anlamadın mı?" Ses tonu ciddi gibi görünüyordu ama ona sırtım dönük olduğu için yüzünde ne olduğunu bilmiyordum.

"Kafanın çalışma şekli büyük bir bilinmezlik," diye mırıldandım.

"Başka bir hayatta iyileştiğini görmek istedim," dedi bıçağı sıkıca tutmama neden olacak sesiyle. Ve biraz derinleşti. Neredeyse içli bir şekilde devam etti. "Uyuduğunu bilmek istedim. Korkmadığını. Aklını yitirmediğini. Bu duvarların nihayet senin için güvenli olduğunu."

Yavaş yavaş ağzımdan nefes alıp vermeye başladım.

"Şimdi yeniden ben mi oldum, Luzia... Luxuria..."

"Senin sen olduğunu biliyorum." Ne zaman ayaklandığını, ne zaman tam arkama yanaştığını anlamamıştım bile. Sadece bir anda ensemdeki buz gibi soluğunu hissetmiştim. Tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Bir daha bunu yitirmeni istemiyorum. Bir kez daha o ateşin nasıl ağır ağır söndüğünü izlemek istemiyorum." Şu an hissettiğim tek ateş ensemden omurgamdan aşağı doğru süzülen buz gibi soluğuydu. Soğuk yanmasıyla ilgili bir şeyler okumuştum.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" Af dilemek gibi, özür dilemek gibi, bağışlanmayı istemek gibi. Çünkü sadece istersen seni bağışlayabileceğimi biliyorum. Çünkü bağışlanmak istemeni istiyorum.

"Üzgünüm," dedi. Ve bir umut çiçeği filizlendi içimde. "Seni kurtaramadığım için," dedi ve çiçeğin yaprakları kendine doğru kapandı. "İki yaşamında da."

"Başka?" diye sordum zorlukla.

"O hançer..." Duraksadı. "İsteseydin bana engel olabilirdin, engel olabileceğini biliyorum, sen de biliyorsun. Ama istemedin. Çünkü başka bir yolu olmadığını sen de biliyordun."

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru hızla döndüm. Elimdeki bıçak da benimle birlikte ama refleksle ona doğru dönmüştü. Bıçağın hemen ucundaydı. "Beni öldürmekten başka bir yol bulamadın," dedim gülümseyerek. "Peki ölümsüz yapmayı hiç düşünmedin mi?"

Simsiyah gözleri benimkilere kilitlendi. Bir saniye sonra ona doğrulttuğum bıçağı dikizledi ve başını hafifçe sabır dilenir gibi yana eğdi. Bıçağı elimden alıp dudaklarını birbirine bastırarak tezgahın üzerine fırlattı. Üzerime doğru eğilip, kollarını iki yanımdan tezgaha yasladı. Şimdi sinirli görünüyordu. Söylediğim bir şey onu rahatsız etmişti.

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordu hiddetli ama kısık sesle. Gözleri hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Tüm olanların suçlusu ben miyim? Gerçekten ben hiç acı çekmedim mi Luxuria?"

İşte yeniden; Luxuria.

"Yine de hayattaydın değil mi?" Yorgun bir şekilde güldüm.

"Ben çok uzun zamandır hayatta değilim." Kelimeleri sanki anlamam için her defasında vurgulayarak dile getirdi. Bacakları dizlerime dokunduğunda sırtımdaki kasların gerildiğini hissettim. Ruhum ne kadar kaçınmak istiyorsa bedenim ona doğru çekiliyordu.

"Bu sorumun cevabı değil!"

"Seni ölümsüz yapsaydım eğer bu laneti bozmazdı. Sana daha sınırsız bir güç vermiş olurdum ve daha azılı bir ölümsüz katile dönüşürdün. Kana susamış bir ölümsüz avcısı. Bu zehrin neler yaptığını biliyorsun, iki yaşamında da bunun tadına baktın. İçindeki her arzuyu daha şiddetli hale getirir. Senin içinde bir lanet vardı. Bir lanete ölümsüzlük vermek bir seçenek değildir." Doğrulup geriye çekildi ama dik bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Bir anlığına kabul etmem gerekirse bunu düşünmemiştim.

Fokurdamaya başlayan suya döndüm ve tencereye makarna paketini boşalttım. Verecek uygun bir cevap arıyordum ama bulamadım. "Ben senin tanıdığın herkesi öldürdüm ve sen de karşılığında beni öldürdün. Belki de adil görünüyordur. Belki de gerçekten hak etmişimdir." Aynı anda yaşadığım bu duygu karmaşası bağımlılığımı daha da zorluyordu.

Yoksunluk krizim onunla bu tür tartışmalara girdiğimde histerik bir hal alıyordu. Ama benim sağduyuma ve mantığıma ihtiyacım vardı çünkü kahretsin ki biraz bile mantıklı davranmadığımın bilincindeydim.

"Hak etmedin," dedi hızlıca. "Hak etmedik. Ama yaşandı ve engel olamadık."

"Evet," dedim. "Yaşandı ve engel olamadık."

"Bunu istediğin kadar tartışabiliriz," dedi. "Ya da geride bırakıp önümüze bakabiliriz."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Daha fazla bunu tartışmak istemiyorum."

"Buna memnun oldum çünkü bunu ben de istemiyorum."

"Ama şunu anlamalısın ki, senin tüm bunları sindirmek için daha fazla zamanın vardı." İnanamıyor gibi güldüm. "Tüm ömrün boyunca şahit olduğun şeyleri muhtemelen ben hayal dahi edemem. Savaşlar, ölümler, kaç yüzyıl... Benim böyle bir şansım yok Sidra, ben bunları yeni öğrendim ve şimdi hepsiyle baş etmem gerekiyor. O yüzden üzerime gelme. Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum." Ellerimi şakaklarıma bastırdım, makarnaların kaynama sesi kulaklarımda rahatsız edici bir hal almaya devam etti. Biraz sonra ya ellerim uyuşacak ya da soğuk soğuk terlemeye başlayacaktım.

"Ne yapıyorsan onu yapmaya devam edeceksin Luzia."

Yani; Luzia ol.

"Kapsama alanı dışında," diye yapay bir şekilde güldüm. "Ve aptal çiçeklerin bir şeyi değiştirmez." Dilimin ucundaki bakla nihayet çıkmıştı. Ben de ne zaman konuyu sarı lalelere getireceğimizi merak ediyordum.

Derin ve bıkkın bir şekilde iç çekti.

"Vampirlerden uzak dur tamam mı?" dedi uyarıcı bir şekilde. "Onlarla savaşma, onları tetikleme ve en önemlisi onları öldürme." Parmakları hafifçe yanaklarımı sıktı. Küçük bir çocuk gibi dudağımı sarkıtmamak için onları ısırdım.

"Lanetin tekrar edeceğini mi düşünüyorsun?" Bu tamamıyla ödümü koparmıştı çünkü bunu bir kez daha yaşayamazdım. Bunu bir kez daha kaldıramazdım. Ben. Ben yapamazdım.

"Bilmiyorum," derken samimi ve düşüncelere dalmış görünüyordu. "Ama bunu riske atmayacağım."

"Burada vampirleri öldürmek için bir nedenim yok," dedim ikimize de cevaben. "Benden uzak durdukları sürece onlara bir şey yapmam." Ve tek dileğim benden uzak durmaları.

"Hayır," dedi daha sertçe çıkışarak. "Onlara ne halt olduğu umurumda değil. Kahrolası birini öldürmek istiyorsan bana söyle ben öldürürüm. Sen hiçbirine hiçbir şey yapmayacaksın."

Bakışları o kadar deliciydi ki geri çekilmem gerektiğini hissettim.

"İyi," dedim biraz daha gülümseyerek. "Neden bir hançer kapıp kalbine saplamıyorsun?" Tatlı tatlı gülümsedim. Yeniden tencereye döndüm ve makarnaların yeterince haşlandığına karar verip ocağı kapattım.

Sessiz kaldığını görünce gülümsemem büyüdü. Etrafı toparlayıp ihtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra, kocaman bir makarna tabağıyla masaya oturdum. Hala orada durması hiç garip değilmiş gibi cep telefonumu çıkardım ve son haberleri öğrenmek için canlı yayınlardan birini açıp yemeğimi yemeye koyuldum. Bir süredir yaşadığımız dünyada neler olduğunu bilmiyordum. Kendi dünyamda o kadar köşeye sıkışmıştım ki dışarıda neler döndüğünden bir haberdim.

"Sokağa çıkma yasağı devam ediyor," dedim makarnamı yerken. "Bunun sonu nereye varacak?" Henüz tüm dünyaya tam anlamıyla yayılmasa da resmi olarak insanlar ve vampirler arasında bir kargaşa yaşanıyordu. Ki en büyük kargaşa bu malikanenin içinde bir vampir ve bir insan arasında yaşanıyordu.

"Sanırım bir tarafın pes etmesi gerekiyor," dedi sahte bir gülümsemeyle.

"Vampirler dünyayı ele geçirecek ve insanları köle olarak mı kullanacak?"

"Hayır, eşit haklar istiyorlar. Kendileri için yasalar istiyorlar."

"İnsan değiller, insan hakları istemelerinin mantığı yok."

"Böyle düşünmediğini sanıyordum."

"Bu görüntülerden sonra vampirlere sempati besleyen çok fazla insanın kaldığını sanmıyorum," dedim. Vampirlerin insanlardan üstün olan yetenekleri ile yaptıkları kabul edilir gibi değildi. Dükkanları yağmalıyor, telkin ediyor ve insanları hırpalıyorlardı. Şimdiden dişlerinin insanların boğazında olduğu bir sürü video yayılmıştı.

"Medya her zaman insanlar tarafından ne bilinmesi isteniyorsa onu göstermek için kullanılmıştır," dedi ellerini masanın üzerinde birbirine

kenetleyerek. "Şu anda insan teknolojisi vampirleri etkisiz hale getirebilecek noktada. Bunu kontrol altına alabilirler ama almamayı tercih ediyorlar."

Kaşlarımı çatıp bir süre sadece lokmamı bitirmeyi bekledim. "Yani, bilerek bunu durdurmadıklarını mı ima ediyorsun."

"İma etmiyorum bir tanem, tam olarak böyle yaptıklarını söylüyorum."

"Neden ki?"

"Çünkü vampir yasalarını destekleyen insan oranı çoğalıyordu ve bunu istemiyorlar. Korku en basit caydırma yöntemidir."

"Sonuçta bunlar yine de yaşanıyor," diye dudak büktüm. "İnsanlara korkmaları için epey sebep verdiler."

"Evet," dedi beni taklit ederek dudağını büküp. "Çünkü insanlar normalde çok iyi anlaşan, hiçbir savaşın ya da vahşetin içinde bulunmayan canlılardır. Yüz yıllardır savaşlar da kendi kendine başlıyor. Irkçılık ve yolsuzluk sadece hayal ürünü."

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye yeniledim sorumu. "Herakles buna devam ederse sonu iyi bitmeyecek."

"Akil'in bana yaptıklarından sonra hala insanları mı savunacaksın?"

"Kimseyi savunmuyorum ama bu iyi görünmüyor." Kaşlarımla telefonun ekranındaki haberleri işaret ettim. Herkes yaşamayı daha zor hale getirmek için birbiriyle yarışmaya başlamıştı sanki. Bu neyin arzusuydu anlam veremiyordum. Bir arada yaşamak ve yaşam hakkına saygı duymak bu kadar zor olmamalıydı.

"Yakında son verirler," dedi gülerek. "Önce korku salacak sonra da merak etmeyin, onların üstesinden geldik diye güven çağrısı yapacaklar. İnsanların çoğu da buna inanacak."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Ne olursa olsun bu kargaşanın bir an önce sona ermesini umut ediyordum. Tüm bunlar olmadan da hepimizin yeterince derdi vardı. Dünyayı yaşanmaz hale getirdiğimiz yetmiyor gibi bir de gerçekten yaşamayı beceremiyorduk.

"Vampirler neyden korkar?" diye sordum öylesine. Yemeğim tamamıyla bitmişti ve artık başımın dönmediğini fark ettim. Belki de onunla tartışmayı kesmek histeri krizimi dindirmişti.

Parlak bir şekilde gülümseyip burnunu kırıştırarak "Benden," dedi.

"Ne hoş," dedim. "Bir zamanlar sadece benden korktuklarını anımsıyorum." Bu söylediğim yüzündeki gülümsemenin silinmesi için yeterli oldu. Peçeteyle ağzımı temizleyip tabağımı kaldırdım ve ona iyi geceler diledikten sonra uyumak için nihayet odamın yolunu tuttum.

****

Ertesi sabaha uyandığımda yataktan çıkmak için tek bir sebebim bile yoktu. Sokağa çıkma yasağı vardı. Müze kapalıydı. Reyna gündüzleri artık ulaşılabilir değildi. Ve işte bu kadar, yapacak başka bir şeyim yoktu. Öğleden sonraya kadar yatağın için film seyrederek miskinlik yapmak için kendime izin verdim. Bir şeyler yemek için kalktığımda, kapının önünde ayağıma bir paket takıldı. Etrafıma bakındım ama kimse yoktu. Hediye paketine sarılmıştı ve ön yüzünde kocaman bir kurdele vardı. Elime alınca ağırlığı beni şaşırtan paketle birlikte yeniden içeri döndüm. Yatağın üzerinde dikkatlice paketi açmaya koyuldum ve içindekine birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırmam gerekti.

Ayakkabılarım!

Ayakkabılarım!

Güzel ayakkabılarım!

İki elimi de çığlık atmamak için ağzımın üzerine bastırdım. Neredeyse nabzım bile hızlanmıştı. Buna inanamıyordum. Bir tekini elime alıp burnuma yaklaştırdım, balık gibi kokmuyordu. Yepyeni ve çok güzel kokuyordu. Yerimde birkaç kez küçük küçük zıplayıp diğer tekini de elime aldım. Güzel ayakkabılarım, canım ayakkabılarım, bir tanecik ayakkabılarım!

Reyna ile Vaha'yı basmak için tersaneye gittiğimizde ilk önce balık kokusu sinen canım ayakkabılarımı daha sonra Sidra yüzünden ki elbette Sidra yüzünden, ormanda bırakmak zorunda kalmıştık. Ve o ayakkabılarla birlikte ruhumun bir kısmı da o ormanda kalmıştı.

Buna inanamıyordum. Resmen ayakkabılarım! Hemen yatağa oturup terliklerimden kurtularak üzerimde pijama olmasına aldırmadan onları ayağıma geçirdim. Benim numaram. Tam olmuştu. Ayağa kalkıp odanın içinde bir o yana bir bu yana çapraz bir şekilde yürümeye koyuldum. Muhteşemlerdi.

Önce çiçekler, şimdi de ayakkabılar... Demek bu şekilde oynayacaktın Sevgili Bay Sidra. Ama beni biraz hafife alıyorsun.

Yine de canım, kıymetli ayakkabılarım!

İlk önce onlara nazik davranarak ayağımdan çıkardım, sonra dolabımın önüne geçtim ve elbiseler arasından siyah dantel detayları olan bir tanesini seçtim. Üzerimi değiştirip, ayakkabıları da elbisenin altına giyindim. Aynadaki yansıma beni yeterince tatmin ettiğinde saçlarımı açıp hafifçe makyaj yaptım. Topuklu ayakkabıların sesini kasıtlı bir şekilde çıkararak kapıya yürüdüm, dışarıya çıktım ve mutfağa gitmek için merdivenlerden inmek üzereyken onun kapısının açıldığını duydum.

"Luzia," diye seslendi keyifli bir şekilde. Nadiren ismimi söylerken ve gerçekten nadiren kullandığı, harfleri yuvarlandığı çok eski bir aksanla. Karnımı kımıl kımıl ediyordu bu tonlaması.

Tırabzandan tutunarak zarifçe ona doğru döndüm. Kapı eşiğine yaslanmış çarpıtıcı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Kara gözleri ayakkabılarımda fazla oyalanarak baştan aşağı beni süzdü.

"Cömert hediyeniz için teşekkür ederim, Kont." Tatlı tatlı gülümsedim.

"Hoşuna gideceğini düşündüm." Gözler yeniden benim gözlerime döndü.

"Elbette," dedim başımı eğip ayakkabılara bakarak. "Bunlara uyumlu bir çift eldivenimin olmaması çok yazık! Modaya düşkünlüğümü bilirsin, daima, sadece benim için, nadide parçalar." Başımı kaldırıp imayla ona daha büyük bir gülümseme bahşettim ki bu onun gülümsemesini yerle yeksan etmeye yetti. İçeriye girdi ve ayağıyla kapıyı sanıyorum ki suratıma çarptı.

Aferin, Luzia!

Daha keyifli bir gülümsemeyle elimi tırabzanın üzerinden kaydırarak mutfağa gittim. Bu kadar çabuk teslim olacağımı düşünmesi neredeyse gururumu incitecekti. Bir çiçek ve bir çift ayakkabıyla çözülemeyecek kadar büyük bir mesele vardı aramızda. Ki ben henüz çözülüp çözülemeyeceğini bile bilmiyordum.

Öğleden sonramı kütüphanede geçirdim. Bu döngüye daha ne kadar katlanabilirdim bilmiyorum. Uzun zamandır ihmal ettiğim ailemle telefon görüşmesi yapmak her zamankinden daha zordu ama yine de seslerini duymak her şeyden iyi gelmişti. Onları ne kadar özlediğimi fark etmek beni yine uzun yolculuklarla ilgili düşüncelere daldırdı.

Akşam, nihayet hava karardığında Reyna ile umduğumdan daha kısa bir telefon görüşmesi yaptık. Sesi hasta olduğu zamanlardaki gibi

durgundu. Alışmaya çalıştığını ve Vaha'nın onu bir süre için kasabadan uzaklaştırmak istediğini, bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Telefonu kapattığımda kaçmak istediğim uzun yolculukla ilgili düşüncelerime geri döndüm. Açıkçası burada ne yapacağımı bilmiyordum.

Akşam saat 20.00 sularında malikanenin zilinin çaldığını duymak beni hayrete düşürmüştü. Kahve bardağımı okuduğum kitapla birlikte sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalktım. Merdivenleri inerken gelebilecek kişiler listesini aklımdan geçiriyordum ama aklıma mantıklı kimse gelmiyordu. Uzanıp dürbünden kapının arkasında kimin olduğunu kontrol ettim, arkası dönük olsa da onu tanımış ve gördüğüme epey şaşırmıştım. Bir an başımı çevirip Sidra'ya haber versem mi diye düşündüm ama zaten kulağının sürekli üzerimde olduğunu biliyordum ve kapının arkasındaki kişiye aslında bir şeyler borçlu olduğumu da biliyordum. Bu yüzden açtım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için uğraşmadım.

"Arthur," diye selamladığımda bana doğru döndü ve rahatlamış gibi nefesini verdi.

Arthur, sarışın vampir. Önceki yaşamımda da beni tanıyor ve kim olduğumu biliyordu. Elbette biliyordu, o Victoriam ailesinin vampir tutsaklarından biriydi. Bana şiirler yazar ve balolarda benimle dans etmek isterdi. Bir gece onu zincirli tutulduğu hücrede ziyaret etmiş ve aslında onlarca vampirin ölümüne neden olan sırrı ondan öğrenmiştim. Gümüş suyu... Daha sonra sözümü tutup gerçekten onu o zindandan kurtarmış ve bir daha da görmemiştim.

Bir sonraki yaşamıma kadar. Bir sonraki yaşamımda kanına bağımlı olduğum bir vampir olarak çıkmıştı karşıma. Bir süreliğine en azından. Şimdi merak ediyordum, gerçekten onun kanının olması tesadüf müydü yoksa beni tanıdığı için o da bir düzmece mi planlamıştı, çünkü beni gördüğünde ne şaşırmış ne de Luxuria'dan bahsetmişti.

"Luzia," dedi. "Seni gördüğüme sevindim. Buralardaydım ve iyi misin diye bakmak istedim."

Baştan aşağı onu süzdüm. Vampirler her zaman iyi görünürdü ama Arthur ekstra iyi görünenlerden biriydi. Yine de onu süzmemin sebebi ciddi olup olmadığını anlamaya çalışmaktı. Kötücül birine benzemiyordu ama hangimiz benziyorduk ki? Benim en güçlü silahım tatlı gülümsemelerimdi.

"Çok incesin," diye gülümsedim. "Oldukça iyiyim. Yasak olmasına rağmen buralarda ne yapıyordun?" Kapı eşiğini geçmedim ve onun da geçmesine izin vermemek için kollarımı göğsümde bağladım.

"Yasak insanlar için," diye güldü. "Ama çok can sıkıcı. Bu kargaşanın içinde olmak istemiyorum." Biraz yüzü asıldı. "Kaç asır geçerse geçsin insanlar ve vampirler savaşmaya devam ediyor."

"Daha önce de böyle bir savaşta bulunmuş muydun?" Tuzak sorumun yanıtını merakla beklemeye koyuldum ama sorduğum soru bu defa onun gözlerinde bir şüpheye yer açtı. Bana daha dikkatli bakmaya başladı.

"Bulundum," dedi başını sallayarak. "Bir keresinde avcıların tutsağı olmuştum. Sana çok benzeyen bir melek tarafından kurtulana dek."

Kendimi topladım ve başımı salladım. "Demek sen de Luxuria'yı tanıyordun, üzgünüm, ben o değilim, sadece görüntü-"

"O olmadığını biliyorum." Lafımı bu kadar kararlı bir şekilde kesmesi kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Nasıl biliyorsun?"

"Luxuria..." dedi ve duraksayarak gökyüzüne baktı. "Korkusunu gülümsemeleriyle saklardı ama dans ederken, ellerinin titrediğini hissederdim. Sende öyle bir korku yok. Sen şu an biraz sinirli görünsen de genelde tatlı ve nazik bakarsın. Bazen de şaşkın." Tekrar içtenlikle gülümsedi.

Ne tuhaf, beni iyi tanıyor gibi görünüyordu.

"İçeri girmek ister misin?" diye sordum kapının eşiğinden çekilip. "Dolapta biraz yapay kan bulunduruyorum."

"Nazik davetin için teşekkür ederim," dedi. "Ama belki başka bir zaman. Ben gerçekten geçerken bir kontrol etmek istedim."

"Sanırım daha çok Luxuria anısına."

"Çok mu belli ettim?"

"Sorun değil," diye gülümsedim. "Ona değer veren bir kişi olduğunu bilmek eminim onu memnun ederdi."

"Herkes Luxuria'ya değer veriyordu," diye omuz silkti.

"Çok azının onda dikkat ettiğin şeylerden haberi olduğuna eminim."

"O halde... Sonra görüşür müyüz?"

"Ne zaman istersen."

Elini kaldırıp olabildiğince insanca selam vererek uzaklaştı. Birden yok oldu demek vampirler için daha doğru bir kullanım alanıydı.

Kapıyı kapatmadan önce dışarıya çıktım ve basamaklara oturup çenemi avucuma yasladım.

****

Sidra gerçekten haklı çıkmıştı. Birkaç gün sonra saldırıların sona erdiği daha doğrusu güvenlik güçleri tarafından kontrol altına alındığı haberleri geçmeye başladı. Denetimler sıkılaştırılmış ve vampirler olan haklarının da birçoğunu kaybetmişlerdi. Kayıtlı olmayan vampirlerin öylece ortalıkta dolanması ve seyahat etmesi hoş karşılanmıyordu. Sokağa çıkma yasağı insanlar için sona ermiş ama vampirler için bazı kısıtlamalar gelmişti. Haberleri seyrederken Sidra yine yanımdaydı ve bu habere neredeyse kahkaha atmıştı. Vampirler insanları istedikleri gibi telkin edebilirken insanların koydukları bu kurallar onlara anlamsız geliyordu.

Bende ise durumlar daha karmaşık hale gelmişti. Gece yarısı pencerenin önünden yine o açıklığı seyrediyordum ve Luxuria daha çok bir zehir gibi kanıma girmeye başlıyordu. Korkuları ve yalnızlığı. Çünkü yine bu malikanenin içinde kimsesiz kalmıştım. Çalışanlar yıllık izinlerini kullanmak istemişti, korktukları için onları suçlayamazdım. Reyna yoktu. Vaha yoktu. Sidra ile her şey ince bir ipin ucundaydı. Ve ben her geçen gün kendimi daha da yalnız hissetmeye başlıyordum. Söyledikleri gibi yalnızlık beni ele geçirmesin diye şimdi yeniden elimde küçük bir bavulla, beni havaalanına götürecek aracın gelmesini bekliyordum.

Hava henüz kararmamıştı ama kapalıydı. Araçtan önce gelmesini beklemediğim için onu karşımda görmek can sıkıcı bir sürpriz oldu. Bir bana bir ayaklarımın ucunda duran bavula baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir süreliğine uzaklaşıyorum."

"Anlamadım."

"Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyor," diye tekrar ettim. "Lütfen." Çünkü yeterince acı çekiyor ve kendimi kötü hissediyorum. Ve şimdi bana seni terk ediyormuşum gibi bakıyorsun.

"Luzia," diye seslendi.

Başımı iki yana salladım.

"Ne zaman döneceksin, nereye gideceksin ki?"

"Şimdilik ailemin yanına."

Başını diğer tarafa çevirip bir süre boşluğu seyretti.

"Gitme," dedi.

"Burada kalmak bana iyi gelmiyor. Burada hiçbir şeyin içinden çıkamıyorum. Uzaklaşırsam daha iyi düşünebilirim. Burada ne yapacağımı bilmiyorum."

"Müze var," dedi. "Müzeyi de mi bırakacaksın? Sana yeni çalışanlar bulabilirim. Daha iyilerini bulabilirim. Yarın işe başlarlar. Ve Reyna'yı geri getiririm."

"Sidra-"

"Luzia, Vaha'yı istiyorsan onu zorla bu çatıya sokarım. Yaparım."

"İstediğim tek şey biraz uzaklaşmak."

"Beni görmek istemiyorsan gelmem," dedi.

Lütfen, lütfen artık kalbimi kırma.

"Sorun bu değil."

"O halde ben de geleyim," dedi. "Nereye gitmek istiyorsan birlikte gidelim."

Ellerimi yüzüme bastırdım ve derin bir nefes aldım. Bunun bu kadar zor olmasını beklemiyordum ama ağlamamak için tüm gücümü kullandım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. "Sadece düşünmeye ihtiyacım var."

"Luxuria beni asla terk etmedi!"

"Etmeliydi," diye başımı salladım. "Etseydi hayatta kalırdı." Bu belki de onun kalbine bir hançer saplamaktan daha şiddetli oldu; gözlerimin önünde bir dağ gibi titrediğini gördüm. Bir şey söylemek için hareketlendi ama hepsini yuttu. Etrafına bakındı ve sanki buna engel olabilecek bir şey aradı.

Ve gözleri onda takılı kaldı. Başımı iki yana salladım. Dişlerini sıktı, bir saniye sonra boyu neredeyse beline kadar uzanan ağacın yanındaydı.

"O halde bunun da senin için bir önemi kalmadı," dedi. "Luzia değilsen bu ağacın da bir önemi yok değil mi?" Gözleri çıldırmış gibiydi. Eli ağacın gövdesini kolayca kavradı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır, dokunma. O Luzia'nın ağacı." Yanına gitmem günler sürmüş gibiydi. Elini ağacın üzerinden çektim. "Benim!" dedim. "Sadece benim olan tek şey bu. Sadece bana ait olan tek şey!"

"O zaman onu bırakıp gitme!"

"Sadece bir süreliğine!" dedim artık gözyaşlarımı tutamadan. "Ne kadar zorlanıyorum görmüyor musun? Buna devam edemem Sidra. Bu şekilde edemem. Ne olduğumu, kim olduğumu, ne yapacağımı bilmiyorum. Bulmam lazım. Burada bulamam. Burada olmaz. Senin bu kadar yakınındayken olmaz."

"Tehlikedesin sen," diye fısıldadı bu defa karşıma dikilip. "Burada kimse sana yaklaşamaz ama uzaklaşırsan-"

Duruşumu dikleştirip gözyaşlarımı sildim. "Vampirlerden kendimi koruyabilirim." Ama senden koruyabileceğime artık emin değilim.

Kolumdan tuttu, ona dönmem için hafifçe kıpırdandı. Baygın gözlerle ona doğru döndüğümde yüzünde şaşırmama neden olan bir endişe vardı. Kaşlarını çattı ve bir saniyeliğine yere baktı. Yüzümü ellerinin arasına alıp simsiyah gözlerini gözlerime kilitledi. "Lütfen," dedi. "Bana sonsuza kadar kızgın kalabilirsin; eğer istediğin buysa. Benimle sonsuza kadar tartışabilirsin; eğer istediğin buysa. Ve istediğin kalbime bir hançer saplamaksa bunu da yapabilirsin. Ama bir kez daha buna bulaşma. Bu kez savaşma, Luxuria."

"Gerçekten önemsiyor musun ki?" diye sordum onun gibi kaşlarımı çatıp. "Yardım etmek için çabaladın ama gerçekten önemsiyor musun? Yoksa bu da sadece seninle ilgili bir şey mi? Ne söylediğinin farkında mısın? 'Bana bir kez daha izletme.' Bana olan bir şeyden değil, sana olan bir şeyden bahseder gibisin." Ellerini yüzümden çekip onunla arama mesafe koydum. "Ben ölmüşüm gibi değil de sen beni kaybetmişsin gibi konuşuyorsun." Ve işte bu her anlamda ve yerde kalbimi kırıyor. "Ve şimdi sanki kaybettiğin oyuncağı bulmuş gibi davranıyorsun. Kırılan oyuncağını tamir etmişler. Eskisinden daha iyi gibi."

"Seni iki yaşam boyunca önemsedim!" dedi. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Önemsesen inanmazdın!" diye bağırdım sonunda dayanamayarak. "Önemsesen kanmazdın. Önemsesen ihanet ettiğimi düşünmezdin. Önemsesen başka bir yaşamda karşına çıktığımda dizlerime çöküp af dilerdin. Seninse tek yaptığın şey başına gelenlerden yakınıp durmak oldu. Senin kurtaramayışın, senin değerlerin, sana yapılan ihanet. Şimdi bile karşıma geçmiş endişelenmekten bahsediyorsun. Sen sadece tekrar köşeye sıkışmak istemiyorsun. Senin benim ne hissettiğimle zerre ilgin yok." Bakışlarımı başka bir yere çevirip kendi kendime

gülümsedim. "Çünkü sen her şeyi, bir kalbi bile; sadece kendini kanıtlamak için bir saniye bile düşünmeden *bir aynayı* parçaladığın gibi kırabilirsin."

"Ben yine sana geldim," dedi. "Sen yine beni inandırdın. Sen olmadığına inandırdın. Kendini de seni hiç sevmediğime inandırdın. Ama ben seni sevdiğim için, başka bir yaşamdaki benzerine bile dokunmaktan kaçındım! Sırf sen değilsin diye." Hem sitemkar hem yaralanmış gibiydi şimdi. "Senin nasıl hissettiğin umurumda değil mi? En son ne zaman ayakkabı dolabını açtın? Orada senin için alınmış *güzel ayakkabıların* vardı. Ormanda bıraktığımız için kızdığın. Ertesi sabah dolabına bırakmıştım yenilerini ama hiç oraya bakmadın. En son ne zaman bodruma indin, orada sana ait bir piyano var, sadece o piyanoya aşık olduğunu ama ona sahip olmadığını söylediğin için. O kahrolası aynayı tamir edip başucundaki çekmecene bıraktım. O gün bütün gün temizlik yaptın ama aynanın orada olmadığını fark etmedin mi?" Resmen burnundan soluyordu. "Bu kahrolası yer hala senin için ayakta duruyor! Bir gün dönersin diye. Belki ruhun bir yerlerde dolaşıyordur diye. Her şeyi çıkarıp içini kitaplarla doldurdum, hala bu duvarların arasındaysan yalnız kalma diye. Sen artık yalnız kalma diye."

Ağlamaya başladım. Gözümden yaşlar süzülmeye başladı. Hızlı hızlı nefes almaya başladım. Kalp atışlarım göğsümü zorlamaya başladı. Nihayet, onca zamanın sonunda göğsümden bir hıçkırık çıktı. Kendimi bıraktığım an, o yakaladı. Göğsüne yaslandığımda daha çok, sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Üzgünüm," dedi çok ama çok yorgun bir sesle. "Her şey için üzgünüm."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim gözyaşlarımın arasından. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık. Hislerim çok karışık. Bütün bunlar çok fazla." Başını saçlarımın üzerine yasladı. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Bu yüzden artık savaşmanı istemiyorum." Saçlarımın üzerinden öptü. "Sen herkesi yendin, dışarıdaki düşmanlarla mücadele etmek kolaydı." Tekrar öptü. "Ama içindeki düşmanla mücadelende yenildin." Daha çok ağlamaya başladım. Yaşadığım her şey, hissettiğim her şey, bir savaşın sonuymuş gibi gafil avladı beni.

"Ben seni herkesten korurum, bu defa kendinden de korurum." Daha sıkı sarıldı. "Lütfen, lütfen artık buna direnme."

Beni havaalanına götürecek araç malikanenin önüne doğru yanaştı. Kafamın içindeki her şey daha karmaşık hale geldi. Hem deli gibi ağlamak hem gülmek istiyordum. İkimiz de içinden çıkamadığımız bir acı çekiyorduk. İkimiz de birbirimize baktığımızda en kötü anlarımızı görüyorduk. İkimiz de artık sadece birbirimizi teselli edebiliyorduk.

Yavaşça geriye çekildim. Gözlerimi tekrar sildim. Yanı başında durduğumuz ağaca baktım. Yeniden ona baktım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Gitmem gerekiyor. Özür dilerim. Sadece bir süreliğine gitmem gerekiyor. Sadece bir süreliğine." Yanından geçerken yanağımı ısırdım ve yüzüne bakamadım. Merdiven basamaklarında duran küçük bavulumu aldım. Araca doğru giderken göz ucuyla onun hala orada durduğunu gördüm. Kımıldamıyordu. Şoför inip bavulumu aldı ve benim için kapıyı açtı. Bir kez daha ona baktım ama yapmam gereken buymuş gibi arabanın içine bindim. Kapı üzerime kapandı. Şoför yerine geçene kadar hiçbir şey olmadı. Araba çalıştı ve her saniyede biraz daha ikimizin arasını açarak yolda ilerlemeye koyuldu.

Ellerimi gözlerime bastırarak ağlamaya devam ettim. Kendimi berbat hissediyordum ama sürekli böyle hissetmektense şimdi hissetmemin daha iyi olduğunu biliyordum. Burada kaldığım sürece hiçbir şeyle gerçekten yüzleşemeyecektim. Sürekli aynı şeyleri tartışmaya devam edecektik. Ben ikimizi de affedemeyecektim. O ikimizi de affedemeyecekti. Oyun oynar gibi oradan oraya savrulup duracaktık. Biraz ara vermeli ve neler olduğunu görmeliydik. Biraz ara vermek birbirimizi daha iyi anlamamıza yardımcı olurdu. Düşüncelerimi toplamama. Artık bildiğim ve hissettiğim tüm bu şeylerle ne yapacağımı anlamama yardımcı olurdu.

Araba durduğunda irkilerek doğruldum. Zamanın bu kadar hızlı geçtiğini fark etmemiştim bile. Kapı açıldığında artık kararan hava ile görüş alanım iyice zorlanmıştı. Havaalanı neden karanlık olsun ki?

"Neler oluyor?" diye sordum başımı uzatarak. Şoför sinirli bir ifadeyle bana doğru uzandı, kolumu yakaladı ve sağa sola çarpmamı umursamadan beni arabanın dışına çekti. Birden geriye doğru savurduğunda dengemi sağlayamayıp yere düştüm.

"İşte burada," diye tiksintiyle mırıldandı. "Vampir sevici fahişelerden biri."

"O büyük evde yaşayan kız mı?" diye sordu bir başkası. Adamın benimle değil arkamdaki bir başkasıyla konuştuğunu o an fark ettim. Hızla ellerimle destek alıp ayağa kalkmaya çalıştım ama yüzünü göremeden kollarımı sıkı sıkı arkamdan kavradı.

"Evet," dedi şoför. "Hem yaşlı hem ölü sevici. İnsanlar senin için yeterli değil mi?" İçinde biriktirdiği bütün öfkeyle suratıma doğru bir tokat attı. O kadar şiddetli sarsıldım ki bir süre ne düşünebildim ne de konuşabildim. Kulağım çınlıyor ve çenemdeki kemikler kırılmış gibi hissediyordum.

"Onun işinde çalışıyor, bahse girerim onun yatağına girmekle kalmıyor, onu besliyor." Boynumu tutup sıktığında refleksle çığlık atmaya çalıştım. Diğeri saçımdan tutup çekiştirerek beni yana doğru savurdu. "Senin gibi fahişler yüzünden dünyanın çivisi çıktı!" Yüzüme aldığım başka bir darbe bu defa yüz üstü yere düşmeme neden oldu. Kendimi tutamadığım için burnumu doğrudan zemine çarptım ve kuvvetli bir acıyla daha inledim.

Daha konuşmaya, kendimi savunmaya ya da kendimi korumaya bile zaman bulamadan tekme atmaya başladılar. Ne olduğunu anlamak için bile zamanım olmamıştı. Dizlerimi karnıma çekmeye çalıştığımda geç kalmıştım. Ağzımdan kan tükürerek öksürmeye ve nefes almaya çalıştım. Yardım çığlıkları atmak istedim ama bedenim bir un çuvalı gibi darbelerin ardından serilmişti. Hiçbir yerimi hissedemiyordum.

"Kanının değeri yoksa biz de onu seve seve akıtabilirdik." Bir tekme daha savurdu.

"Bırak," dedi diğeri onu geriye çekerek. "Bitik vaziyette. İşini domuzlar ya da yılanlar bitirir. Hadi gidelim."

Öksürmek değil nefes almak bile zor hale geldi. Elimi kaldırıp ağzımdaki ve burnumdaki kanı temizlemek istedim ama parmaklarım kırılmış olmalıydı. Eklemlerimi hissedemiyordum. Bacaklarımı hissedemiyordum. Karnımda feci bir ağrı dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Arabanın uzaklaşan sesini duydum. Farlar da gidince tamamıyla zifiri karanlığın altında kaldım. Dudaklarımı oynatmak için tüm gücümü kullanmaya çalıştım ama yapabildiğim tek şey acıyla inlemek oldu.

Sidra'nın beni hissedeceğini umuyordum, kan paylaşımı yaptığımız için beni hissedebilirdi ama aklıma gümüş zehirlenmesi yaşadığı geldi. Kanı benim için bile yeterince güçlü değildi ve o zamandan sonra hiç kan takas etmemiştik. Kahretsin. Cep telefonum, cep telefonuma ulaşmalı ve yardım çağırmalıydım. Belki dakikalar sonra inleyerek parmaklarımı oynatabildim. Elim ceplerime gitti ama telefon üzerimde değildi. Telefonumu nereye koyduğumu da nerede olduğunu da hatırlamıyordum. Belki düşmüştü belki onu da alıp gitmişlerdi. Biraz daha zorlanarak bağırmaya çalıştım ama burada bağırsam da kimsenin beni duymayacağını biliyordum.

Sonunda pes ettim. Başımı tamamen zemine bırakıp kendi kanımda boğularak ölmeyi beklemeye koyuldum. Ağlamaya başladım. Sıcak gözyaşları hissedebildiğim tek şey oldu. Canım çok yanıyordu. Daha önce fiziksel olarak böylesi bir acı yaşadığımı hatırlamıyordum. Ve bu aynı anda beni öfkelendiriyordu. Burada ölüp gitsem de birilerinin bana bunu yapanlara cezasını vermesini istiyordum. Onları öldürmelerini ama önce işkence yapmalarını istiyordum. Hayatta kalabilsem bunu benim de yapabileceğimi hissetmek daha çok ağlamama neden oldu.

"Zavallı, küçük şey."

Sesin bir yanılsama olduğunu sandım ama ağlamayı bıraktığımda çam iğnelerinin üzerindeki çıtırtıları ve ayak seslerini işitebiliyordum. Diğer yanıma dönmek için bedenimi zorladım ama gerek kalmadı. Bir saniye sonra hemen başımdaydı ve çok parlak gözleriyle bana bakıyordu.

"Seni gerçekten fena hırpalamışlar," dedi.

Herakles.

"Şşş..." diye fısıldadı elini saçlarımın altından geçirip beni hafifçe doğrulturken. "Nabzın öyle yavaş ki öldüğüne emindim." Kendi bileğine uzanıp uzun dişlerini çıkardı. Bileğini ısırıp kan akan iki deliğin açılmasına neden oldu. Bileğini bana doğru uzattı.

Başımı iki yana salladım. Bir vampirin kanını içmek onunla aranızda bir bağ oluşmasına neden oluyordu. Kafamın içine girebilir, beni kolayca yönlendirebilir ve hissettiğim her şeyi hissederdi. Onunla böyle bir bağ kurmak istemiyordum.

"Ya da ölürsün," diye gülümsedi şeytani bir şekilde.

Kim olduğumu biliyor. Elbette biliyor. Ve elbette bunu bana karşı kullanacak. Kimseyi aramayacak. Bana başka bir şekilde yardım etmeyecek. Ya ölmeyi ya da onun olmayı kabul etmem gerekecek.

"Neredeyse bir vampir kadar soğudun," dedi dakikalar sonra ben artık nefes almakta bile zorluk çekmeye başladığımda. Tekrar öksürmeye çalıştım, bu defa başımı kaldırdığı için rahatlıkla kan kusmayı başarmıştım.

"İç kanama," diye yüzünü ekşitti. "En beteridir. Saatlerce bu şekilde devam edeceksin. Hızlı olmayacak ama çok acılı olacak."

Lütfen diye mırıldanmaya çalışarak daha çok ağladım. Gözyaşları nefes almamı daha güç hale getiriyordu. Gözlerim bana yardım edecek başka bir arayışın içindeydi.

"Madem istemiyorsun." Başımı en azından dikkat ederek yeniden yere bıraktı. "Ölüm seyrinden keyif aldığım bir veda olmamıştır," dedi. Gitmek üzere yeltendiğini ya da blöf yaptığını düşündüm. Belki de ölmeme izin vermez başka bir şekilde yardım eder diye düşünüyordum ama vampir kumarı oynayacak sadece birkaç saniyem vardı. Bilincimi yitirdiğimi anlayabiliyordum. Son anda yapabildiğim kadar güçle kolunu sıktım. Gözleri yeniden bana döndü. Karanlığın içinde güzel bir şeytan gibi duruyordu. İyileştiği için bileğinde yeniden küçük delikler açtı ve dudaklarıma iliştirdi. Muhtemelen bu yaptığım en yanlış şeydi ama dudaklarımı araladım ve bir vampir şeytanın içime girmesine izin verdim.

|Bölüm sonu!

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, öpücükler!

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

#canavarındakalbivarmış #cdkv

Editlerinize beni etiketlemeyi unutmayın ama bu etiketlere de sürekli bakıyorum.

;;

28. BÖLÜM: İKİLEMLER

Herkese merhaba!

Ve keyifli okumalar dilerim...

Bölüm şarkısı aramaya vaktim kalmadı hemen paylaşayım diye, siz bırakabilirsiniz;

**

Gözlerimi açtığımda bilincim yerindeydi, aslında oldukça yerindeydi. Yataktan hızlıca doğrulduğumda bile başım dönmedi. Yatak... Günışığı gözlerimi alınca birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırdım. Gözlerim kafamdaki boşlukları tamamlayabilmek için etrafta dolaşmaya başladı. Küçük bir yatak odasının içindeydim. Kıyafetlerim olduğu gibi üzerimdeydi. Boşluklar dolmaya başlayınca ani hareketlerle kendimi kontrol etmeye başladım. Ellerim önce kollarıma sonra darbelerin izlerini arar gibi yüzüme dolaştı. Tuhaf bir iz veya bir şişkinliğe rastlamamıştım. Üzerimi sıyırıp morluk var mı diye kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. İlk anda döküldüğünü düşündüğüm kan lekeleri kurumuştu. Kan...

Herakles.

Kahretsin. Kahretsin. Başım büyük beladaydı. Ayağa kalkıp kendimi yokladım. Halsizlik ya da yorgunluk yoktu, aslında oldukça iyi ve dinç hissediyordum. Ve bunun sebebinin ne olduğunu anladığım an bedensel olarak ne kadar iyi hissediyorsam psikolojik olarak çöktüm. Zaten yoksunluk krizinin ortasındayken bir de ondan bu derecede kan almak... İki kez öldüresiye dövülmüş gibi hissetmiştim. Beni buna zorlamıştı. Benim yerimde kim olsa bunu seçerdi. Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırdım. Ne olursa olsun hak ettiğim kadar kötü hissetmiyordum.

Elbette öyle hissetmeyeceksin, kim bilir kaç yaşında bir vampirin kanını içtin. Hem de daha önce içmediğin kadar çok içtin. Elimi dudaklarıma bastırdım ve düşünmeye koyuldum. Ne kadar zamandır buradaydım, burası neresiydi.

Hiç kimse beni aramayacaktı... Sidra gittiğimi düşünüyordu. Vaha ve Reyna zaten burada değildi, telefonla ulaşmak isterlerse... Telefon. Telefonum. Başımı bir o yana bir bu yana çevirip eşyalarımı aramaya koyuldum ama ne bavulum ne çantam ne de telefonum burada değildi. Gözlerimi yeniden sıkı sıkı birbirine bastırdım.

Tamam, sakin olmalısın... Vampirlerle ilgili hiçbir şey bilmiyor değilsin, çok şey biliyorsun. Sen bir vampir avcısısın. Daha önce onların korktukları kişiydin ve gerekirse yine korkutucu olabilirsin. Odanın içinde volta atmaya başladım. Olabilir miydim? Hatıralar ilk kez geri geldiğinde, Vaha telkin etkisini bozduğunda hiç fena değildim ama anlık bir güdü olabilirdi. Şok etkisi ya da adrenalin; birçok şey olabilirdi.

Parmaklarımın kırıldığını hissetmiştim, korkunç bir ağrıydı ama şimdi her şey yolunda gibi görünüyordu. Asla olmaması gereken bir şekilde yolundaydı. Bir saniye için acaba öldüm mü diye düşündüm yoksa dönüşmüş müydüm? Yeniden gözümü alan günışığı bunun olmadığını kanıtlıyordu. En azından hala insandım, olabildiğim kadar insan. Bir hayalet kadar bir insandım.

Derin bir nefes aldım.

Pencereye yanaşıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım, ikinci kattaydık ve bu kasabanın her yerinde olduğu gibi burada da etrafımızda alabildiğine ağaç vardı. Biraz ileride sıralanmış evler görünüyordu. Ölümsüzlerin yaşamayı tercih ettiği o bölgede olduğumuzu düşündüm. Bu pek işime gelmedi. Özellikle son olanlardan sonra. İnsanlar ve vampirler belki de hiç olmadığı kadar karşı karşıyaydı. Kaşlarımı çattım ve ilk olarak buradan nasıl çıkacağımı düşünmeye koyuldum. Pencereden atlamayı düşündüm ama muhtemelen bir yerimi kırardım ve iyileşmek için göze aldığım tehlikeyi hatırlayınca bunun çok akıllıca olmadığına karar verdim.

Ölmemi isteseydi beni kurtarmazdı, buna tutundum ve kendimi toparlayıp kapıyı açtım. Etraf malikaneden bile daha sessizdi ama yapay bir huzur vardı burada. Günışığı her yerden içeriye giriyordu, pencereleri örten hiçbir şey yoktu. Dışarıda dolaşan kuşların ötüşleri bile kulağıma oldukça yakından geliyordu. Sessiz olmaya özen göstererek koridorda ilerledim, aşağıya inen merdivenlerden yavaş yavaş inmeye koyuldum. Açık kahve rengi tırabzanlara dokunmamaya özen göstererek duvara yanaştım. Sanki iz bırakmamaya çalışıyor ve iz

bırakmazsam bütün bunlar kafamın içindeki kötü bir senaryoymuş gibi davranabilirdim. Belki de davranabilirdim...

Duvarda devasa yağlı boya portreler vardı. Özellikle dikkatimi çeken bir tanesi oldu. Herakles omzuna kadar uzanan sarı buklelere sahipti. İnsanı geri adım atmaya teşvik eden bordo gözleri vardı. Kağıt kadar beyaz bir ten rengi vardı. Sidra'dan daha açık renkliydi, belki de ondan yaşlıydı. Görünüş olarak otuzlarının sonunda görünüyordu ama bu sadece bir ölümsüzlük aldatmacısıydı. Asıl dikkatimi çeken şey portrede yanında, hemen iki yanında duran iki genç adamdı. Ve onları nereden hatırladığımı biliyordum...

"Bana bu dansı bahşeder misin Madam Victoriam?"

"Üzgünüm," dedim samimiyetsiz bir şekilde. "Bu gece verilmiş sözlerim var."

"Eminim onları ikna edebilirim." Bu kendinden emin ses tonu ona dikkatle bakmama neden olmuştu. Başımı çevirdim ve yapılı bedenini incelemeye koyuldum. Soylu ailelerden değildi ama kesinlikle üzerindeki her şey son derece kaliteliydi. Ve daha önemlisi, ensesinde toplanmış altın sarısı saçları ve buz gibi ifadesi onun kim değil ne olduğunu ele veriyordu.

"Peki beni nasıl ikna etmeyi düşünüyorsunuz?" diye sorarken en tatlı gülümsemelerimden birini takındım.

"Arabacınızın geciktiğini işittim, sizi evinize kadar bırakmak benim için bir zevktir yalnızca."

Uğraşmama bile gerek kalmamıştı.

"Beni ikna ettiniz." Eflatun rengi eldivenli elimi ona uzattım ve iştahla dudaklarına götürmesini seyrettim.

O gece onunla çok uzun olmayacak şekilde dans ettim. Dilediği gibi beni malikaneye bırakabilmesi için arabasında ona eşlik ettim. Benimle yürümesi için rica ettim, arabayı gönderdi ve benimle birlikte ormana yürüdü. Güzel bir ses tonu vardı ve oldukça nazikti. Ama bunlar ormandan çıkmasına yetmedi.

"Küçük oğlum, Antonio."

İrkilerek ses doğru döndüm. Portedeki haliyle aynıydı ve o portrenin uzun, çok uzun yıllar önce yapıldığını biliyordum.

"Seyahat etmeyi severdi," dedi yine kemikten bozma beyaz bastonuna yaslanarak. "Bir tanesinden dönmedi."

Kalbim hızla atmaya başladı. Kan kırmızısı gözleri portreden dönüp göğsüme kaydı. Komik bir şey duymuş gibi güldü.

"Üzgünüm," dedim yutkunarak. Başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Ölümsüzlük de bir espri anlayışıdır," dedi güleç bir şekilde. "Sizin küçük insan canınızı kurtarmayı başardık değil mi?"

Dudaklarımı ıslatma ihtiyacı hissettim. Ağzım kurumuştu. "Bunun için teşekkür ederim," demeyi başardım. "Ama bunu yardımseverliğinizden yaptığınızı zannetmiyorum."

"İnsanoğlu daima önyargılı olmuştur."

"Daima sebeplerimiz de olmuştur," dedim ellerimi önümde birbirine kenetleyerek. Bu küçük hareketim de kırmızı gözlerinden kaçmadı. Dudaklarımı büzerek beklemeye koyuldum. Kasabada başlayan kargaşanın sebebi onun öncülük ettiği gruptu, kaldı ki Reyna'yı sırf Vaha'yı daha sağlam bir konumda tutabilmek için öldürmüş ve hayatını mahvetmişti. İçimden onu öldürmek geliyordu ama aptal değildim. En azından şimdilik.

"Gerginliğini hissediyorum," dedi buz gibi ve yavaş bir şekilde. "Ama iyi görünüyorsun. Bana verdiğine değdiğine emin olabilirsin."

"Kimileri benim tekrar doğduğumu söylüyor," diye omuz silktim. "Ölümü o kadar da kafama takmamalıyım belki de."

"Böyle mi düşünüyorsunuz?"

Daha tok, derin bir nefes aldım. Hissettiklerimi hatta gerginliğimi bile hissedebiliyorsa nasıl davrandığıma dikkat etsem iyi olurdu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum doğrudan. "Bana ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Bastonunu bir kez yere vurdu. "Yüzünüz ilgimi çekiyor," dedi küçük, çok küçük bir gülümsemeyle.

"Gidebilir miyim?" diye sordum bu defa. "Yoksa beni alı mı koyuyorsunuz?"

"Acele etmeyin," dedi. "Sizin için çay yaptım lütfen bana eşlik edin." Arkasını döndü ve odanın diğer tarafına doğru yürümeye koyuldu. Gözlerim etrafı taradı. Merdivenlerin bitiminde sol tarafta muhtemelen dışarıya açılan bir kapı bulunuyordu. Koşarak oraya ulaşabilirdim ama muhtemelen ben daha çıkmadan önümü keserdi.

Peşinden gittim. Odanın diğer tarafında küçük bir arka bahçeye açılan kapıdan dışarıya çıktım. Herif kesinlikle güneşe takıntılı

olmalıydı. Etraf o kadar parlak ve sıcaktı ki bunun kasıtlı olduğuna emin oldum. Onun çoktan yerleştiği güneşin tam altındaki masanın diğer tarafına oturdum. Beyaz porselen demlikten takım fincanlara benim için çay koyarken onu seyrettim. Çaydan içmek niyetinde değildim ama adamın kanını içmiştim ve damarlarımda dolaşıyordu, sanırım çayla bana zarar vermeye çalışma noktasını geçmiştik.

"Kalbin çok hızlı atıyor," dedi. "Ne tuhaf değil mi?"

"Tuhaf olan nedir?" Ödümü koparman dışında...

"Seni hayatta tutan şey kalp atışların."

Kaşlarımı kaldırdım ve ne demek istediğini anlamamışım gibi davrandım. "Biz insanlar için hayatta olmak kalbimizin atmasıyla ilgidir çoğunlukla."

"Çoğunlukla." Fincanı dudaklarına götürüp küçük yudumlar aldı. "Efsaneleri bilir misin Luzia?" İsmimi daha önce hiç duymadığım bir aksana telaffuz etti. Neredeyse Sidra'nın aksanına yakındı ama onda durduğu gibi hoş durmamıştı.

"Bazılarını." Fincanı dudaklarıma değdirdim ama içtiğim söylenemezdi. Yine de çayın çok hoş bir kokusu olduğunu da inkar edemezdim.

"Vampirler ne zaman insanlardan üstün hale gelirse onun ruhu yeniden doğacak ve onları yok etmek için yeniden savaşacak." Bunu da kulağa peltek gelen bir aksanla dile getirdi ve oturduğum yerde kıvranmama neden oldu. Buna benzer bir şeyi Akil'den duyduğumu anımsamak ise daha çok rahatsız hissetmeme neden oldu.

"Onun derken kimden bahsediyorsunuz?"

"Senin Luxuria olduğunu düşünsem şu an karşımda oturuyor olamazdın," dedi daha katı bir şekilde. "Bu nedenle beni aptal yerine koymayı ve neyden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayı kes."

"Bildiğim söylenemez."

"Bir vampir öldürdün bile ama değil mi?"

"Bana saldıran birine ateş ettim, ne yaptığımı bildiğim söylenemez. Sadece şanslı olduğum söylenebilir." Bunu nasıl bildiğini bile bilmiyordum.

"Talih ve talihsizlik sık sık birbiriyle çelişir." Yeniden fincanından bir yudum aldı. "Size talih gibi görünen şey esasında büyük bir talihsizlik olabilir."

"Evet," dedim. "Mümkün."

"Arkadaşının başına gelen sence bir talih mi yoksa talihsizlik mi?"

"Bakış açısına göre değişir."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Tek bir gerçek vardır ve değiştirilemezdir."

"O halde sizin gerçeğinizi duymayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Gerçek şu ki Luzia, arkadaşın talihsizdi bu sebeple çok yanlış birine aşık oldu. Öte yandan bu senin için geçerli değil. Bu senin talihin. Çünkü ölümlü yaşamın ölümsüzlüğünden daha değerli."

"Çünkü," diye devam etmesini bekledim.

"Çünkü senin yüzün bile zavallı insanoğlunu bize karşı bir şansları olduğuna dair ikna ediyor. Onlar için bir umut simgesisin."

"Ne büyük talihsizlik," dememe gülümsedi.

"O küçük gülümsemen ve atan kalbinle benim yanımda duracak ve insanoğluna kimin yenilmez olduğunu söyleyeceksin."

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedim sandalyede geriye doğru çekilerek. "Ama kasabadan ayrılmak üzereydim ve başıma bir talihsizlik geldi. Orada olduğunuz ve hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim ama ben buradan ayrılmaya ve tüm bunların dışında kalmaya kararlıyım."

"Yine yanılıyorsunuz, başınıza gelen bir talihti. O kaza yaşanmasaydı peşinize düşmesini söylediğim ölümsüzlerden biri sizi avlayacaktı."

"Alınmayın ama," diyerek öne doğru eğildim. "Vampirler beni sever. Sidra ve Vaha epey sever. Öylece beni tehdit etmeniz canımı sıkmaya başladı. Bana zarar vermek mi istiyorsunuz, çekinmeyin, sizin peşinize düşerler, insanlarla savaşırken kendinizi bir anda ölümsüz dostlarınızla karşı karşıya bulabilirsiniz."

"Sidra..." dedi yeniden peltek bir şekilde. "Daha önce kalbine kazık saplayan birine fazla güveniyorsun."

"Zar atmayı severim."

Gülümsedi.

"Benzer söylemlerde bulunan herkes öldü ama ben hala buradayım."

"Ben de yeniden doğdum ve görünüşe göre hala canınızı sıkıyorum."

Bir anda yanımda belirdi. Dişlerinin dışarıya çıktığını ve nefesinin boynuma çok yakın olduğunu hissedebiliyordum. Kalp atışlarım

hızlanmadı, bu hareket beni ürkütse de sakinliğimi korumaya başladım.

"İki evladımın katiliyle pazarlık yapmam," dedi. "Beni sınama."

"Oluk oluk insan kanını akıtacağın bir savaşta yanında durmam," dedim. "Beni öldürmek istiyorsan öldür."

"Canlı halin daha çok işime yarar," dedi geriye çekilip yeniden sandalyeye oturarak. "Talihini kendi yaratmayı seven biri olarak senin arzularının bir önemi olmamasına seviniyorum. İstediğim her şeyi yapmak zorundasın."

"Sidra buna izin vermez."

"Bilmediği şeyler Sidra'yı rahatsız etmeyecektir. Onu terk eden birisini kafasına takmamasını umalım."

"Ne yaparsan yap anlayacak. Onun yanında bile kalmamışken seninle savaşacağıma inanacağına düşünüyorsan tarihin en büyük hayal kırıklığı seninki olacak."

Dudak büktü.

"O halde onu inandıralım Bayan Victoriam."

"İsmim, Luzia."

"Şimdi gözlerime bak Luzia." Bir anda hipnoz eden etkisi üzerime doğru akmaya başladı. "Kimseye başına gelenleri anlatmayacaksın. Kasabadan ayrılacaktın ama vazgeçtin. Sidra ile ilgilenmiyorsun. Ona kaba ve hor davranacaksın. Ondan nefret ettiğine dair onu inandıracaksın. Anlaşmamızdan ve bağımızdan kimsenin haberi olmayacak. Anladın mı?"

"Anladım."

"Şimdi gidebilirsin, seni çağırdığım zaman bana döneceksin." Çay fincanını yeniden dudaklarına yaklaştırdı.

"Çağırdığın zaman döneceğim." Dikkatlice sandalyemden kalktım.

"Dışarıda seni bir araba bekliyor. Eşyaların orada. Yakında, çok yakında seninle büyük şeyler başaracağız."

Başımı yukarı aşağı doğru salladım. Bahçe kapısından içeriye girdim, dış kapıya yürüdüm, birisi benim için kapıyı açtı. Söylediği gibi kapının önünde bekleyen araca bindim. Söylediği gibi eşyalarım orada beni bekliyordu. Koltuğa yaslandığımda araba hareket etmeye başladı. Kimin sürdüğünü bilmiyordum ama dikiz aynasından beni izleyen gözleri hissedebiliyordum.

Malikanenin önüne geldiğimizde araç durdu, kapı açıldı, küçük bavulumu alıp aşağı bıraktı. Çantamı koluma takarak arabadan indim. Araba uzaklaştıktan sonra büyük bir kaleyi anımsatan malikaneye baktım.

Belki de Victoriam laneti asla sona ermemişti, ne yaparsam yapayım dönüş dolaşıp yine kendimi burada buluyordum.

Kimse var mı diye etrafı kolaçan ettim. Beni izletiyor muydu, izletecek miydi, bilmiyordum. Bir yanım kanımla ona bağlı olduğum için buna ihtiyaç duymayacağını söylüyordu. Gerginlikten midem kasılıyordu. Derin bir nefes aldım ve içeriye girmek için yürümeye koyuldum. Bu koca malikanede yine onunla baş başaydım ve bu defa başım belki de hiç olmadığı kadar beladaydı. Arayabilecek kimsem yoktu. Reyna ve Vaha burada bile değildi. Bu pislikten kurtulmamın başka bir seçeneği yoktu.

İçeriye girdim. Bavulu alt katta bıraktım. Merdivenleri ağır ağır tırmandım. Onun odasının önünde durdum. Kendimi topladım. Arabada gelene kadar düşünüp durmuştum ama daha iyi bir çözüm yolu bulamamıştım. Kapı ben çalmak üzereyken açıldı. İşte orada, eşikte, sorgulayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

"Başım belada," dedim. "Büyük bir belada."

Kaşlarını çattı.

Kalbim panikten daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Beni havaalanına götürmesi gereken araç ormanın içinde bir yola saptı. Vampirleri sevmeyen insanlardanmış. Birkaç kişiyle birlikte bana saldırdılar. Sanırım kelimenin tam anlamıyla beni öldüresiye dövdüler."

İzleri arar gibi gözleri öfkeyle üzerimde dolaştı.

"Ölüyordum," dedim gözlerimi kapatarak. "Ama birisi oradaydı." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Gözlerim dolu dolu oldu. "Herakles oradaydı ve bana-"

"Kanını içirdi."

Başımı salladım. O sözleri söyleyen ben olmadığım için bir an minnettar olmuştum.

"Sabah onun evinde uyandım. Savaşta onun yanında olmamı istiyor. Benim yüzümün avcılar için umut verici olduğuna inanıyor. Beni onunla savaşmaya zorlayacak." Gözümden sızan bir yaşı sildim.

"Göndermeden önce bütün bunların aramızda kalması için ve senden nefret ettiğime seni inandırmam için beni etki altına almaya çalıştı. Sanırım onu etki altına girdiğime inandırdım. Ama evden çıkmadan önce-" Burnumu çektim. "Luxuria'nın odasındaydım ve o şişelere bakıyordum, bir süredir bakıyordum. Ve artık tek başımaysam diye düşündüm, gümüş suyunu içmiştim."

"Akıllıca davranmışsın," diye fısıldadı.

"Düşündüm," dedim. Konuşurken ona bakamıyordum. Boş bakışlarım onun ardında bir yere takılmıştı. "Aşağıdayken, lanetin asla sona ermeyeceğini düşündüm. Çünkü yine buradayım." Daha çok gözyaşı sızdı. "Ve sonra diğer düşünceler beraberinde geldi." Kendimi toparlayabilmek için burnumu çektim ve daha derin bir nefes aldım. "Daha önce sana karşı tam anlamıyla açık olmamıştım." Önceki yaşamımda. "Senden yardım istememiştim. İstediğimde, peşinden koştuğumda sen artık orada değildin." Daha çok ağladım. "Tarih tekerrür etsin istemiyorum." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Yardım et bana."

"Sen," dedi neredeyse tökezlemiş gibi. Gözlerinden ateş çıkıyordu. "Sen, korkuyor musun?"

Ağlamamak için dudağımı ısırıp başımı salladım.

Luxuria'nın çok iyi bildiği ama Luzia'nın ilk kez tanıştığı o duygu.

Bana doğru bir hamlede bulundu. Öne doğru atıldı ama refleksle geriye çekildim.

"Bana dokunursan bunu hisseder değil mi?" diye sordum.

"Hisseder," diye onayladı. Sonra kendisini toparlayabilmek için duraksadı. Dudaklarını ısırıp başını yere eğdi ve bir saniyeliğine düşünüp yeniden bana baktı. Elini bana doğru uzattı. "Kendini suçlama," dedi. "Sen doğru olanı yapmaya çalışıyordun. Gitmek istemekte hakkın vardı. Seni tek başına gönderdiğim için beni suçlarız ama daha sonra. Önce birkaç kişiyi öldürmemiz gerekiyor."

Kararsızlıkla ona ve hala bana doğru uzanan eline baktım.

"Eğer istemezsen tek başıma da düşebilirim onların peşine. Ama tecrübelerime dayanarak bizzat yapamıyorsan şahit olmak isteyeceğini düşünüyorum."

Elini tuttum.

Rahatladığını hissettim ya da duygu yüklü histeri krizim buna yol açtı, emin değildim. Bana sarılmasına izin vermediğim için kendimi

kötü hissetmiştim, yeterince hissetmiyormuş gibi. Merdivenden inerken bir adım arkasındaydım ve ne yaptığını bildiğine inanıyordum. Şuursuz davranmıyordu ya da sinirle hareket ediyor gibi görünmüyordu. Bir savaşa dahil olmak istemezken başka bir savaş başlatmak istemiyordum ama bu mesele benim boyumu aşıyordu ve ondan yardım isteyerek doğru şeyi yaptığıma inanıyordum.

Garajdan mini cooperımı aldık, arabayı elbette o kullanıyordu ve yol boyunca sessizliğini koruyordu. Ben sadece olanları düşünüp daha fazla ağlamamak için kendimi tutmayı başarabilmiştim. Nereye veya ne yapmaya gittiğimizden emin değildim ve açıkçası artık usanmış hissediyordum. İşte bu yüzden Luxuria olduğuma inanmak imkansız geliyordu. O çok güçlüydü, tüm bunların on hatta bin katı şeyle mücadele etmiş ve çoğunlukla da kazanmıştı. Ama bana şimdiden her şey çok ve dayanılmayacak gibi geliyordu. İçimde hiç tanışmadığımı düşündüğüm daha ilkel bir tarafsa o masada Herakles'e diklendiği gibi masanın üzerindeki bıçaklardan birini alıp ona saplamak istemişti. Tıpkı bana saldıran adamlara saldırmak istediğim gibi. Ama bunların hepsi birkaç saniyelin bir dürtüydü yalnızca.

Araba Herakles'in evinin önünde durdu.

"Sidra," diye mırıldandım. "Ne yaptığını biliyorsun değil mi?"

Bana tatlı bir şekilde gülümsedi. Arabadan indi, etrafında dolaşıp benim kapımı da açtı. Dışarıya çıkarken yeniden elimden tuttu. Biz kapı girişine yaklaştığımızda kapı açılmıştı bile. Kalbim hızla atmaya başladığında elimi daha çok sıktı ve parmakları yavaşça eklemlerimi okşadı. Bu sakinliği beni düşündürüyor ve daha çok geriyordu. İçeriye girdik, onu en son bıraktığım yerde, bahçe tarafında aynı masada oturuyordu. Sidra dışarıya çıktığında elimi bırakmadı ama sol kolunu arkasına uzatıp elimi tutan elini değiştirdi. Ben tutuşuyla soluna doğru çekilirken bir anda diğer eli Herakles'in ensesini yakaladı ve onu masanın üzerine bastırdı. Herakles ışık hızını kullanıp sandalyesinden doğrularak benim karşıma geçecek şekilde tepemize dikildi. Vampir dişleri eğlenceli ama vahşi bir şekilde dışarıya çıkmıştı. Daha çok irkilerek geri çekildim. Sidra bu defa onu boynundan yakalayarak duvara yapıştırdı.

"Ben senden yaşlıyım," dedi Herakles güleç ifadesini bozmadan. "Dikkatli ol." Onu geriye doğru itmeye yeltendi ama Sidra kımıldamadı. "Ama ben senin gibi yaratılmadım," dedi. "Ben böyle

doğdum." Basit bir dalı kenara fırlatıyormuş gibi onu yola doğru savurdu. Yeniden yanına gittiğinde bu defa ayağını boynuna bastırarak konuşmasına da nefes almasına da engel oldu.

"Ve bu gücünü bu şekilde mi gösteriyorsun?" Herakles onun ayağını tutup bu defa Sidra'yı yere çekmeyi başardı. O andan sonra gözlerimle takip edemeyeceğim bir kavganın içine girdiler. Hangisi diğerine galip geliyordu algılayamayacağım kadar hızlılardı. Bir şey yapıp yapmamakta kararsız kalmıştım. İt dalaşı gibi oradan oraya savrulup duruyor ve garip şekilde hırlıyorlardı. Ama tam olarak ne yapabileceğimden de emin değildim. Herakles çok ama çok yaşlı bir vampir olduğu için doğrudan yöntemler onun üzerinde işe yaramıyordu. Onu öldürebilecek tek bir silah vardı ki her şey başıma bu yüzden gelmişti.

"Luzia'dan uzak dur!" dediğini duydum. Yeniden onlara odaklandığımda Sidra'nın kocaman bir kayayı Herakles'in üzerine fırlattığını gördüm. Yaşlı vampir kayanın altından gülüyordu.

"Victoriam koleksiyonumdaki tek eksik parça o," dedi. Karşılık olarak Sidra kayanın üzerine biraz daha ağırlık verdi ve Herakles'in göğsünden oluk oluk kan süzülmeye başladı. "En nadide parça da o," diye devam ettiğinde bu defa iri bir taş kafasının üzerine çarptı ve ben başımı çevirmek zorunda kaldım. Resmen başı ezilmişti ve bu aklı başında her insanın çığlık atmasını gerektiren bir manzaraydı.

Sidra yeniden yanıma geldiğinde soluk soluğaydı. Bir ona bir de geride bıraktığı yaşlı vampire baktım. Başı ezilmişti ve üzerinde kocaman bir kaya parçası vardı ama elleri yanında hareket ediyor ve kayaya ulaşmaya çalışıyordu. Sidra elimi tutup beni çekiştirmese muhtemelen o manzaradan gözümü ayıramazdım. Doğruca beni arabaya bindirip emniyet kemerimi bağladı ve yeniden sürücü koltuğuna geçti.

"Aracı telefonundan mı çağırmıştın?"

"Hı?"

"Seni havaalanına götürmesi gereken arabayı telefonun aracılığıyla mı çağırmıştın?"

"Evet."

"Plakasını söyle."

Direksiyonu tek eliyle tutup cebinden kendi telefonunu çıkardı. Hala kolumda olan çantanın içini kurcalayıp cep telefonumu buldum.

Uygulamaya girip son kullandığım aracın plakasını ona söyledim sonrasında da şoföre en düşük puanı vermeyi ihmal etmedim. Gerçi başına gelecekleri düşünürsek muhtemelen bu puanı göremeyecekti ama onlara acıyacak kadar iyi bir insan değildim belki de.

Kimsenin geçmediği bir sapakta durduk. Telefonu çenesine yaslayıp beklemeye koyuldu. Hem çok sakin hem çok öfkeli görünmeyi nasıl başarıyordu emin değildim. Kafasından neler geçirdiğini de bilmek istediğimden emin değildim. Hayatımın sürekli bir gün içinde darmadağın olması artık bünyemi paramparça ediyordu. Dün onu bırakıp giderken ağlıyordum bugün ise işe bu durumdaydık.

"Herakles'e ne olacak?" diye sordum. Ölmemişti ve hala kanıyla bana istediğini yaptırabilirdi. Ve artık telkin edilmediğimi ona rol yaptığımı da anlamış olmalıydı. Öylece vazgeçeceğini ve beni rahat bırakacağını düşünmek benim için bile fazla iyimserlik olurdu.

"Onu öldüreceğim," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Ama hemen değil. Bir süre, uzun bir süre varlığımı ensesinde hissetmesini istiyorum. Her gününü korkuyla yaşamasını."

"Anladım." Başımı sallayıp durdum.

Araç geldiğinde Sidra kornaya bastı. Şoför inip onu çağıranın kim olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafına bakınıyordu. Sidra bir kez daha kornaya bastı. Adam bize doğru baktı.

"O mu?" diye sordu.

"Evet."

Camı açıp sol kolunu dışarı uzattı ve adama gel diye işaret etti. Adam bize doğru yürümeye koyuldu. Yeniden nabzım hızlanmıştı ama korkudan değildi sadece bir çeşit panik atak geçiriyor olduğumu sanıyordum. Adam, neyse ki, Sidra'nın tarafından cama doğru eğildi.

"Araca mı ihtiyacınız var-" Cümlesini tamamlamadan Sidra'nın eli onu yakasından kavradı, adamı neredeyse beline kadar içeriye soktuğunda oturduğum yerde geri çekindim. Adam benim yüzümü görünce hayalet görmüş gibi irkildi ama nefes almaya çabalarken neler olduğunu anlamadığı ortadaydı. Sidra onu serbest bıraktığında başını arabanın içinden çıkarmayı deniyordu, başardığı sırada yeniden yakasını yakaladı. Bir saniyeliğine kapkara gözlerini adamın gözlerine çevirdi.

"Yanımda oturan güzel ve çok kıymetli kadının ismi Luzia," dedi sakin ve tane tane. "Luzia'yı daha önce gördün mü?"

"Ben- biz- ben-"

"Seni bıraktığımda arabana dön. Dün onu götürdüğün yere sür. Arabaya bindiğinde dün yanında olan ve ona saldırdığın arkadaşlarını ara. Hepsini oraya çağır. Geldiklerinden emin ol. Anladın mı?"

"Anladım."

Adamı iterek bıraktı ama bırakmak için biraz bile istekli görünmüyordu. Adam koştur koştur aracına bindi ve hareket etmeye koyuldu. Peşinden onu takip etmeye başladık.

"Oraya gittiğimizde arabada kalmanı istiyorum," dedi. "Hatta arabayı sürüp gitmeni. Oraya gitmek şu an senin için tetikleyici olabilir."

"Olacak," diye kabul ettim. "Olmaması için onlara neler olduğunu görmem gerekiyor."

Başını çevirip bir süreliğine bana baktı sonra sadece kafasını sallayıp daha çok gaza bastı. Göğsüme bir ağırlık çökmüştü. İçimde ağlama isteği vardı ama kendimi tutabildiğim kadar tutmaya kararlıydım. Aklımı kaçırıyormuş gibi hissediyordum ve bu düşünce beni daha da korkutuyordu çünkü bir kez zaten aklımı kaçırmıştım. Hem kalp kırıklığı hem kimlik bunalımı hem de bu vampir saçmalıkları bir araya gelmiş beni köşeye kıstırmıştı. Elimle daha da sıkışan göğsümü tutmamak için kendimle mücadele verdim, parmaklarım sadece oyalanmak için kulağımdaki küçük halka küpeyi çevirmeye başladı.

"Belki de onları sadece polise teslim etmeliyiz," diye düşündüm ve bir saniye sonra sesli düşündüğümü fark ettim. Bir, iki, üç, dört kez daha kulağımdaki küpeyi çevirdim.

"Üzgünüm," dedi. "Bunu yapamam."

"Kendi adaletimizi kendimiz sağlamaya çalışmamalıyız," diye devam ettim. "Eğer herkes böyle yapsaydı hukuk kavramı diye-"

"Luzia..." Uzanıp elimi tuttu. Serin avuç içi titreyen elimi kolayca içine aldı ve bir anlığına nefes almak daha kolay bir hale geldi. "Panikliyorsun," diye konuşmaya devam etti. "Bazı insanların-" Duraksadı. "Bazı canlılar ya da yaratıklar her ne ise... Anladıkları tek bir dil vardır ve o dilden konuşman gerekir. Bu insanları polise teslim edersek bir süre sonra dışarıya çıkar ve başka insanlara saldırmaya devam ederler. Çünkü kendilerinde bunu hak görüyorlar. Ve kişisel olarak da beni o kadar ama o kadar kızdırdılar ki onlara bir şey yapmak zorundayım."

Ne demek istediğini anlayamayacak kadar bulanıktı düşüncelerim. Elimi çekmek ve çekmemek arasında kararsız kaldım. Ve bu karmaşa daha beter hissetmeme neden oldu. Göğsümdeki baskı daha da şiddetlendi. Sürekli bir ikilem halinde kalıyordum ve artık ne düşünmem hatta ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum.

Dün o arabanın içindeki halim aklıma geldi, arabadan zorla indirildiğimdeki şaşkınlığım ve sonrasındaki çaresizliğim. Acı nasıl oluyorsa yeniden üzerime bindi. Söylediği sözler. Bana nasıl bir saniye bile düşünmeden vurdukları. Ve bir anlığına bunu başkalarına da yapabileceklerini anladım. Yaparlardı hatta fırsatını bulurlarsa bana daha kötüsünü de yapabilirlerdi.

Parmağı avucumun içini okşadı.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi. Dikkatimi dağıttığı ve kendi düşünce bunalımımdan çıktığım için biraz rahatlayarak başımı salladım. "Onlara neden karşılık vermedin?"

"Sanırım sormak istediğin şey vampirleri kolaylıkla öldürebilirken insanlara neden yenildiğim?" Ki bunun için onu suçlamazdım, anlaşılır bir soruydu.

"Anlamaya çalışıyorum," diye devam etti.

"Emin değilim. Son zamanlarda kafam yerinde değil, çok ama çok karmaşık. Birbirine girmiş kaset bantları gibi. Ve üzgündüm. Ve birdenbire oldu. Çok şaşırdım. Kafamda öyle çok şey vardı ki ne yapmam gerektiğini anlayamadım bile. Algılarım berbat oldu." Ellerimi bunları çözebilirmiş gibi şakaklarıma bastırdım. "Ve yoksunluk çekiyordum."

Bana çok uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldı. Sonra söylediği tek şey "Benden yardım istediğin için teşekkür ederim," oldu. Araba durduğunda aramızdaki bu yarım yamalak konuşma havada kaldı. "Şimdi senden arabada kalmanı isteyebilir miyim?"

"Ben senden bunu istememeni isteyebilir miyim?" Karmaşık sorum onun dudağının hafifçe kıvrılmasına neden oldu ve bu birden daha iyi ya da daha doğru tanımıyla daha az berbat hissetmeme neden oldu.

Arabadan ilk çıkan o oldu, benim kapımı açtı sonra yeniden elimi tuttu. Bunu korkmamam için mi yapıyordu emin değildim. Ve neyse ne diye düşündüm. Etrafıma bakındım ve henüz alacakaranlığın içinde gözlerimin seçebildiği ağaçlar birden kötü bir kabusun baş rolüne dönüştü. Bu his, tam burada yaşadığım, üzerime atılan toprakmış gibi

beni sarmaladı. Adımlarımı hızlandırıp refleksle onun elimi tutan kolunu yakaladım. Durdu ve bir saniyeliğine dönüp bana baktı. Tuttuğu elimi daha çok sıkıp beni kendine doğru çekti. Kollarının arasında küçüldükçe küçülmüş gibi hissettim. Çenesini saçlarımın üzerine bastırdı.

"Nefes al," diye fısıldadı. "Yavaşça. Sadece nefes al." Söylediğini yapmaya çalıştım ama yavaşça nefes alamıyordum, hızlı hızlı soluyordum. Elini sırtıma bastırdı. "İyisin," dedi. "İyi olacaksın. İyisin."

Olmayacaktım, olamazdım, nasıl olabilirdim ki? Onları öldürmek yetmeyecekti. Hep başka bir şeyler çıkacaktı. Başka bir şey çıkmasına bile gerek yoktu. Hayatım zaten altüst olmuştu ve neresinden tutsam elimde kalıyordu. Sadece bitmesini istiyordum. Nasıl bitirebilirdim. Bütün bunlar kötü kalpli hayaletler gibi beni kovalayıp duracaktı. Düşündükçe daha hızlı solumaya başladığımı ve titrediğimi fark ettim. Omuzlarımı tutup yüzüme bakabileceği şekilde beni geriye çekti. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Bana inanmıyorsun," diye hafifçe kaşlarını çattı.

"Bir daha iyi olabileceğime inanmıyorum." Yavaşça yutkundum ama sesim bile ağlamaklıydı. Bir şey saklama çabam yoktu ve açıkçası daha iyi hissedebileceğim bir şey yapabiliyorsa yapmasını istiyordum çünkü böyle hissetmekten nefret etmiştim.

Belimdeki eli yerini hiç bozmadı, diğer elinin baş parmağıyla gülümseyerek ama çok dikkatlice gözümün kenarındaki ıslaklığı sildi. "O halde biz de kötü oluruz bir tanem," diye mırıldandı. Sesi neredeyse neşeli geliyordu. Uzandı ve dudağının gözümün kenarına bastırdı. Serin dudakları naneli şeker etkisi gibiydi, kısa bir süreliğine de olsa ferahlatıcı ve kesinlikle rahatlatıcı.

O halde biz de kötü oluruz. Bu cümle nasıl birdenbire iyi hissetmeme neden oldu. Kötü olma fikri birden her şeyi çözmeye başlamış gibi. Başımı iki yana salladım.

Yeniden elimi tuttu ve adamların yanına doğru yürümeye koyuldu. Onların yanına vardığımızda eli belime kaydı ve beni kendine çekti. Biraz bile rahatsız görünmüyordu. Onun kim olduğunu düşünürsek rahatsız olması için bir sebebi yoktu. Herakles'e ben yaratılmadım, böyle doğdum demişti. Bunlar daha önceki hatıralarımla birleşiyordu

ve kütüphanede uzun saatlerimi alacak bir konu bulduğumu düşünüyordum.

Üç kişiydiler ama ben iki kişi olduklarını sanmıştım. O kadar hızlı olmuştu ki belki de anlamamıştım bile.

"Siz ikiniz, kaçmaya çalışmayın," dedi Sidra şoförün yanında duranlara. Bana fahişe diyen hangisiydi merak ediyordum ama sonra bir önemi olmadığına karar verdim. "Dün burada neler olduğunu anlatın," dedi Sidra aracı kullanan şoföre. Sanırım hala onun etkisi altındaydı çünkü bunu söylerken yüzüne bakmamıştı ama adam her şeyi ezbere bir şiir okur gibi şakımaya başlamıştı.

"Bir süredir gözlem yapıyorduk. Kasabadaki vampir güzellerine haddini bildirmeye karar verdik. Onların listesini elimizde tutuyoruz ve araç çağırdıkları zaman onları kuytu bir yere çekip cezalarını veriyoruz." Soğukkanlılıkla sarf ettiği sözler tüm tüylerimin ürpermesine neden oldu ve neredeyse onun üzerine doğru atılma isteği yarattı.

"Kadın listemizdeydi, çağrısını alınca birlikten birkaç kişiyi çağırdım ve onu vampirlerden daha hızlı öldürebileceğimizi göstermek için buraya getirdim." Diğer iki adam ona ve anlattıklarına bakıyor ve yaptığı şeye inanmıyorlardı. Suratları dehşet içindeydi. Bir adım bile uzaklaşamadıkları için yaşadıkları her hissi iğrenç suratlarından açık bir kitap gibi okuyordum. O an bunun bile tatmin edici olduğuna karar verdim. Orada bekliyor ve başlarına neler geleceğinin korkusunu yaşıyorlardı. Ama bir an bile onlar için üzülemedim.

"Sonra ne yaptın, her şeyi, tek tek anlat," dedi Sidra daha soğuk bir tonlamayla.

"Evet," dedi şoför. "Hem yaşlı hem ölü sevici. İnsanlar senin için yeterli değil mi?" İçinde biriktirdiği bütün öfkeyle suratıma doğru bir tokat attı. O kadar şiddetli sarsıldım ki bir süre ne düşünebildim ne de konuşabildim. Kulağım çınlıyor ve çenemdeki kemikler kırılmış gibi hissediyordum.

"Onun işinde çalışıyor, bahse girerim onun yatağına girmekle kalmıyor, onu besliyor." Boynumu tutup sıktığında refleksle çığlık atmaya çalıştım. Diğeri saçımdan tutup çekiştirerek beni yana doğru savurdu. "Senin gibi fahişeler yüzünden dünyanın çivisi çıktı!" Yüzüme aldığım başka bir darbe bu defa yüz üstü yere düşmeme neden oldu. Kendimi

tutamadığım için burnumu doğrudan zemine çarptım ve kuvvetli bir acıyla daha inledim.

Daha konuşmaya, kendimi savunmaya ya da kendimi korumaya bile zaman bulamadan tekme atmaya başladılar. Ne olduğunu anlamak için bile zamanım olmamıştı. Dizlerimi karnıma çekmeye çalıştığımda geç kalmıştım. Ağzımdan kan tükürerek öksürmeye ve nefes almaya çalıştım. Yardım çığlıkları atmak istedim ama bedenim bir un çuvalı gibi darbelerin ardından serilmişti. Hiçbir yerimi hissedemiyordum.

"Kanının değeri yoksa biz de onu seve seve akıtabilirdik." Bir tekme daha savurdu.

"Bırak," dedi diğeri onu geriye çekerek. "Bitik vaziyette. İşini domuzlar ya da yılanlar bitirir. Hadi gidelim."

Öksürmek değil nefes almak bile zor hale geldi. Elimi kaldırıp ağzımdaki ve burnumdaki kanı temizlemek istedim ama parmaklarım kırılmış olmalıydı. Eklemlerimi hissedemiyordum. Bacaklarımı hissedemiyordum. Karnımda feci bir ağrı dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Arabanın uzaklaşan sesini duydum. Farlar da gidince tamamıyla zifiri karanlığın altında kaldım. Dudaklarımı oynatmak için tüm gücümü kullanmaya çalıştım ama yapabildiğim tek şey acıyla inlemek oldu.

Adam yılanlarla ilgili cümlesini bitirdiği saniyede elim birden boşluğa düştü. Sidra onun yanındaydı. Yanına kendi vampir hızıyla gitmişti ama onun karnına vururken yavaştı. Bunu muhtemelen hızlı bir şekilde bitirmek istemediği için tercih ediyordu. Diğer adamlar kaçmaya çalışıyordu ve bir tanesi pantolonunu ıslatmıştı. Belki de gülmeliydim ama yapamadım.

"Sen," dedi Sidra diğerinin önüne geçip. "Ona nasıl vurdun?"

"Kaburgasını kırd-" Bir kırık sesi yüzümü buruşturmama neden oldu. "Bağırma," dedi adama ve adam bağırmadı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. İki büklüm oldu ama Sidra "Dik dur," diye komut verdiğinde daha büyük bir acıyla doğruldu. Diğerinin bacağı kırıldı bu daha da kötüydü, elimle yüzümü kapatmak zorunda kaldım, adamın kemiği dışarı çıkmış etinden ayrılmıştı. Onlar bağıramıyordu ama ben küçük bir çığlık atmak üzereydim.

"Öldür beni," diye yalvarmaya başladı şoför olan. "Öldür beni. Bağışla beni."

"Ben Tanrı değilim," dedi Sidra karşılık olarak, adamın uzattığı elindeki parmakları geriye doğru büktü. Refleksle kendi parmaklarımı yumruk haline getirdim. Dün bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Etlerim lime lime ediliyormuş gibi hissettirmişti.

"Sadece zevk için sizi iyileştirip yeniden bu hale getirebilirim," dedi Sidra. "Ama bir ses duyuyorum ve bu biraz aklımı çeldi doğrusu." Eğleniyor gibi görünüyordu ama eğlenmediğini biliyordum. Hala çok öfkeliydi ve yaptıkları onun içini soğutuyormuş gibi görünmüyordu. Hepsini tek tek yere düşmesine neden olacak şekilde itti. Adamlardan birinin üzerinden bir bıçak yere düştü. Bu Sidra'yı güldürdü ama içimden bir ses bu gülümsemenin daha çok sinirden olduğunu düşündürdü. Bıçağı eline aldı, adamın üzerine doğru eğildi. Bıçağın ucuyla adamın gömlek düğmelerini seri üretimde bir makine gibi tek tek kopardı. Çıplak kalan göğsünde bıçağın ucunu dolaştırmaya başladıkça adamın gözleri yuvasından çıkacakmış gibi acıyla irileşti. Bağıramazdı. Asla bağıramazdı. Oluk oluk kan akmaya başladı. Kanın kokusunu almak o an yaşadığım başka bir şaşkınlıktı. Aynısını diğer ikisine de yapıp doğruldu. Üzerinde bir toz zerresi bile yoktu.

Sonra bahsettiği sesi duydum. İki tane domuz yüksek sesli nefes alır gibi çıkardığı seslerle bizim durduğumuz tarafa doğru yaklaşıyordu. Midelerinden çıkan gurultuya benzer ses Sidra'nın gülümsemesine neden oldu.

"Bağışla," dedi adam yeniden. "Öldür bizi."

"İnan bana," dedi ona doğru yukarıdan hafifçe eğilip. "O seyrettiği için istediğim kadar ileriye gitmedim." Eliyle beni işaret etti. Adam yattığı yerden bana doğru baktı, gözlerinde şimdi müthiş bir çaresizlik ve yardım isteği vardı. Bense ona sadece iğrenerek bakıyordum. Domuzlar yanına kadar yanaştı, bir ağaçmış gibi Sidra'nın yanından öylece geçip kanlar içinde akan adamların üzerine eğildiler.

"Gitme vakti." Yeniden yanımdaydı ama elimi tutmak yerine belimden beni hafifçe itti. O arkasına bakmıyordu ama ben yürümeye başladığımda geriye doğru bakmaya devam ettim. Bu manzaranın bana ne hissettireceğine belki de. Benim için planları buydu. Bana yapmak istedikleri şey buydu. Şimdi domuzların yemeği olurken çığlık bile atamıyorlardı. Önüme döndüm ve şaşırtıcı bir şekilde rahatlamış hissettim.

Arabaya binip koltuğa kendimi bıraktığımda rahat bir nefes alabildim. Tam olarak ne için rahatladığımı bilmiyordum ama en azından başka birilerini daha tuzağa düşürmeyecek olmaları iyi hissettiriyordu.

"Nasıl böyle kötü olabiliyorlar anlamıyorum," diye söylenmeye başladım. "Nasıl böyle acımasız olabiliyorlar?"

"Aptallar çünkü. Kendi başlarına düşünemiyorlar. Kendilerini daha iyi hissetmek için kafalarında bir senaryo kurup kendi boktan hayatlarının kahramanı olduklarını sanıyorlar."

"Gerçekten korkunç," diyebildim. "Çok ama çok korkunç. Ve bunu sürekli yapıyorlarmış. Bunu hak olarak görüyorlar. Tanrım, kim bilir kaç kadının canını yaktılar."

"Artık yakamazlar."

"Onlardan daha bir sürü olması beni daha da ürkütüyor." Elim yeniden küpeme gitti ve tekrar tekrar onu çevirmeye başladım.

"Vaha ile görüşüp ekibinden birilerini devriye gezmesi için ıssız yerlere konumlandırmasını söylerim," dedi.

"Gerçekten yapar mısın?"

"Daha iyi hissedeceksen eğer, kendim de nöbet tutabilirim." Bana baktı ve sevimli bir şekilde gülümsedi. Refleksle benim dudaklarım da kıvrıldı. Evet, sanırım bu kendimi çok daha iyi hissetmeme neden olurdu. Herkesin yan odasında Sidra Dekatlon yaşamıyordu ve eğer tanıdığım birileri diğerlerine yardım edebilecekse, bunun olmasını isterdim.

"Teşekkür ederim," dedim. "*Bugün* yaptığın her şey için." Söylediklerimde hiç olmadığım kadar içtendim. Ve yardım istemenin hafifliği vücudumu ele geçirmişti bile. Körü körüne yanlışı daha yanlış bir hale getirmektense bunun gurur meselesi olmadığını idrak edebildiğime memnundum.

"Senin için, *her zaman.*"

Yeniden malikaneye dönmek kaşlarımı kaldırmama ve delirmiş gibi gülmeme neden oldu. Ve birden aklıma bir süre önceki ziyaretçilerimiz geldi. Daren ve Nova. Bana delilikle ilgili söylediği şeyler kısa süreliğine ağrı kesici gibi baskıyı durdurdu. Keşke onlarla şimdi, ben her şeyi hatırlıyorken görüşme şansın olsaydı. Özellikle de Lord ile...

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilir miyim?" diye sordu kapıyı ikimizin ardından kapatırken.

"Gördüklerimden sonra bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum." Gülerek yüzümü buruşturdum. "İnsan bünyesi siz ölümsüzlerinki gibi çalışmaz, iğrenebiliyoruz biz."

Bu onu da gülümsetti. "O halde çay yapmama ne dersin?"

"Yaban mersinli olsun. "

Dudaklarını birbirine bastırıp ağır ağır başını sallayarak işaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Yaban mersinli olsun."

"Duş alacağım."

"Yardım etmemi istersen, biliyorsun, söylemen yeterli."

Gözlerimi kıstım. "Sanırım bunu kendi başıma halledebilirim." O merdivenlerden aşağı inerken ben de yukarıya doğru çıkmaya başladım ve yüzümde bir gülümseme olması beni hayrete düşürdü.

Kıyafetlerimden hızlıca kurtuldum ve onları bir daha görmek istemediğime karar verdim. Kan ve çamura bulanmıştı. Herakles belki de beni neyin içinden çıkardığını hatırlamamı istediği için onları tutmuştu. Zaten neden ondan nezaket bekleyecektim ki, ve zaten üzerim değişmiş olsaydı muhtemelen daha çok rahatsız hissederdim. Kıyafetleri banyo dolabından aldığım bir çöp torbasının içine koyup kapının kenarına bıraktım. Isınan suyun altına girip bir süreliğine yere oturdum ve sıcak suyun beni gevşetmesini bekledim.

Olanlara inanamıyordum. Önce nihayet vermem gereken karar buymuş gibi, cesaretimi toplayıp malikaneden ayrılmıştım. Onunla yaşadığım son yüzleşmeyi uzun uzun düşünme şansım bile olmamıştı. Bu nasıl bir kaderdi anlamakta güçlük çekiyordum. Bundan ders almam ve tekrar aynı şeyleri yaşamamak için kaçmam gerektiğini düşünmüştüm ama yine buraya dönmüştüm. O halde bu bizim yeni şansımız mıydı? İçimde Herakles'in kanı akarken hayatım nasıl olacaktı düşünmek bile istemiyordum. Daha önce Arthur'un kanına bağlı olmuştum ve etkilerini biliyordum. O zaman Sidra kanımı içerek beni o bağlılıktan kurtarmıştı aksi taktirde Arthur'u öldürecekti ki artık bunu yapmadığı için memnundum. Şimdi aynı şekilde Herakles'in bağından kurtulabilir miyim diye merak ediyordum. Çünkü yemin ederim yoksa onu öldürecektim.

Saçlarımı bir, iki, üç, dört kez şampuanladım ve vücudumu kazımak ister gibi, sanki derimin altına ulaşabilecekmiş gibi tekrar tekrar yıkamaya koyuldum. Bir şeyler o küpenin ardında birikmişçesine küpeyi tekrar tekrar çevirdim ve tatmin olmayınca kulağımdan çıkarıp

orayı da iyice yıkadım. Parmaklarım sudan buruşmaya başladığında ve sıcak başımı döndürünce havluya sarınıp doğruca odama gittim. Böyle hüzünlü zamanlarımda giydiğim mavi renk pamuklu pijamalarımı yatağın üzerine çıkarıp çamaşırları giyindim. Sıcak su beni daha bitkin hale getirmişti. Pijamaları üzerime geçirip yatağa uzandım ve öylece tavanı izlemeye koyuldum. Böyle anlarda yumuşak şeylerin içinde olmayı seviyordum. Beni saran güvenli kollar gibi sarıyordu kumaş etrafımı. Yatağın ortasına doğru kıvrılıp bacaklarımı kendime çektim. Şu an kakaolu sıcak sütüm olsa çok mutlu olurdum.

Bir, iki kez kapı çaldı. "Gelebilir miyim?"

Toparlanmak istedim ama mecalim kalmamıştı ve zaten ne önemi vardı ki? "Evet," diye seslendim cansız bir şekilde ve aslında mırıldansam bile duyabileceğini hatırladım. Zavallı insanoğlu olarak bazen kendimize ne saçma sorumlulukla yüklüyorduk. Herkese nazik olmak, saygılı olmak, ayıp etmemek, kalp kırmamak, vicdanlı ve adil olmak nokta nokta nokta...

Ve noktalı virgül.

Elinde bir fincanla içeriye girdi. Ondan önce gelen fincanın aromatik kokusu beni yerimden kaldırmaya itecek kadar güçlüydü. Doğrulup yatağın ortasında bağdaş kurdum. Fincanı elinden alıp "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Son zamanlarda yaptığım gibi iğneleyici bir cevap vermek yerine "Yeterince şey yaptın, gerçekten, minnettarım," dedim. Ve bu daha iyi hissetmeme neden oldu. Ona ters davranarak ya da sürekli iğneleyici laflar sarf ederken ne kadar yorulduğumu anladım. Bir şeyi değiştirebilecekmiş gibi.

"Gerekli ayarlamalar yapıldı," dedi. "Bu geceden itibaren dönüşümlü olarak kasabada dolaşan ekipler olacak."

"Bu kadar çabuk mu? Bu gerçekten iyi bir haber." Şaşkınlığıma gülümsedi. "Biz vampirler hızlıyızdır," diye göz kırptı. Bitkin bir vaziyette ben de gülümsedim.

"Merak ediyorum da..." Fincandan bir yudum alıp dudaklarımı ıslattım. Boğazım gerçekten kurumuştu. Herakles'in ürkütücü çayından sonra bu iyi gelmişti ve midem bomboştu ama yiyebilecek gibi de hissetmiyordum. "Daha önce Arthur ile olan bağımı kopardığın gibi Herakles ile de-"

"Olmaz," diye gergin bir şekilde nefesini verdi. "Herakles'e kıyasla Arthur hiçbir şeydi. O kadar yaşlı birinin kanından kurtulmak için bütün kanını sömürmem gerekir."

"Kulağa kötü gelmiyor," diye burun kıvırdım.

"Bugün bunu düşünüp endişelenmene gerek yok," diye güvence verdi. "Herakles sana bir şey yaptıramaz. Gözüm üzerinde olacak. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Neyi yapıp yapmayacağını biliyorum."

"Senden nefret ettiğime inanmaz mıydın?" diye sordum. Sessizlik ve o bir araya toplanmış gibi bana baktı.

"Benden nefret ettiğine inanırım," dedi. "Ama bu beni sevmediğin anlamına gelmezdi."

"Onun iki oğlunu öldürmüşüm." Bu aklıma geldi çünkü nefretle ilgili konuşmaya başlamıştık. Ve Sidra ile birbirimizden nefret etmemiz için ikimiz de yeterince sebebe sahiptik. Onun sevdiği herkesin ölümüne sebep olmam gibi. "Senin de sevdiğin herkesin ölümüne neden olmam gibi..."

"Buna sen de dahilsin, biliyorsun değil mi?" diye sordu ve yüzünden bunu bilmediğimi düşündüğünü anladım. O ana kadar bilmiyordum da. Ve o da yüzümden bunu okudu. "Bir yanlış, başka bir yanlış ve sonra önlenemeyen yanlışlar..." diye konuştu. "Sen de dahil, sevdiğim herkesin ölümüne neden oldun. Düşündüğüm zaman senin de o mağarada olmamana şaşırıyorum."

"Olacaktım," diye fısıldadım ama artık ona bakmıyordum. "Ama malikaneden o kadar uzaklaşamazdım. Denedim ama gidemedim. Onların yolunu kesmek bile verdiğim en zor mücadeleydi. Bütün bedenim geriye doğru çekiliyordu."

"Başka bir eve taşınmak ister misin?" diye sordu beni daha çok şaşırtarak. Başımı kaldırıp yüzüne bakma ihtiyacı duydum. Oldukça ciddi görünüyordu. Ben kendimi affedemiyordum ama o affetmeye hazır gibi görünüyordu. Bağışlama konusunda ona da kendime da haksızlık yapıyordum belki.

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Dün buradan ayrılırken ayrılmak çok zor geldi. Belki de gerçekten bu malikanenin hayaletiyimdir."

"Burayı hep kendine benzettin," dedi. "Görkemli, ürkütücü ama tepenin başında tek başına. Hala böyle mi hissediyorsun?"

"Ben değil, sen söyledin," diye omuz silktim çünkü şüphesiz ki öyle hissediyordum.

"O halde yarın yeniden çalışmaya başlayalım müze müdürü, yoksa burası yakında örümcek ağları ile dolacak. Yeni bir sergi kasaba için de güzel olur. Herkes normale dönmek için epey hevesli."

"Sanırım bu hoşuma gider Sevgili Bay Sidra..." Hem başka insanları görmek, onlarla bir arada olmak bana gerçekten şüphesiz iyi hissettirecekti. Aslında zaten üzerinde çalıştığımız bir sergi vardı ama sürekli bir şeyler çıktığı için hayata geçirememiştik. Eminim yeniden çalışma fikri Mera'yı da heyecanlandırırdı. Arada sırada telefonda görüşüyorduk ama işle ilgili genel meseleler ortak gruptan konuşuluyordu. Bir süredir insanlar işe gitmek için çekimserdi ama son günlerde insan vampirlerden üstün gibi gösterilmişti ve bu belki bir şeyleri değiştirmek için yeterli olmuştur.

"Tabii artık bana patronluk taslayamazsın," diye şakayla karışık onu uyardım.

"Burayı satın aldım," dedi. "Burası benim."

"Orası beni ilgilendirmiyor. Bu malikane yüzünden bir yaşamım heba oldu, burayı en çok ben hak ediyorum. İstersen maaşımdan kesebiliriz ve sana taksitle ödeyebilirim."

"Bu fikir hoşuma gitti, böylece asırlarca bana borçlu kalırsın ve bir yere de gidemezsin."

Gülen yüzüm birden öylece kaldı. Daha dün gitmemle ilgili konuşuyorduk ama şimdi bu halimize bak. Belki de gereksiz yere heyecan yapmış ve mutlu hissetmiştim, yarın ne olacağını bilemezdik. Ve hala ona karşı nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Sevgili mi olacaktık, bu kelime birden o kadar ama o kadar komik ve saçmaydı ki.

"Ne?" dedi düşüncelerimi duymuş gibi.

"Dün konuştuklarımızla şimdi konuştuğumuz şeyler birbirine girdi," diye başımı işaret ettim. "Sürekli bir ikilemde kalıyorum ve bu yaşamımda da beni delirtecek şeyin bu olduğunu düşünüyorum."

Dudak büktü.

"Ağırdan almaya ne dersin?" diye sordu. "Şu anda ya da yarın ya da öbür gün ya da bu yıl bir şeye karar vermek zorunda değilsin. Yarın çalışmaya başlar ve nasıl gittiğine bakarsın. Ben de etrafta dolanır ve

en sevdiğim müzenin güvende olduğuna emin olurum. Eğer istemiyorsan varlığımı fark etmezsin bile."

"Seninle aramızdakileri nasıl çözeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Aramızda çok fazla duygu var."

"Bunun için de aynısı geçerli," dedi rahat bir tavırla. "Bu da hemen karar vermen gereken bir şey değil. İhtiyacın olduğu sürece sana yardım etmekten keyif alırım aynı şekilde Reyna'ya da öyle. Bunun üzerinde bir baskı kurmasına gerek yok. Eğer istediğin buysa."

"Sanırım biraz mesafe istemiştim."

"Bu durumda biz de eskiden sorunlar yaşamış iki tanıdık oluruz. Ve şimdi de birlikte çalışıyoruz. Dostça bir şekilde. Ama benden o kadar da haz etmiyorsun. Buna karar vermek için istediğin kadar zamana sahipsin. İstiyorsan başkalarıyla görüşebilirsin, seni ya da kalbini esir tutmuyorum Luzia."

"Biriyle randevuya çıkarsam boğazını deşmez misin yani?"

"Hayır," diye güldü. "Daha iyisini bulabileceğini düşünüyorsan bunu görmeyi isterim."

"Kendini beğenmiş."

"Ve bunun için nedenimin olmadığını söyleyemezsin."

"Aslında iyi fikir," dedim. "Belki de arkadaş olmayı deneyebiliriz."

Alayla güldü. "Elbette," dedi. "Eğer öyle istiyorsan."

"Alay ediyorsun."

"Affedersin," omuz silkti. "Ciddiyim. Gerçekten bu şekilde rahat olacaksan arkadaşın olabilirim. Gerçi patronun olmayı daha çok seviyorum ama benim için de değişik bir deneyim olacağına şüphe yok."

"Belki bir süre başka bir evde yaşamalı ve buraya sadece iş için gelmeliyim," diye bir fikirde bulundum. "Daha az kasvetli olur ve belki hislerime yardımcı bile olur. Ve seninle de-"

"Başka bir yerde yaşamak istiyorsan olur ama ayrı ayrı yaşamak istiyorsan olmaz. Sadece yüzün bile hedef tahtası. Diğer şeylerin yanında bu bir daha ikimizin de tecrübe etmesini istemediğim bir alan. Beni kişisel güvenliğin gibi görebilirsin. Earl gibi."

"Tamam," dedim hak vererek. "Bunu daha kapsamlı düşüneceğim." Çünkü onunla aynı çatı altında yaşamanın güvenlik düzeyini tartışamazdım. Hiç kimse Sidra Dekatlon'un malikanesine yaklaşmayı göze alamıyordu.

"Ve belki Reyna'nın restoranını elden geçirmek istersin, döndüğünde onun için iyi olur."

"Çok düşüncelisiniz Sevgili Bay Sidra, bunu da çok isterim." Çenem ikiye ayrılacakmış gibi esnedim.

"O halde artık uyuyup dinlenmen de iyi fikir."

"Evet," diye kabul ettim. O yataktan kalktığında çay fincanını komodinin üzerine bıraktım. Örtüyü sıyırıp yatağın içine girdim. "Şey," dedim. "Uyurken nefesimi dinlemeyi alışkanlık haline getirmişsin ya, yan odadan duymakta zorlanıyorsan çünkü bugün yorgunum biraz yavaş nefes alıp veriyorum." Durdum ve yavaşça nefes alıp verdim. "Çok sessizim, işte o yüzden istersen yani burada kalabilirsin."

"Çok cömertsin," dedi.

Kocaman güldüğünü görünce hemen ona arkamı dönüp örtünün içinde kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Biraz sonra arkamda ağırlığını hissettim. Bana doğru döndü ve dudaklarını hafifçe başımın arkasına bastırdı. "Buradayım," diye mırıldandı. Rahatlayarak gözlerimi kapattım.

|Bölüm sonu!

Umarım beğenmişsinizdir!

Sidra ve Lu'nun arkadaş kalma kararıyla ilgili ne düşünüyorsunuz bilmek isterim djdjdjdjd

Vampir kankası olmayan da ne bileyim yani...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, sevgilerimle ^^^

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

#canavarındakalbivarmış #cdkv

29. BÖLÜM: AZELDA

Herkese merhaba!

İyi bayramlar ve keyifli okumalar dilerim...

Yıldızımızı parlatmayı unutmayın lütfen;;

NP: Olivia Rodrigo, Vampire (Resmen cdkv için yazılmış şarkı sözleri...)

**

Geçen günleri düşündüğümde son bir haftam umduğumdan da sakin geçmişti. Ertesi sabah Dracula ile aynı yatakta uyanmak biraz tuhaflaşmıştı ama sanırım yüz ifadem beni ele vermişti, yataktan kalkıp gitmek için bahane bulan o oldu. Malikanede sık sık karşılaşsak da uzun konuşmaların içine girmiyorduk. Ondan beklenmeyecek kadar nazik davranması kafamı karıştırsa da şimdilik aramızdaki mesafe nihayet bana biraz nefes alanı bırakmıştı. Ve artık ben sormadıkça işimde ne yapacağıma karışmıyordu.

İyi ve kötü gelişmeler vardı. İyi gelişmelerin ilk sırasında kasabada hayatın neredeyse normale dönmesi gerekiyordu. Güvenlik ekipleri sürekli etrafta dolanıyor ve geceleri daha kalabalık oluyordu. Konuştuğum insanlar bu konuda epey rahatladıklarını itiraf ediyordu. Kötü gelişmelerden en çok canımı sıkansa birlikte çalıştığım ekibin tamamen dağılmış olmasıydı. Kasabada yaşananlardan ve bu kasabanın vampir popülasyonundan dolayı çoğu kasaba dışında buldukları işler için müzeden ayrılmıştı. Güvenlik görevlisi Earl emekli olmak istediğini söyleyince üzülsem de bunu da kabul etmek zorunda kalmıştım. Sonuç olarak asistanım Mera ve benim dışımda kimse kalmamıştı.

"Bu sefer yakışıklı birilerini seçtiğine emin ol," diye seslendi Mera ofisten çıkarken bana sırıtarak. Onun hala yanımda olması benim için büyük şanstı. Söylediğine gülerek başımı salladım ve bilgisayarımı açıp tekrar çalışmaya koyuldum. Yeni ekip oluşturmak sandığımdan zor oluyordu. Gündüzleri müzeyle geceleri Reyna'nın restoranıyla

ilgilendiğim için başka bir şey düşünmeye zamanım kalmıyordu ki bu benim için iyiydi. Uzun zaman sonra ilk kez normal ve kendim gibi hissediyordum.

Hava ofisin ışıklarını açmamı gerektirecek kadar karardığında esneyerek ayağa kalktım. Jaluzileri indirip ofisi bana yetecek kadar lambasını açtım. Orta kısımdaki alandan fincanıma yeniden kahve doldururken telefonumun sesine doğru ilerledim. Güneş battığı zaman dakik bir şekilde telefonum çalıyorsa bunun tek bir anlamı olurdu.

"Selam gece kuşu," diyerek telefonu kulağıma yasladım ve fincanı doldurmak için yeniden koridora döndüm.

"Selam sana da amazon hayaleti, neler yapıyorsun?" Bu Reyna'nın vampir hayatına alışırken edindiği yeni espri anlayışı beni o kadar da güldürmüyordu ama bir ucundan komik olduğunu da kabul etmek zorundaydım.

"Başvuruları kontrol ediyorum, yarın birisi başlayacak onun için birkaç düzenleme yapıp hangi masayı versem diye düşünüyordum." Fincanı elime alıp topuklu ayakkabılarımın üzerinde bomboş malikanede bacaklarımı açmak için dolaşmaya başladım. Dev avizelerin gölgeleri duvarlarda dolaşıyordu ve başkası için korkutucu olsa da buranın havasını seviyordum.

"Bana ondan bahset," dedi Reyna. "Yakışıklı mı?"

"Herkes neden bunu merak ediyor," diye görmese bile kaşlarımı çattım. "Hem erkek olduğunu nerden biliyorsun da yakışıklı mı diye soruyorsun ki?"

"Hissettim. Erkek değil mi?"

Kaybetmiş bir çocuk gibi dudağımı sarkıttım. "Evet. Otuz yaşında, tecrübeli ve burada çalışmak için hevesli."

"Hevesli insanları sevmem," diye karşı çıktı. "Özellikle orada çalışmak için hevesli olanlara dikkat et. Etrafında seni yemek isteyen çok kişi var." Açıkçası bunu ben de düşünmüştüm, tuzak olabileceğini de düşünmüştüm. Uzun zamandır sesi çıkmasa da ne Akil'e ne de Herakles'e güvenmiyordum ve Sidra'ya rağmen öylece beni rahat bırakacaklarına inanasım gelmiyordu. Yine de korkarak bir yere varamayacağımı kabul etmeliydik.

"Merak etme," diye güvence verdim. "En son nerede çalıştığını, ne zaman ayrıldığını teyit ettim ve referans isteyip tek tek kontrol ettim.

İlk aramaları ben yaptım sonra Mera'ya yabancı biri olarak farklı numaradan arattım. Söylediği şeyler birbiriyle eşleşti."

"Aferin kızıma," dedi telefonun ucundan gururlu bir gülümsemeyle. "Restoran ne alemde?" Bu kesinlikle onun heyecanlı olduğu bir konuydu. Restoranı Reyna'nın çocukluk hayaliydi ve oranın her yeriyle kendisi ilgilenmişti. İkimiz de her şeyden sonra yeniden işimize dönmek çok iyi gelecekti.

"Bugün boyaya başlamış olmaları gerekiyor, biraz sonra çıkıp kontrol edeceğim. İki gün içinde bitirecekler-" Durup masamın üzerindeki küçük not defterimi kontrol edip başımı salladım. "Evet," diye teyit ettim. "İki gün içinde bitirmeleri gerekiyor çünkü eşyalar gelmiş olacak. Ve restoran için de birkaç kişiyle görüşme ayarladım, gündüz vardiyası için iyi bir işletme müdürü bakıyorum ama geldiğinde onlarla görüşmeleri sen yaparsın. Ben sadece ön eleme yapıp seçenekleri azaltıyorum." Reyna bir süre, iki yüz yıl kadar bir süre güneşe çıkamayacaktı. Genç vampirler güneşe çok duyarlı oluyordu ve gündüzleri karanlıkta uyuyarak geçirmezlerse hastalanıyorlardı. Bu yüzden uzun bir süre sadece gece vardiyasında çalışabilecekti.

"Sen olmasan ne yapardım ben?" diye mırıldandı buruk bir şekilde.

"Sanırım bunu asla öğrenemeyeceksin çünkü ben varım." Keyifli bir şekilde gülümsedim. "Hem bu kolay kısmı biliyorsun, anne ve babanla ne yapacağına karar vermen gerekiyor artık." Onlara bir süreliğine tatile çıktığını söylemişti ki bu yalan değildi ama onlara artık vampir olduğunu söylememişti. Annesi konusunda ikimizin de bir endişesi yoktu ama orduda olan babasının nasıl karşılayacağını açıkçası ben de bilmiyordum. Askerler her zaman biraz otoriter ve sert olmuştur. Reyna'nın babası da onlardan biriydi ve ordunun son zamanlarda vampirler yüzünden ne kadar zorluk çektiğini düşünürsek... ikimiz de aynı anda derin bir nefes aldık.

"Sanırım yüz yüze konuşmak en iyisi olacak," dedi. "Haftaya dönmüş olacağız. Elinden geleni yapıyor ama Vaha'nın da daha fazla işlerinden uzak kalabileceğini sanmıyorum."

"Onlarla yüz yüze gelince boğazlarına yapışmayacağına eminsin değil mi?" Kaşlarımı kaldırıp düşünceli bir sesle sordum bunu. Reyna kıkırdadı.

"Diyet yapmak konusunda her zaman iyi oldum biliyorsun, sentetik saçmalık bana yetiyor. Vaha vahşi yanımın birkaç on yıl sonra

tetikleneceğinden bahsetti. Şu anda, henüz insan olmayı unutmadan önceki zaman en kıymetli zamanlarımmış. Neredeyse hala insan gibi hissediyorum."

"İyi," diye espri yapmayı denedim. "Boynumu bir kişiden daha korumama gerek yok o halde." İkimiz de buna gülmeye çalıştık, yapacak bir şey kalmamıştı sadece olanı gütmeye çalışıyorduk.

"Merak etme, benim favorim uzun ve sarışın erkekler olurdu."

"Bilmez miyim..."

"Yemek zamanı, kapatıyorum. Yakında görüşürüz."

"Kendine dikkat et." Telefonu kapatıp öylesine yürürken ana salona kadar geldiğimi fark ettim. Telefonu pantolonumun arka cebine sıkıştırıp pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum. Yine yağmur yağıyordu, su damlaları camın üzerinde süzülürken bir anlığına da olsa huzurlu hissettim. Büyük bir yudum kahve içtim, gözlerim dışarıdaki sessizlikte dolaşıp durdu. Önceliklerim arasına bir güvenlik elemanı bulmayı koysam iyi olacaktı. Burada güvende hissetsem de malikaneyi bekleyen birinin olması fikri bana daha rahat hissettiriyordu. Müze yeniden açılacaktı, yakında güzel bir sergi planlaması da yapıyordum ve çalışanlar da toplanacağına göre girip çıkanları kontrol edecek birine ihtiyacım vardı. Ama o güvenilir kişiyi nereden bulacağım hakkında pek fikrim yoktu.

Düşünceli bir şekilde topuklarımın üzerinde döndüğümde merdivenlerin başında onu gördüm. Karanlığın içinde küçük bir ışık huzmesi belki de gölge oyunu gibi görünüyordu. Karanlıkta da bu duvarların arasında da yadırganmıyordu. Dudaklarımın aralık kalmasına sebep olansa bir şekilde bir açıdan farklı görünüyor olmasıydı. Beni görünce başıyla selamladı. Basamakları aheste aheste inerken gözlerini üzerine muazzam şekilde oturan bordo rengi gömleğinin manşetlerine çevirmişti. Keyifle indiği her basamakta uzun saç tutamları alnına çarpıyordu. Gömleğinin manşetlerini bir kez kıvırdı. Parmaklarıyla saçlarının önünü düzeltti. Her saniyesi bir şampuan reklamını seyretmek gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu normal bir şekilde. Son günlerde konuşmalarımız bu şekilde oluyordu. Sıktığı parfümün etkileyici korkusu burnumu ele geçirmişti.

"Evet," dedim ve neden cevap verirken düşünmem gerektiğini sorgulamaya başladım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Biraz dışarıya çıkacağım," diye dudak büktü. Evet, kesinlikle farklı görünüyordu. Hazırlandığı ortadaydı. Yakından baktığımda saçlarına bir şey sürdüğünü ve her ne ise çok iyi şekillendiğini anlayabiliyordum.

"Önemli bir şey mi?" diye sordum. "Hazırlanmışsın..."

"Merak mı ettin?" Hafifçe gülümsemesi bir anda kendime gelmeme neden oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse merak etmiştim ama bunu itiraf etmek aramızdaki hassas meseleleri olduğundan daha da karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramazdı.

"Öylesine sordum," diyebildim. Ellerim yine küpeme doğru gidiyordu ama doğal bir şekilde saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyormuş gibi çevirebildim. "Ben de restorana uğrayacağım, bugün boyama işlerine başlayacaklardı, kontrol etmek istiyorum." Neden bu kadar uzun cümle kurduğumu biliyordum, stres olduğum zamanlarda böyle oluyordu. Çok konuşuyordum ama paniklemem gerek yoktu. Zaten işleri neredeyse birlikte hallediyorduk. İstediğim kadar dahil olsa da her şeyin içindeydi sadece kararları bana bırakıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedi. "Sonra görüşürüz." Bunu söylerken gözlerini hafifçe kısıp uzanarak omzuma dokundu. Hava aniden azaldı. Yakınlığı kokusunu da üzerime çöken varlığını da daha hissedilir bir hale getirdi. Duvardaki gölgeler onunla birlikte hareket ediyordu. Elini geri çektiğinde oradaki küçük bir parça ipliği aldığını fark ettim. Kaşlarını kaldırıp ipliği yere attı ve gülümseyerek uzaklaştı. Arkasından uzun bir yolu çok hızlı yürümüşüm gibi nefes nefese kaldım.

Kahrolası hormonlar. Elimi kalbimin üzerine bastırdım. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Geçmiş ve bugün arasındaki ipler yumağı sadece canımı sıkan anlardan ibaret değildi. Hatırladıklarım sadece kötü kabuslara konu olacak meseleler de değildi. Bazıları oldukça... Yutkundum. Dokunaklı ve... Daha derin bir nefes... Erotik olabiliyordu. Gözlerimi kapattığımda o dokunuşların her bir zerresini hissedebiliyordum. Neredeyse sırtımın yaslandığı o sert ağacın gövdesini bile hissediyordum. Ateşimin nasıl yükseldiğini. Kalbimin nasıl direndiğini. Bana her dokunduğunda her iki yaşamda da aslında onun bana yenildiğini.

Gözlerimi açtım ve silkelendim. Kendime hiç yardımcı olmuyordum. Nefes al ve ver... Yavaşça... Ve işlerine odaklan. Odaklanmak iyidir.

Ofise yürüyüp hala sıcak basmasına neden olan etkiden kurtulmaya çalışırken masanın üzerinde olan çantamı bir türlü bulamadım. Çantayı aramamam gereken her yerde aradım ve bütün bunları elimdeki fincanla yaptım. Nihayetinde telefonum tekrar çaldı ve bu beni kendime getirdi. Telefonu yanıtladım ama çok geçmeden ilgilenmediğimi söyleyerek kapattım. Bir şeyin reklamını yapıyorlardı ama ne olduğuna kafamı verememiştim bile. Arabanın anahtarlarını ve çantamı alıp çıktım. Arabayı çalıştırıp anayola çıktığımda hala kafamı kurcalıyordu. Belli ki hayatımın dramatik kısmından sıyrıldığımda geriye sadece ve sadece Sidra Dekatlon'un etkisi kalıyordu.

Nereye gitmişti acaba?

Neden o kadar hazırlanmıştı ki?

Onu daha önce gömlekle gördüğümü hatırlamıyordum. Hem de öylesine bir gömlek değildi. Başkası giyse muhtemelen beğenmeyeceğim bir renkteydi. Ama ona yakışmıştı. Kan kadar koyu renkte olması belki de onun espri anlayışını temsil ediyordu. Saçlarına ne sürmüştü öyle? Saate baktım, neredeyse 20.00 olmak üzereydi.

Randevu için uygun bir saat gibi geldi aniden ve bu daha garip hissetmeme neden oldu. Yerimde duramıyormuşum gibi. Biraz önce yağmurdan ve havanın soğukluğundan yakınıyordum ama birden yine her şey çok nemli hissettirmeye başladı. Kuru ve nefes almak rahatsız edici hale geldi. Klimayı kontrol ettim ama her zaman olduğu gibi açıktı. Başımı iki yana salladım ve dikkatimi yola vermek için yerimde hafifçe kıpırdandım.

Reyna'nın kendi ismini taşıyan restoran barına vardığımda ışıkları açıktı. Boyacıların geldiğini düşünüp rahatladım. Malikanede güvende hissediyordum ama dışarısı hala benim için rahatsız ediciydi ve burada tek başıma olmak istemiyordum. Arabayı restoranın önüne, muhtemelen boyacılara ait kamyonetin yanına park edip dışarıya çıktım. Retoran saldırıya uğradığında Vaha burayı onarmalarını sağlamıştı ama artık işler değişmişti. Eskiden geceleri belli bir saate kadar hizmet veriyorlardı artık, Reyna'nın yeni durumundan dolayı geceleri hizmet vermesi daha mantıklıydı. Restoranı daha çok gece mekanına çeviriyordum ve bu da bazı değişiklikler yapmayı gerektiriyordu. Boyama tamamlandıktan sonra sipariş ettiğim ve Vaha'nın kartını kullandığım yüksek masalar da iki gün sonra teslim

edilecekti, böylece Reyna geldiğinde her şey hazır olacaktı. Burayı ne kadar sevdiğini bildiğim için bu önemliydi.

Kapıyı ittiğimde kilitli olduğunu fark edip kaşlarımı çattım. Sonra bunun mantıklı ama mantıksız olduğunu fark edip rahatladım. İşler kontrol altına alınsa da kasabadaki herkes hala vampirlerden dolayı tedirgindi ve kapıları kilitlemek onları psikolojik olarak iyi hissettiriyordu. Elbette bir vampiri durduracak bir kilit yoktu. Kendi anahtarımla kilidi açıp içeriye girdim. Arka tarafa doğru yürüdüğümde kanımı donduracak bir manzarayla karşılaştım. Çanta elimden düştü.

"Burada neler oluyor?" diye sayıklamayı başardım. Gözler bana döndü.

Anlaştığım boyacılar usta ve yardımcılarından oluşan üç kişilik küçük bir ekipti ve üçü de buradaydı. Onlarla daha önce de çalışmıştım, malikanenin boyamasına yardımcı olmuşlar ve oldukça nazik davranmışlardı. İşlerinde de iyi oldukları için yeniden onlarla anlaşmıştım. Yüzlerini tanıyordum ama ortalarına aldıkları bir yüzü tanımıyordum. Oldukça genç görünen kız sandalyeye bağlanmıştı. Gümüş zincirlerle. Vampirler gümüşe karşı çok hassastır ve gümüş onların cildine kezzap gibi yakıcı ve tahriş edici bir etki bırakır. Çektiği acıdan dolayı gözlerinden ve burnundan kan akıyordu. Görüntü dehşete düşmeme neden oldu.

"Burada bir kan emici bulduk ama merak etme, onu etkisiz hale getirdik," dedi usta olan boyacı. Gözlerim ondan inanamayarak yeniden kıza kaydı. Yirmi yaşında var ya da yoktu. Kambur bir şekilde duruyor ve ağlıyordu.

"Size saldırdı mı?" diye sordum. Ne kadar genç görünse de vampirler aldatıcı olur çünkü her biri oldukça güçlüdür bu yüzden kızın zararsız gibi görünene halinin ilk anda beni yanılmasını istemedim.

"Onu arka tarafta dolabı kurcalarken bulduk."

"Sadece kana ihtiyacım vardı!" dedi kız acıyla inleyerek. "Kimseye zarar vermedim. Bunu yapmanıza gerek yoktu. Sadece açtım. Çok açtım."

Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım.

"Gerçekten bunu yapmanız gerekiyor muydu?" diye yeniden usta başına döndüm. "Biliyorsunuz, bir vampire zarar vermek de yasalara göre suç." Ne yaptıklarını anladıklarından emin olmak istiyordum. Korkularını anlayabilirdim ama yeterince vahşet yaşamıştım. Kızın hali benim yaşadığım son saldırıyı anımsattı ve bu hem öfkelenmeme hem de kız için daha üzgün hissetmeme neden oldu.

"Ya biz ya onlar," dedi boyacılardan biri. "Yapmadı ama fırsatını bulsaydı eminim-"

"Lütfen susun!" dedim sakince ama öfkeli olduğum her halimden belliydi. Sandalyeye doğru ilerleyip dudaklarımı birbirine bastırarak kıza doğru eğildim. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Şimdi üzerindeki zincirleri çıkaracağım, canını acıtmamaya çalışacağım o yüzden lütfen kıpırdama olur mu?"

Yeşil gözlerine kan dolmuştu yine de minnetle bana bakıp ağlayarak başını salladı.

"Bunu yaparsan bize saldırır!" dedi boyacılardan biri.

Sakin kalmak için derin bir nefes alıp yeniden kıza döndüm. Kulak hizasında kesilmiş dalgalı sarı saçları ve tatlı bir yüzü vardı. Tamamıyla zararsız görünüyordu. "Sana yaptıkları için üzgünüm," dedim. "Onlar sadece korkuyor ama yine de bana söz vermelisin, burada başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Kimseye zarar vermeyeceğim." Dişlerinin arasından daha çok ağlayarak konuşmayı sürdürdü. "Lütfen, canımı çok yakıyorlar. Lütfen çıkar onları."

Acısını hissedebiliyor gibi dişlerimi sıkıp başımı salladım. Gümüş zincirlere doğru uzandığımda boyacılar hareketlendi. Biri bana doğru uzanıp durmama neden oldu. "Eğer bunu yaparsan burada işimiz biter," dedi. "Kan emicilere güvenmem."

"Tedirginliğinizi anlıyorum ama canı yanıyor," diyerek onları sakinleştirmeye çalıştım. "İstese size zaten saldırırdı. Bir vampiri öylece yakalayamazsınız. Zararsız olduğu belli."

"Üzgünüm Luzia," dedi usta başı. "Kan emicilere güven olmaz. Onu çözmek istiyorsan bizim gidişimizi beklemek zorundasın."

"Hey!" diye itiraz ettim. "Sizinle anlaşmıştık ve daha boyamayı bitirmediniz." Etrafıma baktım, başlamışlardı ve dörtte üçünü tamamlamışlardı ama henüz iki duvar daha öylece boyanmayı bekliyordu.

"Anlaşma buraya kadar." Diğer ikisiyle birlikte eşyalarını toplamaya başladılar. Kendi kişisel eşyalarını alet çantalarına yerleştirirken öylece bakakaldım. Bağlı olan kız yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

"Bu konuyu çözebiliriz," diye yeniden onları ikna etmeyi denedim. "Sorumluluğu alıyorum. Size saldırmayacak. Öylece yoluna gidecek. Lütfen, boyamanın tamamlanması lazım." Neredeyse çocuk gibi ayaklarımı yere vuracaktım. Ama bu gece bitmeliydi ki yarın tüm gün kurusun ve öbür gün gelen eşyaları rahatça yerleştirebileyim. Yoksa hiçbir şey yetişmezdi.

"Tek başınasın Luzia," dedi usta başı çıkarken. "İyi şanslar."

"Duvarlar da bok gibi olmuş!" diye öfkeyle bağırdım arkalarından. Ellerimi kalçama yerleştirip volta atmaya başladım. Gerçekten sinirlenmiştim. Gerçekten çok ama çok sinirlenmiştim. "Kimsede iş ahlakı diye bir şey kalmamış!" diye söylenmeye devam ettim. "Kahretsin. Çok sinirliyim. Planlarımın bozulmasından nefret ediyorum!"

"Affedersin," dedi kız kısık bir sesle. "Çok üzgünüm ama beni çözebilir misin? Bunlar gerçekten canımı yakıyor." Sözleriyle birlikte bir o yana bir bu yana yürümeyi bırakıp duraksadım. Çatık kaşlarımla ona bakıyordum. "Bak," dedim çok da nazik olmayan bir şekilde. "Gerçekten öfkeliyim ve gerçekten bana saldırmaya kalkarsan seni öldürebilecek kadar idmanlıyım. Anladın mı beni?" Ne söylediğimden haberim yoktu, öylece ağzımdan çıkmışlardı ama neticede saçımda geçmişte kalma bir iğne takılıydı. Dua edelim de gerektiğinde o iğneyi kullanabiliyor olayım.

"Yemin ederim!" dedi. "Kimseye zarar vermek istemiyorum. Zarar vermek istesem insanlardan beslenirdim bir restoranın dolabını soymaya çalışmazdım."

Başımı yana yatırdım, eh, haksız sayılmazdı. Vampirler için insanlardan beslenmek zor değildi. Özellikle hipnoz edici özelliklerini göz önüne alırsak. Yanına yaklaşıp yavaşça bileğindeki zincirleri çekmeye başladım. Her hareketimde yavaş yavaş bağırmaya başladı. Kendini diremek için sıktığı belliydi ama çektiği acıya engel olamıyordu. Bu akıl almaz bir işkenceymiş gibi geldi ve birden özür dilerim diye sayıklamaya başladım. Ellerindeki bitince sıra bedenini

saranlara gelmişti. İnsanlar bugünlerde bagajında gümüş zincirler mi taşımaya başlamıştı?

"İsmin ne?" diye sordum acısını bastırabilmek için.

"Azelda," diye yanıtladı ama hemen arkasından büyük bir parçayı yapışan derisinin üzerinden kaldırdığım için haykırmaya başladı.

"Pekala Azelda, yavaş ve dikkatli olmaya çalışıyordum ama sanırım bir anda yapmak en doğrusu olacak. Üçe kadar sayacağım ve zinciri tamamen üzerinden çekeceğim. Anlaştık mı?"

Hızlıca başını salladı.

"Bir," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bir," diye benimle tekrar etti.

"İki!" dedim ve bir anda etrafına dolanan zinciri hızla çektim. Kulaklarımı sağır edecek ve bir süre aklımdan çıkmayacak bir haykırışla öne doğru eğilerek inledi. Elimde zincirle gözlerimi kısmış bekliyordum. Vampirler içgüdüsel olarak tepki verirler bu yüzden yaşadığı acıyla saldırıya geçmesini yadırgamazdım ama o sandalyede iki büklüm olup kollarını kendi etrafına sararak beni bir hayli şaşırttı.

"Üç demedin," dedi. "Üçe kadar demiştin!"

"Özür dilerim..." Önüne gelecek şekilde parmak uçlarımda etrafından dolandım. "Böyle daha ani ve kolay olur diye düşündüm." Beklediğin bir acı daha çok ıstırap verici oluyordu o yüzden beklemediğin anda ve bir anda yapmak genelde daha hasarsız sonuç almana neden olur.

Başını hafifçe kaldırdığında vampir dişlerinin dışarıya çıktığını görmek bir adım geri çekilmeme neden oldu. Fark edince utançla parmaklarını ağzına götürüp dişlerini geri çekti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı gözlerini kaçırarak. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. İlk kez böyle bir vampire rastlıyordum. Neredeyse utangaç ve mahcup görünüyordu.

"Onların peşine düşmeyeceksin değil mi?" diye sordum şüpheyle çünkü ne kadar kinci olduklarını da biliyordum.

Başını iki yana salladı. Gözleri bileklerindeydi. Zincirin izler bıraktığı açık yaraları olduğu gibi görünüyordu. Manzara yüzümü buruşturmama neden oldu. Zincir hasarının iyileşmesinin zaman

aldığını biliyordum bu yüzden arka tarafa dolanıp buz dolabından bir şişe sentetik kan getirdim. Ona doğru uzattım.

"Şey," dedi çekimser bir şekilde. "Acaba onu ısıtabilir misin?" İnce ve tatlı ses tonu mahcubiyetiyle birleşince gülümseme neden oldu. "Elbette," diyerek yeniden arka tarafa dolaştım. Reyna'nın daha önce bunu yaptığını çok kez görmüştüm. Şişeyi mikrodalgaya bırakıp bir dakikaya ayarladım. Zamanın dolmasını beklerken etrafıma bakındım, yere düşüp parçalanan birkaç sentetik kan şişesi dışında hasar yoktu. Kızın hikayesini doğruluyordu. Mikrodalga uyarı verdiğinde hazır olan şişeyi bir bez yardımıyla alıp yeniden içeriye döndüm. Hala sandalyede oturan kıza uzattım.

"Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Şişeyi alıp doğruca içmeye başladı. Epey susamış görünüyordu. Dışarıdan bakan çok lezzetli bir şey içtiğini düşünürdü ki aslına bakarsak gece ışığı içerken ben daha beter oluyordum o yüzden sanırım onlarla bu kadar empati kurabiliyordum. Hem de önceki yaşamımda onların kabusu olmama rağmen.

"Daha iyi misin?" diye sordum şişeyi dudaklarından uzaklaştırdığında. Yaraları kapanmasa da pembeleşmeye başlamıştı. Bu görüntü her seferinde beni şoka sokuyordu ama kesinlikle büyüleyiciydi. Öylece iyileşiyorlardı.

"Çok daha iyi," diye gülümsemeyi başardı. Yüzünü silmesi için ona biraz kağıt havlu uzattım. Vampirlerin ağlaması çok sık görülen bir şey değildi çünkü gözyaşları yerine kan akıtıyorlardı ve vampirler o şekilde görünmekten hoşlanmıyordu. Yüzünü temizlediğinde onu daha rahat inceleyebildim. İri yeşil gözler, hokka gibi bir burun ve dolgun dudaklar. Tüm vampirler gibi güzeldi. Epey güzeldi. Üzerinde beyaz bir tişörtle kot pantolon vardı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum sessizlik tuhaf gelmeye başladığında.

"Dönüştürüldüğümde on dokuz yaşıma basmıştım ama iki yüz seksen yıldır hayattayım," diyerek gülümsedi. Vay canına... Vaha vampirlerin ilk iki yüz yılının ergenlik olduğunu anlatırdı her zaman. İki yüz yılın ardından güneş o kadar rahatsız edici olmuyordu.

"Güçlü bir vampir sayılırsın," diye devam ettim. "Yani isteseydin onları gerçekten haklayabilirdin."

"Onlara da söyledim, o tür biri olmak istemiyorum. İnsanları korktukları için suçlayamam. Ben olsam ben de korkardım." Bana

bakıp büyükçe gülümsedi. "Senin aksine."

"Ben de korkuyorum ama insanlardan da vampirlerden korktuğum kadar eşit derecede korkuyorum," diye omuz silktim. Ben kötülüğün topluluklara değil kişilere özel olduğunu düşünmüşümdür her zaman. Bütün aslanlar tehlikeli değildir ama bir tane aslan size saldırmadı diye bütün aslanlara da güvenemezsiniz.

"Akıllıca," diye başını salladı.

"Sentetik kan bulmakta zorlanıyor musun?" diye sordum bu defa. Yasalar gereği ki bu daha çok insanların kendisini korumasıyla ilgiliydi, sentetik kan satışı zorunluydu. Aksi taktirde herkes vampirlerin insanlardan beslenmek zorunda olduğunu biliyordu.

"Bu kasabaya yeni geldim," diye açıklamaya başladı. "Avrupada seyahat ediyordum ama son olaylar vampirler için sıkıntı yaratmaya başladı. Artık insanlar bize yardımcı olmak konusunda o kadar da istekli değil. Özellikle bazı eyaletler insanlara gerekirse kendilerini korumak için vampirlere karşı silah kullanma özgürlüğü verdiğinden beri."

"Neden buraya geldin?"

"Vampir popülasyonu yüksek olduğu için daha rahat edeceğimi düşündüm. Belki bir iş bulmayı ve bir süreliğine yerleşik hayata geçmeyi düşünüyordum. Şu sıralar seyahat etmek çok güvenli değil." Bir vampirden bunları duyuyor olmak beni keyiflendirmişti.

"Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim," dedim. Vaha... ki kendisi hem ağabeyim hem en yakın arkadaşımın sevgilisi hem de yakın bir dostum oluyordu ve aynı zamanda vampirlerin lideriydi ve bu da onu epey güçlü bir işveren yapıyordu. Sanırım o bu konuda yardımcı olabilirdi.

"Gerçekten olabilir misin?" diye sordu hevesle. Şişeyi tamamen bitirmişti ve şimdiden daha canlı ve daha iyi görünüyordu.

"Bu bölgenin vampir liderini tanırım ve kendisinde birazcık hatırım var," dedim basitçe gülerek. "Ama biraz beklemen gerekecek şu an şehir dışında." Yeni vampir olmuş sevgilisini bu yeni durumuna hazırlıyor ve umarım bu konuda ağabeylikten ve hatta vampir lideri olmaktan daha iyi bir iş çıkarıyordur.

"Elbette," dedi Azelda. "Buna çok memnun olurum. Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?" Gözleri daha da irileşti.

"Karşılık beklemiyorum ki."

Gözleri etrafta dolaştı.

"Benim yüzümden işin yarım kaldı. Benim boyamamı ister misin? Yardımcı olabilirim. Bunu yapmayı çok isterim." Hevesle hareketlenmek için öne atıldığında sanırım ayak bileklerindeki zedelenme yüzünün kırışmasına neden oldu. Harika, bir de genç tatlı vampir için endişelenmeye başlamıştım.

"Teşekkür ederim." Elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. İkimiz de yeni bir şey keşfetmiş gibi şaşkınca birbirimize bakıp duruyorduk. Gözlerimi kırpıştırdım. "Gerek yok, dediğim gibi karşılık beklemiyorum." Etrafıma bakınıp çantamı aradım, kapıya yakın düşürdüğüm yere yürüyüp sapından havaya kaldırdım. Daima çantanın ön gözünde taşıdığım kartvizitlerden bir tanesini çıkarıp ona uzattım. "İşte numaram ve adresim. Bir hafta sonra beni ararsın ve ben de iş konusunda neler yapabiliyor diye tanıdığıma sorarım."

Kartı dikkatlice eline aldı, tersini çevirip birkaç kez ve çok dikkatli bir şekilde inceledi. Küçük bir kedi yavrusu gibi başını kaldırıp "Gerçekten bana iş bulmam için yardım edecek misin?" diye sordu.

"Dediğim gibi," diye yineledim. "Tanıdığım bir vampir var, ona soracağım ve uygun bir şeyler varsa eminim yardımcı olacaktır." Ne de olsa bana epey iyilik borçlu. Tam artık gitmesi için ona kapıyı gösterecektim çünkü ne olursa olsun tanımadığım biriydi ve bir vampirdi ve yeterince yalnız kalmıştık ama o esnada kulağının oradan saçına ve oradan da omzuna akan kanı gördüm.

"Kulağın," diye işaret ettim kendi kulağımı göstererek. "Neden hala kanıyorsun?" Bu vampirler için beklenmedik bir durumdu. Vampirler hızlı iyileşme özellikleriyle biliniyorlardı ama Azelda'nın göz pınarları da hala kanlıydı ve gümüş zincirin izleri de kapanmamıştı.

Elini kulağına götürüp gerçekten kanadığını teyit ettikten sonra başını iki yana salladı. "Merak etme," dedi beni sakinleştirmeye çalışır gibi. Kaşlarımı çatmaktan yüzümün kasıldığını o an fark ettim. Gerçekten endişelenmiştim. Aptal Luzia... "Bu kasabaya gelmek sandığımdan uzun sürdü, günlerdir ne beslendim ne de uyudum bu yüzden bedenim tepki veriyor." Anlamış gibi başımı salladım ama ne Vaha ne de Sidra da daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Gerçi Sidra sıradan vampirlerle kıyaslayabileceğim bir vampir değildi ve Vaha da her zaman kendine çok iyi bakmıştır.

"Bir mezar bulup sabaha kadar yatarsam geçecektir," diye gülümseyerek bitirdi konuşmasını. Bir yandan da daha önce ona verdiğim kağıt havluyla kulağından sızan kanı temizliyordu. Derin ve kendi kendimden şikayet eden bir nefes aldım. Mezarlık mı...

"Bak," dedim emin olamayarak. "Restoranın arka tarafında bir depo var, eskiden kiler olarak kullanılıyordu. Pek iyi durumda değil ama mezarlıktan iyidir. İstersen orada dinlenebilirsin."

"Şey," dedi şüpheyle. "İsmin ne?" Elleriyle sandalyenin iki yanını kavrayıp gülümsedi. Onun adını sormuştum ama kendi adımı söylememiştim. "Ne aptalım!" dedi elini alnına vurarak. "Çoktan kartını vermiştin." Bacağının altına sıkıştırdığı elini çıkarıp kartvizitime baktı. "Luzia," dedi kelimeyi yuvarlayarak. "Luzia Kor." Sonra yeniden başını kaldırıp iri gözleriyle bana baktı. "Ne tatlı isim!"

"Teşekkürler..."

"Bana yardım ettiğin için müteşekkirim ama senin gibi bir insanın vampirlere bu kadar iyi davranmaması gerekir."

"Vampirlerle baş edebilirim," diye omuz silktim. Detaylardan bahsedecek değildim elbette ama böyle düşünmesi takdire şayandı. "Kulübe hemen arka tarafta." Elimle kabaca yerini işaret ettikten sonra çıkması için dış kapıyı açıp oradan da hangi yolu izlemesi gerektiğini gösterdim. Tekrar teşekkür ederek dışarıya çıktı, hala yalpalıyordu ama basamaklardan inip restoranın arkasında kaybolmayı başardı. Derin bir nefes verip kapıyı üzerime kapattım ve boya kutuları ile bakışmaya başladım.

Başımda yeterince vampir yokmuş gibi bir tane daha çıkmıştı. Etrafımda normal bir tane insan yoktu. Reyna'yı da onlara kaptırmıştım zaten. Vaha daha eski bir yenilgiydi. Sidra ise... Sidra'ydı... Acaba Sidra ne yapıyordu? Şu an neredeydi? Bu akşam ne için öyle hazırlanmıştı... Gözlerimi kısarak boş duvarda derin olmayan düşüncelerimin arasında dolandım. Hım... Acaba Sidra'ya Azelda'dan bahsetmeli miydim? Neden bahsetmem gereksin ki? Güvenliğim için olabilir mesela? Kız tehlikeli değil bunu bal gibi biliyorum işte. Ama ben biliyorum sonuçta henüz Sidra bilmiyor... Yine de saçma ne o öyle her şeyimden haberdar ediyormuş gibi... Ama sonuçta kız kulübede kalıyor. Daha ne işte kulübede kalıyor malikanede değil ki haber veresin... Ta taam... Ama ya malikanede kalsaydı? O zaman malikanenin sahibine haber vermem gerekirdi elbette. Tamamen

nezaketen ve bir şekilde aynı evi paylaşıyor olduğumuz için birlikte yaşama kuralları bunu gerektirir.

Telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim. Ev arkadaşım sonuçta. Ortaya toplanmış birkaç sandalyeden bir tanesini çevirip oturdum ve telefonun yanıtlanmasını bekledim. Tam tamına dört kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Luzia." Derin ve boğuk bir sesle neredeyse ismimi fısıldadı. Tanrım, sadece telefonun ucundan bile bunu yapmayı nasıl başarıyordu? Kımıl kımıl bir his bedenimi ele geçirdi.

"Selam," dedim yarım yamalak. "Rahatsız etmiyorum ya?"

"Seni dinliyorum." Gülümsediğini anlayabiliyordum ve bu yüzümün düşmesine neden oluyordu. Üzerimdeki etkisinin pekala farkındaydı ve bunu çok iyi yönetiyordu. Aynısı ben de yapabilirdim ama ikimiz birbirimize farklı şeyleri kanıtlamaya çalışıyorduk.

"Bu gece bir misafir getirebilir miyim?" diye sordum öylece.

"Bir adam mı?" Sorusu benim gülümsememe neden oldu ve aklıma birden nasıl olduysa malikanede nereye gittiğini sorduğumda verdiği cevap geldi. Bak sen şu işe.

"Merak mı ettin?" diye sordum cevabını taklit edip.

Hırıltılı bir şekilde güldü.

"Bir kadın," diye ekledim.

"Yönelimini mi değiştirdin?" Hafif bir alay kırıntısı sezdim ama tuzağına düşmeye niyetim yoktu.

"Ve vampir."

"Hala bir şansım olduğunu bilmek güzel." Cümlesi dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Saçlarımın toplu olduğunu biliyordum ama yine de sıcak basmıştı.

"Yardıma ihtiyacı vardı ve kalacak bir yeri yok."

"Vampirler kalacak bir yer bulmakta zorluk yaşamaz. Şüpheli görünüyor. Ona bir mezara girmesini söyle."

"Aslında o böyle yapacağını söyledi ama ben davet ettim." Teknik olarak malikaneye değil restoranın arkasındaki kulübeye ama bazı detayları bilmeden de yaşayabilirsin, vampirsin sonuçta.

"Çoktan çağırdın yani."

"Haber vereyim dedim."

"Pekala, bu gece görüşürüz."

"Hım, gelecek misin yani?"

"Merak mı ettin?" diye sordu ayak parmaklarımı kıvırmak isteyeceğim bir şekilde. Ayağa kalkıp restoranın içinde yürüyerek konuşmaya devam ettim.

"Ben gelmeyebilirim, boyacılar kaçtı ve sanırım kendi işimi kendim göreceğim."

"Boya mı yapacaksın?"

"Daha önce de yapmıştım."

"Yardıma gelirim. Başka bir şey?"

"Sanırım bu kadar."

"O halde görüşürüz." Telefonu bir şey söylememe izin vermeden kapattı. Belki de acelesi vardı. Ama geleceğini söylemişti. Vaha burada olsa ona sorup nerede ve kiminle olduğunu öğrenebilirdim. Bir an aklıma Vaha'yı arayıp yine de yerini öğrenmek geldi. Hatta Reyna'dan bunu isteyebilirdim ama Tanrı'ya şükürler olsun ki hemen kendime geldim ve bunun büyük bir saçmalık olduğunu ve bu gece için yeterince saçmaladığımı kabullendim.

Eşyalarımı sandalyenin üzerine bırakıp restoranın arka taraftaki banyosuna yürüdüm. Burası malikane gibi değildi, beni ürkütüyordu bu yüzden giderken tüm ışıkları açtığıma emin oldum. Hoş, ışıkların bizi neyden koruyacağına inanıyorduk bilmiyorum ama yine de yaktım onları. Lavaboya eğilip ferahlamak için ki bugün hava serindi, yine de birkaç kez yüzümü yıkadım ve makyajımın dağılmadığına emin olarak kağıt havluyla kuruladım. Saçımdaki iğneyi çekip dudaklarıma kıstırdım, saçlarımı yeniden arkadan salaş bir topuz yapmak için birkaç kez kıvırıp iğnenin yardımıyla yeniden tutturdum. Üzerimde pantolon ve keten gömleğim vardı. Göleğin kollarını kıvırıp yeniden içeriye döndüm.

"Bir yerden başlamak lazım..." Kendi kendime mırıldanıp boyacıların yarım bıraktığı işi devraldım. Büyük boya fırçasını açık renkteki boya kutusuna batırıp yarısını boyadıkları duvarın kalan kısmından devam etmek için işe koyuldum. Boya yapmak çok kolay gibi görünen zor bir iştir. Fırça izi kalmaması için çok bastırmamalı ve hep aynı hizada fırçayı oynatmalısınız. Fırçaya ne kadar boya aldığınız ise en önemlisidir.

Böyle basit şeylere uzun uzadıya takılı kaldığım anlarda ahlaki değerlerimi kaybettiğimi düşünüyordum. Geçen hafta ölümle burun buruna gelmiştim ve şimdi duvarın boyasının nasıl durduğunu düşünüyordu. Ölümle burun buruna gelmeden önce kaçıp gitmek üzereydim, beni havaalanına götürmesi gereken ve artık yaşamayan ve bu yüzden gram suçluluk duymadığım o herif işini düzgün bir şekilde yapsaydı neler olacağını merak ediyordum. Gerçekten bu kasabadan çıkıp gidebilsem her şey arkamda kalır mıydı merak ediyordum.

Sidra'nın yakınlığının benim üzerimdeki etkisini inkar etmeyi bırakmıştım. Bu konuda sadece ona yalan söylüyordum çünkü ondan etkilendiğimi şimdi kabullenir ve daha doğrusu ona itiraf edersem aramızda olabilecek şeyleri anlayamıyordum. Ne olursa olsun birbirimize çok zarar vermiştik. Suçlu suçsuz ayrımı yapmayı bıraktığımda üzerimden tonlarca ağırlık kalkmış gibi hissetmiştim. Baktığım yerden herkes suçlu ve bazen de herkes suçsuz görünüyordu. Sadece hala bazen düşünüyordum, bu hayatta yine ona vurulmuştum ama ya karşıma çıkmasaydı? Bunun da bir cevabı vardı, o karşıma çıkana kadar hayatıma giren hiç kimseye ona hissettiklerimin yarısını bile hissetmemiştim. Ama belki de yeteri kadar zamanım olmamıştı. Belki bu dünyada bir yerlerde bana onu sevdiğim için kendimi suçlu ve dünyanın en yanlış şeyini yapıyormuşum gibi hissettiren birileri vardı. Kötü haber ise bunun cevabını öğrenip öğrenmeyeceğimi bilmiyor oluşumdu. Çünkü buradaydım ve bir yere gidebildiğim yoktu.

"Kadınlar kaşlarını böyle çatıp bir de böyle hırslı hırslı bir şey yapıyorlarsa kesin bir erkekle ilgili korkunç şeyler düşünüyorlardır." Sesi fırçayla birlikte neredeyse yerimden zıplamama neden oldu. Dengemi sağlayıp fırçayla birlikte döndüm. Kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış gülümseyerek beni seyrediyordu.

"Bu cinsiyetçi sözlerin bana ilk randevumuzu anımsattı," dedim. "O zaman da kadınlarla ilgili böyle boş boş konuşmuştun." Tinder uygulamasında onun çirkin planları sayesinde eşleştiğimizde bana gerçekten güzel olduğumu, bu zamanlarda kadınların asla paylaştıkları fotoğraflar gibi olmadığıyla ilgili bir şeyler söylemiş ve beni çileden çıkarmıştı.

"Bu aralar yeniden Tinder kullanıyor musun?" diye sordu.

"Canavarlardan uzak duruyorum, endişelenme." Yeniden fırçayı boya kutusuna batırıp işime geri döndüm. Onunla konuşmak beni ya

kızdırıyor ya da tahrik ediyordu. Ve bazen hangisinin daha güvenli olduğunu ayırt edemiyordum çünkü bazen onunla kavga etmek berbat bir şey oluyordu ve onunla bir kez sevişmiştim, en azından bu yaşamımda ve kısa tecrübeme dayanarak o kısmın hiç de berbat olmadığını sadece kendime itiraf edebilirdim.

"Biraz huysuz musun bu gece?" Diğer boya fırçasını alırken keyifli olduğu her halinden belli oluyordu. Göz ucuyla ona bakıp boyamama geri döndüm.

"İş stresi," diye yalan söyledim çünkü huysuz olduğumun farkında değildim ama inkar edersem bu onunla ilgili bir huysuzluğum olduğunu açık ederdi. "Senin gecen keyifli geçmiş gibi görünüyor." Yeniden göz ucuyla ona baktım ve dudağının kenarıyla güldüğünü gördüm. Cevap vermemişti. Bazen tam bir göt oluyordu.

Belki de onu merak etmem ve kıskanmam için bilerek yapıyordu.

Evet Luzia, lisedesiniz ve o da bir ergen zaten.

"Misafirimiz nerede?" diye sordu. Onu unuttuğumu fark edince irkildim. Kafamda çok fazla şeyi taşıyordum. Yalan söylemek bu yüzden kötüydü çünkü yalan söylediğiniz zaman onu takip etmeniz gerekir. Başa dönersek, söylediğim tek yalan Azelda'yı malikaneye davet ettiğimi ve gece bizimle kalacağını söylemekti. Azelda kulübede dinleniyordu ve malikaneyle ilgili tek bir şey bile söylememiştim.

"Arka tarafta bir kulübe var, orada dinlenebileceğini söyledim. Belki gelmesine gerek bile kalmaz," diyerek kıvırdım ve oldukça başarılı olduğumu düşündüm. Yalanla gerçeği birleştirmiştim ve neden olmasındı.

"Onu nereden tanıyorsun?"

Hikayeyi anlatmaya başladım ve sorduğu için sevindim çünkü kafamı dağıtmak ve onunla kavga etmemek ve aynı zamanda onunla öpüşmeyi düşünüp durmamak istiyordum.

"Boyacıları kontrol etmek için restorana gelmiştim, onu bağlamışlardı. Gümüş zincirlerle. Berbattı. İlk kez gümüş zincirlerin nasıl etki ettiğini gördüm ve hiç hoşuma gitmedi." Gerçi önceki yaşamımda bunun çok daha fazlasını çok daha fazlasına yapmıştım ama madem bugün buradaydık sadece burada olanları konuşalım. "Avrupa seyahatindeymiş, genç bir kız ama sanırım üç yüzlü yaşlarda. Çıkan karmaşalardan dolayı burayı duyup rotasını buraya çevirmiş. Daha önce tanıdığım vampirlere benzemiyor. Günlerdir beslenmemiş

ve dinlenmemiş. Boyacılar onu restoranın kan dolabını patlatırken bulmuş."

"Burada ölümsüz popülasyonu epey yükseliyor. Herakles'in ve benim burada olduğumu duyanlar rotasını buraya çeviriyor."

"Neden ki?" diye sordum.

"Güvende hissediyorlar," diye omuz silkti. "En güçlü olanların yaşadığı yerde yaşamak istiyorlar. Birçoğu da eminim Herakles'in ölümsüzler ordusuna katılmaya heveslidir."

"Sen de bir ordu kurmayı düşünüyor musun?" diye gülerek takıldım.

"Kırık kalpler ordusu," diye sırıttı. Ve beni sinirlendirdi. Ben de aklı başında her insan gibi elimdeki fırçayla onun sabahtan beri gözüme çok ama çok iyi görünen gömleğinin omzuna şöyle bir boyayı dokundurup imzamı attım ve sonra tatlı tatlı gülümsedim.

Ama bin yaşını aşkın bir vampirle bu şekilde şakalaşılamayacağını fark ettiğimde duraksama yaşadım. Kara gözleri yavaşça omzuna bıraktığım açık renkli lekeye baktı sonra ağır ağır aşağıdan bana doğru döndüler. Zavallı kalbim; nefesini tutmuş öylece bekliyordu.

"Ne olursa olsun saldırganlığın hiç değişmiyor değil mi?" Neredeyse dudaklarının arasından mırıldanıp önüne döndü ve duvarı boyamaya devam etti. Yüzümü kırıştırarak ben de duvara döndüm. "Hayır," diye devam etti beklemediğim bir şekilde. "Yeterince savaştım ve onlarca ordu yönettim. Artık bunu yapmıyorum." Yeniden göz ucuyla bana baktı. "Artık savaşmıyorum." Konsantre olmuş bir biçimde kaşlarını kaldırmıştı. Daha önce benden de aynı şeyi istediğini anımsayınca yavaşlayarak boyamaya devam ettim. Benden de artık savaşmamamı istemişti. Ne demek istediğini aslında hala düşünüyordum.

"Dün öğleden sonra da bir vampir misafirin olduğunu fark ettim," diyerek beni şaşırttı. Konuşmaya istekli olması başka bir olaydı ama dün öğleden sonra malikanede olduğundan haberim yoktu.

"Evet," diye başımı salladım. Akşama doğru Arthur uğramıştı ve ofiste benimle kahve içmesi için davet etmiştim. Aptallık etmiştim. Bir vampiri kahve içmek için çağırarak. Kapının önünde buna birkaç dakika gülmek zorunda kalmıştık ve ben sonra nazik ev sahipliğim yüzünden ona biraz sentetik kan bulundurduğumuzu söylemiştim. Arthur bu teklifi seve seve kabul etmiş, içeriye girerken isterse o da bana biraz kan ikram edebileceğini söylemişti. Kesin bir dilde teşekkür

ederek reddetmiştim elbette. Daha önce yanlış satıcıdan aldığım kanlar yüzünden ona bir kez bağımlı olmuştum ve şimdi zaten tarihin en yaşlı vampirlerinden birine bağlıydım. Herakles günlerdir buna yönelik bir şey yapmıyordu, en son kafasının bir kaya ile ezildiğini hatırlamak yine içimin çekilmesine neden oldu. Öyle bir darbenin iyileşebilmesi akıl dışı geliyordu.

"Onu çekici buluyor musun?" diye sordu ağır ağır. Gözlerini duvardan hiç ayırmadığını fark etmek beni şüphelendirmişti.

"Belki," diye dudak büktüm ve bununla ilgili pek düşünmediğimi fark ettim. "Klasik bir yakışıklılığı var ama bütün vampirler epey güzel zaten."

"Sorduğum şey bu değildi." Bu defa ses tonunda neredeyse bir gerilim olduğunu fark ettim ve yeniden duraksadım. Cevabımın birden çok önemli olduğunu düşünerek fırçayı boya kutusuna hafifçe batırırken düşünmek için kendime zaman kazandırdım.

"Hayır," dedim sonunda yeniden fırçayı duvara sürtmeye başlayarak. "Ayaklarımı yerden kesmiyor. Tercihen." Ve o anda başka bir pot kırmıştım. Onun gizemli bir şekilde gülümsemesine neden olan bir pot.

Ama ben önce kalbimi attırmasını isterim, çıkacakmış gibi kalbimi attırmasını.

Ve ne kadar inkar etsem de bazı şeyler değişmezdi. Kalbimi attıran kişi bile değişmemişti. Arkamda ani bir rüzgar yeli hissettiğimde karanlık düşüncelerim etrafa dağıldı. Başımı çevirdiğimde onunla yüz yüze geldim. Daha çok göğsüyle, çok yakınımdaydı. Parmakları saçlarıma gitti, saçlarımı toplayan iğneyi basit bir hamleyle çekip çıkardı. Saçlarım omzumdan aşağı dağıldığında anlamaya çalışarak gözlerine bakıyordum ve gözleri beni hipnoz eder gibi daha derine çekiyordu. Tehlikeli olduğu belli dipsiz birer kuyu gibilerdi. Bozuk bir televizyon ekranına benziyordu ama seyretmekten kendinizi alıkoyamıyordunuz.

"Saçlarını toplamamanı rica edebilir miyim?" diye mırıldandı dudaklarıma ve sonra gözlerime bakarak. Sesi kısıktı ve telefondaki gibi boğucuydu. Onun varlığının aksine sıcak nefesi kirpiklerimi ısıtıyordu.

"Neden?" diye sordum sarsılmış halde. Gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş vaziyetteydi, başka bir şey yapabileceğimden emin değildim.

Sarı ışıkların altında ten rengi her zamanki kadar beyaz değildi, kirpiklerinin ve saçlarının gölgeleri yüzüne düşüyordu. Kurumuş gibi görünen dudaklarını kıvırdı.

"Çok güzel bir boynun var müze müdürü," dedi gergin bir şekilde. Aramızda üzerine su döktüğüm o ateş yeniden alev almaya başlamıştı. "Ve beni tetikliyor."

"Nasıl tetikliyor?" diye mırıldandım. Gözlerim dudaklarına kaydı ve bir süre orada oyalandı. Yeniden gözlerine baktığımda orada ne gördüğümden emin değildim. Şehvet, açlık, hoyratlık, gerilim, öfke, ilkel bir şeyler. Ölümsüz bir şeyler.

"Duymak ister misin?" diye sorarken aslında beni uyardığının bir hayli farkındaydım. Tehdit eder gibi bir uyarı hem de. Dikkatli ol diyordu; çünkü yaklaşıyorum.

Başımı bir kez yavaşça aşağı ve yukarı doğru salladım. Kalbim sakindi ama içten içe göğsümü yumrukladığını seziyordum.

"Saçlarını eline dolamak ve seni o duvara yaslamak istiyorum." Hiç kımıldamıyordu. "Benim için doğduğunu kanıtlamak için mümkün olan her şekilde ve bedeninin mümkün olmadığını düşündüğün yerlerinde bile dolaşmak istiyorum." Sesi çok sakin, kendinden emin ve pürüzsüzdü. "Dişlerimi o güzel ve zarif boynuna geçirmek istiyorum; sen adımı sayıklarken."

***Evet, lütfen* diye sayıklayan bedenimi zapt etmek için çabalamam gerekti. Göğüs kafesim hararetle şişmeye başlamıştı. Saç diplerimde daha önce tecrübe etmediğim bir karıncalanma peyda oldu. O kadar şiddetli yanmaya başladım ki duvarın soğuk olabileceğini ve şu an aklıma gelen en iyi fikrin bu olduğunu düşündüm.**

Ca na var.

"Dişlerini boynuma geçirebilirsin," dediğimi duydum. Kendi sesim olduğundan emin olup olmamak için onun gözlerine baktım. Parlıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve toparlanmak için nefes aldım. "Herakles'in kanından kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Ve sen arkadaşımsın sonuçta." Basit bir şekilde omuz silktim ama sözlerim beni bile ikna etmemişti.

Bana doğru bir adım attı. "Sadece o kadar mı?"

O elindeki fırçayı ne zaman bırakmıştı bilmiyordum ama uzanıp benim elimdekini aldı ve kenara bıraktı. Hareketiyle ben de geriye doğru bir adım attım ama başka bir adım daha atarsam kendi kendime duvara yaslanmış olacaktım ve içimden bir ses aciz bedenimin zaten bunun peşinde olduğunu söylüyordu. Sertçe yutkundum. Kendine yenilme Luzi.

Saçlarımı elimle bir omzumda toplayıp açığa çıkan boynumu ona doğru kaldırdım. "Hadi, yap," dedim. "Her gün biraz içersen onun kanından daha çabuk kurtulurum değil mi?" Evet, burada kal. Dikkatini topla.

Daha da parlayan gözleri artık onaylamaz şekilde bakıyordu. Uzanıp kolumu kavradı, beni kendi etrafımda döndürerek kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne yaslanmış halde durdum. Derin derin solumaya başladım. Hala tuttuğum saçlarımdan elimi çekerek uzaklaştırdı. Sol eli sol omzumu kavradığında buz gibi dokunuşuyla sıcacık tenimin arasında hayali bir "cıss" sesi duydum. Yanan ateşe su damlatmak gibiydi. Diğer eli omzumda dağılan saçlarımı kavradı, saçlarımı yumruğuna sarıp yana doğru çekti ve boynum onun için açığa çıktı. Dişlerinin dışarıya çıktığını duydum, bir saniyeden daha kısa sürdü, onların tenime saplandığını hissettiğimde kalbimin durduğunu düşündüm. Hafifçe emdi ve ısırdı. Acı ve zevkin çarpıştığı barbarca bir his aynı anda hem bedenimi hem ruhumu kuşatarak bütün varlığımı ele geçirdi. Bedenim istediğini almaya yaklaşmış bir coşku yumağına döndü. Onun için kıvranıyor, ona yaslanıyordu. Gözlerimi kapatıp içimden teslimiyetle sessiz bir küfür mırıldandım ve elimi arkaya doğru uzatıp başını daha çok boynuma bastırdım. Hareketimle birlikte dişlerini geri çekip yeniden sapladı, derimin altında çekilen şeyin ruhum olduğuna neredeyse emindim ve bu tüm günahlarımdan bağışlanmak gibiydi; ama cehennemde olduğuma şüphe yoktu. Omzumdaki elini karnımın üzerine doğru kaydırdı, beni iyice kendisine bastırdı. Karanlıktı, alev alevdi ve şüphesiz ki cayır cayır yanıyordum.

En güzel içkiyle sarhoş olmuşum gibi hissediyordum, daha çok, daha çok ve daha şiddetli bir şekilde beni içine çekmesini istiyordum. Kendimi ona doğru ittim. Her santimim karıncalanmıştı. Dudaklarının boynumun üzerindeki her hareketinde, dilinin her dokunuşunda çılgınca bir zevk duyuyordum. Bu galakside küçük ama benim için

kesinlikle büyüleyici şekilde kozmik anın daha önceki hiçbir deneyimle boy ölçüşemeyeceğini kabullenmek titrememe neden oluyordu. Seksten daha iyiydi. Kahrolası, gece ışığından bile daha iyiydi.

Gözlerimi kapatıp huşu içinde baygınlık geçiriyormuş gibi başımı ona doğru serbest bıraktım. Kelimenin tam anlamıyla zevkten başım dönmüştü. Bunu çok yanlış bir uyarı olarak algıladı, dişlerini geri çekti. Şikayet dolu bir inleme çıkarmamak için gerçekten dilimi ısırmak zorunda kaldım çünkü sadece devam etmesini istiyordum. Dudaklarını yeniden boynuma dokundurdu, dilinin dişlerinin açtığı izlerde dolaştığını hissedip yeniden ürperdim, son dokunuşu yine dudakları yaptı ve buz gibi bir zevkle mest ederek geriye doğru çekildi. Şükürler olsun ki beni öylece hemen bırakmamıştı çünkü ayakta durabileceğimden emin değildim aslında duramayacağımdan emin gibiydim.

Gözlerim çılgınca bir beklentiyle ona doğru döndü ve yüzünün nasıl canlandığını görünce kısa çaplı bir şaşkınlık yaşadım. Özellikle birbirine bastırdığı dudakları daha da koyulaşmıştı ve epey öpülesi duruyordu. Kısılı gözlerine bakıp bedenimi zapt etmeye çalıştım ve geriye doğru kısa bir adım atıp soluk soluğa ondan uzaklaşmayı başardım. Aklım için iyi bedenim ve hormonlarım için kötü haber, ayakta durabilmiştim. Oysa ki onun tarafından tutulmayı daha başka bir deyişle ve hayal gücümü de işin içine katarsak güçlü elleri tarafından kavranmaya oldukça hevesliydim.

Kursağımda bir şey takılı kalsa da yutkunmayı becerdim ve yüzüme belli belirsiz muhtemelen cinsel gerilim dolu bir gülümseme takınıp "Ne dersin," diye sordum ellerimle saçlarımı geriye doğru savurdum. "Bunu birkaç kez daha yaparsan ondan kurtulur muyum?"

"Ondan belki." Kaşlarını kaldırarak başını hafifçe yana yatırdı. Esrarengiz cümlesi yeniden bedenimin cızırdamaya başlamasına neden olmuştu. Uzun uzadıya beni ve tepkilerimi incelemesi de işimi kolaylaştırmıyordu çünkü gözlerindeki karanlık şehveti gizlemek için en ufak bir çabası bile yoktu hatta o arzuyu ayaklarıma sermek ister gibi görünüyordu.

Ayaklarım *evet! evet! lütfen!* diye sayıklamaya başlamadan önce ona arkamı döndüm ve kenara bıraktığı fırçayı yeniden elime aldım. Fırçayı kavrarken aklımdan geçen müstehcen şeyleri görmezden geldim ve ellerimin; düzeltiyorum zavallı ellerimin titrediğini saklamak

için bir an önce hareket etmeye koyuldum. Daha önce hiç bu kadar edepsizleşmemiştim.

Tanrıya şükürler olsun ki o da işine geri dönmüş ve boyamaya başlamıştı. Dudaklarım açlıkla titriyordu, kalbim hızlanmıştı ve bedenim alev almıştı ve nereden alev aldığından bahsetmek istemiyordum. İçimde karanlık büyüyle uğraşmaya meyilli bir cadı veya hayalet olduğuna o an emin oldum çünkü bu arsız güdüler bana ait olmamalıydı. Yine de, *lütfen lütfen lütfen bir daha yapalım ve daha fazlası* diye içim içimi yiyordu.

Muhtemelen onunla daha az yalnız kalmalıydım ve kesinlikle onunla böyle karanlık anların içine girmemeliydim. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken birkaç saç tutamı dişlerinin küçük birer delik açtığı kısma sürtündü ve bu bile beni yeniden ve yeniden tetikledi.

Ca na var.

Ca na var.

Ca na var.

"Kendime soğuk bir şeyler alacağım," diyerek fırçayı kenara bıraktım çünkü yemin ederim yüzümü yıkamazsam biraz sonra alev alacaktım. "Sen de bir şeyler ister misin?"

Güldü ve neden güldüğünü anlamam biraz zaman aldı. Daha yeni kanımı içmişti ve ben ona içecek bir şeyler ister misin diye soruyordum. Boynumu uzatsam daha iyiydi.

"O halde ben bir şeyler alayım," diye saçmalayarak geriye doğru yürümeye koyuldum. Arkamdan güldüğünü tahmin ediyordum ama topuklarımın üzerinde dönüp doğruca kendimi banyoya attım ve yüzüme sertçe birkaç kez soğuk su çarptım. Yetmeyince elime aldığım suyla saçlarımı ve bolca ensemi de ıslattım. Saçlarımı kenara topladığımda banyonun loş ışığının altında boynumdaki diş izleri parladı. Aklı başında olan her insanı ürkütecek bu görüntü bana kendimi tanımlayamadığım bir halde hissettirmişti. Çok dişi ve çok heyecan verici bir şeyler vardı ama başımı iki yana sallayarak bunlardan kaçındım.

Bir ya da iki saati olaysız atlatmayı başarmıştım. Soğuk vişne suyundan önce kafama diktiğim tekilanın buna katkısı olduğuna şüphem yoktu. Bedenim dizginlenmiş ve titremeye de ona bakarken

cayır cayır yanmaya da son vermiştim ama yine de bütün pencerelere açıktı.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordu kalan son duvara geçtiğimde. İşin büyük kısmını o halletmiş olsa da ben de epey iyi gidiyordum ve sabaha kadar bitirmeye kararlıydım.

"Vaha ve Reyna yakında dönecek. Reyna döndüğünde tamamen hazır olsun istiyorum."

"Bu kadar erken dönmelerine şaşırdım," diye bıyık altından güldü.

"Neden ki?" O kadar da erken değildi nereden baksak iki hafta olmuştu ve en yakın arkadaşımı feci şekilde özlemiştim. Saatlerce telefonda konuşmak yan yana olmak gibi olmuyordu ve onu merak ediyordum.

"Vampir olmak açlıkla ilgilidir. Her şey birden açlık dolu uyarılmalara döner. Mesela..." Bana doğru yamuk bir gülümsemeyle baktı. "Doğrudan insan bedeninden kan içtikten sonra yaptığın seks en iyisi olur." Yüzümün kıpkırmızı olduğuna en ufak şüphem yoktu, başımı eğip saçlarımın önüme dökülmesini sağlamaya çalıştım. "Ve bu bir uyarılma şeklidir."

"Yeni dönüşen vampirler için mi?" diye sordum.

"Hayır, daima böyledir. Yeni dönüşüm geçiren vampirler bunu kontrol etmek konusunda pek başarılı değildir sadece." Sözlerinin beni kızdırmak için olduğunu düşünmek istesem de Vaha'nın daha önce, çok daha önce benzer şeyler söylediğini hatırlıyordum.

"Reyna hep dirayetli olmuştur," diye konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü açıkça şu anda benimle sevişmek istediğini ki bu kadar naif olduğunu zannetmem ki bu da beni heyecanlandırır -söylüyordu ve açıkça ben de buna çok ama çok meyilliydim ama akıl her şeyden üstün gelmeliydi ve aklım bana uslu bir kız olmam gerektiğini söylüyordu. Ama kalbim sürekli bir süre önce bana söylediği "O halde biz de kötü oluruz bir tanem," kelimelerinde bir ağa takılmıştı. *Evet, lütfen.*

"Umalım da öyle olsun." Esnemeye başlamam gülmesine neden oldu. Başımı sallayıp kendimi toparladım ve duvarı boyamaya devam etmeye çalıştım. Bir süre sonra gözlerim kapanma raddesine geldi ve elimdeki fırça düşmek üzereyken onun yakalamasıyla ayılarak kendime geldim. Gerçekten ayakta uyuduğuma inanamıyordum ama bugün epey hem de epey yorucu bir gün olmuştu.

Fırçayı elimden alıp kenara bıraktı. Beni bırakmadı bunun yerine diğer kolunu bacaklarımın altından geçirdi. Refleksle kollarımı boynuna bağladım. Uykulu gözlerle ona bakıp ne yaptığını sormak üzereydim ki beni sandalyenin üzerine bıraktı.

"Hayır," diye şikayet ettim. "Bu gece bitirmeliyiz." Yeniden esneyince bu defa elimle ağzımı kapatmaya çalıştım. Başını sallayıp birden gözümün önünden kayboldu ve her şey yine oynatma hızı 1,5x hızlandırılmış bir şekle büründü. İlerletilmeye başlayan film karesi gibiydi ve ben gözlerimi kırpıştırıp olanları takip etmeye çalışırken birden durdu ve bana döndü. Duvar tamamen bitmişti.

İnanamayarak sandalyede geriye yaslandım. "Madem bunu yapabiliyordun," dedim içim geçmişti ve yayık yayık konuşuyordum. Gözlerim artık yarı yarıya kapalıydı. "Neden saatlerdir uğraşıyoruz ki?" Bir çırpıda bitiriverseydin ya be adam!

"Bilmem," dedi fırçanın sapına yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne kırarak. "Yoksa seninle vakit geçirmeye mi çalışıyorum?"

Öksürerek doğruldum. Bu gece ne kadar da şeydi... Bir şeydi... Neydi sahi...

"Yürüyebilecek misin yoksa seni taşımam mı gerekecek?" diye sordu keyifli bir şekilde.

Ayağa kalkıp bir şekilde eşyalarımı toparladım ve çantamı koluma taktım. "Bir keresinde bayılmak üzereydim ve sen bana bayılacaksan arabaya bin seni taşımam demiştin." Kaşlarımı çatarak ters ters bakmama güldü.

"Kin tuttuğunu biliyordum," dedi çıkabilmem için restoranın kapısını açıp hemen önünde kapıyı tutarak bekledi ve bu ona sürtünerek çıkmama neden oldu. O birkaç saniyelik temasta ona doğru kendimi bırakmamak için temiz havaya şükrettim. Serinlik bedenime çarpmıştı, uykulu halim üşümeme neden oldu. Arabama doğru giderken kollarımı birbirine kavuşturdum.

"Misafirimizi almayacak mıyız?" diye arkamdan seslendiğinde kahretsin diye iç geçirdim. Tamamen ama tamamen unutmuştum. Ona doğru yavaşça döndüm.

"Orada iyi olduğu belli," diye omuz silktim. "Bırakalım da dinlenmeye devam etsin."

"Cıks," dedi hem kaşlarını hem başını havaya kaldırarak. "Kim olduğunu merak ediyorum. İstersen arabada bekle ama kontrol

edeceğim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Yalancı yalancı sana kimse inanmaz!

Onun peşinden arka tarafa doğru ayaklarımı sürüye sürüye yürüyorken ayakkabılarımı ne kadar sevdiğim aklıma geldi ve düzgün bir şekilde yürümeye başladım. Çok da küçük sayılmayan kulübe restorana belki yüz metre kadar uzakta ağaçların arasındaydı. Eski bir taş yapıydı ve daha eski zamanlarda restoranın aslında insanların yaşadığı bir yer olduğu zamanlarda hizmetliler için kullanılan barınma yeriydi. Eskiden insanlar birlikte çalıştıkları insanların aynı çatı altında yaşamasına izin vermiyorlardı. Victoriamlar da öyleydi ta ki Luxuria çok sevdiği dadısını yanında isteyene kadar.

Sidra kapıyı açtığında düşüncelerimden sıyrılarak adımlarımı hızlandırdım. Kapıda dikilmesi beni şaşırttığı için daha da hızlanıp ona yetiştim ve hemen arkasında kapının eşiğinde durup içerideki manzaraya baktım.

Tanrı aşkına!

Sidra'yı kenara iterek içeriye girdim. Azelda uyanmış ve Sidra'yı bir saldırı olarak algılamıştı, vampir dişleri çıkmış, omuzları gerilmiş duvarın kenarında korunma pozisyonu almıştı. Vampirler nasıl oluyordu bilmiyorum ama onlardan yaşlı olanları hissediyorlar ve ona göre ayaklarını denk alıyorlardı. İçeriye giren daha genç bir vampir olsa muhtemelen ona saldırırdı. Ama beni şaşırtan ve panikleten şey bu değildi, bu onların doğası gereği normaldi. Normal olmayan ise kızın çıplak oluşuydu. Neredeyse çıplak! Üzerinde sadece pembe iç çamaşırları vardı ve epey güzel görünüyordu. Ve Sidra ona bakıyordu. Ve ben neden panikliyordum.

"Neden çıplaksın?" diye panikle sormuş bulundum.

Bir bana bir arkamda duran Sidra'ya baktı. Utanmış ya da bu durumu garipsemiş gibi görünmüyordu. Sanırım Sidra'nın tehlikeli olmadığını fark edince vampir dişerini içeriye çekti ve duruşunu düzeltti.

"Dinlenirken böyle uyurum," dedi çok normal ve mantıklı olan buymuş gibi.

"Bu çok saçma!" dedim ve gözlerin üzerime çullandığını hissettim. Sidra arkamda kaldığı için dişlerimi sıkabilmiştim çünkü büyük saçmalıyordum. Çok büyük saçmalıyordum. Özellikle geçmiş

yaşamında çıplak uyumayı seven biri olduğumu bilen biri tam arkamda dururken. Şimdiki yaşamımda da pek farklı sayılmazdım. Uyurken herkes rahat olmak isterdi sonuçta.

"Yani affedersin," diye kendimi düzelttim. "Kapıyı çalmadan öylece içeri girmemiz çok saçmaydı. Üzerini giyinmen için çıkalım."

"Gerek yok," diye gülümsedi. "Önemli değil." Tatlı bir şekilde kenara bıraktığı şortuna uzandı, onu bacaklarından geçirirken biraz gerilmeme neden oldu. Kızın ne kadar güzel olduğu detayını kendi içimde atlamıştım. Ve belli ki mahremiyet onun için o kadar önemli değildi. "Tişörtüm mahvolmuş," diye iç çekti bize doğru gösterirken kaşlarını çatmıştı ve haklıydı. Adamlar yüzünden tişört hem birkaç yerinden yırtılmış hem de kana bulanmıştı.

Daha ne kadar saçmalayabilirim diye düşünürken gömleğimi üzerimden çıkardığımı fark ettim. Düğmelerini o kadar hızlı çözmüş ve üzerimden çıkarmıştım ki bir saniyeliğine vampir olduğumu bile düşünebilirdiniz. Kıza uzatıp "Al bunu giyin," dedim.

Bu defa şaşkın iki çift göz üzerime çullandı. İkisi de muhtemelen ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu ama keşke ben de anlayabilseydim.

"Hava soğuk," diyerek mümkün olmayacak şekilde saçmalamamı sürdürdüm.

"Ben vampirim Luzia," dedi Azelda kafası karışmış gibi. "Sen insansın, sen ne yapacaksın?" Göleği muhtemelen nezaketen ya da elim havada asılı kaldığı için aldı ama giyinmeden öylece bekledi. Üzerimdeki siyah ve dantelli sütyenime bakıp mantıklı bir şeyler düşünmeye çalıştım. En azından bugün seçtiğim iç çamaşırı ile gurur duyuyordum.

"Evet," dedi Sidra. "Sen ne yapacaksın?" Sadece sesinden bile ne kadar eğlendiğini anlayabiliyordum. Zorlanarak ve kesinlikle istemeyerek ona doğru döndüm. Kapıya yaslanmış yüzünde çarpık bir gülümsemeyle beni seyrediyordu. Umarım biraz önce Azelda'ya da şimdi bana baktığı gibi derin derin bakmıyordur.

"Sen-" dedim duraksadım. "Senin gömleğin," dedim duraksadım. "Gömleğini bana ver," dedim.

Dudaklarını daha çok gülmemek için birbirine bastırdı. Azelda "Buna gerek yok, gerçekten, sorun değil eminim-" derken Sidra ona bakıp önemli değil der gibi başını iki yana salladı ve soyunmaya başladı. Yavaş yavaş ve bana bakarak gömleğinin düğmelerini çözmeye

başladı. Ve bir anda bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Azelda'da onu seyrediyordu çünkü neden seyretmesindi ki?

Yemin ederim ağlayacaktım ve uykum da kaçmıştı.

Sidra bu sabah gördüğümden beri çok güzel ve aynı derecede uğursuz bulduğum bordo gömleğini çıkarıp bana doğru uzattı ve yeniden sanki güzel bir seyir sağlamak ister gibi kapının kenarına yaslandı. Gözlerim kağıt kadar beyaz ve pürüzsüz çıplak göğsünde dolaştı. Karanlığa rağmen ay ışığının altında belirgin görünen kasları ve kasıklarına doğru inen çizgiler...

Dünyanın en aptal kızıydım.

"Biri çıplak kalacaksa oyumu ona veriyorum," diye güldü Azelda. Sidra başını yere eğdi ve daha çok gülmemek için dudaklarını büzdü. Gözlerimi ondan ayırmadan "Sen elindekini giyin," diye yanıtladım yeni çorabım olan vampir kızı. Çorabımdı çünkü resmen başıma çorap örmüştüm. Sidra her halimden belli olan gerginliğime karşılık hiçbir şey söylemeyerek ve gözlerini yerden ayırmayarak en makul olanı yaptı. Ben giyinirken kendini tuttuğu o kadar belliydi ki birkaç saat önce boynumda dolaşan dilini yanağının içinde dolaştırdığını görebiliyordum.

"Ben giyindim!" dedi Azelda sevimli ve keyifli bir sesle.

"Aferin sana," diye mırıldandım. Huysuzluğumun sebebinin yorgunluğum ve uykusuzluğum olduğunu düşünüyordum.

"Luzia başına gelenlerden bahsetti," dedi Sidra ama ses tonunu da yüzündeki ifadeyi de düzeltmişti. Artık ciddi ve sadece kızın cevaplarına konsantre görünüyordu. Onun iradesinin çeyreği bile şu an çok işime yarardı. "Nereden geldin?" diye sordu.

"Avrupa seyahatindeydim ama işler karıştı. Ben Romaya'dayken vampir karşıtı eylemler büyüdü. Çok korkunç bir boyuta ulaşınca oradan ayrılmaya karar verdim. Seyahatim sırasında sık sık burayı duyuyordum ve şansımı denemek istedim." Bana söylediklerini daha açık bir şekilde ve tereddütsüz biçimde tekrar etmişti.

"Bu restorana nasıl geldin?" diye sordu Sidra.

"Bir arkadaşım daha önce buraya gelmişti ve buradaki vampir işletmelerinden bahsetmişti. Reyna'nın yerini ondan duymuştum, başka vampirlerle tanışmak için doğruca buraya geldim ama kapalıydı

ve ben de çok açtım." Söyledikleri bana makul gelmişti ama kararını vermesi için Sidra'nın sorgusunun bitmesini beklemeye karar verdim.

Kendisi abartılı şekilde şüpheciydi özellikle de yapılan son saldırıdan sonra ve geçmiş yaşamımı da göz önüne alırsak hiçbir vampire güvenmiyordu. Bu yüzden muhtemelen kızı kendi yoluna uğurlayacaktı ama ne de olsa ona kartımı vermiştim, eğer beni ararsa Vaha'ya yönlendiririrdim.

"Pekala," dedi Sidra. "Luzia seni sevmiş gibi görünüyor ve seni ağırlamak konusunda da kararlı. Peşimize düş, bizimle geliyorsun."

Ağzımdan kontrolsüz bir "Ne?" kaçtı. Kızın da benzer bir tepki verdiğini gördüm ama yine de benim tepkimin üzerine çıkamamıştı. Bütün bu olanlardan yorgunluğumu mu, boynumdaki dişleri mi yoksa tekilaları mı suçlasam bilemedim.

"Yani burada rahatsa kalmasında bir sakınca yok," diye lafı çevirmeye çalıştım.

Sidra bana ve etrafa baktı ve "Burası mı?" diye sorguladı. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Derme çatma bir yerdi. İçeride restorandan kalma kullanılmayan eşyalar köşelere itiştirilmişti ve Azelda birleştirilmiş iki masanın üzerinde uyumuştu.

"Rahatsızlık vermek istemem," diye nazikçe gülümsedi kız.

Bak gördün mü der gibi dudak büküp "Nasıl rahat edecekse," dedim ama Sidra'nın dik bakışlarından kaçınmak için ona arkamı döndüm ve Azelda'ya "Rahatsız etmezsin, istersen bizimle gelebilirsin," diye mırıldandım.

"Teşekkürler!" dedi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp.

"Ne demek..." diye mırıldandım. "Düş peşimize!" diye Sidra'yı taklit edip kapıdan dışarıya çıktım. Bu gece artık bir şekilde sona erebilir miydi çünkü cidden bir yerde düşüp kalacaktım ve şu an o ikisini tek başına bırakmayı pek arzu etmiyordum.

"Anahtarlar..." dedi Sidra bana yetişip. Gözlerimi devirerek çantamı kurcaladım ve mini cooperımın anahtarını ona uzatarak diğer koltuğa geçmek için arabanın etrafında dolanmaya koyuldum.

"İstersen sen arka tarafa geçip rahat rahat uzan," dedi bana ön kapıyı açarken.

"Çok incesin!" Ama elbette arka koltuğa değil ön taraftaki yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladım. Azelda bizi taklit ederek arka taraftan arabaya bindi. Dikiz aynasından Sidra'ya çok

şahane parlak bir gülümseme bahşetti. Gözlerimi devirerek başımı koltuğa yasladım.

"Romanya'da en çok neyi sevdin?" diye sordu Sidra dikiz aynasından ona bakarak. Kollarımı göğsümde kavuşturup dışarıyı izlemeye koyuldum. İstediği zaman nasıl tatlı ve nazik olabildiğini biliyordum ama kızla yeni tanışmıştı ve benimle yeni tanıştığında tam bir götün tekiydi.

"Tuz madenlerini çok sevdim ama elbette tüm vampirler gibi favori yerim Transilvanya oldu!" dedi ve uzun uzun anlatmaya başladı. "Küçük bir orta çağ kasabasının merkezi. Çok iyi korunuyor ve insanlar da en az vampirler kadar oraya ilgi gösteriyor. III. Vlad yani Kont Drakula'nın doğum yeri olduğu için çok karanlık bir yer olacağını düşünmüştüm ama rengarenk evlerle doluydu. Orada harika vampirlerle tanıştım."

Aynen dedim içimden, kime neyi anlattığından haberi var mıydı acaba? Adam Drakula'nın oğluydu. Acaba Sidra'da orada mı doğmuştu? Bu konuyu çok merak ediyordum ama sormak konusunda rahat değildim.

"Drakula hayranı mısın?" diye güldü Sidra. Ne düşündüğünü anlamama imkan yoktu.

"Hem de nasıl!" dedi kız. "Efsanelere göre hala hayatta olduğu ve ölümlüler ile ölümsüzler savaşında yeniden doğacağı söyleniyor."

"Efsaneye göre bir vampir avcısının da o savaşta yeniden doğacağı söyleniyor!" dedim huysuz bir şekilde başımı sallayarak. Sidra yan yan bana baktı çünkü benim söylediğim bir efsane olmaktan çıkmıştı ama anlaşılan o bunu komik bulmuyordu. Omuz silkip başımı yola çevirdim.

"Dönüştürücün kim?" diye sormaya devam etti. Ne güzel, belli ki kızın sohbeti onu sarmıştı.

"Yaklaşık yirmi yıl önce mutlak son ile tanıştı," derken sesi duygunlaşmıştı. Dikiz aynasından göremiyordum ama yüzünün de gölgelendiğini hissettim. "Eski vampirlerden biriydi ama pek vampirlere benzemezdi. Yaşamayı ve gezmeyi severdi. Dünyayı tam dört kez onunla birlikte dolaşmıştık ve bir tanesini gemiyle turladık." Ondan gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu. Mutlak son vampirler için ölüm anlamına geliyordu. Aslında vampir olmak ölmeyi

gerektirdiği için ikinci ölümlerine mutlak son diyorlardı. Çoğuna göre mutlak sondan sonra tamamen yok oluyorlardı, ruhlarına kadar.

"Kendi isteğiyle mi?" diye sordu Sidra.

"Evet," dedi Azelda. "O türünün nadir örneklerinden biriydi ve dünyevi zamanının dolduğuna karar verip kendini gümüşle zehirledi."

"Yaşlı vampirlere gümüşün işlemediğini sanıyordum," diye araya girdim. Bunu gerçekten merak etmiştim çünkü bildiğim kadarıyla Sidra ve Herakles gibileri öldürmek için yerini sadece benim bildiğim özel bir hançer gerekliydi.

Söylediğim şeye cevap gelmeyince dönüp omzumun üzerinden ona baktım. Kararsız kalmış gibi görünüyordu. Birden aydınlandım. Vampirler insanlara kendileri hakkındaki özellikle böyle ölümcül sırları vermekten kaçınırdı. Bu kızı durdurmuştu ve gözlerinin Sidra'ya dönmesine neden olmuştu.

"Doğru şekilde işlenmiş uzun vadeli gümüş öldürebilir," diye açıkladı Sidra bana. Azelda'ya gülümseyip önüme döndüm. Ben sıradan bir insan değilim. Ben vampirler hakkında çok şey bilen bir insanım.

Yolun kalanında dönüştürücüsünden bahsedip durdular. Azelda ona gerçekten bağlıydı. Ve Sidra'nın adamı bir yerden tanıdığı ortaya çıktı. Ben hep bütün vampirlerin akraba olduklarını düşünmüşümdür çünkü o kadar uzun yaşıyorlardı ki illa bir yerlerde karşılaşıyorlardı. Neyse ki Sidra arabayı çok hızlı kullanıyordu o yüzden benim sürdüğümün yarısı kadar vakitte malikaneye varmıştık. Şükrederek ve rahat bir nefes vererek arabadan indim.

"Vay canına!" dedi Azelda arabadan inip malikanenin surlarını gördüğünde. "Bana bir şatoda yaşadığından bahsetmemiştin." Bunu doğrudan bana söylemişti ama gözlerini hala gerçekten muazzam olan ama aslında lanetli olan yapıdan ayırmıyordu.

"Burası müze," dedim onu aydınlatmak için. Bir yandan da kapıya doğru yürümeye başlamıştım. "Ben de müze müdürüyüm, Sidra da sahibi. İkimiz de burada yaşıyoruz."

"Vay canına!" dedi yeniden kız. "Bu çok kıyakmış!" Yeni yetme liseli bir ergen gibi olan sözleri beni bile güldürmeye başladı.

Kapıyı açtım ve büyülenmesi için başımla işaret edip önden girmesine izin verdim. Burasıyla ne olursa olsun gurur duyuyordum çünkü müzeyi çok seviyor ve çok mesai harcıyordum. Özellikle de işe

ilk başladığım zamanlar burayı bambaşka bir hale çevirmiştim. Azelda'nın yüzündeki ifade büyüdü, hayran olduğu belliydi. Bu da bana kendime gururlu ve özgüvenli hissettirdi.

"Eee," diyen Sidra'nın bunu üç saniyede paramparça edeceğini tahmin etmeliydim. "Nasıl yatıyoruz?" diye gülerek sordu ve o ana kadar bunu nasıl düşünmediğime inanamadım. Malikane çok genişti ve bir dolu odası vardı ama çoğu müze için ayrılmıştı. Sadece orta kısımdaki üç oda insanların kullanımına açıktı. Birinde Sidra kalıyordu, diğerinde ben kalıyordum ve diğerinde de geçmiş yaşamım ya da öteki kişiliğim kalıyordu. Luxuria'nın son nefesini verdiği geniş yatak odası.

Sürekli gidip gelen kişiliğimi ve akıl sağlığımı korumak için o odadan uzak durmaya karar vermiştim. Orası beni tetikliyordu ve bir süre önce kapısını yeniden kilitlemiştim. Bunu çok iyi biliyordu. Oraya benden başkasının girmesine izin vermeyeceğimi bildiği gibi. O oda da aklımı çelen bir şeyler vardı bu yüzden ben de uzak durmaya çalışıyordum.

"Çok yoruldun," dedi Sidra bana bakarak. "Bu gece benim odamda kalmasında bir sakınca yok."

"Benim için sorun olmaz," diye omuz silkti Azelda hala etrafa bakarken. Sonra aramıza döndü ve bakışlarını Sidra'nın üzerinde dolaştırdı. "Sen ona mı aitsin?" diye sordu birdenbire. Sidra gülümseyip kaşlarını kaldırdı.

"O ne demek?" diye sordum sorusu bana değildi, bana olsa ne demek olduğunu anlardım. İnsanlar vampirlere ait olabiliyordu. Barbarca bu söylem diğer vampirlerin o kişiden uzak durmasına yetiyordu. Çok tuhaftı ama yazılı olmayan kurallarıydı bu onların. En kötü kişilikli vampir bile deyim yerindeyse sahipli bir insandan uzak durması gerektiğini bilirdi. Ama bunun vampirlere sorulduğunu hiç duymamıştım.

"Aranızda ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ki ona göre davranayım," diye açıkladı bana kibarca. Kız çok tatlı, güzel, eğlenceli ve nazikti. Bu da ona karşı kaba davranmama izin vermiyordu. Mantıken sorduğu şey gayet makuldü ama bunu öylece sorması yine de beni rahatsız ediyordu. Ve belli ki Sidra cevap vermeyecekti çünkü eliyle buyur der gibi benim cevap vermemi işaret etmişti.

Derin bir nefes aldım. "Dediğim gibi, o müzenin sahibi ben de müdürüyüm."

"Sadece o kadar mı?"

"Ve arada yatıyoruz," dedim kollarımı birbirine kenetleyip. Sidra dudaklarını birbirine bastırıp başka yöne baktı. Azelda söylediğim şeyi hiç garipsememişti hatta anlaşılır gibi başını salladı.

"Başkalarıyla da yatıyor musunuz?" diye sordu bu defa.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım. O sorarken çok rahattı ama ben artık gerilimden çatlayacakmış gibi hissediyordum. Buna nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Ben kimseyle yatmıyordum ama belki de yatmalıydım ve bu belki zavallı ve aciz bedenimdeki gerilime son verir ve kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmezdim. Öte yandan Sidra'nın başkalarıyla ne yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve birden bu düşünce beni kızdırdı.

"Yatıyor musun?" diye ona döndüm. "Başkalarıyla?"

Kendini çoktan toparlamıştı. Mesafeli halini korudu. "Bu kadar yatak muhabbeti kafi," dedi uyarıcı bir şekilde. "Ben odama gidiyorum, sen de benimle geliyorsun." Elimden tuttu. Yürürken arkasına bakmadan konuştu. "Merdivenlerin başındaki ilk oda," dedi kıza istinaden. "Mutfak aşağıda, dolapta kan var. Çok ortalıkta dolanma." Basamakları çıkarken elimi çekmekle çekmemek arasında kaldım ama ya onunla gidecektim ya da diğer hayaletli odama gidecektim. Ve bir anlığına hayaletler daha güvenli gelmişti.

"Diğer odada kalabilirim," dedim yukarıya çıktığımızda.

"Saçmalama," dedi sertçe. "Gayet iyi gidiyorsun. Yeniden kafanı karıştırma. Buna değmez. Yatak yeterince geniş." Odasının kapısını açıp beni de beraberinde içeriye soktu. Kapıyı arkamızdan kapattı.

"Duş alıp üzerimi değiştirmek istiyorum," diye mızmızlandım.

"Sabah alırsın, uyu Luzia." Omuzlarımdan tutup beni yatağa doğru itti. Önce oturur şekle geldim sonra daha çok itip başımın yatağa düşmesine neden oldu. Düşerken ona tutunduğum için onu da kendimle birlikte çektim. Üzerime doğru eğilmiş gözlerime bakıyordu. Kaşlarını çatmıştı. Çok güzel görünüyordu.

"Arada sırada yatan arkadaşlar olduysak," dedi yatan kısmını vurgulayarak, "Şu an o ara sıralardan biri olacak mı çünkü epey uygun bir pozisyon." Yüzünü daha çok yüzüme yanaştırıp dudaklarıma doğru konuştu. Ağırlığını dengelemek için bir elini

başımın iki yanda yatağa bastırdı. Diğer eli alnımdan çeneme doğru parmak ucuyla tenime sürtünmeye başladı, boğazımdan boynuma doğru indi ve kendi diş izlerinin üzerinde hafifçe tırnağını dolaştırdı. Baştan aşağı ürperdim.

"Muhtemelen olurdu," diye itiraf ederken esnemeye başladım. "Ama iyi bir seksin ortasında uyuyakalırsam bir daha yüzüne bakamam." Söylediğime güldü. "O yüzden..." diye mırıldanarak onu göğsünden ittim, aramızda açılan hafif boşluğu fırsat bilip bacaklarımı kendime çektim ve yan dönerek yatağa uzandım. Ona arkamı döndüm ve bugün bu kadar yorgun olmasaydım olabilecekleri düşleyerek derin bir iç çekişle gözlerimi kapattım.

"Uykunu açabilirdim," diye mırıldandı kulağımın içine doğru nefesini üfleyerek. "Ama hakkımı saklı tutacağım müze müdürü." Serin dudaklarını kulağımın kenarına ve ardından şakaklarıma bastırıp yatakta hemen arkama uzandı. Hiç zorlanmadan beni biraz itmiş ve kenara yaslanarak beni yeniden kendine çekmişti. Çok uzun süren günün yorgunluğundan olsa gerek, başımı usulca ona yaslayarak iyice sokuldum. *Şuna bak; canavarın da...*

|Bölüm sonu!

Bu bölümü çok sevdim, umarım siz de sevmişsinizdir.

Yeni vampir kızımızı sevdiniz mi? Luzi bu kızla ne yapacak bakalım...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, öpücükler!

Instagram: ngkabal

Twitter: ngkabal

#canavarındakalbivarmış #cdkv

Editlerinize beni etiketlemeyi unutmayın ama bu etiketlere de sürekli bakıyorum.

;;

30. BÖLÜM: KARANLIK ARZULAR

Herkese merhaba v keyifli okumalar diliyorum!

Yıldızımızı parlatacağız unutmayalım lütfen;

NP: Andrew Lloyd Webber, The Phantom Of Opera

******

Bulutlu serin bir sabaha uyandım. Gözlerimi aralamama sebep olan şey ne günışığı ne de huzursuzluktu. Şakaklarımda dolanan serin parmak izleri beni kendine doğru mıknatıs gibi çekiyordu. Pencerenin açık olduğunu gördüm, rüzgar içeriye hücum ediyor ve kalın, kırmızı perdeleri kornişlerinden ayırmak ister gibi uçuruyordu. Buna rağmen hava ne soğuk ne de fırtınalıydı. Rüzgarın dokunuşları da, tenimin üzerinde bir tüy kadar hafif dokunuşlarda ninni gibi tatlı hissettiriyordu.

Pencereye doğru yan dönmüş şekilde yatıyordum ve hemen arkamdaki varlığını hem fiziksel hem de tüm sinir uçlarımı uyaracak kadar yoğun bir duygusal çalkanışla hissediyordum. Onun varlığının farkındalığıyla birlikte oda daha da büyüyor tavan daha da yükseliyordu. Perdeler uçuşuyor ve günün kasvetli sabah ışıklarını içeriye çağırıyordu. Dokunuşu çenemin hizasından boynuma doğru kaydığında dudaklarımı aralayıp hafifçe nefesimi verdim. Dokunduğu yerlere küçük iğneler batıyor gibi hissediyordum ve doğrudan yüzüme çarpan rüzgar iğnelerin üzerinde şok edici uyarılara neden oluyordu.

Yarı yarıya uykulu halimle içgüdüsel bir şekilde sırt üstü dönerek aramızda kalan kolumu yukarıya doğru kaldırdım. Onunla göz göze gelmeyi bekliyordum ama simsiyah bakışları şimdi parmağının takip ettiği köprücük kemiğimde dolaşıyordu. Gözleri iğne uçlarından da rüzgarın baskısından da daha yakıcı bir hal alıyordu. Başka bir nefesle göğsümün şiştiğini hissettim.

Sidra Dekalton iri bir adamdı. İri bir vampir... Her açıdan iri. Çok uzun boyluydu ve onunla yan yana uzandığımda omuzlarının genişliği arasında kolayca kayboluyordum. Kapkara saçları ve gözleri ile ürkütücü bir çekiciliği vardı. Hatları tamamıyla düzgündü. Ama hiçbir şey serin bakışları kadar aklımı başımdan almıyordu muhtemelen.

"Asistanın iki saat önce geldi," diye mırıldandı gözlerini tenimden ayırmadan ki bu söylediklerine konsantre olmayı zorlaştırıyordu ve hala tam olarak uykum açılmış değildi. "Sana ulaşmayı denedi ama başaramadı. Ofisten birileriyle konuşuyordu ve yeni gelecek biri için çok heyecanlı olduğunu söyleyip durdu." Hafifçe başımı sallamaya çalıştım. Bir şekilde kendimde bir güç bulup duş almak ve dişlerimi fırçalamak istiyordum. "Bu garip çünkü Reyna'da gece boyunca yazdığı durduğu mesajlarında gelecek birinden bahsedip duruyordu."

Dudaklarımı ıslatıp yavaşça, "Başkasının mesajlarını okumayı kesmelisin," diye terslendim. Daha önce de yapmıştı ve bunu yaparken herhangi bir rahatsızlığı yoktu. Bu gerçekten can sıkıcıydı, özellikle Reyna'nın mesajları... Tanrım, kim bilir neler söylemişti.

"Ve yaklaşık yirmi dakika önce birisi geldi," dedi onu hiç azarlamamışım gibi. Makul şartlarda zaten onu pek azarlayamıyordum ama en azından denediğim için takdiri hak ediyordum. "Yeni çalışanın olduğunu söylüyor."

"Kahretsin," diyerek doğruldum. "Geç kaldım." Ve geç kalmaktan nefret ederim. Çalışanlarıma karşı böyle bir tutum sergilemekten daha çok nefret ederim. Herkesin prensipli olmasını istiyordum özellikle de saatler konusunda ama buna ben uyum sağlamazsam onlardan beklemek epey iki yüzlülük olurdu. Yataktan zıplayıp hızlıca üstümü başımı düzelttim.

"Asla bir adamın yatağından başka bir adam için kalkmamalısın." Birden karşıma, kapıyla arama girdi. Hızıyla neredeyse rüzgardan sendelediğim kadar irkildim. Gözlerimi kırpıştırıp ona kızmayı hedefliyordum ama onun yüzünde gördüğüm rahatsızlık benimkini ekarte etti.

"İşe geç kalıyorum," dedim. "Çekil önümden lütfen."

"Kim bu adam?"

"Yeni çalışanlardan biri."

"Neden hepiniz bu kadar heyecanlısınız?"

"Heyecanlı değil aceleciyim çünkü verdiğim saati şimdiden geçirdim bile."

"Müze senin," dedi. "İstediğini yaparsın."

"Benim mi?"

"Birkaç açıdan değerlendirmek gerekir ama ne demek istediğimi anladın."

"Hah," dedim dudağımı bükerek. "Yani bu yüzden kurallara ve saatlere uymamamak hakkım mı?"

"Evet."

"Çok medenice gerçekten. Prensipler ve kurallar herkes içindir."

"İyi," dedi gülümseyerek ki pek iyi bir gülümseme değildi. "Görüşmeyi ben yaparım. Sen rahat rahat hazırlan."

"Birden işlerle ilgilenesin mi tuttu?"

"Birden," diye omuz silkti. "Bu sabah uyandım ve neden biraz işlerle ilgilenip Luzia'nın yüklerinin hafifletmiyorum diye düşündüm." Kasıtlı bir şekilde bana dokunarak saçlarımı omzumdan geriye doğru attı.

"İyi," dedim aslında çok memnun olmuştum. "Zaten işe alındı, onunla tanışıp genel işleyişle ilgili bilgi verip ofisteki yerini göster lütfen." Kolunun altından çıkıp kapıyı açtım. "Ve mümkünse onu yeme çünkü bugünlerde düzgün referansları olan birini bulmak çok zor." Diğer tarafta bulunan kendi odama girmeden önce kapıyı tıklattım ama Sidra bana yan yan bakıyordu.

"İçeride değil," dedi. Nereden biliyorsun diye soracaktım ama duymuş olması olasıydı ve tatsız sabahımızı daha da uzatmadan önce en azından temizlenmiş hissetmek istiyordum. Üzerimde hala dün akşamdan kalma kıyafetler ve onun gömleği vardı ve sanırım ondan ayrılmak için hazırdım. Kapıyı açıp odama girdim ve temizlik malzemelerimi alıp banyoya geçtim.

Duş almakla ilgili iki şey vardı. Birincisi kendimi sorgulayıp duruyordum. İkincisi sorguladıklarım hoşuma gitmiyordu. Üzerimdeki ve içimdeki kötü hislerden kurtulmak için daha çok şampuan kullandım ve bütün vücudumu tekrar tekrar yıkadım. Bunun için güzel kokulu ürünlerden faydalanmak bana her zaman daha iyi hissettiriyordu.

Çiçek solmaya başladığında toprağı ve saksıyı da kontrol etmek gerekiyordu.

İlk önce saçlarımı kurutmakla başladım ve pürüzsüz görünene kadar düzleştirip durdum. İçimde bir sıkıntı vardı ama sebebini anlayamıyordum. Kafamın içinde ne kadar kendimi oyalarsam oyalayayım sorunlar kendini tekrar edip duruyordu ve benim tek yapabildiğim geçeceğini düşleyip durmaktı. Nihayet saçlarımı rahat bırakıp dolabıma yöneldim. Askıları kaydırarak kıyafetler arasında göz gezdirip durdum ve sonunda pembe kumaş şort ve ceket takımında karar kıldım. İçime çok daha açık toz pembe renginde askılı bir bluz giyindim. Topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirip makyajımı yapmaya koyuldum.

Yeni sergi hazırlığını sürdürecektim, yeni çalışanlar için ilanlara ve görüşmelere devam edecektim. Özellikle bir an önce bir güvenlik görevlisi bulmam gerekiyordu. İş çıkışı yine restorana uğrayıp son düzenlemeleri kontrol edecektim. Derin bir nefes aldım. Dışarıya çıkmak ve normal bir şeyler yapmak istiyordum. Sinemaya gitmek, güzel bir mekanda bir kadeh bir şey içmek ya da alışveriş yapmak gibi sıradan şeyler. Ama tek başıma dışarıda dolaşmam tehlikeliydi. Sidra'dan rica etsem muhtemelen bana eşlik ederdi ama aramızdaki mesafeye ihtiyacım vardı. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum ve yanındayken düzgün düşünemediğimi dün gece tekrar tekrar kanıtlamıştım. Ne ahmaklık ama.

Aşağıya indiğimde Mera'yı ofis bölmelerinin başında parmak ucunda uzanmış bir şeyleri seyrederken bulmak yüzümün gülmesine neden oldu. Baktığı neyse epey ilgisini çekiyor olmalıydı çünkü yaklaştığımı fark etmedi bile.

"Bu kadar ilgi çekici olan ne?" diye mırıldandığımda yerinden sıçradı ve bu gülümsememi daha da büyüttü. Ben olduğumu fark edince rahatlayarak nefes aldı sonra o da gülümsemeye başladı. Boyum ondan bir kafa kadar uzundu bu yüzden biraz uzanarak baktığı şeyi gördüm. Yeni çalışanımız otuzlu yaşlarındaki Josh masasına doğru yürüyordu.

"Ondan hoşlandın mı?" diye sordum. Mera şu sıralar bana normal hissettiren tek kişiydi. Değişmeyen tek şeydi de diyebiliriz.

"Görünüşünden hoşlandım," diye gülümsedi. Ona bakıp bunu görmemek mümkün değildi.

"Gel de yakından bak, burada düşüp bir yerini inciteceksin." Başımla işaret edip önden koridorda yürümeye koyuldum. Mera'nın

aceleci adımları hemen arkamdan geliyordu. Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ses gözlerin bize dönmesine neden oldu. Sidra gerçekten dediğim gibi görüşmeyi gerçekleştirmiş şimdi de adama yerini gösteriyordu ve ortada bir damla kan bile yoktu. Neredeyse bir ilerleme.

Otuzlu yaşlarında olan Josh yeni arkeoloğumuzdu. Özenli sarı saçları ve yeşil gözleriyle iyi göründüğünü söyleyebilirdik. Beni görünce içtenlikle gülümsedi ve neredeyse rahatladığını bile söyleyebilirdim. Belki de görüşmeleri o kadar da iyi geçmemişti ve bunu anlamanın tek bir yolu vardı.

"Merhaba," diyerek elimi uzattım. "Nasılsın?"

Elimi sıkışı güçlü bir his uyandırıyordu. "Teşekkür ederim Bayan Kor, siz nasılsınız?"

"Luzia, lütfen." Gülümsedim. Sidra'nın kaşları alnında yükseldi ama onu görmezden geldim. "Karşılamayı kaçırdığım için üzgünüm, Bay Dekalton ile her şeyi halletmiş gibi görünüyorsunuz." Göz ucuyla ona baktım ama yüzü bir şeyi ele vermiyordu. Josh'a döndüğümde biraz gergin olsa da tekrar gülümsemeyi başardı.

"Evet, her şey yolunda. Bir an önce işe koyulmak için sabırsızlanıyorum aslında," diye yanıt verdi. Bu konuda iyi anlaşacağımıza güveniyordum çünkü onu seçmemin en büyük sebeplerinden biri iş konusunda titizliği ve hevesli olmasıydı.

"Mera sana eski çalışmalarımızı ve şu an üzerinde durduğumuz projeyi gösterecek. Bugün onları incelersin, aklına takılan bir şey olursa ofisimin yerini biliyorsun. Yarın bir toplantı yapıp senin fikirlerini de alırız."

"Harika," dedi gözleri Mera ve benim aramda gidip geldi. "Bu harika olur."

"O halde bırakayım da masana yerleş." Başımla selam verip Sidra'ya baktım o da adamı başıyla selamladı ve benim peşimden ofisime doğru gelmeye koyuldu. Sanırım hala söyleyecek bir şeyleri vardı.

Koridordan ara bölmeye sapıp günümü daha iyi bir hale getirmesini umarak kendime bir fincan kahve aldıktan sonra devam ettim. Bu şekilde sessizce peşimden gelip duruyor olması tuhaftı. Kim Sidra Dekalton'un peşinde dolanıp durmasına alışabilirdi ki? Bir saniyeliğine durdum, ani duruşum kahvenin fincandan dışarıya taşmasına ve yeri

lekelemesine neden oldu. Neredeyse gözlerim kararmıştı ve serin bir hava bulutu beni içine almıştı.

Geçmişten, başka bir yaşamdan bir an. Renkler daha koyu ve daha canlıydı. Hava aydınlıkta ama köklü ağaçların uzun ve gür dalları bir gölgelik gibi ormanın üzerine kapanmıştı. Çıplak ayaklarımla ve hiçbir şeyden korkmuyor gibi görünerek yürüyordum. Hafifçe omzumun üzerinden baktım, ağaçların arasındaki gölgesini tıpkı işaretleyici gülümsemesi gibi gördüm. Dudaklarımı ısırıp keyifle yola devam ederken ellerimi arkamda birbirine kenetledim. Ağaçların gövdelerinin arasından dans eder gibi parmak uçlarımda yürürken bir tanesinin tam önünde durdum. Üzerinde tenimizin izlerinin kazılı olduğu sert gövdeli o ağaçtı bu. Hemen arkamda onu hissettim. Nefesi saçlarımın üzerinden tenimi yalayıp geçti.

"Erkekleri peşinden koşturmaya bayılıyorsun değil mi Luxuria?" Elinin tersiyle eldivenimin üzerinden kolumda parmaklarını gezdirdi.

"Siz her zaman ayrı bir haz veriyorsunuz Kont."

Fincanı daha sıkı tutup omzumun üzerinden baktım. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı. Başımı iki yana sallayıp yoluma devam ettim. İçeriye girip koltuğuma oturdum, fincandan bir yudum alıp kenara bıraktım. Ben bilgisayarımı açarken o arkasından kapıyı kapatıp üzerine jaluzileri indirdi ve karşımdaki koltuğa oldukça rahat bir şekilde yerleşti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Dekalton?" Gözlerimi bilgisayar ekranından ayırmadan konuştum. Kalemliğimden bir kalem aldığını göz ucuyla fark etmiştim.

"Orada öylece otururak bana yardımcı oluyorsun," dedi sakin bir tonlamayla. Ses tonu ona bakmak istememe neden oluyordu ama kendimi tuttum günlük programımı açmak için fareyi oynattım.

"Çalışmamı mı denetliyorsunuz?" diye sordum, açıkçası burada olması gerilmeme neden oluyordu ve gerildiğim zaman işime konsantre olamazdım. Çalışmak son zamanlarda kafamı toplamamı sağlayan tek şeydi.

"Seni rahatsız mı ediyorum?" Bu defa daha karanlık bir şekilde hatta neredeyse bundan rahatsız oluyormuş gibi sordu. Cevap vermeden önce biraz zamana ihtiyacım vardı çünkü çok kırılgan olan şeyleri daha kötü hale getirmek istemiyordum. Başka bir sorun şu anda isteyeceğim son şey dahi değildi.

"Sizi anlamaya çalışıyorum," diyebildim sonunda. Her zaman olduğu gibi diye eklemedim, bunun yerine içimden tamamladım cümlemi. Çünkü her zaman sorun buydu. Her zaman onu anlamaya çabalıyor ama sonucunda elde kalan hiçbir şeyle karşı karşıya kalıyordum.

"Anlamadığın nedir?"

"Benden ne istediğiniz." Dudak büktüm. "Belli ki."

"Belli ki yanında olmak istiyorum," dedi o da karşılık olarak. "Yoksa senden hoşlanıyor muyum?" Başka bir tonlama. Yine imalar ve beklentiler ve gizemler. Karanlık bir sürü fısıltı. Kafamın içinde bir savaş başlatmak için yeterliydi.

"Benimle ilgili planların ne?" diye sordum. "Benimle evlenmek ve vampir bebekler mi yapmak istiyorsun?" İnterneti açıp önceki günlerde işaretlediğim sayfalardan yeniden iş ilanlarına göz atmaya başladım.

"Bunun için seni dönüştürmem gerekir," dedi sakince ve ciddi bir şekilde. "İstemediğin sürece seni dönüştürmem. Ama bunu düşünmediğimi söyleyemem."

Sakin bir şekilde nefes alıp vermeye çalıştım. Bunu benim de düşünmediğimi söylemek tarihin en büyük palavrası olurdu ama nereden bakarsam bakayım mantıklı ya da ideal bir gelecek planı gibi görünmüyordu gözüme. Vampir bebekler mi? Tanrım.

"İstediğim zaman istememiştin." Bu sözler dudaklarımdan neden çıktı bilmiyordum. Nasıl çıktığını ve ne düşündüğümü de bilmiyordum. Cevap almak istemediğimi biliyordum çünkü girmek istemediğim bir kapıyı resmen ben çalmıştım. Geçmişi geride bırakmak istiyorsam bu söylediğim şey de neyin nesiydi.

Yerinden kalktığını gördüm, bu gözlerimi kapatıp küfretmek istememe neden oldu. Niye böyle bir şey söylemiştim ki? Luxuria'nın kinini gütmeyeceğim konusunda kendimle anlaşmıştım. O yol beni bir yere vardırmayacaktı. Bildiklerimle yaşayıp neler olduğunu görmeye karar vermiştim.

Avucunu masanın üzerine bastırdı, diğer eliyle koltuğumun arkasını kavrayıp sandalyemi kendisine doğru çevirdi. Ona dönmüştüm ve şimdi ona bakmaktan başka şansım yoktu ve bu defa aramızda ne bir masa ne de mesafe vardı. Fazlasıyla yakındık ki bunu her zaman tehlikeli buluyordum. Kinayeli bir şey söylemesini ya kendini

savunacak ezber cümlelerden birini belki de biraz olsun öfke görmeyi bekliyordum ama o eğildi ve dudaklarını hafifçe benim dudaklarımın üzerine bastırdı. Öylece kalakaldım. Ne kımıldıyor ne de düşünebiliyordum.

"Dudaklarını aç," diye fısıldadı. Gerçekten kımıldamıyor olmalıydım. Ne gözlerimi ne de söylediği gibi dudaklarımı açabildim. "Benim için," diye dudaklarını dudaklarıma değdirerek devam etti. "Ağzını aç, bir tanem." Elimi aramıza koyup onu itmeyi arzuluyordum ama tüylerim ürpermişti. Dudaklarım kendiliğinden aralandı. Sandalyeyi biraz daha kendine doğru çekip dudaklarını benimkilere bastırdı. Masanın üzerindeki eli bacaklarımdan birini yakaladı. Parmakları dizimin üzerinden sıkıca kavrayıp sandalyenin hareket etmesine engel oldu. Vampirler her zaman biraz vahşi olmuştur ama o daha fazlasıydı. İlkel ve yabaniydi ve hafifçe dudağımı ısırdığında istemsiz bir şekilde inledim. Isırdığı yeri hafifçe emdi. Soğuk ve yumuşak his koltukta kıvranmama neden oldu. Başımı yana çevirip boynumu onun için açma isteğiyle yanıp tutuşuyordum çünkü dün geceden beri o ısırığı düşünüyor ve bunu tekrar belki birçok farklı şekilde yapmasını umuyordum.

Kendime kahrederek kollarımı boynuna doladım, bunu bir kabul olarak algıladı ve bir saniye içinde yerimden kaldırıldığımı hissettim. Ne olduğunu dahi anlayamadan masanın üzerine çıkmıştım. Bacaklarımı beline dolayıp beni iyice kendine çekti.

"Sabah yeni iş arkadaşının yanına gittiğimde senin yerine beni gördüğü için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu," dedi ağzımın içine doğru. Dilini benimkine dokundurdu, bacağımı uyarıcı bir şekilde sıktı.

"Onun yerinde olup seninle görüşmeyi isterdim," diye karşılık verdim ve bunun ne kadar heyecan verici olacağını düşününce ürperdim. Söylediğim şey hoşuna gitmişti, gülümseyerek alt dudağımı çekiştirerek nazikçe öptü. Kalbim teklemişti, onu öpene kadar onu öpmeye ne kadar ihtiyacım olduğundan habersizdim. Ve bunun tehlikesi de aynı şiddette üzerime hücum etti. Durdum ve aldırmadan ayakkabımın sivri topuğunu göğsüne batırarak onu kendimden uzaklaştırdım.

"Bu yaptığınız için size iş yerinde taciz davası açabilirim Bay Dekatlon," dedim uyarıcı bir şekilde ama öpücük yüzünden allak

bullak olmuş ve nefessiz kalmıştım.

Dudağı yukarı kıvrıldı. Bir bana, muhtemelen şişmiş dudaklarıma bir de hala onunla aramızda uzanan bacağıma ve ayakkabıma bakıyordu. Hala göğsüne bastırıyordum ve bu bir şekilde onu daha çok arzulamama sebep oluyordu. Tek eliyle ayakkabıyı ayağımdan çıkarıp diğer eliyle ayağımı yakaladı. Parmağını ayağımın altındaki bir noktaya bariz bir şekilde bastırdığında fokurdayan bir su olduğumu hissettim. Vücudum kendi akımını yaratıyor gibi titremişti.

"Çalışmak istiyorum," dedim yutkunarak. "Benden faydalanma." Parmağımı ikimizin arasında salladım. "Bu olmayacak." Hissettiğimden daha güçlü çıkan ses tonum ve kararlılığım için kendimle gurur duydum. Sidra hafifçe başını iki yana salladı, ayak bileğimi bırakmadan yere eğildi, ayakkabımı düşürdüğü yerden alıp nazikçe yeniden ayağıma giydirirken ellerimle masadan destek aldım. Aşağıdan gözlerini bana doğru kaldırdı ve orada yatan anlamlarla bile orgazm olabileceğimi düşünerek yanağımı ısırdım. "Bu olacak," dedi. "Bugün değilse de." Bana göz kırpıp yüzünden kendinden emin ve can sıkıcı bir kendini beğenmiş gülümsemeyle çıktı.

Ellerimi yüzüme bastırıp bir süre öyle durdum. Bu adam beni öldürecekti, yine. Kendi kendime sinirlenerek masadan aşağı atladım. Üzerime başıma çeki düzen verdim. Neden onun yanındayken sürekli üstüm başım dağılıyordu? Off. Gidip jaluziyi kaldırdım ve klimayı on dokuz dereceye ayarladım, yüzüme vuracak şekilde. Yeniden sandalyeme kurulup bu defa gerçekten çalışmaya koyuldum. En azından çalışmaya çalıştım.

İki tane teknikere ve kütüphane düzenleyicisine ihtiyacım vardı. Öğlene kadar neredeyse yirmi kişiyle telefon görüşmesi yapmıştım. En azından beş kişiyle yüz yüze mülakat yapabileceğim için kısa günün karı diyebilirdik.

Mera yanıma gelip malikanede dolaşan bir kadından bahsedene kadar tamamen aklımdan çıkmıştı. İçtiğim suyu püskürtecektim neredeyse. Azelda tamamen aklımdan çıkmıştı. Masadan destek alarak sandalyeyi itip ayağa kalktım, nerede olduğunu öğrendikten sonra Mera'yı ofiste bırakıp alt katlarda olan mutfağa doğru merdivenlerden indim. Onları orada bulduğumda başımı yana yatırdım ve basamaklara daha sert basarak inmeye başladım.

"Luzia," dedi Sidra başını kaldırıp, "Öğle yemeği için mi geldin?"

"Hayır, öğle yemeğimi iş arkadaşlarımla dışarıda yiyeceğim. Misafirimizin bir şeye ihtiyacı var mı diye bakmaya geldim." Dişlerimin arasından konuşmam bana da sürpriz oldu. Ama masada karşılıklı oturmuş şimdi Sidra'nın bir tanesini havada salladığı sentetik kan şişelerinden içiyorlardı. Belli ki her şey yolundaydı.

"Bunları gece alabileceğimi söylemiştin, umarım sorun olmaz." Azelda üzerindeki gündelik kıyafetlerimi gösterdi. Keten bir pantolon ve bol bir tişört. Omuz silkerek "Sorun değil," dedim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yaptığın her şey için minnettarım. Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Kiminle yemeğe çıkıyorsun?" diye Sidra araya girdi. "Nereye?"

Onu duymazdan geldim. Aslında böyle bir planım yoktu ve onları görene ve hatta o doğrudan sorana kadar yemek yemek aklıma bile gelmemişti ama yesem iyi olacaktı.

"Aklıma gelen bir şey yok, keyfine bak." Kıza içtenlikle gülümsedim. Ona sinir olmam son derece saçma olurdu. Bu tür insanları hoş karşılamazdım ve hoşuma gitmeyen birine dönüşmeyecektim. Muhtemelen sadece beni biraz sinirlendirmek için kıza ekstra nazik davranıyordu. Dün geceki rezilliklerime yenisini eklemeye niyetim yoktu. Onlara arkamı dönüp merdivenleri yeniden çıkmaya koyuldum. Sidra meselesini artık gerçekten çözmek zorundaydım ve sürekli onunla saçma sapan anlar yaşayarak bir şeylerin üstesinden gelemeyeceğim kesindi.

"Selam Josh," dedim masasına yaklaşıp. "Yemek için dışarıya çıkıyorum, katılmak ister misin?"

"Rahatsız etmeyeceksem memnun olurum," dedi.

"Gel," dedi başımla işaret edip. "İlk gününden yalnız kalma. Çantamı alayım ön kapıda buluşalım." Onun yanından ayrılıp koridorda ilerledim, odama girip masanın üzerinden telefonumu ve çantamı kapıp Mera'yı aramaya koyuldum.

"Asistanına mı bakıyorsun?" diye sordu ceketini üzerine alan Josh. Başımla onayladım. "Kağıt almak için çıktığını söyledi."

"Ah," dedim kaşlarımı kaldırıp. Tüh... Bu yemeği kaçırdığı için üzülecekti. Bir an iptal etmeyi düşündüm çünkü tek başıma hiç tanımadığım biriyle yemek yemek için yeterli hissetmiyordum. Eskiden insan iletişiminde hiç sorun yaşamazdım ama artık kendi dertlerime o

kadar batmıştım ki diğerleriyle ilgili her şey sessize alınmış metinler gibi geliyordu. Yine kendime kızarak bunun da düzeltmem gereken bir şey olduğunu anımsayıp kapıyı açtım.

Mini cooperıma bindik, arabayı çalıştırdığımda kontrol panelinden saati görüp şaşırdım. 15.20'yi gösteriyordu.

"Öğle yemeğini epey ertelemişiz," diye mırıldandım ana yola çıkarken.

"Çalışmaya daldığımda aklımdan çıkıyor," diye güldü.

"Ne tesadüf..." Nereye gideceğimizi düşünüyordum. Normalde hep Reyna'nın yerinde yiyordum, birkaç kafe vardı gittiğimiz ama o kadar uzaklaşmak istemiyordum ve kesinlikle vampirlerin gırla olduğu o tarafa da gitmek istemiyordum. Çok yakında hatta yürüme mesafesinde olan bir pizzacı olduğu aklıma geldi. "Pizza sever misin?" diye sordum. Aslında ben pek sevmezdim ama amacım yemekten keyif almak değil sadece yemiş olmaktı.

"Bayılırım."

Rahatlayarak direksiyonu çevirip yoldan geri döndüm. Ellerimin titrediğini fark etmek kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bunun iki sebebi olurdu ya kalp ağrılarım ya da bağımlılığım. Herakles'in çok cömert saldırısından sonra bağımlılığımın uzun bir süre beni rahatsız etmeyeceğini biliyordum, yaşlı vampirlerin kanı her zaman uzun süre idare ederdi ve ben maalesef onun kanını epey içmiştim. Ve her şeyi hatırladığımdan beri şiddetli ağrılarım olmuyordu ama bugün kötü bir hisle güne başladığımı hatırlayınca iyiden iyiye moralim bozuldu.

Arabayı park edip zorlukla gülümseyerek dışarıya çıktım. Birlikte pizzacıdan içeriye girip duvar kenarındaki boş masalardan birine oturduk. Garson gelip siparişlerimizi aldı.

"Önden buzlu su alabilir miyim?" diye rica edip menüyü geri verdim. Garson ayrıldığımızda Josh ile karşı karşıya kaldık. Bu durumda konuşması gereken bendim.

"İlk iş günün nasıl gidiyor?" diye sordum. Aklıma daha iyi bir soru gelmemişti ama zaten çok samimi olmak gibi bir niyetim yoktu. Sosyal ilişkilerimi bir süreliğine belli mesafelerde yürütmek istiyordum. Daha bu kasabayla ne yapacağıma bile karar vermiş değildim. Reyna döndüğünde kendimi çok daha iyi hissedeceğimi umuyordum.

"Çok iyi," dedi Josh. "Yaptığınız çalışmalara bayıldım. Daha önce düzenlediğiniz bir açılışa gelmiştim. Kabilelerle ilgili bir fotoğraf

sergisiydi."

"Öyle mi? Bunu bilmiyordum."

"Bu civarlarda iyi etkinlikler bulmak çok zor oluyor ben de ne kadar uzak olursa olsun çevredeki etkinliklere katılmaya çalışıyorum. Burada yapmaya çalıştığınız şeyden çok etkilendim." Josh daha uzak bir kasabadan gelmişti ve bu iş yüzünden buraya taşınıyordu. Bunun kulağa şüpheli gelmesi gerektiğini biliyorum ama Amazonların bu kısmında iş bulmak gerçekten çok zordu bu yüzden insanlar sık sık yer değiştirirdi ve bu oldukça alışkın olduğumuz bir durumdu.

"Ekibinize ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi biraz çekinerek. Garson buzlu suyumu masaya bırakıp yanımızdan ayrıldığında önce kana kana suyumdan içtim ve buzları kırmak için kamaşan dişlerimi dizginlemek zorunda kaldım çünkü yeni iş arkadaşım bunu garip bulabilirdi.

"Geçtiğimiz haftalarda olan vampir olayları yüzünden kasabadan ayrılmak istediler, bir tanesi emekli oldu, bazıları aileleriyle vakit geçirmek istediklerini söyledi." Hafifçe omuz silktim. "Endişelendikleri için onları suçlayamam." Bu meseleyi daha derli toplu şekilde iş görüşmesinde konuşmuştuk. İçinde bulunduğu şartları biliyordu. Vampirler artık hepimizin ortak sorunuydu. Sadece benim vampir meselem değildi bu.

"Sizin öyle bir düşünceniz var mı?" diye yineledi sorunu.

"Sen, de lütfen." Bir yudum daha su içtim. "Buraya çok uzak bir yerden geldim ve işimi çok seviyorum ama bu alanda başka işlerde yer almak da istiyorum. Yakın zamanda Mısır'a gidecektim ama iptal oldu. Şu anda buradayım gibi görünüyor." Ama ben de sık sık kendime bu soruyu soruyorum. Her şey bu şekilde gelişmeseydi burada devam mı ederdim yoksa en başında hayal ettiğim gibi farklı kültürlerdeki farklı tarihi dokuların peşinden mi giderdim artık bilmiyordum.

Bildiğim tek şey hayatımın bir adam uğruna şekil almaması gerektiği kadar önemli olduğu ama duygusal yanımı mantıklı yanımla henüz barıştıramamıştım.

"Avusturalya'da ve Avrupa'da deneyimlerim oldu," dedi ellerini sarı saçlarının arasından geçirip. "Farklı kültürlerin arasında olmak insanın ufkunu açan bir şey. Fırsatın olursa kesinlikle denemelisin."

Kim aksini iddia edebilirdi ki? Neyse ki pizzalarımız geldi ve ikimiz de sessizce yemeye koyulduk. Kasabanın eski halini çok sevdiğim geldi

aklıma. Belki de kötü ruh halimin sebebi bunların hepsiydi. Buraya ilk geldiğimde kesinlikle aşık olmuştum. Mistik ve gotik bir havası vardı. Vampirler olup bitene uyum sağlıyordu ve onların mekanlarında vakit geçirmek çok keyifliydi. Haftada muhakkak bir kere Sivri Diş'e dans etmeye gittiğimizi hatırlıyorum. Vaha ve Reyna ile çok vakit geçirdiğimizi. Sık sık kasabanın etrafındaki yerleri dolaşmaya giderdik. Ara sıça Reyna ile birlikte kaçamaklar yaptığımız küçük tatillerimiz olurdu. İş de hayat da keyifliydi. Sonra Sidra gelmişti ve her şey birbirine girmişti. Onun peşinden diğer vampirler gelmişti ve her şey daha kötü hale gelmişti. Şimdi dışarıya çıkmaya korkuyordum ve vampirlerle insanlar arasındaki çekişmeye katlanamıyordum.

Öğleden sonra daha rahat geçti. Bir ağrı kesici alıp ofisimde kısa bir süre kestirme zamanım bile olmuştu. Josh'u ilk iş günü için tebrik edip yolculadıktan sonra malikanede tek başımaydım. Biz yemekten döndüğümüzde Azelda ofis katında Mera ile sohbet ediyordu. Beni görünce antikanın dışarıya çıktığını söyledi. Nereye olduğunu sormadan odama geçip çalışmalarıma devam ettim.

Kapım iki kez tıkladı. Mera açtığı hafif aralıktan başını uzattı. "Ben de çıkıyorum," diye seslendi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yarı yarıya esneyerek başımı salladım. "Git ve dinlen zaten fazlasını yapıyorsun." Çalışan eksiğimizi bir süredir ikimiz tamamlıyorduk, ona bu kadar iş yüklemek istemiyorum ve çoğunu kendim yapmaya çalışıyordum ama özellikle kütüphanenin işleri asla bitmiyordu.

"Sen de dinlen, yarın görüşürüz." Kapıyı kapatıp koridorda uzaklaşmasını dinledim. Onun gidişinin ardından bir süre daha çalışmaya devam ettim. Restorana gündüz gözüyle bakıp boyanın nasıl olduğunu görmek istiyordum bu yüzden iş çıkışında uğramak yerine yarın sabah erken oraya gitmeye karar verdim. Ofisten çıkarken bütün ışıkları kapattım. Koridorda Azelda ile karşılaştığımda neredeyse yerimden sıçrıyordum.

"Affedersin," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Korkuttum mu?"

"Sadece dalgındım." Elimle onu geçiştirdim. "Bir şeyler içmek için mutfağa iniyorum, gelmek ister misin?" Onunla ilgilenemediğim için biraz suçluluk hissediyordum. Mera onu epey sevmişti. Kız gerçekten yardımcı olmak ve teşekkür etmek için çırpınıyordu.

"Olur," dedi arkamdan gelirken. "Her gün bu kadar sık çalışır mısınız?"

"Hayır ama çalışan eksiğimiz var o yüzden bu aralar uzun sürüyor."

"Biliyorsun, yardımcı olmamı istersen benim için hiç sorun olmaz."

"Bu pek vampir işi değil," diye gülümsedim. "Kendini bir şeyler yapmak zorunda hissetme lütfen. Burada olmanla ilgili bir problemimiz yok. Vaha gelene kadar kalabilirsin." Tabii üst kattaki bir odayı düzenlesem iyi olurdu ama aklıma gelmemişti. Bu da bu gece kalacak bir yer bulsam iyi olur anlamına geliyordu. O vampirle bir gece daha ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Daha doğrusu aklıma gelen şeyleri düşünmek bile istemiyordum.

"Kasabanızı sevdim," dedi Azelda mutfak masasına oturup. Gülümseyerek onun için mikrodalgaya bir şişe kan bıraktım. Kendim için de buzları kırarak hazırladığım soğuk kahveyi yapmaya koyuldum. "Eskiden daha keyifliydi," dedim. "Yine öyle olacağını umuyorum. Ölümlüler ve ölümsüzler çekişmesi sona erdiğinde."

"Sanırım burası yaşayacağım yer olabilir."

Onun şişesini önüne bıraktığımda teşekkür etti. Ben de kahvemi alıp masadaki karşı tarafa oturdum. Masa görmek aklımı bulandırıyordu bu yüzden konuşmayı sürdürdüm. "Daha önce bir yerde uzun süreli kaldığın olmuş muydu?"

"Pek değil." Şişeden bir yudum alıp tadından memnun kalmışçasına dudaklarını yaladı. "Yaratıcım ve ben seyahat etmeyi seviyorduk. Bir yerde uzun süre kalmadık. Ama sevdiğimiz yerlere sık sık dönerdik."

"Etrafında tanıdığın bir kişiyle yaşamak garip olmalı," diye sesli düşündüm. Kendimi o şekilde düşünebiliyor olmaksa başka bir şaşkınlık oldu benim için. Sonra neden şaşırıyorum ki diye düşündüm, önceki yaşamımda bir kafesin içindeydim ve dilediğim tek şey neresi olursa olsun bir yere gitme ihtiyacıydı. Bazen Luzia olarak Luxuria'ya ihanet ettiğimi düşünüyordum. Sanki hayatımı ikimiz için de yeterince iyi yaşayamıyormuşum gibi.

"Sevdiğin bir kişi yetiyordu," diye omuz silkti. "Onu hala çok özlüyorum. Yokluğuna alışmam birkaç asır sürecektir muhtemelen."

"Aranızda romantik bir ilişki var mıydı?"

"Tabii." Yine omuz silkti. Diğer vampirlere oranla beden dilini fazla kullanıyordu. Belki de çok fazla insanla iç içe olmak onu insancıl yapmıştır. "Ama başkaları da olurdu. Birbirimizi kısıtlamıyorduk. Ölümsüz olduğunda birine bağlanmak ikimize de anlamsız geliyordu.

Bu hayatı aynı kasabada yaşamaktan farksız değildi ama dünya büyük ve görülecek çok yer var."

Bu kız kafamı karıştırmaya başlamıştı.

"Peki ya aşk?" diye sorarken buldum kendimi. "Sadece bir kişiye aşık olabilirsin."

Bana yine o tatlı gülümsemesini verdi. "Yanılıyorsun tatlı Luzia," dedi. "Aşk muhteşemdir ve birçok şeydedir. Birinin şefkatini isteyebilirsin, bir başkasının yüzünü sevebilirsin, bir başkasıyla arandaki ten uyumu karşı konulmazdır."

"Ben tek eşliliği savunmaya devam edeceğim sanırım." Kaşlarımı kaldırıp kahvemi içtim. Söylediklerini anlasam bile kendimle uyuşturamıyordum. İnsanların farklı yanlarını sevebilirdim ama bunu arkadaşlık ilişkilerimde tercih ederdim. Sevdiğim birini paylaşacağımı düşünemiyordum bile. Ve onun da beni paylaşmasını istemezdim. Sanırım istemezdim...

"Vampirin de öyle mi düşünüyor?" diye sordu imalı bir gülümsemeyle.

Kirpiklerimin altından ona baktım. "O benim vampirim değil," dedim ama sırıtmadan edememiştim. Sidra Dekalton'un benim olması ihtimali birden çok ütopik ve çok heyecan verici görünmüştü. Birden onun nasıl bir aşık olacağını düşündüm. Gerçek bir ilişkimiz olsa işlerin nasıl yürüyeceğini.

Azelda'nın vampir dişleri o kadar hızlı ve beklenmedik bir anda çıktı ki bardağı masanın üzerine koymak zorunda kaldım. Kaşlarını çattı ve yüzünde saldırgan bir ifade belirdi. Bir saniye sonra artık orada değildi. Nefessizlikten göğsüm şişti. Bıraktığı boşluğa ve hızının yarattığı rüzgar yüzünden uçan peçeteye bakıp kaldım. Kendimi topladığımda doğruldum ve ani bir içgüdüyle tezgahın üzerindeki bıçak setinden büyük olan bir tanesini alıp merdivenlere koştum.

Yukarıya çıktığımda onu kapının ağzında buldum. Kapı açıktı ve birini yakalamıştı. Dişleri yakaladığı kişinin boynuna çok yakındı. Daha garip olanı ise yakaladığı adamın da vampir dişlerinin dışarıda olmasıydı.

"Azelda," dedim titrek bir sesle. "Neler oluyor?"

"Sinsice evin etrafında dolanıyordu," dedi. "Onu duydum." Adamın boynuna daha çok bastırdı muhtemelen adam ondan genç bir vampirdi çünkü karşı koymuyordu. "Tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim tek seferde. "Kimsin?" diye onu resmen silkeledi Azelda. Tatlı halinden eser kalmamıştı. Korkunç ve kesinlikle ürkütücü görünüyordu.

"Dolaşıyordum," dedi adam.

"Bir kez daha sormayacağım." Azelda adamın ensesinden kavrayıp başını zemine çarptı. Burnunun çatırdadığını duymak elimdeki bıçağı daha sıkı tutmama neden oldu.

"Cevap vermez," dedim başka bir içgüdüyle. Ama içimden bir ses bana onun Herakles'in adamlarından biri olduğunu söylüyordu ve buraya kim bilir ne niyetle gelmişti. Üstü başı tertipliydi ve Herakles'in evinde gördüğüm herkes tıpkı onun gibi düzenliydi.

"O halde kendi bilir." Azelda elini kaldırdı, ben ağzımı açmadan önce eli adamın sırtından içeriye girdi, orada kalbini nasıl bulduğunu ve nasıl dışarıya çıkardığını bilmiyordum bile. Göz açıp kapayana kadar vampiri öldürmüştü. Kocaman açtığım gözlerimle ona bakıyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandı doğrulduğunda. "Zemini mahvetti değil mi?"

"Evet," dedi gözlerimi kırpıştırarak. "Ve kapıyı da."

Azelda'nın gözleri kan sıçrayan kapının dokusunda dolaştı ve iğrenerek yüzünü kırıştırdı. İkimiz de ortadaki tek sorun buymuş gibi kirlenen yerlere bakıyorduk. Silkelenip toparlanmaya çalıştım.

"Sence onu öldürmek iyi bir fikir miydi?" Çünkü yemin ederim benim bu konuda en ufak fikrim yoktu. Daha öncesinde sorun çıkaran vampirler olmazdı, bana asılan vampirlerle bile Vaha ilgilenir ve onları ikinci kez görmezdim. Şimdi ise kapımın eşiğinde muhtemelen benim yüzümden öldürülmüş bir ceset duruyordu ve Tanrım bu yasal mıydı bilmiyordum bile. Son zamanlarda yasalar sürekli değişiyordu. Öncesinde kesinlikle bu cinayet sayılıyordu ama son olanlardan sonra insanların kendini koruması için açıklar vardı.

"İkimizden biri ölecekse ben hep diğerini seçerim," diye omuz silkti Azelda. "Onu şimdilik arka tarafa götürmeme ne dersin? Burada durmasını istemezsin sanırım."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle istemem." Ve yaşam felsefeni sevdim.

Cesedi bohça gibi katlayıp yine süper hızda oradan yok oldu. Geriye kalan kalıntılara ve kana yüzümü buruşturarak baktım, midemin

bulanmasına şaşmamalıydı. Döşemeler ve kapı gerçekten mahvolmuştu ve onu temizlemek zorunda kalacaktım. Hiçbir şirketin vampir kalıntılarını temizleme servisi olduğunu sanmıyordum. Belki de vardır, belki de Vaha'ya bunu sormalıydım çünkü onların kendi pisliklerini temizlediğini sanmıyordum.

Ofisin temizlik malzemelerinin olduğu odaya gidip bir kova su ve paspasla birlikte döndüm. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak istiyordum ama o şeylere basmak istemediğime emindim. Sanırım bu ayakkabılardan vazgeçmek daha kolaydı.

"Ben yaparım!" Azelda yeniden aynı hızında ortaya çıkıp elimdeki paspası aldı. Kalbim küt küt attığı için ona karşı koyamadım. Yeniden temizlik odasına gidip çamaşır suyu ve birkaç parça bulduğum bezle girişe döndüm. O zemini temizlerken ben de temizlik eldivenlerini elime geçirmiş nefesimi tutarak kapının üzerine sıçrayan yerleri silmeye koyulmuştum.

"Neden burada olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu. Ona baktım, yaptığı işten rahatsız olmuş gibi de bunu ilk kez yapıyormuş gibi de görünmüyordu. Belli ki kızımız gerçekten kendini korumayı biliyordu.

Bir zamanlar benim de bildiğim gibi...

"Uzun hikaye," diye geveledim. "Ama Sidra'nın da benim de sevmeyenimiz çok." Ne ala...

"İçeriye girmesi hoş olmazdı," dedi. Kurcalamaması hoşuma gitmişti. "Daha dikkatli olmalısın."

Evet, biliyorum. Ben de uygun bir güvenlik görevlisi arıyorum ama henüz...

Başımı yana yatırdım.

Kaşlarımı çattım.

Ve ona baktım.

Muhtemelen kötü bir fikirdi.

Ama neden olmasındı?

"Azelda," diye mırıldandım. Dikkatini bana verdiğinde yeninden şöyle bir ona baktım. Uzun boyluydu, güzeldi ve hiçbir şekilde dikkat çekmezdi. Vampir skalasına göre neredeyse yaşlıydı bu da onu epey güçlü biri yapıyordu ki biraz önce adamı nasıl yere serdiğini görmüştüm. "Burada bir güvenlik görevlisine ihtiyacım var," dedim. "Muhtemelen aptalca bir fikir ama acaba sen-"

"Çok isterim!" Kocaman gülümsedi. Gözlerinden bunu gerçekten istediğini görebiliyordum. Keşke önce Sidra'ya danışsaydım çünkü gerçekten bu kötü bir fikirmiş gibi geliyordu.

"Çoğunlukla geceleri ihtiyacım olacak ama şunu bilmelisin ki çoğunlukla vampirlerden korunmak için ihtiyacım olacak. Ve yine bilmelisin ki bu bazen çok tehlikeli olabiliyor..."

"Luzia," dedi o tatlı gülümsemesiyle. "Dünyayı gezerken nelerle karşılaştığımı tahmin edemezsin. Küçük bir kasabada bekçilik yapabilirim. Bu işe ihtiyacım var lütfen vazgeçme."

"Vaha senin için daha iyi bir iş ayarlayabilir."

"Vampir işleri hep aynıdır. İnan bana benim için daha güvenli bir iş yok."

"Bundan emin misin?"

Başını salladı.

"O halde sanırım burada kalabilirsin. Senin için bir oda ayarlayabiliriz."

"Arka taraftaki arazide de kalabilirim," diye önerdi. "Orada bir kulübe gördüm fena durumda değil."

"Eğer orayı istiyorsan önce bir elden geçirmemiz gerekir."

"Ben yaparım!" dedi. "Hepsini, her şeyi yapabilirim."

Bu aralar hevesli çalışanlar konusunda sandığımdan daha şanslıyımdır belki.

"O halde sanırım anlaştık ama yine de Sidra'ya da sormam gerekiyor."

"Nasıl istersen," diye kabul etti. İkimiz de yeniden temizliğe döndüğümüzde bir yandan içimin rahatladığını fark ettim. İçgüdülerime güveniyordum ve bu kızla ilgili kötü bir şey söylemiyorlardı. İlk andan beri ona yardım etmemi söylüyorlardı. Ve açıkçası onu burada istememin sebeplerinden biri de Reyna'ydı. Elimden geleni yapıyordum ama ben vampir değildim ve onun bu yeni sürecinde kendini tek başına hissetmesini istemiyordum. Azelda'nın ona ve bana yardımcı olabileceğini düşünüyordum. Vaha sürekli onunla olamazdı ama birilerinin vampir işlerini Reyna'ya öğretmesi ve alıştırması gerekiyordu. Bunun altından nasıl kalkacağımı düşünüp duruyordum.

Koku daha çok midemi bulandırınca neredeyse öğürüyordum. Azelda ne oldu dercesine bana baktı. Başımı iki yana sallamam onu

güldürdü. Kendi işini bitirmiş gibi görünüyordu.

"Bırak da ben halledeyim," dedi.

"İşin çoğunu ki çoğunu derken onu da kast ediyorum," arkaya götürdüğü cesedi işaret ettim. "Sen yaptın zaten. Bitirebilirim." Acı çekiyormuş gibi yüzümü buruşturdum.

"Ağlayacak gibi görünüyorsun, ver şunu bana." Neredeyse kahkaha atarak bezi elimden aldı. Biraz daha ısrar edecek kadar iyi kalpli olmadığım ortaya çıktı. Islak zeminin üzerinden atlayıp eldivenleri elimden çıkardım ve "Benden bu kadar, bunu yapamam!" diye mızmızlanmaya başladım.

"Git," dedi eliyle işaret edip. "Zaten bir şey kalmadı."

"Bunların hepsini sonra atabilirsin ya da yakabilirsin. Nasıl istersen ama eve sokma lütfen." Kan ve kalıntı kaplı kovaya ve bezlere baktım. Iyy!

Bana sadece güldü.

Ayakkabılarımı da çıkarıp oraya bıraktım. Parmak uçlarımda geriye doğru yürürken "Bunları da yak lütfen," diye dudaklarımı kımıldattım. Dosdoğru peşimden biri kovalıyormuş gibi üst kata tırmanmaya başladım. Üzerimdeki bütün kıyafetleri çıkarıp kendimi suyun altına attım ve avucumu önce şampuan sonra duş kremi sonra kremler ve sonra da vücut sütüyle doldurdum. Koku burnumdan ve zihnimden uzaklaşana kadar kendimi yıkayıp durdum. Sonunda bütün vücudum kızarmış ve yorgun düşmüştüm. Resmen eğilip bükülmekten sırtım ağrımıştı.

Üzerime bornozumu geçirip kendi odama girdim, giyindikten sonra yatağın üzerine Azelda için temiz kıyafetler ve banyo için gerekli malzemeleri bıraktım. Saç fırçamı, kremlerimi ve sabah giyinmek için eşyalarımı kollarımı sıkıştırıp doğruca Sidra'nın odasına geçtim. İçerisi boş ve karanlıktı. Işığı yakıp pek kullanılmadığı ortada olan masasına eşyalarımı dizmeye koyuldum. Sabah giyeceğim kıyafetleri dolabın tokmaklarına açtım, dolabı açmak biraz fazla geldiği için sadece dış yüzeyini kullanmaya karar vermiştim. Üzerimde açık mavi saten şortlu pijama takımım vardı, en sevdiklerimden biriydi. Hem içinde hoş görünüyordum hem de çok rahatlardı.

Işığı söndürdüm ve Sidra Dekalton'un devasa yatağının içine karanlık çarşafların arasına girdim. Gözlerimi yavaşça kapattım. Hem yorgundum hem de onunla didişmemek için bir an önce uyumak

istiyordum. Böylelikle sabah onunla yüzleşmek için yeterince güç toplayabilirdim. Şanslıydım ki gözlerimi kapattığım an uyku beni kolayca ele geçirdi ve kesinlikle yastıkların çok rahat olduğunu söyleyebilirdim.

Uykulu halim istediğim kadar uzun sürmemişti. Gözlerimi araladığımda etrafın hala karanlık olduğunu algılayabiliyordum. Huysuzlukla mırıldandım ve beni uyandıran şeyi keşfetmek için bekledim. Üzerimi ne zaman açtığımı bilmiyordum ama örtü sıyrılmış ve yukarıya doğru kırdığım bacağımın altına sıkışmıştı. Bugünlerde yeniden fazlasıyla sıcaklıyordum. Başımı yukarıya doğru kaydırdığımda alnına çarptığımı hissettim. Yatakta yine yan dönmüş yatıyordum ve o yine hemen arkamda bana yaslanıyordu. Ama bu defa eli tenimin üzerinde değil, doğrudan kalçamın üzerinde duruyor ve baş parmağı usul usul orayı okşuyordu. Birkaç su damlasının enseme dokunmasıyla irkildim, kımıldayınca su damlalarının saçlarından geldiğini anlamıştım. Dudakları boynumun altına, omurgamın başlama noktasına dokunurken ıslak saç tutamları ensemi kamaştırıyordu.

"Uyumadığını umuyordum." Derin ve uyluklarımı ısıtan sesi enseme çarptı. Yerimde hafifçe kıpırdamama neden oldu ve bu ona ve onun da kesinlikle uyarılmış bir yerlerine temas etmeme neden oldu. Derin bir nefes aldım ve uykulu halimden sıyrılarak tamamen vücudunun varlığını hissetmeye koyuldum. Serin ve çıplak teni benim çıplak kollarıma dokunuyordu. Üzerinde hiçbir şey olmadığını kolum hemen arkasında kaslarla çevrili vücuduna dokununca fark etmiş ve heyecanlanmaya başlamıştım.

"Umuyordun öyle mi..." diye mırıldandım dudaklarına yer açabilmek için başımı oynatarak. Enseme doğru gülümsedi. Kendisini bana tam anlamıyla bastırmıyordu ama bütün varlığını hissetmeme fazlasıyla yetecek kadar yakınımdaydı. Kalçamın üzerindeki eli hafifçe aşağıya doğru kaydı, yukarı doğru çıkan şortumu iyice sıyırıp tenimin üzerinde ateşimin çıkmasına neden olacak okşamalarla çok tehlikeli noktalara doğru daireler çizmeye koyuldu. Büyük ve kesinlikle ne yaptığını bilen ellerinin her yerimde dolaşması için duyduğum azap katlanılamaz bir hale gelmişti. Üstümü çekiştirip dudakları daha aşağıya kayınca kontrolsüz bir şekilde yay gibi gerildim ve kendimi ona doğru bastırmamak için dudaklarımı ısırdım.

"Uyuyarak benden kaçabileceğini mi umuyordun?" Kalçamın üzerindeki eli yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Yan tarafımdaki kavise geldiğinde parmaklarını sıktı. Sadece bacaklarımı hareket ettirerek ondan kaçınmaya çalıştım ama hiçbir hücremle bunu istemiyordum.

"Umuyordum..." diye mırıldandım bu şu an söylediğim en dürüstçe şeydi. Onunla birlikte uyumak ve onunla birlikte birçok şey yapmak istiyordum ama beynim kendimi kontrol etmemi söylüyordu ve ben de elimden geleni yaptığımı sanıyordum. Vücudumun her köşesi avucunun içine sığarmış gibi hareket ediyordu ve belli ki sığıyordu. Kolunu benim kolumun altından geçirip daha yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Göğsüme çıktığında nefesimi tuttum ve avucunun içine sığabildiğimi keşfetmiş olduk. Parmakları bluzumun üzerinden beni tetikleyebilecek her şekilde dokunup dururken başımı geriye doğru yatırdım ve en azından dudaklarının işgalinden kurtulabildiğimi umdum.

"Bana kalırsa bambaşka şeyler umuyordun Luzia," diye kulağımın içine doğru fısıldadı. Parmaklarını biraz daha sıktı. "Haksız mıyım?" Dudakları kulağıma dokundu, serin ve ılıktı. Şu an her yerimde dolaşmasını istediğim bir buz kütlesi gibiydi.

"Durmamı istiyor musun?" diye mırıldandı bu defa nezaketi bırakmıştı. Evet dersem beni bırakacağını ve ellerini üzerimden çekeceğini biliyordum ve küçük bir yanım evet demek istiyordu ama bu demokrasiye aykırı olmalıydı çünkü çok daha büyük bir parçam kesinlikle hayır demek istiyordu.

"Böyle şeyler giyinerek burada ne yaptığını sanıyordun?" diye güldü. Parmakları fazladan birkaç düğmesi açılmış yakama kaydı. Ne zaman açıldıklarını ya da en başından beri açık olup olmadıklarını bilmiyordum. Sadece kalanını da açmasını istiyordum.

"Bunları da açmamı istiyor musun?" diye sordu düşüncelerimi duymuş gibi. Üçüncü sorusuna da çelişkili bir sessizlikle cevap vermiş olmam pek hoşuna gitmemişti. Kalçamı tutup kendini hafifçe bana bastırdı. "Cevap?" dedi beklenti dolu bir şekilde.

"Ca na var!" dedim dişlerimin arasından zorlukla.

Hırıltılı bir şekilde kulağıma doğru gülüp içimi daha kımıl kımıl bir hale getirene kadar dudaklarını çekmedi. "Aynen öyle," dedi. Kulak mememi öpüp yavaş yavaş düğmeleri çözmeye koyuldu. Bunu o kadar

ağırdan alıyordu ki parmakları kasıtlı bir şekilde bluzumun üzerinden dokunuyor, düğmeleri ter çevirerek tenime sürtüp duruyordu.

Sonun pes edip sırt üstü döndüm, ellerimi boynuna götürüp başını kendime doğru çektim ve onu öpmeye başladım. Doyumsuz bir şekilde. Bütün bedenini hissedebileceğim ölçüde üzerime bastırdı. Aramızda kıyafetler bile yokmuş gibi baskısını hissetmek soluğumu alt üst ediyordu.

"Seni biraz yalnız bıraktım yine yaramazlık yapmışsın." Parmakları arsız bir şekilde geceliğimin altında kendi yoluna gidiyordu.

"Belki sonra," diye mırıldandım. "Konuşmak istemiyorum."

Öpüşmek istiyorum.

Dudaklarıma doğru derin bir şekilde kıkırdadı.

"Bu arkadaşça bir şey miydi?"

"Evet," dedim dudağını çekiştirerek. "Gelecek planları yapmaya başlama."

"Gerçekten çok tehlikeli küçük bir canavarsın öyle değil mi?" Kalçamı o kadar sıktı ki homurdanarak dudaklarını ısırdım. Karşı koymadan yavaşça dudağımı emdi. Ellerimi saçlarının arasında dolaştırdım. Uzanıp ikimiz bir bütün haline gelene kadar onu kendime çektim. Elini bacaklarımın arasına bastırdı ve daha önce hissetmediğim kadar aklımı kaçırmışım gibi hissetmeme neden oldu. Bu kadar uçlarda dolanmama neden olan bu hissin kötücül olmaması mümkün değildi yine de buna karşı koymak yerine kendimi ona doğru bastırdım.

Üzerinde hala bir pantolon olduğunu anlayınca homurdandım. Ellerim büyük bir merakla göğüslerine inip kaslarını keşfettikten hemen sonra aşağıya kaydı. Pantolonunu açmak için daha da huysuzlanarak bir mücadele verdim.

"Gözler bende." Parmağı çenemi ona bakacak şekilde kaldırdı. Pantolonunu çıkardı ve ben tüm çıplaklığı ile karşımda duran adama baktım. Kusursuzdu. Bembeyaz kaslı teninde en ufak bir leke tek bir çizik ya da bir yara izi yoktu. Avuçlarımı ona bastırdım, uzanıp dudaklarımı tenine bastırdım.

Derin bir nefes alıp çenemi kavradı, dudaklarını yeniden dudaklarımla buluşturdu. Elleri yavaş yavaş, beni çıldırtmak ister gibi yukarıya doğru tırmandı. Gözlerini bir saniyeliğine bile gözlerimden ayırmıyordu. Her dokunuşundan büyük bir zevk aldığı karanlık

gözlerinde parlıyordu. Göğsümü sıktı, eğilip geceliğimin üzerinden dişlerinin arasına aldı ve daha çok ısırdı. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım. Bütün duyularımda onun dokunuşuna bir açlık vardı.

"İşte böyle," diye boynuma doğru fısıldadı. "Bana güvenmeyi öğreneceksin bir tanem." Rüzgar onun fısıltısıyla birlikte ayak bileklerimden yukarıya doğru tırmandı. Soğuk havayı kalçalarımda en az onun kadar sertçe hissedebiliyordum. Artık açlık değil bir ihtiyaç halini almıştı. Bu oyunu onunla uzun saatler boyunca oynayabilirdim. Oynamayı isterdim ama ilk seferimde o kadar uzun dayanamayacağımı hissediyordum.

Kendisini bana daha çok bastırdığında sıcak ve soğuk çarpışması bu arzu şiddetinin içinde neredeyse kıvranmama neden oluyordu. Beni uygun bir şekilde durabilmem için hizaladıktan sonra kendini çok sert bir şekilde bana doğru itti. Elleri sıkı sıkı, parçalayacakmış gibi kalçalarımı kavradı. Daha da sertleşti. Gözlerimi kapatıp tırnaklarımı yeninden etine sapladım. Derin ve haz dolu bir soluk aldığımda dişlerini omzuma geçirdi. Aynı anda iki farklı duygunun yoğunluğuyla sarsılmaya başladım. Çığlık atmamak için kendi dudağımı dişledim. Acı ve zevkin yoğunluğundan gözlerim yanıyordu. Ama bu kendimi bir ağacın tepesinden aşağı bırakmaktan daha tatmin ediciydi. İçimi her dolduruşu, kanımı vücudumdan çekilişi başka bir düşüştü ama bu aynı and rüzgarı, soğuğu ve sıcağı içime çeken sert bir düşüştü. Bacaklarımın arasında bir ateş vardı ve dudaklarının altında, dişlerini geçirdiği yerde buz gibi bir his vardı. Bu iki karşıt hisle tamamıyla çarpılmış haldeydim. En uç noktaya gelip derin bir soluk verdiğimde işgal edildiğimi biliyordum.

Canavar, kalbimi istila etmişti. *Yine.*

Yatakta diğer tarafa doğru soluk soluğa yuvarlandım.

"Bu kesinlikle bir daha olmayacak!" diye mırıldandım.

Uzanıp kalçamdan yakalayıp beni kendine doğru çekti, sırtımı göğsüne bastırıp beni kollarının arasında küçülene kadar sardı. Avucunu saçımın üzerine bastırıp yavaşça dudağımdan öptükten sonra, "Kesinlikle," dedi ve gülümsedi.

|Bölüm sonu!

Umarım sevmişsinizdir. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

İnstagram: ngkabal
#canavarındakalbivarmış

FİNAL; CANAVARLA VALS

Herkese merhabalar ve keyifli okumalar. Lütfen oy vermeyi ve bu bölümde bol bol yorum yapmayı unutmayın olur mu... Bölüm sonunda görüşürüz;

np:

Nicholas Bonnin, Shut Up and Listen

Apparat, Goodbye

**

Bram Stoker;

"Yaşam, yaptığımız şeyden başka türlüsünü beklemekten gayrı bir şey değil ve tam olarak güvenebileceğimiz tek şey ölüm."

"Kendi kanının aşık olduğu kadının damarlarına aktarılmasının verdiği duyguyu, hiçbir erkek yaşamadan anlayamaz."

**

Alea iacta est.

Zarlar atıldı.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Kaygılar bütün varlığımı ele geçirmişti. Boğuluyor ve içim içime sığmıyordu. Kafamın içinde sürekli aynı görüntü vardı. Herakles'in gümüş gözleri. Bana doğru rahatsız edici bir şekilde gülümsedim. Boynuna dişlerini geçirdiği kızın yere devrilişi. Sonra Reyna'nın görüntüsü onun peşinden geliyordu. Kanlar içinde yerde yatarken. Sonra diğer kızı yeniden kafamın içine sokup aklımla oynuyordu. Kızın sevgilisiyle olan güzel anları. Kızın güzel anları. Ama hep ölümle bitiyordu. Ve kan dudaklarından aşağı sızarken, cesetlerin başından bana hep aynı şeyi söylüyordu; vampirle olursan iki şekilde biter; ölürsün ya da öldüren tarafta olursun.

Aramızdaki bağ ile yaptıklar her geçen gün daha içinden çıkılamaz bir hal alıyordu. Boynumda ellerini hissediyordum. Ama başka bir güdü beni ayağa itiyordu. Hayır, diye itiraz ediyordum kafamın içinden

ona. Ben ölmem. Ben o kız gibi yere yığılan olmam. Ben Reyna gibi gafil avlanmam. Çünkü ben ölümü biliyorum. Çünkü ben öldürmeyi biliyorum.

Kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum.

Ama ya diğerleri? Diğer kızlar bunu bilmiyordu. Diğer kadınlar ölüyordu. Kadınlar her defasında öldürülüyordu. Ya bilselerdi? Ya onunla nasıl mücadele edeceklerini bilselerdi. Ya da artık onlara zarar verecek o canavarlar tek tek kayıplara karışsaydı?

Tek başıma oturmuş aynı radyo kanalını dinliyordum. Nemli hava restoranın camlarının buğulanmasına neden olmuştu, dışarıyı görebilmek için gözlerimi kıstım. Vampirler ve insanlar arasındaki çekişme duraksayarak devam ediyordu. Ama zaman her şeyi farklı bir hale getiriyordu. Modern zaman savaşları toplar ve tüfeklerle verilmiyordu. Onları yok etmek yerine onları dışlamayı seçmişlerdi. İnsanlar vampirlere size istediğimizi yaparız ve bunu yapabilecek kadar kalabalığız diyordu. Ve vampirler geceleri ara sokaklarda onlara bunun doğru olmadığını göstermekten çekinmiyordu. Karanlık bir çağdaydık ama düşüncelerin karardığı bir çağdaydık, güç değil; üstünlük kavgasıydı verdiğimiz.

Parti ve karşılama için her şey hazır görünüyordu. Reyna'nın restoranını çıkmadan önce son kez kontrol ettim. Duvarlar özenli bir şekilde boyanmıştı ki oradaki bazı anılarımızı hatırlayınca yine karnım gıdıklanmaya başladı. Eşyalar eksiksiz bir şekilde gelmişti ve hepsi yerleştirilmişti. Bütün gün Mera ve Azelda ile birlikte çalışarak ki düşündüğümden daha da iyi anlaşılıyorlardı, nihayet süslemeleri de tamamlamıştık. Reyna yarın güneş battıktan sonra burada olacaktı. Bana anlattığına göre Vaha onun için özel bir tabutla seyahat etmesi için tüm ayarlamaları yapmıştı, elbette özel bir uçuşla geliyorlardı. Gündüzün tamamında yolda olacaktı ve gece parti için tamamıyla hazır olacaktı. Onları ne kadar özlediğimi Vaha ile konuştuğumda anlamış olmam benim için beklenmedikti. Ona olan kızgınlığım her şeye rağmen ona duyduğum sevgiyi azaltmıyordu.

Işıkları söndürüp kapıyı kilitledim. Topuklu ayakkabılarımın sesleri taşlı yolda gürültü yapıyordu ve gecenin içindeki tek hareketlilik buydu. Arabaya binerken yorgun hissediyordum, alışkanlıkla motoru

çalıştırdıktan sonra kapıyı kilitledim. Arabanın içinde yankı yapan ses telefonumu elime almama neden oldu.

"Neredesin?" Yüz yıllarca yaşamış bir vampirden mesaj almaya alışmak o kadar da kolay olmuyordu.

"İçkileri teslim almak için restorana döndüm. Şimdi çıkıyorum." Cevap yazıp telefonu kenara bıraktım. İçeceklerin yetişmeyeceğinden çok korkuyordum ama neyse ki yıllardır hem benimle hem de Reyna ile çalışan şirket ricamı kırmamış ve bugüne sipariş ettiğim her şeyi yetiştirmişti. Mera çoktan evine gittiği ve onu zaten yeterince meşgul ettiğim için kamyonu karşılamak bana kalmıştı. Direksiyonu çevirip yola koyuldum.

Onunla harika olduğunu düşündüğüm ama kesinlikle mantıklı bulmadığım gece ziyaretlerini bitirmek için o gecenin ertesi sabahı Azelda için dışarıdaki kulübeyle ilgilenmeye başlamıştık. Tuhaf bir şekilde ve çoğunlukla eğlenerek Sidra da yardım etmeye istekli olmuştu. Marangozluk işleri konusunda da diğerlerinde olduğu kadar becerikli olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Aynı gün içinde kulübenin çatısını da zeminini de onarmıştı. Duvarları tamamlanmış ve Azelda için küçük bir yatak odası hazırlamayı başarmıştık. Onu güvenlik görevlisi olarak işe almamla ilgili çok yorum yapmadı ben de bunu bir onaylama olarak algılamaya karar verdim. İçten içe onun olmadığı anlar için yanımda birinin kalmasını istediğini düşünüyordum ve bu aptal kalbimin ısınmasına neden oluyordu. Ona kızgın olmak istiyordum çünkü yemin ederim onu her şey için affetmeme şu kadarcık kalmıştı.

Arabayı malikanenin önünde her zamanki yerine park ettim. Oraya bakarken her zaman derin bir nefes alma ihtiyacı duyuyordum. Üzerimde incecik bir gömlek olmasına rağmen hava bugün bunaltıcı derecede sıcaktı. Arabadan çıkıp gömleği üzerimden çıkardım ve hafif esintinin tenimin üzerinde dolaşmasına izin verdim.

"Döndün mü?" diye seslendi Azelda arka taraftan, açık araziden ön tarafa doğru yanaşırken. "Vampirin beynimi kemirdi tek başına gitmene izin verdiğim için." Sonra durup omuz silkti. "Haklıydı da."

"Bir şeyim yok." Kollarımı yukarıda birleştirip sağa sola doğru gerinmeye başladım. "Hem o benim vampirim değil."

"Evet," diye göz devirdi Azelda. "Gece boyunca duyduğum sesler de bana öyle söylüyor. Vampirin burada olduğuna göre ben biraz

dolaşmaya gidiyorum." Arkasını dönmüş olmasına rağmen kulaklarıma kadar kızarmıştım. Bir geceydi. Sadece bir geceydi. O geceden sonra kesinlikle herkes kendi odasında kalmıştı ve başka bir şey olmamıştı ve ben de olmamasını sağlamak için elimden geleni yapıyordum!

Sinirle başımı yukarıya doğru kaldırdım. Arzu ettiğim şey rüzgarın biraz alev alev yanan yüzümü sakinleştirmesiydi ama kalın perdelerin arasından onun yüzünü gördüm. Orada durmuş öylece bana bakıyordu. Bu mesafeden bile gözlerindeki onaylamaz ifadeyi seçebiliyordum. Başımı sabırla iki yana sallayıp bakışlarımı ondan aldım. Bugünün izin günüm olması gerekiyordu ama benim kürek kemiklerim birbirine girmişti. Normal insanlar gibi çamaşırlarımı yıkamak, temizlik yapmak, çiçeklerimi sulamak ve alışveriş yapmak ya da tüm günü yatağımda geçirmek istiyordum. En azından bir yanım öyle istiyordu.

İçeri girmek istemediğime karar verince en az benim kadar nemden bunalmış olduğuna inandığım ıhlamur ağacımın yanına gittim. Luzia'nın ağacı, hem de her zaman... İleride bahçe araç gereçlerinin olduğu kısımda duran ibriği alıp ağacı biraz sulamak için yanına eğildim. Bir yandan dibine düşen yabani otları temizliyor bir yandan da yaprakları okşuyordum. Hava aşırı nemli olmasına karşılık tatlı bir esinti vardı ve bana sevdiğim yaz günlerini anımsatıyordu.

Her zaman zekamla övünmem ama yaşadıklarım bana bazı tecrübeler kazandırmıştı ve gölgelerin anlamsız olmadığını öğretmişti. Beklemediğiniz hareketlilikleri kesinlikle takip etmeliydiniz. Bu yüzden ileride, çaprazımda kalan arabamın kapısında bir yansıma gördüğümde işimi yapmaya devam ettim hatta yüksek sesle bir şarkı mırıldanmaya koyuldum. Azelda dolaşmaya yani birileriyle flört etmeye gideceğini söylemişti ama Sidra hemen içeride, üst kattaydı. Hareketliliğin sadece iç güdüsel şekilde hemen arkamda bir yerde olduğunu tahmin ediyordum. Basit bir şekilde saçlarımı arkaya tarıyormuş gibi elimi başıma götürdüm ve saçımdaki neredeyse bir kalemi anımsatan gümüş iğne tokayı parmaklarımın arasına aldım. İbriği yeniden elime aldım.

"Sanırım bu kadar su senin için yeterli tatlı ağaç..." diye mırıldanarak ayağa kalktım. Dengede olabilmek ve güvende hissedebilmek için ayakta olmak daha iyiydi. Başımı kaldırıp Sidra

hala orada mı diye kontrol etmek istiyordum ama muhtemelen orada olsaydı şu an burada olurdu. Aklıma gelen bir şeyle birlikte hafifçe nefes aldım ve olabildiğince sessiz bir şekilde "Sidra, Sidra, Sidra..." diye fısıldadım. Arabanın yansımasını kontrol ettim ve karartının hala etrafımda olduğuna emin oldum. İğneyi parmaklarımın ucuna doğru rahat kullanabileceğim şekilde kaydırdım. Düzgün bir şekilde kullanabileceğimden bile emin değildim ama her zaman denemeye inanırdım. Karartıyla yüzleşmek için yavaşça topuklarımın üzerinde arkamı dönerken malikanenin kapısı açıldı. Aynı anda arkama döndüm ve yemin ederim bir şey oradaydı ama göz kırpana kadar yok olmuştu.

"Bana seslendin," diye soru sorar şekilde kapı eşiğinde mırıldandı Sidra. Derin derin nefes alıyordum. Korkunun bu kadar çabuk beni ele geçireceğini beklemiyordum. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olacak ki bir saniye içinde yanımdaydı. Tam karşımda duruyor, omzumu tutuyor ve bir şey söylememi bekliyordu.

"Biri," dedim elimdeki iğneyi daha da sıkarak. "Burada biri vardı, hemen burada." Elimle boşluğu işaret ettim ama artık orada kimsenin olmadığı aşikardı.

"Luzia..." dedi sakin bir tonlamayla dikkatimi üzerine çekebilmek için, başarılı oldu da. Gözlerimi ona çevirdim. "Sakin ol." Saçlarımı sadece yapmak için omzumdan geriye doğru yavaşça çekti. "Ne gördün?"

"Burada durmuş ağacımı suluyordum." İşaret parmağımla sanki bir dedektife ifade verir gibi her ayrıntıyı dökülmeye başladım. "İbrik hemen oradaydı. Hava çok sıcaktı ve ben düşündüm ki ağacım da susamış olabilir. Eğildim ve onu suluyordum, yabani otlarını temizlemeye çalışıyordum. Burada toprak çok sert. Ve sonra arabanın yansımasından bir karartı gördüm." İşaret parmağımı arabaya çevirdim. "Sonra arkamda olduğunu hissettim ama ne yapacağımı bilemedim. Şarkı söylemeye başladım. Sonra senin adını fısıldadım ama gelmeyeceğini, duymayacağını sandım. Sonra-"

"Luzia..." Ellerini omuzlarıma bastırdı. Susup daha kontrollü nefes alabileyim diye bekledim. Hararetten göğsüm şişiyordu. Ona baktığımda gözlerinin etrafta dolaştığını fark ettim. Gözleri öylesine kımıldıyor, asıl yaptığı şeyin dinlemek olduğunu biliyordum. "Burada

kimse yok," diye güvence verdi. Ellerini yüzüme yasladı. "Güvendesin."

"Ama buradaydı."

Beni kendine doğru çekerek duruşunu çevirdi. Şimdi diğer tarafa bakıyor ve beni yakınında tutuyordu. Boynunu dikleştirdi ve avını arıyormuş gibi başını görebildiği her yere doğru bir kez çevirdi.

"Yoldan geçen biri olabilir," dedi. "Meraklı biri." Ses tonundaki esrarengiz bir şey bunu sadece beni sakinleştirmek ve korkutmamak adına söylediğini fısıldıyordu. Koluna tutunup kaşlarımı çattım. Birkaç kişi tarafından öldüresiye dövüldüğünüzde ve bunun sonucunda bir vampire bağlandığınızda korku en yakın arkadaşınız oluyordu ve iliklerime kadar bundan nefret ediyordum.

"Sulama işin bitti mi?" diye sordu bir eliyle belimi tutarak. Başımı salladım. "İçeriye girmek ister misin?" diye sordu bu defa. Yeniden başımı salladım. "Azelda'yı gördün mü?" Belimden itrerek beni merdivenlere doğru yönlendirdi. Basamakları çıkarken "Geldiğimi gördü," dedim. "Sen burada olduğun için dolaşmaya çıktı." Bu kadar detay verdim çünkü işini ciddiye aldığını bilmesini istiyordum çünkü gerçekten alıyordu. Hatta beni koruma kısmında abartılı davranıyordu bile diyebilirdim.

"Belki de sadece gölge gördün..." Ama bunu söylerken hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyor olduğu açıktı. Gölgeler görmem demek bir lanetin yeniden tetiklenmesi anlamına geliyordu. "Biri olsa ben de onu duyardım."

"Çok hızlı ve sessizce hareket ediyordu," dedim. "Hayalet değildi." Tabii bundan emin olmamın bir yolu yoktu ama. "Herakles beni izlemesi için birilerini göndermiş olabilir mi?" Ondan bir şeyler saklamamak için kendimle bir anlaşma yapmıştım. Bu yüzden Herakles'in ara sıra ben uyurken zihnime akın ettiğinden haberi vardı. Beni yanına çağırıyordu ama her defasında uyanıp ona karşı koyabiliyordum. Sidra eğer fiziksel olarak yakınımda olsa o kadar yaşlı bir vampirin çağrısına karşı gelemeyeceğimi bu yüzden tek başıma hareket etmememi tembihlemişti.

"Vampirler problemdir ama yaşlı vampirler gerçek birer problem olabilirler." Biraz kızgın biraz sitemkar bir şekilde kapıyı arkamızdan kapattı. "O yüzden mümkün ama endişelenme, sana zarar veremez muhtemelen sadece beni kızdırmak istiyordur." O ikisi arasında

anlamadığım bir restleşme vardı. Sidra bana zarar vermeyecek şekilde kanı bedenimden çekmeye çalışıyordu ama bunun gerçekten uzun süreceğine dair sonunda ikna olmuştum. Arthur ile olduğu gibi değildi. Herakles'in etkisi çok daha fazlaydı. Bir yanım onu öldürmesini arzu ediyordu ama bunun başka bir savaşı başlatabileceğini düşünüyordu. Herakles vampir topluluğuna seslenmek konusunda özellikle Vaha'nın yokluğunda çok yol kat etmişti. Sidra onu hızlı ve ani bir şekilde öldürürse hedeflerinin kendisi dolayısı ile benim olacağımdan endişeleniyordu. Bu yüzden Herakles'i tehdit ederek benden uzak tutuyordu. Nasıl yaptı bilmiyorum ama ben uyurken beni rahatsız ettiğini itiraf ettikten sonra bu bir daha tekrarlanmadı.

"Kızdın mı?" diye sordum yüzüne bakarken ki oradan pek bir şey anlaşılmıyordu.

"Yüz yıllar biraz sinirlerimi bastırdı." Gülümsedi. "Restoranda her şey yolunda mıydı?"

Başımı salladım. "Her şey tamamıyla hazır. Reyna için yarın güzel bir parti hazırladık ve istediği zaman yeniden işine dönebilecek." Ellerimi birbirine çarparak bununla gurur duydum. İnsan kısa ömründe yaptığı en küçük şeylerle bile mutlu ve gururlu olmayı bilmeliydi.

"Aferin sana," dedi daha güzel bir gülümsemeyle. "Partiye bende davetli miyim?"

"Elbette," diye omuz silktim. "Pek fazla vampir tanımıyorum sonuçta ve bir parti olması için birkaç kişinin olması gerekiyor."

"Başka kimler var?" Benimle birlikte aşağıya, mutfağa inmeye devam etti. Saçlarımı parmaklarımla birkaç kez kıvırarak yeniden iğneyi arasından geçirdim. Nemli havada saçlarımın açık olması çok tahammül edilir şey değildi. Buz dolabını açıp kendime buz gibi bir limonata doldurdum.

"Aslında herkes davetli," diye sırıttım. "Bu bir açılış partisi olacak. Ama bunun aynı zamanda birleşme partisi olduğunu da duyurdum. Yani dileyen vampirler ve insanlar gelebilir. Özellikle kimse davet edilmedi. Restoranın tanıtımı için ve belki yeni gerçekliğimiz için küçük bir adım olur."

"Yeni gerçekliğimiz?" dedi sorarcasına tek kaşını kaldırarak.

Dudak büktüm. "Neden olmasın? Tüm bunlar yaşanıyor. Bundan kaçmanın anlamı yok. Birileri herkese bir arada yaşanılabileceğini

göstermeli." Bazen bana gerçekten safmışım gibi bakıyordu.

"Buna inanıyor musun?" diye sorarken çok içten görünüyordu sanki cevabım her şeyin cevabıymış gibi.

"Seninle aynı çatı altında kalabiliyorsam neden olmasın?" Gülümsedim. "Aslına bakarsan galiba gerçekten buna inanıyorum. Bazen sorunlar olabilecek ama yine de insanlar bunca yıl birbirleriyle nasıl yaşıyorsa vampirlerle yaşamayı da öğreneceklerdir." Bu belki benim hayalimdi belki de geçmiş yaşamımıza borcum ama artık ne olduğunu o kadar da düşünmüyordum.

Buradan bavulumu alıp kaçtığım anları anımsıyordum. Bir keresinde gitmeye çok yaklaşmıştım ve o adamlar beni ormana götürüp öldüresiye dövmese bunu başaracaktım da. Ama çok kötü bir şey olmuştu ve ben yine buraya dönmüştüm. Sonrasında ise burada yaşamaya devam etmiştim. Devam edebilmiştim. Ben yapıyorsam herkes yapabilir gibi hissediyordum. En azından müze hala iyi durumdaydı değil mi?

"Haklısın," diye çarpık bir şekilde güldü. "Ama bazı duvarları kırmam gerekecek gibi görünüyor. Ve sonra sonsuza kadar yan yana olmamızın önünde hiçbir engel kalmayacak."

"Yavaş ol marangoz," diye takıldım. "Hala damarlarımda gezen iğrenç bir yaşlı vampir kanı var ve bununla ilgili bir şeyler yapmalıyız." Kaşlarımı kaldırdım. "Cidden yapmalıyız."

"Bu bir teklif mi?" diye sorarken gözleri boynuma kaydı. Saçlarımı topladığım için boynum tamamen açıkta kalmıştı ve sözleri birden bedenimin karıncalanmasına neden oldu. Bunu yapmasını ne kadar istediğimi tüm hücrelerim biliyordu ama gülerek kaçındım.

"Partide görüşürüz Kont," dedim bardağımı elime alıp merdivenlere doğru yürürken.

"Kesinlikle görüşeceğiz," diye mırıldandığını duyduğumda dudaklarımdaki gülümseme devasa bir boyuta ulaştı. Kalbimi ona karşı çoktan kaybettiğimi biliyordum ama bu defa aklımla zar atmak için aceleci davranmayacaktım. Dünyadaki en ıstırap verici ağrının kalp ağrısı olduğunu düşünenler daha önce hiç aklını kaçırmamıştı. Çıldırışın nasıl insanı harap ettiğini ve ruhu kemirdiğini biliyordum artık ve bu konuda tarihin tekerrür etmemesi için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Merdivenlerin en tepesine çıktığımda, kapının önüne geldiğimde bir şey beni durdurdu. Bir his. Bir rüzgar. İçimden geçip giden bir yumru. Elimdeki bardağı ileride duran bir rafa bıraktım. Birkaç adım geriye çekilip tırabzana yaslandım ve gülmeye başladım. Bu tırabzandan sarhoş bir şekilde sarkarken ondan randevu istediğim o an geldi aklıma. Nasıl budala ve ne kadar hayat doluydum. Zamanlar öncesine ait gibi.

Sonra başka bir an gerçekten zamanlar öncesinden zihnime süzüldü. Yine bu tırabzana yaslanırken, üzerimde çok güzel bir elbise ve ellerimde kan kırmızı renginde eldivenler varken. Duvarlar gezen gölgeler görünürken. O gölgelere rağmen onun karşısında dururken. O beni öperken gölgeler zihnimden silinirken. Gözlerim basamaklara kaydı. O basamaklarda da gözyaşlarımın yerini onun sayesinde gülücüklere bırakırken. Bu duvarların arasında aklın alabileceği her şeyle savaşmıştım ama en zoru onunla, onun yüzünden kalbimle, kendimle ve aklımla verdiğim savaştı. Bu aynı zamanda en büyük yenilgimdi. Çünkü size saldırmayan birine saldırmazdınız. Çünkü öylece bir savaş başlatmazdınız. Onunla savaşımı ben başlatmıştım. Sadece çok ama çok korktuğum için öylece bir savaş başlatmıştım.

Tıpkı her şeyi hatırladığımdan beri yeniden başlattığım gibi. Yine ona karşı koyuyordum. Yine ona karşı koymak için hem kalbimle hem aklımla sonunun nasıl bittiğini çok iyi bildiğim bir mücadele veriyordum. Yine öylece ve öylesine bir savaş başlatıyordum. Kendime yine bir yenilgi hazırlıyordum. Hatalar yapmıştık, ikimiz de dönüşü olmayan ve her biri daha kötü sonuçlanan hatalar yapmıştık. Ama buradaydık. Ve aynı hataları tekrar yapmak için burada olduğumuzu düşünmüyordum.

Çünkü ne olursa olsun, ne kadar kafamın içinde döndürüp dursam da canımın en çok yandığı an hep aynı hatırayı besliyordu. O büyük yatak odamdaydım. Bana geleceğimizle ilgili şeyler fısıldıyordu. Saçlarımın arasındakinden daha sivri ve daha tehlikeli iğneli sözlerle onu savuşturuyordum. Onu nasıl bir düş kırıklığına uğrattığımı görüyordum. İçten içe ondan daha çok parçalanırken. Onun gidişini izliyordum. İlk kez gidiyordu. Bu tarihteki en kısa süreli pişmanlıktı. Hemen arkasından koşuyordum. O kapıdan çıkıyordum, basamaklardan ayaklarım birbirine dolanarak iniyordum. Kapıları

güçlükle açıyordum. Arazi boyunca peşinden koşar gibi gidiyordum. İsmini sayıklıyordum. Yakalayabildiğim tek şey yokluğu oluyordu. Çimlerin üzerindeki ağlayışımı duyuyordum ve bir insanın canının o kadar yanamayacağını düşündüğümü hatırlıyordum. O hata beraberinde daha fazlasını ve daha acılarını getiriyor. Ben aklımı iyice yitiriyorum.

Onun giymemi çok istediği gelinliği bir başkası için zorlanarak giydiriliyorum. İğneler tenime batıyor. O elbise kefen gibi sarıyor bedenimi. Boğazımda onlarca el var ve beni boğuyor gibi hissediyorum. İnsanların çoğu nasıl öleceğini bilmez ama ben o gün aslında nasıl öleceğimi biliyorum. Onun ellerinde ölmek istediğimi biliyorum. Ölmeden önce gördüğüm son yüzün onunki olmasını istediğimi biliyorum. Bu öyle büyük bir istek, öyle müthiş bir arzu ki dünya birkaç kez dönüyor ve ben onun kollarının arasında ölürken bunun onu son görüşüm olmadığını biliyorum. Bunun onun beni son kez görüşü olmasını istemediğimi, beni öyle anımsamasını istemediğimi, ona en azından bir kez olsun onu ne kadar sevdiğimi anlatarak bakabilmeyi istiyorum.

Şimdi buradayım. İçinde ufalıp, küçücük kaldığım bu esrarengiz duvarların arasında. Burada ne olduğunu da buraya ne kadar ait olduğumu da bilmiyorum. Bildiğim tek şey tekrar burada olduğum. Ve bu defa zihnime sızan gölgelerden kurtulduğum. Bu defa bana ne yapmamı söyleyen insanların yokluğu. Bu defa gülümsemelerimin gerçek olması ihtimallerine sahibim. Buradayım ve neden zaman kaybettiğimi düşünüyorum.

İçimden bir kötülük çıkıp gitmiş gibi hafifledim ve nefesimi verdim. Affetmenin ve teslim olmanın karşı konulamaz hafifliğiyle birkaç adım attım. O anda her şeyden arındığımı düşünüyordum. Bu zamana dek çözümleyemediğim her şeyin aslında ne kadar önemsiz olduğunu fark edince kendi kendime güldüm. Onun odasının kapısını açtım ve içeriye girip ardımdan kapattım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp iç çamaşırlarımla çarşafların içine girdim. Örtüyü göğsüme kadar çekip sırt üstü tavanı seyrettim. Her şeyi yerli yerine koymaya çalışmanın, bir şeyleri değiştirmeye çalışıp durmanın, tekrar tekrar aynı şeylerin üstünden geçip durmanın, cevabı olmayan sorularla kendime işkence etmenin, geri alınamayacak şeylerin hesabını sorup durmanın ne boşa bir çaba olduğu farkındalığını yaşadım.

Asla üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğüm her şeyin yanından geçip gittim.

Kapı bir gıcırdamayla açıldığında hala tavanı seyrediyor ve gülümsüyordum. Karanlığın içinde içeriye girişini ve hala beni fark etmeyişini izledim. Pencereye kadar yürüyüp dışarıyı seyretmeye koyuldu. Belki de davetsiz misafirleri kolluyordu. O kadar yavaş nefes alıp veriyordum ki farkında bile değildi ya da yan odadan duyduğunu düşünüyordu. Dalgındı. Ellerini boynuna götürüp tişörtünü iki eliyle yakasından kavrayarak üzerinden çıkardı. Onu muhtemelen yatağın üzerine fırlatmak için döndüğünde beni fark etti. Gözlerimiz birbirine kesişti. Karanlığın içinde, sadece gökyüzünde sallanan dolunayın ışığının altında mermer gibi parlıyordu. Bir saniyelik şaşkınlığı aklımı başımdan aldı.

Gözleri diğer tarafta öylesine kenara atılmış kıyafetlerime kaydı. "Bana tuzak mı kurdun?" Dudağı kıvrılırken pantolonunu çıkarmaya koyuldu. Yanağımın içini ısırdım çünkü ısırmasaydım çok neşeli bir kahkaha atacaktım. Nedenini bilmiyordum ve artık bir şeyleri sorgulamayı bırakmıştım.

O yatağın içine girerken "Davetsiz misafirlere karşı seni korumak için geldim," diye mırıldandım. Yanıma uzandığında ona doğru biraz yaklaştım ve doğal bir güdüyle benim için açtığı kolunun üzerinden başımı göğsüne yasladım. Parmaklarımı çıplak göğsündeki kaslarının üzerinde dolaştırmaya koyuldum ve rahat bir soluk alıp verdim.

"Ben de sabahı nasıl edeceğimi düşünüyordum." Alayla mırıldanırken burnunun saçlarımın arasına gömdü ve ciğerlerine kadar dolmasını umduğu bir nefes aldı sanki. "İyi ki buradasın, artık rahatça uyuyabilirim."

Kollarımı ilk kez bu kadar rahat ve kendimle mücadele etmeden beline dolayıp başımı boynuna doğru gömdüm. Beni daha sıkı sardığında gözlerimi kapattım. Çok sıcak bir şehirde esen rüzgar gibi hissettirmişti. Çiseleyen yağmur gibi rahatlatıcı ve kesinlikle ferahlatıcıydı.

"Azelda'yı uyardım," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Gözü açık olacak, endişelenme."

"Burada endişelenmiyorum," diye cevapladım ve bu konuda çok ciddiydim. Onun yanında kendimi hiçbir yerde olmayacağım kadar güvende hissediyordum. Mesele de buydu, ben onun yanındayken

hiçbir zaman zarar görmemiştim ama onu ne zaman uzaklaştırsam kıyamet kopuyordu.

"Burayı gerçekten neden korudun?" diye sessizce sordum. "Buradan neden kurtulmadın?"

Parmakları yavaşça çıplak omzumu okşamaya başladı. "Ne kadar kötü olursa olsun," diye cevapladı. "Sana ait olan şeyden kurtulmazdım."

"Bu halini seviyor musun?" diye sordum bu defa. Çünkü ben seviyordum. Bazen bunun hastalıklı olduğunu düşünüyordum. Bu malikanede hayatımın en kötü günlerini geçirmiştim. Ölenleri görmüştüm, öldürmüştüm ve ölmüştüm. Yeniden doğduğumda da geçirdiğim en kötü günler yine bu malikanedeydi. Ama burayı sevmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bu malikane hem benimle hem onunla ilgiliydi. Kötücüldü ama ikimiz buranın kalbiymişiz gibi hissediyordum. Uğursuz toprakların üzerinde bir şeyleri kıran bir nokta ile virgüldük.

"Burada yaptığın her şeye hayranım." Usulca saçlarımın üzerinden öptü. "Burayı yaşayan bir hale çevirdin. Yeniden döndüğümde bu beni şaşkına çevirmişti. Bu malikanenin kalbinin attığını görmek kesinlikle beklemediğim bir durumdu. Her ne yapıyorsan yapmaya devam etmeni istemiştim." Cevabı beni güldürdü. Onunla ilk karşılaştığımızdan beri aslında dürüst olmuştu. Burada yaptığım şeyi sevdiğini o zaman da söylemişti.

"Ben de seviyorum," diye karşılık verdim. Bazen buradan gitsek daha iyi olacağımızı düşünüyordum ama belki de bahçedeki ıhlamur ağacı gibi. Sadece bu toprakların üzerinde yeni bir şeye ihtiyacımız vardı. Ve aslında ben bilmeden o yeni şeyi başlatmıştım. Küçük bir filiz gibi bu müzede yaptığım şeyler yeşermişti ve büyüdüğünde bütün araziyi saracağını ve asıl lanetinin o zaman kırılacağını içimde bir yerlerde biliyordum. Ne de olsa; ne ekerseniz onu biçerdiniz.

"Bunu duyduğuma sevindim." Saçlarımı geriye çekip yine boynumla oynamaya başlamasına gülümsedim ve hafifçe kıpırdandım. Dikkat dağıtıcıydı ama onunla ilgili ne öyle değildi ki? Gözlerimi kapatarak bu yeni duygusallığımın tadını çıkardım.

**

Cynthia Go;

"Seni bu hayatımdan diğer hayatıma kadar seveceğim.
Ve gelecek hayatım beni seninle onurlandırmasa bile yine de o hayatımda da seni seveceğim.
Ve sonrakinde ve sonrakinde.
Ölüm bize yenilene kadar."

**

Gözlerimi açmak artık canımı sıkmıyordu, uyanma anı benim için sıkıntılı olmayı bırakmıştı. Onun yanındayken özellikle. Bazen onunla aynı yatakta uyandığımızda gözlerimi açmaya endişelenir ve ne yapmam gerektiğini çoğu zaman da onunla birlikte uyanmanın bir hata olduğunu düşünürdüm. O yanımı kapatmıştım. Böylelikle gözlerimi açtım ve beni seyreden karanlık gözlere içtenlikle gülümsedim. Elinin yanağımın üzerindeki ağırlığı serin bir su damlası gibiydi ve onun yanında cayır cayır yanan tenime iyi geliyordu.

"Günaydın günışığı," diye sessizce mırıldandı. Parmakları alnımdaki saçları çekerken gözleri yüzümü inceliyordu. Ses tonu içimde bir yerleri sessiz sedasız okşadı. Kalbimin üzerindeki ağırlığın yokluğunu fark etmek başka bir aydınlanmaydı.

"Sana da gece ışığı." Sırıttım. Bu onu da güldürdü. Onunla kalmanın başka bir faydası, sonsuza kadar bana özel koleksiyon ve kesinlikle yıllanmış bir gece ışığı kaynağım vardı.

"Benden faydalanmayı mı düşünüyorsun müze müdürü?" diye mırıldanmaya devam etti.

"Ara sıra senin de benden faydalanmana izin veririm diye düşünüyorum." Bana daha önce kan takasıyla ilgili anlattığı şeyler içimdeki yaramaz tarafı yeniden uyandırmıştı. Bunun çok büyük ve heyecanlı bir deneyim olduğunu söylemişti. İnsanı her duygunun uçlarına götüren bir şey olduğunu.

Gözlerini gözlerime sabitledi. Sorgulayıcı biraz da açlıkla bakıyorlardı. "Uyuyan canavarı uyandıracaksın," dedi ama hangimizi kast ettiğinden emin değildim. Sanırım bu tanım ikimize de uyuyordu ve bunu artık dert etmiyordum.

"Belki de uyanma zamanı gelmiştir," diyerek yataktan doğruldum. Kollarımı kaldırıp yavaşça bedenimi esnettim. Ellerimi iki yanımdan yatağa bastırıp ona döndüm. Yüzünde yine o ifade vardı. Neler olduğunu, neden böyle davrandığımı merak ediyor olmalıydı. Ona

güldüm. Yataktan çıkıp gece kenara bıraktığım kıyafetlerimi üzerime giyinmeye koyuldum.

"Yine toplantıların mı var?" diye takıldı kendisi de örtülerin içinden çıkarken.

"Unuttun mu? Bugün açılış var. Çok işim var." Özellikle benim çok işim var.

"Nasıl unuturum?" Giyinme dolabını açarken çıplak sırt kasları gerindi. Elimdekini bırakıp onu seyretmekten başka çarem kalmamıştı. Üzerini giyineceğini sanıyordum ama üst raftan bir şişe çıkardı, özenle kapaklanmış bir içki şişesine benziyordu ama içindeki koyu renk sıvı bana kahvaltı gibi görünmüştü. Şişenin mantarını dişiyle açıp yere attıktan sonra gözlerimin içine baka baka şişeyi kafasına dikti. İndirdiğinde dudakları olduğundan daha kırmızıydı. Ve bunun bana bu kadar çekici gelmesi normal olmamalıydı. Başımı iki yana sallayıp giyinmeye devam ettim. Duvara yaslanıp beni seyretmeye devam etti.

"Papyonun vardır umarım," dedim kendi dikkatimi dağıtmak için. Sürekli hayvansal bir içgüdüyle üzerine atlama arzumu bastırmaya çalışıyordum. Hiç bana yakışan bir tavır değildi.

"Eldivenlerini sakladığım sandığın içinde bir tane olacaktı."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Ciddi misin?" Eski odama bakmıştım, kıyafetlerimin bir kısmı oradaydı ama pek işe yarar halde oldukları söylenemezdi. Bazıları tamir edilebilirdi ama zaten onları giymek istediğim yoktu. Çoğu şimdiki zaman için fazla abartılı kaçıyordu. İnsanlar yıllar içinde moda anlayışını kesinlikle kaybetmişti. Öte yandan eldivenlerim orada değildi ve aslında bunu epey merak ediyordum.

"Bodrumda," diye omuz silkti yeniden şişeyi dudaklarına götürüp.

"Neden orada?"

"Bilmem," dedi imayla dudaklarını yuvarlayarak. "Yoksa onları seviyor muyum?"

Başımı yana yatırıp gülümsedim. İçinde gerçekten bu kadar sevgi dolu bir şeyler olduğunu kabul ettiğimden beri daha iyiydim. Sanırım kimse, bir sosyopat bile içinde sevgi olmayan bir duyguyu bu kadar uzun süre taşıyamazdı.

"Bana yardım eder misin?" diye sordum birden. Bu bizimle ilgili önemli bir noktaydı çünkü eğer bunu yapacaksak nasıl olacağını gerçekten görmek istiyordum.

"Söyle ve yapayım." Olağan ve sakince beklemeye koyuldu.

"Ekibi neredeyse tamamladım," dedim ona doğru birkaç adım yaklaşıp. "Azelda güvenlikte iyi iş çıkarıyor gibi. Ama birine daha ihtiyacım var. Bir sanat danışmanına. Her şeye tek başıma yetişemiyorum ve bazı konularda o kadar da deneyimim yok. Ama bunu yapmak istiyorum." Yavaşça etrafımda döndüm, etrafıma bakarak. "Bu müzenin canlı kalmasını istiyorum. Burada iyi şeyler yapmak istiyorum. Herkesin kaçar gibi önünden geçip gittiği bu yalnız malikaneyi insanlarla ve gülümsemelerle doldurmak istiyorum." Durup yeniden ona baktım. Söylediğimi tamamen anlamsız da bulabilirdi. Onun gibi birinin burada oturup benimle bu arzuyu gütmesini beklemek ne kadar akıllıcaydı emin bile değildim.

"Patronum olmak mı istiyorsun?" diye güldü. Bu birden belki de bu fikri o kadar saçma bulmayacağını düşünmeme neden oldu. Yavaşça omuzlarımı kaldırıp indirdim; neden olmasın?

"Benim için bir zevk Bayan Kor," dedi. Hayaletlerin duvarlardan kaçarak uzaklaştığını hissettim. Karanlığın. Garabet düşüncelerin. Yalnızlığın. Bu topraklara dikilmiş karanlık gölgelerin. Gözlerimin parıl parıl parladığını hissetim.

"Tabii şartlarım var. Artık benim için bir oda ayarlamaya ne dersin? Hayır, bodrum olmaz ve tabut istemiyorum. Seninkinin yanında olmasını istiyorum. Seyahatlere katılırım ve kesinlikle masraflarımın şirket tarafından karşılanmasını isterim. Seyahat demişken, ayda birkaç kez ufkumuzun açılması için dünyanın dört bir yanındaki müzeleri ve sergileri dolaşmamız gerektiğine inanıyorum. Şirketin bunun için bütçe ayırması gerekiyor. Müze müdürü ve elbette sanat danışmanı ona eşlik edecek. Ve ofisimin her zaman-"

"On dokuz derece olması mı gerekiyor?"

İşaret parmağını aynen öyle der gibi salladı. "On dokuz derece olması gerekiyor."

"Bir süre benim masamda idare etmen gerekebilir." Gözlerimi kısarak güldüm.

Dudak büktü. "Sanırım bununla yaşayabilirim."

"Tabuttan iyidir."

"Tartışılır."

Kendimi daha fazla tutamadan gülmeye başladım. Elimi ağzıma bastırdım. Onun da gülüşü büyüdü. Bana bakarken gözleri kısıldı. Ve o

an bunu bütün gün yapabileceğimi fark ettim. Ve o an bunu hayatım boyunca yapabileceğimi kabul ettim. Yavaşça kendimi toparladım.

"Gidip işleri toparlamam lazım," diyerek geriye doğru yürümeye koyuldum çünkü durduğum her saniye işime dönmek daha da zorlaşacak gibi görünüyordu. Yeni kadroyu kurmuşken ve akşam nihayet Reyna gelecekken ve açılış partisi çok ama çok önemliyken gerçekten yapacak çok şeyim vardı.

"Yardıma ihtiyacın olursa ne yapacağını biliyorsun." O da doğrulup şişeyi bir kenara bıraktı. Kapıdan tam çıkmak üzereyken "Üç kere adını mı fısıldayacağım?" diye sordum. Kapı kapanmak üzereyken bana "Aynen öyle bir tanem," diyerek göz kırptı. Kapıyı kapatabilecek kadar güçlü olduğu için elime şükrettim çünkü kalbim mutlulukla hızlanmaya başlamıştı. Kendi odama geçmeden önce derin bir nefes aldım ve yüzümdeki aptal gülümsemeyle içeriye girdim.

Saat henüz çok erken olduğu için memnundum. Çalışanlar gelmeden önce hazırlanacak kadar vaktim vardı. Hızlı bir duş almak için eşyalarımla birlikte banyoya gittim. Hava bugün güzel görünüyordu, saçlarımı kurutarak bornozuma sarınmış halde odama döndüm. Akşamüzeri kıyafetlerimi değiştirecektim bu yüzden sadece ve rahat bir şeyler seçmeye karar verdim. Mürdüm rengi kalem elbisemi giyindim, üzerine inci bir kolye takıp saçlarımı ensemde hızlıca topladım. Günlük bir makyaj yapıp hazırlığımı tamamladıktan sonra çantamı alıp aşağıya indim. Herkes gelmeden önce ofise indiğime memnun olmuştum.

Azelda'nın içeriye girebilmesi için kapıyı açtım ama ön taraftaki kulübede yoktu. Arka tarafta olmalı diye iç geçirip ofise döndüm. İnsanlar geldiğinde hazır olması için kahve demleyip bütün jaluzileri açtım. Havalandırmayı açıp güzel bir gün için kendime çay demlediğimde Mera ve Josh birlikte içeriye girdiler. Mera'nın elinde çantasının dışında çok sevdiğimiz bir pastanenin torbası da vardı.

"Luzia," dedi beni fark edince. "Çoktan inmişsin bile. Kahvaltı için harika şeyler aldım." Torbayı bana doğru kaldırdı. Kokusu onlardan önce burnuma sızmıştı bile.

"Ben de kahve demledim." Ayağa kalkıp torbayı elinden aldım. Josh ile selamlaştıktan sonra onlar için de birer fincan çıkardım.

"Hızlı bir mail atmam gerekiyor, bilgisayarımı açıp geliyorum," dedi Josh ikimize istinaden. Mera ile ona başımızı salladık. Gözlerim

Mera'nın üzerindeydi. "Bugün keyifli görünüyorsun," diye takıldım.

"Sen de öyle," diye karşılık verdi. Gözünden pek bir şey kaçmıyordu anlaşılan. Kendi kendime gülümsedim. "Hayır..." diye itiraz ettim. "Konuyu bana çevirmeye kalkışma. Neler oluyor? En son hatırladığım kadarıyla düğün hazırlıkları yapıyordun."

"Evet ama biliyorsun sorunlarımız vardı ve en son yaşanan olaylardan sonra işe geri dönmemi istemedi. Ben de çalışmadan yapamayan insanlardanım." Buruk bir şekilde omuz silkti. Mera lise aşkıyla birlikteydi ve o zaman ona söylememiştim ama lise aşkları genelde iyi bitmiyordu. İnsanlar değişiyordu ve zaman içinde artık sevdikleri kişiler olmaktan çıkıyordu ve Mera'nın nişanlısı kesinlikle onun iş seçimlerini desteklemiyordu. Birkaç kez bu yüzden moralinin bozuk olduğunu görmüştüm ve her seferinde aynı şeyi söylemiştim. Birlikte hayatını geçireceğin insan önemlidir ama hayatın boyunca yapmak istediğin şey daha önemlidir. İnsan çalıştığı yerde mutlu olmazsa hayatındaki insanları da mutlu edemezdi çünkü kendisi mutlu olmazdı. Bu yüzden özellikle kadınların hayallerinin peşinde koşması beyaz atlı prenslerden daha önemliydi. Prensler bile sizi incitebilirdi ama sevdiğiniz iş her zaman sırtınızı sıvazlamak için sizinle kalırdı.

"Üstesinden gelemediniz mi?" diye sordum düşüncelerimden sıyrılarak.

"Mücadele etmeyi bıraktım," dedi bana dönerek. "Ne oldu biliyor musun?" Sorgularcasına ona baktım. "Bitti," dedi kırık bir şekilde. "Ben mücadele etmeyi bıraktığımda bitti, bizim aramızda zaten bir şey kalmamış sadece ben itip duruyormuşum. Ben itmeyi bıraktığımda her şey dağıldı."

"Çok üzgünüm, Mera."

"Üzülme." Derin bir nefes aldı ama bunun canını yaktığı ortadaydı. Bu da Josh'a karşı beklenmedik ilgisini bana anlatmaya başlamıştı. Mera her zaman işinde disiplinli ve çalışkan biri olmuştu. Onu hiç erkeklerle ilgili meraklı bir halde görmemiştim. Ama zaman zaman hangimizin kafa dağıtmaya ihtiyacı yoktu ki?

"Dikkatli ol," diye uyardım bu defa elimi omzuna bastırarak. "Kafa dağıtmak güzeldir ama bu sırada daha çok dağılabilirsin de. Kalbini onarmaya çalışırken daha çok kırma, daha da önemlisi kendi kalbini onarmaya çalışırken başkasının kalbini kırma." Kaşlarımı kaldırdım çünkü bunun ne demek olduğunu biliyordum.

"Endişelenme," diye gülümsedi. "Çok genç olduğumu biliyorum ve yeni bir ilişkiye başlamadan önce hayatımla ilgili yapmak istediğim şeyler var. Erkekler şu an önceliğim değil ama bu seyir keyfini engellemez değil mi?" Son cümlesini yavaşça mırıldandı çünkü Josh koridordan bize doğru yaklaşıyordu.

"Kesinlikle engellemez!" Dudaklarımı kımıldatarak ona göz kırptım. Göz kırptım...

"Evet kızlar..." dedi Josh uzanıp hemen arkamdaki tezgahın üzerinden kendi kahve fincanını alırken. "Sergi hazırlıklarını resmi olarak başlatabiliriz çünkü sanatçımızdan resmi onay geldi. Eserler gelecek hafta bize ulaşmış olur. Davetiyeleri bastırsak iyi ederiz."

Ağzım neredeyse açık kaldı. Son anda gotik çalışmalar yapan bir ressama göz dikmiştim ama adam o kadar ulaşılmaz biriydi ki ben çoktan ikinci seçimimle yürüyeceğimizi düşünüyordum ama Josh benden biraz daha zaman istemişti.

"Sen ciddi misin?" diye sordum heyecanla. Gerçekten heyecanlanmıştım çünkü o eserlerin bu malikanenin ruhuna, benim ruhuma tamamen uyduğunu düşünüyordum. Ve kasaba tarafından çok ilgi çekecekti. Gizli portreler adı altında çalışmalar yapıyordu sanatçı, her bir portrenin yüzü gizliydi, yüzleri çizmekten hoşlanmıyordu bunun yerine onları tanımladığına inandığı dokular bırakıyordu. Bu bazen karanlık bir duman oluyordu bazen güve kanatları ve bazen torna vidalar ve bazen de kalem uçları... Ürkütücüydü ama gözlerinizi alamıyordunuz.

"Kendimi kanıtlamaya çalışıyorum," diye sırıttı. "Ressam senindir."

"Yeni konsept üzerinde çalışmamız gerekiyor. Kapıya tüller bile asabiliriz. Olağanüstü bir şey olmalı. Özel gösterim bile yapabiliriz. Sadece eserlerin göründüğü bir ışıklandırma ve harici her yer kapkaranlık olur."

"Kapıdan giriş için yansıtmalı oklar kullanabiliriz," diye devam etti Mera. "Konuklar sadece nereye basmaları gerektiğini görür, karanlıkta yön bulma gibi."

"Karanlıkta yön bulma..." diye tekrar ettim ve bir anlığına gözlerimi kapattım. Karanlığın içine kendimi bıraktım. Gözlerim tamamen körelmiş, duyularım bile yok olmuş gibi hissettim. Tüylerim ürperene kadar kendimi o karanlık boşlukta tuttum. Hiçbir şey görmüyordum. Yer çekimi olmasa bir yarasa gibi ters durduğumu bile düşünebilirdim.

Ve sonra hafif, kesinlikle loş bir ışık yanıyor. Onun üzerine basarak ilerliyorum. Kontrolümün dışında. Bana söylediği her şeyi yapmak zorundayım.

"Buna bayıldım!" diye fısıldadım. "Buna kesinlikle bayıldım. Hemen bütçe çıkarmalıyız. Bu iş epey masraflı olacak."

"Sanatçıyla anlaşırsak özel gösterim için ayrı bir şeyler yapabiliriz," dedi Josh. "VIP giriş belki."

"Yemeğinizi yiyin," dedim gözlerimi kısarak. "Sonra toplantı odasında buluşalım. Diğerleriyle birlikte, herkesin aklındakileri duymak istiyorum." Kendime bir kuruvasan aldıktan sonra ofisime doğru yola koyuldum.

Bugün içimde harika bir his vardı. Kendimi hiç olmadığı kadar, belki de daha önce olduğum kadar güçlü hissediyordum. Kendi düşüncelerimden kaçmayı bırakıp onlarla yüzleştiğimde anladığım ve algıladığım şeyler olmuştu. En başında bildiğim tek şey, olduğum şeyden başkası olamayacağımdı. İstediğim kadar inkar edeyim ama ben yine bendim ve kendimle yaşamayı öğrenmek zorundaydım. Daha da önemlisi yapmam gerekeni yapmalıydım.

Kapıyı kapatıp masamın arkasındaki koltuğa oturdum. Cep telefonumu çıkarıp bildirimlerimi kontrol ettim. Reyna gece birkaç tane mesaj göndermişti. Beni çok özlediğini, çok heyecanlı olduğunu ve biraz sonra yola çıkacaklarını söylüyordu. Tahminen hava kararıktan hemen sonra burada olacaklardı. Muhtemelen önce Vaha'nın evine gideceklerdi çünkü onlarla restoranda buluşacağımızı konuşmuştuk. Parti başlamadan önce birkaç saatimiz olacaktı. Vampirlerin de rahat bir katılım göstermesi için açılışı gece yarısına yakın bir saate ayarlamıştım. Şimdilik her şey yolunda görünüyordu. Bütçeyi kontrol etmek için bilgisayarımdan dosyaları açıp toplantıya hazırlık yapmaya koyuldum.

Ekibimiz beş kişilik olmuştu. Azelda ile altı çalışanım vardı. Ve hatta Sidra'yı da sayarsak yedi çalışanım. Ki bu beni güldürüyordu. Sadece tüm bunların ne kadar süreceğini bilmiyordum. Daha doğru kelimeler, kaçının, kaçımızın burada olmaya devam edeceğini bilmiyor oluşumdu. Çünkü zarlar atılmıştı ve ben ne geldiğini görmüştüm. Çünkü bir şeyden kurtulman için onu yok etmen gerekir. Çünkü bir şeyi yok etmek için bazen her şeyi ateşe vermen gerekir.

"Bu bana eski günleri anımsattı," dedi Mera. Toplantının sonunda odada sadece ikimiz kalmıştık ve yine öğle yemeğini atlamıştık. İyi haber herkesten çok iyi fikirlerin gelmiş olmasıydı.

"Değil mi?" diye başımı salladım. Ben de nihayet bu kasabaya ilk geldiğim zamandaki gibi hissediyordum. Yeni bir yolculuğa başlıyormuş gibi. Yeni bir kitaba başlıyormuş gibi. Karşıma ne çıkacağını bilmiyordum ama okuyacağım satırlar için meraklı ve heyecanlıydım. Türünü bildiğim bir kitaptı; bu yüzden karşılaşacaklarımdan korkmuyordum.

"Sanırım işleri gerçekten topladık." Bana bakıp gururlu bir şekilde gülümsedi. "Bunu senden başkası yapamazdı biliyorsun değil mi?" dedi. "Buradan ayrılacağını söylediğinde eve gidip ağlamıştım. Bu müzeyi sensiz hayal edemiyorum."

Söylediklerine içtenlikle gülümsedim. Tanıdık bir his içime yayıldı. "Sanırım ben de öyle," diye kabul ettim.

"Yemeğe çıkıyorum, birlikte yiyelim mi?"

"Başkasına sözüm var," dedim üzgün olduğumu belirterek. "Halledilmesi gereken başka bir konu," diye düzelttim. "Yemek yerken aradan çıkarırım diye düşündüm."

"Açılış partisini ve sergiyi atlattıktan sonra iyi bir tatile ihtiyacımız olacak." Eşyalarını toplayıp ayaklandı. Bu fikrin kulağa hoş geldiğini kabul etmek zorundaydım. Ve bu dudaklarımı ısırmama neden oldu. Çünkü Sidra ile bir tatil fikri hemen karnımın kımıl kımıl olmasına neden oldu. Bir an beni nereye götürür acaba diye düşündüm. Görmediği bir yer var mıydı acaba? Sonra başka bir aydınlanma onun yerini aldı. O kadar ilerisini ikimiz de görecek miydik? Bu defa savaştan hangimiz çıkacaktık?

"Nereye daldın öyle?" diye biraz edepsiz düşüncelerimden çıkardı Mera. "Yok bir şey," diye elimi salladım. "Tatil kulağa iyi geliyor."

"Tabii." Bana imayla gülerek toplantı salonundan ayrıldı. Masanın üzerinde duran telefonumdan saatimi kontrol ettim. Gecikeceğim diye endişeleniyordum ama hala zamanım olduğunu fark edince rahatladım. Bu görüşme için tedirgin hissediyordum ama o benim en yakın arkadaşımdı ve ben Luxuria Cor Victoriam'dım. İşleri halletmenin bir yolunu bulurdum.

Serginin duyurusu için basın bülteni ayarlayacaktık, önümdeki listede tanıtım için fikirler yer alıyordu. Gazetecilerden birinin ismini

görmek bana bir arama yapmam gerektiğini hatırlattı. Ve bu arama her şeyi değiştirecekti. Her şeyi. Ve tümüyle. Derin bir nefes alıp telefonumu elime aldım. Çok geçmeden cevap verdi.

"Selam, Penolope. Nasılsın?"

"Luzia. Selam. Çok yoğunum bu aralar, sen nasılsın?"

"Vampir işleri mi?" diye burun kıvırdım. Penolope çok ünlü bir gazetede çalışıyordu. Daha önce yaptığımız birkaç sergiyi, sanatçıları çok ünlü olanları dünya bülteninde paylaşmıştı. Aramız neredeyse iyi sayılırdı. Benimle bir röportaj bile yapmıştı o yüzden ona güvenebileceğimi düşünüyordum.

"Evet," dedi bıkkın bir şekilde. "Dünya çığırından çıkıyor. Sende ne var ne yok?"

"Aslında senden bir haber yapmanı istemek için aradım. Yarının bültenine yetiştireceğini umuyorum."

"Heyecanlı bir etkinlik mi yapıyorsun yine?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu, bu işlerin arasında bana da vakit ayırabildiği için memnuniyetle rahatladım. Beni başından atacağını düşünüyordum ama belki de işimde sandığımdan daha iyiydim.

"Hem de ne etkinlik..." Ona olup biteni anlattıktan sonra telefonun başında cevap vermesini bekledim.

"Emin misin?" diye sordu. Öylesine bir soru olduğunu biliyordum bu da gülümsememe neden oldu.

"Yarına yetiştirir misin?" Bunu soruyordum çünkü böyle bir şey neredeyse imkansızdır ama gerçekten haber değeri olan ve tüm dünyayı yerinden sarsacak bir haberiniz varsa imkansız olan bile mümkün kılınabilirdi. Ve ben dünyayı değiştireceğimi umuyordum.

"Oldu bile. Baş sayfa ve kesinlikle manşet olacak. Bir saat içinde her yerde haberini göreceksin."

"Sana borçluyum," diyerek teşekkür ettim.

"Haber değerini biliyor musun?" İnanamaz gibi güldü. "Kesinlikle ben sana borçluyum. Sana örnekleri gönderirim. Gidip baskıyı değiştirmem gerekiyor."

"Teşekkür ederim, bekliyor olacağım. Görüşürüz." Telefonu kapattım ve bir süre elimde tuttum. Her şey yolunda giderse eğer gerçekten bildiğim bir normale dönecektim. Her şey yolunda giderse eğer gerçekten hak ettiğim bir normale dönecektim. Eğer her şey yolunda giderse ben bir kez daha dünyamı tamamıyla değiştirecektim.

Başka bir telefon etmek için rehberimden numarayı buldum. Bu defa görüşmem yemek şirketiyle gerçekleşti. Onlara gönderdiğim ve özellikle istediğim şişelerin hazır olup olmadığının teyidini aldım. Hazırdı. Ve zarlar yeniden atılıyordu. Her şey bana şunu öğretmişti, zorlukları anlardım ama bir şey olması gerekirse evren bunun için sizinle birlikte çalışır ve yolunuza kolaylıklar sunar. Bu sabahtan itibaren olan şey buydu. Ben emin değilsem bile kader ya da olağanüstü bir şeyler bana bunu yapmalısın diyordu.

Makyajımı tazelemek ve saçlarımı kontrol etmek için lavaboya gittim. Yüzüme biraz su çarpıp kağıt havluyla kuruladıktan sonra makyajımı düzelttim. Saçlarım sandığım gibi dağılmamıştı ama lastik tokayı çıkarıp yeniden ensemde topladım. Acıktığımı hissetmek benim için de sürpriz olmuştu, karnımı tutarak dışarıya çıktım. En azından gerçekten yemeğe gidiyordum ve yemek yerken belki her şey daha kolay olurdu. Ofisten eşyalarımı alıp koridorda ilerlemeye koyuldum. Herkesin birlikte yemeğe çıktığını görmek beni gülümsetmişti. Burasının neşeli ve mutlu bir alan olmasını istiyordum. Kütüphaneyi de birkaç hafta içinde yeniden ziyarete açacağımızı umuyordum.

"Luzia."

Dış kapıdan çıkmak üzereyken omzumun üzerinden döndüm. Sidra Dekalton yine aheste aheste merdivenlerden iniyordu. Yüzünde bir kafa karışıklığı vardı. Sanırım bana ilk seslenişi değildi.

"Affedersin," dedim. "Seni duymadım mı? Dalgınım biraz."

Karşıma gelip baştan aşağı beni süzmeyi ihmal etmedi. "Onu fark ettim," dedi. "Aklın nerede?"

"Bilmem..." dedim gülümseyerek. "Yoksa sizde mi Sevgili Bay Sidra."

Gülümsemedi, ciddiyetini sürdürdü.

"Toplantıdan çıktım, başka bir hımm-" Duraksadım. "Görüşmeye gidiyorum. Koşturmaktan yoruldum ve biraz acıktım. Bir an önce halledip artık akşam için hazırlanmak istiyorum." Duvardaki saati kontrol ettim. "Başka bir sorunuz var mıydı?"

"Ne görüşmesine gidiyorsun?"

"Çok meraklısın."

"Cevap vermedin."

"Bir tanıdıkla yemek yiyeceğim."

"Kiminle?"

"Tanımadığın birisi."

"Neden söylemiyorsun?"

"Sen de nereye gittiğini ya da başkalarıyla yatıp yatmadığını söylemedi-"

"Yatmadım."

Kaybetmiş gibi hissederek nefesimi verdim. Ama neden bu kadar mutlu olduğumu da sorguluyordum bir yandan. Bir bakıma zaten bunun böyle olduğunu da bilmiyor değildim ama ondan direkt duymak yine de iyi hissettirmişti.

"Pekala," dedim yeniden duvardaki saati kontrol edip çünkü geç kalmak istemiyordum. "Endişelenmen gereken ya da merak etmen gereken bir şey yok. Özellikle kıskançlık yapman gereken bir durum yok. Şimdi izninle-"

"Kıskançlık yapıyorum ama," dedi kaşlarını çatarak.

Derin bir nefes aldım ama bunu böylece kabul etmesi dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırmak zorunda kalmama neden oldu. "Gerçekten geç kalıyorum."

"Seni ben bırakayım."

"Uygun olmaz."

"Neden?"

"Çünkü benim halletmem gereken bir mesele. Kaç yaşında vampirsin, ergen gibi davranmayı kes. Şimdi gidiyorum, rica etsem günün kalanında çalışanlarla ilgilenir misin? Soracak çok şeyleri var ve alışma sürecindeler. Hoşça kal." Yüzündeki ifadeye bakılırsa çalışanlarla ilgilenmese daha iyi olurdu çünkü belli ki sinirlenmişti.

"Onları yeme," diye kaşlarımı kaldırarak kapıyı üzerine kapattım. Arabaya giderken nihayet gülebildiğim için memnundum. Karnım gurulduyordu ve biraz da gergindim. Bugün içimde iyi bir his olduğunu söylediğimi biliyorum ama bazı görüşmeler mükemmel zamanlarda bile gerici olabiliyordu ve ben onlardan bir tanesine gidiyordum.

Arabaya binip motoru çalıştırdım, klimayı açıp telefonumdan gerilimimi azaltacağını umduğum müzik listemi açtım ve yola koyuldum. Hava aydınlıktı ve ana caddede son zamanlarda olduğundan fazla araç vardı. Oluşan trafiğe rağmen buna memnun olmuştum çünkü bu insanların yeniden hayata döndüklerini gösteriyordu. Vampir saldırıları bitmemişti ama azalmıştı. İnsanlar çok

çabuk alışıyordu ve bunu bizzat deneyimlemek çok tuhaftı. İlk önce korkmaktan usanmışlardı ve hayata dönmüşlerdi. Sonra vampir karşıtları yirmi birinci yüzyılda yaşanan bu savaştan sıkılıp kendi işlerine bakmaya karar vermişti. Hala her gün haberlerde vampirler ve insanlar yüzünden yaşanan kargaşaları dinliyorduk ama kesinlikle azalmıştı. Bu bana umut veriyordu çünkü insanlarla vampirlerin bir arada yaşayabileceği ihtimaline muhtaçtım. Dünya tüm canlılar için daha iyi bir yer olmayı hak ediyordu. Özellikle de gezegeni bu kadar mahvettikten sonra. Hala her şey sadece bizim hakkımız gibi daha kötüsünü yapmak için elimizden geleni ardımıza koymuyorduk.

Malikaneye yaklaşık yarım saat uzaklıkta lüks bir restoranın önünde durdum. Burayı seçmemin sebebi gerçekten çok lüks olması ve bu yüzden de genellikle sakin olmasıydı. Öte yandan buraya gelen herkes sadece önüne bakardı. Görüşmemin olabildiğince gizli olması gerekiyordu ama dikkat çekmek de istemiyor aynı zamanda insanın kendini tutabileceği kadar göz önünde olmak istiyordum.

Arabadan çıkmadan önce rujumu tazeledim, saçlarıma hafif bir şekilde parfüm sıktım. Anahtarı valeye bırakıp benim için açılan restoran kapısından içeriye girerken karşılama görevlilerine gülümsemeyi ihmal etmedim. İsmimi söyledikten sonra garson bana yerime kadar eşlik etti. Görüşeceğim kişi gelmiş, tenhadaki bir masada arkası dönük bir şekilde oturuyordu. Garsonun çektiği sandalyeme yerleşmeden önce gülümseyip sıkmak için elimi uzattım.

"Luzia, nasılsın?" Reyna'nın babası orduda üst mevkilerde olan güçlü bir adamdı. Uzun boylu, daima spor yapan ve askerlerin çoğu gibi oldukça iri yarı ve otoriter tavrıyla ayağınızı denk almanıza neden olan biriydi. Henüz kızının bir vampire dönüştüğünü bilmiyordu. Ve ben de bunun için buradaydım. Güvendiğim tek şey beni de kızı kadar yakın görmesi ve seviyor olmasıydı.

"İyiyim ama sizinle konuştuktan sonra daha iyi olacağımı umuyorum. Siz nasılsınız?" Yerime oturduğumda garson bardağıma su koyup yanımızdan ayrıldı. Bir dakika sonra bir başka garson gelip menüyü bıraktı.

"Gergin görünüyorsun," dedi şüpheli bir şekilde. "Sipariş vermeye hazır mısın?"

Başımı sallayarak menüde ilk gördüğüm şeyi söyledim. "Sebzeli penne lütfen, içecek istemiyorum." Reyna'nın babası ona dönen garsona az pişmiş et siparişini ilettikten sonra merak ve kuşku içinde bana döndü. Konuşmaya başlamadan önce garsonun uzaklaştığına emin olup etrafıma göz gezdirdim. Restoranda birkaç masa doluydu ama iki farklı girişte ve kasaya yakın yerlerde garsonlar dolaşıyordu. Diğer masaların bizi duyamayacağı kadar ilerde olmamız şimdilik iyiydi.

"Beni meraklandırıyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Reyna ile mi ilgili? Her şey yolunda mı?"

"Hangi açıdan baktığınıza göre değişir." Ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim. "Öncelikle... Lütfen, sakin kalacağınıza ve sonuna dek beni dinleyeceğinize söz verir misiniz?"

"Konuşmaya başla Luzia," dedi biraz sertçe. Bir şeylerin yolunda olmadığı her halimden belliydi ve bir babayı kızı için endişeleniyor diye suçlayamazdım. Başka bir yaşamda benim de babam bunun yarısı kadar endişelense belki şimdi burada böyle oturuyor bile olmazdım.

"Başlayacağım." Duraksadım. "Ama beni bölmeden sonuna kadar dinlemeniz önemli. Reyna şu an iyi o yüzden endişelenmeyin. Ama bilmeniz gereken şeyler var. Bilmeniz gereken çok şey var. Sizinle görüşmek istedim çünkü Reyna'nın babasısınız ve her şeyi bilmeniz gerekiyor ama aynı zamanda ordudasınız ve yardımınıza ihtiyacım var." Sonunda düşüncelerimin dudaklarımdan çıkmasına memnun olmuştum ama kalbim ağırlaşmaya başladı. Başımı yere doğru eğdim. Bu sahne bana başka bir anı anımsatmıştı. Birilerine yine vampirlerle ilgili konuştuğum bir anı. Birilerine yine vampirlerle ilgili büyük sırlar verdiğim bir anı. Vampirlerin ölümüne neden olduğum bir anı.

Küçük küçük soluk almaya başladım.

"Vaha iyi biri," dedim yeniden konuşmaya başladığımda. "Bunu söylüyorum çünkü onu suçlamanızı istemiyorum. Size tüm kalbimle yemin ederim ki o Reyna için yüz kere kendi canını verir. Bütün bunlar onun suçu değil. Siz insanları benden çok daha iyi tanıyorsunuz, vampirlerin tam anlamıyla insan olmadığını düşünüyorsunuz belki ama inanın bana öyleler. Ve sizin de bildiğiniz gibi topluluklar aralarındaki çürüklerle yargılanmamalıdır. Vampirlerin neler yaptığını

biliyorum ama bir süre önce insanlar tarafından saldırıya uğradım ve berbattı. Yani demek istiyorum ki-"

"Luzia, saçmalamayı kes ve bana neler olduğunu anlat."

Ani bölünme ve emir komut zincirindeki biriymişim gibi irkilmeme neden olan ses tonu su bardağına uzanmama neden oldu. Hızlı bir yudum su içip yüzüne baktım.

"Reyna bir saldırıya uğradı," diye fısıldadım. "Kötü bir saldırıydı. Bundan kurtulması mümkün değildi. Vampirlerin istila ettiği gün, sokağa çıkma yasağı ilan edildiği gün. Vaha elinden geleni yaptı ama engel olamadı. O ölüyordu." Babası masanın üzerindeki ellerini yumruk yaptı. Yüzünün nasıl gerildiğini, boğumlarının bembeyaz kesildiğini görmek kalbimin daha da hızlanmasına neden oldu.

"Başka çaremiz yoktu," diye fısıldadım. Kendimi berbat hissediyordum çünkü bir anlığına gözlerini kaçırmıştı ve onun gibi bir adamdan bunu beklemiyordum. Benim gözlerimin dolmasına neden oldu. "Onu dönüştürmek zorunda kaldık," diye devam ederken gözümden bir damla yaş aktı. Sertçe yutkunduğunu boğazında adem elmasının hareketlenmesinden anbean görebiliyordum. Kendini nasıl tuttuğunu da öyle.

"O iyi," dedim uzanıp elini tutarak. "Yeni yaşam tarzına alışmaya çalışıyor ve onu bilirsiniz, o çok güçlü bir kadın. Bunun üstesinden geliyor. Vaha onun için her şeyi yapıyor. Birlikte tatile gittiler ve onunla her gün konuştum, o değişmedi, hala sizin kızınız, çok sevdiğiniz kızınız."

"Elbette kızım!" diye kükredi birden ama kendisini kontrol etmesi neredeyse vampir hızında gerçekleşti. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Üzgünüm," dedim gözlerimdeki yaşı silip. "Bunu size ben söylüyorum çünkü Reyna'nın tek endişesi sizsiniz. Ailesini uğratacağı hayal kırıklığı. Onu istemeyeceğinizden korkuyor." Aslında onu istemeyeceklerini düşünmüyordu ama biraz abartmanın şu an uygun bir an olduğuna karar vermiştim. Reyna'ya ne kadar düşkün olduklarını biliyordum.

"Kim yaptı?" diye sordu.

"Bu sizinle konuşmak istediğim diğer önemli mesele." Sudan içmek için ara verdiğimde garson siparişlerimizi getirmişti. Yemek için an kolluyordum ama babası benimle aynı fikirde değildi ki bunun için onu

suçlayamazdım. Adama kızının vampire dönüştüğünü çünkü saldırıya uğradığını ve öleceğini söylemiştim. Teknik olarak ölmüştü de.

Garson uzaklaştığında devam ettim. "Yaşlı bir vampir var," dedim. "İsmi Herakles. Burada ve dünyada şahit olduğunuz tüm kargaşanın sorumlusu o. Çok yaşlı olduğu için çok güçlü ve neredeyse durdurulamaz. Reyna'ya bunu yapan o. Vaha ve Sidra-" Duraksadım. "Sidra Dekalton'u tanıyor musunuz? Çalıştığım müzenin asıl sahibi."

"Bilgisi geldi. Devam et."

"Vaha ve Sidra onu durdurmak için uğraşıyorlar. Ama bu sadece vampirlerin çözebileceği bir mesele değil. Bir de Akil Akmaner var. Onu tanıdığınızı biliyorum ama yaptıklarından haberiniz var mı?" Bunu masanın üzerinden eğilerek ve fısıldayarak sormuştum çünkü Akil bu kasabada önemli adamlardan biriydi. Ailesi köklüydü ve çok zenginlerdi. Kasabanın yarısı onun ailesinindi ve kesinlikle saygın bir yerleri vardı.

"Devam et," dedi yeniden. Bir an önce her şeyi öğrenmek sonra silahını doldurmak istiyor gibi görünüyordu. Konuşmadan önce boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm.

"Vampir karşıtı hareketleri organize eden kişi de o," diye açıklamaya koyuldum. "En az Herakles kadar kötü. Onları finanse ediyor, silah sağlıyor ve insanları kışkırtıyor. Tüm dünyaya yayılan bir ağları var. Onları durdurabilirsek-" Kaşlarını daha çok çattı. "Durdurabilirseniz," diye düzelttim. "Bu uzlaşma için çok büyük bir adım olacak."

"Reyna nerede? Herakles'i nerede bulabilirim?"

"Saygısızlık etmek istemem ama endişemi anlayacağınızı umarak soruyorum, onunla kendiniz görüşmeye gitmeyeceksiniz değil mi?"

"Öfkeme ve duygularıma hakim olamasam orduda yerim olmazdı," diye azarladı beni. "Ama siz artık bu işin dışında kalacaksınız."

"İnanın benim de tek istediğim bu," diye güldüm ve gülmenin tamamıyla yanlış bir hareket olduğunu kabul ediyordum. Doğrulup sandalyede geriye yaslandım.

"Her şeyi en baştan anlat," dedi. "Hiçbir detayı atlamadan. Hiçbir ismi atlamadan. Bütün vampirlerin ismini tek tek istiyorum."

Başımı salladım. Bir kez daha ihanet edeceksem bunu sağlam kafayla yapmak istiyordum. "Önce yemeğimi yiyebilir miyim?" diye sordum. Kaşlarını kaldırdı ama "Ye," diyerek yanıtladı. Sanki kar

yağmasını bekliyormuş gibi pencereden dışarıya baktım ama hava açık ve güneşliydi. Biri beni durdurmalı diye etrafa baktım ama herkes kendi halinde kendi işine bakıyordu. Çatalımı elime aldım, yemeğimi yemeye ve bir yandan da anlatmaya başladım.

Hayat bize seçimler sunuyordu ve sandığımızın aksine bir kez değil, tekrar tekrar seçimler sunuyordu. Bazen asıl yapmamız gerekeni anlamamız için tekrar tekrar benzer şeyleri, benzer insanları deneyimliyorduk. Her biri almamız için derslerle doluydu. Eğer şanslıysak bir noktada hayatın bize ne anlatmaya çalıştığını görüyorduk çünkü hiçbir şey boş yere olmuyordu. Olan ve olmayan her şeyin bir anlamı vardı sadece kendi arzularımıza o kadar odaklanmıştık ki asıl olanı görmek zaman alıyordu ve çoğu zaman geç olduğunda durumu kavrıyorduk. Doğruyu görene kadar hatalar yapıyorduk. Tekrar, tekrar ve tekrar aynı hataları yapıp farklı yolları seçtiğimizi düşünüyorduk. Tek bir sapak vardı, aynı gibi görünen yolun bambaşka sonlara çıkmasına neden olacak dönemeçler. O sapakları bulabilirsek ne alaydı ama gözümüzü çoğu zaman o kadar karartıyorduk ki hayatımızı kurtaracak dönemeçlerin yanından son süratle öylece geçip gidiyorduk.

"İyi bir şey yaptın Luzia," dedi Reyna'nın babası sonunda. Her şeyi ve bildiğim herkesi anlattıktan sonra ruhum bitkin düşmüş gibi hissediyordum. Yüzüm asılmış ve artık olup bitsin istediğim noktadaydım. "Reyna'ya bunlardan bahsetme, kimseye bahsetme. Bırak geri kalanını ordu halletsin."

"Nasıl isterseniz," diyerek kabul ettim. Rahatsız hissederek gözlerimi kaçırdım. Yaptığım şeyin doğru olup olmadığını ne ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını bilmiyordum. Bildiğim tek şey artık sonuçlanması gerektiğiydi ve bunu birinin başlatması gerektiğiydi. Önceki yaşamımda buna son veren kişi olmuştum bu yaşamımda ise başlatan kişi olmayı seçmiştim. Neyi seçersem seçeyim benim yolumun sonu belliydi ve bunu değiştirmenin bir yolu yoktu.

Gözlerim garsonların yanındaki hareketliliğe takıldı. Reyna'nın babası hesabı öderken birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım ve hayal mi görüyorum diye baktım. İçimden yok artık... diye mırıldandım.

"Hazır mısın?" Ayağa kalktığında başımı çevirip evet anlamında salladım. Çantamı koluma takmak için hareketlendiğimde "Önden ben

çıkayım," dedi. "İçerisi güvenli ama dışarısı değil, kiminle göründüğüne dikkat et."

"Tamam," dedim ve arkasından "Elbette, haklısınız, siz de dikkatli olun lütfen," diye ekledim. Bütün bunların üzerine bir de Reyna'ya baba acısı yaşatmak kafamda dönüp duran en kötü senaryolardan biriydi. Arkasından uzaklaşmasını seyrederken nefesimi bıraktım, ne zaman tutmaya başladığımı bilmiyordum. Bütün bedenim gerilmişti. Hava neredeyse kararmıştı. Sandığımdan çok daha uzun bir yemek olmuştu.

Kahretsin. Reyna gelmiş bile olabilirdi ve daha dönüp hazırlanmam gerekiyordu. Ve başka bir sorun bana doğru geliyordu. Buna şaşırmıştım çünkü bu restoran vampirlerin girişine kapalıydı, burayı seçmemin nedenlerinden biri buydu. Hassas duyularından kaçınmak istemem. Bir vampirin duymasını istemediğiniz şeyler konuşmak için çok az yer vardı.

"Buraya nasıl girdin?" diye kaşlarımı çattım. Masama yanaşmış tepemde sanki açıklama yapmam gerekiyormuş gibi dikiliyordu.

"Saatlerdir burada ne halt ediyorsun?"

"Gördüğün gibi." Önümdeki boş tabağı gösterdim. Şimdi biraz şarap içebilirdim ama sanırım zamanım kalmamıştı. Koluma taktığım çantayı düzeltip ayağa kalktım. Elbisemi çekiştirerek yürümeye koyuldum. "Beni takip mi ettin?"

"Saatler sonra bile dönmeyince seni bulmak zorunda kaldım daha çok." Kinayesine aldırmayacak kadar rahatlamıştım çünkü yakında olsa duyardı ve... Kahretsin. "O adam kimdi?"

Restorandan çıkarken garsonlara teşekkür ederek gülümsedim. Kendimi inanılmaz bitkin hissediyordum. Serin hava yüzüme çarptığında biraz olsun iyi gelmişti ama yeterince değildi. Uyandığımda içimde olan iyi hisler yerini daha fazla gerilime ve rahatsızlığa bıraktı. Arabayı beklerken elimi şakaklarıma bastırdım.

"Luzia," dedi Sidra yeniden. "Neler oluyor?"

Çok fazla şey.

Belki de tekerrür ediyor.

"Reyna'nın babasıydı," dedim kaçacak yer bulamayınca çünkü bunu didiklemesini istemiyordum. "Dönüşümünden haberi yoktu ve

söylemek zorunda kaldım. Reyna asla yapamayacaktı ama onları özlüyor ve korkuyordu. Ben de babasıyla konuşup durumu anlattım."

Vale arabayı getirip ikimizin önünde bıraktı. Çantamdan çıkardığım banknotları teşekkür ederek ona verdim. Anahtarı Sidra'ya uzattım "Yorgunum," diye mırıldandım. "Sen kullanır mısın?" Yüzüme daha delici bir şekilde baktı ama anahtarı elimden aldı. Beni daha çok şaşırtarak belimden tutup beni yolcu koltuğuna kadar geçirdi. Kapıyı benim için açtı ve oturduğumda üzerime kapattı. Dudaklarımı birbirine bastırarak emniyet kemerimi bağladım. Ona yalan söylemekten nefret etmiştim. O koltuğa yerleşirken kaçınmak için koltuğa yaslanıp gözlerimi kapattım. Ama faydasızdı.

"Nasıl karşıladı?" diye sordu. Gerçekten ilgili görünüyordu. Reyna'ya karşı en başından beri ilgili görünüyordu. Onu kendi kardeşinin yerine koyduğu için. Ve ben onun ölümüne neden olmuştum. Ve şimdi Reyna bir ölümsüzdü. Ve ben bugün neye sebep olacağımı düşünüp duruyordum. Kaybetmekle ilgili bildiğim tek şey bir ayarının olmadığıydı. Ya her şeyini kaybederdin ya da hiç. Ve zarlar atılmıştı.

"İyi değil," diye karşılık verdim. "Vaha ile sorun yaşayabilir ama en azından Reyna'nın kalbi kırılmayacak. O iyi bir baba." Ve ben de sadece buna güveniyorum ama ordunun geri kalanı tüm bunlar hakkında ne düşünecek bilmiyorum.

"Bütün hikayeyi anlattın mı?"

Sıkılgan bir şekilde derin nefesler aldım. "Anlatabildiğim kadarını," dedim. "Bazı eksiklerle ve bazı dramatik abartılarla süslemem gerekti."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"O bir baba Sidra!" dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. "Kızının vampire dönüştüğünü öğrendi. Savaştığı bir türe. Ne bekliyorsun ayak üstü bir konuşma olmasını mı?"

Başını çevirip bana baktığında içimden küfrettim. Gerilimimi ondan çıkarıyordum ve bunu onun da anladığından şüphem yoktu.

"Böyle bir haberi vermek canımı sıktı tamam mı?" dedim daha sakin bir şekilde. "Bunlar çok saçma. Reyna'nın başına gelmemesi gerekiyordu, bunu hak etmediler."

"Sonsuza kadar birlikte yaşamayı mı?" diye sorunca bütün kelimeler boğazımda kaldı. Ona döndüm ve neredeyse hayal kırıklığına

uğramış gözleriyle karşılaştım. Ne dediğimi düşününce bunun için şaşırmamalıydım. Nereden baktığına göre her şey hem de kahrolası her şey değişiyordu. Ve onun baktığı yerden bu bir trajedi gibi görünmüyordu. Sonsuza kadar birlikte olabilecekleri bir gelecek gibi görünüyordu.

"Kendi seçimi olmalıydı, hazır olduğu ve istediği zaman," diyerek kendimi savundum. Bugün yalan söyleme ve kelimeleri kullanma konusunda kendimi aşıyordum. Ve tuhaf olanı bu durumun kendime hiç yabancı gelmemesiydi. Yalan söylerdim, insanların dikkatini dağıtacak şekilde gülümserdim ve birilerinin ölmesine neden olurdum.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Tuhaf ve solgun görünüyorsun."

"Bilmiyorum," diye kabul ettim. "Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Belki de aptal kan bağı yüzündendir." Bu kaşlarını çatmasına neden oldu. Bağ benim duygularımı Herakles'e onunkileri de bana hissettirebiliyordu. Herakles çok yaşlı bir vampir olduğu pek hisseden bir yaratık olduğu söylenemezdi. Heyecanı ya da arzuları yoktu. Öte yandan ben aynı anda çok şey hissediyordum ve bildiğini biliyordum.

Uzanıp elimi tutması gözlerimi açmama ve şaşırmama neden oldu. Gözünü yoldan ayırmadan "Biraz dinlen," dedi. Hafifçe başımı salladım ve haklı veya haksız bir içgüdüyle parmaklarımı onun parmaklarına doladım.

Kendimi bu kadar halsiz hissetmek her şeyi tekrar düşünmeme neden oluyordu. Kalbimde hissettiğim ağırlığa rağmen omuzlarımda bir hafiflik vardı. Ne olursa olsun yanımda olduğu için iyi hissettiğimi artık inkar etmiyordum. Bir arabanın içinde onunla birlikte olduğumu düşünmek mutlu hissetmeme neden oluyordu. Gerçekten burada olduğumu bilmek. Gerçekten burada olduğunu bilmek. Ve istediği için buradaydı. İstediğim için buradaydım. İstediği için elimi tutuyordu. İstediğim için elini tutuyordum.

"Bu yolun biri, ölümsüzlerin yaşamına çıkıyor. Aileme, dostlarıma ve korumaya söz verdiğim birilerine çıkıyor Luxuria."

Araba bir sapaktan dönerken başım düştü ve bedenim sola doğru savruldu. Cama yapıştığımda bir şeyin üzerinden geçtiğimizi sandım. Gözlerim ona kaydı ama benim aksime bir milim bir kıpırdamış görünmüyordu. Ani bir manevra yapmış gibi de görünmüyordu. Öylece önümüzde akıp giden yolu seyretmeye devam ederek arabayı sürüyordu. Gözlerimi yeniden kapattım. Korku ve heyecan bir araya

gelmişti. Daha önce bu kadar uçlarda hissettiğimi anımsamıyordum. En azından bu yaşamımda. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Araba durduğunda Sidra bana doğru döndü. Elimi bırakmadan diğer eliyle hafifçe yanağıma dokundu. Bunu daha çok dikkatimi çekmek için yapmıştı ama o an gözlerine bakabilecekmiş gibi hissedemiyordum. Elini bırakıp kapıyı açarak dışarıya çıktım. Güneşin batışı havayı serinletmiş günü olması gerektiği gibi soğuğa bırakmıştı.

Merdivenlerden çıkarken omzumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. Gözlerinde hem endişeli hem de meraklı bir hal vardı. Tedirgindi. Hissediyor gibiydi. Belki de sadece kuruntu yapıyordum. Şüphelenmesi için bir sebep yoktu.

Benden hiçbir zaman şüphelenmemişti.

"Neler oluyor?" diye sordu sessizce. "Neyin var Luzia?" Bana doğru yaklaştı, aramızdaki mesafeyi tamamen kapatmıştı. Hafifçe çenemden tutup ona bakabilmem için başımı kaldırdı. Onu ilk gördüğümde ne kadar kaba olduğunu düşünmüştüm. Ama onu aslında ilk gördüğümde nazikti. Bana karşı her zaman çok nazikti. O kadar nazikti ki aslında kalbime bir hançer saplamasına rağmen bana hiç kıyamadı.

Parmak uçlarımda yükselip beklemediği ve beklemediğim bir şekilde kollarımı boynuna doladım. Sıkıca. Başımı göğsüne yasladım. Kollarımı biraz daha sıktığımda onun kolları da benim etrafıma dolandı. Ve bunu neden daha önce yapmadığımı sorup durdum. Her şeyi hem de aklın alamayacağı şeyleri bile yapmıştım ama ona hiç sarılmamıştım.

"Benimle konuş," dedi. "Lütfen."

"Sadece..." Derin bir nefes aldım. Çok güzel kokuyordu. Soğuk bir kış günü gibi kokuyordu. Çam sakızı gibi kokuyordu. "Daha önce sana hiç sarılmadığımı fark ettim." Bu söylediğim kollarını biraz daha sıkmasına neden oldu. Elini sırtımdan yukarıya kaydırıp boynuma sonra da başımın arkasına bastırıp beni iyice kendine çekti.

"Evet..." diğer elini belime doladı. "Hiç sarılmadın." Ve bu bir iç çekiş belki de serzenişti. O kadar ki kendimi geriye çekmeme neden oldu.

"Reyna merak edecek," dedim gülümsemeye çalışarak. "Gidip hazırlanmam lazım artık. Aslında oraya gidip önden haber versen

harika olurdu."

Gözlerini kıstı ve anlamaya çalışır gibi baktı. "Telefon diye bir icattan haberin var mı?"

"Reyna işte." Omuz silktim. "Neyse, ben hazırlanayım."

Kolumdan yakaladı. "Tuhaf davranıyorsun."

"Her zaman biraz tuhaf olduğumu biliyorsun ve sana yakınlık gösterdiğimde kendime tahammül edemediğimi de öyle."

Kaşlarını çattı.

"Bu yüzden mi böylesin?"

"Sidra..."

"Bana yakın olmak seni bu hale getiriyorsa artık gerçekten senden uzak duracağım."

"Hayır," dedim çabucak ve kendimden beklemediğim bir şekilde. "Bunu yapmanı istemiyorum. Sadece giyinmem gerekiyor tamam mı? Ve bir an önce oraya gitmeliyiz."

Bir şeyler daha söyleyecek gibi duruyordu ama vazgeçti ve başka bir şey söyledi. "Tamam, hazırlan. Seni. Ben. Götüreceğim."

"Tamam," dedim teslim olur gibi ellerimi kaldırarak. "Bununla bir sorunum yok." İkimiz de gittiğimiz sürece, orada olduğun sürece bir sorun olmayacaktı.

"Kor," diye seslendi ben merdivenlere yöneldiğimde. Tırabzandan destek alıp omuzlarımın üzerinden ona döndüm. Şüpheli bakışları yerini koruyordu. "Misafirlerimiz var." Ne söylemek istediğini önce anlamadım ama birkaç saniye sonra kapının çalışı beni uyandırdı. Kaşlarımı kaldırarak Sidra'nın çift kanatlı kapıya yönelişini izledim. Kapıyı açtı ve karşımda gördüğüm kişiler hem çok garip hem çok mutlu hissetmeme neden oldu.

"Reyna..." diye mırıldandım. Basamaklardan aşağı inerken gözüm önce pencereye kaydı. Hava gerçekten kararmıştı.

"Sana sorun olmadığını söylemiştim," dedi Vaha. Reyna pek oralı olmadı. İçeriye girip Sidra'ya şöyle bir baktıktan sonra bana doğru döndü ama duraksadı. Muhtemelen onu karşılamaya gitmediğim ve telefonuma da cevap vermediğim için endişelenmişti. Bu planlarım arasında yoktu ve plandan en ufak bir şekilde sapmak her şeyi mahvedebilirdi. Kendimi toparlayarak çıktığım birkaç basamağı

indim. Ona sarılmak için koşmaya hazırlandım ama birkaç adım ilerleyip durdum. Artık farklıydı ve tam anlamıyla nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Vaha ile konuşup, gerçekten nasıl olduğunu ve nasıl davranmam gerektiğini öğrenmek için zamanımın olacağını umuyordum.

"Seni yemeyeceğim," diye kaşlarını çattı. Vaha ve Sidra aynı anda güldü. Başımı iki yana sallayıp aramızdaki mesafeyi kapatarak ona gittim ve daha öncesinde çok kolay ve doğal olan ama şimdi bir şekilde tuhaf hissettiren şekilde kollarımı etrafına sardım.

"Affedersin," dedim. "Endişelendirmek istemedim." O da bana sarıldı. Hem Reyna gibiydi hem de değil gibiydi. Çünkü ölüm insanı değiştirir. Çünkü ölüm senden bir şeyler alır ve sana bir şeyler katar.

"Kim kendi yaptığı partiye geç kalır?" diye sordu geriye çekilirken. Onun da gözleri neler olup bittiğini anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu. Daha öncesinde her şeyi ona anlatırdım ama şimdi yapamazdım.

"Her şey üst üste geldi. Bir türlü çıkamadım ve telefonumu bile unuttum. Şimdi hazırlanacaktım." Dudaklarımı ısırıp elimle alnıma vurmamak için kendimi tuttum. "Her neyse," dedim. "Bunları boş ver. Tanrım, buradasın!" Yeni farkına varmış gibi tekrar bu defa daha kuvvetli sarıldım. Artık daha soğuk olsa da hala aynıydı. Teni tıpkı diğer vampirlerin olduğu gibi ölümsüzlüğün pürüzsüzlüğüne sahipti. Her zaman çok güzeldi ama şimdi kesinlikle porselen bir bebek gibi görünüyordu.

"Harika değil mi?" Kocaman gülümsedi ve şöyle bir kendi etrafında döndü. "Her şey bir şekilde daha farklı görünüyor. Çok solgun görünüyorsun Lu." Ters ters Sidra'ya baktı. "Umarım birileri seni kan torbası olarak kullanmıyordur." Kinayesine rağmen Sidra ona çarpık bir gülüşle yanıt verdi. Reyna saçını savurarak bana döndü.

"Her zamanki gibi öğünlerimi atlıyorum sadece." Derin bir nefes aldım. "Size bir şey ikram etmem gerekiyor mu?" Yanlış bir şey sormadığımı umuyordum ama ne yapacağımı ve nasıl davranacağımı da bilmiyordum. Şu anda burada değil, restoranda olmamız gerekiyordu. Gözlerim duvardaki saate kaydı henüz korktuğum kadar geç değildi. Bu beni bir nebze olsun rahatlattı çünkü her şeyi gece yarısı olacak şekilde planlamıştım.

"Hayır," dedi. "Uyanınca yedim."

"Merhaba, Luzia." Vaha kapının eşiğinden içeriye doğru girdi ve Reyna'nın yanında durdu. Yaşananlardan sonra birbirimize hiç olmadığı kadar, hiçbir hayatta olmadığı kadar mesafeli ve soğuktuk. Onunla bir yüzleşme yaşamamıştık ve bu her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu çünkü benden özür dilemesini umuyordum. Çünkü kalbimi sadece Sidra Dekalton paramparça etmemişti.

"Selam."

"Her şey yolunda olduğuna göre neden herkes hazırlanmak için dağılmıyor?" diye sordu Sidra. Ve içimden ona minnet ettim. "Partiye geç kalmak istemezsiniz." Başımı sallayarak Reyna'ya baktım.

"O halde orada görüşürüz," dedi. "Geç kalma tamam mı? Konuşacak şeylerimiz var."

"Hızlı bir duş alıp giyineceğim."

"Restoranı görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Bayılacaksın," diye garanti verdim ama bu geceden sonra orada neler olacağını kestiremiyordum. O an tuhaf gelenin Reyna değil yaptığım şey olduğunu idrak ettim. Yüzüne bakamıyordum. Çünkü yalan söylüyordum. Hepsine yalan söylüyordum. Ve bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmiyordum.

Reyna bir yandan arkasına bakıyor olsa da nihayet Vaha ile birlikte kapıyı arkalarından kapatarak çıktılar. Kalbim gerim gerim gerilmişti. Yolda arabalarının uzaklaştığını duyana kadar kımıldayamadım. Kafamın içinde itici bir güç vardı. Tüm hücrelerim birbirine baskı yapıyordu sanki.

"Bunu açıklayacak mısın?" diye sordu Sidra kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Babasıyla konuştum," dedim çabucak. "Arkasından iş çevirmiş gibi hissediyorum." Arkanızdan iş çevirmiş gibi hissediyorum. Arkanızdan iş çeviriyorum.

Ağır ağır başını salladı. "Son seferde bunun sonu iyi bitmemişti."

"Ama hayatta kalmıştın."

Gözlerini kıstı.

"Avcılara farklı bir adres verebilirdin," dedi. "Ya da ölümsüzleri uyarabilirdin. İstediğin zaman onlardan hızlı olabiliyordun. Bütün kestirmeleri biliyordun!"

Yapabilirdim ama yapmadım. Çünkü başka türlü o hançeri kalbime saplamazdın. Çünkü başka türlü sona ermezdi. Herkesin öldüğü ve senin hayatta kaldığın tek son buydu. Ve ben korkuyordum. Ve ben o zaman elimi bile kımıldatacak gibi hissetmiyordum. Ve yorgundum. Artık savaşmak istemiyordum. Artık bir savaş meydanında olmak istemiyordum. Hiçbir şekilde.

"Peşine düşerlerdi. Hepinizin peşine düşerlerdi. Sonsuza kadar birbirinizi avlamaya devam ederdiniz."

"Tek seferde herkesin işini bitirmek daha makul elbette."

"Bunun için bir kez öldüm zaten!" diye bağırdım. "Bunun için beni bir kez öldürdün zaten. Daha ne istiyorsun!"

"Bunun için ikinci kez ölmemeni istiyorum," dedi. "Her ne çeviriyorsan bu defa dikkatli olmanı istiyorum. Ve birileri ölecekse bu defa bunun seni de öldürmediğine emin olmanı istiyorum."

Aynı şeyi istiyoruz.

Arkamı dönüp basamakları hızlı hızlı çıktım. Odama uğramadan doğruca kendimi banyoya attım. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup kendimi buz gibi suyun altına bıraktım ve nabzımın dizginlenmesi için yavaş yavaş nefes almaya koyuldum.

******

Edgar Allen Poe;

"Yaptığın tüm kötü şeyleri anlat bana.
Ve bırak, seni her şeye rağmen seveyim."

******

Dolabımın kulpunda asılı bir elbise gördüğümde üzerimdeki havluyu daha sıkı sarıp ellerimi boşa çıkardım. Kapıyı ardımdan kapattıktan sonra kıyafete doğru yürümeye koyuldum. Açık pencerelerden içeriye süzülen ay ışığı doğrudan elbisenin üzerine vurup parlamasına sebep oluyordu. Şarap rengi uzun bir gece elbisesi. Yakından baktığınız zaman hafifçe parlıyordu ama göz alacak şekilde değil. Elimi içgüdüsel bir şekilde kumaşın üzerinde dolaştırdım, ipek kadar yumuşak bir saten kumaşın üzerinde parmaklarım su gibi akıyordu. Üst kısmı bir korse gibi tasarlanmıştı, yakası düz bir şekilde geliyordu ama göğüs kısmında, tam orta yerinde incecik bağcıkları vardı. Aşağısı o kadar ince duruyordu ki belime oturmayacağını düşünememe neden oldu.

Kalçalardan itibaren bir gelinlik gibi bollaşıyordu ama uyluklarıma kadar tırmanacak bir yırtmacı vardı. Hem bugüne ait gibiydi hem de başka bir döneme. Geçmiş yaşamım önümde duruyor gibi hissettiriyordu.

Üzerinde herhangi bir not ya da imza yoktu ama onu buraya kimin bıraktığını anlamak için düşünmeme bile gerek yoktu. Bu gece için kendime daha az iddialı bir elbise seçmiştim ama belli ki dolaptan bile çıkarmayacaktım. Dudaklarım mutlulukla kıvrıldı. Dakikalar önce aşağıdaki tatsızlığın kıyafetler gibi üzerimden dökülüp gittiğini hissettim. Bu partiyi önemsediğini düşünmüyordum ve aslında önemsemiyordu da ama beni önemsemişti. Bu kadar güzel bir elbise bırakacak kadar önemsemişti.

Güzel elbiseler, güzel bir gülümseme ve arkadan çevrilen işler... Bu gece geçmiş gibi kokuyordu.

Kulağımdaki uğultulardan sıyrılarak havluyla tüm vücudumu kuruladım ve hazırlanmaya koyuldum. Nispeten vaktimi alan tek şey saçlarımı yapmak olmuştu. Her zaman düz bir şekilde kullanmayı tercih ettiğim saçlarımı bugün maşayla sırtımdan aşağı akacak şekilde dalgalandırmak isteyerek ortadan ikiye ayırmıştım. Sol tarafımdan bir tutam saçı alıp kulağımın arkasına kıstırdım ve bir süredir yanımdan ayırmadığım saç iğnesini oraya tutturdum. Makyajım olabildiğince sadeydi ama dudaklarımı elbiseyle neredeyse aynı renkte olan şarap kırmızısına boyadım. Çıplak boynuma ince bir şekilde sıraya dizilmiş sedefli inci kolye taktım. Dolabımdan çıkardığım güzel topuklu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim ve ayağa dikildim. Son adım için derin bir nefes alarak elbiseye uzandım. Göğüs kupundaki ipleri rahat giyinebilmek için gevşetmiştim, tahminimden daha kolay bir şekilde üzerime oturdu. Aynanın karşısındaki görüntü bozguna uğramama neden oldu. Çok güzeldim.

Ben çok güzeldim. En güzel elbiselere sahiptim. En güzel gülümsemeye. Ve nadide eldivenlere.

Korkulara. Yalnızlığa. Kötü bir kadere. İhtiraslara. Şehvete. Canavara. Ve canavarın kalbine sahiptim.

Aynaya bakan kızın fısıltıları duvarda hayaletler gibi dolaşıyordu. Aynaya bakan kız kalbini çoktan kaybettiğini biliyordu. Kalbinin bir kez daha ona yenildiğini biliyordu. Ama aklını bir kez daha kaçırmak

istemediğini biliyordu. Bunu yapamayacağını, daha fazla yapamayacağını biliyordu. Bir ömür ona sevginin yetersizliğini en acı şekilde kanıtlamıştı. Bu ikinci şans ama bizim ikinci şansımız değil, benim ikinci şansım diye düşünüyordu. Ve o şansın bir kez daha bu duvarların arasında çürümesine izin vermeyeceğim.

"Kalbin teslimiyeti aklın acizliğidir." Cor Victoriam bunu son nefesinde aklından geçirmişti.

Gözlerim iki yanımda çırılçıplak bir şekilde sallanan kollarıma baktı ve ne kadar boş olduklarını düşündüm. Sonra bir yaşam da geçse bu malikanede var olan hiçbir şeyin tamamen yok olmadığını anımsadım. Aradığımın nerede olduğunu biliyordum.

Yanıma gece elbisesine uyumlu parıltılı minik bir çanta alarak dışarıya çıktım. Merdiven basamaklarını inerken açık kapılardan sızan rüzgar tenime çarpıyordu. Bir yerin penceresini açık bıraktığımızı düşündüm. Saçlarım omuzlarımdan arkaya uçuşmaya başladı. Bu küçük ürperti gecenin başka bir armağanı olarak ürpermeme neden oldu. Duvarlardaki ışık hareketliliği her adımımla birlikte dans ediyordu. Bu gece malikanenin mahkumu değil gerçekten sahibi gibi hissediyordum. Orta kattaki duvara yaslı dolaptan bir şamdan ve bir kutu kibrit aldım. Kulağımda bir karanlıkla durmadan merdivenleri inmeye devam ettim ve nihayetinde ayaklarım beni bodrum katına getirdi. Beklemediğim şey ise kapısının aralık olmasıydı. Burayı daima kilitli tutuyorduk.

Daha büyük bir şey ayak parmak uçlarımdan yukarıya doğru tırmandı. Her şeyi öğrendiğimden beri içeriye girmek bir yana bu kata inmiyordum. Ama bu gece beni oraya doğru itiyordu her şey. Bu gece beni geçmişe doğru itiyordu. Ben bir süredir bu geceyi planlıyordum ve gece de benim ellerimde bir iğneyle işlenmek ister gibi hevesliydi.

Kapıyı ardımdan kapattım ve bir süre arkasına yaslanarak kuvvetli nefes alışverişimin düzelmesini bekledim. Zifiri karanlıktı. Yüzleşmeye hazırlanarak doğruldum. Çantayı kolumun altına sıkıştırıp kibriti tutuşması için kutunun kenarında düz bir çizgiyle sürttüm. Küçük bir kıvılcımla kibrit yandı ve etrafı kükürt kokusu ele geçirdi.

İçerisi tıka basa dolu olan eşyaların duvarların üzerine yansıyan gölgeleriyle aydınlandı. Karmaşa ve geçmiş birbirine girmişti. Gözlerim aynı anda her şeyi takip etmeye çalıştı. Orada duran ve bir

zamanlar hepsinde bir izimin bulunduğu eşyalar kafamın içindeki hayaletler gibi duvarda oradan oraya dönüyordu. Kaşlarımı çatarak odanın ortasında bir yerde hafifçe sallanan beşiğe takıldım. Kapıyı açıp kapatmam içeride cereyana neden olmuş olmalıydı. Bir önemi yoktu. Bir süre, uzun bir süre oradan gözlerimi ayıramadım. Bir ihtimal. Bir ihtiyaç. Bir arayış. Bir kaçış. Bir günah. Çok uzun bir geçmiş. Ama hiç geçmek bilmemiş.

Hiçbir şeyin beni bir anda karşıma çıkardığı bu beşik kadar korkutmadığını çok iyi anımsıyordum. Makyaj masamda oturmuş her geçen gün daha da solan, her geçen saniye biraz daha parlaklığını kaybeden yüzümü onarmaya çalışırken bu beşikle orada durmuş ve bana asla sahip olamayacağımız geleceği anlatmaya koyulmuştu. Bir aile, en çok ihtiyaç duyduğum şeydi. Asla sahip olamayacağımı çok iyi bildiğim bir şeydi. Çünkü ailelere hayaletler musallat olmazdı ama beni de bir an olsun yalnız bırakmazlardı.

Ayaklarımdan aşağı uzanan, yerleri süpüren elbisemle elimde yanan bir mum aleviyle ona doğru yürümeye koyuldum. Beşiğin önünde durdum. Gözlerimi kısıp hafifçe kaşlarımı çatarak etrafı seyrederken bir müzik kafamın içinde çalınmaya başladı. Bir piyano ezgileri gibi. Aşık olduğum ama sahip olmadığım bir şey gibi. Bu duru görüntü eğilmeme neden oldu. Beşiğin önünde eğildim, şamdanı kenara bıraktım ve gölgemin üzerine düşmesine izin verdim. Hafifçe, bu karanlığın içinde bembeyaz kalmış elimi ahşaba dokundurdum. Ne tezat ama... Beşik dokunuşumla daha güçlü bir şekilde sallanmaya başladı.

Kollarımı dizlerimin etrafına dolayıp çenemi üzerine yasladım. Hafifçe gıcırdayan beşik bütün ihtimalleri ve ihmalkarlıkları kulaklarıma çağırdı. Gözlerimi kapattım, kapatmasam taşmak için heyecanlı yaşları zapt edemezdim. Ama gözlerimi kapattığımda daha çok şey gördüm. Hislerin hepsi bir yaşam ötesinden su yüzeyine çıktı. Korktuklarım ve kaçtıklarım. Bir yaşam öteden yine yakaladılar beni. Şimdi bomboş kalan o beşiğin içinde küçük bir surat şekilleniyordu. Belki kömür kadar kara gözleri olan. Tüm bu gölgeli karanlığın eğreti durduğu parıldayan bir ışık gibi görünüyordu.

Kapalı gözlerimin arkasında daha zifiri bir karanlık üzerime çarptı. Yanımda duran şamdanı devirip mumu söndürdü. Bir bant kaydı gibi her şey daha hızlı bir tekrara dönüştü. Şimdi yeniden üst kattaki o

odalardan birindeydim. Yine makyaj masasının önünde oturuyordum. Yine kapı açılıyor ve yine bir beşikle birlikte içeri giriyordu. Bu defa korku yoktu kalbimde. Kalbim sessiz değildi. Kalbim kimsesiz değildi. Kalbim zift gibi karanlık değildi. Bu defa onu kendimden uzaklaştırmak için acımasız değildim. Bu defa kendime acımasız değildim. Bu defa bir gelecek gibi doğmamış bir bebeğe acımasız değildim. Ayağa kalktım, koştum, sarıldım ona. Evet! Dedim. Tüm kalbimle evet. Başkaları istediği için değil, mantıklı olduğu için değil, iyi bir anlaşma ya da gönlümü eğlendirecek bir eğlence için değil. Alev alev yanmak için değil. Kalbimden kopan bir evet.

Sonra yüzünü görmek için geriye çekildim. Başımın, saçlarımın üzerindeki elleri duvarda yansıyan gölgelerinde büyüdü. Uzun tırnakları olan pençelere dönüştü. Gölgeler duvarda kalabalıklaştı. Bütün eller onun üzerinden bana saldırmaya başladı. Sanki onun kalbindeki bir boşluktan çıkıp gelmiş gibi. Tırnaklar ruhumu çiziyordu. Uzaklaşmak için geriye çekilmeye çalıştım. Ondan uzaklaştırmak için acele adımlar attım. Ayaklarım o beşiğe çarptı. Omzumun üzerinden daha büyük bir korku ve koruma içgüdüsüyle döndüm. Gölgelerin var ettiği ellerin hepsi şimdi boş beşiğin üzerindeydi. Ve ağlamamak için artık çok geçti.

Alea iacta est.

Zarlar atıldı.

Zihnimdeki her şeyi bir pencereyi açar gibi öteye ittim. Gözlerimi açıp göz pınarlarımı parmağımla kuruladım. Yaşların makyajımı ve geceyi mahvetmesine izin veremezdim. Burnumu çekip son kez beşiğe baktıktan sonra şamdanı alıp ayağa kalktım. Onu daha önce hiç görmemiştim ama sandığı bulmak için döndüğümde duvarın kenarından bana bakıyordu.

Piyano.

Mum ışığının altında bile gördüğüm en güzel şeydi. İçimin çekilmesine neden olan bir güzelliği vardı.

"Bir gün geldim ve o yasak bahçeye girdim. Piyano orada değildi. Hayatımda hiç o kadar çok ağlamadım. Hiç o kadar çok üzülmedim de. Arkasında kocaman bir boşluk kaldı. Ve ben her gün gidip o ağacın arkasından boşluğu seyretmeye başladım."

"Ona aşık olmuşsun."

"Ona aşık oldum ama bana ait değildi."

"Sana bir piyano yapmak istiyorum.

Nasıl çaldığını görmek istiyorum.

Seni piyano çalarken dinlemek istiyorum."

"En son ne zaman bodruma indin, orada sana ait bir piyano var, sadece o piyanoya aşık olduğunu ama ona sahip olmadığını söylediğin için."

Beni bu devasa piyanodan daha çok şaşırtacak şey dokunmak için uzandığımda tuşlarının üzerinde gördüğüm bir çift eldiven oldu. Kaşlarımı çatarak çok kıymetli gibi görünen eldiveni parmaklarımın arasına aldım. O kadar inceydi ki bir dokunuş bile onu parçalara ayırabilir gibi hissettiriyordu. Şamdanı piyanonun üzerine bıraktım. Dirseklerime kadar uzanan inci rengi, dantel eldivenleri dikkatlice parmaklarımdan geçirdim. Çok hassas görünüyordu ama kesinlikle dayanıklılardı. Eldivenleri aldığım yerde, tuşların üzerinde küçük bir kart vardı.

Collige virgo rosas.

Topla genç kız çiçekleri.

Bu mesaj dudağımın kenarının yukarıya doğru kıvrılmasına neden oldu. Bu bir tesadüf müydü yoksa içgüdüleri ya da bilmediğim başka karanlık yanları ona başka bir savaşın meydanında olduğumu mu fısıldıyordu? Bilmiyordum, bildiğim tek şey, Sidra Dekalton bu defa bıçaklarla değil çiçeklerle oynamamı istiyordu.

Aklım avucumun içindeki karta kendi cevabını verdi; Lacrimis struit insidias cum femina plorat.

Kadın ağlarken, gözyaşlarıyla tuzak kurar.

Parmaklarım rastgele birkaç tuşa dokunduktan sonra notu yeniden oraya bıraktım. Şamdanı aldım ve bu sisli, küflü, tamamıyla bulanık ama yine de kalp odacığı gibi tanıdık hissettiren bodrum katından çıktım.

Giriş kata geldiğimde merdiven basamaklarına oturmuş bekliyordu. Tuhaf bir şekilde yüzünü yere eğmişti. Geldiğimi duyduğuna şüphe yoktu. Karşısına geçecek kadar birkaç adım attım. Nihayet başını yavaşça kaldırdığında uzun perçemlerinden biri gözlerinin üzerine düştü. Simsiyah bakışları baştan aşağı memnun bir şekilde beni süzdü. Ona bakarken kalbimin derimin altında genişlediğini hissediyordum. Bakışları ve kalbim arasında bir bağ varmış gibi. İstediği zaman onu kırıp dökebiliyordu ve dilediği zaman da bu şekilde erimesine neden oluyordu. Yenilgi bilmez bir hükümdarlığı vardı orada. Ayağa kalktı. Üzerine elbette kusursuz bir şekilde oturan siyah bir takım giyiniyordu. Karanlık bakışları dirseklerime kadar uzanan eldivenlerde hafifçe parladı. Bana doğru yaklaştı, elimdeki şamdanı alıp kenardaki vitrinlerden birinin üzerine koymadan önce alevi söndürmek için üfledi.

Yeniden karşıma geçtiğinde yüzünü okumak zorlaşmıştı. Gözleri saçımdaki iğneye, aşağı doğru süzülen dalgalara kaydı. Boynumdaki incide uzun uzun oyalandı. Kasıtlı bir şekilde bağlamadan göğsümün üzerinde serbest bıraktığım iplerden birini tutarken parmağını tersi tenime dokundu.

"Şarap gibi görünüyorsun," dedi ve aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Bonum vinum lætificat cor hominum." Parmağı dekoltemden yukarıya doğru tırmanıp hafifçe kolyeye dokundu, boynumu okşayarak geriye çekildi.

İyi şarap, kalbini neşelendirir.

Benim de gülümsememe neden oldu. Kanım onun için kuşkusuz bir şarap kadar hem de iyisinden bir şarap kadar lezzetli olmalıydı. Ama ne tuhaftı ki benim aklımdan geçen kelimeler arzuladığı kadar neşeli değildi. Ölüm ayaklarına kadar çıkagelmiş, sen ona gülümsüyorsun, diye fısıldamak istiyordum.

"Çıkalım mı artık?" Yeterince geç kalmış gibi hissediyordum ama duvardaki saate bakınca Reyna ve Vaha'nın gidişinin üzerinden sadece bir saat geçtiğini fark ettim. Bugün gece yarısına kadar zaman bana farklı akacaktı anlaşılan. Derin bir nefes aldım ve eliyle işaret ettiğinde önden yürümeye koyuldum.

Benim için arabanın kapısını açtığında gülümsedim ve arabaya binmeden önce sanki son kezmiş gibi dönüp malikaneye baktım.

Buradan, bu şekilde, bunca farkındalık ve bu gece olacakları tahmin ederek bakarken her zaman olduğundan daha uğursuz ama daha muhteşem görünmüştü gözüme. Karanlığın içinde sırıtmıyor gecenin rengiyle tamamıyla bütünleşiyordu. Büyük ana kapısı ve bir o kadar geniş çerçeveleriyle korku kitabından bir sayfaya benziyordu. Tepenin bu yüksek kısmı her zaman bulutlu olurdu, bu gece daha fazlası da vardı, bulutlar malikanenin tepesinde toplanmış en üst katı ve sivri kubbelerini içine almıştı. Bu gece yeniden buraya dönebilecek miyiz diye büyük bir merakla koltuğa oturdum ve kapıyı üzerimden kapatmasına izin verdim.

"Çok dingin ve kendinden emin görünüyorsun," dedi araba yolda hızla ilerlemeye başladığında. Artık onun da acelesi var gibi görünüyordu. Her ne ise o şeyle karşılaşmak belki de bir an evvel yüzleşmek istiyordu.

"Öyle mi?" diye sordum ona dönmeden. Dingin belki ama kendimden ne kadar emin olduğumu biliyordum. Çünkü bir kitabı rafından alıp okumaya başladığınızda dönüşü yoktur. Sayfaları bir kere karıştırıp okumaya başladıysanız geri kalan sayfaları çevirin veya çevirmeyin bir şey değişmezdi, hikaye yazıldığı gibi ilerler ve sonu her nasılsa öyle biterdi. Bizimle ilgili her şey bu malikanenin gizlendiği kütüphanenin içindeydi. Bir rafta saklanıyorduk ve bir yaşam değişmiş, kitap raftan aşağı düşmüş, rüzgar sayfalarını çevirmiş ve gözüm o satıra takılı kalmıştı. Hikaye başlamıştı ve okumamın kaç gün süreceği, ne kadar zaman geçeceği önemli değildi, bitecekti.

"Korkuyor musun?" diye sordu bu defa. Benimle konuşmaya mı çalışıyor yoksa ağzımdan laf almaya mı çalışıyor emin olamadım.

"Elbette," dedim kaçamak bir şekilde. "Reyna umarım yaptığım değişiklikleri sever ve vampirler ile insanlar için her şey yolunda gider." Dudaklarımı birbirine bastırıp düşüncelerime ikna olmak için bekledim.

"Yolunda gitmezse?" diye sordu.

"Sanırım doğaçlama yapmamız gerekecek." Ona doğru dönerek güldüm. Bu komikmiş gibi, sanki espri yapıyormuşuz gibi. Sanki yolunda gitmeyen en küçük şey hepimizin hayatını sonsuza kadar değiştirmezmiş gibi. O da gülümsedi ve yolun kalanında sessizliğini korudu.

Arabanın camını açıp içeriye biraz rüzgarın dolmasına izin verdim. Rüzgar içeriye girdikçe aklım temizleniyor gibi hissettim. Bu geceden umduğum buydu, aklımı kurtarırsam kalbimi iyileştirebilirdim. Bir kez daha kalbimin yenilgisinin aklımın deliliği olmamasını istedim.

Elimi hafifçe dışarıya çıkarıp gözlerimi kapatarak rüzgarı hissetmeye koyuldum. Yolun iki yanında göğe kadar uzanan gür ağaçlar vardı, onların altından geçerken bir kader tünelinin içinden geçiyormuş gibi hissetmemek mümkün değildi. Ara ara dönüp bana baktığını hissetsem de ikimiz de gizlerimizi koruduk. O an aslında bir kez daha aynı duyguyla kasılıp kavruldum. Şüphe içindeydi. Tedirgindi. Kuşkularının sesini azaltamıyordu. Bana güvenmiyordu. Bana güvenmiyordu ama benimle bir kez daha bu yolu yürüyordu. Kaderin acımasızlığı da buradaydı, dolu dolu, kan revan içinde bir yaşam geçmişti ve ben yine ona güveniyordum. Bütün mesele de buydu. Ben en başından beri ona güveniyordum. Sevdikleri uğruna sevdiklerine bile yapabileceklerini biliyordum. Eline bir hançer verirsem eğer onu kalbime saplayacağını biliyordum.

Eline bir hançer verirsem eğer.

Araba durduğunda hiç hareket etmeden bekledi. Gözlerini camdan ayırmıyordu. Onun aksine ben hareketlendim. Arabanın benim tarafımdaki camını kapattım. Çantamı elime aldım. Saçlarımı ve saçıma taktığım iğneyi kontrol ettim. Eldivenleri dirseklerime kadar çekip düzelttim. Elim, dışarıya çıkmak için kapı koluna gittiğinde onun eli beni durdurdu. Başımı ona çevirene kadar içeride nefes sesimiz bile duyulmadı.

Nihayet mürekkep kadar karanlık gözleriyle dip dibeydim. Bana ateş dediğini biliyorum ama şimdi senin gözlerinde söndürülmesi çok zor bir yangın görüyorum.

"Ne planlıyorsun?" diye sordu fısıltıyla. Kendimi ele vermem işten bile değildi. Ama içimden bir ses kalp atışlarımın hızlanmamasının sebebinin çay değil ben olduğumu söylüyordu. Çünkü ben böyleydim. Gülümser ve tetiği çekerdim.

"Eğlenmeyi," diyerek gülümsedim.

"Bis repetita placent, Cor."

Tekrar eden baştan çıkarır.

Daha çok gülümsedim.

"Bis repatita non placent. Kont."

İki kez tekrar eden artık baştan çıkarmaz.

O kaşlarını çatarken ben kapıyı açarak dışarıya çıktım. Elbise hafif esen rüzgarın dokunuşuyla üzerime oturdu. Eteklerini düzeltip çantamın sağ elime aldım. Başımı kaldırıp dik bir şekilde yürüyebilmek için onun da arabadan çıkmasını bekledim. Telefonumdan saati kontrol ettim. Arabadan çıktı, anahtarı havaya kaldırıp arabayı kilitlerken gözleri üzerimdeydi. Memnuniyetle yanına gidip koluna girdim. Sessizce benimle birlikte yeni oluşmaya başlayan kalabalığa doğru yürüdü.

Reyna'nın Yeri.

Büyük parlak tabelada bu yazıyordu. Restoran eskisinden farklı görünüyordu. Eskiden olduğu şık görünüm artık daha iddialı renklere ve dekorasyona sahipti. Kapı açık bir şekilde konukların içeriye girmesini bekliyordu. Bizi ilk karşılayan kişi Azelda oldu. Ona kapıda durma görevini vermiştim. En azından gece yarısına kadar gelip gidene dikkat edecekti. Üzerinde benden aldığı mini bir siyah elbise vardı. Saçlarını açık bırakmıştı. Her zaman doğal bir cazibesi vardı. Hazırlanması bile gerekmiyordu.

"Harika görünüyorsun Luzia!" diye gülümseyerek eğildi ve beni yanaklarımdan öptü. Doğrulurken Sidra'ya döndü. "Siz her zaman harika görünüyorsunuz." Onun neşeli hali benim bile gülümsememe neden oluyordu. Ve bir yanım gerçekten, tüm kalbimle bu geceyi atlatmasını istiyordu. Sidra ona başını salladı. Dikkatli bir şekilde beni önden geçirirken gözleri şimdiden etrafı seyrediyordu. Belki de tehlikenin nereden geleceğini anlamaya çalışıyordu. Gözlerim gözlerini takip etti.

Pencereler boyunca dolanan pembe ve kırmızı renkte ışıklar duvarların tümünde dolanıyordu. İçerisi her zaman bu kadar kalabalık olmayacaktı ama partiye özel olarak masaların hepsi kenarlara çekilmiş ve orta kısma insanların ayakta durabileceği, dans edebileceği ve gerekirse savaşabileceği yüksek masalar yerleştirilmişti. Gözlerim merakla en önemli kısma döndü. Müzik kabinin çaprazında ölümsüzler için bir bar masası ayarlanmıştı. Gece boyunca sentetik kan ikramı ve

isteyenlere içki servisi olacaktı. İnsanlar için ise normal bar kısmı her türlü içecek servisi ve aperatif yiyecekler için çalışıyordu.

"Birkaç şeyi kontrol edeceğim," dedim Sidra'ya dönüp. "Sen keyfine bak."

Bana yine imalı bir şekilde baktıysa da ağır ağır başını salladı. Yanından ayrılırken gördüğüm birkaç yüze el sallamayı ve göz göze geldiğim insanlara sakince gülümsemeyi ihmal etmedim. Daha şanslı olsaydım insanlar daha sağduyulu olurdu ve buraya bu kadar kişi gelmezdi ama beklediğimden daha kalabalıktı. Bar tezgahının altından geçip mutfağa doğru ilerlemeye koyuldum. Mera tam da umduğum gibi oradaydı. Omzuna dokunup dikkatini çektiğimde bana döndü.

"Lu, sonunda geldin. Merak etmeye başlamıştım." Gözleri kıyafetimde ve saçlarımda ve elbette elbisemde dolandı. "Vay canına. Muhteşem görünüyorsun. Sen-" Duraksadı. "Farklı görünüyorsun." Bundan emin değilim Mera, bana kalırsa tam da olduğum gibi görünüyorum.

"Sen de çok güzelsin." Gülümseyerek kolunu sıvazladım. Lila renginde uzun bir gece elbisesi giymişti ve makyajı her zaman yaptığından daha abartılı ve ışıltılıydı. Onun küçük yüzünde kesinlikle iyi durmuştu. "Her şey yolunda mı?"

"Reyna daha gelmedi ama şimdiden çok kalabalık." Bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. "Birkaç vampir bile geldi ama çoğunun gece yarısı burada olacağını düşünüyorum." Ve benim de istediğim bu. Masanın üzerindeki kadehi eline alınca neden burada olduğumu hatırladım.

"Herkese onlardan verdiniz değil mi?" diye sordum sessizce. "Bütün insanlara?"

Mera etrafı kolaçan ederek başını salladı. "Girişte minik bardaklarla ikram ettik, kimse geri çevirmedi."

Rahat bir nefes aldım. "Harika. Ben gidip Reyna'ya bakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni bulursun."

"Eğlenmene bak," dedi.

Ne demezsin.

Yeniden ana salona döndüm. Gözlerim Sidra'yı arıyordu ama onu göremedim ve içimden bir ses bir yerlerden beni izlediğini söyledi.

Duyularınız ne kadar keskin olsa da Kont ben artık aklını yitirmiş küçük kız değilim. Ve büyümek hiç de kolay değildi. Yaşadığım tüm zaman boyunca. Çünkü düşündüm ve anladım; önceki yaşamımda aklımla zehirlenmiştim. Yeniden doğdum çünkü tüm dünya benim sonuna kadar savaşacağımı görmüştü ve yenilmek istemedim. Yeniden doğdum ve bu defa da kalbim kuşatılmıştı. Senden yadigar bir ağrıyla. Ve bu savaşın tek bir kazananı olacaktı. Kaybeden kim olursa olsun bu defa aklımı da kalbimi de yitirmeyecektim.

Cep telefonumu çıkarıp Reyna'ya partiye geldiğimi, onların nerede olduğunu sorduğum hızlı bir mesaj yazdım. O gelmeden önce ışıkları kapatmak ve şampanyaları patlamaya hazır hale getirmek istiyordum. Her şeye rağmen bu hala onun açılış partisiydi ve gittiği yere kadar bunu sürdürmekte kararlıydım.

"Çıkıyoruz şimdi. Hazırlanmam uzun sürdü. Üzgünüm. Seni seviyorum." Gelen mesaja gülümseyip telefonu yeniden çantamın içine koydum. Buraya gelmeleri yaklaşık yirmi dakika sürecekti. Kapıya yanaşıp Azelda'ya bilgi verdim ve Vaha'nın arabasını gördüğünde bana işaret etmesini tembihledim. Yeniden bar kısmına yürüyüp garsonların şefini şampanyaları hazırlaması için uyardım. Her şey kusursuz görünüyordu. Ve oyunumu oynamaya başladım. Tanıdığım birilerinin yanına gidip her şeyin yolunda olup olmadığını sordum.

Yeni çalışanlarımızdan birkaç kişi buradaydı. Reyna'nın daha önce birlikte çalıştığı birkaç kişi. Onlardan bazıları restoranda çalışmaya devam edecekti ama gündüz vardiyasında. Gece çalışması için vampirler gerekliydi ama bu geceden sonra olacakları kestirmek güçtü. Erkenden gelen birkaç vampirin kim olduğunu öğrenmem zor olmadı. Onları görür görmez tanıdım çünkü daha önce birkaç kez dışarıya çıktığımızda bize eşlik etmişlerdi. Vaha'nın güvendiği birkaç adamı. Onunla uzun yıllar boyunca birlikte çalışmışlardı. Başımla onları selamladım. Dağılmış birkaç köşeye yerleşmişti ve her yeri rahatça görebilecekleri alanları tercih etmişlerdi. Belli ki bu gecenin hareketli geçeceğini Vaha da tahmin ediyordu. Ama tahmin edemeyecekleri birkaç şey yapmıştım.

"Her şey yolunda mı?" Sese doğru döndüğümde neredeyse elindekileri dökmesine neden oluyordum. Bedenlerimiz birbirine çarpınca arkaya doğru bir kavis çizerek omuzlarına tutundum. Bu

ikimizin de gülümsemesine neden oldu çünkü o beni tutamıyordu çünkü iki elinde de şarap kadehleri vardı.

"Beni korkuttunuz Sevgili Bay Sidra!" Omuzlarında bir şey varmış gibi silkeleyerek geriye çekildim. Elindeki kadehlerden birini alırken "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Beni bağışlamak zorunda kalacaksın o halde." Gözleri başka bir yerdeyken hafifçe gülümsedi. Kadehi dudaklarına götürdü, bir yudum şarap içmek dudaklarını renklendirmişti.

"Her şey yolunda görünüyor." Ben de kendi şarabımdan bir yudum aldım ve bunun favori şarabım olduğunu fark edince etkilenmeden edemedim. Kesinlikle bu gecenin menüsünde yoktu. Bunu nereden bulduğunu düşünmüyordum ama nereden bildiğini düşünmek zorunda kalmıştım.

"Burası harika görünüyor." Gözleri bana döndü. "Sen de harika görünüyorsun."

"Sen de harika görünüyorsun," diye cevap verdim. Bu gülümsemesini planladığından daha uzun süre dudaklarında tuttu.

"Müzik seçimin konusunda aynı şeyi söyleyemeyeceğim elbette." Gözlerimi devirdim. Gayet güzel bir müzik listesi ayarlamıştım. Şarkıların hepsini Mera ile birlikte seçmiştik. Şu anda da Taylor Swift çalıyordu.

"Eski kafalısın," dedim omuz silkerek. "Antikalara uygun bir listem olduğunu sanmıyorum."

"Hım..." diye mırıldandı kulağıma doğru. "Neden sen çalmıyorsun ve bunun hoşuma gidip gitmediğini görmüyoruz?"

Yabani bir güdüyle kadehi dudaklarıma yasladım. Yanaklarım kızarmadan önce büyük bir yudum içtim ki bir bahanem olsun. "Belki," dedim dilimi dudağımın üzerinde dolaştırıp. "Gecenin sonunda çalarım."

"Bu bir vaatti," dedi beni süzerek.

"Öyle olduğunu umuyorum."

Gözlerini hayretle daha çok kıstı. Onu bu kadar şaşırtıyor olmak beni yaşamlar boyu keyiflendirirdi. Azelda dikkatimi dağıtmasa ona piyano için teşekkür edecek ve ne kadar beğendiğimden bahsedecektim ama belli ki konuşmamız yarıda kalıyordu.

"Kadehimi tutar mısın?" diyerek eline tutuşturdum. "Reyna geldi. Işıkları söndürmem lazım." Ona bakmadan koşturmaya başladım.

Işıklara giderken barın orada hazırda bekleyen garson şefine "Geldiler!" diye işaretimi verdim. Azelda bir kez başını sallayınca ışıkları söndürdüm. İçerisi karardı ama etrafta hala duvarları söyleyen küçük ışıklandırmalar vardı. Azelda kapıyı açtı, Reyna'nın içeriye girdiğini gördüm. Vaha tek başına geçmesine izin vermişti ama hemen arkasında duruyordu. Azelda kapıyı kapattı. Işıkları yeniden yaktım. Aynı anda köşelerde bekleyen garsonlar şampanyaları birlikte patlattılar. Müzik yeniden çalmaya başladığında birisi alkışlamaya başladı ve geri kalan herkes de ona eşlik etti. Reyna ağzı kulaklarında bir şekilde yürümeye ve etrafı incelemeye devam ediyordu. Onunla ortadaki masalardan birinin yanında buluştum.

"Luzia..." diye mırıldandı kendi etrafında ikinci turunu dönerken. "İnanılmaz. İnanamıyorum. Bu harika. Onaracağını biliyordum ama bu..." Tekrar etrafında döndü. Gözleri uzun tavanda, avizelerde. Duvarlarda. Yeri değişen ve artık daha geniş olan bar kısmında oyalandı. Masalara ve koltuklara baktı. Sonra partinin ne kadar kalabalık olduğunu fark edip dudaklarını kımıldatarak "Aman Tanrım!" dedi. Kocaman sırıttım.

"Gerçekten beğendin mi?" Ellerimi birbirine kenetleyerek bekledim.

"Sen dünyadaki en müthiş en yakın arkadaşsın!" Bir an dahi durmadan kollarını etrafıma sardı. Alışkın olmadığım gücü beni gafil avlamıştı. O kadar çok sıktı ki kahkahalarımın arasından onu uyarmak zorunda kaldım. Bu gece en azından boğularak ölmeyi düşünmüyordum. "Pardon..." diyerek geri çekildi. "Aklımı kaçıracağım Lu, burası harika olmuş. Şu dekorlara bak." Şarap rengi olan her şeye bayılmıştı.

"Bu gülümseme için değerdi," diye karşılık verdim elinden tutarak. "İçecek bir şeyler alalım mı?" Önce başını yana yatırıp o da elimi sıkıca tuttu sonra onaylamak için başını salladı.

"Çok iyi iş Luzia." Vaha yanımıza geldiğinde hareket etmeyi bıraktım. Üzerinde her zamanki takım elbiselerinden biri vardı. Ceketinin cebinde Reyna'nın kırmızı elbisesinin renginde bir mendil vardı. Her zaman kusursuz derece uyumlu olmuşlardı. Vaha her zaman özenli ve şık görünürdü. Artık neden sürekli takım elbise giydiğini anlıyordum. Çünkü onu başka bir yaşamdan tanıyordum.

"Teşekkürler," dedim. "Ama tüm övgüleri almama gerek yok. Vaha'nın ekibinin de yardımı oldu. Ve Sidra duvarları boyadı." Bunu

söylerken gülmeden edemedim. "Mera ve Azelda olmasaydı her şeyi bu geceye yetiştirmem imkansızdı."

"Her zaman böyle alçakgönüllü olmana gerek yok kızım!" diye tersledi Reyna. "İyi iş. Seninle gurur duyuyorum. Ve hepsi için minnettarım."

Umarım gecenin sonunda da böyle düşünürsün.

"Ben siz kızları yalnız bırakayım," dedi Vaha. Hafifçe koluma dokundu. Dokunuşunun beni irkiltmesi beklemediğim bir şeydi. İçten içe ona kırgınlığım artıyordu. Reyna'yı kıskanmıyordum, birbirlerine sahip oldukları için mutluydum ama ona gösterdiği özenin yarısını hak etmiyor muydum? Eğilip onu saçlarının üzerinden öptüğünde ailemi yanlış yerde aradığımı biliyordum. Ve onlardan kaçındığım gözlerim simsiyah gözlerle birleşti. Sidra bizi izliyordu. Sidra beni izliyordu. Ve muhtemelen yüzümü aldığı şekli saklamak için geç kalmıştım.

"İçecek bir şeyler alabiliriz şimdi," diye dikkatimi kendine çekti Reyna. Gözlerimi kırpıştırarak ona gülümsedim. İkimiz birlikte bara doğru ilerledik. Bar tezgahının üzerindeki minik bardaklara uzandığı sırada fazla tepkili bir şekilde "Onlar olmaz!" dedim. Birden yüzü asıldı ve havada kalmış eliyle bana döndü.

"Karıştırma," diye toparlamaya çalıştım. "Bu geceye özel çok pahalı şampanya sipariş ettim." Tezgahın arkasındaki garsona işaret ettim. Garson soğutulmuş iki kadeh ve açılmamış şişelerden bir şampanyayla bize yaklaştı. Garson şampanyayı sallayıp ustaca bir şekilde patlatırken Reyna'nın dikkati dağılmıştı. Rahat bir nefes alıp doldurulan kadehlerimizden birini kaptım.

"Burası çok yoğun," dedim içecek almak için gidip gelenleri işaret ederek. "Boş masalardan birine geçelim." Onu da beraberimde kaldırdım. Biraz ileride, herkesten daha uzakta kalan pencerenin kenarındaki köşelerden birine geçtik. Sandalyelerden birine oturdum. Pencereden dışarıyı görebileceğim bir yere.

"Gerçekten iyi bir şampanyaymış." Kafasına dikip gülümsedi.

"Yani hala şampanya içebiliyor ve tadını alabiliyorsun." Konuyu değiştirmek için üstün bir gayret göstermeye koyuldum. Fire vermek istemiyordum ve kesinlikle tuhaflaşmak istemiyordum.

"Yeterince kan içtiysem eğer." Omuz silkerek fısıldadı.

"Farklı görünüyorsun," deyiverdim. Birden ağzımdan kaçmıştı ve hemen pişman olmuştum bile. Reyna'nın gülen yüzü bir anlığına soldu.

"Kötü anlamda değil." Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. "Yani kesinlikle çok daha iyi ve canlı görünüyorsun." Dudakları yeniden kıvrıldı ve masanın üzerinden bana doğru eğildi.

"Bu gece ne olduğunu tahmin edemezsin!"

"Edemem..." diyerek başımı salladım ve şampanya kadehinden bir yudum aldım. Bu gece neler olacağını bahse varım ki kimse tahmin edemezdi. Dünyanın dengesi değişmek üzereydi. Her şey değişmek üzereydi. Ve olacaklardan sadece ben sorumluydum.

Masanın üzerinden elini bana doğru uzattı. Boşlukta tuttu. İlk başta anlamadım çünkü algılarım kapalıydı. Sonra parmaklarını salladı ve loş ışığın altında devasa bir şey parladı. Kocaman bir tek taş yüzük. Neredeyse şampanyayı püskürtmeme neden oluyordu.

"Vaha bana evlenme teklifi etti!"

Elini tutup yüzüğü inceliyormuş gibi davrandım. İnceledim de. Gerçekten göz alıcı şekilde büyüktü. Beyaz ve pembe pırlantalarla şekillendirilmiş dikdörtgen şeklinde, kenarları yuvarlak pırlanta.

"Bu muhteşem..." diye mırıldandım. Kalbim duracakmış gibi hissediyordum. O gece bu gece olmak zorunda mıydı... Reyna'nın; dünyadaki en sevdiğim insanın mutlulukla ışıldayan yüzüne baktım. Her şeye rağmen her şey yolundaymış gibi görünüyordu.

"Gerçekten mutlu musun?" diye fısıldadım. "Bu olanlara rağmen?" Sana olanlara rağmen. Sana yaptıklarına rağmen. Başına, başımıza gelenlere rağmen. Gerçekten mutlu olmak mümkün mü?

"Hiç olmadığım kadar!" dedi ve düşünmesi bile gerekmedi. Reyna her zaman aramızda daha akıllı ve mantıklı olan kişi olmuştu. Vampir olmanın ondan bu yetileri aldığını sanmıyordum. Ve o an için benim göremediğim neyi gördüğünü merak ediyordum.

"Onu seviyorum Luzia!" dedi düşüncelerimi duymuş gibi. Gözleri bizden kesinlikle uzakta olan, kapıya yakın bir yerde yüksek masalardan birinde Sidra ile konuşan Vaha'ya kaydı. "Hem de çok seviyorum. O kadar muhteşemdi ki. Benim için çok şey yaptı. Ve sonsuza kadar bu şekilde sevmek ve sevilmek... Bu şekilde olmamalıydı belki ama keşke demiyorum. İyi ve mutlu, hatta mutludan da öte hissediyorum." Bütün kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar döndü. Bir yanlışlık aradım ama bulamadım. Sadece kendi içimde söyleyeceklerine itiraz edebilecek bir *ama* aradım ama bulamadım. Onu seviyordu. Onun tarafından seviliyordu. Ve bunu sonsuza kadar

yapmaya hazırdı. Cesareti benim cesaretimi paramparça etti. Cesareti benim daha önce hiç olmadığım bir şeyi hatırlattı.

Sen hiç sevginin peşinden koşmadın.

Sen hiç sevilmeye teslim olmadın.

Sen sadece kaçtın.

Ve bazen ardına bile bakmadın.

"Bir aile olabileceğinizi düşünüyor musun?" diye sorarken buldum kendimi. Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Belki de her şeye rağmen, tüm çabama rağmen bir yanım emin olmak istiyordu.

"Alışılmış bir aile değil belki ama biz zaten aileyiz. Hasta olursam bana bakacağını biliyorum, başıma bir şey gelirse beni arayacağını biliyorum ve uyurken saçlarımı okşayacağını. Ve onun için her şeyi yapabileceğimi biliyorum. Çünkü o da benim için her şeyi yapar. Bir aileden başka ne beklersin ki?"

"Hiçbir şey..." diye mırıldandım. "Başka hiçbir şey." Şampanya kadehini kafama diktim. Bunlar bu geceyle ilgili planladıklarım arasında yoktu. Bu uzun uzun dalmama neden oldu. Aniden kendimi tecrübeli olduğumdan daha kötü hissetmeye başladım. Yalnızlık hissi yeniden etrafımı dört bir yandan kuşatırken.

"Yine de annemle babam aklımdan çıkmıyor," dedi Reyna. Gözleri etrafı seyrettiği için beni göremiyordu. Ben de onunla birlikte müziğin akışında dans eden insan kalabalığına baktım. Gece yarısı yaklaşıyordu ve vampirlerin de içeriye doluşacağını hissediyordum.

"Başta zor olsa da seni destekleyeceklerdir," dedim. İçten içe onun da bunu bildiğini biliyordum. Babasıyla konuştuğum ve her şeyi hem de her şeyi anlattığım için de biliyordum. Ve neredeyse dilimin ucuna kadar gelmişti. Her şeyi söylemek, ona da anlatmak üzereydim. Ama Vaha yanımıza geldi ve dans etmek için izin istedi. Benimle dans etmek için.

"Elbette," dedi Reyna ona gülümseyerek. "Kız kardeşinle dans etmende bir sakınca yok."

Ne yapacağımı bilemediğim için elim kadehe çarptı ve masaya devrilmesine oradan aşağı düşüp parçalanmasına neden oldu. İkisinin de gözleri bana döndü.

"Şimdiden sarhoş oldum galiba," dedim gülmeye çalışarak. "İçkiler bedava olmamalıydı." Reyna bakışlarını bir süre daha üzerimde gezdirse de Vaha güler gibi oldu. Hala davetine bir cevap bekliyordu.

"Pekala," dedim yutkunarak. "Öyleyse dans edelim." Ve bakalım altından ne çıkacak. Elimi, Vaha'nın elinin içine bırakarak beni ortadaki boş alana doğru çekmesine izin verdim. Aramızda bariz bir mesafe bırakarak diğer elimi omzuna koydum. Gözlerim onda değildi, etrafa bakıyor ve bir an önce şarkının bitmesini bekliyordum. Reyna ne demişti öyle? Kız kardeşin mi? Ne demezsin...

"Burada gerçekten harika bir iş çıkardın," dedi tok bir sesle. Eskiden onunla konuşmak çok kolaydı. Her iki açıdan da eskiden. Önceki yaşamımda onun bir Victoriam olduğunu bilen babam dışındaki tek kişiydim. Ama o bir Victoriam değil de gerçekten sadece sıradan bir seyis olsaydı da ona karşı aynı şeyleri hissederdim. Onun içtenliğini sever ve onu korumaya çalışır yine sadece onunla dost olurdum. Okuma yazma öğrenmesine yardımcı olur, onun için o aptal kıza yine mektup yazardım. Ve onun için yine bütün kasabanın ağzına düşmeyi göze alırdım.

"Evet," dedim yine ona bakmadan. "Reyna'nın hoşuna gitmiş gibi görünüyor." Ve daha sonra onunla bu yaşamımda yeniden rastlaşmıştım. Her şeyi başlatan ve bitiren bu olmuştu. Bu kasabaya döndüğümde beni etki altına almış ve her şeyi unutturmuştu. Ama yanımdan da ayrılmamıştı. Onu Reyna'nın sevgilisi olarak tanıdığım ilk anda içim ısınmıştı. Ve her zaman çok iyi dost olmayı başarmıştık. Benim için Reyna kadar değerli olmuştu. Her zaman Reyna'yı kolladığı gibi beni de kollamıştı. Ta ki ben her şeyi öğrenene kadar. Bir seçim yapmıştı. Kız kardeşiyle, aşık olduğu kadın arasında bir seçim yapmıştı ve benim hayatımı ters yüz etme uğruna Reyna'yı seçmişti. Sonra... Sonra ise arkasına bakmadı. Kırdıklarını toplamaya çalışmadı.

Kendi kendime gülümsedim. O kadar da farklı değilsiniz. İkiniz de kalbinizin peşinden gittiniz ve bu uğurda herkesi görmezden geldiniz. O kadar da farklı değilsiniz, ikiniz de aile hasretiyle kavrulup aileye benzer bir şey gördüğünüzde peşini bırakmadınız. Reyna onun ailesiydi. Ben değildim.

"Özür dilerim," dedi aniden. "Her şey için özür dilerim. Seninle ilgili her şeyi batırdım. Her zaman batırdım. Sanırım bir yanım benden küçük olsa da benden büyükmüş gibi davranıp beni kollayan

kardeşime güvendi durdu. Sen hiçbir zaman korunmaya ihtiyacın varmış gibi görünmezdin."

Bakışlarımı onun gözlerine çeviren şey bu oldu. Bunu nasıl söylediğini bilmiyordum ama mahvolmuşum gibi hissettirmişti. Benim mi korunmaya ihtiyacım yoktu, diye bağırmak istedim. Benim mi? En çok benim ihtiyacım vardı.

"Biliyorum," dedi gözlerini kapatarak. "İhtiyacın olduğunu biliyorum. Ama sen her şeyde çok iyiydin. Rol yapmak konusunda da öyleydin. Dünyaya sahiptin Luxuria. Dünyayı parmağında sallıyormuş gibi davranırdın."

"Bu yüzden mi geri döndüğümde bana her şeyi unutturdun?"

"Hayatın olmasını istedim. Bunlardan uzak bir hayatın."

"Reyna'nın hayatı tehlikeye girene kadar." Komik olmayan, hiç komik olmayan bir şeye güldüm. Bu dudaklarının kaygıyla dümdüz bir çizgi halini almasına neden oldu.

"Kendimi kaybetmiştim," diye savundu kendini. "Savunulacak bir yanım yok. Sadece bağışlamanı dileyecek kadar gururum kaldı sana karşı. Yüzüne bakacak halim yok. Ama hayatının bir parçası olmak istiyorum. Nasıl istersen o şekilde. Dilerim, ağabeyin olarak. Hiç sahip olmadığın türden bir ağabey."

"Sadece hançerin yerini öğrenmek için, onlarla savaşmak için bana her şeyi hatırlattın," dedim dişlerimi sıkarak. "Ama ne hançerin yerini sordun ne de onların peşine düştün." Sadece ben hatırladıklarımla kaldım. Ben her şeyle birlikte öylece ortada ve yine tek başıma kaldım. Orada bile değildin. Yanımda değildin.

"Kendimi kaybetmiştim," diye tekrar etti. "Reyna'yı kaybetme düşüncesi beni mahvetmişti. Mantıklı düşünemiyordum. Sonrasında Sidra ile konuşma şansım oldu. Bunları burada konuşmamız uygun değil. Ama-" Duraksadı ve ihtiyacı olmasa da nefes aldı. "Beni ikna etti demem yeterli olur umarım."

"Çok şey oldu," dedim ve durdum. Ellerim iki yanıma düştü. Ondan geriye doğru bir adım attım. "Zamana bırakalım ve bir kez daha neleri geri çevirdiğini görelim." Yüzündeki hayal kırıklığı biraz beni teselli ediyordu, en azından gerçekten üzgün olduğunu görmek bir nebze de olsa yaralarıma merhem oluyordu. Başını salladı. Başka söyleyecek bir şeyimiz kalmadığını düşündüm. İkimiz de yeterince gerilmiştik.

"Evlilik müjdeniz için tebrikler," dedim. "Umarım gerçekten sonsuza kadar mutlu yaşarsınız." Küçük bir gülümseme dudağımda hareketlenirken yürümeye koyuldum. Reyna'nın yanına dönüp ona neler olduğunu anlatan kişi olmak istemiyordum. Vaha'nın onun yanına gitmek isteyeceğini düşünerek tuvaletlerin olduğu kısma doğru koridorda ilerledim.

Tuvalete girip kapıyı arkamdan kilitledim. Musluğu açıp ellerimi yıkadım. Yüzüme biraz su çarpmak istiyordum ama o kadar uğraştığım makyajımı mahvetmek istemedim. Başımı eğerek derin nefesler aldım.

Bitecek. Bu geceden sonra hepsi bitecek. Her şey olması gerektiği gibi olacak. Nasıl olması gerekiyorsa her şey öyle olacak. Ölmesi gerekenler ölecek.

Tekrar derin bir nefes aldım. Gözlerim sulanmıştı. Kağıt havlu yardımıyla hafifçe taşan maskarayı temizleyip çöpe attıktan sonra dışarıya çıktım. Yeniden içeriye döndüğümde yeni gelenler vardı. Ölümsüzler. Onları ayırt etmek hiç zor olmuyordu. İnsanlar daha rahat dururken onlar her zaman sırtlarına bir kalas bağlanmış gibi hareket ediyorlar ve kağıt kadar beyaz görünüyorlardı. Ve birçoğunun elinde yapay kan dolu kadehler vardı. Onlara verilen kadehlerin ayrı olmasını özellikle istemiştim. Ayırt etmesi her şekilde daha kolay olacaktı.

Gözlerim etrafta dolaştı. Sidra ve çantam Reyna'yı bıraktığım yerdeydi. Vaha ve Reyna hala oradaydı. Üçü de buradan duymamın imkansız olduğu bir şey hakkında konuşuyordu. Onlar ölümsüzdü. Artık daha çok ortak yanları vardı. Bensen on yıllar sonra bile ölümsüzlerin avcısıydım.

Onlara doğru yavaş yavaş yürümeye koyuldum. Geçerken Mera'nın ve diğer çalışanların olduğu masaya kısa bir süreliğine uğradım. Herkesin keyfi sandığımdan daha çok yerindeydi. Kasabadaki olaylar eğlence anlayışımızı almıştı bu yüzden herkesin böyle bir partiye ihtiyacı vardı. Ama gecenin neler getireceğinden kimsenin haberi yoktu.

"Nereye kayboldun?" diye sordu Reyna yanlarına vardığımda. Üçü de susmuş gözleri bana dönmüştü. Uzanıp çantamın içinden rujumu ve küçük makyaj aynamı çıkardım. "Herkesin keyfi yerinde mi diye bakıyordum." Gülümseyerek rujumu yenilemeye koyuldum. Ruju

dudaklarımın üzerinde gezdirip yedirdiğime emin olduktan sonra çantanın içine geri bıraktım. Sidra beni izliyordu ve hala rahatsız görünüyordu.

"Hadi biraz dans edelim," dedim Reyna'ya. Karnımda bir gerginlik vardı ve öylece durmak istemediğimi biliyordum. Bir an evvel her şey olup bitsin istiyordum. Sonra da gerçekten yiyip içtiğim şeylerden tat alabilirdim belki.

Reyna benimle birlikte müzik kabinin yakınına kadar geldi ama beni diğerlerinden ayırdığı bir köşeye doğru çekiştirdi. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Vaha ile iyi gitmemiş."

"Boş ver," diye omuz silktim. "Zamanla çözülür her şey. Bu geceyi mahvetmeyelim." Yavaş yavaş sallanarak müziğe eşlik etmeye başladım. Zaten dans eden insanları seyrederken gözlerim bir kapıya bir pencerelere kayıp duruyordu.

"Şu yeni kız da neyin nesi?" Baktığım yere bakmış ve Azelda'yı görmüştü.

"Sizi tanıştırırım," diye güldüm. "Tesadüfen tanıştık. Müzenin güvenliğinden sorumlu artık. Tatlı ve değişik bir kız. Biraz edepsiz ama çoğu zaman komik." Kendi kendime güldüm. Onu zamanla sevmiştim hatta epey sevmiştim. Bana kendi saf yanımı anımsatıyordu. Ve zamanla daha iyi arkadaşlar olabileceğimizi düşünüyordum. Bu geceden sağ çıkarsa. Sağ çıkarsak.

"Etrafında hiç insan kalmadı," dedi Reyna. Bu ona nasıl hissettiriyordu emin değildim ama yüzüne bakmak zorunda kaldım. Gölgeli bir ifadesi vardı. Olduğu şeyden değil de benim onu gördüğüm şeyden endişe ediyor gibiydi. Bu da beni şaşırttı çünkü ikimiz arasında onun sevgilisi bir vampir olsa da, vampirler konusunda daha ılımlı olan hep ben olmuşumdur.

"Öyle hissetmiyorum." Omuz silktim ve bunun onu rahatlatacağını umdum. "Hem yeni çalışanlarımızla tanıştın mı? Hepsi şahane. Onlara bayılacaksın."

"Yakışıklı olanları gördüm," diye sırıttı. Gülüşüne eşlik ettim. İkimiz de kendimizi müziğe kaptırmaya başlamıştık. Dans ediyor ve etraftaki insanlarla ilgili konuşuyorduk. Vampirlerle ilgili konuşmadık çünkü duyarlardı ve vampirler arkalarından konuşmanızdan hoşlanmazdı.

Yeni parti ve kesinlikle özel içkiler dağıtılmaya başladı. Bu defa herkese. Oldukça kuvvetli etkisi olanlar. Tekrar tekrar. Hem insanlara

hem vampirlere. Işıklar daha da kısıldı. Karanlığın altında herkesin birbirine karışımını izlerken dans etmeye devam ettik. İçtikçe dansımıza kahkahalarımız eşlik etti. Reyna kendini Vaha'nın kollarına bıraktı. Azelda ve Mera aramıza katıldı. Bu gece Arthur bile burada vampir arkadaşlarıyla birlikte eğleniyordu. Yanıma geldiğinde onunla dans etmekte bir sakınca görmedim. Ellerini belime doladığında bende diğer herkes kadar içtiklerimin etkisi altındaydım. Ve gecenin ortasında beni izleyen ve hala neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışan siyah gözleri tüm varlığıyla hissediyordum.

Beni daha da mutlu edecek bir şey oldu. Yağmur yağmaya başladı. Amazon ormanlarının ortasında bu beklenmedik değildi. Yağmur damlaları tüm gücüyle pencereleri döverken değişen melodiler ona eşlik etti. Daha fazla içki ve daha çok kendinden geçtiler. Biraz sonra pencereleri ve kapıları sonuna dek açtım. Rüzgar fırtınayı içeriye çağırdı. İnsanlar eğlenceli haykırışlarla buna ortak oldu. İlk dışarıya çıkan ben oldum. Müziğin sesini daha çok artırdık. Benimle birlikte başkaları da dışarıya çıkıyor ve bu çılgınlığa ortak oluyordu. Bu gece doğa da beni destekliyordu.

"Bak sen şu işe," dedi Sidra ensemin hemen dibinde. Ona doğru kendimi bırakıp gülümsedim. "Ben de bu gecenin sonunda onu öldürmem gerekir diye düşünüyordum." Ellerini belime dolayarak beni bir şeyi görmem için diğer tarafa doğru çevirdi. Hemen arkamdaydı, başını neredeyse omzuma yaslamıştı. Bana neyi göstermek istediğini merak ederek o yöne baktım. Ve kahkaha attım. Azelda sonunda istediğini almıştı. Arthur ile koca meşe ağacının altında öpüşürken ikisi de halinden memnun görünüyordu.

Yağmur damlaları onun saçlarından benim üzerime doğru akıyordu. Saçlarım mahvolmuştu ve makyajım çoğunlukla akmıştı ama umurumda değildi. Herkes sırılsıklamdı ve bazıları yüksek topuklu ayakkabılarından kurtulmuştu. Ben asla bunu yapmazdım.

"Bu geceyle ilgili bunu mu planlıyordun?" diye fısıldadı kulağıma. Çenesi şakaklarıma dokununca irkilerek kıkırdadım.

"Ne planladığım hakkında hiçbir fikriniz yok Sevgili Bay Sidra!" Biraz keyif biraz sarhoşlukla kelimeler ağır ağır döküldü dudaklarımdan.

"Bana söyleyebilirsin."

"Hayır."

"Söyleyebilirsin bir tanem."

Ağır ağır topuklarımın üzerinde ona doğru döndüm. Ellerimi tamamen ıslanmış gömleğinin manşetlerine götürdüm ve aptal bir şekilde dudaklarımı büktüm. "Bana güvenmiyorsun değil mi?" Güldüm. "Korkuyor musunuz Kont?"

Elleri bu defa belimin etrafına dolandı. Beni olabildiğince kendine çekti. Onun yakınında olmak her zaman hem iyi hem de kötü hissettiriyordu. İyiydi çünkü kendimi ona bırakmaya çok hazırdım. Kötüydü çünkü aklımın başında olmasını istiyordum.

"Ne iş çeviriyorsun?" diye sordu daha hiddetli bir tonla. Bağırmamıştı ama vurguları kaşlarımı çatmama neden oldu. Onun da kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırışıklık vardı. Gözleri çok dikkatli bakıyordu. Burada aklı başında tek kişi bile o olabilirdi.

"Bana güvenmiyorsun," diye fısıldadım. "Hala bana güvenmiyorsun." Bana hiç güvenmedin. Hiçbir zaman aklımdan geçenleri anlamadın. Bana hep en yakın olandın ama sen bile kalkanımı aşamadın. Yalanlarımı bulamadın. Kalbimin ortasındaydın ama hep ona uzaktan baktın.

"Kendimle ilgili endişelenmiyorum," dedi daha sert bir şekilde. "Kendimle ilgili hiçbir zaman endişelenmedim! Ama yöntemlerinin bazen abartılı olabileceğini biliyoruz. Bu endişelendiğim bir şey."

İnsanlar etrafımda görünmez hale gelmişti. Şimdi sadece müzik, karanlık, yağmur damlaları ve onunla ben vardım. Çok güzeldi. Hayal edilebilecek simsiyah bir evrene benziyordu. Yamuk yüzlü insanların yaşadığı siyah bir dünya. Bir şatonun içindeki düzgün olmayan bir şeyler yığını. Buraya hapsolmuştuk ama hiçbirimiz halimizden şikayetçi değildik. Gölgeler ve uğultular ve kırık dökük şeyler, eşyaların üzerindeki tozlar ve küfler; hiçbiri bizi rahatsız etmiyordu. Kötü olan hiçbir şey. Çünkü biz de öyleydik. Ve bizi tavlayan şey bu kaosun kendisiydi.

"Yine de sever miydin?" diye sordum ahenkli bir şekilde. Duymaya ihtiyacım olduğunu sorana kadar bilmiyordum. "Her şeyi tersle yüz etsem. Daha da ileriye gitsem. Her yeri birbirine katsam. Beni yine sever misin?"

Hafif aralık kalmış dudaklarının üzerinden yağmur damlaları akıyordu. Uzanıp ona dokunmak ve öpmek için yanıp tutuşuyordum. Bu delirmişim gibi gülümsememe sebep oldu. Başladığımız yerdeyiz.

Bitirebileceğimiz yerdeyiz. Ama belki de tekrar eden sonsuz bir döngünün içindeyiz.

"Sevmedim mi?" diye sordu karşılık olarak. Gözleri adrenalinle şişen göğsüme kaydı. Dudaklarıma. Ama her zaman gözlerime. Görmek ister gibi. Bir kitap gibi okumak ister gibi.

"Sevdin." Başımı yavaş yavaş salladım. "Birbirimizi en kötü halimizle sevdik. Değil mi?"

Bu defa o başını yavaşça salladı.

"O halde bir önemi yok," diye gülümsedim. "Bir önemi olmamalı. Ne yapacağımın. Ne yapabileceğimin. Aklımı kaçırıp kaçırmadığımın. Çünkü başka yolu da yok," diye tamamladım cümlemi ve bir kez daha anlamasını bekleyerek, beklenti dolu gözlerimi onun gözlerine diktim. "En başından beri seninle birlikte yürüyebilmek demek, ileri gitmek demek değil miydi?"

Dudaklarını birbirine bastırdığında bir yağmur damlası ağzında eriyip yok oldu. Gözleri daha da yoğunlaştı ve anlamaya başladığını anlayarak gülümsedim. Bir saniye önce kımıldamıyordu ama şimdi nefes almaya başladığını görebiliyordum. Beni sıkı sıkı tutan kollarındaki kaslar gerilmişti. Kaç yılsa o kadar eskiye gitmişti. Kaç yılsa o kadar öteye gelmişti. Ama şimdi o da biliyordu. Bir canavarla dans etmeye başladığında onun gibi hareket etmek zorunda olduğunu. Canavarın kim olduğunu, hangimiz olduğunu bilmiyordum ama bu bir şeyi değiştirmiyordu, dans ediyorduk ve artık ikimiz de birbirinin hareketlerini takip etmek zorundaydık. Biri diğerini öldürene dek.

"Bavulunu toplayıp gitmemenin tek yolunun bu olduğunu söylüyorsun," diye mırıldandı sonunda konuştuğunda. "Çünkü karanlıkta dolaşmanın tek yolu karanlığa alışarak yol almaktır."

"Karanlıkla bir olursun ya da kör olursun," diye kabul ettim. "Bu savaşı başlatırım ya da bitiririm."

"Tek başına oynuyorsun," dedi belimi sıkarak. "Beni de dahil et-" Bir şey onu durdurdu. Sözlerinin arkası gelmedi. Bana doğru eğilmiş başı yana döndü ve bir tehlikeyi fark etmiş gibi çenesi gerildi. Tutuşundan sıyrılmaya çalıştığımda ellerini bıraktı ve baktığı şeyi görmem için kenara çekildi.

Gerçek parti şimdi başlıyordu.

Herakles'e doğru gülümsedim. Tam da nerede kaldığını merak etmeye başlayacaktım. Onun korkunç parlak gözleri de benimle buluştuğunda gülümsedi. Tek başına değildi, ben de tek başına olmasını beklemiyordum. Yol ağzından ve yolun diğer tarafındaki ağaçların arasından öfkeli vampirler acelesiz bir şekilde görünmeye başladı. Bu partideki herkesin gerilmesine neden olmuştu. Vampirler ağaçların arasından sadece bir tehdit olarak görünüp kayboluyordu. Birkaç saniye sonra yolda birkaç saniye sonra bize yakın yerde beliriyorlardı.

Herakles yanından ayırmadığı bastonuyla yavaştan alarak bize doğru yürümeye koyuldu. Gözlerim Reyne ve Vaha'yı aradı ama dışarıda değillerdi. Azelda gelenlere tepki olarak dişlerini gösterdi ve birkaç saniye için benim yanımda bitti. Şimdi sol tarafımda, çok yakınımda Sidra duruyor, sağ tarafımda çaprazımda ise Azelda bekliyordu. Ne olduğunu anlamak ister gibi Arthur'da ona yakın bir yerde durdu.

"İnsanlık için ne umut verici bir tablo," dedi Herakles. "Ölümsüzler onlarla birlikte eğleniyor."

"Git buradan," dedi Sidra.

Herakles'in onu dinlemeyeceğini umuyordum.

"Tarafını seçtiğini görüyorum," dedi ona karşılık olarak.

"Kafanı ezdiğimde tarafımı anladığını düşünüyordum," dedi Sidra duraksız bir şekilde. Aralarında iki vahşi hayvanın hırlaşması gibi ıssız bir an yaşandı.

İnsanlar korkuyla geriye çekilirken bizimle birlikte burada olan vampirler ne yapacaklarında kararsız kalmış gibi görünüyorlardı. Vaha, Reyna ile birlikte dışarıya çıktı. Bir şeylerin yolunda olmadığını yeni fark etmiş olmalılardı. Reyna'yı arkasına aldı ve bizim yanımıza doğru ilerledi. Herakles onları görünce gülümsemesini büyüttü ve Reyna'yı başıyla selamladı. Reyna beni şaşkına çevirecek bir şekilde ona doğru dişlerini çıkardı. Vaha onu iyice arkasına aldı ama yerinde duramıyor gibi görünüyordu.

"Olması gerektiği gibi, ölümsüzlük seni daha iyi bir hale getirmiş." Elini kaldırarak Reyna'yı işaret etti. "Eğer yeterince hak ettiğinizi düşünürsem size de bunu sunabilirim," dedi diğerlerine doğru.

Ve gözleri bana döndü. "Sana ise ne yapacağıma henüz karar vermedim."

Kanım tenimin altında şahlandı. Hala onunla birbirimize bağlıydık ve o yakınıma geldiğinde bedenim ona doğru çekiliyordu. Kendimi kontrol edemeden öne doğru bir adım attım. Sidra ve Vaha aynı anda kolumdan yakaladı. Ve benim gözlerim Vaha'ya döndü. Yüzünde ıstırap dolu bir hal vardı. Biliyor olmalıydı. Elbette biliyordu.

"Seni bu gece burada öldürmeyeceğim," dedi Herakles'e ithafen. "İşe yaramaz sürünü de alıp git buradan. Hemen." Bütün bedeni gerilmişti. Her an saldırmaya hazır görünüyordu. Ve bir yanım onu durduran şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyordu. Burada Herakles'ten en çok nefret edenler listesinin başında olduğunu bilmeyen yoktu. Ne de olsa Reyna'nın ve benim başıma gelenler onun suçuydu. Onun zorlamasıydı.

"Bana gel çocuğum." Herakles bana doğru elini uzattı. Kendinden çok emin görünüyordu. Tereddüdü yoktu. Ve ona doğru bir adım daha attığımda nedenini anlıyordum. Etkisi karşı konulamazdı. Ne kadar yaşlı olduğunu düşündüğümde buna şaşırmamam gerekiyordu.

"Sorun yok," dedim Vaha ve Sidra'ya. "Bırakın beni."

Sidra bana baktı. Gerçekten baktı. Gözlerimde bir şey arayarak baktı. Aradığı neyse bulduğunu düşündüm. Çünkü kolumu bıraktı. Bırakmakla kalmadı, Vaha'nın beni tutan kolundan da kurtulmamı sağladı. Ayaklarım serbestçe ileriye doğru atılmaya başladı.

"Luzia ne yapıyorsun?" diye sordu Reyna. "Ne yapıyorsunuz? Durdursanıza onu." Bana doğru atıldığını fark edince omzumun üzerinden baktım. Vaha onu tutarak yeniden arkasına çekti. Reyna'nın yüzü korkuyla irkilmişti. Endişeleniyordu. Ama diğerleri, onlar endişelenmiyordu. Çünkü şimdi durduğum halimi ikisi de biliyordu.

"Devam et," dedi Herakles üzerimdeki tüm kontrolüyle. Derin, çok derin bir nefes alarak yürümeye başladım. Bir saniye geçmeden Azelda önümde bitti. Beni arkasına almıştı, kamburlaşıp savaşmaya hazır bir pozisyonda eğildi. "Ona dokunamazsın!" dedi Herakles'e karşılık. Bu kızı seveceğimi biliyordum. Ve tüm kalbimle bu gece buradan sağ çıkmasını umuyordum. Her nasıl olacaksa.

"Sorun yok," diye gülümsedim. Kolunu tutup onu kenara çektim. Bana baktı ve karşı çıkmak için ağzını açtı ama başımı salladım. Her şey yolunda. Bana ne yapacağını, bana ne yapmak istediğini görmek istiyorum. Ne kadar ileriye gidebileceğimi görmek istiyorum. Azelda'da istemeyerek yoldan çekildi. Yürümeye devam ettim. Herkes nefesini

tutmuş bu anı seyrediyordu. Bir ana kadar. Ben yürümeye devam ederken, Herakles ile gelen diğer vampirler yolun bu tarafına geçmeye başlamıştı. Ve her biri insanların etrafında dönmeye başladı. İrkilmeme neden olacak bir manzaraydı. Bir tanesini Mera'nın çevresinde dönerken gördüğümde bütün güdülerim alarma geçmiş gibi tüylerim diken diken oldu. Kaşlarımı çattım ve ellerimi hırsla yumruk haline getirdim.

Şimdi yolun kenarındaydım. Onunla aramda en fazla on adım kalmıştı. İki eliyle bastonuna yaslanmış beni bekliyor ve gülümsüyordu. Ne düşündüğünü anlamak zor değildi, imkansızdı.

"Ne olacağını sanıyorsun?" diye mırıldandım. "Henüz sana direnmiyorum. Bu direnemeyeceğimi göstermez."

"Bunu hissedebiliyorum." Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bu da seninle ilgili merakımı daha çok artırıyor."

"Ölmeden önce çözersin belki," diye gülümseyerek karşılık verdim.

"Öldürmeden önce umuyorum ki." Gözleri karanlığın altında bir iblisin gözleri gibi parladı.

Terleyen avuç içlerimi elbiseme sildim. Topuklu ayakkabılarla ıslak zeminde hareket etmek kolay olmuyordu ama yine de adımların sonu geldi ve onunla aramda bir adımlık mesafe kaldığında duraksadım. Başımı kaldırıp çiğ gözlerine baktım. Korkmadığımı söyleyemezdim ama korktuğumu da söyleyemezdim. Onun bu kadar yakınında olmak sadece tuhaf bir heyecana neden oluyordu. Ve içsel bir şekilde bana emir vermesini bekliyordum. Komutunu yerine getirmek için ölüp bitiyordum. Berbat bir histi.

Kadınlardan biri çığlık atınca ikimizin de başı o yöne döndü. Arkama baktım ve erkeklerden birinin etrafında dönüp duran vampire yumruk attığını gördüm. Hiç yapılmaması gereken bir hareket. Alt dudağımı dişlerimin arasında sıktım. Vaha ve Sidra neye müdahale edeceklerini anlamaya çalışır gibiydi. Vaha "Kimse bir şey yapmasın!" dedi. Ama yumruğu yiyen vampir onu dinleyecek gibi görünmüyordu. Yumruktan etkilendiğinden değil, adamın buna cüret etmesinden dolayı sinir küpüne dönmüştü. Ellerini iki yana açtı, ağzını açtı ve sivri dişleri dışarıya çıktı. Göz açıp kapama süresi kadar sürdü. Adamın üzerine atladığında birden fazla çığlık sesi yükseldi. Ama vampir adamın boğazından daha hızlı bir hamleyle çekilip geriye savruldu.

Gülümsedim.

Bu diğer insanları kışkırttı. Birkaç kişi bir araya gelip geriye savrulan vampire saldırdı. Bu diğer vampirleri kışkırttı. Her zaman böyle olur. Kavga daha çok kavgayı, kaos daha büyük kaosu doğurur. Nasıl karşılık verirsen öyle karşılık alırsın. Vampirler önlerine gelen bütün insanlara saldırmaya başladı. Hepsi birinin boğazına yapıştı ama saniyeler içinde geriye doğru savrulup acı içinde kıvranmaya başladılar.

Gülümsedim. Ve başımı yana doğru eğerek yeniden Herakles'e döndüm. "Buraya geleceğini düşünmediğimi mi sandın?"

Etkilenmiş gibi gülümsedi. Bakışları bana döndü. "Gümüş suyu?" Kaşlarını kaldırdı. "Bir kez daha," dedi. "Oldukça etkileyici, Luxuria."

"Sizi avlamak," dedim özgüvenli bir şekilde. "Benim için dans etmek gibi."

Bu söylediğim daha çok hoşuna gitmişti ama içten içe nasıl köpürdüğünü hissedebiliyordum. Çenesi seğirdi. Bastonun üzerindeki tutuşu daha güçlü bir hal aldı. Gülümsemesi silinmedi ama gözlerindeki ifade biraz sonra beni öldürmekten artık keyif almayacağını söylüyordu. Beni öldürmek artık zorunluluk haline gelmişti.

"O halde dans et benimle." Ellerini çözdü, bastonunu sağa doğru uzattı ve birisi bir anda ortaya çıkıp elinden bastonu aldı. Boşta kalan eli bana doğru uzanıyordu.

Herkesin nefesini tuttuğunu varsaymak isterdim ama herkes kendi kavgasının içine dalmıştı. Sadece Sidra'nın gözlerinin üzerimizde olduğunu biliyordum.

Zarifçe eldivenle kaplı parmaklarımı onun avucuna bıraktım. Diğer elini belime koydu. Diğer elimi omzuna yasladım. Aramızda belli bir mesafe kalacak şekilde yolun tam kenarında sallanmaya başladık. Hareketleri ne yaptığını bilen birine aitti ama adımları yabancıydı. En azından Luzia'ya yabancıydı. Eski tarzda dans ediyordu. Bazen dizleri eğilip bükülüyordu ve bazen beklemediğim bir anda uzaklaşıp beni yeniden belli bir mesafe bırakacak şekilde çekiyordu. Hareketlerine uyum sağlamak sandığım kadar zor olmamıştı.

"İyi numaraydı," dedi. "Ama saklandığını en başından beri biliyordum. Yüzler benzer, gülümsemeler benzemez."

"Daha önce gülümsediğimi gördüğünü sanmıyorum," diye cevap verdim. Onunla doğrudan hiç tanışmamıştım. Onun oğulları ile tanışmış ve onları kolayca avlamıştım. Bu düşünce dişlerimi göstermeme neden oldu.

"Duyduğum şeyleri görmeme lüzum yok," dedi gözlerimin içine bakarak. "Tehlikenin nasıl göründüğünü bilirim. Yüz yıllar da yaşasam aynaya bakmaktan her zaman haz duydum."

Açık tehdidine dudak bükmek istedim ama kendimi tuttum. "O halde şunu da bilirsin," dedim. "Tehlike kimseye saldırmaz. Sen saldırırsın ve bu tehlikeli bir hal alır. Tıpkı senin yaptığın gibi. Tıpkı oğullarının aptallığı gibi." Yeniden küçük bir gülümsemeyle ona baktım. Onu kasıtlı bir şekilde kışkırtıyordum çünkü kontrolünü yitirmesini istiyordum. Ve zayıf noktasını çok iyi biliyordum.

"Keyif için birilerini öldürmemden rahatsız mı oldun?" diye sordu ama elbette öylesine sorulmuş bir soruydu bu. Ve devamında ne geleceğini biliyordum. "Senin avların için bahanen neydi o halde?" Tercümesi, oğullarımı neden öldürdün oluyordu sanırım.

"Kötü görünen her şeyin yok edilmesi gerektiğine inanırım," dedim.

"Kendini de bu yüzden mi öldürttün?"

Hafifçe kıkırdadım. "Aynen öyle." Ne eksik ne fazla. Ben canavarları avlardım ve en kötü canavara; kendime bir kapan kurmuştum. Ölümümün öylesine olmaması gerekiyordu. Şairane ve efsanevi olması gerekiyordu. Yaşamlar boyu iz bırakması gerekiyordu. Adımın karanlığın içine kazınması gerekiyordu. Günahlarımın ödenmesi gerekiyordu.

"Sana emrediyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Neye bu kadar güvendiğini söyle bana." Piç kurusu, bel altından vuruyordu. Ama onun gibi birinin ki düşmanlığımız başka bir yaşama dayanıyordu, adil olmasını beklemezdim.

Omzundaki elimi kaldırıp saçımın kulağımın arkasına sıkıştırdığım kısmını düzelttim. "Kendime," diye daha çok gülümsedim. Elimi bu defa gevşek bir şekilde göğsüne yasladım. "Sadece kendime." Kelimeleri bu yüzden seviyordum. Onlarla istediğinizi yapabilirdiniz. İstediğiniz gibi oynayabilirdiniz. Ve onlara istediğinizi istediğiniz şekilde söyletebilirdiniz.

Bir anda eli boğazımı sıktı. Öyle şiddetli sıktı ki nefesim düğüm düğüm oldu. Öylesine bir sıkış değildi, arzu ettiğim gibi onu kışkırtmıştım ama ilk reaksiyonun bu olmasını beklemiyordum. Parmakları gösteriş yapmıyordu gerçekten öldürmek ister gibi sıkıyordu. Göğsüm daralmaya başladı. Ve ten rengimin kızardığına emindim. Parmakları zorlanıyor gibi görünmüyordu. Beni yukarıya doğru kaldırdı. Elimi göğsüne bastırdım. Boğazımdan hırıltılar çıkmaya başladığında Sidra arkasında belirdi, omzundan tuttu, bu boğazımdaki elleri biraz olsun gevşetti ve ağzımdan çabuk ve çatallı bir "Hayır!" döküldü.

Sidra bana döndü. Gözlerimiz bir anlığına birleşti. "Tut onu!" dedim. Dediğimi yaptı. Herakles ona doğru başını çevirdi, dişlerini göstererek ona saldırmaya hazırlandı. Elimi daha çok göğsüne bastırdım, ne yaptığımı anladığında çok geç kalmıştı, Sidra onu bana doğru ittiğinde elim iyice göğsüne yapıştı. Herakles'in gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Boğazımdaki eli geriye çekildi. Yeniden ayaklarımın üzerine çıkıp elimi daha da derine bastırdım. Rengi kül gibi solmaya başladı. Sol tarafımdaki saçlar yüzüme döküldü.

İğne artık saçlarımı tutmuyordu.

Herakles'in göğsüne saplanmıştı. Ve şimdi onu yok ediyordu.

Karnımda gergin bir dalga hareketi yaşandı. Kalbimin etrafındaki ağ birisi tarafından uzanıp alınmıştı. Elim göğsümün üzerine gitti. Baskı gerçekten kalkmıştı. Bağ kesildi. Özgürleştim.

Kül rengi Herakles'in her yerine yayılmaya başladı ve durduğu yerde taş gibi kaskatı kesildi. Taş kavrulmaya başladı. Köz gibi dağılamaya başladı. Sidra ile aynı anda geriye doğru çekildik. Herkesin bunu gördüğüne şüphe yoktu, en azından hayret nidaları gördüklerini kanıtlıyordu. Yarı yarıya açık ağzımla o yavaş yavaş yere dökülürken seyrettim. Bunu detaylıca planlamak ve kafamın içinde tekrar tekrar oynatmak başka bir şeydi, kanlı canlı şahit olmak bambaşka bir şey.

"Hayır!" diye kükredi Vaha bir gruba karşılık. "Buna son verin. Bu doğru yol değil. Bu kavga asırlardır devam ediyor. Kandan başka bir şey getirmedi. Düşman değiliz, öyle davranmayın."

Kaos her zaman daha fazla kaosu doğurur. Herakles'in ölümü onun adamlarını daha çok kışkırttı. Bu defa Vaha'nın adamlarıyla bir kavganın içine girdiler. Elim sızlayan boynuma gitti. Onlara doğru döndüğümde Sidra kolumdan yakaladı. Herakles'ten kalan tozların üzerinden geçerek yanıma geldi. Elimi boynumdan çekip incelemeye koyuldu.

"Bırak şimdi," dedim ama konuşmakta zorluk çekmiştim ve sesim korkunç şekilde kısık çıkmıştı. "Görmüyor musun herkes birbirine girdi. Yardım etmeliyiz." Gözlerim kargaşanın odağındaki isimleri arıyor ve herkesin iyi olduğuna emin olmaya çalışıyordu. Vampirlerin zarar görmesi sorun değildi, iyileşebilirlerdi ama insanlar için aynı şey geçerli değildi. Onlara yardım etmek zorundaydım.

"Sen benim için onlarcasının ölümüne neden olurken sorun yok, ben senin için birkaç kişiyi gözden çıkarınca sorun mu oluyor?" Gözlerime bakmadı. Serin parmakları boynumdaki hasarı kontrol ediyordu. Ve sözleri birden korkunç şekilde adil geldi. Kıpırdamayı bıraktım. Kargaşanın ve çığlıkların ortasında sadece onunla kaldım.

"Onu bana verseydin bu kadar zahmete girmene gerek kalmazdı," dedi çeneme dokunarak. Gözleri nihayet benimkilere kavuştu.

"Onu almaya beni gönderen sendin," diye mırıldandım. "Bir paketin içinde sarılı bir hançerken bile dokunamayacağını söylemiştin."

"Seni deniyordum," diye güldü. Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Beni öldürecek silahla ne yapacağını görmek istedim." Geçmişin anıları ikimizin etrafını sardı.

Kaşlarımı çattım. "Yani dokunabilir miydin?"

Dudak büktü. "Bir paketin içinde sarılıyken ve tercihen tutmak için bir sapı varken evet," dedi. "Ama onu alıp kendi silahına çevirmişsin. Tarihin gördüğü en gurur duyulası avcı olduğunu kaç kez kanıtlayacaksın?"

İltifatına gülümsedim. "Riske atmak istemedim." Ve onu sürekli yanımda taşıyabileceğim ve sadece benim dokunabileceğim bir şeye çevirdim.

Başını inanamaz gibi iki yana salladı. Baş parmağını ağzına götürdü, parmağının ucunda küçük bir delik açtı ve benim dudaklarıma götürdü.

"İyileş," dedi iç çekerek. Bileğini tuttum, dudaklarımı hafifçe araladım, parmağını usulca emmeye başladım. Küçük bir damlaydı. Küçük birkaç damlaydı ama hiç kimsenin yapamayacağı kadar tatlı ve özgürlük gibiydi. Gözlerimi kapatıp asıl sarhoşluğun keyfini çıkarmak için parmağını biraz daha dudaklarımın arasına aldım. Ondan duyduğum bir inleme sesiyle gözlerimi açtım. Bu haz dolu bir ses değildi. Daha çok irkilme gibiydi.

Elini çekti. Aniden döndüğünde dişlerinin arasından bir küfür mırıldandı. Eli omzunu kavradı. Gözlerim bunun sebebine döndü.

"Hepsini öldürün!" diye bağırdı Akil Akmaner. Herakles'in geldiği yolu izlemişti. Şimdi ağaçların arasından vampirler değil vampir avcıları akın ediyordu. Ve onlardan çok daha kalabalıklardı. Hepsinin elinde daha önce bir kez kullandığını gördüğüm ve bir kez de benim tecrübe ettiğim silahlardan vardı. Ve bir kez daha Sidra'yı onlardan biriyle vurmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım öne çıkarak. "Burada insanlar da var kes şunu!"

"Hepsini!" diye bağırdı. "Vampirlerle bir olan herkesi onlarla birlikte öldürün. Kimse buradan dışarıya çıkmayacak!" Silahını Sidra ile bana doğrulttuğunda daha çok yaklaşıyordu.

"Öyle olacağını sanmıyorum!" Öne doğru atılan Sidra'yı bir kez daha durdum. Dönüp gerçekten sinirle bu defa ne var der gibi bana baktı. "Ne?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Onun da geleceğini biliyordum!" Bana daha da büyük bir şaşkınlıkla baktı. Başka bir anın içinde olsaydık bunu sevimli bulurdum. Yüz yılların vampirini neredeyse şoka sokmuştum.

"İnsanları koruyun!" diye bağırdı Vaha gerimizde kalan kargaşanın ortasından. Gözüm onunla Reyna arasında gidip geldi. Reyna'yı gözünün önünden ayırmıyordu. Azelda ve Arthur neden bilmiyorum ama onun sözünü dinleyen ilk kişiler oldular. Kendi ekibi onu takip etti. İyi olan tarafı seçen vampirler kendileri için birer insan seçip onları korumaya aldılar.

"Bitti Luzia," dedi Akil. "Sana çok şans verdim ama hep yanlış olanı seçtin durdun. Yüz karasından başka bir şey değilsin." Silahı bu defa bana doğru doğrulttu.

"Kafanı koparmam bir saniyemi bile almaz," dedi Sidra. Onu yeniden tutuşumla uyardım. Bunu istemiyordum. Bu şekilde olmasını

değil. Bu defa doğru şekilde bitmesini istiyordum.

"Asıl yüz karası olan sensin!" diye çıkıştım Akil'e doğru. "Bu yaptığın kendini ya da birilerini korumak değil. Savaş başlatıyorsun ve bunu açık açık yapıyorsun. İnsanlar bile umurunda değil gözünü sadece hırs bürümüş senin."

Bir cam kırılma sesi hepimizin kulaklarının çınlamasına neden oldu. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda restoranın pencerelerinden birinin aşağıya indiğini fark ettim ve sessizce küfür ettim. Burayı daha yeni adam etmiştim!

"Mera!" diye bağırdım ve Sidra'nın kolunu daha kuvvetli sıktım. Bana baktı, iki vampir tarafından köşeye sıkıştırılmış Mera'ya baktı, Akil'e baktı ve kesinlikle istemeyerek oraya doğru gitti. O gitmeseydi ben gidecektim ve hangimizin şansının daha yüksek olduğu tartışmaya açıktı.

"Bu hiçbir şeyi çözmeyecek," dedim yeniden Akil'e döndüğümde. "İnsanlar zarar görüyor. Buna son ver. Hala geç değil. Onları koruyabilirsin, benim yapmaya çalıştığım gibi." Sözlerimin üzerinde etkisi olmasını umuyordum ama konuşurken bile anlamsız olacağından emindim. Sadece zaman ve kanıt kazanmaya devam etmek istedim.

"İnsanlar savaşması gereken yerde savaştığında onları korurum." Bunu yapacağını düşünmüyordum ama tetiği çekti. Gözlerim kocaman açılarak o silahtan çıkan her ne ise bana çarpmasını bekledim. Bir saniyelik bir zaman döngüsünün içinde yaşandı her şey. Tetiği çekti, rüzgar yüzüme çarptı ve önümde bir karartı belirdi. Reyna çığlık attı. Gözlerim daha da irileşti. Sadece bir adım ötemde Vaha duruyordu ve benim yerime kurşunun önüne atlamıştı. O gümüş zehir onu karnından vurdu. Etkisi ne derece şiddetliydi bilmiyordum ama onun dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

"Vaha..." diye seslendiğimi çok sonra duydum. Sidra birden yanımda belirsi ama başımı çevirdiğimde artık yanımda değildi. Akil'in hemen arkasındaydı. Dişleri dışarıdaydı. Eli bir pençe gibi onun boynunu kavramıştı.

"Yapma!" diye bağırmayı başardım bir kez daha. Sidra son anda durup onaylamayan ve kesinlikle hiddetli bir şekilde gözlerini bana çevirdi. Akil ile birlikte gelen adamlar şimdi silahlarını Sidra'ya doğrultmuştu ama ilk geldikleri andaki gibi özgüvenli durmuyorlardı.

Reyna Vaha'nın yanında belirdi. Soluk soluğa kalmış halde gözlerimi Akil'e çevirdim.

"Hayır," dedim yeniden. "Ordu bizi koruyacak. Sen de hak ettiğin yerde olacaksın, parmaklıkların arkasında."

Güler gibi bir ses çıkardı. Buna şaşırmamalıydım çünkü o kasabanın en güçlü ve zengin adamlarından biriydi. Muhtemelen ödediği vergiler onun yaptığı birçok şeyi sineye çekebilirdi; kayıtlı olmadığı sürece. Arsız gülüşüne daha da öfkelenerek konuşmaya devam ettim.

"Dün ordudan biriyle görüştüm, yaptığın her şeyi anlattım. İnsanları nasıl kışkırttığını. Nasıl savaşa körüklediğini. Kaçak silahlarınla herkesin hayatını riske attığını." Bu sefer ben güldüm. "Seni yakalamak için ellerinde delil olmadığını söylediler, ama ben buraya geleceğinden emindim bu yüzden dışarıda gizlenmelerini söyledim. Tebrik ederim, suçüstü yakalandın." Omuzlarımı indirip kaldırarak ona göz kırptım. Bulunduğumuz yerin ters tarafında, restoranın arkasında bir hareketlilik yaşandı bu defa. Belli etmesem de deli gibi korkuyordum ve neredeyse titriyordum.

"Baba," dediğini duydum Reyna'nın.

Ordudan özel bir ekip dışarıya çıktı. Herkese yüksek sesle silahlarını bırakmalarına yönelik çağrılar yaparken çok kararlı görünüyorlardı. Tahmin ettiğimden daha kalabalıklardı ve kesinlikle merhametli görünmüyorlardı. Sesleri bir anda var olan tüm kargaşayı susturmaya yetti. Akil'in Herakles'ten daha çok şansı olmuştu çünkü her şeyi saniyesi saniyesine yaşama fırsatı olmuştu. Sidra geriye çekildi. İki asker onu kollarından yakalayarak yere yatırdı.

"Yasalara göre kendimizi korumak için vampir öldürmemizde bir sakınca yok," diye çırpınmaya başladı Akil.

"Elbette ama burası sivil insanlarla dolu ve sen kasıtlı bir şekilde insanların olduğu yere saldırdın. İşte bu adam öldürmeye teşebbüstür. Eminim altını kazdıklarında yaptığın bütün örgütlenmeler ve kışkırtmalar meydana çıkacak." Benim aksime askerler ona herhangi bir cevap vermiyor sadece yapmaları gerekeni yapıyorlardı. Onu kelepçeledikten sonra yeniden ayağa kaldırdılar. Akil sadece bana bakıyordu.

"Bu bir şey değiştirmez, insanlar korkuyor, korkuyu insanlardan alamazsın. Korku olduğu sürece saldırı sürecek ve o savaş başlayacak." Şuurunu yitirmiş gibi konuşuyordu. Bir insanın bu kadar gözünün

dönmesi bana korkunç geliyordu. Nasıl bir hırs insanı kafasına koyduğu şeyi yapma uğrunda bu kadar ileriye itebilirdi?

"Yine yanılıyorsun. Çünkü yarın sabah gazetelerde bu savaşı başlatan vampir örgütünün liderinin ölümü manşet olacak. Ve insanların vampirlerden korkmasına gerek kalmadığı yazıyor olacak. Ham gümüş suyu içmek insanları vampirlerden tamamıyla korumaya yeterli. Bu bütün dünyaya bildirildiğinde vampirler artık insanlardan beslenmemesi gerektiğini biliyor olacak, beslenenler kendi mezarlarını kazmış olacak ve artık insanların korkması için bir sebep kalmamış olacak." Git gide kaybettiğini anlayan gözlerine doğru iğrenerek baktım. İnsanlar vampirlerin gümüşe hassasiyet gösterdiğini biliyordu. Ama üzerinde gümüş taşımakla içinde taşımak farklı şeylerdi. İnsanlar artık vampirler için kesinlikle cezbedici kan torbaları olmayacaktı ve herkes öyle ya da böyle bununla yaşamayı öğrenecekti.

"Yenileceğini düşünmüyordun değil mi? Yeterli arzun varsa, korku bile alt edilir." Başımı yana yatırıp nihai sona baktım.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ama artık anlamı yoktu. Yerinde hareket etmeye ve askerlerden kurtulmaya çalıştı. İtiraz ediyor ve haklarından bahsediyordu. Kim olduğunu tekrar edip duruyordu. Çok büyük bir yanlış yaptıklarını. Hepimizin çok büyük bir yanlış yaptığımızı. Onu özel bir aracın içine iterek bindirmek zorunda kaldılar ve son ana kadar direnmeye devam etti. Reyna'nın babasının istediği tek şey delildi ama Akil bu gece çok daha fazlasını vermişti. Onu doğrudan akıl hastanesine kapatırlarsa şaşırmazdım.

"Gerçekten büyük bir gece planlamışsın," diye mırıldandı yeniden yanımda duran Sidra. Memnuniyetle ona doğru döndüm. Hala omzunu tutuyordu ama o kadar kötü görünmüyordu.

Vaha'nın yanına doğru atıldım. Reyna'nın yardımıyla ayağa kalkmıştı ama çok iyi durumda gibi görünmüyordu. Benim için bir kurşunun hem de onu öldürebilecek bir kurşunun önüne atlaması beklediğim bir şey değildi. Kalbim hem acımış hem de şefkatli bir sıcaklıkla ısınmıştı. Önce ona baktım. Sonra Sidra'ya döndüm. "O iyi olacak mı?" diye sordum. Omuz silkti ama rahatlığı endişelenmemem gerektiğini işaret ediyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak Vaha'ya döndüm. "Ben, teşekkür ederim."

"İyi misin?" diye sordu karşılık olarak. Bir eli destek verircesine kolumu sıvazladı. Ve bu defa ondan kaçınmak istemedim. Sadece

başımı sallayabildim. "Sen iyi olacak mısın?"

"Önemli değil," dedi. Reyna'ya baktım, o sadece bana hafifçe tebessüm etti. "Gidin ve yarasına bakın," diye başımı salladım. "Bu iyi görünmüyor."

"Benim de bir yaram var," dedi Sidra arkalarından. Reyna ve Vaha ona gülerken ben kaşlarımı kaldırmakla yetindim. Ona bir şey olmayacağını biliyordum.

"Bu gece burada ne oldu bilmiyorum ama nasıl parti verileceğini biliyorsun Lu," diye uyarıcı bir şekilde güldü Reyna. Bu biraz mahcup hissetmeme neden olmuştu çünkü en başından beri aldığım riskleri biliyordum. Çok daha kötü bitebilirdi. Hepimiz ve her şey üzerine zar atmıştım ama şu anda baktığım yerden kazanmışız gibi görünüyorduk.

"Kafası her zaman zehir gibiydi," dedi Vaha yüzünü buruşturarak ama bıyık altından o da gülümsüyordu ve bu yorumu benim de sonunda içten bir şekilde gülmeme neden oldu. "Ve hiçbir zaman takım çalışmasına yatkın olmadı," diye ekledi. Bunu biraz daha huysuz bir şekilde dile getirmişti.

"Yürü hadi," dedi Reyna. "Babam ters ters bakıyor." Onu öne doğru iterken Vaha'ya başımla kısaca hoşça kal dedim. Bu ikimiz adına özellikle gecenin başında yaptığımız konuşmayı düşününce tahmin etmediğim bir ilerleme olmuştu.

Ama nihayetinde bu geceyi bütün eski defterleri kapatmak için planlamıştım. Günahlarımın kefareti. Hatalarımın telafisi. Ve sahip olamadıklarımın bedeli. En önemlisi hakkım olanı almak içindi.

Çünkü ben böyleydim, bir şeyi istediğim zaman, uzanır ve alırdım.

Gözlerim diğerlerine döndü. Gelen ekipler Akil'in adamlarının tamamını topladı. Herakles ile birlikte gelen vampirler onlar ortaya çıktığı anda kayıplara karışmıştı ama güvenlik kameraları burayı her açıdan çekecek şekilde ayarlanmıştı. Bütün kayıtlı vampirler bu sayede kolayca bulunabilecekti. Reyna babası ile sarılırken Vaha yanlarında duruyor ve ona olanları anlatıyordu. En azından bu gece olanları. Ama babasının gözleri kargaşanın arasında beni buldu ve başını selam verir gibi salladı. Karşılık olarak gülümsedim ve derin bir nefes verdim. Isırılan insanlar için sağlık ekipleri yönlendirmeye başladılar. Çoğu zarar görmeden atlatabilmişti, kendi araçlarıyla ya da çağırdıkları araçlarla restorandan ayrılmaya başladılar. Hepimiz yarın gidip

ifadelerimizi vermek zorundaydık ama kimse için bunun bir sakıncası yok gibi görünüyordu.

Herkesin teker teker dağılışını artık çiseleyen yağmurun altında sessizce izledim. Gelen ekip arabaları ortalığı topladıklarına emin olduktan sonra uzaklaşıyordu.

Reyna, Vaha ile birlikte arabaya binerken uzaktan bana el salladı. Herkese dağılmaları söylenmişti. Restoranın ışıkları yanıyordu. Arabalar teker teker uzaklaşıyordu. Ama gördüğüm şey beni gülümsetiyordu. Çünkü bir aradaydılar. Kalanların hepsi bir olmuştu. Ve o an tüm vampirlerin ve tüm insanların savaş istemediğinden emin olduğum andı. Araçla gelmeyenler diğerlerini arabalarına alıyordu. Azelda bir insan grubuna eşlik etmeyi teklif etmişti.

Önce herkes eğleniyordu, sarhoş olmuş ve dans etmişlerdi. Bu gecenin şok edici etkisini azaltmak istediğim için. Sonra hepsi ölesiye korkmuştu. Ve sonra peşinden şaşkınlık gelmişti. Ve şimdi daha üzerinden saatler geçmeden alışmışlardı. Ve yeniden gülümseyebiliyorlardı.

Çünkü böyle olur. Yaşarsın ve yaşamaya devam edersin. Çünkü yaşamak tam olarak böyle bir şeydir, başına kötü şeyler gelir ve bazen bu kalbinin paramparça olması anlamına da gelebilir ama bir saniye sonra neler olacağını tahmin edemezsin. Korkuların, üzüntülerin, şaşkınlıkların arkasından ne çıkacağını bilemezsin. Ama muhakkak bir şey çıkar. Bu varoluşta hiçbir duygu tek başına değildir. Kimse sonsuza kadar ya da yaşamlar boyunca korkamaz. Kimse sonsuza kadar acı çekemez. Her gün mutlu olamayacağı gibi.

Derin bir nefes alarak dikkatlice eldivenlerimi çıkardım. Eller insanlar hakkında çok şey söyler. Ve biliyorum ki bütün parmaklarımızın birbirinin aynısı olmamasının da bir nedeni var. Hepsinin farklı bir amacı var. Hissettiğimiz tüm duyguların aslında birbirini tamamlayıp, birbirine hizmet ettiği gibi.

Eldivenlerimden birini parmak uçlarından çekiştirerek kendi eline aldı. "Yılların vampir avcısı yirmi birinci yüzyılda onları birleştiren kişi oluyor." Kirpiklerinin altından bakarak güldü. "Ben de tam görecek şeyim kalmadı diyordum."

"Sonuçta artık nadide eldivenler giymiyorum." Parmaklarımı kımıldatarak ellerimi ona doğru gösterdim.

"Nadide eldivenlerin altındaki kanlı eller," diye mırıldandı. "İpek gibi saçların üzerindeki gümüş iğneler..." Dudaklarını yaladı. "Dudaklarındaki meyve tadında zehirle birlikte." Bir an gözleri bana döndü ve elbette der gibi konuştu. *Elbette.* "Kimse anlamazdı." Başını inanamaz gibi iki yana salladı. "Ve şimdi elleri çıplak." Bana değil ellerime bakıyordu ve söylediği şeyler nedense ürpermeme neden oldu.

"Partinin kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Kafam karışmıştı.

"Hayır." Başını kaldırmadan önce birkaç saniye geçmesi gerekti. "Affedersin," dedi içtenlikle. "Sadece bu benim için tuhaf bir deneyim oluyor elbette." Yeniden şaşkınca bir şekilde güldü. Daha çok bir serzeniş gibiydi. "Gerçekten böyle yaşamak mı istedin ve ben bunu göremeyecek kadar kör müydüm diye merak ediyorum."

"Luxuria'yı özlüyorsun..." Kelimeleri döküldü birden dudaklarımdan. İkimizi de aynı oranda şaşırttığından şüphem yoktu.

"Hayır," diye karşı çıkması uzun sürmedi. "Seni öyle görmek özleyeceğim bir durum değil. Sadece hep mi bunu istiyordun diye düşündüm. Çok uzun yaşadığında geçmişle ilgili sorgulamamayı öğrenirsin çünkü çok uzun yaşadığında geçmişi düzeltmeyeceğini ve değiştiremeyeceğini ve oraya dönemeyeceğini de öğrenirsin," diye ekledi. "O yüzden üzerinde durmamamız daha iyi. Demek istediğim, benim arzu ettiğim tek şey hayatını istediğin gibi yaşaman. Dün, bugün veya yarın. İstediğin ve isteyeceğin şekilde."

"Gitmek istediğimde bana izin vermemiştin." Bu defa başka bir tarafa bakan ben oldum. "Ama istediğim gibi yaşamamı söylüyorsun." Bu da bazı çelişkilere yol açıyordu. Düşününce izin vermediğini de söyleyemezdik belki buna razı olmadığını söyleyebilirdik çünkü bavulumla birlikte o arabaya binmiştim ve o adamlar beni köşeye sıkıştırmasa belki de gitmiş olacaktım. Muhtemelen gitmiş olacaktım.

"Bir keresinde seni ben bırakıp gitmiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu pürüzsüz bir şekilde. Hatırlıyordum. Kaç yaşam geçerse geçsin hatırlıyordum. O odadan söylediğim, onu incitmek için sarf edilmiş sözleri de, çekip gidişini de, peşinden arazi boyunca koşuşumu ve oradaki yalnızlığımı hatırlıyordum. Daha dün yaşanmış gibiydi. Üzerime bir çığ düşmüş gibiydi. "Gitmek hiçbir zaman bir çözüm olmadı Cor," diye fısıldadı.

Çünkü yine buradayız.

"En azından artık birbirimizi bıçaklamıyoruz." Gülmeyi başardım ve ona baktığımda dudağının hafifçe kıvrıldığını gördüm. Bu beni bir nebze de olsun rahatlatmıştı.

"Parmaklarının arasına kıstırdığın iğneyi görmediğimi sanma." Yamuk gülüşü daha da büyüdü ve gözleri saçlarımın arasına kaydı.

"Eski alışkanlıklar." Omuz silkerek gülümsedim.

Gözleri bu defa derinleşti. "Farklı görünüyorsun," dedi tereddütlü bir şekilde. Sanırım bu ikimizden birinin, çoğunlukla benim çıldırmadığım ilk konuşmamızdı. Önceki yaşamımıza dair. Onca inkarın ardından. Oyunların ve hatta ölümlerin sonunda.

"İnsan öldüğü zaman farklı görünür," diye mırıldandım. Ve sen bunu biliyorsun. Bilecek kadar çok öldürdün. Bilecek kadar çok ölüm gördün. Ölüp de dirilenleri de gördün. Tabutlarından çıkıp tabutlarında uyuyanları. "Bunu biliyor olman lazım."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Ben ölümü bir kez gördüm," dedi. "Ölümü senin yüzünde gördüm Cor."

Gözlerimi bir saniyeliğine boşlukta dolaştırdım. Yeniden ona baktığımda o kelimeleri söyleyebilecek gibi hissediyordum. "Çünkü ölürken senin kollarının arasındaydım." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çünkü ölürken senin gözlerine bakıyordum." Karanlık gözlerinde pişmanlık dolu bir çalkalanma yaşandı. "Çünkü beni sen öldürdün, Sidra." İrisleri belki utanç belki herhangi bir şey belki de aynı anda birçok şeyle birlikte başka bir yana kaydı ama nihayetinde yine benim gözlerime baktı.

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Çünkü sen aslında zaten yaşamayan birini öldürdün. O duvarların arasında sağ kalamayacağımı ikimiz de biliyorduk." Başımı kaldırıp gülümseyerek o duvarları görebilecekmiş gibi göğe baktım. "Oysa ben, ben iskemleyi ittiğimde sadece kendi ipimi kesmedim, hepimizin boynuna bir giyotinin inmesine izin verdim. Sevdiğin herkesin. Ben de dahil, sevdiğin, sahip olduğun herkesin sonunu getirdim." Ailen olarak gördüğün herkesin. Kız kardeşinin. Dostlarının. Dostlarımızın. Tanıdığımız ve birlikte gülümsediğimiz herkesin ölüm emrini ben verdim. Sen sadece oradaydın. Sen sadece itilmesi gereken son iskemleyi ittin.

"O halde neden birbirimizi affedemiyoruz?" Kaşlarını daha çok çattı. "O halde neden hala bu oyunu oynuyoruz Luxuria?"

Gülümsemem geçmişteki bir hayaletten daha silikti. "Çünkü kendimizi affedemiyoruz. Çünkü ne zaman birbirimize baksak bunu görüyoruz. Kendimizi. Herkes bir geçmişe sahip olur ama herkes bir geleceğe sahip olamaz."

"Şimdi öyle bakıyorsun," dedi. "Bir savaş meydanının ortasındaymış gibi. Öyle kuvvetli yanıyorsun ki içindeki ateşin harlanmasını duyabiliyorum." Gülümsedi. "Seni özledim, Cor. Tüm yaşamımın her saniyesinde." Eldivenleri sarkacak şekilde cebine sıkıştırdı. Yağmur ikimizin de gözlerinin önüne şeffaf parmaklıklar yaratıyordu. Elimi avucunun içine aldı ve ne zamandan beri elinde olduğunu bilmediğim bir şeyi yumruk yaptığı avucumun içine bıraktı.

Bronz renginde dümdüz ve eskimiş gibi görünen, muhtemelen antika bir yüzük. Üzerinde minicik parlak taşlar vardı. Sanki biliyormuş gibi küçük halkayı daha çok yüzüme yaklaştırdım. İşte oradaydı. İçinde kazınan kelimeler.

Ab inito. Ab imo pectore. Ad astra.

Başlangıçtan. Kalbin derinliklerinden. Yıldızlara doğru.

"Bu ne için?" diye sordum kirpiklerimin altından. Her ne içinse buna aşık olmuştum. Hem yüzüğün kendisine hem de içinde taşıdıklarına.

"Bu bir bağlılık sembolü," dedi. "Bunu sana sunabilmek için çok uzun zamandır bekletiyordum. Tarihten bile eski. Benim sana olan tutkum gibi." Sözleri kalbimin durmasına neden oldu. Gözlerim artık sadece yağmurdan değil, mutluluk yaşlarından da tutsak edilmişti. Tıpkı kalbimin onun kalbi tarafından ele geçirilmesi gibi.

"Eğer kabul edersen," diye gülümseyerek mırıldandı. "Bu yaşamlar boyu kalplerimizi birbirine kenetleyecek. Kaç yaşam geçerse geçsin. Ölene değil, ölümü bile alt edene dek. Her doğuşta, bir kez daha."

Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum, bunun onun karanlık takıntılarından geldiğini düşünebilirdiniz ama benim için önemi yoktu. O küçük halkayı yüzük parmağıma geçirirken aklımla ve kalbimle ve bedenimle ona ilmeklendiğimi biliyordum. Düğümler böyle oluşur. İki ucunu da çekiştirmen gerekir. Ve biz ikimiz de ne kadar savaşırsak savaşalım, ne kadar kaçarsak kaçalım birbirimizden, kördüğüm gibi yine birbirimizin dibine düşecektik.

Parmaklarımla yüzüğü tutarak başımı ona doğru kaldırdım. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ne ölüm ne yaşam koparabilir bizi," diye fısıldadı. Ve yabani bir tutkuyla dudaklarını benim dudaklarımın üzerine bastırdı. Bu varlığımdaki her şeyi sersemleten türden bir öpücüktü. Öldüğüm ana benziyordu. Dönüşü olmadığını biliyordum. Tekrarlayabilirdi ama geri dönüşü olmazdı ve ben tüm kalbimle dönüşü olmamasını diliyordum.

"Ubi tu, ibi ego." Dudaklarımın içine doğru vahşi bir fısıltıyla söyledi kelimeleri. Kalbim hiç atmadığı kadar hızlı attı. Çözülmesi mümkün değildi ama düğüm artık koparılmaz olmuştu. Kelimeler ikimizin arasındaki savaşı dağlayarak sonsuzluğa mahkum kıldı.

"Ubi tu, ibi ego," diye karşılık verdim.

Sen nerede olursan, ben de orada olacağım. (Romalıların evlilik sırasında ettiği bağlılık yemini.)

Eldivenleri cebinden alıp gözlerinin içine bakarak yere, boşluğa bıraktım. Ve bir anlığına kendi etrafımda döndüm, etrafımı tamamıyla görebilmek için. Yağmurdan dolayı yol kenarı çamurlaşmıştı. Etraf darmadağın haldeydi. Restoranın içinden hala müzik sesi geliyordu. Yerde bazı vampir kalıntıları ve kan birikintileri vardı. Gece temiz ve aydınlıktı. Ama bu tam bir kargaşaydı. Bu ikimize ait bir şeydi. Bu tamamıyla bizimle ilgili bir şeydi.

"Burası bize benziyor," diye gözlerimi kırpıştırdım. Bana doğru bir adım daha yaklaştı. Artık aramızda mesafe, geçmiş, ya da herhangi bir şey yoktu. Birbirine dokunan ıslak kıyafetlerimizin altında alev alev yanan tenlerimiz vardı. Parmağı çenemin altından hafifçe dokunup yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Restoranın içinde dönüp duran ışıklar hareket ettikçe üzerimizde bir gölge yaratıyordu.

"Öyle," diye kabul etti dudaklarıma doğru. "Karanlık, kasvetli ama ışıl ışıl. Var oluşun kendisi gibi." Dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu ve gülümsedi. "Benimle dans etmek zorundasın müze müdürü." Yeniden dokundu ve ben gülümsedim.

"Canavarla vals." Hafifçe geriye çekildim ve elbisemin kenarını tutarak küçük bir selamlama yaptım.

"Ve asla bilemeyecekler," dedi bana davetkarca elini uzatırken. "Kimin canavar olduğunu," diye cümlesini tamamladım ve parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Eli belimi kavradı, beni

kendine çekti, aniden döndürdü ve sırt üstü aşağıya doğru yatırdı. Dudakları hızlanan nabzımın üzerine yaslandı.

Acta est fabula.

Oyun bitti.

|SON!

Huh! Öncelikle, umarım bölümü sevmişsinizdir!

Şimdi uzun uzadıya bir konuşalım istiyorum. Ve çoğunuzun merak ettiği şeyleri tekrar yanıtlayayım istiyorum.

En başında bana bu serüvende de eşlik ettiğiniz için minnettarım, yollarımız hep uzun ve zahmetsiz olur dilerim ve çok daha güzel hikayelerde tekrar tekrar birbirimize rastlarız.

Aradan koca bir yıl geçtiğine inanmak çok zor. Daha dün bir rüzgar çanının altında kitap ismi aradığımı hatırlıyorum ama geldiğimiz nokta tam olarak şu;

Çoğu kaçırmış bunu muhtemelen sezon finali arasını çok kısa tuttuğum için ancak;

19. bölüm sezon finaliydi ve oraya kadar kitap formatında yaklaşık 600 sayfa okumuştunuz. Bu hiç de kısa ya da az değil... Sonra geçmiş bölümleri var, orası da bir 300 küsür sayfaya tekabül ediyor. Ve yeniden şimdiki zamana döndüğümüz kısım sanırım bu finalle birlikte kitap formatında yaklaşık 500 sayfa oldu.

Yani bu erken bir final değildi çünkü bu kurguyla ilgili gidebildiğim her yere gittim. Önce şunu söylemek istiyorum ki bazılarınız bunun çok kan hıraş bir kitap olmasını, savaş, kan, ter, gözyaşı bekliyordu ama ben hiçbir zaman bunu hedeflememiştim bu kurguda. Aksine sakin ve iki karakter odaklı bir kitap olmasını istedim. Daha gotik bir şekilde yapmayı arzuluyordum ama onu başaramadım ve tek sıkıntım da buna yönelik. Yani kitap için yazılacak bir şeyden ziyade yazılmış şeylerin daha iyi hale getirilmesi gerektiğini savunuyorum. Önceki bölümler üzerinden çalışıp daha detaylı ve daha kapsamlı hale getirmeliyim. Wattpad'in handikapı budur, bölüm bölüm paylaşırken ucu açık kalır ve en sonunda toparlamak için daha fazla yazmam gerekir. Bunu istemiyorum yani gereksiz bir kalabalıklaştırma istemiyorum kitapta. Bunun bir taslak olduğunu her zaman söyledim çünkü ben sonuna gitmeden tüm resmi göremiyorum.

Kurgunun tam oturması için zihnimde belli bir süre kendi kendine işlenmesi gerekiyor.

O yüzden lütfen kişisel beklentilerinizle kitabı yorumlamayın. Çünkü daha aksiyon dolu bir kitap olabilmesi için farklı türlerin dahil olması gerekiyordu. Ama bunu hiç istemedim. Kurt adam, cadı vs gibi unsurlardan kasıtlı bir şekilde kaçındım. Daha Dracula tarzı bir hikaye yaratmak istedim ve bence özetini çıkardım. Çünkü kesinlikle tekrar eden olaylar yazmak hoşlandığım bir şey değil, yani sürekli saldırıya uğramaları falan benim için doğru bir ilerleyiş olmazdı. Bunun yanı sıra Sidra'yı en başından itibaren çok yaşlı ve güçlü bir vampir olarak ele aldık; bu durumda kimse Sidra'ya saldıramaz daha doğrusu kimse Sidra'yı yenemez, bu kitap yazarken bizi kısıtlayan bir durumdur. Çünkü yazdığım karakterle çelişmek istemem. Ve tekrar tekrar Luzia'nın başının belaya girmesi durumu da benim tercih edeceğim bir ilerleme değil. Bu kurgu öyle bir kurgu değil çünkü. Bu yönde beklentiler olduğu için açıklıyorum bunu. Çünkü yazarken teknik kısım en dikkat ettiğim şeylerden biri ve yarattığım evrene sadık kalmak zorundayım.

Eksikliklerin ya da bazı mantık hatalarının farkındayım, onlar ayrı bir mesele. Onlar için dediğim gibi geriye dönüp çalışmam gerekiyor, devam edecek bir durumla ilgisi yok. Ve zaten onlara bu kadar takılmak canımı sıkıyor çünkü hatalı bir şeyi sürdürmek daha fazla hataya neden olur. Bu nedenle her şeyi batırmadan önce doğru noktada final verip, daha ideal bir zamanda bütün hikayeyi daha iyi bir şekilde ele almak yapılması gereken doğru şeymiş gibi geldi bana.

Özetlemek gerekirse ben daha iyi bir şekilde anlatana kadar, anlatılacak şey kalmadı bu kurguda. Kalbimi gerçekten ısıtan ve her şeyiyle çok sevdiğim bir hikaye oldu.

Ama kitap olmalı mı yoksa burada mı kalmalı bu konuda hala muallaktayım. Doğru zamanda doğru karara varacağıma inanıyorum. Destekleriniz için minnettarım ama attığım her adımda çok aşamalı düşünmek ve kariyerim için doğru kararları vermek benim için önemli. Bildiğim tek şey kitap olsun ya da olmasın bir gün bu kurguya geri döneceğim. Bu da beni güldüren bir şey bu arada, Luzia gibi aslında Canavarın Da Kalbi Varmış'ın da tekrar doğacağına inanıyorum...

Yani, HİKAYEMİZ HENÜZ BİTMEDİ;

Her şey için teşekkürler. Gerçekten ama gerçekten zihninizdeki rafta daima benim kitaplarıma bir yer ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

Yol arkadaşlığı daimi.
Sizi çok seviyorum ve kocaman öpüyorum.
Gece ışığı üzerinizde kalsın, hoşça kalın;;;;
Instagram: ngkabal
#canavarındakalbivarmış #cdkv